

Giới thiệu Thiên Ảnh

Dịch: vequeemoi, NAMKHA, Hoàng Anh Hay Hát

Dương phân Thiên Địa, Ngũ Hành định càn khôn. Trung Thổ Thần Châu thương khung lằng động qua bao tuế nguyệt, đúng là thời đại tiên đạo hưng thịnh, hàng tỉ sinh linh hưởng phúc, trong thiên hạ rộng lớn lúc nào cũng có người đạt thành tiên đạo, vẫn đỉnh tầng giới cao hơn. Sau mặt sáng luôn có mặt tối, phía dưới quang huy chói lóa của thương khung, có một bóng dáng luôn đi về phía trước...

Truyện mới của Tiêu Đình, tác giả kỳ cựu của thể loại tiên hiệp. Văn phong cũ, cốt truyện mới, mọi người cùng đón xem nhé.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Mê vụ hoang cốc

Dịch giả: †Ares†

Biên: Myya

Ánh lửa bập bùng trong đêm tối.

Một đêm không trăng không sao khiến sơn cốc hoang vắng mờ sương này bị bao bọc trong bóng đen vô tận, chỉ còn thấy thấp thoáng chút ánh sáng mờ ảo từ ngọn lửa lập lòe tí phía thật sâu bên trong.

Bóng đêm lạnh lẽo mà thê lương xen tiếng gió rì rào mang cả theo chút cảm giác buồn bã, sương mù cũng theo đó len lỏi qua từng ngõ ngách mỗi khi sắc đen phủ xuống nơi này.

Sơn cốc này rất lớn, nếu là vào ban ngày sẽ có thể nhìn thấy quanh đây núi non trùng điệp liên miên không dứt. Nhưng tại ban đêm lại chỉ có thể thấy những cái bóng cao lớn mơ hồ, như là những người khổng lồ lặng lẽ mà đứng sừng sững che chắn cho cả vùng đất.

Cái khe giữa hai ngọn núi cao phía Tây Bắc là con đường duy nhất nối mê vụ hoang cốc với bên ngoài, mà ở ngoài đó, trên con đường núi gập ghềnh hiểm trở đang có một bóng người đi tới.

Trong đêm chột có sát ý, phía trước con đường núi có người lên tiếng, giống như thấp giọng quát mắng vài câu. Bóng người đi tới chỗ kia bỗng ngừng lại, nương theo ánh sáng mờ mờ có thể thấy đó là một nam tử trẻ tuổi mặc y phục màu đen trùm kín toàn thân thể.

Nam tử trẻ tuổi vẻ mặt điềm tĩnh, tựa hồ không bất ngờ với việc đột nhiên xuất hiện ngăn trở, nghe xong tiếng nói kia cũng tương tự thấp giọng trả lời một câu.

Một hỏi một đáp, như là khẩu lệnh, lại như tiếng lóng.

Tiếp đó, sát ý giấu trong đêm chậm rãi thối lui, nam tử kia lại tiếp tục đi thẳng về phía trước. Có điều một đoạn đường vào trong sơn cốc vốn yên ả này giờ lại có vẻ nghiêm ngặt khác thường, màn hỏi đáp như ban nãy diễn ra thêm tới ba lượt.

Nam tử áo đen một đường đối đáp trôi chảy, thần sắc trấn định lần lượt thông qua, vượt gió đêm mà dần dần tiến tới cửa vào sơn cốc.

Chỉ thấy cạnh lối vào có một gò núi nhô cao lên được đắp bằng những tảng đá lớn nhỏ không đều, mơ hồ chứng kiến trên đỉnh có một bóng người màu trắng đang đứng.

Nam tử bỗng dừng bước, đứng nguyên tại chỗ chốc lát rồi xoay người đi lên đỉnh gò.

Gò này chẳng có đường đi, cỏ dại mọc thành bụi, ngả nghiêng theo gió đêm. Vừa lên tới đỉnh, nam tử nhìn thấy trên mặt đất có một chiếc bảng gỗ được cắm thẳng đứng, mặt có khắc một bức đồ án kỳ dị: trên có thân linh bay lượn, dưới có quỷ quái rít gào, mà ở chính giữa là một cây đại thụ vô cùng khổng lồ chọc xuyên trời đất, nối thông thần quỷ.

Nam tử đảo mắt qua tấm bảng, chỉ dừng ở đồ án kia chốc lát rồi lập tức nhìn sang bóng người áo trắng đang khoanh tay mà đứng phía sau đó hơn một trượng.

Trong đêm đen, một thân áo trắng cực kỳ nổi bật kia như là cũng nghe thấy tiếng bước chân, xoay người lại, là một nam tử cực kỳ anh tuấn. Y thấy nam tử áo đen thì lộ vẻ tươi cười, nói:

- Đến rồi sao Hắc Lang.

Nam tử áo đen gọi là Hắc Lang kia gật gật đầu, đi tới, đồng thời miệng nói:

- Vân Kiếm, nếu cha huynh mà thấy huynh mặc thế này sẽ bị khiển trách đấy.

Vân Kiếm thoải mái cười nói:

- Không ngại, đại sự tới nay sắp tới, lão nhân gia còn phải lo rất nhiều chuyện trong sơn cốc, còn dư thời để ý ta sao?

Hắc Lang cười nhẹ, đi qua cùng Vân Kiếm sóng vai mà đứng, nhìn ra phương xa, chỉ thấy bóng đen che kín, dù không rõ từng dãy núi non nhấp nhô trải dài như ban ngày nhưng vẫn có thể tượng tượng sự hùng vĩ bao la của chúng.

Vân Kiếm bỗng nhiên thở phào một cái, nói:

- Hắc Lang, đệ vào Thần Giáo bao lâu rồi nhỉ?

- Sáu năm.

- Lâu như vậy rồi sao.

Trên mặt Vân Kiếm lộ vẻ cảm khái, lập tức mỉm cười nói:

- Ta còn nhớ rõ lúc đệ tới vẫn là một thiếu niên, không lớn hơn Tiểu Tình bao nhiêu, thế mà chớp mắt một cái các người đều đã trưởng thành rồi.

Hắc Lang cười cười, không nói gì.

Vân Kiếm lại nói:

- Đúng rồi, đêm nay Tiểu Tình cũng tới, chắc sẽ đến chỗ này, đệ muốn đợi nó không?

Hắc Lang lắc đầu, nói:

- Trương lão lệnh cho đệ đưa viên 'Huyết Phách Tinh' cuối cùng vào cốc, đợi đến khi bày 'Hàng Thần Chủ' sẽ sử dụng, chỉ sợ sau đó thần chủ phát động là đệ sẽ không ra được. Vẫn là xong việc đi ra tái kiến đi.

Vân Kiếm nhú mày, trên mặt lộ ra vài phần dị sắc liếc nhìn Hắc Lang một cái, một lúc lâu sau thở dài:

- Dị vật trên hân như Huyết Phách Tinh cũng chỉ đệ mới có bản lĩnh cảm ra được, khó trách mấy năm nay cha ta còn quý đệ hơn cả nhi tử như ta mấy phần.

Hắc Lang ngẩng đầu nhìn Vân Kiếm, nhú nhú mày, tựa hồ muốn nói gì, nhưng Vân Kiếm lập tức cười ha ha, nói:

- Được rồi được rồi, nói đùa thôi mà, huynh đệ chúng ta giao tình hạp nào chứ, ta còn có thể hoài nghi đệ sao?

Nói xong, y như là đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, trên mặt bỗng hiện một tia trêu tức, nói với Hắc Lang:

- Đúng rồi, đợi đại sự xong xuôi, đệ nhớ nhanh chóng chạy về chỗ ta, Tiểu Tình có thể là có một bí mật muốn nói cho đệ đấy.

Hắc Lang ngẩn ra, nói:

- Bí mật? Bí mật gì?

Vân Kiếm cười nói:

- Nếu ta nói ra thì còn là bí mật sao? Nhanh đi đi, trở về nhớ phải lại đây gặp người là tốt rồi.

Hắc Lang nghĩ nghĩ, khẽ gật đầu nói:

- Tốt.

Nói xong, hắn gật đầu chào Vân Kiếm rồi xoay người đi nhanh, chẳng bao lâu đã thấy hắn xuống dưới gò núi sau đó đi vào sơn cốc, biến mất trong màn đêm đen kịt.

※※※

Hắc Lang đi được thời gian chừng một chén trà thì đường núi phía dưới lại có động tĩnh. Một lúc lâu sau, chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, một thân hình yếu điệu từ dưới bay vút tới, linh hoạt xoay người một cái giữa không trung nhẹ nhàng, liền chuẩn xác đáp bên cạnh Vân Kiếm, là một nữ tử xinh đẹp như hoa.

Vân Kiếm khi vừa thấy nàng thì trên mặt vui vẻ, nhưng chứng kiến nữ tử này lộn người tới bên cạnh mình lại như có mây, hừ một tiếng nói:

- Làm loạn! Nhờ sảy chân thì sao hả, đến lúc đó hối hận cũng không kịp!

Thiếu nữ xinh đẹp cười hì hì, thoát nhìn rất thân mật với Vân Kiếm, tóm lấy cánh tay của hắn cười nói:

- Có đại ca ở đây rồi muội sợ gì chứ!

Vân Kiếm lắc đầu cười khổ một cái, nói:

- Tại sao ta lại có một muội tử không tim không phổi thế này nhỉ. Đúng rồi, Hắc Lang cũng mới vừa từ chỗ này rời đi, vào sơn cốc rồi.

Nữ tử xinh đẹp là muội muội trong lời y, cũng chính là Vân Tiểu Tình nghe thế chợt "a" một tiếng, nhìn thoáng hướng sơn cốc rồi lập tức cất giọng trách Vân Kiếm:

- Thật là! Sao đại ca không ngăn cản huynh ấy, biết rõ muội có lời muốn nói với huynh ấy rồi mà.

Vân Kiếm lắc đầu nói:

- Đại sự quan trọng hơn. Đề ấy thân mang Huyết Phách Tinh phải đưa vào 'Đại Già La Trận' trong sơn cốc, chờ khi 'Hàng Thần Chủ' phát động hắn còn phải hỗ trợ cha và các trưởng lão khác một tay, quả thật không thể trì hoãn lâu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Sắc đỏ Hợp Hoan

Dịch giả: †Ares†

Biên: kethattinhthu7

Vân Tiểu Tình bĩu môi, biểu cảm có chút thấp thòm, khẽ thở dài một cái, lẩm bẩm nói:

- Sau khi huynh ấy biết việc này sẽ nghĩ thế nào nhỉ, có khi nào không thích không?

Nói xong, nàng khẽ cắn cắn môi, một bàn tay có chút vô thức đặt lên trên bụng mình.

Vân Kiếm mỉm cười, nói:

- Muội tử ngốc, yên tâm đi, Hắc Lang nhất định là rất vui mừng.

Vân Tiểu Tình vẫn rất bồn chồn, nhìn nhìn phía Vân Kiếm, nói:

- Đại ca, sao huynh biết?

Vân Kiếm bật cười, lắc đầu an ủi nàng nói:

- Muội cùng đệ ấy là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, cảm tình thế nào ai cũng rõ, chính muội lại không tin đệ ấy sao? Hơn nữa, người tu đạo chúng ta đánh cắp thiên địa tạo hóa đổi lấy vô thượng pháp lực, cái giá phải trả là rất khó có con nối dõi, cảnh giới đạo hạnh càng cao thâm càng như thế. Giờ muội đã mang thai hài tử của đệ ấy, đây chính là đại hi sự, lẽ nào Hắc Lang còn có thể không vui?

Vân Tiểu Tình sáng mắt lên, cặp mắt trong suốt giống như nổi lên một tầng gợn sóng, trong lấp lánh lại có một tia thâm tình. Một lúc lâu sau, nàng rót cuộc gạt gạt đầu, trên mặt lại nở nụ cười, nói:

- Đại ca, huynh nói rất đúng.

Vân Kiếm cười, mang theo vẻ cung chiêu sờ đầu Tiểu Tinh, nói:

- Ta nóng lòng đợi đại chất tử(*) ra đời rồi đây. Đúng rồi, quên nói cho muội, chuyện này cha cũng biết.

(*) *Đại chất tử: cháu trai*

- Hả!

Vân Tiểu Tinh nhất thời hoảng hồn, mặt lập tức đỏ bừng, vừa thẹn vừa giận, hậm hực:

- Đại ca, sao huynh lại đi kể lung tung vậy chứ, lần này muội bị cha mắng chết rồi.

Vân Kiếm bật cười, nói:

- Sao cha lại mắng muội được, cha còn rất cao hứng vì chuyện này ấy chứ!

Vân Tiểu Tinh mở to hai mắt nhìn, giống như không tin nói:

- Thật sao?

Vân Kiếm nói:

- Đó là tự nhiên, bằng không muội cho rằng vì sao Hắc Lang có thể đi vào cấm địa Hoang Cốc, thậm chí còn có thể gia nhập nghi thức thần trận Hàng Thần Chủ? Cho dù đệ ấy có bí pháp ngưng tụ Huyết Phách Tinh, nhưng thời điểm tối trọng yếu này không tham gia mới phải.

Vân Tiểu Tinh nhẹ giọng nói:

- Ý huynh là cha muốn...

Vân Kiếm vừa cười vừa nói:

- Tất nhiên là vì cha biết sắp có cháu ngoại nên xem Hắc Lang là người một nhà chứ sao. Đạo pháp hai người chúng ta tu luyện tương xung với Hàng Thần Chủ, không thể tới gần sơn cốc, nhưng Hắc Lang lại có huyết mạch Huyết Phách Nhiên Tinh vừa vận tương hợp, như vậy không diu đất nử tề tương lai thì còn diu đất ai?

Trên mặt Vân Tiểu Tinh lộ ra vẻ vui mừng, liền tiếp gạt đầu, ánh mắt nhìn phía sơn cốc tối om kia, hai tay nhẹ nhàng hợp thành hình chữ thập ở ngực, thấp giọng cầu nguyện:

- Mong rằng tất cả đều thuận lợi, mọi người bình an trở về.

Vừa nói xong, nàng vô tình liếc mắt nhìn quanh, chợt thấy một vật, đột nhiên kêu 'a' một tiếng, tựa hồ là kinh hãi.

Vân Kiếm nhìn theo, chỉ thấy nàng đi tới vài bước rồi từ một bụi cỏ nhặt lên vật gì đó.

Vân Kiếm nhìn kỹ lại, thấy đó là một đóa hoa màu đỏ, lại thấy Vân Tiểu Tinh tươi cười rạng rỡ, nói với Vân Kiếm:

- Đại ca, huynh xem này, Hợp Hoan hoa(*) nở rồi.

(*) *Hợp Hoan hoa: hoa đoàn tụ*

Vân Kiếm nhún vai, Hợp Hoan hoa này là một loài hoa dại, mọc khắp nơi trong sơn cốc, không có linh văn, cũng chẳng phải linh tài dược thảo, không hề có tác dụng gì với người tu đạo, cho nên tức giận nói:

- Chỉ một đóa hoa dại thôi mà, muội ngạc nhiên làm chi?

Vân Tiểu Tinh cũng không để ý đến hắn, chỉ cười đem đóa hoa màu đỏ này xiết chặt trong tay, sau đó nói:

- Hoa nở đẹp nhường này nhất định là dấu hiệu tốt.

Gió đêm thổi qua, đóa Hợp Hoan đỏ thắm trong lòng bàn tay nàng lay nhẹ nhẹ, như là khe khẽ thăm thì.

※※※

Hắc Lang đi vào Hoang Cốc mù sương, lối vào ở ngoài vốn chỉ là một con đường nhỏ gấp ghềnh giữa hai ngọn núi cao ngất, nhưng càng đi sâu đường càng lớn dần lên. Có chút kỳ quái là một đường này vẫn không hề có bất cứ vật gì chiếu sáng, chung quanh là bóng đen, nhưng hắn lại không bước nhầm nửa bước, tựa hồ đã sớm thuộc nằm lòng địa hình nơi này.

Sau khi qua hết con đường nhỏ, phía trước vẫn là một mảnh u ám, nhưng Hắc Lang lại như là thích ứng với bóng tối, dưới chân tựa hồ càng thêm bằng phẳng. Nơi này đã là bên trong hoang cốc, bởi nguyên nhân quỷ dị nào đó, sơn cốc này nhìn như bình thường nhưng trên thực tế lại không có bất kỳ loại linh thảo nào sinh trưởng được, chỉ tồn tại một ít cỏ dại cây tạp bình thường nhất cùng với vài loài hoa dại giống như Hợp Hoan.

Cũng vì vậy, sơn cốc này trở thành chẳng có tác dụng gì đối với tu sĩ, cái tên Hoang Cốc cũng từ đó mà ra.

Hắc Lang nhìn phía trước, liền thấy tại nơi xa xa chỗ trung tâm nhất của sơn cốc có ánh lửa đang bùng cháy! Trong tình cảnh tối đen thế này, ánh sáng từ nơi kia có vẻ rực rỡ khác thường.

Hắn hít thở sâu mấy hơi, tại thời khắc chung quanh không người này hắn lộ vẻ có chút khẩn trương, chăm chú nhìn về nơi đó. Một lát sau, hắn thở mạnh một tiếng, sắc mặt đã khôi phục bình tĩnh, sau đó bước đi về phía ánh lửa.

Dưới bóng đêm, ở chỗ sâu trong sơn cốc tựa hồ đang tràn ngập một cỗ khí tức kỳ dị, vô hình vô sắc, lại giống như đầu đầu cũng có, khiến người đặt mình trong đó nhìn không được sẽ cảm giác tim đập nhanh hơn. Đó hình như là một loại cảm xúc vừa kính ngưỡng, vừa sợ hãi đối một thứ bí ẩn mà cường đại không tên.

Lửa được phát ra từ một đồng lửa trại, mối cũng không phải củi gỗ mà là một vài thứ kỳ dị: khung xương, da lông, tảng đá, được thảo hình thù kỳ quái cùng với những khối lớn máu thịt quái dị, cứ như vậy cháy lên không một tiếng động.

Đi tới gần hơn, sẽ phát hiện ngọn lửa được thiêu đốt bằng những nguyên liệu kỳ lạ kia thì thoảng lại nuốt vào phun ra những linh văn đồ án kỳ lạ, lóe lên theo thứ tự, tản ra dao động vô hình mà lại mãnh liệt.

Một tấm bảng gỗ lớn cao hơn trượng được cắm sát cạnh đồng lửa, tương tự tấm bảng Hắc Lang nhìn thấy lúc trước, mặt trên cũng khắc một đồ án đại thụ xuyên qua thần quỷ.

Bên cạnh đồng lửa có ba lão giả đang ngồi, một người trong đó diện mạo hồng hào, nhìn qua có phong thái thần tiên, từ dáng dấp có thể thấy vài phần tương tự với Vân Kiếm, đang ngồi ở vị trí chủ vị. Bên tay trái lão giả là một người mập mạp hói đầu, cặp lông mi trắng dài tới tận má; lão giả ở bên phải thì lại gầy đen khô héo, khuôn mặt cơ hồ cũng chỉ còn lại một lớp da, thoạt nhìn có chút đáng sợ.

Hắc Lang đi đến trước đồng lửa, cúi người thi lễ với ba vị lão nhân này:

- Ra mắt ba vị trưởng lão.

Ba người kia đồng thời đảo mắt nhìn, lão giả mặt hồng hào cùng lão nhân béo kia đều gật đầu, chỉ riêng lão nhân gầy đen khô héo lại sầm mặt, đột nhiên cười lạnh một tiếng, nói:

- Vân Thủ Dương, tiểu tử này có tư cách gì mà cả gan chiếm chỗ trong thần trận?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Hỏa Chi Tát Mãn

Dịch giả: †Ares†

Biên: kethattinhthu7

Lão giả mặt hồng hào ngồi chính giữa chau mày, trên mặt lộ một tia không hài lòng, thần nhiên nói:

- Chi bằng hắn trước sau mang tới ba viên Huyết Phách Tinh, vậy đã đủ chưa?

Vị trưởng lão gầy thân sắc lạnh lùng, thoạt nhìn cũng không úy kỵ trưởng lão Vân Thủ Dương, còn muốn mở miệng nói chuyện thì vị trưởng lão béo tới gần hòa giải:

- Được rồi được rồi, tiểu gia hỏa này có thể mang tới Huyết Phách Tinh, không nói việc rất có lợi với việc thi pháp thần chú, công pháp hắn tu luyện cũng tương hợp với Hàng Thần Chú. Dù sao mỗi người đều có cơ duyên của riêng mình, không cướp được ít nào của người đâu, lão gầy người chó nói nhiều.

Trưởng lão gầy hừ lạnh một tiếng, nhắm mắt lại không thèm nói thêm, Vân Thủ Dương quay qua mỉm cười với trưởng lão béo, mà lão nhân kia cũng xoa cằm mỉm cười đáp lại.

Vân Thủ Dương lập tức vẫy tay gọi Hắc Lang. Hắc Lang đi tới, quỳ gối ngồi xuống phía sau Vân Thủ Dương, sau đó lấy ra từ trong ngực áo một thanh chùy thủ đen tuyền rồi đặt trên mặt đất.

Cách đầu mũi chui thủ ba tác có một khối tinh thể nhỏ trong suốt màu đỏ tươi óng ánh, nhìn như hổ phách mã não đang bám trên đó.

Vân Thủ Dương đảo mắt qua khối tinh thể này rồi lại liếc nhìn Hắc Lang, ánh mắt ôn hòa gật đầu với hắn.

Hắc Lang cúi đầu không nói, im lặng quỳ gối phía sau lão nhân chờ đợi. Chợt ánh mắt hắn đảo qua mặt đất, phát hiện cách đó không xa, trong bụi cỏ rậm, một đóa hoa Hợp Hoan nhỏ đang nở rộ, khoe sắc màu đỏ tươi của mình.

Hắn nhìn thoáng qua đóa hoa kia, sau đó dời tầm mắt.

※※※

Một đêm u ám này dài khác thường, ngay cả thời gian cũng đi chậm lại, như là bị màn đêm vô biên vô hạn quanh sơn cốc níu giữ lấy. Cũng không biết qua bao lâu, đột nhiên, bốn người đang ngồi quanh đồng lửa đồng loạt ngẩng đầu.

Tại một góc tối xa không tên bỗng nhiên truyền lại một tràng tiếng trống dài làm người ta hốt hoảng.

Đồng lửa trại trước mặt bốn người chợt kịch liệt run rẩy, trở nên cuồng loạn, tóe lên vô số đốm lửa nhỏ! Nếu như ngọn lửa cũng có sinh mạng thì giờ phút này hẳn là nó đang phẫn nộ rít gào lên, hoặc cũng có thể là nó đang bị kinh sợ, đang không ngừng run rẩy...

Tiếng bước chân nặng nề bỗng dừng truyền đến, vốn từ ở nơi rất xa nhưng chỉ vài bước đã xuyên qua khoảng cách lớn lao kia mà tới gần ngọn lửa này.

Tiếng trống mơ hồ vẫn chưa biến mất, hơn nữa hình như còn càng ngày càng giục giã, làm cho người ta nhìn không được tim cũng đập nhanh hơn.

Sau một lát, một thân ảnh cao lớn chậm rãi bước ra từ bóng tối.

Ánh lửa bỗng âm trầm hơn, là do lửa đột nhiên hạ thấp xuống, phảng phất như là cúi đầu tỏ vẻ kính phục với người tới. Tiếp đó, bóng người kia tựa hồ tùy ý phát tay, tức thì ánh lửa lại sáng ngời trở lại, bốc thẳng lên cao, thậm chí còn mạnh mẽ hơn mấy lần, chiếu sáng khắp mười trượng xung quanh.

Hắc Lang ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt chiếu lên bóng người đang chậm rãi đến gần.

Người tới là một lão nhân già nua, nhưng cũng không phải là tu sĩ nhân tộc thông thường trong Trung thổ Thần Châu. Thân thể của lão nhân này cao hơn người bình thường ít nhất thêm một nửa, mà đó còn là lão đang hơi cúi thân mình, bộ dáng có chút mệt mỏi.

Lão nhân nắm trên tay một cây trượng gỗ, nặng vô cùng, mặt trên có điêu khắc đồ văn ngọn lửa đỏ tươi. Hai chiếc răng nanh sắc nhọn lộ ra ngoài miệng lão, không biết có phải vì trải qua vô số tuế nguyệt thương tang hay không mà hai chiếc răng nanh kia đã chuyển từ màu trắng sang xám ô. Trên mặt lão xăm vô số hoa văn Đồ Đằng màu xanh đen, phần lớn đều có quan hệ với lửa, nhìn qua trông vô cùng đáng sợ.

Con người của Hắc Lang hơi co lại, trong lòng xẹt qua một từ: Man nhân!

※※※

Man nhân sống tại đại lục Nam Cương thuộc Trung Thổ Thần Châu, cách xa nhân tộc bởi một "Mê Loạn Chi Địa" vô cùng rộng lớn; phát triển thành một chủng tộc quái dị. Qua vô vàn năm tháng, giữa tu sĩ nhân tộc cùng Man nhân tuy rằng không có huyết hải thâm cừu, nhưng cho tới bây giờ vẫn không phải là sống yên ổn với nhau.

Tựa như giờ phút này, khi Man nhân trông có vẻ cực kỳ già nua kia đảo mắt qua đồ văn đại thụ trên tấm bảng gỗ thì đột nhiên xẹt qua một tia khinh miệt.

Cùng lúc đó, phía sau Man nhân già nua này lại xuất hiện bảy thân ảnh cao lớn hùng tráng dị thường, không ngoại lệ đều là chiến sĩ Man nhân, ai nấy đều giống như một ngọn núi nhỏ, tựa hồ đang ẩn chứa lực lượng vô cùng tận trong cơ thể. Chỉ sợ dù là đánh tay không thì yêu thú thông thường cũng không phải đối thủ của họ.

Thế nhưng bảy chiến sĩ Man nhân cường đại vô cùng này lại có vẻ cực kỳ kính trọng Man nhân già nua phía trước, thấy lão tùy ý phát tay, bọn hắn liền dừng trong bóng đêm, không lại gần thêm nửa bước.

Hắc Lang lần thứ hai dời mắt nhìn lên người lão già Man nhân kia, nghĩ thầm, trong truyền thuyết bộ tộc Man nhân xưa nay có vị trí Tát Mãn là thủ lĩnh chí cao vô thượng, có lẽ là lão nhân trước mắt này?

Đúng lúc này, ba lão già mặt vẫn luôn không đổi sắc kia đồng thời nhìn lão già Man nhân. Sau một lát, Vân Thủ Dương gật đầu, nói:

- Nghe danh 'Hỏa Chi Tát Mãn' đã lâu, hôm nay vừa thấy, tôn giả quả nhiên có pháp lực vô thượng, lại còn cực kỳ thuần thực với lực lượng của lửa, bội phục, bội phục.

Lão già Man nhân cúi đầu cười một tiếng, thanh âm trầm thấp dị thường, hơn nữa còn khàn khàn, giống như là tiếng của gió thổi từ trong hòm bay ra, khiến người khác lông tóc dựng đứng:

- Trong mắt tu sĩ nhân tộc các ngươi, chúng ta đều là dã nhân chưa khai hóa, tại sao lại bội phục?

Vân Thủ Dương cười nhẹ:

- Chúng ta đã nhập Tam Giới Thần Giáo, từ trước đến nay xem Tam giới chúng sinh bình đẳng, không có nhân rồi mà làm mấy chuyện phân biệt vô vị.

Lão già Man nhân cười nhạt, không đáp.

Vân Thủ Dương lại nói:

- Thứ kia mang tới chưa?

Lão già Man nhân đưa bàn tay cực lớn vào trong ngực, lần mò chốc lát lấy ra một chiếc vòng cổ, mặt trên treo rất nhiều vật trang trí làm bằng xương trắng, trong đó ở giữa mảnh xương lớn nhất lại bị khoét ra một cái lỗ nhỏ, bên trong đút một vật nhỏ đang lóe lên hào quang. Vật này hai đầu nhọn chính giữa trống, bề ngoài nhìn giống vân gỗ, lại có màu xanh biếc, giống như là một hạt giống của loài cây không biết tên nào đó. Từ xa nhìn tới tựa hồ không có gì đặc biệt, nhưng lại làm cho người ta cảm giác được có một loại khí tức sinh cơ bùng bùng từ "hạt giống" này phát ra.

Đồ vật này vừa xuất hiện, ba vị trưởng lão Tam Giới Thần Giáo đồng thời biến sắc, đồng loạt đứng lên, nhìn chăm chú vào mảnh xương trắng này, đặc biệt là "hạt giống" kỳ lạ.

Qua một lúc lâu, ba người thu hồi ánh mắt, đối mắt nhìn nhau một chút, đều khẽ gật đầu, xem ra là xác nhận không có lầm.

Trưởng lão béo thoát nhìn kích động nhất, tay nắm thành quyền, mặt lộ vẻ nôn nóng, nói:

- Nếu mọi sự đã chuẩn bị, vậy chúng ta cũng nhanh bắt đầu thôi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Đệ tử trung thành

Vừa nói xong thì người trưởng lão béo này đã vội vàng ngồi lại chỗ cũ.

Vân Thủ Dương và trưởng lão cao gầy nhìn nhau rồi cũng ngồi xuống.

Đồng lửa vẫn rực cháy khiến xung quanh sáng tỏ, cũng làm cho những biểu tượng, hình xăm cùng những vết sẹo trên gương mặt nhăn nheo của lão càng thêm rõ ràng. Trông ông ta chẳng khác nào một con thú hoang già nua vẫn luôn giấu lấy vẻ cảnh giác sâu trong đáy mắt.

Ông ta nhìn qua ba người trưởng lão rồi chậm rãi đi đi tới hướng còn lại của đồng lửa để ngồi xuống. Khi làm mấy việc đó người này còn thờ ơ mạnh như thể đã thú rít gào, có lẽ là do đã quá già nên cơ thể cũng không còn nghe lời nữa.

Vân Thủ Dương chờ vị Hòa chi Tát Mãn này ngồi xuống rồi mới nhấn giọng: “Vậy thì bắt đầu thôi...”

“Chờ chút!” Bỗng có một giọng nói cắt ngang lời Vân Thủ Dương

Ba vị trưởng lão của tam giới thần giáo đồng thời nhìn về Hòa chi Tát Mãn. Ông ta thì lại từ từ chỉ tay về bên cạnh Vân Thủ Dương rồi bảo: “Người này, để hắn đi đi!”

Hai người trưởng lão béo gầy cùng nhăn mày, Vân Thủ Dương thì lại háng giọng: “Hắc Lang là tâm phúc của ta, hơn nữa còn tu luyện bí pháp có thể tạo ra Huyết Phách Tinh, thứ đó lại rất có lợi cho Hàng Thần Chú, tôn giả lẽ nào còn không hiểu sao?”

Đôi mắt già nua của Hòa chi Tát Mãn lại chuyển về phía đồng lửa trước mặt khiến vẻ thương tang trong ấy lại càng như rõ ràng hơn, thậm chí còn như là hai ngọn lửa đỏ bùng lên từ trên người ông ta vậy. Sau đó kẻ này lại từ từ nói: “Ta không tin hắn!”

Vân Thủ Dương cũng cau mày tỏ rõ nét giận rồi lạnh lùng: “Căn cứ theo sách cổ của thần giáo chúng ta thì khi thi pháp Hàng Thần Chú nếu có bí pháp huyết phách nhiên tinh ở bên hiệp trợ thì có thể tăng lên một thành cơ hội thành công, không rõ tôn giả có ý kiến gì với điều này không?”

“Một thành!” Hai vị trưởng lão gầy béo còn lại liền biến sắc, rõ ràng là một thành tương đương như nhỏ bé này lại có ý nghĩa lớn thế nào với họ. Sau khi nghe Vân Thủ Dương nói thì bọn họ đều mừng rỡ hẳn lên, trưởng lão béo còn tức tối trách nhỏ Vân Thủ Dương: “Có chuyện tốt thế này mà sao ngươi không sớm nói với ta và tên gầy kia?”

Vân Thủ Dương gật đầu với ông ta nhưng lại lập tức nhìn chăm chăm về phía Hòa chi Tát Mãn. Ngay khi ông định mở miệng thì lại nghe được thứ giọng khàn khàn của kẻ kia lập lại: “Ta không tin hắn!”

Lần này thì cả hai người trưởng lão kia đều đã khó chịu. Bọn họ đều là nhân vật có địa vị cực lớn trong trung thổ thần châu vậy mà lúc này đều đã lạnh

lùng hẳn lên. Chi không rõ Hàng Thần Chú là thứ gì mà khiến cho người có thân phận như họ cảm thấy như vậy đây.

Vân Thù Dương nhướn mày hỏi lại: “Vậy rốt cuộc ngươi muốn sao?”

“Để hẳn rồi đi!” Giọng nói khó nghe của Hòa chi Tát Mãn không ngừng vang vọng khắp sơn cốc vắng lặng thật chẳng khác nào tiếng của một con thú vương sắp chết, già cả nhưng vẫn tràn đầy uy nghiêm: “Nếu nhất định muốn giữ hẳn lại thì phải hạ lên người gã Hắc Diễm ma chú đồng thời thề rằng tuyệt đối không được làm chuyện bất lợi với Hàng Thần Chú nếu không sẽ bị hắc diễm đốt ngược lại bản thân khiến da thịt cháy khô, hồn phách tan nát, đời đời kiếp kiếp không thể luân hồi mà phải chịu nỗi đau nung nấu. Lúc đó.. ta mới yên tâm.”

Vân Thù Dương chợt giật dử bật dậy cảm tức nhìn Hòa chi Tát Mãn rồi gầm lên: “Ngươi muốn đem thứ quỷ thuật yêu tà đó lên người đệ tử ta sao!”

Hòa chi Tát Mãn cười lạnh đồng thời hơi nhắm mắt lại như thể không hề quan tâm tới cơn giận của Vân Thù Dương. Có lẽ đôi mắt của lão đã nhìn thấy quá nhiều buồn vui trên thế gian này nên giờ đây chỉ còn ánh lửa đang không ngừng thiêu đốt.

Cũng ngay lúc đó bỗng có một tiếng nói vang lên từ bên cạnh Vân Thù Dương, chính là của vị trưởng lão gầy gò kia: “Tôn giả nói hình như cũng không sai.”

Vân Thù Dương quay phắt lại vừa kinh ngạc vừa tức giận nhìn ông ta nhưng vị trưởng lão này cũng không hề e ngại mà còn bình tĩnh nhìn lại.

Ở phía bên kia Hòa chi Tát Mãn lại phát ra tràng cười chói tai như tiếng quỷ gào rồi cũng nhìn về bên này.

Vân Thù Dương hít sâu rồi liếc sang bên phía trưởng lão béo định nói gì đó thì lại bị người này ho khan cướp lời: “Vân huynh, ta cũng nghĩ rằng đề đề phòng vạn nhất thì lời của tôn giả cũng không phải là không có lý.” Có thể là vì quan hệ của y với Vân Thù Dương cũng không tồi nên sau khi suy nghĩ thì lại giảng hòa thêm: “Hơn nữa, chúng ta đều biết rằng dù Hắc Diễm Ma Chú vô cùng tàn độc nhưng cũng chỉ là một loại thể nguyên mà thôi, chỉ cần tên nhóc kia không làm trái lời thề, thì lời nguyên này cũng sẽ không bị kích động, lúc đó cũng đâu có vấn đề gì đâu.”

Vân Thù Dương rõ ràng không ngờ được là cả người béo cũng nói như vậy nên sắc mặt lại liên tục biến đổi. Bằng vào thân phận và kiến thức của hắn thì tất nhiên cũng hiểu được đôi phần về loại ma chú này, dù người béo kia nói cũng không sai nhưng loại ma chú của man nhân ở sâu trong dãy Nam Cương hoang dại kia cũng không chỉ đơn giản như thế.

Khi hắn còn đang tư lự định đề Hắc Lang rời đi thì bỗng nghe thấy giọng nói từ đằng sau: “Sư phụ, đệ tử nguyện ý.”

Lời này vừa ra thì quanh đồng lửa liền lập tức trở nên im ắng, ánh mắt tất cả những người ở đó cũng theo thế mà rời lên thân người trẻ tuổi mặc đồ đen kia. Ngay cả ánh mắt cơ trí của vị Hòa chi Tát Mãn già nua kia cũng không phải là ngoại lệ.

Vân Thù Dương khó chịu bảo: “Nguy hiểm bên trong...”

Hắc Lang thẳng lưng ngồi đó rồi bình thản đáp: “Lấy đại sự của sư phụ làm trọng, một chút hiểm nguy cho đệ tử thật không đáng nhắc tới.”

Vân Thù Dương nhìn kỹ gương mặt trẻ trung của y một lúc lâu rồi mới thở sâu bảo: “Tốt! Con quả nhiên là đệ tử tốt của ta, ta đúng là đã không nhìn lầm.”

Hắc Lăng cúi đầu im lặng.

Vân Thù Dương quay lại ngồi xuống chỗ của mình rồi cất giọng: “Con mau tới đây.”

Hắc Lang vâng một tiếng rồi đứng dậy vòng qua đồng lửa đi tới trước mặt Hòa chi Tát Mãn, sau đó lại yên ổn ngồi xuống bên cạnh lão già này như lúc này.

Kẻ có địa vị và tuổi tác như lão lúc này cũng không giấu nổi ánh mắt khen ngợi đặt lên người hắn, nhưng rõ ràng điều này cũng không có chút ảnh hưởng nào tới tâm trí và quyết định của y.

Dưới sự theo dõi của ba vị trưởng lão của tam giới thần giáo thì một nghi thức ngắn gọn nhưng kì lạ nhanh chóng được bắt đầu. Hòa chi Tát Mãn trước tiên đưa tay vào trong đồng lửa một lúc rồi mới thu về, theo đó trong lòng bàn tay cũng hiện lên một ngọn lửa nhỏ đang cháy sáng nhưng máu thịt của hắn lại chẳng hề có chút phản ứng nào với nó cả. Sau đó mọi người lại thấy hắn khẽ ngâm một đoạn chú ngữ thần bí cổ xưa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Hắc diễm ma chú

Như có một thanh âm từ thời viễn cổ mang theo sức mạnh kì dị ngân lên rồi xuyên qua dòng thời gian thăm thẳm để tới thời đại này. Ngay sau đó lại có máu chảy ra từ hai khóe mắt của lão man nhân.

Máu màu đen!

Hắn nâng ngọn lửa kia lên gần mặt mình. Gương mặt ấy lúc này trông chẳng khác nào ma quỷ, tràn đầy vẻ dữ tợn và độc ác, quả thực vô cùng kinh khủng. Ngọn lửa thì như nhận được thêm một loại sức mạnh nào đó nên cũng phập phồng mãnh liệt. Hai dòng máu đang chảy thì nhanh chóng khô đi, máu đen đổi hướng bay ra rồi nhập vào trong ngọn lửa.

Ngọn lửa kia, đã biến thành màu đen.

Một ngọn lửa màu đen!

Mọi thứ chợt yên lại, chỉ còn chú ngữ cổ xưa vẫn vang lên từ miệng Hòa chi Tát Mãn. Sau đó Hắc Lang đối mặt với ngọn lửa đen kì dị này rồi bắt đầu thề theo sự chỉ dẫn của lão. Thề rằng đêm nay sẽ không gây ra bất lợi khi tiến hành Hàng Thần Chú mà ngược lại còn phải tận tâm tận lực, nếu như trái lời sẽ phải chịu nỗi đau bị lửa đen cắn ngược.

Theo lời thề của Hắc Lang thì ngọn lửa đen kia lại càng ngày càng tiến sát tới gương mặt của hắn, cuối cùng nó còn lặng lẽ nhập vào trong trán của hắn một cách quỷ dị đi rồi hoàn toàn biến mất chứ chẳng lưu lại dấu vết nào.

Khi mọi việc xong xuôi, Hòa chi Tát Mãn mới phát tay, Hắc Lang thì im lặng đứng dậy đi về một phía khác của đồng lửa.

Vân Thủ Dương gật đầu với người đệ tử này của mình nên vỗ vai hắn vài cái. Hắc Lang cũng lập tức nhận ra ông lão quyền cao chức trọng này có gì đó khác hẳn bình thường nên cái vỗ vai kia cũng mạnh hơn hẳn.

Hắn gật đầu nhìn Vân Thủ Dương rồi tiếp tục im lặng. Còn trong ánh mắt của Vân Thủ Dương lúc này lại tràn đầy nét yêu thương, thậm chí trong lòng y còn đang cho rằng mình thực sự không nhìn lầm người, sau này có giao Tiểu Tinh cho hắn thì cũng không có gì để hối hận.

Sau khi ma chú kì quái kia kết thúc thì bầu không khí lạnh lẽo khi nãy cũng dần trở nên bình lặng hơn, ngay cả Hòa chi Tát Mãn vốn luôn khinh khỉnh kia cũng có phần vui vẻ.

Rất nhanh sau đó, mấy người họ lại bắt đầu bàn bạc, xem ra Hàng Thần Chú cực kì quan trọng kia đã sắp sửa bắt đầu.

Hắc Lang trầm lặng ngồi yên trên mặt đất để mặc tiếng nói đầy an tâm của mấy người kia vang lên bên tai. Hắn bỗng nhìn về phía đóa Hợp Hoan khi nãy rồi chợt nhận ra có rất nhiều cánh hoa ở khoảng đất phía xa, hóa ra giờ đây đã có thể dễ dàng nhìn thấy những đóa hoa đỏ tươi nở khắp những buồng cỏ đại trong sơn cốc này.

Hợp Hoan đỏ rực theo gió mà lay động chẳng khác nào một cô gái đang hát ca giữa màn đêm tĩnh lặng, đẹp đẽ vô ngần.

Trời đêm yên ắng đó tưởng như sẽ kéo dài mãi mãi tới tận khi có một tia sáng đột nhiên xuất hiện từ bóng tối sâu thẳm.

Ánh sáng chói mắt ấy như mặt trời mọc giữa đêm đen không ngừng tỏa ra ngàn vạn tia sáng. Nó nhanh chóng biến thành một đám cầu lửa bùng bùng rồi tụ lại thành hình một cây cột lớn vươn thẳng tới trời đồng thời xuyên phá mây đen nồng đậm.

Gió bỗng nổi lên, mây đen cuộn cuộn, đất trời rung chuyển, một luồng khí tức đáng sợ bắt đầu dâng lên từ phía chân trời.

Ở dưới cột lửa rất lớn kia có ba vị trưởng lão tam giới thần giáo và Hòa chi Tát Mãn đang đứng riêng về bốn phía, bọn họ đều duỗi tay vào trong cột lửa.

Lúc này, trong phạm vi trăm trượng quanh họ bỗng có vô số hình vẽ bằng lửa kì dị lập lòe hiện lên để tạo thành một trận pháp thần bí.

Vạn vật như bị một luồng sức mạnh vô hình xua ra khỏi trận pháp kinh khủng này, trong đó còn có cả bảy người man nhân thủ vệ mạnh mẽ được Hòa chi Tát Mãn mang tới. Ở giữa trận pháp, ngoài bốn vị có đạo pháp thông thiên kia thì cũng chỉ còn lại một mình Hắc Lang.

Lửa đã biến thành màu trắng, từ đó cũng có thể nhận ra sức nóng bên trong đã cao đến mức nào, thậm chí ở nơi sâu trong đồng lửa ấy còn có một cái dây chuyền đang lơ lửng. Dưới sức nóng vô ngần của ngọn lửa thì chiếc dây chuyền này cũng dần tan vỡ, tất cả xương trắng cũng gần như đều đã biến thành tro, chỉ còn duy nhất khối xương lớn không rõ là xương của loài yêu thú nào ở giữa kia là chưa nát, nhưng cũng đã tràn đầy vết nứt, có lẽ cũng sắp không còn nữa rồi.

Hạt giống ở giữa khối xương kia dường như không hề bị ngọn lửa ảnh hưởng mà tiếp tục tỏa ra một luồng sinh khí từ trong sắc xanh, thậm chí còn nồng đậm hơn cả ban nãy.

Nó như đang chậm rãi hấp thu sức mạnh của lửa, đồng thời khi những tia lửa tiến đến gần luồng sinh khí ấy thì chúng cũng như bị lây nhiễm mà mờ hồ kêu gọi thứ gì đó từ trên bầu trời cao rộng.

Chú ngữ cổ xưa vang lên, bốn kẻ vô cùng mạnh mẽ kia cũng theo đó ngược đầu lên trời, gần như cùng lúc lại có một luồng khí tức đáng sợ từ trên cao vọt xuống sơn cốc này.

Hắc Lang như cảm thấy điều gì đó nên chăm chú nhìn lại thì bỗng thấy giữa lớp mây đen phía trên bỗng tách ra một cái khe lớn, sau đó lại như có một

ánh mắt kì quái nào đó đang trông lại đây từ trong bóng đêm thăm thẳm như vực sâu không đáy ấy.

Khe hở ấy từ từ thấp dần.

Mặt đất trong son cốc bắt đầu rung động, tiếng ầm ầm cũng theo đó vang lên từ chốn sâu trong lòng đất, ngay lập tức, không gian trong trận pháp bỗng rực sáng rồi tỏa ra một sức mạnh kinh khủng đè nén lại mảnh đất này, nhưng dưới áp lực cực lớn của sức mạnh trên bầu trời kia thì trận pháp dường như cũng đã đạt đến cực hạn.

Vân Thủ Dương bỗng quát lên giữa màn sáng ợp trời: “Phóng!”

Hắc Lang không hề chậm trễ nắm lấy chuỗi chuỗi thủ màu đen trước mắt, một làn sáng đỏ cũng tỏa ra từ cơ thể của hắn. Viên huyết phách kia cũng lập tức bay ra khỏi kiếm đề lao thẳng vào trong ánh lửa rồi vô tình rơi vào trên hạt giống màu xanh.

“Ầm!”

Một tiếng vang lớn, viên Huyết Phách Tinh kia bỗng chốc tan biến, lửa như mạnh thêm ba phần, độ nóng xung quanh cũng lập tức tăng lên khiến cho mặt đất bắt đầu rạn nứt.

Nhưng cũng có thể là do bị sức mạnh ấy hấp dẫn nên khe hở tối đen trên bầu trời lại hạ xuống càng nhanh, cánh cổng đen tối kia cũng càng ngày càng lớn, gần như đã sắp mở hẳn ra.

Khí tức cổ xưa tỏa ra từ trong cánh cửa u ám kia, theo đó có một cái bóng to lớn như núi chẳng khác nào một vị chúa tể bắt đầu ẩn hiện phía sau, xem ra nó đã đến rất gần thế giới này rồi.

Ánh mắt mơ hồ của nó cũng đang chăm chăm nhìn vào hạt giống kia, tựa như chỉ có thứ tràn đầy sinh cơ ấy mới có thể hấp dẫn nó tới chốn này.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 6: Lửa đen thiêu người

“Ông ông...” Một âm thanh kì dị vừa giống lời kêu gọi cổ xưa lại như một khúc ca xưa cũ từ thời thượng cổ bắt đầu vang vọng từ cõi u minh. Theo đó là một làn sáng như một thanh kiếm sắc bén vốn chẳng tồn tại trên đời lộ ra từ trong cánh cửa bóng tối rồi thuận theo cột lửa chia ra làm bốn để hạ lên mình bốn người đang thi pháp.

Một sức mạnh kinh khủng khó có thể đặt tên vọt xuống từ bầu trời rồi áp thẳng lên người cả bốn khiến da thịt của họ phập phồng, quần áo cũng nát tan, như thể không thể chịu nổi sức mạnh quá to lớn ấy.

Nhưng trên mặt bọn họ lại lộ rõ vẻ vui mừng nên ai nấy đều cắn răng chịu đựng. Họ cảm thấy linh lực trong người đang điên cuồng đột phá từng giới hạn mà trước nay không thể tưởng tượng nổi, thật chẳng khác nào một bước lên trời, thần giữa nhân gian cả.

Chỉ một khắc sau tất sẽ thành thần!

Trong ánh lửa, cánh cửa bóng tối trên trời đã sắp mở hẳn ra, bóng dáng cổ xưa như thần kia cũng đã ngày một rõ ràng, nhưng trong lúc quan trọng ấy, có lẽ là vẫn còn thiếu một chút gì đó rất nhỏ nên cánh cửa ấy vẫn không thể mở ra trọn vẹn...

Có lẽ chỉ còn thiếu một chút sức mạnh cuối cùng!

Vân Thủ Dương gầm lên: “Hắc Lang!”

Nhưng ánh mắt hắn lại bỗng ngẩn ra, vì gần như lập tức hắn đã nhận ra bên người mình không còn còn ai, nam tử vẫn luôn im lặng đứng đó đã đột nhiên biến mất!

Vân Thủ Dương giật nảy mình nhưng còn chưa kịp phản ứng hay nghĩ thêm được gì thì bỗng thấy lạnh người, một mũi kiếm màu đen đã đâm xuyên tim hắn ra ngoài.

Một bàn tay trắng nhợt nắm lấy vai y, thanh niên đồ đen kia đang lạnh lùng đứng sát sau lưng hắn, sau đó kiếm đen sắc bén trong cánh tay còn lại của hắn bỗng bị rút ra khỏi lưng Vân Thủ Dương.

Vân Thủ Dương thét lớn định phản ứng lại nhưng lại kinh hãi nhận ra mình đã không thể động đậy. Luồng sức mạnh kinh khủng từ trên bầu trời kia đã nhập khắp khí hải của hắn, vừa cấp cho hắn linh lực vô thượng cũng đồng thời làm kinh mạch trong người hắn phồng lên cực độ nên nhất thời mất đi khả năng khống chế thân thể.

Không chỉ Vân Thù Dương mà ba người còn lại cũng gặp cảnh tương tự. Lúc này cả ba đều sợ hãi trở mặt nhìn Hắc Lang đột nhiên ra tay giết người nhưng lại không thể phản ứng lại nổi.

Ở chốn khiến thể gian kinh hãi lại thông suốt cổ kim đang ẩn chứa trận pháp có uy lực mạnh mẽ không thể tưởng tượng nổi này thỉnh thoảng lại có một thanh niên áo đen yếu ớt nắm lấy tất cả.

Hắc Lang nắm chặt chuôi kiếm rồi rút hắc mũi kiếm ra khỏi ngực Vân Thù Dương, theo đó là vô vàn máu nóng phun ra như suối rồi nhanh chóng thấm đẫm người hắn.

Đó là máu bị sức mạnh thần linh trên trời hạ xuống người kia ép ra, cũng chỉ cần có một khe hở nhỏ thì máu trong người sẽ lập tức bị áp lực đó tác động để phun trào.

Trên mặt Hắc Lang cũng đã ướt máu nhưng hắn lại chỉ bình tĩnh im lặng rồi tiếp tục cầm kiếm đâm vào sau lưng Vân Thù Dương.

Một kiếm, một kiếm, lại một kiếm. Hắn vô cùng ác độc biến ngực Vân Thù Dương thành một mớ thịt nát. Sau khi đâm ra kiếm thứ mười ba thì Vân Thù Dương vốn cực kì mạnh mẽ kia mới mất đi chút sinh mệnh cuối cùng để không cam lòng thống đầu xuống.

Ngay tiếp đó, Hắc Lang như thể cảm thấy điều gì nên ngừng đầu nhìn cánh cửa bóng tối đang bắt đầu run rẩy đồng thời vang lên một tiếng gào tê dại trên bầu trời kia rồi mới buông cơ thể đã không còn hơi thở của Vân Thù Dương xuống.

Luồng sáng thần thánh bao phủ cơ thể Vân Thù Dương kia bỗng tan vỡ thành vô số mảnh sáng xinh đẹp phấp phới giữa đêm đen. Cây cột lửa và cánh cửa bóng tối vốn dĩ rất ổn định kia lại bỗng nhiên rung động dữ dội, các tia sáng cũng ngày càng nhạt dần đi, còn ba cây cột sáng thần thánh hạ lên người ba người kia thì lại ngày càng sáng tỏ.

Trong cánh cửa bóng tối vang lên một tiếng gầm điên dại, còn ở phía dưới tất cả cũng càng lúc càng điên cuồng.

Trong ánh mắt tuyệt vọng của ba người này, trận pháp đã mất cân bằng bắt đầu tan vỡ, càng lúc càng có nhiều thần lực bị mất khống chế lan tràn khắp nơi như sóng to gió lớn, cơ thể bọn họ thì như một quả bóng liên tục được bơm phồng lên rồi lại bị ngọn lửa cuốn lấy thiêu cháy từng tắc da thịt, cuối cùng chỉ còn ba tiếng nổ lớn vang lên!

“Àm! Âm! Âm!”

Cơ thể ba người đó bỗng nổ tung tạo nên cảnh mưa máu ngập trời, thịt nát xương tan, cuối cùng tất cả đều tan biến vào trong bóng đêm và lửa đỏ.

Ngay khi cơ thể của Hỏa chi Tất Mãn bị nổ tung thì như có một dòng sức mạnh vô hình nào đó bị kích động từ chôn u minh nên bảy chiến sĩ mạn nhân vô cùng mạnh được y mang theo vốn đang gầm thét lao tới bên này lại bất chợt cùng nhau ngã vật xuống mặt đất cháy bỏng, như thể sợi dây nối liền mạng sống của họ đã bị cắt đứt nên họ cũng mất luôn tính mạng.

Còn sau cánh cửa bóng tối ở trên trời sau đó cũng gào lên căm hận khiến đất trời rung chuyển thêm một lần rồi mới đóng hẳn lại, cuối cùng mới tan dần trong bóng đêm. Mặt đất thì đã bị lửa đỏ bao phủ tới từng góc ngách khiến cho trăm dặm hoang cốc đều bị chiếu rọi. Sâu trong ấy, Hắc Lang lại đang không ngừng tiến lên nắm lấy khối xương chứa hạt giống kì dị kia.

Vừa chạm vào thì xương trắng đã tan nát thành bụi bặm bay đi khắp nơi, chỉ còn lại hạt giống màu xanh kia lại không hề bị quá trình lúc này làm ảnh hưởng mà nhẹ nhàng rơi vào tay Hắc Lang.

Nhưng Hắc Lang lại bỗng run rẩy rồi gào lên đau đớn.

“A....”

Tiếng kêu thê thảm như đã thủ ngày một vang xa, tiếp đó lại có vô số lửa đen từ trong cơ thể hắn trào ra rồi bắt đầu bùng cháy.

Kì lạ là ngọn lửa đen này không ngừng thiêu đốt da thịt của y nhưng lại không hề ảnh hưởng gì tới quần áo trên người cả.

Hắc Lang như đang ở địa ngục nên không ngừng gào thét âm trời. Máu thịt trên người hắn đều bị lửa đen bao phủ, da tróc thịt bong, máu nóng khô cạn, thậm chí thứ mờ ảo trong khí hải của hắn cũng bị lửa đen vuron tới rồi đốt ra thành từng mảnh, cuối cùng lại tan đi trong bóng tối.

Có lẽ trên dưới Hắc Lang, thậm chí ngay cả hồn phách của y cũng đang bị ngọn lửa ấy giăng xé...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Tháng năm mộng ảo

Hắc Lang đã hoàn toàn chìm trong lửa đen cực kì đáng sợ kia, nhưng chẳng hiểu vì sao, y lại không hề ngã xuống. Hắc kêu gào, la hét, nhưng vẫn đứng thẳng, sau đó còn chậm rãi đi ra ngoài sơn cốc.

Da thịt hắc đều đang bị thiêu cháy, rữa nát. Lửa đen đốt cả hồn phách, khiến suy nghĩ của y cũng trở nên mơ hồ, vậy mà nam tử này vẫn cứ từ từ bước đi.

Bên ngoài sơn cốc có tiếng đánh nhau vang lên, tựa như đang có một trận chiến kịch liệt đang diễn ra.

Chẳng bao lâu, ngay khi hắc sắp bước đến lối vào sơn cốc thì đột nhiên bỗng có một người xuất hiện trên con đường đằng trước, đó là một cô gái vô cùng xinh đẹp đang bay tới, chính là Vân Tiểu Tinh. Nàng nhìn Hắc Lang rồi lập tức giật mình sợ hãi chạy tới la lên: “Hắc Lang, Hắc Lang, huynh, huynh sao vậy...”

Hai mắt Hắc Lang đã không còn ánh sáng, y cũng dường như đã bị nỗi đau đớn đáng sợ kia đốt sạch cảm giác nên chỉ ngơ ngẩn nhìn lại Vân Tiểu Tinh.

Vân Tiểu Tinh kinh hãi kêu lên đồng thời giang hai tay ra định ôm lấy hắc nào ngờ, Hắc Lang lại giơ tay phải lên rồi đem cây kiếm đen vẫn cầm trong tay cắm thẳng vào ngực nàng.

Vân Tiểu Tinh chợt cảm lạnh rồi tỏ ra không thể tin nổi. Nàng sợ hãi nhìn người đàn ông đang bị lửa đen vây lấy này rồi khẽ nhếch miệng nhưng lại không hề nói rõ ra điều gì, cuối cùng mới từ từ ngã xuống.

Nàng mở to đôi mắt xinh đẹp tựa như không tin vào tất cả những gì mình đang thấy. Máu tươi trong người nàng phun ra đã tưới hồng một đóa Họa Hoan đỏ rực trên mặt đất.

Sau đó lại có một bóng trắng xuất hiện, chính là Vân Kiếm từ ngoài cốc tiến vào, hắc hét lên: “Có rất nhiều cường địch tấn công, thực lực chúng rất mạnh, phụ thân.. A! Chuyện gì đã xảy ra, Hắc Lang, đệ sao vậy?”

Hắc Lang lại tiến tới. Vân Kiếm lúc này mới nhận ra kẻ này đã bị lửa đen đốt đến cháy đen, máu thịt trộn lẫn, nên gần như không tin nổi mà trừng trừng nhìn y. Bỗng hắc lại thấy một thanh kiếm đen xuất hiện trước mắt, trong ánh lửa đáng sợ, thanh kiếm ấy còn đâm vào trong ngực hắc.

Hai cơ thể bỗng dính chặt lại một chỗ.

Máu đỏ trào ra, cơ thể Vân Kiếm cứng lại, trên mặt cũng lộ rõ vẻ không thể ngờ được. Ánh lửa đen kia dù vẫn đang rực cháy nhưng lại không hề ảnh hưởng chút nào tới Vân Kiếm, tựa hồ nó chỉ mãi mãi cháy trên người Hắc Lang mà thôi.

Máu nóng lại tưới đầm người Hắc Lang khiến hắc triệt để biến thành một người máu, hơn nữa lại còn được lửa đen tô điểm nên nhất thời chẳng khác nào một ác quỷ đi ra từ địa ngục vậy.

Vân Kiếm ôm ngực rồi đuối sức ngã xuống. Trước khi chết hắc mới nhìn thấy Vân Tiểu Tinh đã ngã ở gần đó, ngay lúc ấy, có lẽ là bị thứ gì đó kích động nên mới gào lên khó hiểu với Hắc Lang: “Người, người giết cả nàng...”

Lời còn chưa hết thì kiếm đen đoạt mạng bỗng bay tới từ trong bóng tối. Chỉ chiu một tiếng, nó đã cắm thẳng qua yết hầu Vân Kiếm rồi trực tiếp cắt đứt những câu còn lại. Vân Kiếm tựa như cổ lắt đầu rồi mới chết hẳn.

Kiếm đen mang theo sắc đỏ bay ngược trở về.

Hắc Lang lại gào lên thảm thiết với bầu trời tối tăm. Lúc này hắc có lẽ đã bị đốt sạch thần trí nhưng lại chẳng biết vì sao vẫn cứ không dừng chân mà như một bóng quỷ lao đảo đi tiếp trong sơn cốc u ám rồi chẳng mấy chốc đã mất dạng.

Dấu chân hắc lưu lại, mỗi bước đều là máu, từng bước đều đỏ tươi. Trong bóng đêm mịt mù, dưới ánh lửa cuồng dại cũng chỉ còn lại những đóa Họa Hoan đỏ tươi như máu rung lên theo gió.

Ngọn lửa màu đen điên cuồng cháy loạn, cả thế gian tối tăm gần như chỉ còn tiếng kêu gào thê lương và từng miếng, từng miếng da thịt bị thiêu không còn hình dạng...

“A!”

Kêu lên một tiếng rồi Lục Trần bỗng giật mình tỉnh lại từ trong giấc mộng. Hắc ngồi bật dậy thờ dốt, mồ hôi trên trán cũng không ngừng túa ra. Tầm chân móng trên người hắc rơi xuống làm lộ ra nửa thân trên trắng kiện. Hắc cũng không để ý lắm mà tận lực lấy hơi rồi nhìn lại chiếc giường tự dựng thấy xa lạ này.

Ngoài cửa có tia sáng lọt vào, xem ra đã tới ban mai.

Bên người hắc bỗng có một cánh tay trắng ngần mảnh mai vươn tới lau đi mồ hôi trên trán, tiếp đó lại có một giọng nói nhẹ nhàng quan tâm: “Sao vậy, gặp ác mộng à?”

Lục Trần nhìn lại thì thấy dưới lớp chăn bên cạnh có một cô gái rất xinh đẹp. Lúc này nàng vừa mới tỉnh lại nên vẫn còn chút mệt mỏi xen lẫn lười biếng.

Mái tóc của nàng như làn mây thoải mái xõa lên đầu vai mềm mại, tấm chăn mỏng che trước ngực làm lộ ra một lớp da thịt mê người.

Lục Trần lắc đầu nói: “Không sao đâu.”

Ngón tay như bạch ngọc của cô khẽ lướt lên gương mặt của Lục Trần rồi lại nhẹ nhàng vuốt qua gò má xuống cằm, cuối cùng lại dừng lại trên bờ vai khiến cho bắp thịt cứng trắng và cánh tay non mềm tạo nên hai mặt hoàn toàn trái ngược. Giọng nói của nàng trong lúc sáng sớm này chẳng khác nào như đang chìm trong giấc mộng mơ màng, ấm áp mà mờ ảo: “Người như ngươi chỉ cần khỏe thôi. Giờ vẫn còn sớm, không bằng lại.”

Lục Trần chỉ quay lại cười bảo: “Đỉnh Đương, giờ ta chỉ còn một viên linh thạch trên người thôi.”

Tay cô gái kia bỗng dừng lại rồi nàng lại lập tức nhìn về Lục Trần.

Lục Trần thì vẫn cười đầy ấm áp.

Bỗng nhiên, chăn trên người Đỉnh Đương bị kéo giật, rồi nàng lại dùng chân giấu trong chăn đá Lục Trần một cái, thậm chí còn vô tình làm lộ ra da thịt trắng nõn. Cuối cùng cô lại nhũn mày khó chịu nói: “Nam nhân thôi, nói làm thế, sao không mau cút đi!”

Lục Trần cười lớn nhảy ra khỏi giường rồi nhanh chóng tìm được quần áo của mình trong đống đồ lả tả trên đất để mặc vào, sau đó còn tiện tay ném yếm đào, quần lụa ngược lại cho Đỉnh Đương trên giường rồi bảo: “Rời giường thì rời giường. Ta khuyên ngươi đừng mãi như thế thì hơn, hôm nay khí trời tốt thế này, nắng tỏa rực rỡ, đi ra ngoài một chút có phải tốt hơn không?”

“Phi! Bần cô nương thừa hơi à mà sáng sớm đã ra ngoài đi dạo. Ngoài đó cũng chỉ toàn một đám ngốc chật vật làm lung cả tháng mà chẳng kiếm nổi mấy miếng linh thạch thôi.” Đỉnh Đương kéo chăn che thật kín người lại để rồi chỉ chừa gương mặt xinh đẹp ra ngoài xong mới tức giận mắng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Thanh Thủy Đường Thôn

Nghe được tiếng oán giận của Đỉnh Đương thì Lục Trần không những không tỏ ra bức tức mà còn cười trừ lại: “Này này, ta chuẩn bị đi ra đấy, cô nói thế thì ta còn ra được sao?” Nói xong hắn lại đi tới bên giường rồi đột nhiên lấy ra một viên linh thạch trong suốt từ đâu đó trên người ra để đặt xuống cạnh Đỉnh Đương.

Đỉnh Đương sáng mắt vươn người ra lấy nên làm lộ cánh tay trắng như ngọc của mình ra. Lục Trần thấy vậy lại càng cười to nhân cơ hội giờ tay bóp xuống chăn mấy cái.

Đỉnh Đương giật mình hét lên đồng thời nắm chặt bàn tay đang cầm linh thạch lại thành nắm rồi đánh về phía Lục Trần, cánh tay còn lại thì ra sức cản bàn tay cột nhà kia lại. Có điều vùng vẫy mãi như thế một lúc thì cơ thể ấm áp của nàng vẫn bị hắn sờ soạng linh tinh.

Mãi sau Lục Trần mới chịu tách ra khỏi chiếc giường nóng bỏng. Khi hắn đi chạy tới cửa phòng rồi mở toang cửa để đi ra ngoài thì bên trong còn vang lên tiếng cô gái kia trách móc: “Thật ghê tởm, nam nhân thôi quả nhiên không có ai tốt đẹp gì hết, ngươi nhớ kỹ cho bà đấy!”

Từng cơn gió tươi mát từ đồi chè xa xa lan xuống tạo nên những cơn sóng gợn lăn tăn trên dòng suối đang lặng yên chảy rồi lại lay động cả dãy trúc xanh với đào hồng dọc hai bên bờ. Nó kéo theo cả một làn hơi thanh mát vụt qua cây cầu cũ kỹ đã phủ kín rêu xanh, lướt qua bờ suối, qua từng tảng đá xanh cứng rắn ven bờ rồi cuối cùng lại khẽ khàng chạm lên thân người đang đi trong nắng sớm.

Lục Trần xoay mình vài cái rồi hài lòng ngáp lên. Hắn lẳng lặng ngắm nhìn chốn yên tĩnh trong ánh nắng ban mai mà mình đang ở đây.

Nơi này gọi là thôn Thanh Thủy. Nó được đặt tên theo dòng suối trong uốn lượn qua thôn làng. Dòng nước mát trong hiền hòa chảy, ngoại trừ hồ nước dưới chân núi chè thì cũng chỉ còn vài nơi khác hơi sâu một chút, vì thế ngày thường có rất nhiều đứa trẻ trong thôn sẽ đùa nghịch ở nơi này.

Trong dòng nước có vô số đá cuội to nhỏ với đủ loại hình dáng kì quái, thi thoảng lại có vài con cá tối màu không rõ tên ung dung bơi lượn trong kẽ đá.

Hai bên bờ suối có rất nhiều trúc xanh và đào hồng. Cảnh xuân tươi đẹp này là khoảng thời gian tuyệt vời nhất trong năm, lá trúc xanh xanh, hoa đào hồng thắm nghiêng mình in xuống mặt nước trong chẳng khác nào một bức tranh sơn thôn tuyệt mỹ không tài nào tả xiết.

Lục Trần cứ lững thững vừa đi vừa nghe chim ca riu rít, gà gáy vang xa. Nhà cửa hai bên bờ sông cũng lục tục hiện lên, trông chúng rất loạn không thành kết cấu rõ ràng gì nhưng lại có vẻ tự do phóng khoáng của chốn thôn quê.

Lúc này đã có người bắt đầu rời nhà đi lại trong thôn. Lục Trần thấy ai bên bờ suối thì cũng gật đầu chào hỏi, dường như rất quen thuộc dân trong thôn này.

Cứ đi như thế một lúc theo dòng chảy xen lẫn đá xanh này thì bỗng có một cây hòe lớn tươi tốt xuất hiện. Ở dưới tàng cây có một tảng đá, trên đó có một ngư ông mặc áo toai đang ngồi buông cần xuống dòng nước xanh.

Lục Trần đi tới bên cạnh người đó rồi ngó thử vào trong rổ câu thì lập tức nhận ra trong đó quả thực không hề có cá nên trêu chọc: “Lão Dư, đã bảo ông bao lần rồi, cá trong suối này còn quá nhỏ, chim cũng không thèm bắt. Ông muốn câu cá thì ra con sông nhỏ cách thôn năm dặm đi, không thì leo lên núi chè để tới Long hồ ở phía tây, mấy nơi đó mới có thể câu được cá lớn chứ.”

Ngư ông chậm rãi quay lại nhìn thì mới nhận ra đó là một người tóc hoa râm. Ông ta từ từ nói: “Suối này có cá lớn, ta đã từng thấy rồi.”

Lục Trần cười to rồi nhặt một tảng đá bên bờ ném xuống nước. Âm một cái, nước tung ngược lên, từng con sóng gợn cũng lần lượt xuất hiện, sau đó hán mới nói với ngư ông: “Ta ở đây suốt mấy năm nay ngoài trừ mấy con cá nhỏ trong khe đá thì chưa từng thấy con cá lớn nào, ông đang nói mò sao?”

Ngư ông cũng không tức giận mà chỉ lắc đầu nhắc lại: “Tiểu Lục này, ta không lừa cậu đâu, con suối này thật sự có cá.”

Lục Trần cười vang như thể bị lời ấy của ông chọc chỗ ngứa nên chỉ vỗ nhẹ lên vai ông rồi xoay người rời đi để lại một mình ông lão ấy ngồi dưới cây hòe. Sau một lúc ngẩn ngơ, lão vung dây câu thành một cung tròn xuống nước rồi tiếp tục im lặng câu cá.

Đi tiếp khoảng mười trượng thì thấy trước mắt có mấy căn phòng nhỏ hợp lại thành một mái nhà, cạnh đó lại có vô vàn cây trúc mọc thành bụi. Phía trước căn phòng ngoài cùng có treo một lá cờ rách nát có ghi chữ *Từ mà* người ta khó có thể nhận ra.

Lục Trần tiện tay đẩy cửa, cánh cửa cũng theo đó lập tức mở ra, bên trong liền có một giọng nói khó chịu vang lên: “Này, người đã từng thấy quán rượu nào mở cửa sớm như vậy chưa?”

Lục Trần cứ đứng đung đi vào quán rượu vô danh này. Hán nhìn thấy ghế vẫn còn đang xếp trên bàn như lúc đóng cửa tối qua nhưng cũng chẳng buồn khách khí mà đi tới góc gần cửa sổ rồi kéo một chiếc ghế xuống đất để ngồi xong mới tươi cười: “Ta không tới để uống rượu.”

Ở góc tường của quán rượu có một tên trung niên béo trông rất phúc hậu đang ngồi dựa từ sau quầy hàng. Hán nhìn Lục Trần rồi hỏi: “Sao? Ta cũng rất muốn biết nếu người không uống rượu thì tới quán rượu của ta làm gì?”

Lục Trần vỗ bụng đáp: “Một mồi cả đêm nên bụng dẹp lẹt rồi, nấu bát mì để ăn đi!”

Người đàn ông trung niên ấy hừ lạnh: “Ta chỉ bán rượu, không bán mì.”

Lục Trần cười vang: “Ta cũng không định mua, không mua thì chắc sẽ làm, mau đi mau đi.”

Một tuần trà sau thì có một bát mì nóng hổi có hành băm nhỏ cùng trứng gà thơm ngào ngạt được đặt trước mặt Lục Trần.

Lục Trần vui vẻ kêu lên rồi nhanh chóng cầm đũa gấp, thậm chí còn cố nhồm nhoàm thêm mấy câu: “Lão Mã, tay nghề của người có tiến bộ, mì này rất không tồi. Thành thực mà nói thì mười năm qua nếu không có rượu và thức ăn của người thì ta cũng không biết làm sao mới sống nổi ở nơi này.”

Lão Mã mang theo một cái khăn đi ra khỏi quầy hàng rồi bắt đầu lôi từng chiếc ghế trên bàn xuống để lau, cuối cùng lại thêm lời: “Câm đi, kể cả ta có cho người rượu thịt đến chớ cũng không thêm thì người cũng có thể thoải mái ăn được.”

Lục Trần vẫn cầm đầu ăn như không hề nghe thấy lão Mã nói gì.

Lão Mã cũng chả buồn quan tâm thêm mà tiếp tục lau hết ghế trong quán rượu này một lần. Khi lão làm xong thì chén mì trước người Lục Trần đã trống không.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Người bạn già ở quán rượu

Lục Trần hài lòng vỗ bụng ợ lên một cái rồi mới cười cười: “Không tệ, ăn rất ngon miệng.”

Lão Mã lờm y rồi nhanh chóng thu cái bát không lại xong mới lạnh lùng hỏi: “Tối qua người lại đi tìm Đinh Đường?”

Lục Trần ngả lưng vào bức tường đằng sau đồng thời gác chân lên bàn rồi mới nói với lão Mã: “Sao, người có ý với nàng ta sao?”

Lão Mã hừ lạnh: “Nữ tử phong trần mà thôi, ta không có hứng thú gì?”

Lục Trần trừng mắt hỏi lại: “Nữ tử phong trần không phải người sao, không muốn có cuộc sống tốt đẹp sao? Hơn nữa, nàng cũng không phải ai cũng cho vào phòng rồi lên giường, chỉ ít trong thôn này thì cũng cần phải để nàng ung mát thì mới được.” Vừa dứt câu y lại nhếch mép cười đều lão Mã rồi mới nói tiếp: “Với cái thân thể toàn thịt mỡ này của ngươi thì chắc chắn Đinh Đường sẽ không thèm nhìn đâu.”

Lão Mã chấp tay đáp: “Đa tạ đa tạ, thỉnh vị cô nương kia ngàn vạn lần đừng có coi trọng ta.”

Lục Trần lại càng cười to hơn: “Cái tên này, tự nhiên so đo với nữ nhân làm gì cơ chứ?”

Trong lúc hai người nói chuyện thì bên ngoài bắt đầu náo nhiệt hẳn lên. Thời gian dần trôi, mặt trời rạng rỡ cũng đã leo lên tới đỉnh núi chèo đèo xa đồng thời tỏa ra muôn vàn tia nắng xuống thôn xóm bên dưới. Thôn Thanh Thủy cũng như bắt đầu bừng tỉnh để phát ra đủ loại tiếng động ồn ào.

Lục Trần ngồi yên trong quán rượu lắng nghe âm thanh từ bên ngoài một lúc rồi thốt lên: “Hai hôm nay người trong thôn có vẻ bận rộn nhỉ, xem ra cũng sắp đến ngày Thiên Thu Môn phái người tới đây thu lương, thu trà rồi phải không?”

Lão Mã nghĩ ngợi một quãng rồi mới đáp lại: “Cũng sắp đến rồi, hôm nay là mừng sáu tháng ba, qua bốn hôm nữa là mừng mười, cũng là lúc người của Thiên Thu Môn đến.”

Lục Trần có vẻ vui mừng cất lời: “Sắp đến rồi, nếu còn không tới thì linh thạch trên người lão tử cũng sẽ cạn sạch.”

Lão Mã khinh khinh cười.

Thần châu trung thổ hiện nay đang trong thời kì tiên đạo hưng thịnh, môn phái tu chân nhiều như lông trâu, các phe phái lớn nhỏ lại chiếm giữ vô số động thiên phúc địa, linh sơn thủy tú, đồng thời còn không ngừng chiêu nạp môn đồ, chăm chỉ cất bước trên con đường cầu tiên văn đạo.

Thôn Thanh Thủy vốn chỉ là một thôn nhỏ tầm thường, ấy thế mà trăm năm trước đây núi từng cách đó ba trăm dặm bị người chiếm lấy rồi lập lên môn phái có tên là Thiên Thu Môn. Nó một mạch phát triển đến bây giờ để rồi đã trở thành môn phái lớn nhất trong ngàn dặm quanh đây.

Cũng chính vì thế nên thôn Thanh Thủy cách đó ba trăm dặm cũng tự nhiên nằm trong phạm vi thế lực của Thiên Thu Môn, hơn nữa nó còn nằm trên con đường chính đi tới dãy núi từng nên lại càng có nhiều người qua lại, từ đó lại càng ngày càng phát triển.

Đối với kẻ trong phạm tục thì tu sĩ tu tiên chẳng khác nào thần tiên trên đời, còn Thiên Thu Môn lớn mạnh nhất ngàn dặm quanh đây thì lại càng chẳng khác gì ông vua một cõi.

Hơn nữa, người tu đạo ngoại trừ phái tu luyện đạo pháp thì còn cần vô số thiên tài địa bảo có linh khí để trợ giúp. Do đó nơi thôn Thanh Thủy núi xanh nước biếc, đất đai phì nhiêu, linh lực sung túc này lại càng bị Thiên Thu Môn coi là một vùng đất quan trọng, trước trồng linh cốc, sau đường linh trà, cố định hàng tháng đều sẽ có người tới thu lấy đồng thời phân phát linh thạch cho người trồng và chăm sóc linh cốc, linh trà.

Lục Trần dựa vào ô cửa sổ của quán rượu để nhìn cảnh náo nhiệt cùng những gương mặt náo nức của đám người bên ngoài. Hắn bỗng quay lại nói với ông chủ quán chẳng biết đã cầm theo một bầu rượu từ lúc nào bảo: “Lão Mã, ngươi nói xem đám người kia cứ siêng năng trồng mấy thứ kia rồi lại nhịn ăn nhịn mặc, rốt cuộc là vì cái gì đây?”

Lão Mã lạnh nhạt đáp: “Ngươi nói nhầm quá. Những người ngoài kia có ai là không muốn cầu tiên, cầu được trường sinh bất tử nào? Dè dặt tích góp từng chút linh thạch không phải chỉ để lên Thiên Thu Môn dùng Giám Tiên Kính một lần xem thử mình có thiên phú tu chân không hay sao?”

Lục Trần nhếch mép đáp: “Thiên Thu Môn này cũng thật không ra gì, chỉ một thủ đoạn kiểm tra tầm thường thôi mà cũng cần thu mỗi người một nghìn linh thạch, cứ vậy thì sẽ ép chết bao nhiêu người đây? Ta đã tận mắt thấy trong thôn này có bao người năm sáu chục tuổi mới gom góp đủ một ngàn linh thạch để tới Thiên Thu Môn rồi lại hao hết tích lũy cả đời để nhìn Giám Tiên Kính. Quá nửa trong số họ đều không có thiên phú, số còn lại cũng chỉ có chút căn cốt may ra vẫn có thể tu luyện nhưng tuổi đã quá cao nên cũng bị đuổi đi, cuối cùng chỉ có thể khóc như điên dại, đời này coi như cũng không còn gì nữa.”

Lão Mã lắc đầu: “Việc này dù không phải là thứ tốt đẹp gì nhưng cũng miễn cưỡng cũng có thể chấp nhận được, ít nhất chúng ăn không quá khó coi, cũng không phải cưỡng bức hay nô dịch.”

Lục Trần đứng lên cười đáp: “Khó thấy được ngươi lại bệnh môn phái còn không được tính như một môn phái này đây.”

Lão Mã vẫn lạnh nhạt: “Năm ngoái Thiên Thu Môn đã được tính là môn phái trung – hạ trong Vạn Tiên Bảng do Chân Tiên Minh phát ra, coi như đã là một thành viên trong Chân Tiên Minh, cũng không còn là môn phái nhỏ đến mức không phải môn phái nữa đâu.”

“Cái gì?” Lục Trần kinh ngạc mở to mắt nhìn Lão Mã: “Không thể nào, ta cảm thấy môn phái vớ vẩn này không thể nào đủ tư cách được mới đúng chứ?”

Lão Mã rót rượu vào cái chén trước mặt rồi cười khinh: “Đưa cho Nghiễm Bác Chân Quân trong Chân Tiên Minh năm vạn linh thạch thì sẽ đủ tư cách thôi.”

“Hà!” Lục Trần lại càng kinh ngạc. Hắn nhìn từ trên xuống dưới toàn thân tên chủ quán béo tròn này rồi hỏi: “Ngươi giỏi, mấy năm nay chẳng phải ngươi vẫn luôn ngồi đần trong thôn này sao, sao lại có thể biết nhiều tin tức như vậy chứ?”

Lão Mã cười không đáp lại mà chỉ nâng chén rượu lên mời hắn rồi uống cạn, trên mặt còn hiện rõ vẻ thần bí.

Lục Trần tức giận mắng: “Lén lén lút lút, không biết ngại đã gạt ta bao nhiêu chuyện rồi?”

Lão Mã lắc đầu: “Không có, tình cảnh của ta thế nào, ngại cũng không phải không biết..”

Lời còn chưa hết thì bỗng nghe thấy bên ngoài ồn ào hẳn lên, thoáng chốc đã phá vỡ nét bình lặng thôn dã như thể đã có chuyện lớn gì đó xảy ra.

Lục Trần và Lão Mã cùng nhủ mảy nhìn ra, sau đó Lục Trần mới lên tiếng: “Hình như là ở đầu thôn.”

Lão Mã đáp: “Ngươi ở lại đây, ta đi xem thử.”

Lục Trần lắc đầu bảo: “Cùng đi đi!”

Lão Mã định khuyên thêm nhưng khi thấy vẻ mặt của hắn thì chỉ do dự một chút rồi vẫn im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Dư nghiệt thần giáo

Lão Mã đi được vài bước thì thấy một vị khách quen hay tới quán rượu của hắn nên vội giữ lại hỏi thăm: “Đằng kia có chuyện gì mà ồn thế?”

Người đó vội đi nên nhanh chóng đáp lại: “Nghe nói là có một tiên sư của Thiên Thu Môn phát hiện một tên dư nghiệt của tam giới thần giáo trà trộn vào trong môn phái nên hiện giờ đang vây bắt hắn ở đầu thôn.”

Lão Mã rung mình buông tay rồi lại quay sang nhìn Lục Trần.

Người này chỉ hờ hững nhủ mảy, thậm chí trong ánh mắt như còn có chút ánh sáng kì dị.

Lão Mã nói nhỏ: “Về thôi.”

Lục Trần nhìn y rồi từ tốn bảo: “Nếu bây giờ ngại quay lại thì người ta chắc sẽ cảm thấy rất lạ đúng không?”

Lão Mã cau mày nhìn xung quanh thì nhận ra gần như tất cả người trong thôn đều đang đi về đằng kia, nếu lúc này hai người họ đột nhiên quay ngược lại thì sẽ rất kì cục. Ngay khi đó Lục Trần lại vỗ vai hắn bảo: “Đi thôi, chúng ta qua đó xem thử.” Nói xong hắn cũng thần nhiên đi trước.

Lão Mã bực bội đi theo.

Hai người họ đi thẳng tới lối ra vào phủ kín vì ao nước và bờ ruộng che kín đến mức chỉ còn lại một con đường rộng khoảng hai trượng ở giữa liên thông với bên ngoài. Lúc này cách cửa thôn khoảng ba mươi trượng có năm người ăn mặc tương tự nhau đang đứng. Trong đó có một người mang theo vết thương dài ngoằn đang rỉ máu trước ngực. Máu đã tưới đẫm nửa người nhưng y lại vẫn nắm chặt thanh kiếm trong tay, dường như vẫn không chịu lập tức đầu hàng. Còn bốn người khác thì đều khinh miệt cầm kiếm bao vây hắn lại.

Lục Trần và Lão Mã đứng lẫn trong đám người đang tụ tập cũng nhìn thấy cảnh này. Dựa theo y phục của họ thì có thể nhận ra đó đều là đồ của đệ tử Thiên Thu Môn, hơn nữa trong số bốn người đang bao vây có già có trẻ, còn kẻ đang bị thương chỉ là một nam tử trên dưới hai mươi, có lẽ đó cũng chính là dư nghiệt thần giáo đang bị truy sát mà họ đã nói ban nãy.

Lão mã hơi liếc sang bên cạnh thì nhận ra đám người nơi này đang rất kích động nên cũng không có ai chú ý tới hai người họ, lúc ấy hắn mới khẽ huých Lục Trần rồi chỉ lặng im dò hỏi bằng mắt.

Lục Trần nhìn thật kĩ người trẻ tuổi kia rồi chỉ im lặng lắc đầu.

Chẳng hiểu vì sao Lão Mã bỗng thở phào.

Lúc này người cầm đầu anh tuấn của bốn người Thiên Thu Môn kia bỗng lạnh lùng giương kiếm về phía thanh niên rồi quát: “Nghiệt chương! Chết đến nơi rồi còn không biết hối cải sao?”

Người trẻ tuổi đang bị thương nặng kia biến sắc một lúc rồi mới níu non: “Sur phụ, con xưa nay luôn một lòng cung kính phụng dưỡng, tuyệt chẳng hề có chút thất kính với người, có sao người lại đối xử với con như vậy chứ?”

Thanh niên kia nghe thấy vậy thì nhăn mặt khó xử bởi tên đệ tử này xưa nay vẫn luôn được y yêu quý nên nhất thời cũng không đành lòng ra tay.

Người kia lại quỳ rạp xuống đất đồng thời quăng thanh kiếm trong tay đi rồi vừa lết lên vừa khóc lóc: “Sur phụ, sur phụ, đệ tử sai rồi, người hãy tha cho

con.”

Trung niên thở dài hạ kiếm xuống rồi cảm thán: “Môn quy nghiêm cẩn, hơn nữa Tiên Minh cũng đã ra nghiêm lệnh, vì sư cũng không thể làm khác, nếu có trách, chỉ trách con đã đi sai đường. Bỏ đi, bỏ đi, trông vào tình thầy trò của chúng ta bao năm nay thì ta sẽ...”

Hắn mới nói tới đó thì Lục Trần đứng giữa đám người đang tập trung lắng nghe kia bỗng hừ lạnh, lão Mã cạnh đó lập tức giật mình quay sang nhìn lại. Đúng lúc ấy, đột nhiên có tiếng ai đó hô to: “Sư thúc, cẩn thận!”

Trung niên giật bắn người. Nhưng y còn chưa kịp phản ứng thì kẻ đang quỳ bò dưới đất kia bỗng nhiên lôi một mũi dao từ trong tay áo ra rồi nhào lên đâm thẳng vào bụng hắn.

Lần đánh lên này quá tàn độc nên dù cho người trung niên này có đạo hạnh hơn xa kẻ kia thì cũng nhất thời không kịp phòng bị nên lập tức trúng đòn.

Nhưng cũng may y chẳng phải là kẻ tầm thường nên lập tức gào lên điên cuồng rồi gồng mình lên, cuối cùng lại tung ra một chưởng đánh bay tên đệ tử bất hiếu ra ngoài rồi mới lão đảo thờ dốc lùi lại đằng sau. Hắn cúi đầu xuống nhìn thì mới nhận ra đang có máu đen chảy ra từ vết thương trên bụng.

“Trên đạo có độc!” Có người sợ hãi hô lên, tiếp đó ba đệ tử Thiên Thu Môn còn lại cũng đều giận dữ lao tới vây đánh người trẻ tuổi kia.

Kẻ đó đã bị thương nặng, vừa nãy lại quăng kiếm đi, thanh đao còn lại cũng đã đâm lên người trung niên rồi không rút về được nên chẳng còn gì trên tay, vì thế chỉ đành liên tục lùi lại dưới sự tấn công của mấy người đồng môn kia. Dù vậy hắn lại không hề sợ hãi mà ngược lại như nổi cơn điên nên cười lớn rồi quát lên: “Chân thân hạ phạm, nhất thống tam giới! Ngày sau ta tất sẽ trèo lên được tiên vị, tiến tới...”

Còn chưa kịp nói xong thì hắn đã bị một ánh kiếm bổ trúng nên lập tức ngã sấp xuống đất. Mấy người Thiên Thu Môn có lẽ cũng rất căm hận kẻ này nên tiếp tục đuổi tới chém lên cái xác của hắn. Chỉ chớp mắt thì máu đã tung tóe khắp nơi, người này đã biến thành một miếng thịt nát.

Tiếp đó ba người đó lại vội vàng vây lấy người trung niên vừa bị đánh lên kia, họ vừa nhìn thấy vết thương trên người y thì đều sở hãi nhìn lại nhau.

Cũng chỉ còn người trung niên này còn bình tĩnh nên thều thào: “Mau về núi!”

Ba người kia lúc này mới kịp phản ứng lại nên lập tức đồng ý. Sau đó một người công tu sĩ đó lên, hai người còn lại thì chia ra bảo vệ hai bên rồi cùng chạy thẳng lên núi, nhưng chẳng có ai còn để ý tên dư nghiệt thần giáo vừa bị giết kia.

Từ lúc hay tin chạy tới đến khi nhìn thấy trận chiến đột nhiên sinh chuyện này xảy ra thì cũng chỉ mới một lúc rất ngắn mà thôi vậy mà nó lại làm cho đám người phạm tục đang đứng xem ở đây đều choáng váng. Mãi lâu sau thôn dân mới chia nhau tản đi trong tiếng bàn tán xôn xao cùng vô số nghi ngờ và tò mò về tam giới thần giáo.

Trong đám người cũng có kẻ hay tin nên cũng biết được chuyện không phải là bí mật gì quá lớn này nên lập tức giải thích về tam giới thần giáo trong miệng người thanh niên kia. Đó là một giáo phái đã lâu đời tin rằng trên đời có ba giới là Thần, Nhân, Quỷ, tên giáo cũng vì thế mà ra.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Hoa đào và mỹ nhân

Truyền rằng giáo đồ của tam giới thần giáo đều là hạng điên cuồng, họ vững tin chỉ cần phá vỡ cách ngăn giữa các giới, thỉnh chân thân hạ phạm, nhất thống tam giới thì thiên hạ mới có thể đại đồng, từ đó lại làm ra đủ chuyện kì quái, tạo nên vô vàn sát nghiệt, độc hại muôn dân, cuối cùng còn bị gọi là Ma giáo, bị thiên hạ chối bỏ.

Nhiều năm về trước giáo phái này đã bị Chân Tiên Minh coi là tà giáo hàng đầu đồng thời ban lệnh cho thiên hạ truy sát, từ đó chúng không còn dám ngênh ngang làm cản mà phải chuyển sang lén lút hoạt động. Nhưng mấy năm gần đây chúng lại ngóc đầu dậy, nghe nói còn có không ít giáo đồ đã trà trộn được vào rất nhiều môn phái trong Chân Tiên Minh, lại làm ra đủ việc độc ác tàn bạo, thực đúng là đại họa của chính đạo.

Đám người xôn xao bàn tán rồi đi nhưng lại chẳng có ai quan tâm tới thi thể của tên dư nghiệt thần giáo kia cả, chắc hẳn đều tin rằng một lúc nữa sẽ có người tới thu dọn.

Lão Mã và Lục Trần rơi lại ở đằng sau đám người cũng bắt đầu quay về thôn. Lão Mã nhỏ giọng hỏi: “Thấy sao?”

Lục Trần chẳng hề đổi sắc mà nhanh chóng bình tĩnh đáp lại: “Một lũ điên!”

Khi quay về thôn với dòng nước trong vắt, trúc xanh đào thắm, lại thêm dãy núi chập chùng bát ngát đằng xa chẳng khác nào lạc bước trong một khung cảnh tĩnh lặng tuyệt đẹp, lại như đã tách biệt hẳn ra khỏi màn máu tanh lúc nãy, khiến người ta vô tình tin rằng mình còn ở rất xa chốn xô bồ náo nhiệt kia.

Đi trên con đường đá một đoạn thì Lục Trần bỗng thấy trên ngã ba đường trước có một cây đào đang nở hoa phơn phớt hồng, bên dưới tàng cây lại có một cô gái trẻ đang đứng nép mình. Dung nhan, hoa thắm, nhất thời chẳng rõ ai đẹp hơn ai, người đó chính là Đinh Đương.

Gió phất phơ qua, cánh hoa rơi rụng, cô gái mặc quần lụa đứng đó như có thêm chút khí chất của thần tiên, lại như tiên tử chẳng hề vướng bận bụi mờ của nhân gian.

Thôn dân qua lại đều nhìn thấy cảnh đó nên có rất nhiều nam tử say sưa ngắm nhìn, nhất là đám trẻ tuổi lại càng lộ rõ vẻ thèm khát, nhưng gần như tất cả đều vội vàng đi tiếp, chứ chẳng có ai tiến tới nói vài lời.

Lúc này, Lục Trần lại nghiêm mặt nói với Lão Mã: “Mấy hôm nữa là ngày thu trà nên ta cũng muốn đi kiếm một chút, ngươi về trước đi!”

Lão Mã tức giận: “Cút chó! Ngươi nghĩ lão tử mù sao?”

Lục Trần cười: “Vậy ngươi muốn đi lấy hàng cùng ta sao?”

Lão Mã lạnh lùng nhắc: “Đừng bảo ta không nhắc trước, cẩn thận nghịch chết đấy!” Dứt lời y cũng chấp tay đi thẳng.

Lục Trần khẽ cười theo bóng lưng của gã rồi liền tiến tới bên dưới gốc đào: “Sao vậy, ta nhớ là ngươi đang ngủ cơ mà, sao tự nhiên lại chạy tới đây thế này?”

Đinh Đương lờ mờ y rồi lại hất mặt về phía đầu thôn hỏi ngược: “Ta nghe thấy ngoài này ồn quá nên định ra xem có chuyện gì, ai ngờ vừa đi tới đây thì mọi người đã quay về hết. Rốt cuộc ngoài đó có chuyện gì vậy?”

Lục Trần liền kể lại cho nàng. Đinh Đương nghe xong thì lập tức hít mạnh rồi sợ hãi hỏi: “Sao cơ? Người đó không phải đệ tử Thiên Thu Môn sao, không phải đã tu luyện tiên pháp sao, sao lại nói chết là chết luôn thế được?”

Lục Trần bật cười rồi vươn tay xoa đầu Đinh Đương: “Ngươi dựa vào đâu mà tin rằng tu sĩ đã tu luyện đạo pháp thì không thể chết vậy?”

“Buông ra!” Đinh Đương hờn dỗi giơ tay đánh lên bàn tay đang xoa đầu mình của Lục Trần rồi nói tiếp bằng giọng khát vọng xen lẫn đau buồn: “Nhưng mà... chúng ta luôn muốn thành tu sĩ tu tiên, chẳng phải vì mong được trường sinh bất tử, phi thăng thành tiên sao? Khó khăn lắm mới có cơ hội, sao không an lòng mà tu luyện, chăm chỉ sống qua ngày mà lại làm ra những chuyện linh tinh như vậy chứ.”

“Này này, ngươi còn trẻ như vậy, đừng có mà ngồi đây than thở như thế chứ.” Lục Trần nắm kĩ nàng rồi mới tiếp lời: “Ta bảo này, lúc này cô không thấy thì thôi, người mới chết ở ngoài thôn trước sau bị người ta chém bảy kiếm. Một kiếm đứt đầu, hai kiếm xuyên bụng, một kiếm ngang sườn, lại có ba kiếm chém lên gương mặt, thật đúng là máu nóng phun trào, da thịt lẫn lộn, đến cuối cùng chỉ như một miếng thịt nát chứ chẳng còn hình dạng con người nữa.”

“Hà!” Đinh Đương xanh mặt bịt tai lại rồi cũng không thêm giữ vẻ đoan trang mà giọng chân thật Lục Trần: “Im đi! Im đi! Im đi... Oe!”

Thấy nàng ưỡn ngực như muốn nôn thì Lục Trần càng cười to hơn rồi lại cố nhịn để bông đùa: “Chỉ chút chuyện như thế đã không chịu được thì chẳng may sau này có cơ hội gia nhập môn phái tu tiên thì biết phải làm sao?”

“Hừ!” Đinh Đương thở mạnh một hồi rồi có lẽ mới thoát khỏi những suy tưởng đáng sợ kia nên giận dữ mắng Lục Trần: “Nói bậy nói bạ! Tông môn tiên gia là nơi thế nào, sao lại có những thứ đáng sợ như ngươi nói được? Hơn nữa, ngươi cũng chỉ là người phàm, cứ đứng đây nói vậy không chừng bị tiên trưởng nào đó đi ngang qua nghe được thì sẽ lập tức bắt ngươi về chịu tội đấy.”

Lục Trần nhún vai không giải thích thêm mà chỉ cười bảo: “Được rồi, mấy ngày nữa là lúc Thiên Thu Môn phái người xuống thu linh trà với linh cốc, ta cũng muốn lên núi hái một ít linh trà để đổi linh thạch.”

Đinh Đương sáng mắt lên hỏi: “Gần đây thu hoạch thế nào, có thể đổi bao nhiêu linh thạch?”

Lục Trần tươi cười đáp lại nàng: “Xem ngươi vội chưa kia, giấu được bao linh thạch rồi? Còn cách một ngàn linh thạch bao nhiêu?”

Đinh Đương hừ lên: “Lão nương không nói cho ngươi biết đấy, tóm lại, nếu ngươi có linh thạch thì tìm ta, không có thì cút đi.”

Lục Trần đáp lại: “Ta bảo này, hiện này có không ít người chăm chỉ làm việc trong thôn Thanh Thủy này, phần lớn cũng đều là đàn ông, nếu ngươi chịu mở lòng thì con số một nghìn ấy cũng chẳng phải cái gì quá khó khăn đâu.”

“Biến đi! Ngươi nghĩ lão nương là người dễ dãi sao?” Đinh Đương tức giận nói nhưng Lục Trần lại lập tức gật đầu. Nàng đỏ bừng mặt lên rồi đáp thêm một cái đồng thời cắn tức: “Nam nhân thôi, ngươi suốt ngày chọc ta tức lên, sợ ta còn chưa nhanh già sao?”

Lục Trần tránh đòn rồi nói: “Thứ linh thạch này, sống không ăn được, chết chẳng mang theo, trước nay ta vẫn luôn dễ dàng tiêu mất. Chắc là những người lao động ở trong thôn này đều muốn đi xem thử Giám Tiên Kính như ngươi nên mới không dám bỏ tiền lên người kẻ mà ai cũng thèm khát thế này phải không?”

Đình Đương đứng yên rồi thất thanh: “Người còn lạ gì sao, đám tiểu nhân đó lúc nào cũng muốn kiếm lợi ích, lão nương lại toàn đá thẳng chúng ra khỏi cửa, cuối cùng lại bị bọn khốn ấy nói xấu sau lưng.” Sau đó nàng lại kinh ngạc hỏi: “Này, nam nhân thôi, trước ta không để ý nhưng hôm nay nghe người nói vậy thì mới thấy lạ nha. Vì sao ai cũng đều muốn đi thử cơ hội mà người lúc nào cũng dừng dừng không cần như vậy chứ?”

Lục Trần cười mỉm nhìn nàng, Đình Đương nhăn mặt rồi bỗng cảm thấy lạnh người.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Lửa đen lại hiện

Nhưng cảm giác khiến người ta cực kì khó chịu của Đình Đương cũng chỉ thoáng qua bởi lẽ ngay sau đó Lục Trần đã xua tay cười: “Linh thạch dễ có, mỹ nhân như người thì quả là khó tìm, nếu có cơ hội âu yếm thì ta nhất định sẽ chẳng chịu bỏ qua đâu.”

Đình Đương đỏ mặt lườm y rồi quay người đi mất.

Lục Trần nhìn theo tới khi nàng về đến căn nhà ở đằng xa rồi mới chuyển mình tiến lên phía trước. Khi hắn đến dưới gốc hòe lớn kia thì vẫn thấy ngư ông gọi là lão Dư ban sáng đang lặng lẽ ngồi dưới bóng cây cầu cá, có lẽ cả thôn này chỉ còn một mình ông là chẳng bị chuyện vừa xảy ảnh hưởng.

Nhưng lúc này ngoài lão ngư ông còn có lão Mã đang đứng từ phía sau trông lại mặt nước trong xanh nơi này.

Lục Trần đi tới bên người lão Mã rồi bảo: “Suối này không có cá đâu.”

Lão Mã dường như cũng không hề kinh ngạc với sự xuất hiện bất ngờ của y nên lập tức chỉ tay về phía những khe đá của đồng đá cuội to nhỏ dưới suối rồi bảo: “Người chỉ nói vậy, nhìn xem, bên kia có rất nhiều cá.”

Lục Trần không biết làm gì hơn nên đành nhìn những con cá đen nhỏ hơn cả ngón tay đang bơi loanh quanh kia rồi thở dài: “Ta muốn nói là suối này không có cá lớn mà lão Dư muốn câu.”

Lão Mã nghĩ ngợi một chập rồi cũng tán thành: “Người nói cũng đúng.”

Hai người sống vai đi dọc theo khe suối, gió xuân phớt qua, người đi thỏa thích, cứ vậy một lúc rồi lão Mã bỗng cất lời: “Cô nương Đình Đương kia nếu quả có thể gom góp đủ một ngàn viên linh thạch, lại may mắn qua được cửa ải Giám Tiên Kính của Thiên Thu Môn, sau đó lại bái nhập thành tu sĩ của Thiên Thu Môn thì người đoán xem, việc đầu tiên nàng muốn làm gì nào?”

Lục Trần nhìn dãy núi xanh ngát đằng xa rồi nhếch miệng: “Sao, có lẽ là hăm hở tu luyện để cầu trường sinh bất tử đi?”

Lão Mã trừng mắt với y rồi tự giải đáp: “Ta cho rằng khi nàng có đạo hạnh rồi thì việc đầu tiên sẽ làm chính là lén lút trốn về nơi này rồi giết tất cả những gã đàn ông đã từng có quan hệ với ả.”

Lục Trần lắc đầu cười rồi vỗ vai lão Mã: “Lão Mã này, sao người lại độc ác như vậy chứ? Đó chỉ là một cô gái, lại chẳng hề trêu chọc gì người, người cũng chẳng hề muốn gặp nàng. Hơn nữa, ai có thể nói trước được điều gì, nếu ta nói, biết đâu khi Đình Đương đắc đạo thì lại niệm tình xưa rồi quay lại đây để độ hóa ta lên núi tu đạo, người thấy sao?” Dứt lời, hắn lại càng cười to hơn.

Lão Mã hừ lạnh rồi mặc kệ hắn để đi tiếp lên phía trước. Khi thấy mình đã đến ngã rẽ trước quán rượu thì y bỗng lạnh lùng nói: “Người biết ta nói đúng.”

Lục Trần hơi ngần bước nhưng cuối cùng vẫn đi tới lối rẽ rồi quay lại nói với lão Mã: “Không còn sớm nữa, người về quán rượu của người, ta về nhà của ta, ai nấy đều đánh một giấc thật ngon thôi.”

Lão Mã nhìn y rồi thêm lời: “Người gặp nhiều chuyện hơn ta nhiều, sao còn phải vờ như không biết?”

Lục Trần nhắm mắt lại có vẻ đang suy tư một lúc rồi mới trả lời: “Gặp nhiều nên mới nghĩ vậy, ít nhất cũng giúp bản thân thấy thoải mái.”

Hắn nhún vai nói thêm: “Dù không tính là đang sống, nhưng cũng không phải sống mà như chết, vì thế để bản thân thấy hài lòng là đủ rồi.”

Dứt lời Lục Trần lại cười vang như đang rất vui vẻ. Cuối cùng ở nơi khe suối phoi phoi gió xuân xen lẫn trúc xanh đào thắm này, y vẫy tay từ biệt Lão Mã rồi xoay người bỏ đi.

Lão Mã nhìn theo y rồi cảm khái lắc đầu chứ không nói thêm lời nào.

Sau khi rời khỏi chỗ lão Mã thì Lục Trần cũng đi tiếp trên con đường ven suối đến tận chân núi mới thấy một gian nhà nhỏ hiu quạnh. Xa hơn một chút thì

có một hồ nước xanh thăm thẳm, cũng chính là đầu nguồn của dòng suối trong kia.

Cũng không biết Lục Trần đã lấy đâu ra một lá trúc để mân mê trên miệng, vị ngọt thanh pha lẫn chút đắng chát của nó kích thích đầu lưỡi của y suốt đoạn đường nhân tàn đi về phía căn nhà.

Khi còn cách đó khoảng mười trượng thì hần bỗng run rẩy đến nỗi suýt chút nữa đã lao đảo ngã ra đất, may mà gần đó có một cây đào còn sót lại nên y mới có thể bám lấy thân cây để đứng tiếp. Nhưng có lẽ hần dùng quá nhiều sức nên làm cho cái cây này rung lên, vô số cánh đào hồng nhạt cũng theo đó tung bay khắp trời chẳng khác nào một cơn mưa xuân rục rờ làm lòng người say mê.

Lục Trần há to miệng, da mặt cũng nhẵn hết lại, như thể đang cố gắng thét lên, lại giống như một con thú hoang rít gào sau khi dính vết thương, ấy vậy mà chẳng hiểu tại sao lại không hề có tiếng động nào được phát ra.

Sau đó hần lại càng co giật mạnh hơn như đang chịu một nỗi đau đớn khủng khiếp nào đó.

Rất đột nhiên, trong đôi mắt hần bỗng rục lên hai luồng lửa cháy.

Ngon lửa màu đen!

Lửa đen rừng rực y hệt buổi tối năm xưa!

Ngon lửa đen đột nhiên cháy lên trong mắt Lục Trần, ngay sau đó thân thể bên dưới lớp quần áo của hần như bỗng vang lên những âm thanh kì quái, như là xương cốt bị mài dũa, lại như máu thịt bị nát tan, thật khiến người ta giật mình kinh hãi.

Lục Trần gắng hít sâu để ép bản thân mình đi tiếp về phía nhà cỏ dưới chân núi. Hần đi rất khó khăn, như thể mỗi bước đều mang đến vô vàn đau đớn.

Mới đi vài bước thì đã có thể mơ hồ nhận thấy trên những phần da thịt lộ ra bên ngoài như cổ và hai bàn tay đều đang có có vân lửa đen kì quái xuất hiện, nếu nhìn kĩ thì sẽ nhận ra chúng giống như những ký hiệu rõ ràng.

Như là lửa đang bùng cháy.

Lục Trần vừa thở dốc vừa cố gắng lết đi. Gian nhà đã càng lúc càng gần, nhưng lửa trên người hần cũng càng lúc càng cháy mạnh hơn.

Bỗng ở cổ sau của hần có một luồng lửa đen đột nhiên lao ra từ dưới lớp da, sau đó bắt đầu bùng lên, chỉ chớp mắt, da thịt quanh đó đã lập tức bị cháy sạm đi.

Lục Trần khẽ run rẩy kêu rên như thể đã sắp ngã hần xuống, nhưng cũng không rõ hần lấy đâu ra dũng khí và nghị lực để tiếp tục đứng vững trong cơn đau khủng khiếp ấy để tiếp tục đi về phía căn nhà, có lẽ ở trong đó có gì có thể cứu mạng hần chăng.

Thời gian dần trôi, tình cảnh của Lục Trần lại càng lúc càng trở nên tồi tệ, lửa đen không ngừng hiện ra khắp mọi nơi trên cơ thể hần, từ mu bàn tay, ngực, thậm chí cả sau lưng, đỉnh đầu, bắp đùi, bàn chân, không nơi nào không có, đến nỗi khi Lục Trần tới được căn nhà thì cả người gần như đã chìm hoàn toàn trong làn lửa.

Hần đẩy cửa tiến vào, cánh cửa kia cũng lập tức khép lại. Dù vẫn đang bị thiêu đốt nhưng y bỗng dừng bước lại, chỉ giây lát sau trên đỉnh đầu của hần bỗng có một nhánh cỏ cháy đen rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Hộc cây thần bí

Nhánh cỏ phản chiếu trong đôi mắt đã bị lửa đen phủ kín. Lục Trần rên lên rồi nhanh chóng đi lên nằm trên chiếc giường duy nhất trong phòng.

Giường gỗ nhìn qua thì rất thô sơ, nhưng lại vô cùng bằng phẳng, bên trên còn có một lớp chăn êm. Cũng không rõ Lục Trần đã ấn vào đâu trên giường nhưng bỗng nhiên có một tiếng cách vang lên, sàn giường lật ngược đẩy luôn Lục Trần xuống dưới. Căn phòng này thoáng cái lại quay về về với tĩnh lặng và trống trải vốn có chứ chẳng hề còn một chút tiếng động nào/

Khi còn đang rơi giữa khoảng không thì Lục Trần đang bị đốt cực kì đau đớn kia có lẽ đã không còn chịu nổi nữa nên gào lớn lên một tiếng. Trong lúc trước mắt chỉ còn lại màn đêm, lại đang không ngừng rơi xuống, y bỗng đánh mạnh lên tim mình.

Không có âm thanh, không có tiếng động, bóng đêm như thể không có gì thay đổi, nhưng người bị lửa đen đốt cháy đang rơi xuống kia bỗng nhiên biến mất.

Đột nhiên biến mất giữa trời!

Chỉ giây lát sau, trước mắt Lục Trần bỗng có màn sáng mờ ảo, tiếp đó hần rơi phịch xuống đất.

Lửa đen vẫn không ngừng cháy, từng tắc từng tắc da thịt của y đã gần như khô nứt, có lẽ chẳng mấy chốc nữa sẽ chỉ còn lại một đồng tro tàn. Hơn nữa nơi hần rơi xuống bây giờ lại đột nhiên biến thành một chốn bí ẩn rộng khoảng hai trượng, cao hơn một trượng mà thôi.

Bốn phía kết dính với nhau thành một khoảng gỗ dày nặng, trên bề mặt gỗ lại rất xura cũ đồng thời còn có vô vàn vết nứt, tựa như đã trải qua vô số tháng năm, hơn nữa còn có một luồng sinh cơ dạt dào bao phủ bên trên khiến vân gỗ càng trở nên mơ hồ, thật chẳng khác nào một gốc cây cũ kĩ.

Mà trong hốc cây không rộng quá hai trượng này có một ô nước rộng hơn nửa phần, còn lại chỉ là đất đá. Làn nước trong veo mang theo một tia xanh thăm thẳm lặng yên khiến người ta nhất thời khó có thể biết được sâu cạn, tựa như một viên ngọc bích sáng trong đang lấp lánh vậy. Kì lạ là nó lại tỏa một làn sinh cơ tươi mát ra bên ngoài.

Lúc này Lục Trần đang nằm úp xuống mặt đất cách hồ nước này không xa. Hần có lẽ đã bị lửa đen đốt cạn sức lực nên chỉ có thể cố lay người xoay đi, cơ thể cũng theo đó lăn xuôi mấy vòng, cuối cùng ằm một cái, hần đã rơi vào trong ô nước.

‘Ùm!’

Một âm thanh kì quái bỗng nhiên vang lên như thể cách ngăn tất cả mọi thứ trên đời để thế gian này chỉ còn lại duy nhất một người. Làn nước thăm thẳm bỗng nhiên rung động, bọt nước bao phủ tầm mắt, làn hơi lạnh buốt đâm tới từ bốn phương, tất cả khiến cho cảm giác đau đớn kia như được giảm bớt.

Ô nước này có lẽ sâu hơi tương đương nhưng cũng chỉ lớn đến như vậy nên Lục Trần thậm chí còn không thể duỗi thẳng người mà đành bó tròn lại như một đứa trẻ đang sợ hãi trốn trong làn nước yên tĩnh đồng thời để mặc cho nó tẩy rửa cơ thể như một bàn tay hiền hậu đang vỗ về cỗi lòng nát tan.

Dù đang ở trong nước nhưng lửa đen trên người Lục Trần cũng không hề dập tắt. Luồng lửa ấy vẫn điên cuồng cháy sáng nhưng có lẽ đã bị sinh cơ dạt dào nơi này ép lại nên dần dần yếu đi, sau đó lại từ từ chìm vào trong cơ thể Lục Trần để cuối cùng lại tự nhiên biến mất.

Nước vẫn vờn quanh, sau đó những vết thương do lửa đốt trên người Lục Trần bắt đầu nhanh chóng liền lại. Mọi thứ tựa như chưa có gì xảy ra, ngoại trừ việc người đàn ông này đã vô cùng mệt mỏi.

Hần bó mình trốn trong dòng nước, mãi sau vẫn không ngoi đầu lên nhưng bờ môi lại không ngừng run rẩy.

Hần cắn răng thật chặt, cơ mặt vặn vẹo, sắc mặt lộ rõ vẻ đau đớn. tựa như sắp khóc nhưng lại cố gắng nhẫn nhịn để không kêu lên.

Hần từ từ ngẩng đầu lên nhìn từ trong làn nước ra bên ngoài. Trong màn nước mờ ảo, hần không thấy rõ được thứ gì, như thể mãi mãi không nhìn thấy nổi, lại như chẳng thể nhìn thấy tận cùng.

Sáng sớm hôm sau.

Trăng lặn trời lên, khi ánh nắng rực rỡ lại chiếu xuống thôn xóm yên tĩnh này như bao đời nay vẫn vậy thì cả thôn làng như bừng tỉnh nên bắt đầu trở nên ồn ào.

Lục Trần vươn vai ngáp dài đi ra từ nhà cỏ, sau đó lại đóng kĩ cửa gỗ, cuối cùng mới đi về trong thôn.

Lão Dư vẫn ngồi dưới gốc hòe câu con cá lớn trong vô vọng. Người qua kẻ lại ầm ầm bàn tán, phần lớn cũng đều nhắc tới việc mấy ngày nữa Thiên Thu Môn sẽ phái người xuống thu linh trà linh cốc, thi thoảng lại xen lẫn đôi lời về vụ chém giết hôm qua.

Lục Trần nghe một lúc cũng thấy chán, hơn nữa bụng còn réo vang, nên lại bắt đầu đi về quán rượu kia như mọi ngày.

Dù hôm nay hần đến muộn hơn hôm qua rất nhiều nhưng lão Mã chắc cũng chưa định buôn bán nên quán rượu vẫn đang đóng cửa. Nhưng Lục Trần cũng không quan tâm chuyện đó mà gõ ầm lên rồi hét to: “Lão Mã, mở cửa làm ăn đi!”

Chợt lát sau bên trong có tiếng bước chân vang lên, sau đó lại có ai đó đi tới sau lớp cửa bắt đầu tạo nên tiếng mờ, cuối cùng cơ thể mập mạp của lão Mã xuất hiện.

Lục Trần tiến tới vỗ vai lão Mã bảo: “Đói bụng rồi, mau đi nấu chút gì đi...” Nói xong hần liền đi thẳng vào rồi mới nghe thấy tiếng lão Mã hừ lạnh.

Ánh mắt Lục Trần đảo quanh quán rượu cuối cùng lại thấy ở một bên bàn có bóng người đang ngồi.

Đó là một ông lão khoảng chừng năm mươi tuổi, đầu tóc trắng xóa, vẻ mặt hiền lành, thậm chí khi người đơ nhìn thấy Lục Trần còn gật nhẹ đầu.

Lão Mã ở phía sau chậm rãi đóng cửa cài then, sau đó mới đi tới bên Lục Trần bảo: “Luu tuần sứ mới tới sáng nay.”

Lục Trần gật đầu rồi tươi cười với ông lão kia. Có lẽ là đã rất quen thuộc nên hần vỗ người ông rồi hỏi: “Luu lão đầu, không phải một năm mới đến một

lần sao, ta nhớ là nửa năm trước ông mới tới đây mà, sao vậy, nhớ ta à?”

“Ha ha ha...” Người bị gọi là Lư lão đầu kia có lẽ cũng rất vui vẻ nên tươi cười đáp lại Lục Trần: “Tiểu Lục thật biết nói đùa, lần này ta chỉ phụng lệnh Tiết đường chủ đi kiểm tra thôi, tiện đường nên mới ghé qua chào hỏi hai người các người.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 14: Chuyện cũ như gió mây

Đùa cợt thì đùa cợt, nhưng khi thấy lão Lư có vẻ nghiêm túc thì Lục Trần cũng nghiêm chỉnh hỏi: “Có chuyện gì?”

Lư tuần sứ đáp lại: “Lão phu cũng không còn trẻ nữa, ba tháng trước khi trong lúc đi kiểm tra lại gặp chuyện không may, cuối cùng lại bị thương sau một trận tư đấu. Ngẫm kĩ lại thì đã ở Tiên Minh suốt mấy chục năm, cũng nên về nhà dưỡng lão thôi.”

Lục Trần ngạc nhiên hỏi lại: “Có chuyện đó sao?”

Lư tuần sứ ưu tư trả lời: “Sao lại không thể có. Công việc sau này thì Tiên Minh và Tiết đường chủ của Phù Vân Ti sẽ phải người tới lo. Còn lão phu thì mấy hôm nữa sẽ quay về Tiên Minh, sau khi làm nốt vài chuyện thì sẽ cáo lão hồi hương, từ nay về sau sẽ nghỉ ngơi trong tông môn, không hỏi thế sự nữa. Tiểu Lục, chúng ta đã quen nhau mười năm rồi, hôm nay phải từ biệt, mong rằng sau này còn có thể gặp lại.”

Lục Trần gật đầu rồi chấp tay đáp lời: “Mấy năm nay nhờ có Lư tuần sứ chiếu cố, tại hạ vô cùng cảm kích.”

Lư tuần sứ cười lớn rồi nói thêm vài câu với Lục Trần xong mới đứng dậy cáo từ.

Lục Trần và lão Mã tiễn ông tới cửa rồi đứng đợi tới khi ông ta đi rất xa. Lục Trần nhìn lão Mã cẩn thận đóng kín cửa lại thì bỗng nhiên tươi cười: “Sao lại tỏ ra như vậy, có tâm sự sao?”

Lão Mã trừng mắt: “Người không lo lắng chút gì sao?”

Lục Trần phát tay: “Hôm qua ta đã nói rồi đó thôi, làm người, quan trọng nhất là phải lạc quan, không nên giữ quá nhiều thứ ở trong lòng, vậy thì mới có thể sống thoải mái được. Nói đi, có chuyện gì?”

“Cấp trên có báo là sẽ khấu trừ linh thạch hàng tháng của ngươi.”

“Àm!” Một tiếng vang lớn, lão Mã giật nảy người quay lại thì thấy Lục Trần vừa đập bàn đang tức giận hét lên: “Mẹ kiếp! Tên khốn nào dám động thụ trên đầu thái tuế!”

Lão Mã lườm Lục Trần. Lục Trần thấy vậy thì lạnh lùng hỏi: “Người nhìn ta làm gì?”

Lão Mã khinh thường đáp lại: “Tên khốn ấy là Thiên Lan Chân Quân.”

Lục Trần ngẩn người nhưng dường như lại càng tức giận nên quát to: “Chân quân rất giỏi sao, lão già ấy định không giữ lời với ta sao?”

Lão Mã e hèm mấy cái rồi khuyên can: “Sáu vị Chân Quân của Tiên Minh, ai lại không phải bậc kì tài có thể lên trời xuống đất, người mắng thẳng tên Chân Quân như vậy thì không chừng lão nhân gia cũng có thể cảm giác được đó?”

Lục Trần cười xùy: “Lão tử mắng hần thì đã sao, lão già chết tiết Thiên Lan, lão bắt tử, chân ngắn mình dài như lợn, lòng dạ xảo trá lại còn trọc lóc!”

Lão Mã trừng mắt nói không nên lời.

Lục Trần ngó nghiêng bốn phía, khi nhận ra quán rượu vẫn an tĩnh như thế sẽ không có chuyện trời giáng sấm sét nên nói thêm với lão Mã: “Người xem, lão già Thiên Lan đó đâu có nghe được, hoặc cũng có thể là nghe thấy ta mắng nhưng không dám lên tiếng rồi.”

Lão Mã cười khò: “Tiểu Lục à, người cứ không biết điều như vậy...”

Lục Trần đảo mắt trả lời: “Hắn đòi trừ linh thạch của ta thì sao lại không thể trở mặt? Ngày đó chẳng phải đã nói sẽ để ta sống yên yên ổn ổn một đời sao?”

Lão Mã nghiêm trang nói: “Lúc đó ta cũng ở đây, ta nhớ là lão nhân gia người không hề nói những lời này.”

Lục Trần tức giận: “Vậy thì ai nói, ta nhớ rõ ràng như vậy cơ mà.”

Lão Mã chỉ thẳng vào ngực Lục Trần: “Ngươi tự nói.”

Lục Trần nghi ngờ nhìn lại lão Mã xong lại phui tay: “Bỏ đi, chúng ta không cần phải nói tới chuyện ai nhớ rõ chuyện mười năm trước nữa, tóm lại không thể trừ bớt linh thạch của ta được!”

Lão Mã thờ dãi: “Ta lúc này cũng đã hỏi rồi, kỳ thực cũng không chỉ trừ của riêng ngươi mà tất cả Ảnh Tử trong Phù Vân Ti sẽ đều bị như vậy.”

Lục Trần đờ ra nên nhất thời không nói thêm gì. Ánh mắt của hắn lay động một lúc rồi lại nhìn sang lão Mã.

Lão Mã bị y nhìn như vậy thì hơi mất tự nhiên nên bắt giác tránh mắt đi.

Tiếp đó, con tức lúc này của Lục Trần bỗng nhiên tiêu biến mà thay vào đó là vẻ bình tĩnh rất bất thường. Mãi lâu sau, hắn thốt lên: “Lão già chết tiết bị người gây khó dễ sao?”

Lão Mã cười gượng rồi lại tỏ ra buồn bực: “Lão nhân gia người quả thực cũng là bất đắc dĩ. Chân Tiên Minh truyền đến nay đã ba nghìn năm, gia nghiệp to lớn, anh kiệt vô số, nhưng cũng chẳng thiếu những kẻ xu nịnh, vì thể linh thạch luôn không đủ dùng. Phù Vân Ti lại không làm chuyện gì, cũng không có đầu lĩnh, chỉ bảo dễ chiều cổ cho công thần đã lập công cho Tiên Minh mai danh ẩn tích mà chẳng hề nói rõ ra sao. Cứ vậy mà hoa phí bao nhiêu linh thạch mỗi năm, trong Tiên Minh sớm đã có vẻ khó chịu rồi.”

Lục Trần im lặng rồi sau cùng lại lắc đầu trầm ngam.

Lão Mã nhìn y rồi đi tới bên cạnh nhỏ giọng: “Nói cho cùng, ta và ngươi đều hiểu mà, lão nhân gia người quả thực luôn thấy có lỗi với ngươi, nếu như có thể thì hắn cũng không muốn để ngươi khó chịu thế này. Nhưng nếu chỉ không trừ của ngươi thì sẽ quá nổi bật, không chừng sẽ khiến kẻ khác đề ý...”

Lão Mã nói tới đó rồi hơi ngừng lại rồi mới tiếp tục: “Trong Tiên Minh thì Phù Vân Ti nằm dưới trướng Thiên Lan Chân Quân, nhưng ở giữa lại có không ít đường chủ, chủ quân, tuần sứ, giám thị. Mấy năm gần đây, cũng chỉ có ta và Chân Quân là biết lai lịch của ngươi, ngay cả Lưu tuần sứ âm thầm kiểm tra mười năm nay kia và cả Tiết đường chủ trông coi mọi việc trong ti cũng không hiểu được mà chỉ nghĩ rằng ngươi là kẻ lập được chút công nên trốn vào đây kiếm miếng ăn tới chết già thôi.”

Lục Trần nhếch mép khinh khi: “Lão Lưu kia mấy năm nay không quá tồi với ta, nhưng cũng không hẳn là kính trọng gì, vậy từ đâu lại biết được thân phận của ta chứ?”

Lão Mã cười khò lắc đầu: “Theo lý thuyết thì thân phận này không thể lộ ra được, nhưng bây giờ Tiên Minh trông có vẻ an ổn đây nhưng thật ra bên trong lại chẳng khác gì cái thùng chứa nước thùng trăm lỗ cả, ví thể lão nhân gia cũng có phần lo lắng.”

Lục Trần trầm mặc một hồi rồi bỗng hỏi thêm: “Những người kia vẫn còn tìm kiếm sao?”

Lão Mã hơi do dự rồi gạt đầu: “Đúng. Chiến dịch năm đó đã đụng đến căn cơ của ma giáo, không chỉ trận pháp bí mật Hàng Thần Chủ bị hủy mà còn làm mất đi ba trong số năm vị trưởng lão, thù này tuyệt đối sâu như biển, không thể nào hóa giải nổi. Mấy năm nay có bắt được một số yêu nghiệt ma giáo, khi thẩm vấn tới chuyện này thì đều thu được tin rằng ma giáo đã lên kút đưa rất nhiều người vào trong các môn phái của Chân Tiên Minh, mà nhiệm vụ quan trọng nhất chính là tìm kiếm tin tức liên quan đến chuyện năm đó, nhất định phải tìm... thù phạm, sau đó bằm thây làm vụn mảnh, rút hồn đoạn phách để báo thù.”

Lục Trần hừ lạnh rồi nói lại với Lão Mã: “Ngươi nói báo thù là đủ rồi, cái gì mà bằm thây vụn mảnh, rút hồn luyện phách thì bỏ đi chứ.”

Lão Mã cười cợt: “Thêm vào không phải càng có khí thế sao?”

“Hừ!” Lục Trần tức giận hừ lên rồi lại giục giã: “Mau đi nấu mì đi.”

Lão Mã ngạc nhiên: “Vừa mới nói sát thủ ác độc sẽ bằm ngươi làm vụn mảnh xong mà ngươi còn muốn ăn mì sao?”

Lục Trần khinh khỉnh liếc lại: “Nói ít thôi, lão tử đang tức giận, không nấu mì cho ta, ta đập quán của ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Công tử hào hoa

Có lẽ Lão Mã coi trọng quán rượu này hơn một tô mì rất nhiều thế khi đi khỏi nơi này Lục Trần đã cực kì hài lòng xoa bụng.

Sớm nay thôn Thanh Thủy náo nhiệt hơn hẳn ngày thường, có lẽ cũng vì sắp đến ngày thu hoạch nên ai nấy đều năng động hẳn lên. Có điều, đặc sản linh trà linh cốc ở đây dù rằng mang theo chữ linh nhưng cũng chẳng có bao nhiêu ích lợi cho tu sĩ tu luyện tiên đạo.

Thứ thật sự được coi là thiên tài địa bảo hay đạt đến mức bảo vật tiên gia phải có linh văn đặc thù hoàn chỉnh, từ đó mới hội tụ được linh lực của ngũ hành trong trời đất để tạo nên vô văn công dụng kì diệu riêng biệt.

Một linh tài, dù là linh thảo, linh khoáng, linh thú, hay là linh đan linh dược... nếu có càng nhiều linh văn thì phẩm chất lại càng cao, đó cũng chính là cách để phân biệt thành linh tài một văn, linh tài hai văn trong giới tu chân.

Tóm lại, dù cho là linh tài một văn bình thường nhất cũng sẽ có công năng mạnh mẽ, giá trị cực cao, hơn nữa nếu linh tài có nhiều linh văn hơn thì lại càng quý hiếm, giá trị lại càng không thể đánh giá nổi, chúng đều là những thứ mà tu sĩ trong thiên hạ thiết tha mơ tưởng giành lấy.

Còn linh trà, linh cốc được sản xuất ở thôn Thanh Thủy này dù có được môn phái tu chân như Thiên Thu Môn thu lấy thì tất cũng có linh văn, nhưng cũng không phải là linh văn hoàn chỉnh, vì thế công dụng của nó hay linh lực ở bên trong cũng đều không đáng xem trọng. Thứ đồ này hơn xa hàng bình thường nhưng vẫn không phải là linh tài có linh văn, hơn nữa còn có rất nhiều trong trời đất, đa phần cũng đều vô dụng, chỉ có một phần rất nhỏ có ích lợi cho tu sĩ, vì thế nếu có môn phái nào cần thì cũng sẽ phải người tới thu mua.

Lục Trần đã sống trong thôn Thanh Thủy nhiều năm với tư cách người bán linh trà. Thực tế thì hắn cũng có hai mẫu vườn chè trên ngọn núi phía sau thôn mà bản thân đã mua khi mới tới nơi này.

Tất nhiên, Lục Trần chẳng hề quan tâm tới loại linh trà này nên cả vườn đã đầy cỏ dại. Nó cũng chỉ dùng để che mắt cho việc hàng tháng hắn có thể lấy không linh thạch từ phía lão Mã mà thôi.

Vì thế khi Lục Trần nhìn đám người đang vô cùng cao hứng ôm ấp hi vọng ngoài kia thì chợt cảm khái rằng nếu mình được ở đây với họ thì dù có bị mất đi chút linh thạch có lẽ cũng chẳng phải vấn đề to tát gì.

Dù là lừa mình, lừa người, hay tự an ủi bản thân đi nữa thì điều này cũng khiến Lục Trần thấy vui vẻ hơn. Hắn cứ lững thững đi, chẳng mấy chốc đã tới đầu thôn.

Khi hắn nhận ra điều đó thì đã thấy con đường ngoài thôn kia. Nơi này đã không còn cái xác hôm qua mà chỉ để lại một vệt máu khô nâu sậm, có lẽ sau vài ngày người qua kẻ lại nữa thì chút vết tích đó cũng sẽ lặng yên biến mất.

Lục Trần lặng nhìn vệt máu đỏ rồi lạnh lùng quay người về thôn. Khi hắn đi dọc theo con đường đá đến chỗ cách cây hòe khoảng mười trượng thì lại thấy lão ngư ông đang ngồi câu cá kia. Hắn cười lớn định đi tới hỏi thăm thì bỗng nghe thấy tiếng ồn ào từ đoạn suối đằng sau.

Lục Trần kinh ngạc xoay mình nhìn lại.

Suối Thanh Thủy chảy ngang thôn làng nên hai bên bờ không thiếu nhà cửa, có điều bờ đông nơi Lục Trần đang đứng này lại khá đông đúc, không chỉ gom đến gần bảy phần thôn dân còn có rất nhiều quán rượu, khách sạn cùng đủ loại cửa hàng linh tinh. Phía bờ tây đằng kia thì chỉ có dăm ba hộ dân, bình thường cũng khá yên ắng.

Nhưng kì lạ là tiếng ồn ào ấy lại từ bên đó truyền sang. Lục Trần nhìn tới thì nhận ra dưới một gốc trúc xanh bên bờ tây có một đám người nam nữ đang tụ tập, thậm chí số nữ còn vượt trội hơn hẳn, ngay cả một số cô gái thường ngày không thấy trong thôn cũng đã chạy tới đó đứng.

“Hà?” Việc này khiến Lục Trần cảm thấy tò mò nên đi tới một cây cầu đá gần đó để xem thử.

Sau khi xuống cầu một đoạn thì sẽ thấy một nhóm người đông đúc. Dù chưa tới gần nhưng Lục Trần đã ẩn ước nghe được những tiếng cảm thán mà đa phần là của nữ tử, có lẽ là họ đã trông thấy chuyện gì đó rất đáng kinh ngạc.

Lục Trần lại càng tò mò hơn nên nhanh chóng đi lên. Khi tới một góc vắng trong đó để ngó vào thì bỗng giật mình. Dưới cây trúc xanh nơi họ đang vây lại này có một thư sinh trẻ tuổi đang đứng cười, trước mặt y có đặt một tấm ván gỗ, bên trên phủ giấy trắng, trong tay thì cầm một cây bút, có lẽ là đang vẽ tranh.

Thư sinh này vô cùng anh tuấn, tuổi cũng không lớn, chắc còn chưa đến hai mươi, thậm chí chỉ cần nhìn cảnh y múa chiếc bút trong như ngọc kia cũng đủ thấy phong tư hơn người. Lục Trần còn mơ hồ thấy được có kha khá cô gái không còn trẻ nữa đang trêu mến nhìn y.

Có điều không chỉ dung mạo ấy khiến cho đám người này kinh ngạc, mà còn có cô gái trên bức tranh mà y đang vẽ!

Nhìn y múa bút thanh thoát, đậm nhạt đan xen thì bức tranh thủy mặc chỉ có hai màu trắng đen ấy cũng vô cùng sống động. Cô gái trong tranh đang tươi cười ngấm hoa, đôi mắt lại chứa chan nhu tình, ý cảnh cũng càng hiện rõ, đúng là vẽ rất tốt.

Lục Trần dù không hiểu lắm về tranh nhưng nhìn một lúc cũng thấy nó đẹp nên khẽ than trong lòng. Nhưng đột nhiên hắn lại ngăn ra bởi lẽ cô gái trong tranh ấy rất quen mắt, nhìn kĩ một chút thì rõ ràng tranh này đang vẽ Đĩnh Đương.

Hắn chợt cảm thấy gì đó nên xoay đầu tìm kiếm, chỉ chốc lát sau đã thực sự thấy được Đĩnh Đương đang xấu hổ đỏ mặt đứng trước bàn vẽ vừa như giận dữ lại xen lẫn vui mừng.

Những cô gái khác quanh đó đều chẳng hề giấu diếm ánh mắt đổ kị để nhìn về phía nàng.

Tiếp đó, thanh niên đã vẽ xong nên tươi cười lấy tranh ra khỏi bàn rồi giương lên cho mọi người xem để rồi nhận lại một lần khen ngợi.

Tranh này dù chẳng phải vẽ thứ gì cao sang nhưng cũng đủ khiến người ta nhận ra vẽ rất tốt, hơn nữa thanh niên này còn hiền hòa lễ độ nên càng được yêu quý.

Đình Đương bỗng giận dữ: “Tranh không tệ, nhưng người quá không thành thật rồi, tự nhiên vẽ ta quá mức như vậy làm gì chứ?”

Thanh niên đó chỉ cười đáp lại: “Vị tỷ tỷ này quá lời rồi, tiểu sinh chỉ tùy ý vẽ, tỷ tỷ đẹp như nào thì tranh tất như vậy, nếu tỷ đã không hài lòng thì cũng có thể cầm đi. Thật ra cảnh, người trong thiên hạ này không gì không thể vào tranh, nếu mọi người sau này có lòng, lại đúng khi tiểu sinh rảnh tay thì cũng có thể vẽ cho mỗi người một bức.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 16: Rễ cây có hình vẽ

Mọi người đồng thanh khen ngợi, đám con gái thì càng thêm hào hứng. Đình Đương trước mừng sau giận, cuối cùng lại sẵn giọng: “Chi giỏi nói ngọt!”

Thanh niên kia lắc đầu cười rồi đi tới đưa bức tranh vào trong tay Đình Đương, sau đó mới ha hả lên một tiếng rồi quay người bỏ đi.

Đình Đương nhìn theo bóng người đang đi xa của thanh niên ấy không nói gì. Bỗng nhiên trong đám người có ai đó mắng: “Hồ ly tinh, chi giỏi lừa đàn ông.”

Đoàn người chợt yên lại, tiếp đó có vài người bật cười, trong ấy có cả nam lẫn nữ. Đàn ông thì cười đều, đàn bà thì cười khinh, thậm chí đàn bà còn cười to hơn.

Đình Đương giận dữ nghiêng răng rồi đi thẳng, chẳng mấy chốc đã lên tới cầu đá bên bờ đông, có vẻ là đang quay về nhà.

Lục Trần đứng sau đám người lặng lẽ dõi theo tất cả rồi lại nhìn về phía người thư sinh đã đi vào một con đường nhỏ xa xa bên bờ tây, cuối cùng thấp giọng lầm bầm: “Thật quá đau buồn, tại sao cứ trẻ trung xinh đẹp là được quan tâm cơ chứ!”

Người vẽ và được vẽ đều đã đi, đám đứng xem cũng theo đó tản ra. Lúc rời đi còn không ít người đang xôn xao bàn tán, phần nhiều cũng đều nói về thư sinh kia, nào thì hần tuần tú ra sao, vẽ giỏi thế nào, ấy thế mà khi nói về Đình Đương thì lại đều cười nằng nề liêm sỉ làm trò lăng ló, cuối cùng lại lo lắng cho người trẻ tuổi kia, đồng thời hy vọng y không bị hồ ly tinh đó làm hại.

Lục Trần đi về bờ đông. Hần buồn chán ngáp lớn rồi lại quay về chỗ cây hòe lớn kia. Khi nhìn vào trong lòng cá thì quả nhiên thấy nó vẫn trống không.

Hần ngồi xuống một tảng đá lớn ở gần đó rồi cố tình hỏi: “Lão Dur, hôm nay câu được cá không?”

“Không được.” Lão ngư ông ấy có vẻ không hề nhận ra cái châm chọc của hắn nên thật thà trả lời.

Lục Trần cười thầm rồi lại nói: “Ta nghĩ rằng cả đời này của ông cũng không câu được cá ở đây đâu.”

Lão ngư im lặng giây lát rồi lại từ tốn đáp lại như bao lần: “Nơi này có cá.”

“Thôi đi!” Lục Trần lườm ông rồi bỗng thấy chẳng còn hứng thú trêu đùa mà thầm nghĩ trên đời đúng là không thiếu kẻ quái dị: “Tùy ông vậy, ông nói có, thì ông cứ ở đây cả đời đi, cuối cùng cũng chỉ uống công!”

Vốn dĩ mỗi khi nói tới đây thì cả hai đều không bàn thêm gì nữa, ai ngờ hôm nay chẳng hiểu tại sao, lão Dur lại quay lại nhìn Lục Trần rồi chậm rãi bảo: “Không phải, ta đã thấy trên thân con cá ấy có linh văn, chỉ cần ta câu được nó rồi hiến cho Thiên Thu Môn thì ta sẽ có thể tu tiên.”

“Cá có linh văn.” Lục Trần không nhịn được cười nên tiếp tục trêu: “Vậy sao, nếu ông thật sự câu được thì đúng là con cá đáng giá hơn hẳn một nghìn linh thạch, cũng thừa đủ cho ông tới Thiên Thu Môn tu tiên, có điều... ông đừng để bị cá ăn.”

Lão Dur nhìn Lục Trần bằng đôi mắt khó hiểu rồi khẳng định: “Cá sẽ không ăn người!”

Lục Trần cười to rồi vươn tay tới vỗ vai ông chứ không tiếp tục thêm lời. Hắn đứng dậy nhìn dòng nước trong suốt rồi định đi.

Mặt trời đã treo cao đồng thời tỏa ánh sáng rực rỡ xuống thôn Thanh Thủy làm dòng nước càng thêm long lanh. Dưới gốc hòe đã bị tảng cây che gần hết ánh mặt trời này cũng rất mát mẻ, chỉ còn vài ba tia sáng lọt qua kẽ lá vurun xuống mà thôi.

Lục Trần đi vài bước định về nhà thì bỗng thấy ánh nắng lọt xuống hơi chập chờn, như thể có thêm cái bóng nào đó vừa lướt qua gốc cây này vậy.

Lục Trần đứng yên lại.

Hắn quay người nhìn về phía đó. Nơi ấy có một đoạn rễ cây bị lòi ra khỏi mặt đất đang bị vô vàn cỏ dại xanh um vây lấy.

Lục Trần kinh ngạc nhủ mảy như đang suy nghĩ gì đó, như nghi ngờ, lại như lo lắng, thậm chí còn có đôi phần khó chịu. Nhưng rất nhanh sau đó hắn đã bình tĩnh lại, rồi tiếp tục coi như không có chuyện gì bước tới dặm chân, thậm chí còn cỏi cả giày ra như đang định vỗ lên rễ cây để rũ đi bùn đất, tận lúc đó hắn mới nhanh chóng liếc nhìn xung quanh.

Có một bóng đen lay động trước mặt hắn.

Tới lúc này, Lục Trần mới nhìn ra được đó là một hình vẽ cổ quái. Nó rất loạn, như một tấm bản đồ vô dụng được ai đó tùy tiện khắc lên rễ cây khó thấy này. Hình vẽ đó có một vòng tròn và vài đường nét thô sơ tụ lại một nơi, giống như một gốc cây lớn đơn giản mà quái dị.

Nhìn vết khắc thì có thể nhận ra nó mới được tạo nên không bao lâu, cùng lắm mới chỉ một ngày một đêm.

Lục Trần lạnh mặt. Hắn mang giày lại rồi đi về khối đá lớn đằng kia nhìn lão Dur đang yên lặng câu cá thêm một chút.

Hắn mặc kệ lão ngư đằng sau đồng thời nhắm mắt lắng nghe tiếng nước chảy rì rào dưới suối, cùng làn gió xào xạc trên tán lá, mọi thứ vẫn yên bình như cái cách mà người nơi này bao năm qua vẫn sống.

Thẳng tới khi hắn mở miệng phá tan sự yên tĩnh ấy: “Lão Dur, ta có việc này muốn hỏi.”

“Sao.” Lão ngư thật thà hỏi lại.

“Hai hôm nay ông vẫn ở đây phải không?”

“Đúng.” Lão ta đáp.

Lục Trần chập hai tay lại sau đầu rồi ngẩng lên nhìn tán cây xanh biếc cùng với những tia nắng len lỏi trong kẽ lá, cuối cùng lại cất lời: “Có ai khác tới đây không?”

Lão Dur đáp lại: “Không có, người biết mà, trừ người và lão Mã thì trong thôn này chẳng có ai muốn nói chuyện với ta cả.”

Lục Trần ừ một tiếng rồi chậm rãi tiếp tục: “Ta còn tưởng gần đây có rất nhiều người tới thôn này nên ông có quen thêm vài người mới.”

“Ha ha..” Lão Dur đột nhiên cười khan như bọt nước do con cá nhỏ dưới dòng nước trong kia đột nhiên tan vỡ.

Lục Trần xoay người dậy rồi phúi mông đi thẳng.

Sau khi rời khỏi chỗ cây hộc thì hắn thả bước về phía căn nhà cỏ dưới chân núi, nhưng chẳng mấy chốc lại đột nhiên dừng chân quay về đường cũ.

Đúng lúc ấy phía đó có một người đàn ông đi tới, khi nhìn thấy Lục Trần thì y liền chắp tay rồi khách khí hỏi: “Xin hỏi vị huynh đài này, phía sau có phải là núi chè không?”

Lục Trần quan sát y thì thấy đó là một gã trẻ tuổi lưng đeo trường kiếm, thân khoác áo choàng, gương mặt lại tràn đầy nét mệt mỏi, có lẽ là đã đi một đoạn đường rất dài mới tới đây. Nhìn có vẻ rất giống một tân tu bình thường đang đi lang thang cầu đạo.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Chỉ khách sau núi

Bị hỏi vậy nên Lục Trần lập tức gật đầu đáp lại: “Đúng thế, người không phải là muốn đi lên núi chè chứ?”

Thanh niên đó chợt tỏ ra sung sướng nên gật mạnh đầu, cuối cùng lại ôm quyền cười hỏi: “Vậy làm phiền thêm một câu, không biết huynh đài có biết trên núi chè có nơi nào tên là Phi Yến Nham không?”

Lục Trần ngăn người nghĩ ngợi rồi lắc đầu: “Không có, ta đã ở đây khá lâu, cũng rất quen thuộc với nơi này, nhưng chưa bao giờ nghe thấy cái gì gọi là Phi Yến Nham cả.”

Thanh niên đó ngạc nhiên, chắc rằng cũng không ngờ sẽ nghe được điều ấy. Hắn bỗng lẩm bẩm: “Không đúng, người đó đã nói rõ là trên núi chè ở thôn Thanh Thủy cơ mà.”

Lục Trần tươi cười: “Có lẽ là có nhầm lẫn rồi, đúng là núi chè và thôn Thanh Thủy, nhưng thật sự là ta chưa từng biết nơi nào là Phi Yến Nham, nếu không huynh lên núi tìm thử xem?”

Người đó nghĩ một chốc rồi gật đầu đồng ý: “Huynh nói phải.”

Lục Trần né người sang để nhường đường đồng thời còn chỉ lên ngọn núi xanh đằng sau: “Huynh cứ đi theo con đường đá dọc suối thì sẽ đến được chân núi, chỗ đó có hơn mười con đường có thể lên núi, huynh chọn cái nào cũng được.”

“Hơn mười con đường?” Thanh niên kia nghe vậy thì kinh hãi hô lên.

Lục Trần ung dung đáp lời: “Nửa phía núi này đã bị người ta trồng đầy linh trà, qua qua lại lại, tất nhiên sẽ có rất nhiều đường.”

Thanh niên có vẻ đã hiểu nên tiếp lời: “Chẳng trách được gọi là núi chè, đa tạ.” Dứt lời y cũng tiến thẳng về phía đó.

Lục Trần nhìn y qua ngang người mình, rồi theo dõi thêm một lúc xong quay người đi tiếp. Nhưng mới chỉ đi được mấy bước thì đằng sau bỗng có tiếng ai đó vang lên, chính là giọng của thanh niên vừa rồi: “Vị đại ca này, chờ một chút.”

“Ồ, mới vừa gặp nhau, đã từ huynh đài thành đại ca sao?” Lục Trần tươi cười quay lại, hắn cũng không thấy phiền mà chỉ tò mò nhìn người thanh niên đang đi trên con đường đá xanh tới kia rồi hỏi: “Sao vậy?”

Thanh niên đó hơi ngại ngần tới cạnh Lục Trần nhưng lại không nói gì ngay mà liền chấp tay hành lễ thêm lần nữa.

Lục Trần xua tay: “Không cần đa lễ như vậy, từ lúc vừa gặp huynh đã khách sáo như vậy, chẳng lẽ huynh là đệ tử của Côn Luân sao?”

Thanh niên ấy giật mình lùi lại rồi hỏi ngược: “Sao huynh lại nhìn ra xuất thân của ta?”

Lần này tới lượt Lục Trần ngẩn người, mãi sau hắn mới quan sát lại người đó rồi mới hỏi: “Chẳng lẽ đúng là thế?”

Thanh niên này im lặng một lúc như đang nghĩ ngợi, cuối cùng y gật đầu rồi lại chấp tay nói: “Tại hạ là đệ tử Hồng Xuyên của phái Côn Luân, không rõ cao danh quý tánh của huynh đài là gì, vì sao lại có thể nhận ra xuất thân của đệ?”

Lục Trần nhún mặt rồi cười khò: “Thật ra chỉ là đoán mò thôi.”

Côn Luân phái là một môn phái cực kì nổi tiếng ở trên thần châu trung thổ, thậm chí còn được coi là một trong những danh môn đại phái lớn nhất của giới tu chân. Nơi này có hai thứ nổi bật nhất, đầu tiên là lịch sử lâu đời của nó. Hiện nay Chân Tiên Minh do vô số môn phái liên kết lập nên mới chỉ có ba ngàn năm tuổi, trong suốt quãng thời gian ấy có vô vàn môn phái hưng suy, cũng chỉ có hai nơi còn có thể tiếp tục đứng vững, thậm chí lâu đời hơn nó, một trong số đó chính là Côn Luân. Còn thứ hai, là do nó đã tồn tại quá lâu nên có quá nhiều giáo lý khuôn phép, lại đặc biệt chú trọng quy củ lễ nghĩa, vì thế đệ tử nơi này dù có đạo hạnh cao hay thấp thì tất đều cực kì coi trọng lễ nghi. Tục truyền rằng gặp người cần kính ba phần, đối lại đệ tử Côn Luân thì lại biến thành gặp người kính năm phần, thậm chí bảy phần.

Có lẽ Hồng Xuyên cũng tự biết đặc điểm ấy của môn phái nên chỉ hỏi một câu đó rồi liền cười vang lên. Tiếp sau lại chấp tay hành lễ hỏi tiếp: “Vẫn chưa thỉnh giáo được cao danh quý tánh của đại ca?”

Lục Trần xua tay: “Huynh là đệ tử danh môn, ta chỉ là thôn dân bần hàn, đâu dám nhận bốn chữ ấy, tại hạ gọi là Lục Trần.”

Hồng Xuyên ồ lên rồi lại cảm ơn chuyện chỉ đường lúc nãy.

Lục Trần bị hấn chọc cười nên hỏi tiếp: “Sao huynh lại quay lại, còn gì muốn hỏi sao?”

Hồng Xuyên gật đầu: “Đúng vậy, Lục đại ca, ta vừa mới nghĩ tới một chuyện. Phi Yến Nham là do người khác nói cho ta biết, nhưng người đó nhiều năm trước cũng chỉ ngẫu nhiên đi qua một lần, vì thế rất có thể tên nơi đó không giống bây giờ. Ta muốn hỏi thêm một chút, trên núi này có nơi nào có Hồng Chủy Xích Vũ Yến tụ tập sinh sống hay không?”

“Hồng Chủy Xích Vũ Yến?” Lục Trần suy nghĩ một chập rồi trả lời: “Cũng chưa từng nghe nói tới loại yến này, có điều theo lời huynh nói thì ta nghĩ tới một chỗ.”

Hồng Xuyên vui mừng hỏi ngay: “Xin hỏi đó là nơi nào, có thể cho tại hạ biết được không?”

Lục Trần im lặng trong chốc lát rồi đáp lại: “Những nơi bằng phẳng trên núi đều là vườn chè cả, phía sau núi địa thế hiểm trở hơn, cũng phân ra hai đường đông tây. Phía tây thì có một hồ nước, phía đông thì có lại có một vực lớn, mỗi khi hoàng hôn thì sẽ có hàng ngàn con yến bay rợp trời ra ngoài kiếm ăn.”

Nói tới đó Lục Trần hơi dừng lại rồi hạ giọng: “Đại khái chỗ đó cũng khá giống nơi huynh kể, có điều nơi đó bị thôn dân gọi là Quỷ Khốc Động, cũng chưa hề nghe ai bảo đó là Phi Yến Nham.”

Hồng Xuyên lúc này đã cực kì vui mừng nên liền tục gật đầu rồi lại thi lễ với Lục Trần: “Đa tạ Lục đại ca đã chỉ bảo, tại hạ vô cùng cảm kích.” Nói xong y lại vái ba cái rồi mới quay đi.

Lục Trần mỉm cười nhìn theo Hồng Xuyên tiến về phía núi chè. Hắn suy tư một lát rồi tiếp tục quay về trong thôn, chẳng mấy chốc sau đã tới bên ngoài

quán rượu.

Lúc này quán rượu đã sớm mở cửa làm ăn, nhưng Lục Trần vừa nhìn vào thì đã thấy trong đó trống không, rõ ràng là đang rất vắng khách.

Hắn tươi cười cất bước tiến vào.

Lão Mã đang ngồi chờ ra ở đằng sau quầy vừa nghe thấy tiếng bước chân thì vội vàng đứng dậy vui mừng chào đón: “Mời khách quan ngồi, không biết ngài muốn uống...”

Chữ rượu còn chưa phát ra thì y đã thấy gương mặt Lục Trần nên lập tức khó chịu quát: “Ngồi đâu thì ngồi.”

Lục Trần liền trêu chọc: “Người thật đúng là không biết phải trái, chẳng lẽ ta không phải khách hay sao? Không chào đón thì thôi chứ chẳng lẽ không cười được một cái à?”

Lão Mã lạnh lùng đáp lại: “Người mà chịu trả tiền thì lão tử cười cả ngày cho người xem.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Hồ nước lúc nửa đêm

“Cút, cút, người cũng chẳng phải là con gái, cười với ta suốt một ngày thì quá là kinh khủng.” Lục Trần xua tay rồi nghiêng người tựa lên mặt bàn.

Lão Mã cau mày nhìn y rồi thấp giọng: “Có chuyện?”

Lục Trần nhỏ tiếng nói mấy đến câu đến mức ngoài lão Mã ở sát bên ra thì không nơi nào trong quán rượu an tĩnh này còn có thể nghe được.

Lão Mã nghe xong thì bỗng đổi sắc, sau đó lại đứng thẳng người suy nghĩ một lúc rồi nhìn Lục Trần bảo: “Người không nhìn lầm chứ?”

Lục Trần chậm rãi đáp: “Chuyện ở nơi kia năm xưa, có gì là ta chưa từng thấy.”

Lão Mã gật đầu đồng tình rồi tiếp tục hỏi: “Ám hiệu đó ở cấp độ nào?”

Lục Trần nhíu mày trầm ngâm giây lát rồi trả lời: “Kì quái là ám hiệu đó chỉ có một cây hai lá, cùng lắm cũng chỉ cho hương chủ trong ma giáo.”

Lão Mã thoải mái hẳn, y suy tư rồi lại hỏi tiếp: “Xem ra, chắc cũng không phải đến tìm người? Nhưng chẳng lẽ nơi này vẫn còn yêu nghiệt của tam giới thần giáo trốn vào nên mới bị triệu tập đến?”

Lục Trần hừ lên: “Thế thì cũng quá trùng hợp.”

Lão Mã gật đầu: “Ta biết rồi, ta sẽ điều tra rõ ràng, người cứ an tâm đi. Có điều hôm trước Thiên Thu Môn bên kia mới giết một tên yêu nghiệt ma giáo trốn trong môn, biết đâu đám yêu nhân này vì thế mới tới đây?”

Lục Trần nhún vai: “Hy vọng là vậy, chuyện này cứ để người lo đi.”

Lão Mã trả lời: “Yên tâm.”

Lục Trần đứng dậy định rời đi nhưng mới bước mấy bước thì lại đứng phắt lại rồi quay về nói với Lão Mã: “Còn một chuyện nữa, người cũng tiện tay tìm hiểu giúp ta.”

Lão Mã nghi ngờ hỏi: “Chuyện gì?”

Lục Trần nói: “Bên kia hình như có một tên thư sinh trẻ tuổi mới đến, về ngoài cũng khá anh tuấn, lại còn giỏi vẽ tranh, nhưng trước đây lại chưa từng gặp. Người thử tìm xuất thân của hắn xem.”

Lão Mã ồ lên một cái rồi nói: “Biết rồi, chỉ là việc nhỏ thôi.”

Trời tối, đêm đen, người vắng.

Một đêm nữa đã lại tới, thôn trang này cũng chìm trong giấc ngủ, dưới màn đêm càng lộ rõ ra vẻ tĩnh lặng.

Lục Trần nằm trên giường trong ngôi nhà tối đen của mình.

Hắn nhắm mắt nhưng vẫn chưa ngủ.

Người trong lúc tỉnh mịch thì bất giác vẫn nghĩ tới những chuyện xưa cũ, thứ cảm giác hoài niệm nhớ nhưng ấy cũng không phải thứ người ta có thể kiểm soát được, vì thế dù có những chuyện không muốn nhớ thì cũng sẽ tự nhiên nghĩ tới.

Đầu phải là mơ, nhưng khi nhắm mắt lại như chìm sâu trong cơn ác mộng, có rít gào thê lương, có la hét giận dữ, lại có ánh kiếm lạnh lùng cùng với đau đớn vô bờ, tất nhiên thứ mãnh liệt nhất vẫn là ánh lửa đen rực rỡ.

Hắn mở bừng mắt ra trong màn đêm rồi lắc đầu như cố xóa đi những ký ức đáng ghét ấy. Bên ngoài nhà cỏ có tiếng gió vang lên, có lẽ là từ trên núi chè truyền xuống, trong đêm nay lại như càng thêm mạnh. Lục Trần trầm ngâm lắng nghe rồi như thể thấy được tạp âm xen lẫn bên trong.

Một chút tạp âm rất nhỏ..

Hắn đứng xuống đất đồng thời khoác quần áo lên rồi mới đi ra ngoài. Lúc ấy y mới nhận ra bầu trời bên ngoài đang phủ kín mây đen, chỉ có vài ánh sao xa xa còn lấp lánh, khiến màn đêm lại càng thêm âm u.

Gió núi rít gào mang theo cơn lạnh đi khắp nơi. Lục Trần nhìn về phía đỉnh núi thì chỉ thấy một bóng đen dày đặc, hơn nữa còn nghe được xen lẫn trong gió những tiếng rín rít quái dị.

Lục Trần cũng không tỏ ra kinh ngạc. Y cứ đứng yên nhìn ngọn núi, nhìn một lúc lâu thì mới chuyển ánh mắt sang núi chè.

Tiếng động kỳ quái ấy có vẻ rất đáng sợ, thậm chí khi thổi tới trên núi đầy rẫy linh trà thì lại khiến lá cây xao động chẳng khác nào quỷ quái thét gào, nhưng quả thực là cũng chẳng có nghĩa lý gì.

Lục Trần vẫn ung dung nhìn về trên phía đông của núi chè, sau đó lại thăm như: “Sao đêm nay không thấy yến nhỉ?”

Hắn đã ở đây mười năm nên hiểu rất rõ ngọn núi chè này, ngay cả bờ vực bị người dân nơi đây gọi là Quỷ Khốc Động thì y cũng đã từng tới xem thử.

Bờ vực đó không nhỏ, nếu nhìn từ trên xuống thì quả thực cũng khá hùng tráng, trên vách đá lại còn có hàng ngàn con yến, nhưng có phải là Hồng Châu Xích Vũ Yên mà Hồng Xuyên đã nói không thì y cũng không biết.

Trong trí nhớ của Lục Trần thì chúng chỉ là một loại chim rất bình thường, cũng không phải linh thú có linh văn gì, vì thế theo lẽ thường thì chúng tuyệt không thể gây ra hứng thú gì với đám đệ tử của danh môn như Côn Luân Phái cả.

Hoặc có lẽ, nơi đó có chưa bao vật đặc biệt gì đó nên mới có thể dẫn tên đệ tử danh môn như Hồng Xuyên tới.

Nghĩ vậy, Lục Trần cũng hơi tò mò, nhưng rồi lại lắc đầu không định kiểm thêm chuyện. Hắn cũng từng cẩn thận kiểm tra qua nơi đó nhưng không hề tìm được thiên tài địa bảo nào, dù cho có thật đi nữa, thì cũng là cơ duyên của mỗi người.

Tự nhủ vậy y lại định quay về đi ngủ, nhưng mới tới được cửa nhà thì bỗng nghe thấy một tiếng âm vang từ trong bóng đêm mịt mù.

Âm thanh ấy quả thực không hề nhỏ, dù không quá sắc nhưng lại vang rất xa. Lục Trần giật mình quay lại nhìn về phía tiếng động ấy phát ra thì chỉ thấy nơi đó chìm sâu trong đêm đen, có lẽ là từ hồ nước thăm thẳm trên núi truyền ra.

Lục Trần nhíu mày kinh ngạc. Hồ nước ấy nằm dưới chân núi, sâu thăm khó dò, dưới mặt nước sáu thước thì dòng nước âm bỗng trở nên lạnh giá khiến người thường khó có thể chịu nổi, vì thế cũng không có ai lặn vào trong để tìm hiểu.

Bao đời nay nó vẫn yên lặng nằm ở cuối thôn, đồng thời cũng là đầu nguồn của suối Thanh Thủy chảy khắp thôn làng, để rồi đi cùng với nó suốt bao nhiêu tháng năm ròng rã.

Lục Trần nghĩ ngợi rồi bắt đầu đi tới đầm nước ấy, chẳng mấy chốc sau thì đã đến nơi. Hắn căng mắt nhìn rồi bỗng ồ lên bởi lẽ nhờ vào ánh sao mờ trên trời y có thể thấy được có một người đang trôi nổi trên bờ nước.

Nửa đêm, mà lại có một người không rõ sống chết trôi trên bờ nước thì quá dọa người. Hơn nữa gió núi vẫn đang gào thét không ngừng như đang tăng thêm quỷ khí đáng sợ.

Lục Trần như thể vẫn không nhận ra điều đó mà tiếp tục nhìn bóng người trên mặt nước, một lúc sau hắn nhếch miệng: “Sao lại trông quen thế nhỉ..”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Cứu một mạng người

Việt

“Nói vậy, người nửa đêm không ngủ, rảnh rỗi đến mức nghe thấy tiếng quỷ gào trong gió lạnh, rồi lại cứu được một tên đệ tử Côn Luân suýt chết đuối trong hồ nước sao? Trong quán rượu, Lão Mã bức bối nhìn Lục Trần nói đầy khó chịu.

Nắng sớm rọi qua ô cửa sổ lên mặt Lục Trần, hắn suy tư rồi gật đầu: “Cũng không khác là mấy.”

Lão Mã phì lên rồi lạnh lùng: “Người còn không rõ mình là ai sao? Đặc biệt trong lúc vừa mới phát hiện có ai đó khắc ám hiệu ma giáo này sao? Con mẹ người! Người an phận một chút không được sao?” Nói tới đó y bỗng ngăn người nhìn kỹ lại Lục Trần rồi hoài nghi hỏi: “Không phải là... người nghĩ tới Thiên Lan Chân Quân nên...”

“Cũng không phải vậy, ai thừa hoi mà quan tâm tới lão già đó chứ.” Lục Trần cười cười: “Dù sao cũng là một mạng người..”

Lão Mã cười đều: “Thối lắm, đừng có giả bộ với lão tử! Người nói cho ta biết, vì sao không để kẻ ngu ấy chết đi cho xong?”

Lục Trần ho khan rồi cảm thán: “Lão Mã, gần đây người có quá nhiều oán khí rồi, cứ mở miệng là muốn người khác chết thế này? Ta thấy người có dấu hiệu của âm dương mất cân bằng, khí trong cơ thể lại không điều hòa, vậy đi, người bỏ ba viên linh thạch ra, ta sẽ xấu hổ dùng bản mặt già này nói với Đinh Đương cô nương một lần, để nàng ấy giúp người trị liệu xem.”

Lão Mã giận dữ gầm lên: “Nói nhảm! Ở chỗ Đinh Đương cả đêm cũng chỉ mới mất hai viên linh thạch, người còn định chơi ta!”

Lục Trần giật nảy mình đứng dậy nhìn Lão Mã: “Mẹ nó! Sao người lại biết rõ như vậy?”

Mặt béo của Lão Mã hơi đỏ lên rồi lập tức bình thường lại. Y hừ một cái rồi rót cho mình một chén rượu, sau đó mới chậm rãi: “Chẳng có chuyện gì trong thôn này là ta không biết.”

Lục Trần nghi ngờ nhìn y hỏi lại: “Nhưng sao luôn thấy có gì đó quái lạ?”

“Lạ cái đầu người!” Lão Mã mắng hắn một câu rồi lập tức chuyển đề tài: “Chuyện về ám hiệu ma giáo kia ta cũng đã thử dò hỏi trong thôn, người cũ thì không có vấn đề gì, gần đây cũng có vài người mới tới, đại khái có khoảng ba bốn kẻ có hiềm nghi, ta sẽ kiểm tra thật cẩn thận.”

Lục Trần gật đầu: “Vậy người cứ điều tra đi, có gì thì nhớ nói cho ta biết.”

Lão Mã tiếp tục: “Còn người trẻ tuổi bên bờ suối hôm qua người nói kia ta cũng đã điều tra, hắn gọi là Lý Quý, không môn không phái, chỉ là một phạm nhân luôn cầu mong tu đạo. Hắn tới nơi này cũng chỉ vì muốn thử vận may xem có thể báỉ nhập Thiên Thu Môn, tìm lấy một phần cơ duyên hay không thôi.”

Lục Trần ừ rồi im lặng. Loại xuất thân này quả thực quá bình thường, mười người mới tới thôn Thanh Thủy này mỗi năm thì chỉ ít có tám chín đều ôm giấc mộng ấy.

Lão Mã nói thêm: “Lý Quý quả thực là có một túi da tốt, mới tới đây thôi mà đã được không ít người trong thôn quý mến. Hơn nữa hắn lại về rất giỏi, cũng thường đứng ở bờ tây về các cô gái qua lại, giống hệt từ dáng vóc tới nụ cười, lại thêm được đôi chút phong thái, nên rất được các cô gái trong thôn thương mến.”

Lục Trần như nghĩ tới điều gì đó nhưng cũng lập tức cười nói: “Thôn này đá lạnh lẽ quá lâu rồi, cũng khó trách đám nữ nhân kia thấy được một nam tử tuấn tú phong lưu thì sẽ động lòng.”

Lão Mã hừ lên ra vẻ rất không đồng tình rồi lại nhắc thêm “Được rồi, Lý Quý này cũng là người mới, vừa này ta cũng có nói có ba bốn kẻ hiềm nghi, hắn là một trong số đó.”

Lục Trần nhàu mày, không rõ là y đang nghĩ gì mà bỗng nhiên tối mặt lại.

Rời khỏi quán rượu, Lục Trần lại đi dọc theo bờ suối về ngôi nhà cỏ dưới chân núi của mình. Suốt đoạn đường, dòng suối vẫn sẽ sang chảy trong nắng mai, trúc xanh, đào thắm thì nhau soi bóng xuống dòng, quả thực là một khung cảnh tuyệt sắc.

Nhưng khi đi được nửa đường thì Lục Trần bỗng nghe thấy bên bờ bên kia có tiếng hoan hô. Y động tâm nhìn sang thì thấy được bên bờ tây đang có ba bốn bà cô đang đứng đó che miệng cười nói. Mà ở sau họ lại là Lý Quý anh tuấn hơn người đang tươi cười thu dọn bút về cùng giá gỗ.

Sau lưng chợt có tiếng bước chân khá quen thuộc, Lục Trần quay lại thì thấy có một bóng người đang đi bằng từ bên này qua cầu đá trên dòng nước. Người đó vóc dáng thư thả, tóc mềm như mây, chính là Đinh Đương.

Cô gái đó vừa nhìn về bờ bên kia vừa nâng váy lụa đi tới mà chẳng hề chú ý tới Lục Trần đang đứng cách đó không xa.

Lục Trần nhìn bóng dáng ấy cùng với Lý Quý đang cười đùa với mấy cô gái bên kia rồi lắc đầu, cuối cùng lại quay về con đường cũ, chẳng mấy chốc sau đã thấy căn nhà dưới chân núi.

Thôn Thanh Thủy này có không ít người, nhưng cũng chỉ có căn nhà này được đặt bên dưới chân núi mà thôi. Còn nguyên nhân cũng rất đơn giản, khi đêm đến gió núi thổi lên thì lại ẩn hiện âm thanh dọa người như quỷ khóc sùi gào. Vì thế suốt mấy năm nay, Lục Trần cũng được ở yên tĩnh một mình, ngoại trừ những đêm bên ngoài náo nhiệt.

Khi đi tới bên ngoài gian nhà, Lục Trần quan sát kỹ chung quanh tới khi không thấy có gì lạ thì mới đi vào. Bên trong gian nhà không lớn ấy có một người đang nằm trên giường, chính là vị đệ tử Côn Luân hôm qua đã gặp, Hồng Xuyên.

Lúc này, Hồng Xuyên đang nhắm chặt hai mắt nằm trên giường, ngực cũng hơi phập phồng, có vẻ cũng không bị trọng thương mà chỉ đang im lặng nằm ngủ.

Lục Trần hơi cười rồi cũng không tới lay Hồng Xuyên dậy mà kéo một cái ghế tới ngồi. Sau đó y lại im lìm nhìn về cảnh vật thôn xóm bên ngoài, ánh mắt lạ như lay động, có vẻ đang suy nghĩ gì đó.

Hắn có vẻ rất kiên trì. Dù Hồng Xuyên mãi không tỉnh lại nhưng Lục Trần cũng không hề vội, tựa như nếu hăm uốn, thì chờ thêm ba ngày ba đêm cũng không phải chuyện gì quá to tát.

Có điều chuyện cũng sẽ không đến mức đó. Đến khoảng giữa trưa, khi mặt trời đã chiếu rọi khắp thôn Thanh Thủy thì Hồng Xuyên hơi nhúc nhích, rồi bắt đầu tỉnh lại.

Hắn khó nhọc mở mắt rồi mơ màng nhìn khung cảnh xung quanh, rồi lại giật mình cố gắng ngồi dậy, sau đó kinh ngạc nhìn lại lần nữa rồi mới nhanh chóng thấy được Lục Trần đang ngồi trong góc nhà.

Lục Trần nhìn y mỉm cười: “Tỉnh rồi sao?”

Hồng Xuyên thấy đó là Lục Trần thì lại càng sợ hãi nên vội vàng đáp lại: “Lục huynh, sao lại là huynh?” Nói xong hắn lại nhìn lại gian nhà cỏ mình đang ở này rồi lập tức hỏi thêm: “Sao ta lại ở đây?”

Lục Trần nói: “Nơi này là chỗ của ta, một căn nhà cỏ dưới chân núi mà thôi. Phòng ốc đơn sơ, để Hồng huynh chịu khổ rồi.”

Hồng Xuyên lắc đầu rồi khó hiểu hỏi lại: “Ta, ta sao lại ở đây?”

Lục Trần cũng không buồn giấu diếm mà lập tức kể lại chuyện hôm qua, từ lúc thấy Hồng Xuyên trong hồ nước tới việc cứu y về đây ra.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Long Hồ quái ngư

Việt

Châm địa đạo

Sắc mặt Hồng Xuyên liên tục biến đổi, cuối cùng y thở dài bảo: “Không ngờ rằng lại thành ra như vậy, tại hạ đa tạ ơn cứu mạng của Lục huynh.”

Lục Trần cười mỉm rồi xua tay tỏ vẻ không nên khách sáo, cuối cùng mới nói: “Được rồi, Hồng huynh đệ, ta nhớ là hôm qua khi ngươi rời đi là định tới bờ vực chỗ Quỷ Khốc Động cơ mà? Sao tới đó lại đột nhiên mê mang nằm trong hồ nước?”

Hồng Xuyên hơi do dự rồi lắc đầu cười khổ: “Chuyện này thật rất dài dòng, thật ra sau khi tại hạ lên núi hôm qua, thực tình cũng định đi tới chỗ vực kia, ai ngờ..”

Sau đó hắn cũng không hề giấu diếm Lục Trần, cũng có thể là vì Lục Trần có ơn cứu mạng với y nên y lập tức kể lại rõ ràng chuyện hôm qua ra.

Hôm qua sau khi Hồng Xuyên lên núi thì cũng là lần đầu tiên y tới đây. Hòn nữa rừng trà được trồng quá dày, giăng kín mọi lối, ngay cả mấy con đường mòn trên đó cũng chẳng khác nào mê cung, nếu có ai không quá hiểu nơi này mà đi lại trên núi thì đúng là rất dễ đi lạc. Hồng Xuyên cũng là như thế, lúc đầu chỉ chọn bừa một lối lên núi, dù sao cũng chỉ cần đi tới chỗ cao hơn là được.

Nào ngờ khi đi tới sườn núi thì hắn mới nhận ra có gì đó không đúng, trước mắt lại liên tục xuất hiện giao lộ, mà những lối mà hắn tin rằng sẽ dẫn tới nơi cao hơn thì sau khi đi một lúc lại nhận ra mình đã sai đường, không phải tới sườn đông, mà là đang đi về sườn tây.

Đến lúc đó Hồng Xuyên cũng cực kì lo lắng. Y lập tức xoay người quay lại, ai ngờ càng đi càng sai, con đường trở lại lại càng lạ, sắc trời cũng ngày một tối đi.

Khi trời tối hẳn, núi chề cũng chìm vào bóng tối, khó thấy nổi những con đường mòn. Hồng Xuyên dù vẫn mang theo đèn chiếu sáng nhưng gió núi quá mạnh nên chẳng chiếu được xa. Hấn càng đi càng xa, đến một lúc lại bỗng thấy trước mặt mình có một hồ nước giữa lòng núi.

Nghe vậy, Lục Trần lắc đầu: “Nói thế thì huynh đã đi nhầm tới Long Hồ rồi.”

“Long Hồ?” Hồng Xuyên ngạc nhiên hỏi.

Lục Trần gật đầu nói: “Ừ, thôn dân từ xưa đã đặt tên, hồ trên núi là Long Hồ, hồ dưới núi là Long Đàm, nghe đồn là thời thượng cổ có long sống ở nơi này, thậm chí còn có ý kiến cho rằng hai hồ nước trên dưới núi ấy liên thông với nhau. Tất nhiên, sự thực cũng không hẳn là vậy, tùy vào việc người có tin hay không tin mà thôi.”

Dứt lời cả Lục Trần và Hồng Xuyên đều mỉm cười. Kiểu áp đặt địa danh này vốn rất quen thuộc trên thần châu trung thổ, nơi có thêm chữ Long trên đời này không một vạn thì cũng có tới bảy tám ngàn, chỗ nào cũng có thể nghe thấy mấy thứ kiểu như Long Sơn, Long Mạch, Long Khẩu, Long Đà, nhất là ở những vùng quê hoang dã vắng vẻ thì lại càng coi trọng điều đó, thậm chí gần như mỗi mảnh đất thì người dân địa phương nơi đó đều có thể kể lại một truyền thuyết cổ xưa/

Có lẽ là do bao đời này những thần long có thể hô mưa gọi gió, cuồn mây đập sương đã in dấu quá sâu trong tâm khảm người thường, nhưng chỉ cần có chút hiểu biết, thì đều chỉ cười trừ với những vùng đất đó. Nguyên nhân cũng rất đơn giản: dù cho thời thượng cổ thực sự có thần long hạ xuống nhân gian, nhưng giống loài vốn chỉ tồn tại trong truyền thuyết ấy e rằng cũng chỉ tạo nên chẳng đến một phần trăm những câu chuyện đó mà thôi.

Nhân loại quá tin, truyền thuyết quá nhiều, thần long không đủ dùng. ...

Hồng Xuyên xuất hân từ danh môn đại phái lâu đời như Côn Luân tất nhiên cũng sẽ có chút kiến thức ấy, vì thế mới cùng cười với Lục Trần/

Nhưng Lục Trần lập tức nhíu mày thắc mắc: “Nói vậy, người đã tới Long Hồ ở sườn tây, thế sao lại có thể nằm trong hồ nước dưới chân núi chứ?”

Hồng Xuyên lắc đầu: “Lạ là thế, tôi qua sau khi ta tới bên hồ thì đã biết mình đã lạc đường, nên nhất thời chán nản. Nhưng chuyện đã vậy, trời cũng tối rồi, có quay lại cũng không chắc có thể tìm được đường, vì thế quyết định nghỉ lại một đêm, chờ đến ngày mai lại tìm tới Ph Yếu Nham.

Nói xong, hấn ngừng lại rồi áy náy nhìn Lục Trần: “À, Phi Yến Nham ta nói chính là bờ vực kia, mong Lục huynh thứ tội, đã quen rồi nên nhất thời không sửa được.”

Lục Trần bật cười: “Không cần đa lễ, ta hiểu mà, người cứ kể tiếp đi.”

Hồng Xuyên nói: “Ừ, sau đó ta tìm một chỗ kín gió định nghỉ qua đêm, nào ngờ giữa đêm khuya, khi đang cực kì mệt mỏi thì bỗng nghe thấy.. trong Long Hồ có một làn âm thanh vang dội khiến ta tỉnh lại. Sau đó ta lại thấy mặt hồ phẳng lặng bỗng nhiên cuộn trào, sau đó lại đột nhiên có một con quái ngư phi lên khỏi mặt nước, bọt nước theo đó tán loạn khắp trời, ánh bạc lấp lánh, rục rờ vô ngần, thật giống, thật giống cánh cá chép hóa rồng trong truyền thuyết!”

Ngay cả Lục Trần vốn luôn bình tĩnh lúc này cũng kinh ngạc hỏi lại: “Sao cơ?”

Hồng Xuyên cười khò: “Đúng là đêm qua ta đã nhìn thấy thế, chứ không phải là do vừa nãy nghe Lục huynh nói hồ nước đó tên là Long Hồ nên mới nghĩ ra.”

Lục Trần nhất thời không biết nên nói gì nên đành nghe Hồng Xuyên kể tiếp: “Lúc đấy ta cũng ngây người, có lẽ là do quá kinh ngạc, nên đứng bật dậy đi lên mấy bước, ai ngờ quái ngư đang bay lên kia đột nhiên quay lại nhìn ta..”

Theo Hồng Xuyên thì cái nhìn ấy dường như mang theo pháp lực vô cùng quý giá, cho dù hấn có dùng đạo hạnh bảo vệ bản thân thì cũng chợt cảm thấy chóng mặt hoa mắt, người cũng bị kéo thẳng đi.

Điều cuối cùng mà Hồng Xuyên còn nhớ được là mình đã bị quay cuồng ngã sấp xuống dòng nước, từng tảng sóng lạnh thì nhau kéo tới nhấn chìm hấn xuống, còn những chuyện sau đó thì chẳng thể nhớ nổi gì nữa. Khi tỉnh lại thì đã ở trong căn phòng này.

Lục Trần nghe Hồng Xuyên kể thì chợt im lặng nhíu mày suy tư.

Còn Hồng Xuyên sau khi quan sát y thì lại hỏi dò: “Lục huynh, nghe huynh mới nói là cứu ta từ trong hồ nước dưới chân núi phải không?”

Lục Trần gật đầu: “Không sai, lúc đêm qua ta có đi ra ngoài, lại thấy bên hồ nước có tiếng động gì đó, ai ngờ lại tìm người đang trôi nổi trên mặt nước, nói đúng hơn thì ta thực sự không thể nào lên Long Hồ trên núi cứu người cả..”

Nói được nửa câu thì hấn bỗng ngập ngừng: “Chẳng lẽ... chẳng lẽ truyền thuyết kia là thật, chẳng lẽ hai bờ nước Long Hồ trên núi và Long Đàm dưới núi lại thật sự có dòng nước liên thông với nhau?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Đệ tử danh môn

Hồng Xuyên chờ ra một khoảng rồi mới nói: ‘Chắc cũng chỉ có thể giải thích như vậy. Có điều, Lục huynh, huynh sống ở đây đã lâu, không biết đã từng nghe tới truyền thuyết nào nói rằng trong Long Hồ có quái ngư hay không?’

Lục Trần lắc đầu đáp: ‘Hình như cũng không có. Long Hồ, Long Đàm, trừ hai cái tên ra thì suốt mấy năm nay cũng không có gì lạ, như thể là một vùng nước chết vậy, cũng chưa thấy ai nhắc tới mình đã thấy.. quái ngư.’

Không rõ vì sao khi nhắc tới hai chữ đó thì Lục Trần lại ngập ngừng.

Hồng Xuyên có vẻ cũng không chú tâm lắm nên chỉ thờ dài rồi vui mừng nói: ‘Nhưng dù sao đi nữa thì lần này cũng phải tạ ơn Lục huynh, nếu không tiểu đệ e rằng sẽ tự nhiên chết ở đó rồi, khi ấy thực sự oan uổng.’

Lục Trần mỉm cười: ‘Cũng chỉ tiện tay mà thôi, Hồng huynh đừng quá để tâm. Mà này, tiếp theo huynh có tính toán gì không, có định tới Long Hồ kiểm tra thử không?’

Hồng Xuyên nghĩ ngợi rồi lắc đầu: ‘Con cá lớn ở Long Hồ rất quái lạ, có lẽ với đạo hạnh bây giờ của ta thì cũng khó có thể hàng phục được nó, thôi thì tạm không trêu chọc nó làm gì. Sau này nếu có cơ hội thì ta sẽ về môn phái thỉnh sư huynh đồng môn có pháp lực cao hơn tới đây dò xét.’

Lục Trần gật đầu đồng tình: ‘Như vậy cũng tốt.’

Hồng Xuyên rời giường chậm rãi đi lại trong phòng, sau đó còn làm vài động tác giãn gân cốt. Lục Trần thấy hần làm vậy thì hỏi: ‘Vết thương sao rồi?’

Hồng Xuyên trả lời: ‘Không có gì đáng ngại, chỉ bị kích động làm khí huyết không ổn định mà thôi, nghỉ ngơi một ngày chắc sẽ khỏe lại.’

Lục Trần cười: ‘Vậy thì tốt, thế này đi, huynh đã ngủ ở đây một đêm rồi, thì cứ ở nốt hôm nay đi. Đợi đến sáng mai, ta và người sẽ lên núi rồi cùng đi về bờ vực kia làm cho xong chuyện của người, cũng tránh cho người lạc đường thêm một lần nữa.’

Hồng Xuyên vui mừng đến nỗi đỏ bừng mặt lên: ‘Lục huynh, huynh nói thật chứ? Ta, ta..’

Lục Trần cười: ‘Chỉ là dẫn đường mà thôi, đâu phải chuyện gì lớn. Ai cũng là kẻ phiêu bạt, giúp nhau một chút có hề gì.’

Hồng Xuyên vái một cái rồi thành khẩn nhìn Lục Trần: ‘Lục huynh thật có lòng, tại hạ vô cùng cảm kích.’

Đệ tử Côn Luân nổi tiếng hiểu biết lễ nghĩa, Hồng Xuyên nhận ơn của Lục Trần nên cũng vô cùng cảm kích, vì thế hần không chỉ nói cảm ơn mà ổn định tặng Lục Trần thứ gì đó để tỏ lòng cảm tạ.

Lục Trần liên tục chối từ, cũng không ngừng bảo chỉ là chuyện nhỏ nhưng Hồng Xuyên thì vẫn cực kì nghiêm túc. Sau đó hần mới biết được tên đệ tử danh môn này suốt dọc đường đã liên tục hỏi thăm, nhưng đặc biệt từ khi đến thôn Thanh Thủy thì không có ai quan tâm tới hần trừ Lục Trần. Người nào cũng mang theo vẻ lo lắng đề phòng, như tránh còn không kịp, chứ chẳng ai muốn nói chuyện với hần.

Lục Trần nghe vậy thì ngạc nhiên nghĩ ngợi rồi nói: ‘Này, Hồng huynh, có lẽ bọn họ đều tưởng người tới tranh giành cơ hội. Người biết không, nơi đây có vô số người khổ sở cả đời chỉ cầu một cơ hội, dù không biết người tới là ai, nhưng cũng đều có thể sẽ cướp đi cơ hội ấy của bọn họ.’

Hồng Xuyên tròn mắt hỏi lại: ‘Chỉ vì thế sao?’

Lục Trần gượng cười: ‘Trừ điều đó ra thì ta cũng không nghĩ ra được lí do nào khác, nhưng bình thường thì họ cũng không như thế đâu. Thôi, bỏ đi!’ Hần bỗng vui vẻ nhìn Hồng Xuyên bảo: ‘Chắc lúc đó người đeo trường kiếm trên người như thể tán tu, mà tán tu lại mạnh hơn đám người phạm chúng ta quá nhiều, nếu Thiên Thu Môn tới thấy, tự nhiên sẽ ưu tiên chọn người đã có căn cơ như người, vì thế mới không có ai muốn nói chuyện với người đó.’

Đến lúc này Hồng Xuyên mới hiểu ra nên cũng không biết phải nói gì. Nhưng điều đó cũng khiến hần càng cảm kích Lục Trần hơn. Kết quả là lại một đồng lễ giáo phiền phức khiến Lục Trần cũng bắt đầu khó chịu.

Đến cuối cùng, Hồng Xuyên lại tiếp tục nhắc tới việc tặng lễ vật.

Lục Trần lại chối từ, nhưng lần này y cũng không từ chối quá mạnh, ai ngờ được vì thế lại một chuyện cực kì lúng túng xảy ra. Vừa đó Hồng Xuyên còn nói Lục Trần không được khách khí phải nhận lễ vật của mình thì giờ lại nhận ra ngoài trường kiếm trên lưng ra thì túi đồ đã không biết ở đâu rồi.

Khoảnh khắc ấy hai người cứ đứng im nhìn nhau, rất lâu sau vẫn không có ai lên tiếng, chắc rằng ai cũng không biết cần phải nói gì.

Đến cùng Lục Trần vẫn ho nhẹ nói trước: ‘Có lẽ là đã rơi xuống nước đêm qua rồi, không biết Hồng huynh có bị mất thứ gì quý giá không?’

Mặt Hồng Xuyên đỏ tới tận mang tai, tựa như đã xấu hổ đến nỗi muốn rút kiếm ra tự sát.

Lục Trần thấy vậy thì cũng hơi lo nhưng may mà Hồng Xuyên cũng chẳng ngạc nhiên đến vậy bởi sau một lúc hắn đã ngại ngùng lên tiếng: “Cũng không có gì quý giá, chỉ là, ta, hài, thực quá xin lỗi Lục huynh!”

Lục Trần nhìn gương mặt buồn chán của y thì thấy buồn cười, nhưng không rõ vì sao cũng cảm thấy áy áy trong lòng nên lắc đầu an ủi: “Hồng huynh, người nghĩ ta là kẻ tham tài hay sao?”

Hồng Xuyên sợ hãi lắc mạnh đầu: “Không không không, tại hạ tuyệt không có ý này!”

Lục Trần tươi cười: “Nếu vậy thì sao còn phải buồn chán, chúng ta bèo nước gặp nhau đã là có duyên, hà tất phải đau đầu vì chút tài vật ấy. Đến đây nào, ta dẫn người vào thôn uống vài chén rượu ngon, gặp nhau say một trận mới là việc vui của đời người.”

Nói xong y liền đứng dậy dẫn Hồng Xuyên đi ra ngoài nhà cỏ để tới quán rượu trong thôn của Lão Mã.

Hồng Xuyên đi sau nhìn theo Lục Trần thì cũng chẳng biết nói gì, nhưng đôi mắt cũng y vẫn còn lấp lánh. Lúc này dù Lục Trần chỉ là một kẻ tục nhân bình thường, còn y là đệ tử danh môn, địa vị hoàn toàn cách biệt, ấy thế mà hắn lại thấy bóng dáng Lục Trần dường như ngày càng to hơn.

Khi đi ngang qua dòng Thanh Thủy trong xanh hắn bỗng trầm nhủ: “Chẳng lẽ đây chính là kỳ nhân dị sĩ trên đời mà phụ thân đã nói? Những người đó, ẩn thân thôn dã, thực sự quá đáng tiếc!”

Lục Trần tất nhiên cũng không biết Hồng Xuyên đằng sau đang không ngừng nghĩ loạn. Thất ra cả hai bọn đều vô tình quên mất một điều, rằng một người phạm thể này sao lại bình thân đối mặt với một tu sĩ có đạo hạnh như vậy chứ. Giữa họ không chỉ khác biệt về thực lực, thậm chí địa vị cũng hoàn toàn không tương xứng.

Nhưng đối với Lục Trần thì chuyện ấy lại quá tự nhiên, tự nhiên đến nỗi nếu Hồng Xuyên không quan tâm thì cũng chẳng thấy có gì khác lạ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Quỷ Khốc Động

Việt

Lục Trần mang theo Hồng Xuyên đi vào trong quán rượu thì nhận ra sinh ý hôm nay cũng khá, rất nhiều bàn đều đang có khách ngồi. Lão Mã thì đang tươi tỉnh ngồi sau quầy hàng, có vẻ y rất vui vẻ.

Lục Trần đi tới chào Lão Mã, tiếp đó gọi một bình rượu rồi mang Hồng Xuyên tới ngồi xuống cạnh một chiếc bàn.

Hai người vừa uống vừa nói có vẻ rất hợp ý, thậm chí còn có chút hận gặp nhau quá muộn. Chẳng mấy chốc sau thì họ đã uống hết bình rượu, Lục Trần ním cười đứng dậy nói với Hồng Xuyên: “Người đợi một lát, ta qua đó lấy thêm rượu.”

Hồng Xuyên đang định khước từ thì Lục Trần đã đi mất, Hồng Xuyên đành phải ngồi yên.

Lục Trần đi thẳng tới quầy hàng rồi vỗ bàn bảo: “Thêm một bình, lão bản!”

Lão Mã sau quầy tươi cười: “Khách quan chờ một chút, tôi ghi xong sổ sách sẽ lấy rượu cho ngài.”

Lục Trần gật đầu: “Được!” Nói xong y dựa lưng vào quầy rồi nhìn đám khách trong quán rượu, sau đó liếc lại trong quầy thì thấy Lão Mã đang cúi đầu nhắc bút viết lên giấy, chữ cũng không nhiều, chỉ một hàng.

Lục Trần coi như không thấy gì quay đầu ra, sau đó thấy Hồng Xuyên đang nhìn về đằng này thì vẫy tay bảo: “Đợi chút, có ngay đây.”

Ngay khi đó Lão Mã đứng dậy đưa một bình rượu gần đó cho Lục Trần rồi bảo: “Khách quan, rượu của ngài!”

“Tốt!” Lục Trần nhận bình rượu xong liền đi về bên cạnh Hồng Xuyên để tiếp tục ngồi xuống.

Một ngày nhanh chóng qua đi tới trưa hôm sau, Lục Trần dẫn Hồng Xuyên đi từ nhà tranh bắt đầu lên núi.

Gió theo triền núi lướt đi, trước mắt chỉ còn sắc xanh um của cây cỏ, thoang thoảng còn ngửi được làn hơi thơm ngát xen lẫn trong gió mát khiến người ta khoan khoái, có lẽ đó là mùi hương đặc biệt của linh trà. Hai người trước sau nói nhau đi trên đường núi, Hồng Xuyên nhìn linh trà dày đặc hai bên thì bất giác cảm thán: “Không ngờ được linh khí nơi này cũng không kém có thể trồng ra nhiều linh trà như vậy.”

Lục Trần đi đằng trước nghe được nên quay đầu cười bảo: “Cũng chỉ là một chút linh trà cực kì bình thường thôi, trong Côn Luân phải chắc cũng chẳng thêm nhìn đâu.”

Hồng Xuyên cười lớn: “Tông cũng đã tồn tại quá lâu nên đúng là có không ít thứ, lá trà cũng có chút danh tiếng, sau này nếu có duyên thì sẽ biểu Lục huynh một ít.”

Lục Trần tươi cười đáp lại: “Vậy thì thật tốt.”

Hai người vừa đi vừa nói. Hồng Xuyên bám theo Lục Trần thì chợt nhận ra y dù có vẻ đi rất tùy ý nhưng mỗi khi đi tới một ngã rẽ thì đều không hề do dự chọn lấy một lối, đúng là đã quá quen với đường lối trên núi này.

Đi khoảng một canh giờ thì họ đã lên tới đỉnh núi.

Hồng Xuyên dõi mắt nhìn bốn phương thì nhận ra đúng là mình đã tới sườn đông của núi chè nên nhất thời cảm khái với Lục Trần: “May mà có Lục huynh dẫn đường, nếu không thì ta gặp phiền phức rồi.”

Lục Trần xua tay chối từ: “Lần trước nguoi gặp trời tối không thấy rõ đường mà thôi, nếu là ban ngày thì chưa chắc sẽ lạc đường đâu. Được rồi, Quý Khố Đông ở đằng kia, chúng ta tới đó thôi.”

Hai người men theo con đường mòn dọc sườn đông đi tới sau núi. Lú này phía trước đã không còn quá nhiều lối đi đan xen như mê cung ở trước núi nữa mà gần như chỉ còn lại một con đường duy nhất, thậm chí đôi khi còn không thấy rõ đường mà cần phải leo lên mới đi được tiếp.

Họ đều là người nhanh nhẹn nên chút trắc trở ấy cũng không làm khó dễ được. Đoạn đường ấy kéo dài khoảng nửa canh giờ thì Lục Trần mới dừng bước lại rồi chỉ về một chỗ ở đằng trước với Hồng Xuyên: “Ồ đằng kia rồi.”

Hồng Xuyên mừng rỡ tiến lên nhìn thử. Lúc đó hắn mới nhận ra khoảng núi đang bằng phẳng phía trước bỗng nhiên xuất hiện một cái động rộng khoảng ba mươi trượng. Đi thêm một đoạn tới nơi bờ động đầy nham thạch xen lẫn cỏ dại nhìn xuống thì mới nhận ra đáy động rất sâu, nếu nhìn kĩ thì có thể nhận ra ít nhất cũng hơn trăm trượng, chung quanh lại toàn tường đá lởm chởm, may mà có vài cành dây leo len lỏi trong khe đã mới giúp cho nơi này có chút sinh khí.

Trên vách đá đằng xa có một dòng nước chui ra từ trong tường đá, nó chảy ngược xuống tạo nên một thác nước giữa trời rơi thẳng xuống đáy động. Gió núi lùa qua, phảng phất còn kéo thêm một làn hơi ẩm ướt.

Toàn bộ động có vẻ rất lớn nên bất giác khiến người ta e sợ mà cảm thán tạo hóa kì diệu. Hồng Xuyên có vẻ rất ngạc nhiên nên nhìn mãi một lúc rồi mới nói với Lục Trần: “Nơi đây lại có cảnh sắc như này, thật là hiếm có!”

Lục Trần cười đáp: “Ta lúc mới tới đây cũng cảm thấy như thế.” Nói xong y tiến tới bờ vực trông xuống rồi mới nói với Hồng Xuyên: “Nguoi nhìn vách đá đằng kia xem, có phải có rất nhiều ổ lẩn trong bờ tường phải không?? Đó chắc là chỗ ở của yển nơi này nhưng rốt cuộc có phải loại yển mà nguoi nói hay không thì ta không rõ.”

Hồng Xuyên gật đầu: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Ta thấy chắc là cũng không sai đâu, giờ chỉ cần chờ tới khi yển bay ra ngoài kiếm ăn thì bắt lại vài con là có thể hoàn thành việc được nguoi ta nhờ rồi.”

Lục Trần nói: “Đám yển này thường thì tới hoàng hôn mới ra ngoài, ta thấy giờ hãy còn sớm, chúng ta cứ chờ ở đây đi.”

Hồng Xuyên ừ một câu rồi nhìn lại Lục Trần cầu khẩn: “Lục huynh, lần này huynh đã giúp ta quá nhiều rồi, tại hạ vô cùng cảm kích.”

Lục Trần chỉ cười xua tay ý bảo đừng khách khí.

Hai người ngồi chơi trên núi cả buổi. Họ bàn trời tán đất, bất giác đã tới chiều tà, sắc trời cũng biến đổi, có lẽ đã tới hoàng hôn. Cũng trong lúc đó thì bên dưới bờ vực bỗng có một làn âm thanh kì quái vang lên, tựa như đang có một con sao động tiến tới.

Hồng Xuyên sáng mắt đứng dậy rồi thò tay vào ngực lấy ra một túi vào có rất nhiều ô nhỏ. Lục Trần nhìn sang thì thấy vật đó rất giống lưới bắt cá của ngư dân.

Hồng Xuyên nói tiếp với Lục Trần: “May mà lúc trước ta đã cẩn thận buộc chặt bảo vật này vào nguoi vì thế mới không bị trôi mất, nếu không dù ta có tìm thấy được đến đây thì e là cũng khó bắt nổi những con yển rất nhanh nhẹn này.”

“Ồ?” Lục Trần có vẻ tò mò nên khi nghe được vật trong tay Hồng Xuyên kia có công dụng như thế thì cũng tập trung quan sát thật kĩ.

Hồng Xuyên cũng không để ý hắn lắm mà mang cái lưới đó đi tới bờ vực rồi chăm chú nhìn xuống đồng thời im lặng chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Lưới lạ bắt yến

Khoảng nửa tuần trà sau tiếng xao động dưới vực bỗng lớn hẳn lên, liền đó, nó lại như tụ lại thành một, giây lát sau có một làn mây đen vọt thẳng lên!

Nhìn kỹ thì sẽ thấy đám mây đen đó là do vô số con yến màu đen tạo thành.

Lục Trần đứng đó quan sát thật kỹ đàn yến. Chẳng mấy chốc y đã thấy trên mỏ chúng đều có một vòng đỏ sẫm, còn trên đám lông đuôi đen ngóm lại xen kẽ vài sợi lông đỏ chói rực rỡ hẳn lên, có lẽ đây chính là Hồng Chủy Xích Vũ Yến mà Hồng Xuyên đã nói trước đó.

Hồng Xuyên đang đứng bên bờ vực lại càng nhìn rõ đàn yến này hơn hẳn, nhất thời gương mặt y hiện lên sắc vui, sau đó y lẩm bẫm mấy câu gì đó rồi vùng mạnh hai tay, tấm lưới bạc lúc này vút lên một tiếng rồi bay thẳng vào giữa đàn yến.

Tiếng kêu sợ hãi liên tục vang lên, đàn yến giạt mình bay loạn, còn mắt lưới trên chiếc lưới kia không to không nhỏ, nhưng lại vừa đủ để giữ yến lại. Cùng trong khi ấy, lưới bỗng lập lánh vài luồng ánh sáng quái lạ, sau đó lại tự lướt một vòng giữa trời, chẳng mấy chốc đã bắt được mười con yến, cuối cùng mới quay lại trên tay Hồng Xuyên.

Lần qua lại này quá đổi thần kì, thủ đoạn ấy có lẽ chính là tiên thuật dùng pháp bảo của tiên gia trong truyền thuyết.

Lục Trần đứng đó thấy vậy liền nhếch miệng cười, sau đó hẳn lại nghiêng mắt chăm chú nhìn Hồng Xuyên.

Hồng Xuyên vẫn đang đứng bên bờ vực, nơi cách vách đá lõm chồm không hề xa, ấy vậy lại không hề tỏ ra sợ hãi mà nhìn chằm chằm vào tấm lưới, cuối cùng lại vươn tay ra nắm lấy nó lại, sau đó mới vui mừng nói với Lục Trần: “Không sai, chính là Hồng Chủy Xích Vũ Yến!”

Lục Trần gật đầu: “Không sai là tốt rồi.” Sau đó y lại lấy làm ngạc nhiên hỏi thêm: “Mà này, ta nhớ là yến ở nơi này cũng không phải là linh thú, sao ngươi lại muốn bắt chúng làm gì?”

Hồng Xuyên vén tấm lưới lên rồi bắt một con yến ra, sau đó y chăm chú nhìn về phần đuôi của nó, lại cẩn thận dứt một chiếc lông đỏ xuống, cuối cùng mới buông tay giải phóng cho con yến đó bay đi.

Hắn gọt sợi lông đỏ đó lên với Lục Trần: “Chính vì thứ này. Hồng Chủy Xích Vũ Yến dù không phải là linh thú nhưng lông đỏ ở đuôi nó lại rất đẹp, hơn nữa nếu không ngại phiền phức để có thể lấy đủ số tạo thành một chiếc áo choàng thì quá rực rỡ. Trong môn phái của ta có một vị tiền bối rất thích thứ này, vì thế ta mới đặc biệt tới đây tìm lấy một ít lông đỏ, coi như lễ hiếu kính với y.”

“Ra là vậy.” Lục Trần bỗng hiểu ra. Hắn trầm nghĩ, bảo sao Hồng Xuyên lại quan tâm tới loại yến tầm thường này như vậy, hóa ra là để nịnh hót.. à, là có hiếu!

Sau khi hiểu rõ mọi chuyện Lục Trần cũng không quá vội vàng nữa mà tìm lấy một khối đá gần đó để ngồi đồng thời xem Hồng Xuyên dùng tấm lưới kia bắt yến trở lại.

Tấm lưới ấy rất kì lạ nhưng cũng vô cùng hữu dụng. Mỗi lần Hồng Xuyên khiến nó bay ra thì đều không thất bại nên nhanh chóng bắt được rất nhiều yến.

Nhưng trong quá trình ấy Lục Trần cũng chợt nhận ra Hồng Xuyên có yêu cầu rất cao với những sợi lông ddor, thường thì, có tý vết, không sáng bóng, lông rách nát, thì hẳn đều không cần, gần như chỉ chọn ra những sợi lông khá hoàn thiện.

Vì thế tốc độ thu lông đỏ của hắn rất chậm, nhưng mỗi khi kiểm tra xong hắn cũng không sát sinh mà lập tức thả yến đi, xem ra cũng là kẻ còn lòng nhân từ.

Lục Trần đợi mãi mới thấy Hồng Xuyên lấy được đầu đó mười sợi lông nên nghi ngờ hỏi: “Ngươi tổng cộng cần bao nhiêu sợi?”

Hồng Xuyên lập tức đáp lại: “Ít nhất cần một trăm sợi!”

Lục Trần ồ lên: “Vây ngươi cứ từ từ thu đi.”

Hồng Xuyên cười lớn với y rồi quay lại tiếp tục bắt yến.

Họ cứ tiếp tục ở lại bên bờ vực. Đám yến kia có lẽ cũng chỉ kiếm ăn quanh đây nên đám mây đen kia cứ bay đi bay lại, khoảng nửa canh giờ sau thì Hồng Xuyên đã gần thu đủ số lông.

Hắn đếm lại số lông trong tay thì thấy đã có chín mươi tám sợi, thế là y liền quay lại bảo Lục Trần: “Quăng lưới thêm một lần nữa chắc là đủ rồi.”

Lục Trần vui vẻ gật đầu. Hồng Xuyên tiếp tục đứng bên bờ vực chuẩn bị lăm lại lần nữa. Ai ngờ lúc này có lẽ đã quá muộn nên trời cũng tối hẳn đi, đàn yến cũng lũ lượt trở về tổ nên bầu trời dần trở nên thưa thớt.

Lần ra tay của Hồng Xuyên cũng không bắt được mấy con, hơn nữa lại càng có nhiều yến riu rít bay về vách đá bên dưới đáy vực.

Hồng Xuyên thế thế lại càng vội vàng. Hắn nhắm mắt chờ một lúc thì thấy đằng xa có một nhóm yến khoảng mười con đang vỗ cánh bay dần xuống vực. Hồng Xuyên thẳng thốt nhìn lên thì thấy đã không còn mấy con yến trời trời nên vội vàng tiến thêm một bước rồi quăng lưới về phía đàn yến còn sót lại.

Lưới lấp lánh lên, đúng là pháp bảo tiên gia, rồi lập tức gom đàn yến lại xong bay ngược trở về. Hồng Xuyên sung sướng nghiêng người tiếp lấy, nhưng bỗng đâu lại nghe thấy tiếng Lục Trần hét lên từ đằng sau: “Cẩn thận bước chân!”

Hồng Xuyên gạt mình nhìn xuống, nhưng hắn còn chưa kịp phản ứng thì người chúi lên phía trước rồi rơi thẳng xuống dưới.

Hóa ra lúc này hắn đã đứng quá gần vách đá, khi nãy lại vội vàng thu lưới lại nên quên mất vị trí của mình mà bước hụt, vì thế mới trượt ngã.

Hồng Xuyên sợ hãi kêu lên, tay chân cũng vung loạn cô gắng giữ được cây cò mọc trên vách đá để trụ lại.

Thế nhưng hắn rơi quá bất ngờ, lại quá nhanh, nên cò cây, đá tảng cũng liên tục vỡ nát chứ chẳng thể bám lấy được, hắn lại càng rơi nhanh xuống. Ngay lúc khẩn cấp ấy đột nhiên có một bóng người lao tới rồi nhanh chóng tóm lấy tay Hồng Xuyên để cố gắng giữ hắn lại.

Hồng Xuyên ngừng rơi nhưng vẫn tiếp tục treo lơ lửng giữa trời, chỉ còn lại duy nhất cánh tay phải là bị Lục Trần vừa lao tới bờ vực nắm lấy.

Gió núi vờn quanh, mặt cả hai trắng bệch, rõ ràng đều đang sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Vách núi cheo leo

Hồng Xuyên nhìn xuống thì nhận ra phía dưới hoàn toàn chìm trong u tối, chẳng khác nào một vực sâu ngun ngút, nếu chẳng may rơi xuống thì dù có đạo hạnh bảo vệ e rằng cũng thịt nát xương tan.

Trong giờ phút ấy lòng tơ trên người y dựng đứng cả lên. Hắn sợ hãi nhìn Lục Trần với ánh mắt cầu khẩn.

Lục Trần lại bình tĩnh hơn Hồng Xuyên rất nhiều, nhưng sắc mặt hắn cũng không quá tốt, thậm chí còn nhăn nhúm lại, chắc là do dùng quá sức. Dù là đi nữa thì nếu chỉ dùng một tay nắm chặt một người thì cũng đều chẳng phải chuyện dễ dàng gì.

Hắn úp sấp người thờ hồng học trên bờ đá, sau đó cố gắng nói với Hồng Xuyên: “Đừng nhúc nhích! Ta sẽ cứu ngươi lên!”

Hồng Xuyên tái mặt. Có lẽ hắn cũng không biết phải nói gì nên chỉ gật đầu.

Lục Trần nghiêng răng khê gầm lên rồi dùng sức kéo Hồng Xuyên. Thật may là, hắn cũng không quá yếu, nên thật sự kéo được Hồng Xuyên lên một đoạn.

Người dần trôi lên, Hồng Xuyên cũng bắt đầu vui mừng. Khi bờ vực đã gần một gần, bỗng có một khối đá lòi ra hiện lên trong mắt, Hồng Xuyên định vươn tay tới bám vào thì bỗng đâu có một con gió thổi tới làm y lung lay.

Cánh tay Lục Trần run lên như đã kiệt sức nên y vội vàng hô lên: “Đừng cử động!”

Hồng Xuyên kinh hãi gào to: “Ta không động, ta không.”

Lời còn đang dở thì rào rào một hồi, khối đá hắn vừa nắm được kia lại tan nát rồi là tả rơi xuống. Cơ thể Hồng Xuyên hơi chìm xuống, thậm chí còn kéo cả Lục Trần theo.

Lục Trần gạt mình định giữ lấy một đoạn dây leo trên bờ đá để trụ lại, ai ngờ thế đi quá gấp, hắn liền bắt đầu rơi dần xuống vách đá.

Ào ào vang vọng, đá vụn trên bờ vực thì nhau rơi xuống, hai người cũng chìm đi, may mắn là, vì lúc nãy đã kéo giật lại, nên họ vẫn còn ở sát vách đá.

Trong lúc khẩn cấp ấy, hai người đều cùng lúc vươn tay về bờ vách. Cây cò, dây leo, đá lồi đá lõm, thấy gì bắt nấy, nhưng vẫn không ngừng rơi, thậm chí còn càng lúc càng nhanh.

“Đằng kia!”

Khi đã cực kì tuyệt vọng thì Hồng Xuyên bỗng nghe thấy bên người có tiếng hô của Lục Trần. Hắn vừa rơi vừa nhìn xuống bên dưới thì thấy cách mình khoảng năm sáu trượng có một sơn động âm u giữa vách đá.

Hồng Xuyên cũng không phải kẻ ngu nên lập tức phản ứng lại. Lúc này sơn động ấy có lẽ đã là cơ hội sống duy nhất của họ, vì thế liền gầm lên rồi cào tay lên vách đá khiến cả tay đau rất, không rõ đã có thêm bao nhiêu vết thương, nhưng hắn lại chẳng hề để tâm. Nhưng cũng vì thế, thế rơi của hắn hơi chậm lại, sơn động kia đã ngay trước mắt, Hồng Xuyên lại gầm lên rồi dốc sức xoay về phía đó. Cũng may gần cửa động có vài sợi dây leo mọc

ngón ngang nên hấn chỉ đập mạnh lên chúng, rồi phứt một cái, một đoạn cây to bằng miệng bát đứt ra.

Còn người Hồng Xuyên từ giữa trời đã bắn thẳng vào trong động.

Giữa lúc nguy khốn ấy, Hồng Xuyên còn chưa nằm vững được đã có tiếng gió vang lên, một bóng người xuất hiện ngay bên cạnh, Hấn gầm lên, hai tay nắm chặt lấy Lục Trần đang rơi xuống, rồi lại dùng hết sức vung ngược vào trong động.

Tiếng rít chói tai vang lên, sau đó lại ầm một tiếng, Lục Trần va thẳng vào tường đá trong sơn động. Hấn rên ri lăn lộn mấy vòng.

Còn Hồng Xuyên lại xoay tròn nửa vòng khiến y gần như lại sắp rơi khỏi sơn động. Khi ấy hấn chỉ còn cách vách đá bên ngoài nửa bước nên tái mét mặt đi.

May thay đám dây leo không quá lớn bên ngoài lại cứu hấn thêm lần nữa. Trong lúc sợ hãi y đã vô tình vung tay bám được một nhánh cây, rào rào một hồi, vô số lá cây tán loạn, còn bản thân y sau khi loạn xạ một lúc thì cũng an ổn đứng vững lại trong động.

Rất lâu sau trong sơn động dưới vách núi vẫn không hề có tiếng người nào bởi hai người còn đang kinh hãi kia vẫn chỉ cố gắng lấy hơi.

Đến khi hai người bình tĩnh lại thì mới ngồi bên cửa động nhìn nhau với sắc mặt cuwcu kì quái lạ.

Giây lát, Hồng Xuyên chủ động ho khan rồi đứng dậy vái Lục Trần: “Lục huynh, rất xin lỗi huynh, ta liên lụy huynh rồi!”

Lục Trần lắc đầu cười trừ rồi xua tay: “Bỏ đi, người vừa mới cứu ta một lần, coi như hòa.”

Hồng Xuyên vẫn băn khoăn, thậm chí còn chút ngượng ngùng, tựa như không biết nên nói gì nữa.

Lục Trần lại thoải mái hơn y rất nhiều nên sau một lúc nghỉ ngơi thì sắc mặt cũng bình thường lại. Hấn nhìn quanh sơn động rồi ồ lên: “Hai cây này, phải chăng là Kim Tì Nam?”

“Sao?” Hồng Xuyên đang xấu hổ kia giật bắn người kinh ngạc.

Kim Tì Nam không phải là loại cây thông thường, trên thân có linh văn, đúng là một loại linh thụ. Lá, rễ, cành của nó đều là linh tài hữu dụng trong tiên môn, nhưng thứ quý giá nhất chính là thân cây, không chỉ cực kì cứng rắn, mà còn có tác dụng rất lớn.

Hồng Xuyên đi tới đó bên hai gốc cây mọc bên cửa động. Dù rằng trời đã dần tối nhưng bên ngoài vẫn còn chút ánh sáng lọt vào nên hấn vẫn có thể cẩn thận quan sát chúng, ngay cả đoạn cây bị bẻ gãy lúc này cũng không hề bỏ qua, rồi cuối cùng nói với Lục Trần: “Lục huynh thật tinh mắt! Đây đúng là ba cây Kim Tì Nam, nhưng chắc cũng còn non, thân vẫn còn nhỏ, không thể coi là tài vật lớn được.”

Lục Trần đi sang vỗ lên thân cây rồi cười: “Thế này đã không tồi rồi, dù mới chỉ to bằng miệng bát, nhưng nơi đây cũng chẳng phải vùng đất lành hay linh sơn có linh lực du đã, thế mà còn có thể lớn như vậy thì ít nhất cũng phải trăm năm rồi.”

“Cũng đúng!” Hồng Xuyên khẽ cảm thán rồi trầm ngâm vài khắc xong mới nói tiếp: “Lục huynh, loại Kim Tì Nam này dù ta có lấy về thì cũng không có ích lợi gì, huynh cứ thoải mái giải quyết đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 25: Người tốt người xấu

Lục Trần mỉm cười lắc đầu: “Linh mộc còn chưa trưởng thành, lấy về cũng chẳng được mấy viên linh thạch, thật là đáng tiếc. Bỏ đi, để nó tiếp tục lớn lên ở đây đi.”

Hồng Xuyên bắt ngờ nhìn lại y rồi gật đầu

Sau đó hai người lại nghỉ ngơi thêm một lúc rồi bắt đầu tìm đường ra. Lúc này không cẩn thận rơi xuống đây, lúc này nhìn lại mới thấy cửa động cách bờ vực đến hơn hai mươi trượng, ở giữa lại toàn đá cứng, xem ra rất khó có thể leo lên. Hai người nhìn quanh một lúc rồi đành phải quay lại tìm bên trong động.

Ai ngờ, mới nhìn một lúc thì liền nhận ra sơn động tưởng như không lớn này lại che giấu một khoảng không gian khác.

Lục Trần bẻ ít dây leo rồi dùng đánh lửa đốt lên, sau đó mới cùng Hồng Xuyên đi vào bên trong. Sau khi vượt qua một tảng đá lớn thì thấy con đường đằng trước trở nên khúc khuỷu, cso lẽ là đang đi sâu vào trong núi.

Hai người nhìn nhau rồi trầm ngâm một lúc xong mới nói: “Đi thôi, nếu không ở lại đây thì chỉ là chờ chết.”

Hồng Xuyên đồng ý rồi cả hai cùng đi tiếp.

Theo bước tiến của họ, sơn động cũng nhanh chóng chìm bóng tối. Cây đuốc kia chỉ có thể soi được tường đá xung quanh, cũng có thể nhìn thấy rất nhiều viên đá sắc nhọn cùng vô số nham thạch cứng rắn. Càng đi lên thì lại có nước từ vách đá chảy xuống, có nơi còn rêu xanh, thì thoảng trong ánh lửa còn thấy được vài con sâu đang bò ngang.

Xung quanh rất an tĩnh, gần như không có bất cứ âm thanh gì, nhưng rất nhanh sau đó, đoạn đường này thu hẹp lại thành chỉ có một người đi được.

Lục Trần nhìn quanh rồi nói cho Hồng Xuyên ở sau lưng: “Hình như chưa từng có người tới đây.”

Hồng Xuyên gật đầu lo lắng nói: “Không biết có thể đi ra ngoài không?”

Lục Trần nói: “Xem vận mạng đi.” Nói xong y tiếp tục tiến lên, đồng thời, có lẽ muốn để bầu không khí giữa hai người thoải mái hơn nên tươi cười: “Ta nhớ khi còn bé, thường lên nghe người đọc sách kể chuyện xưa trong các quán rượu, mỗi khi họ nói đến những đoạn gay cấn, người xấu gặp đen đủi, người tốt gặp dữ hóa lành, thậm chí còn từ họa gặp phúc, ví như đột nhiên gặp được động phủ của thần tiên, lại được cơ duyên tuyệt thế nào đó, ha ha!”

Hồng Xuyên đang cực kì lo lắng kia nghe vậy thì cũng bật cười. Hắn lắc đầu đáp lại: “Nghe người nói như thật vậy.” Sau đó y hơi ngừng lại rồi mới tiếp tục: “‘Cũng không biết hai người chúng ta là người tốt hay người xấu đây?’”

Lục Trần tươi cười: “Vậy đây, ai biết đây.”

Người sống trên đời, ai tốt ai xấu nghe thì nhẹ nhàng, nhưng thực ra lại khó mà phân chia rõ nổi. Như lúc này đây, hai người đứng trong động dưới bờ vực nơi hoang dã này nếu chỉ xét từ vận mạng, thì cũng chẳng rõ nổi mình là tốt hay xấu đây.

Họ đi thật lâu trong con đường do tự nhiên tạo thành này vô cùng kì quái này nhưng lại không hề thấy được điểm cuối.

Trong lúc ấy, may mắn là họ cũng không gặp thêm chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng cũng chẳng gặp được cái gì như động phủ thần tiên, đạo pháp tuyệt thế, bí kíp thần thông, cùng các loại cơ duyên mạnh mẽ từ trên trời rơi xuống.

Nếu như vậy, thì họ.. không tốt không xấu sao?

“Ta thấy ta là người tốt.” Hồng Xuyên thở hồng hộc phía sau nói lên. Hắn đã đi trong con đường tối tăm chật hẹp này quá lâu nên cũng cảm thấy mệt, hơn nữa xung quanh lại quá tối, quá yên, khiến cho người ta nghĩ đến rất nhiều chuyện, vì thế mới chủ động nói với Lục Trần: “Người xem đã đi lâu như thế mà chúng ta cũng không gặp chuyện gì, vì thế nhất định là không sao.”

Cây đuốc trên tay Lục Trần đã sắp cháy sạch, hắn lo lắng nhìn chút tàn lửa còn sót lại rồi mở miệng: “Vậy sao? Người xấu người tốt đâu phải tự mình nói được, trước đây người còn ở Côn Luân, đồng môn sư huynh đệ nhìn người thế nào, nói người là tốt hay xấu?”

Hồng Xuyên nghĩ ngợi rồi do dự nói: “Vậy.. Hình như chưa từng có ai nói cho ta biết. Ai lại rảnh rỗi không có việc gì mà tự nhiên nói người khác là tốt hay xấu chứ.”

Lục Trần cười: “Chẳng lẽ ngay cả một người cũng không có?”

Hồng Xuyên gật đầu: “Không có!”

Lục Trần nói: “Vậy trong lòng người đã từng nghĩ tới thế nào là người tốt, thế nào là người xấu không?”

Hồng Xuyên ngần ngại: “Ta nghĩ, những người trong chính đạo tu luyện tiên đạo, chủ trì công nghĩa như chúng ta là người tốt, còn bọn tà ma lạm sát bừa bãi, giương cao gương hồng, thì là kẻ xấu.”

Lục Trần dừng lại, có lẽ là đang nghĩ gì nhưng lại không rõ vì sao lại không nói ra.

Hồng Xuyên cũng dừng theo sau rồi hỏi: “Lục huynh, sao vậy?”

Lục Trần xoay người nhìn Hồng Xuyên, ngay khi y định nói thì bóng đêm tràn lên giữa bọn họ, cây đuốc kai đã cháy tận, chút ánh sáng còn lại cũng dần dập tắt.

Sơn động liền chìm trong bóng tối, hai người đều im lặng mặc kệ màn đêm chiếm cứ xung quanh.

Bốn bề liền yên tĩnh lại.

Không rõ từ khi nào người ta lại có thể nghe rõ tiếng tim đập rộn. Lục Trần bỗng bình thản nói lên: “Chúng ta đi tiếp thôi.”

Hồng Xuyên càng kinh ngạc, bởi lẽ dù hắn đứng ngay đó nhưng lại không thể thấy bóng dáng Lục Trần phải trước, càng không cần nói tới việc đi tiếp, thế nên y vội hỏi: “Tôi thế này, người thấy được đường sao? Nếu như còn được thì tốt rồi.”

Lục Trần xoay người tiến lên: “Đi thôi.”

Hồng Xuyên do dự rồi cũng đành lần mò theo sau. Nhưng trong một chớp mắt, hắn bỗng thấy nơi bóng đêm trước mặt có một cái bóng mơ hồ, có lẽ chính là bóng dáng của Lục Trần, nhưng kỳ lạ là, hắn lại thấy Lục Trần vẫn như lúc này, tay thì cầm đuốc cháy, như thể đang tỏa sáng dẫn hắn tiến lên.

Thế nhưng thật sự quanh đó chỉ còn bóng đêm, nào đâu có tia sáng nào.

Bóng dáng mơ hồ kia vẫn tiến lên, tay cũng giương lên như cũ, như thật sự có ánh lửa đang bập bùng.

Nó lạnh lẽo chạy, ánh lửa màu đen, là lửa đen.

Truyện thuyết khuyên rằng, mỗi khi gặp chuyện như này thì tất có chuyện lớn xảy ra, hoặc là kỳ ngộ, hoặc là cơ duyên, hoặc gặp cao nhân ẩn sĩ, hoặc thấy được linh dược, trân bảo ngàn năm khó gặp. Tóm lại, là lúc kiểm nghiệm xem người ta có đủ khí số để nắm giữ vận mệnh của mình hay không.

Nhưng trong lúc chập choạng tối này, lại ở nơi sơn động chật hẹp u ám, Lục Trần và Hồng Xuyên có lẽ cũng không có loại khí số đó,. Họ cứ đi, cứ đi trong sơn động, quanh co ngoằn ngoèo cả nửa giờ, sau đó mới thấy phía trước có một khe hở, trông ra thì thấy phía ngoài là sườn núi của núi trà.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Ngọc bội của Hồng Xuyên

Một đường chênh vênh, may thay có thể an toàn đi ra ngoài, nếu như chỉ là một con đường cụt thì hai người họ cũng không biết nên làm gì.

Đứng trên triền núi để từng cơn gió lạnh vượt qua cơ thể, đồng thời ngẩng đầu nhìn lên bầu trời thì chợt nhận ra đêm nay trăng rất sáng. Họ đối mắt với nhau rồi thầm thở phào.

Lục Trần cười: “Xem ta vận khí của chúng ta cũng không tồi.”

Hồng Xuyên gật đầu mấy cái: “Đúng vậy, đúng vậy, không ngờ được là chúng ta lại có thể ra ngoài.”

Lục Trần nhìn quanh thì nhận ra nơi này chỉ là một rãnh sâu giữa vách núi xanh thẳm, hơn nữa lại càng kì tối tăm, nếu không tiến vào thì quả thực không thể hiểu rõ nó sâu thế nào. Trên núi chẻ này có không biết bao nhiêu khe rãnh như vậy, người thường ai lại đi tìm hiểu làm gì, tất cũng không thể tưởng nổi bên trong lại có một con đường đá tối tăm do tự nhiên tạo nên xuyên ngang lòng núi, thẳng tới bờ vực trong hang động bên kia.

Lục Trần thăm ghi nhớ khung cảnh vùng đất này rồi nói cười với Hồng Xuyên: “Dù sao đi nữa, chúng ta cũng đã thoát khốn, chắc cũng nên về thôi nhỉ?”

Hồng Xuyên gật đầu, nhưng gương mặt cũng lập tức thay đổi: “Lục huynh, vẫn phiền huynh thêm chút, tấm lưới ta dùng để bắt yến lúc này vẫn nằm ở bờ vực đằng kia nên cần quay lại nhặt về.”

Lục Trần cười gật đầu: “Đi thôi!”

Hai người lại đi ngược lên núi. Kỳ thực nơi này xưa nay hiểm vết chân người nên rừng càng rậm rạp, bụi cây ken dày, tảng đá lại hiểm trở chẳng có đường, khó đi hơn tiền sơn rất nhiều. May thay bọn họ trẻ tuổi sức nhiều nên cố tay giữ chân bám thì cũng leo lên được.

Đại khái nửa canh giờ sau hai người họ đã quay lại bên bờ vực. Hồng Xuyên nhìn tới thì thấy tấm lưới kia đang nằm trên mặt đất sát bờ vực. Lúc này nó còn đang rung lên, có lẽ là do mấy con yến bị bắt lúc này.

Hồng Xuyên vui mừng chạy tới nhặt nó lên, liền đó lại lùi lại thật xa cùng Lục Trần. Sau đó y cẩn thận kiểm tra lại yến ở bên trong, không lâu sau lại lấy thêm được bốn sợi lông đỏ khá hoàn hảo.

Vì thế, tính cả chín mươi tám sợi hắn lấy được lúc này thì coi như đã hoàn thành được nhiệm vụ, thậm chí còn thừa ra hai sợi.

Hồng Xuyên thờ phò. Lục Trần đứng bên cạnh vỗ vai y: “Chúc mừng!”

Hồng Xuyên quay lại thành khẩn nói: “Lần này may mà có Lục huynh giúp đỡ, tại hạ vô cùng cảm ơn.”

Lục Trần vẫy tay cười trừ: “Nhắc tay mà thôi, nếu việc đã làm xong thì chúng ta cũng nên về thôi.”

Dứt lời y cũng chuyển mình đi trước. Trời đã khuya, trăng sáng vàng vạc, vẫn còn có thể mơ hồ nhìn thấy từng lối đi trên núi, hơn nữa Lục Trần lại quá quen thuộc với nơi này, vì thế hai người cũng không gặp thêm chuyện gì mà an toàn xuống núi, đồng thời trở lại căn nhà cỏ của Lục Trần.

Sau đó hai người cũng đều đi ngủ, một đêm yên lành, chớp mắt đã tới sáng hôm sau.

Bình minh lên, nắng ban mai xua đi đêm đen giá lạnh, tiếng gà kêu chó sủa lại vang vọng khắp thôn Thanh Thủy, theo đó khói bếp bắt đầu lượn lờ, quả thực rất yên bình. Trong căn nhà cỏ dưới chân núi, Lục Trần tiễn Hồng Xuyên đã thu dọn hết hành trang ra ngoài, đồng thời hỏi thêm: “Hồng huynh, không thiếu gì chứ? Những thứ huynh mang đến đây lúc đầu chắc cũng đều rơi xuống nước rồi mà.”

Hồng Xuyên lắc đầu nói: “Chỉ là vật ngoài thân, không cần để ý.” Xong y lại nghiêm trang nhìn Lục Trần: “Lục huynh, huynh quá thanh cao, thực là đời này của Hồng Xuyên cũng ít gặp, gia sư bình thường vẫn dạy, người trong thiên hạ tốt xấu khó phân, tuyệt không thể lấy đạo hạnh cao thấp mà phán xét, hôm nay mới biết, đúng là chí lý.”

Lục Trần bật cười: “Hồng huynh, lời này của huynh chẳng phải muốn giết ta sao, chỉ là giúp chút chuyện nhỏ mà thôi, đừng quá để tâm.”

Hồng Xuyên lắc đầu: “Không đâu! Ta không coi đây là chuyện đùa, dù có là việc nhỏ, nhưng Lục huynh thấy nghĩa không từ còn trượng nghĩa giúp đỡ, đúng là không phải kẻ tầm thường. Đêm qua trước khi ngủ ta không ngừng tự hỏi, nếu ta là Lục huynh, thì có làm vậy không. Suy đi tính lại, cuối cùng cũng không dám chắc chắn nhận có, thật sự xấu hổ!”

Lục Trần ngăn người thu lại nét cười trên mặt. Y nhìn ánh mắt đầy kính trọng của Hồng Xuyên nói: “Hồng huynh, huynh quá nghiêm túc rồi.”

Hồng Xuyên tươi cười nhìn Lục Trần đáp lại: “Lục huynh, lần này huynh thực sự đã giúp ta rất nhiều, hơn nữa khi xảy ra chuyện kia tối qua, huynh còn cứu ta một mạng, ơn huệ như thế, tại hạ thật không biết làm sao mới có thể báo đáp.”

Lục Trần lắc đầu cười định nói gì đó thì Hồng Xuyên đã chen lời: “Lục huynh, ta to gan hỏi huynh một câu, huynh đã ở thôn Thanh Thủy này nhiều năm có phải là vì một lúc nào đó sẽ lên được Thiên Thu Môn gần đây kiểm tra tư chất, xem thử có thể tu tiên không phải không?”

Lục Trần nhú mày, ánh mắt cũng lấp lóe rồi lập tức trở lại bình thường. Sau khi suy tư một lúc, y cười bảo: “Cũng không khác gì, người trong thôn này, ai mà không như vậy chứ?”

Hồng Xuyên gật đầu im lặng một lúc, sau đó rút một chiếc ngọc bội trên chuỗi kiếm đeo sau ra rồi đưa cho Lục Trần.

Lục Trần giật mình tiếp lấy ngọc bội thì thấy hơi lạnh. Chỉ thấy ngọc bội này rộng dài một thốn, sắc ngọc ôn nhuận, bên trên lại không có chữ viết mà chỉ khắc hình một con sông.

“Đây là...” Lục Trần ngẩng lên nhìn Hồng Xuyên rồi hỏi đầy nghi hoặc.

Hồng Xuyên hít sâu rồi khảng khái nói: “Lục huynh, ngọc bội này là tín vật của ta, ngại cứ thu lấy đi. Dù chẳng biết sau này huynh có gặp được cơ duyên gì không, nhưng nếu có ngày thất chí, thì có thể mang vật này lên Côn Luân tìm ta. Lớn thì không dám nói, nhưng ta nhất định sẽ cầu được một cơ hội kiểm tra tư chất cho huynh, nếu chẳng may on trời cho phép, huynh có căn cốt tu tiên, thì sẽ có thể bá nhập làm môn hạ Côn Luân, còn nếu không có, ta đảm bảo cũng có thể để huynh làm một đệ tử tạp dịch trên núi Côn Luân, tiền đồ ra sao thì không rõ, nhưng nhất định sẽ tốt hơn người thường, điều ấy tất phải làm được.”

Lục Trần run lên, gương mặt lại tràn đầy vẻ ngạc nhiên, sau đó ánh mắt liên tục lay động, sắc mặt thay đổi, cuối cùng mới gật mạnh đầu: “Không ngờ là Hồng huynh trọng nghĩa như vậy, ta đã hiểu, phần lễ vật này ta sẽ tạm thu lại.”

Hồng Xuyên cười vang rồi chấp tay với Lục Trần chứ không nói thêm gì nữa, cuối cùng xoay người bước đi, chẳng mấy chốc đã tới chân núi, càng đi càng xa trên con đường đá xanh ven sông, bóng dáng cũng nhanh chóng tan vào lớp lớp trúc xanh đảo thấp.

Lục Trần đứng trước nhà ngẩng đầu nhìn sắc trời. Nơi đó chỉ có một màu xanh biêng biếc, tinh không phẳng lặng, cũng chẳng hiểu vì đâu hân hoi nhếch miệng mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Phong trần khốn đốn

“Một cơ hội bá nhập Côn Luân phải để tu đạo?”

Trong quán rượu, Lão Mã béo đang ngồi trên một chiếc ghế ở gần cửa sổ, ngón tay thô ngắn mân mê một chiếc ngọc bội, sau một lúc, sắc mặt y trở nên kì lạ rồi quay sang hỏi Lục Trần.

Lục Trần ngồi phía đối diện ngẩng đầu uống rượu, sau đó lại nhúi vai: “Ít nhất hần đã nói vậy.”

Lão Mã hừ lên, hai mắt cũng càng xoáy vào Lục Trần: “Ngươi đừng có giả đồ trước mặt ta, ta không tin ngươi không hiểu câu đó có nghĩa gì.”

Lục Trần tươi cười không đáp.

Lão Mã cũng không để yên cho y mà tự nói tiếp: “Đạo lý trên đời này đều là vậy, ngươi nhìn thấy đám phàn nhân trong thôn Thanh Thủy này không, vì một cơ hội mờ mờ mà khổ cực nửa đời, cơ hội như thế có thể dễ dàng nhận được sao?”

Lục Trần đáp: “Có lẽ Hồng Xuyên là đệ tử danh môn nên một cơ hội kiểm tra tư chất cũng không quá khó.”

Lão Mã phì cười: “Đạo là Côn Luân phái, là một trong những phái đứng đầu Chân Tiên Minh, dù giờ đây không còn thịnh vượng như xưa nhưng lạc đà gãy vẫn lớn hơn ngựa, dù sao cũng không phải thứ mà môn phái vứt đi như Thiên Thu Môn này có thể so sánh nổi. Ngươi có tin là một đệ tử mới trúc cơ của Côn Luân phái đến đây thì đích thân môn chủ Thiên Thu Môn cũng muốn tự mình đón tiếp?”

Lục Trần hỏi: “Ngươi nói vậy, chẳng phải là quá coi thường Thiên Thu Môn sao?”

Lão Mã khinh khinh cười ra vẻ đúng là lão tử ta đây coi thường môn phái đó vậy. Nhưng sau đó lại bỗng giật mình nhìn Lục Trần hỏi tiếp: “Được rồi, nếu đã nói tới đó, thì rốt cuộc tên đó có đạo hạnh thế nào? Nếu là đệ tử trúc cơ, lại còn là tinh anh của Côn Luân phái thì cho ngươi một cơ hội kiểm tra tư chất thì chắc cũng không phải là việc gì khó khăn đâu.”

Lục Trần nhũ mày trầm tư rồi trả lời: “Căn cơ đạo hạnh của Hồng Xuyên rất vững chắc, nhưng đạo hạnh lại không quá cao, mới chỉ là luyện khí, còn chưa đột phá tới trúc cơ.”

Lão Mã lắc đầu nói: “Thế thì không đúng, danh môn như Côn Luân phái, đệ tử đông đảo, nếu chỉ là một đệ tử luyện khí tầm thường, thì cũng không thể nào có mặt mũi lớn như vậy, trừ khi người chống lưng cho hắn, là một trưởng bối có thân phận cực cao trong môn phái, cũng có thể hắn đã bái lạy một vị sư phụ đức cao vọng trọng nào đó chẳng?”

Lục Trần nghĩ ngợi rồi cười trù: “Có lẽ là vậy, trừ cơ hội đó, y còn nói, dù ta không có tư chất, thì cũng có thể bảo đảm để ta làm một tên đệ tử tạp dịch trên Côn Luân phái, vậy chắc sẽ có đường đi trong môn nên mới có thể nói chắc như vậy.”

“Rầm!”

Lão Mã đập bàn thật mạnh, sau đó lại phẫn nộ gào lên: “Ghe gớm! Xưa nay chỉ toàn nhận những kẻ có thiên tư như ngươi, khiến cho người anh tài tuần kiệt có thiên phú lại chẳng hậu thuẫn như ta buồn bức thất chí.”

Lục Trần hăng giọng thức tỉnh y: “Lão tử còn chưa tới Côn Luân phái đâu, ở đâu ra mà đã được nhận.”

Lão Mã hừ lên rồi nhìn y nói tiếp: “Cùng một giuộc cả!”

Lục Trần ha hả cười rồi ngẩng đầu uống rượu tiếp, sau cùng lại mỉm cười: “Dù sao ta cũng không thể đi.”

Lão Mã dờ người, gương mặt cũng hơi mất tự nhiên, sau đó thở dài lắc đầu: “Thật đáng tiếc, năm đó ngươi tư chất cao như vậy, ngờ đâu lại bị Hắc Diễm Ma Chủ tàn độc kia dần dần hủy mất!”

Lục Trần khẽ khép mi lại rồi tươi cười đứng dậy. Khi đi tới bên người Lão Mã thì y vỗ vai hắn rồi bảo: “Cũng không sao cả, dù sao ta cũng đã làm người phạm suốt mười năm, sớm đã quen rồi.”

Lão Mã chán chừ định nói nhưng rồi lại im lặng. Còn Lục Trần lại vươn tay lấy chiếc ngọc bội trên tay y lại cất vào ngực sau đó đi ra cửa đồng thời nói vọng lại: “Một mối cả ngày rồi, hôm nay nên về nghỉ bù thôi.”

Lão Mã cũng không định tiễn y mà chỉ đứng yên đờ nhìn người đàn ông ấy rời khỏi quán rượu rồi từ từ xa. Từ đây nhìn lại, bóng lưng y có phần cô đơn.

Bầu trời sáng sủa, thôn Thanh Thủy cũng ồn ào lên, Đinh Đường cô nương vốn thích ngủ nay lại dậy sớm, còn trang điểm chỉnh chu khiến dung nhan càng thêm tươi thắm. Khi nàng đi lại trong thôn thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt dõi theo, có hâm mộ, có say đắm, có tham lam, có đố kỵ, nhưng nàng chẳng hề để ý.

Nàng vốn đã quá quen với những ánh mắt như thế, nên ít nhất trong thôn này, nàng không hề sợ. Một ngàn viên linh thạch dù là con số rất lớn, nhưng giờ đây cũng không còn là điều quá xa vời nữa, chỉ cần sau này mình may mắn một chút, được tiên trưởng trên Thiên Thu Môn ưu ái nhận làm môn hạ, hừ! Đám nam nhân thói trong thôn này, toàn một lũ keo kiệt chỉ muốn dùng ánh mắt xé nát quần áo của ta, còn cả đám nữ nhân luôn chỉ biết đố kỵ kia nữa, đều chỉ là một đám kiến dưới chân mà thôi!

Nghĩ vậy nàng cũng thấy vui vẻ nên nhoen miệng tươi cười. Nàng khinh miệt nhìn quanh thôn, sau đó thầm nghĩ rằng đến khi ấy, các ngươi đều chỉ dám quỳ xuống đất cầu xin ta thôi. Nhưng, ta tuyệt sẽ không độ hóa các ngươi, ừ, Lý công tử bờ bên kia cũng không tồi, nhìn rất thuận mắt, lúc đó có thể sẽ độ hóa hắn, còn cả... tên khốn Lục Trần kia. Dù hắn là tên khốn nạn háo sắc dung tục lúc nào gặp cũng chỉ chăm chăm cười lớn để sỡ soạn ta nhưng bản tính cũng miến cưỡng có thể chấp nhận được, lúc đó cũng nên độ hóa hắn một chút.

Đinh Đương đang thắm mơ tưởng thì bỗng thấy trước mắt lóe lên, Lục Trần đang đi từ một ngã ba gần đó tới. Nàng vô tình dừng bước, rồi vẫy tay gọi hắn, đồng thời thắm mắng nam nhân thói, hôm nay bản cô nương đang vui, mau tới đây kể vài câu chuyện cười để đùa một chút, sau đó ta sẽ quyết định độ hóa ngươi.

Nào ngờ lúc này Lục Trần có lẽ đang suy tư gì đó nên dù mắt vẫn nhìn lối đi nhưng gương mặt lại đang rất tập trung, nên không hề chú ý tới Đinh Đương đang gọi mình mà cứ thế đi ngang qua nàng.

Đinh Đương dần ra. Nàng chợt tức bực bội nên xoay người tức tối nhìn theo bóng lưng Lục Trần, đồng thời cắn răng thắm nghĩ tên nam nhân thói này, quả nhiên là bần nhão không đắp nổi, đợi sau này bản cô nương đắc đạo thành tiên, thì dù ngươi có cầu xin thế nào đi nữa, dù có quỳ gồi trước mắt ta, thì ta cũng không độ hóa ngươi.

Nàng gật gù quay đi như một con chim công kiêu ngạo, rồi cũng không để ý tới Lục Trần nữa mà nhìn sang bờ kia của suối Thanh Thủy. Nơi đó có một đám con gái đang tập trung, còn ở giữa họ có một người đàn ông anh tuấn đang tươi cười đứng đó, không phải là công tử Lý Quý thì còn là ai?

Tim Đinh Đương đập mạnh, nàng cũng mặc kệ Lục Trần mà nhắc lên váy lụa rồi nhanh chóng đi sang bên đó.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Ngũ hành thần bàn

Còn Lục Trần đang đi trên đường đá xanh thì chỉ trong chớp mắt bất tri bất giác vừa rồi, dù hắn còn chưa từng làm gì, thì đã bị loại khỏi danh sách có thể đào tạo của một vị nữ tử có thể thành tiên trong tương lai. Chỉ có điều nếu hắn có biết thì chắc cũng chỉ cười khò mà thôi.

Hắn đơn độc đi trên đường đá, đi tới dưới cây hòe lớn, nhìn lão Dur đang câu cá một lúc rồi rời khỏi đám người đông đúc để quay về nơi chân núi lạnh lẽo, nơi có căn nhà cô cô đơn kia.

Hắn mở cửa đi vào xong liền đóng ngay lại. Bên trong bên ngoài, như là hai thế giới.

Một nhánh cỏ tầm thường bay bổng từ giữa trời, chậm rãi trôi qua mắt hắn, rồi từ từ rơi xuống đất. Lục Trần nhìn nhánh cỏ, đôi mắt cũng hiện rõ nét mệt mỏi sau đó đi tới bên giường rồi nằm xuống.

Hắn lặng lặng nằm, giây lát sau cũng nhắm mắt lại.

Bóng tối vây đến, nhưng cũng lập tức có ánh sáng lan ra, như thấy núi non trùng điệp, lại như sông suối đan xen, ở chốn xa xa mờ mịt, dường như còn cả một mảnh biển lớn, đủ loại ảo cảnh hiện lên theo thần niệm của hắn đi vào thân thể. Với phần lớn phạm nhân, khả năng đặc biệt thần kì này là đạo pháp thần thông mà chỉ có tu sĩ tu luyện tiên đạo mới có thể có được. Bởi thần niệm ấy không những có thể nhìn rõ kinh mạch, khí hải, còn có thể kiểm tra cơ thể bên trong, bao quát cả ngũ hành thần bàn trong khí hải mà bao nhiêu kẻ phạm tha thiết mơ tưởng. Nói đúng hơn, thì không cần dùng pháp bảo như Giám Tiên Kính, cũng có thể tự tra xét xem bản thân có thiên phú tu luyện hay không.

Nhưng điều này có phần trái ngược, bởi lẽ chỉ có tu sĩ tu luyện tiên pháp đạo thuật mới có thể có thần niệm, nhưng người chưa từng tu luyện không có thần niệm, cũng không thể nhìn được thiên phú của bản thân. Vì thế phạm nhân hao tổn cả đời thu thập linh thạch, chỉ vì một cơ hội duy nhất mà thôi.

Một đôi mắt từ chốn u minh xuyên quá núi non sông suối, bay thẳng một mạch, nhanh chóng tới vùng biển rộng. Trong giới tu hành, nơi này là khí hải biến thành, cũng là căn bản của tu hành. Phạm là tu sĩ, trong khí hải đều có ngũ hành thần bàn, bên trên lại có thần trụ chiếm năm hướng của ngũ hành, kim mộc thủy hỏa thổ hoàn toàn khác biệt, nhưng bất cứ là ai, nếu muốn tu hành, thì cũng cần ít nhất một trụ.

Có hỏa trụ thì có thể tu luyện công pháp hệ hỏa, có thủy trụ thì có thể tu luyện đạo thuật hệ thủy, có càng nhiều ngũ hành thần trụ thì phạm vi đạo pháp có thể tu luyện lại càng được mở rộng, đó chính là lý lẽ căn bản của tu chân giới nhân tộc ngàn vạn năm qua.

Còn thiên phú cao thấp mạnh yếu thế nào, thì phụ thuộc vào đồ sáng tối, cao thấp của ngũ hành thần trụ, mỗi người khác biệt, tương lai cũng khác nhau.

Mà lúc này Lục Trần nhìn vào chỉ thấy mây chạy gió bay, rồi bỗng nhiên tan hết, chỉ duy nhất ở nơi sâu trong khí hải bên dưới, có một vật đang từ từ nổi lên, chính là ngũ hành thần bàn.

Nhưng nó lại khác hẳn với thần bàn sáng loáng thu hút mắt người của phạm nhân, thần bàn trong cơ thể hắn đã cháy đen, nhiều nơi còn vỡ vụn, bên trên còn chẳng có nổi một cây thần trụ. Giữa những khe nứt đáng sợ hay trong những thần trụ đã tan vỡ lại có thể dễ dàng nhận thấy từng tầng, từng lớp lửa đang lặng im cháy rực. Nó đỏt, nó xé, như một con ác quỷ từ trong địa ngục, đang cực kì hung tàn theo dõi hắn, lại dùng lời nguyên rủa ác độc nhất để đốt hồn phách, mãi mãi không ngừng!

Ánh mắt của hắn chẳng hề thay đổi mà tiếp tục nhìn tới thần bàn rách nát cùng nơi đại diện cho căn cơ tu luyện trên thần bàn đang không ngừng bị lừa nung.

Đó là ánh lửa màu đen, lấy hồn phách làm mồi, như cà kiếp bám lấy hân, không chết không thôi!

Ngày lại ngày trôi qua, chuyện đời như nước Long Hồ, lúc nào cũng không ngại lần tẩn, từng chuyện tốt cuộc đều trong dự liệu, rồi lại lần lượt xảy ra, tất thấy đều vô cùng an bình.

Thứ duy nhất thay đổi chính là người mới tới Lý Quý kia, hân càng lúc lại càng được các cô gái trong thôn yêu thích, tranh vẽ cũng càng lúc càng đẹp, nhất là những bức tranh mỹ nữ lại càng sinh động, thậm chí còn khiến người ta cảm thấy còn đẹp hơn cả người thật.

Hơn nữa, hân cũng thật sự rất tuấn tú!

Vì thế các cô gái trong thôn này lại càng đua nhau kéo tới, cả ngày dây dưa, xin hân vẽ cho mình một bức. Đinh Đương cũng không phải ngoại lệ, trong mấy ngày nay cũng chen chen chúc chúc, mặt dày mày dạn, từ sang tới tối cũng mặc kệ kẻ khác chê cười nói đồn bậy, mà lại để Lý Quý vẽ cho nàng hai lần.

Hơn nữa thêm cả lần đầu tiên thì nàng đã có ba bức tranh.

Ba bức tranh, đều chỉ vẽ nàng. Một bức vẽ đêm hè đưa cửa ngắm trăng, một bức lại là gió xuân, rừng đào thưởng hoa, bức còn lại là cung trang thiếu nữ say bắt đom đóm. Ba bức tranh, bức nào cũng là tình phẩm, bức nào cũng là mỹ nhân., dường như quãng thời gian tươi đẹp nhất, lúc xinh xắn nhất của một cô gái đều được in lên nét bút vậy.

Đinh Đương rất thích chúng. Nàng cẩn thận treo chúng trên bức tường trắng trong phòng mình, lại thường xuyên ngẩng ngẩn ngắm nhìn, thi thoảng còn đỏ mặt, đôi lúc lại mỉm cười.

Hôm đó, khi nàng đang nhìn tranh mỹ nhân trên tường bằng ánh mắt mê say thì bỗng nghe thấy có tiếng người gõ cửa ở bên ngoài. Đinh Đương giật mình tỉnh lại, đồng thời hô lên “Ai đó”, xong đi ra mở cửa.

Ngoài cửa có một người đang đứng, y cười nói nàng làm lộ rõ hàm răng trắng bóng.

Đinh Đương ngăn người hỏi: “Sao lại là ngươi?”

Lục Trần đi qua người nàng vào trong nhìn quanh rồi mới nói: “Ngươi khách khí quá rồi. Cả cái thôn Thanh Thủy này chắc là ta đến đây nhiều nhất.”

Đinh Đương đỏ mặt đá hân rồi đóng cửa lại xong mới đi tới bên cạnh hỏi: “Miệng mồm ngon ngọt, ngươi sao mãi không đổi tính đó đi?”

Lục Trần cười khi đứng tới bên cạnh rồi khẽ nắm lấy vai để ôm nàng vào ngực, sau đó mới nói: “Ta đã quen thế này rồi, không cần giả bộ làm gì.”

Đinh Đương hừ hừ trách móc đẩy hân ra rồi đi lên mấy bước nhưng cũng không hề tức giận mà chỉ bĩu môi: “Ta không hề thích cái kiểu này.”

Lục Trần đỡ người thu lại nét cười trên mặt, sau đó lại nhún mày ngờ vực: “Ta mới nói sai gì sao, hay là chọc gì tới ngươi rồi?”

Đinh Đương lắc đầu.

Lục Trần nhún vai. Nếu đã không làm gì sai thì cũng không cần lo lắng nữa, vì thế hân lại cười, sau đó lại đi tới nắm hai tay Đinh Đương lại đồng thời khẽ bảo: “Đi nào, chúng ta vào phòng!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Xa rồi

Trái tim Đinh Đương chẳng rõ vì sao lại rộn lên. Nàng cúi đầu nhìn lòng bàn tay của mình, nơi đang có hai viên linh thạch đẹp đẽ không ngừng lấp lánh. Ánh sáng phản chiếu ra ngoài, đầu khác một lần đỏ ầu yếm quần lấy linh thạch, lại càng tăng thêm vẻ mê hoặc của nó.

Lục Trần kéo Đinh Đương, nàng hơi cúi đầu, chần chừ một lúc, rồi cũng chậm rãi bước đi theo hân vào trong phòng.

Gió xuân phoi phới như cánh tay dịu dàng của tình nhân vuốt ve qua núi rừng cùng thôn xóm, lại khiến cỏ cây hoa lá trong sân đua nhau rung lên, thậm chí trên cánh hoa vẫn còn những giọt sương trong suốt không rời.

Tiếng thở dốc dần dần biến mất, hai người họ lặng yên nằm dưới lớp đệm chăn ấm áp. Cái ồn ào bên ngoài như đã bị đẩy tới một chốn xa xôi nào đó để cả thế giới này chỉ còn lại hai người mà thôi.

Cực kì an yên!

Đinh Đương từ từ ngồi dậy kéo lớp chăn mỏng che đi da thịt trên bầu ngực rồi dựa hẳn vào bức tường cạnh giường. Gương mặt của nàng vẫn đang phấp phồng, ánh mắt dịu dàng như nước lại nhìn về ba bức tranh treo trên tường xa xa.

Nàng chăm chú nhìn chúng, nhìn rất lâu, ánh mắt cũng dần dần thay đổi. Cũng trong lúc ấy, nàng bỗng cảm thấy gì đó nên khẽ cúi đầu, lại chợt phát hiện ra người đàn ông nằm cạnh kia, cũng đang nhìn nàng.

“Ngươi nhìn ta làm gì?” Đinh Đương hỏi.

Lục Trần khẽ cười nhưng bàn tay lại không yên phận vuốt ve gò má của nàng, sau đó thẳng thắn khen: “Nàng đúng là một mỹ nhân.”

Đinh Đương cắn môi, sau đó cũng bật cười, chắc rằng cũng có chút vui vẻ. Nhưng sau đó nàng lại nhìn sang bờ tường đối diện trầm ngâm, cuối cùng khẽ gọi: “Lục Trần”

“Sao vậy?”

“Sau này ta không muốn như vậy nữa.”

Lục Trần nhìn nàng thật lâu rồi cũng mỉm cười hỏi: “Ta nghe không hiểu, không muốn gì?”

Đinh Đương hít thật sâu rồi trả lời: “Ta không muốn, ngươi cho ta linh thạch, sau đó ta lại ngủ cùng ngươi..”

Nét cười trên gương mặt Lục Trần dần nhạt đi, nhưng y lại chẳng hề tức giận mà vẫn tiếp tục trêu mếu nhìn Đinh Đương, mãi sau mới cất lời: “Nàng muốn nói rằng, sau này không muốn dùng thân thể của mình để đổi lấy linh thạch nữa phải không?”

Đinh Đương gật đầu: “Phải!”

Lục Trần ừ lên rồi bảo: “Tốt, ta đã hiểu rồi.” Dứt lời y liền bò dậy thu lấy quần áo ở bên cạnh để mặc vào.

Đinh Đương vẫn ngồi trên giường lặng lẽ nhìn y. Khi Lục Trần đã mặc hết quần áo lại, hắn quay sang nhìn Đinh Đương, chân chừ, rồi vẫn nói: “Vì sao vậy, có thể nói cho ta biết được không?”

Đinh Đương lặng lẽ lắc đầu.

Lục Trần cười trù: “Nhưng nếu ngươi không làm vậy, lại không có cách nào khác để kiếm linh thạch, vậy chỗ còn thiếu biết tinh sao đây?”

Đinh Đương khẽ cười rồi nhỏ giọng đáp: “Ta tự có cách.”

“Vậy được rồi.” Lục Trần nhún vai chấp nhận rồi quay người đi ra bên ngoài. Trước khi ấy, hắn còn liếc qua bức tường trắng, lại hơi ngưng lại trên ba bức tranh một lúc, cuối cùng lại quay lại hỏi Đinh Đương: “Mấy bức tranh này, vẽ nàng rất đẹp.”

Đinh Đương bật cười. Nàng ôm lấy hai bờ vai trắng bóng, lại giữ chặt thêm lớp chăn trước ngực, rồi càng cười càng to, lại càng lúc càng vui mừng. Cuối cùng khi Lục Trần đi ra khỏi cửa, thì bỗng nghe được tiếng nàng từ đằng sau: “Cám ơn ngươi!”

Lục Trần dừng chân. Y tươi cười quay lại nói vọng lại trong phòng: “Không cần cảm ơn, ta cũng rất vui khi ở cùng với ngươi.”

Nói xong, y vẫy từ biệt rồi quay đi.

Trong phòng, Đinh Đương mãi nhìn theo bóng dáng người đàn ông ấy dần rồi xa, nàng cắn chặt môi, nụ cười cũng dần tan biến, sau đó lại càng kéo căng chặt hơn để ôm lấy toàn bộ cơ thể của mình như đang phát lạnh.

Trong quán rượu không hề có một người khách nào mà chỉ có Lục Trần và ông chủ quán rượu là Lão Mã đang ngồi đối mặt. Lão Mã rót cho hắn một chén rượu rồi chậm rãi nói: “Có vẻ không có vấn đề gì.”

Lục Trần nhìn y hỏi lại: “Là sao?”

Lão Mã nhích móng lên, có lẽ là để cơ thể béo mập của y thoải mái hơn, rồi mới trả lời: “Chuyện hình vẽ của tam giới ma giáo kia, ta mấy ngày nay đã kiểm tra những kẻ có nghi ngờ, nhưng cũng không thấy có gì liên quan tới họ.”

Lục Trần gật đầu rồi nhấc ly rượu trước mặt lên uống, sau đó hơi suy tư, rồi bỗng nói: “Còn Lý Quý mới đến kia?”

Lão Mã lắc đầu: “Hắn không có liên quan gì tới ma giáo, chỉ là một người phạm.”

“Ồ!” Lục Trần phản ứng lại, nhưng không rõ vì sao, dù hẳn có vẻ rất tin lời của Lão Mã nhưng trên gương mặt bình tĩnh ấy vẫn thoáng chút âu lo.

Lão Mã không để ý tới điều đó nên còn nói thêm: “Có điều nói tới Lý Quý này, thì gần đây cũng có một lời đồn, rằng hẳn cũng không phải người bình thường, mà là con cháu thế gia, vốn dĩ gia cảnh giàu có, tiếc rằng gần đây xảy ra chuyện ngoài ý muốn, gia cảnh sa sút, vì thế mới lưu lạc tới nơi này.

Lục Trần nhăn mày nhìn y hỏi lại: “Con cháu thế gia?”

Lão Mã cười vang: “Lời đồn là vậy, thứ khác thì không rõ, chứ cảm kì thi họa, không thứ nào mà y không tinh. Hơn nữa có tin rằng hẳn đã từng nói, vì khi xưa nhà mình giàu có nên có tiếp xúc với một môn phái tu chân, lại có một vị trưởng lão ở đó khai ân kiểm tra thiên tư cho hẳn, đã nhận ra hẳn có căn cốt hơn người, ngũ hành thần bản trong khí hải cũng có thể tu luyện, hơn nữa lại có hai loại thần trụ là kim, thủy chính là kim thủy linh mạch hiếm thấy.”

Lục Trần đặt mạnh chén rượu xuống bàn. Hẳn vẫn cười nhưng chẳng hề lên tiếng, gương mặt như đang nghĩ ngợi.

Lục Trần cũng mặc kệ mà tiếp tục: “Vị thế người trong thôn đều đang đồn rằng, chỉ cần vị Lý công tử này thu gom đủ một nghìn viên linh thạch dâng lên Thiên Thu Môn dùng Giám Tiên Kính một lần thì nhất định sẽ được họ thu làm đệ tử thân truyền.”

Lục Trần suy nghĩ giây lát rồi nói: “Nói vậy, Lý Quý, Lý công tử này tất chẳng phải là vật trong ao ư?”

“Cũng không chừng.” Lão Mã cười cười: “Giờ đây trong thôn có không ít người nịnh bợ hẳn, đặc biệt là đám con gái, ngày nào cũng điên lên vây lấy hẳn, ai ôi, tuổi trẻ tuổi trẻ, lại có thiên tư, đúng là khiến người ta hâm mộ.”

Lục Trần cười rồi nâng chén rượu lên: “Rót rượu.”

Đến khi trời tối hẳn, Lục Trần mới chậm rãi đi trên con đường đá xanh ven suối, gió đêm phơ phất, mang theo giá lạnh nhẹ nhàng lướt lên người hẳn. Dòng Thanh Thủy dưới màn đêm đã khác hẳn ban ngày, lộp lộp bóng cây in mình xuống làn nước không ngừng rung động chẳng khác nào những mảnh vỡ từ một tấm kính, lấp lánh rực rỡ, soi rọi lại từng tia sáng ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 30: Ác chú quán thân

Gió lay như sóng, trúc xanh rậm rì, đào hồng phơ phất, hẳn về tới chân núi, vào trong ngôi nhà cỏ.

Trong nhà vẫn chẳng có ai như mọi khi, Lục Trần nhìn những nhánh cỏ đã bạc màu rơi xuống rồi cẩn thận đóng cửa lại xong mới lên giường nằm.

Giữa màn đêm, bên ngoài cửa sổ lại văng vẳng những âm thanh kì quái như quý gào, hẳn cứ im lặng nằm đó, để bóng tối phủ lên thân thể, như là đã ngủ say.

Màn đêm dày thêm, gió như quý thét, có lẽ đã chẳng còn ai nhớ tới ngôi nhà cỏ cô độc nằm dưới chân núi này. Ngờ đâu sau đó, bỗng nhiên có một tiếng kêu thảm vang lên từ giữa chốn tối tăm trong ngôi nhà này.

Lục Trần đột nhiên trợn mắt nhưng trước mặt chỉ còn một nỗi tối tăm, như có một ngọn lửa đáng sợ đang không ngừng bùng cháy.

Lửa đen!

Lửa đen trào ra từ khắp nơi trên người hẳn như một con rắn độc đang điên cuồng giãy dụa, nó thiêu đốt từng tác da thịt trên người y nhưng lại chẳng hề làm biến đổi quần áo, chần dậm trên người.

Mọi thứ đều vô cùng tĩnh lặng, như mới chỉ chớp mắt mà trời rung đất chuyển, tiếng gào thét thậm chí còn vượt xa tất cả ai oán trên thế gian. Mãi sau chiếc giường bỗng lay động, hẳn đột nhiên biến mất.

Giây lát sau, Lục Trần rơi xuống mặt đất, lại một lần nữa đến không gian bí ẩn như trong gốc cây cây.

Nhờ vào làn sáng ảm áp nơi này mới có thể nhận ra lửa đen đã bao phủ toàn thân Lục Trần, biến y thành một bó rom lửa. Hẳn la hét đau đớn, sau đó lại lao đảo bò về ao nước ở nơi này.

“Rầm!”, bọt nước tung bay, hẳn lại chìm vào trong làn nước xanh lục đầy sinh cơ kia. Gần như từ khi chìm xuống, lớp lửa đen đang giằng dụa bập bùng kia đã bị ép lại, thể lửa ngày càng yếu đi, sau đó chậm rãi rút vào trong cơ thể Lục Trần.

Mọi thứ đều gần như lần trước. Làn nước lăn tăn, bên trong lại có một luồng sinh cơ kì dị không ngừng tràn vào cơ thể Lục Trần, đem tất cả vết thương do lửa đen gây ra khép lại, thẳng đến khi không còn dấu vết mới chịu ngưng.

Không rõ mất bao lâu, Lục Trần mới từ từ ngồi dậy khỏi làn nước. Ánh mắt hắn lướt qua cơ thể, cuối cùng lại dừng lại trên dòng nước.

Nước màu xanh lục, lại hơi rung động, vô cùng tươi đẹp.

Hồi mười năm trước khi hắn vô tình phát hiện được nơi này, dòng nước ấy cũng rất xanh, sinh khí còn đậm đến mức gần như đang hô hấp, nhưng giờ đây thì nó đã nhạt đi rất nhiều.

Còn lửa đen, gần đây mật độ phác tác lại càng lúc càng cao.

Nếu như, chút xanh lục còn lại của dòng nước nơi này cũng biến mất, vậy chờ đợi hắn, là điều gì đây?

Hắn cứ ướt sũng ngồi lại trong ao nước, mãi sau vẫn không chịu đứng lên nhưng sắc mặt vẫn cứ dừng đọng, có lẽ đang chìm trong suy nghĩ.

Ngày xuân đã thấy dần hết, khí trời cũng càng nóng lên, bình minh ngày một sớm hơn, nhưng linh trà trên núi lại ngày càng tươi tốt.

Trên gốc hộc bên dòng Thanh Thủy đã bắt đầu có tiếng chim kêu, ngư ông già dưới tàng cây vẫn ngồi câu cá. Một sớm nọ Lục Trần đi tới đó, nhìn lại từng làn khói bếp đang chậm rãi bốc lên từ thôn làng bên dưới, đồng thời đang nghĩ xem hôm nay có nên hạ quyết tâm không thì bỗng thấy có một bóng người đi tới căn nhà cỏ.

Khi còn cách một đoạn, thì y nhận ra đó chính là Đinh Đường

Sau ngày ấy, hắn cũng không tìm tới Đinh Đường nữa, Đinh Đường tất nhiên cũng không tới tìm hắn. Hai kẻ nam nữ đã từng vô cùng thân thiết đột nhiên biến thành xa lạ, thẳng tới hôm nay, nàng bỗng đột nhiên đi tới ngôi nhà cỏ này.

Nắng sớm tán lác khắp trời, Lục Trần chợt nhận ra người vừa đến bên ngoài nhà cỏ đang thờ dốc, bờ ngực phập phồng, gương mặt hồng lên, quả thực vẫn vô cùng xinh đẹp. Khi thấy Lục Trần thì Đinh Đường tươi cười rồi vui vẻ hô lên: “Này, đã lâu không gặp!”

Lục Trần cũng tươi cười gật đầu đáp lại: “Đúng thế!”

Đinh Đường quay sang nhìn bốn phía chung quanh cùng với những nơi xa xa, nhìn núi chè gần trong gang tấc, lại nhìn thôn làng dưới chân núi đằng kia, sau đó chợt cảm thán: “Hóa ra ở dưới chân núi thật sự thanh tịnh, phong cảnh lại đẹp, sớm biết thế thì ta cũng tới đây ở rồi.”

Lục Trần trêu chọc: “Đến tới thì ngươi sẽ không còn thích nơi này.”

Đinh Đường cười trừ rồi lại chăm chú nhìn Lục Trần: hỏi: “Gần đây ngươi thế nào?”

Lục Trần đáp: “Cũng tốt, còn ngươi?”

Đinh Đường trả lời: “Ta cũng tốt.”

Lục Trần gật đầu: “Vậy thì tốt.”

Sau đó, họ lại không hề nói gì, có lẽ cũng không có gì để nói, như đang lúng túng, mà dù có cô tự nhiên thế nào cũng không thể bù đắp nỗi.

Hai người cứ ngốc nghếch lặng im như thế, mãi lâu sau, Lục Trần lại khẽ ho rồi lên tiếng trước: “Ngươi tới tìm ta có chuyện gì không?”

Đinh Đường nghĩ ngợi giây lát rồi đáp: “Ta có một việc muốn nói với ngươi.”

Lục Trần nói: “Ồ, vậy nói đi!”

“Có thể cho ta mượn ba trăm viên linh thạch không?” Đinh Đường sau khi im lặng một lúc thì bỗng hỏi vậy.

Lục Trần liền trầm ngâm nhìn xoáy vào ánh mắt của Đinh Đường.

Đinh Đường có phần ngượng ngùng, ánh mắt chứa chan hoảng sợ cũng liền né đi. Sau đó có lẽ là nàng nghĩ tới điều gì nên dừng cảm đối mắt với Lục Trần đồng thời khẽ hỏi: “Có được không?”

Lục Trần không lập tức đáp ứng, cũng không từ chối. Sau khi yên lặng nhìn Đinh Đường thì hắn mới mở miệng: “Ngươi cần làm gì?”

Đinh Đường có lẽ rất kinh ngạc với vẻ bình tĩnh khác hẳn bình thường này của Lục Trần, nhưng nàng cũng không nghĩ ngợi gì nhiều mà chỉ hít sâu một hơi, gương mặt thoáng qua nét do dự nhưng vẫn thốt lên: “Ta.. ta có việc cần gấp,” Dứt lời, nàng lại lên nhìn Lục Trần rồi do dự hỏi thêm: “Nếu quá nhiều thì cho ta mượn hai trăm viên thôi, được không?”

Lục Trần lại trầm tư rồi hỏi lại: “Ngươi cần rất gấp sao?”

Đinh Đương gật mạnh đầu: “Rất gấp.” Sau đó lại khe khẽ giải thích: “Người trong thôn đều... Ta thực không nghĩ ra nổi có ai khác sẽ giúp ta, vì thế chỉ có thể tới tìm ngươi..”

Lục Trần mỉm cười nháy mắt vài cái rồi nói tiếp: “Trên tay ta bây giờ cũng không có nhiều linh thạch như thế, ngươi chờ thêm một ngày, ta đi xem thử có thể lấy thêm hay không.”

Đinh Đương vui mừng đến nỗi hô to lên, sau đó gương mặt lộ rõ sự vui vẻ đồng thời gật mạnh đầu.

Cuộc sống bình thân ấy vẫn cứ tiếp tục, người dân trong thôn Thanh Thủy cũng chào đón mùa hè tiếp nối ngày xuân ấm áp đẹp tươi. Nhưng ngoài trừ thời tiết hơi nóng lên, cùng với tiếng ve bắt đầu râm ran trên những gốc cây thì cuộc sống nơi này vẫn không có gì thay đổi.

Thẳng đến mừng bốn tháng sau, có một tin tức bỗng nhiên truyền đến khiến cả thôn làng yên tĩnh bỗng nhiên náo động.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 31: Một hồi tạo hóa

(Tạo hóa: Là cơ hội, cũng là thử thách cho kẻ có duyên)

Mấy chục năm rồi mới có một vị tiên sư tu hành có thành tựu trên Thiên Thu Môn chọn được một thanh niên trong thôn Thanh Thủy. Kẻ này sau khi nộp đủ chi phí liền vượt qua kiểm tra trước Giám Tiên Kính, quả thực ánh mắt của tiên trưởng Thiên Thu Môn không kém, hẳn đúng là có thiên phú khác thường, vì thế liền lập tức thu y làm đệ tử thân truyền.

Tin này vừa tới, thôn Thanh Thủy náo nhiệt hẳn lên, người người truyền cho nhau nghe.

Vô số người vừa thêm muốn vừa ghen tị. Còn người trẻ tuổi may mắn kia chính là người đang rất nổi danh trong thôn gần đây, cũng chính là vị công tử phong lưu anh tuấn, Lý Quý.

Việc được bá nhập tiên môn trên cõi đời này giờ đây chẳng cá chép vượt long môn, từ nay biến thành rồng bay trên chín tầng trời, cuộc đời sẽ hoàn toàn thay đổi. Hôm qua còn là công tử có nụ cười âm áp đứng dưới ngọn trúc xanh bên bờ suối vẽ tranh cho các cô gái, giờ lại như đã thành thần đứng trên tầng mây cao ngất trông xuống chúng sinh, không còn có thể gần gũi được nữa.

Vì thế đám thôn nữ kia lại càng than thở, hối hận khôn nguôi, thậm chí còn có người lấy những bức tranh đã cất rất cẩn thận kia ra, treo lên tường để ngày ngày nhím ngắm, coi như một phần kỷ ức đáng nhớ trong đời.

Nhưng không có ai nghĩ tới những giấc mộng hư ảo cao xa hơn nữa, chỉ thi thoảng khi nhắc tới vị Lý công tử này mới tranh nhau cho rằng người đó tốt với mình hơn.

Trời càng lúc càng nóng, người đến uống rượu cũng ngày một ít, thu nhập từ quán rượu nhỏ của lão Mã cũng ngày một giảm, gần như lúc nào cũng chỉ có tên Lục Trần ăn không uống không kia tới. Điều này làm cho lão Mã rất bức bối, hơn nữa hẳn còn chưa tu luyện tới cảnh giới nóng lạnh không nhập thể, vì thế khi trời nóng thì cơ thể béo ú của lão lại càng đổ nhiều mồ hôi, lại càng thêm khó chịu.

Ngày đó, lão Mã càng nhìn vị khách duy nhất trong quán kia thì càng tức, vì thế mới khó chịu nói với Lục Trần: “Này! Ngươi nợ ngập mộng rồi mà còn đến ăn uống không như thế được sao?”

Lục Trần ha hả rồi lại nốc hết rượu trong chén xong mới tựa người ra bàn nói với lão Mã: “Thời nay thiếu nợ mới là lão đại, ngươi không hiểu sao?”

“Hừ!” Lão Mã phì lên, sau đó dùng chiếc khăn trong tay xoa đi lớp mồ hôi thấm đẫm trên trán, rồi lại đi tới ngồi xuống mặt bàn đối diện với Lục Trần. Hắn nhìn mặt trời đỏ rực trên cao đang chiếu sáng khắp thôn làng rồi cảm khái: “Ngươi xem, đám người ngoài kia vất vả cả ngày rồi cuộc thi có ý nghĩa gì đây? Cứ như gã Lý Quý kia, mới đến đây bao lâu đâu, thế mà đã được đi vào Thiên Thu Môn, người với người, đúng là không thể so sánh được.”

Lục Trần lắc đầu: “Ngươi nói vậy chẳng phải là quá phí lời sao, ai mà chẳng muốn tu tiên, tất cả cũng đều thế cả.”

Lão Mã chép miệng nhưng chẳng hề phản bác lại lời của Lục Trần mà chỉ lắc đầu: “Lý Quý kia, đúng là mệnh tốt.”

Lục Trần lặng lẽ nhìn về một nơi nào đó bên ngoài ô cửa sổ, hần trầm tư một lúc rồi quay sang nói với lão Mã: “Đó cũng là cơ duyên của hần, không cần để ý làm gì. Còn chuyện về hình vẽ trong ma giáo kia, tôi giờ người đã tìm được đầu mối nào chưa?”

Lão Mã nghe thế thì chán nản xoa đầu rồi cười khổ đáp lại: “Vẫn thế.”

Lục Trần thờ dãi: “Hình vẽ đó không thể tự nhiên bị khác ở đó được, nhất định sẽ có chuyện gì xảy ra trong thôn này, người cảm thận tra xét đi.”

Lão Mã thờ dãi: “Người cũng không phải không biết, ta sớm đã tỉ mỉ tra lên tra xuống cái thôn này nhiều lần rồi, nhưng vẫn chẳng thể tìm được kẻ nào đáng nghi cả. Đúng là gặp quỷ rồi, có khi tên yêu nghiệt ma giáo kia sợ hãi quá nên vẽ xong là chạy mất luôn.”

Lục Trần im lìm, sau cùng đặt chén rượu xuống bàn rồi đứng dậy bảo: “Ta về đây!”

Bên bờ Thanh Thủy, trúc vẫn còn xanh, nhưng đào đã hết, quả thực vô cùng trống vắng. Dưới cái nắng oi bức này, cũng chẳng có mấy người đi lại trên con đường đá xanh.

Lục Trần đi dọc theo bờ suối, đến khi chuẩn bị đi qua chiếc cầu đá kia thì bỗng thấy một bóng người rất quen đang đi từ bờ bên kia sang, chính là Đinh Đương.

Lục Trần dừng bước, Đinh Đương đã lên trên cầu đá trông thấy Lục Trần cũng tỏ ra kinh ngạc, sau đó tươi cười chào một tiếng, nhưng lại có đôi phần miễn cưỡng.

Hai người đi tới dưới bóng một khóm trúc để nói chuyện, Đinh Đương hơi mất tự nhiên nhưng vẫn mỉm cười nói với Lục Trần: “Đã nhiều ngày không gặp rồi.”

Lục Trần nhìn nàng rồi gật đầu: “Đúng vậy, lâu rồi không thấy người, đã đi đâu vậy?”

Đinh Đương trả lời: “Đâu có, ta không thích mùa hè, lại cực kì khó chịu với tiết trời nóng bức này nên không muốn rời nhà.”

“Ồ!” Lục Trần gật đầu tỏ ra đã hiểu, sau đó cả hai lại chìm vào im lặng.

Lâu sau, có lẽ là thấy ngại ngùng nên Đinh Đương khe khẽ nói: “Thứ kia.. linh thạch mượn của người, người chờ thêm một thời gian, ta sẽ nhanh chóng đem trả lại.”

Lục Trần đáp: “Không sao, ta cũng không cần gấp.”

Đinh Đương thờ phào, có lẽ cũng cảm thấy ớn hơn nên là cười trừ: “Người yên tâm đi, ta sẽ không quên nợ đâu, đã nói sẽ trả là sẽ trả, hơn nữa chờ sau này có cơ hội, ta còn cho người một hồi tạo hóa.”

“Một hồi tạo hóa?” Lục Trần nhìn mặt nhìn Đinh Đương.

Đinh Đương vừa tươi cười vừa gật mạnh đầu, vô cùng hứng khởi, phang phát như đang nắm được quyền thế nên tự tin không chế được cuộc đời của người ta.

Đến lúc đêm khuya, dưới chân núi chè, khí nóng ban ngày đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là gió mát tràn xuống từ triền núi, tiếng quý khóc sỏi gào lại tiếp tục vang lên, khiến người ta giật mình sợ hãi.

Nhà cỏ dưới chân núi đơn độc đứng trong màn đêm, bị bóng tối vô tận bao bọc kín lại.

Bên trong nhà cỏ rất yên tĩnh, cửa sổ đóng chặt, dù rằng không thể che đi âm thanh quái dị ấy nhưng vẫn như là một thế giới thu nhỏ kỳ lạ. Trong phòng chẳng có người, cũng không nghe được tiếng hít thở trong bóng đêm, mà chỉ lấp loáng nhìn được bóng dáng mờ hồ của tấm ván giường đã bị lật ngược.

Trong không gian thần bí như gốc cây kia, Lục Trần đang ngồi trên đất chăm chú nhìn sang ao nước xanh lục cách đó không xa.

Hần có vẻ rất tập trung, lông mày nhăn chặt như đang trầm tư suy nghĩ, có lẽ vẫn đang do dự. Còn trong gốc cây quanh hần hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có một làn hơi cũ kĩ từ thân cây hòa lấy nét yên bình của sóng nước đang từ từ lan tỏa.

Không biết đến bao lâu sau, đột nhiên Lục Trần mở mắt ra, như thể cuối cùng cũng đã hạ được quyết tâm.

Hần hít sâu một hơi, gương mặt liền xét qua một lần sáng đen kì quái, giây lát sau, có một luồng sáng từ bụng dưới của hần, cũng chính là nơi đan điền khí hải quan trọng nhất của người tu đạo tràn ra...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 32: Đập nồi dim thuyền

Khí hải đan điền là nơi quan trọng cơ bản nhất của mỗi tu sĩ tu luyện tiên đạo. Nhưng với Lục Trần thì, ngọn lửa đen đáng sợ mười năm trước chẳng khác nào một cây dùi đâm sâu vào trong xương cốt, phá hủy toàn bộ cơ sở tu luyện của hắn, khiến hắn muốn sống không được, muốn chết không xong, để y liên miên chìm trong đau khổ bị lửa đen đáng sợ thiêu đốt.

Suốt mười năm, đây là lần đầu tiên hắn chủ động dẫn khí trong đan điền, nếu nhìn từ một hướng khác, thì nên nói rằng hắn đã chủ động dẫn hắc điểm mà chú ra.

Quả nhiên, ngay khi hắn vừa vận khí, ngũ hành thần bản vốn đã tan nát liền rung lên, một luồng lửa đen như ác ma bốc lên dưới thần bản, tràn lên trong từng vết nứt, như một con quỷ lặng yên nhe miệng. Lửa đen thoáng chốc đã bao trùm khí hải đan điền, sau đó ào ra bốn phương tám hướng.

Lửa đen thiêu người!

Lục Trần đau đớn rên lên. Ngọn lửa màu đen kia lại không ngừng ủa ra khỏi từng tác da thịt trên người hắn, nơi nào cũng run rẩy, nứt nẻ, thoáng chốc đã trở nên khô héo.

Thế nhưng lần này, Lục Trần lại không vội lao tới nơi duy nhất có thể cứu hắn là bờ nước bích lục trước mắt kia như mọi khi. Hắn gắng gượng đến khó tin, tiếp tục ngồi nguyên tại chỗ, chịu đựng tất cả đau đớn mà chỉ trừng to mắt nhìn về làn nước kia.

Trong nước hiện lên bóng của hắn!

Như một con ác quỷ bị lửa đen thiêu đốt!

Thậm chí, trông mắt của hắn cũng phảng phất có ngọn lửa màu đen đang bập bùng.

Lục Trần rên lên, cơ thể thì vận vẹo. bỗng nhiên ngay sau đó, ngũ hành thần bản đã tan nát ở trong khí hải đan điền của hắn như bị sức mạnh nào đó tác động nên bắt đầu từ từ chuyển động/

Chỉ chuyển động một chút nhưng cơ thể Lục Trần lại run rẩy không ngừng, còn ngọn lửa đen lại như một con ác ma bị chọc giận, bùng lên mạnh mẽ. Nó lại càng điên cuồng trào ngược lên, thoáng chốc đã nuốt hết bóng dáng của thần bản/

Mọi thứ dường như đã bị thiêu cạn trong luồng lửa, kể cả máu thịt lẫn hồn phách của hắn.

Ao nước ở không xa kia vẫn chỉ lặn tẩn sóng gợn, như một lời dụ hoặc lớn nhất trong đời mà yên lặng nằm trước mắt Lục Trần.

Đã nhiều lần, Lục Trần suýt không kiềm chế nổi mà lao tới, hận không thể cứ như trướ đây, chìm vào trong làn nước buốt giá.

Nhưng chẳng rõ vì sao hắn lại nhẫn nhịn được.

Hắc thiết gào giữa làn lửa kinh khủng ấy. Giờ đây trên người y đã chẳng còn nổi một miếng da thịt nào lành lặn, ngay cả gương mặt của y cũng đã biến dạng, ấy thế mà vẫn còn một luồng sáng, dù rằng yếu ớt, nhưng vẫn lập lòe trong làn lửa.

Thứ đó phát ra từ ngũ hành thần bản đã cực kì tan hoang lại còn bị lửa đem bao phủ bên trong khí hải đan điền, dù có vẻ nó sẽ lập tức vỡ nát, chia năm xẻ bảy mà hủy diệt, nhưng tới tận lúc này lại vẫn kiên trì đứng đó, luồng sáng trắng trên đó cũng chưa hề dập tắt.

Bỗng nhiên tất cả lửa đen trên người Lục Trần rút hết vào trong cơ thể, lại như từng tia điện cấp tốc vượt qua kinh mạch của y để lao về khí hải đan điền, chẳng khác nào núi sông gầm thét, điên cuồng tiến tới ngũ hành thần bản.

Nơi đó là căn cơ cuối cùng của huyết nhục và hồn phách của Lục Trần, nhưng cũng đồng thời là vùng đất mà hắc điểm mà chú bắt đầu.

Phảng phất có một tiếng vang lớn như trời rung đất chuyển ở không gian yên ắng này, chớp mắt tất cả lửa đen đang vây lấy thần bản bùng lên dữ dội để ánh sáng màu đen che đi tất thấy!

Lục Trần đau khổ gào lên, luồng sáng trong khí hải của hắn dần nhạt, chút kiên trì còn sót lại của ngũ hành thần bản cuối cùng cũng không thể chống lại lời nguyện rửa đáng sợ của ác ma kia, từng khối, từng khối, nứt toác, tựa như sẽ cùng hồn phách và da thịt của y sớm hòa phi phách tán vụn.

Trong giây lát ấy, đột nhiên Lục Trần lại gầm lên, tay phải của hắn bỗng giương cao, một làn sáng lóe ra, theo đó có một thanh kiếm màu đen sắc bén đột nhiên xuất hiện. Lúc này, mặt hắn lạnh như băng, chẳng hề còn chút tâm tình nào, chỉ vẩy tay một cái, hắn đã đem thanh kiếm ấy đâm thẳng vào bụng dưới.

Nơi bụng đã cháy đen nát ra, hắn ngẩng đầu lên thét lớn rồi tay trái lại đột nhiên chọc vào sâu trong đan điền, đồng thời điên cuồng rút hết phần sức lực còn lại ra, tiếp lấy ngũ hành thần bản đã gần như tan nát, rồi như đang nắm lấy tim mình, chậm rãi, chậm rãi kéo ra ngoài.

Lửa đen càng thêm cuồng nộ quán lên, chỉ giây lát nữa thôi sẽ land đến trên tay của hắn, ngay khi ấy Lục Trần lại thông tay xuống, ngay lập tức, y đã đặt tay trái của mình vào trong làn nước.

Sinh khí dày đặc theo bốn phương tám hướng tràn vào vây lấy làn lửa. Lửa đen rời khỏi tay y, nhưng vẫn không tắt, mà tiếp tục bập bùng trong màn nước, nhưng có vẻ nó đã bị nhốt lại.

Lục Trần run lên, không có ai, đặc biệt là một kẻ đã có thể chất không khác gì người thường có thể chịu đựng nỗi nỗi đau như thế. Giờ phút này, trên mặt hắn đã gần như không còn sắc máu, hắn chậm rãi cúi đầu, người đổ lên phía trước, nhào một cái, cũng đã rơi vào trong ao nước.

“Àm!” bọt nước tung bay, rồi từ từ rơi xuống, mọi thứ lại quay về yên tĩnh, chẳng còn có tiếng động nào.

Trong hốc cây hoàn toàn im ắng, thời gian ở nơi này cũng dường như đã đứng yên. Còn mơ hồ thấy được những sợi rễ, vết nứt chẳng rõ đã trải qua bao nhiêu tháng năm trên gốc cây già nua ấy, nhưng chúng cũng nhanh chóng bị bầu không khí âm u ấy giấu đi.

“Rào.” Tiếng nước phá tan tĩnh mịch nơi này, Lục Trần nổi lên từ trong làn nước, sau đó chật vật bò lên. Vết thương bị lửa đen thiêu cháy trên người hắn lại một lần nữa đã hòa toàn biến mất, kể cả vết rách nơi bụng dưới. Có lẽ ao nước này chính là dòng suối trường sinh bất lão cực kì thần bí ở trong truyền thuyết, từng lần, từng lần kéo hắn lại từ bờ vực của sống chết..

Khi đã lên tới mặt đất hắn liền thở dốc. Lúc hắn vô tình quay lại thì lại rùng mình dờ ra như đang thấy thứ gì đó khiến ta sợ hãi,

Trong ao nước bên cạnh kia, sắc lục tượng trưng cho sinh khí nồng đậm kia đã hoàn toàn biến mất! Ao nước lúc này đã chẳng còn gì khác một ao nước thông thường.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 33: Lửa đen sống lại

Lục Trần kinh hãi nhìn kĩ lại, lúc đó mới thấy sâu trong làn nước, có một khung nước đặc hơn hẳn xung quanh, tạo thành một hình cầu lơ lửng một chỗ trong ao nước. Mà ở giữa cầu nước có một ngọn lửa màu đen đang không ngừng rực rỡ.

Lục Trần lặng lặng nhìn nó, rồi cười trừ, cũng không rõ vì sao, hắn bỗng ngờ ngẩn cảm thấy có ảo giác gì đó rất quen thuộc. Hắn giờ đây, cả người không sức, cực kì yếu đuối, một môi lùi lại mấy bước, cuối cùng ngã ngồi ra đất.

Sau khi thở hổn hển một hồi y mới ngồi từ từ dậy được. Dùng thần niệm quan sát bên trong cơ thể, dưới con tước tấn của dòng nước sinh mệnh thần kì, những vết nứt nẻ kinh khủng trong khí hải đan điền của y đã hoàn toàn biến mất, nhìn như nguyên vẹn, như chưa từng có gì xảy ra.

Tất cả, như đang bắt đầu lại.

Lục Trần im lặng ngồi đó, sau giây lát, trong khí hải đan điền của hắn bỗng có một luồng khí bùng lên, tiếp đó giống như kỳ tích, trong đan điền của hắn, bỗng bùng lên một hình bóng, một ngũ hành thần bàn mới tinh, hoàn chỉnh, bắt đầu hiện ra.

Về mặt Lục Trần hiện rõ nét vui mừng đến khó tin, nhưng hắn cũng liền dờ ra, bởi trên ngũ hành thần bàn, như một đứa trẻ mới sinh, hoàn toàn trống rỗng, không hề tương xứng với thiên phú hơn người của hắn năm xưa.

Lúc này bốn phía quanh ngũ hành thần bàn đều đang mờ nhạt, chỉ có nơi hệ thổ ở trung tâm, có một thần trụ dài hơn một tấc màu vàng ảm đạm đang đứng một mình.

Người tu đạo trong thiên hạ đều biết rằng, thiên tư thiên phú thế này là tồi nhất, cũng là loại căn cốt kém cỏi nhất cho việc tu đạo.

Lục Trần trầm ngâm một thời gian, sau đó lặng lẽ lắc đầu, thậm chí còn như đang cười khổ, nhưng cũng không phải là quá ư rui. Ngay khi y định rời đi, thì ngũ hành thần bàn bỗng rung động, nghiêng lại, cuối cùng úp ngược ra.

Sắc mặt Lục Trần bỗng cứng đờ ra.

Mặt kia của ngũ hành thần bàn, y cũng từng nghe nói là có tồn tại, nhưng lại chỉ có một mảnh trống không, ngoài trừ một màu đen sâu đậm thì chẳng hề có gì khác. Nhưng kì lạ là ở giữa mặt thần bàn màu đen này, lại có có luồng lửa nhỏ đang lặng yên bập bùng.

Như một ác quỷ đang nhe răng cười lớn đồng thời từ từ bộc lộ bờ miệng đầy ác ý với Lục Trần.

“Tiết trời này đúng là chết tiệt!”

Một tiếng chửi vang lên từ trong quán rượu. Lão Mã chỉ còn mặc một chiếc quần cộc, thân trên để trần lộ rõ lớp mỡ trắng phau đang ngồi bên trong. Trong tay hắn còn có một chiếc khăn đang liên tục lau đi những giọt mồ hôi tua tủa trên gương mặt, miệng cũng không ngớt lầm bầm.

Lục Trần ngồi đối diện y có vẻ rất chán nản. y nhìn sang tên béo đó, nhăn mặt, rồi bực bội nói: “Có kẻ làm ăn như người sao, giữa ban ngày ban mặt lại ăn mặc thế này thì còn ai dám tới uống rượu nữa?”

Lão Mã hừ lên: “Cái thời tiết chết giẫm này, nóng đến mức có thể nướng chín người khác, thì chẳng phải chỉ có kẻ điên mới uống rượu sao?”

Lục Trần không thèm phản bác lại mà chỉ tiếp tục nhìn chén rượu trên bàn.

Khí trời từ khi vào hè tới giờ có phần quái lạ, hình như nóng hơn hẳn mọi năm. Chiều theo những người già trong thôn, thì ít nhất ba mươi năm nay đều chưa từng thấy hè nào nóng như vậy, có thể là do đất trời có biến, hoặc có thể là có chuyện gì đó cực kì quan trọng sắp xảy ra. Đám già cả cứ giả thần giả quỷ không ngừng nói vậy, nhưng hiển nhiên cũng chẳng có ai tin điều vô căn cứ ấy, hơn nữa ngoại trừ việc trời nóng hơn thì cũng chẳng có gì khác lạ hết.

Lục Trần ngáp miệng, mắt cũng lim dim tựa vào tường, có vẻ là rất buồn ngủ.

Lão Mã lại lau khắp đầu, sau đó lại hăm mộ nhìn Lục Trần không hề ra mồ hôi giữa con nóng bức này, cuối cùng lại nhũm mày chúi sang.

Lục Trần mở miệng mát hỏi: “Người định làm gì?”

Lão Mã nhìn y rồi thấp giọng: “Nhãi con, ta cảm thấy thân thể người hình như rất yếu, chẳng lẽ là giường chiếu quá độ sao? Nghe ta khuyên đi, còn trẻ tuổi thì chú ý giữ gìn sức khỏe, nếu không sau này..”

Mới nói tới đó lão Mã liền bật lùi lại, dùng tốc độ rất không tương xứng với thân hình của mình để tránh đi một bàn chân đập tới dưới đáy bàn, rồi lại cười: “Đừng nóng, đừng nóng, rõ ràng là trong lòng người có quỷ rồi.”

“Có cái đầu người!” Lục Trần tức tối lườm y.

Lão Mã lại càng ha hả, tiếp đó lại dùng khăn lau mồ hôi, rồi chậm rãi đi tới ngồi xuống, xong mới mở miệng: “Nói tới đó rồi thì, ta thấy hình như gần đây người không có tìm Đinh Đường phải không?”

Lục Trần hừ lên: “Lão tử chơi chán rồi, không muốn chơi nữa, được không?”

“Được chứ, được chứ!” Lão Mã rộng miệng tươi cười, sau đó lại nhìn qua mặt trời bên ngoài rồi buồn rầu lầm bầm: “Sao lại có thể nóng như vậy chứ?”

Lục Trần tu một hốc rượu, hơi im lìm, rồi bỗng nói: “Đủ rồi, Lý Quý bị Thiên Thu Môn thu làm môn hạ mấy ngày trước giờ sao rồi?”

Lão Mã lạnh giọng: “Ta cũng không phải cái gì cũng biết, chuyện môn phái tu chân bọn họ thì liên quan quái gì tới thôn làng này chứ?”

Lục Trần hé miệng cười đồng thời nhìn chăm chăm vào lão Mã, y cũng nhếch mép, rồi chậm rãi đáp: “Thiên tư của tên đó đúng là không tồi, nghe nói sau khi nhập môn, rất nhanh thu được lòng của một vị trưởng lão Thiên Thu Môn, nên sắp được làm kẻ dưới trướng, tiền đồ ngày sau đúng là rất tốt.”

Lục Trần gật đầu: “Nghe có vẻ không tồi.”

Lão Mã đáp: “Đúng là chim sẻ bay lên thành phượng hoàng.”

Lục Trần tiếp lời: “Vậy hắn còn có thể quay về thôn này không?”

Lão Mã phì cười: “Tất nhiên là không, người ta có thân phận gì rồi, sao còn để ý tới cái thôn nghèo nàn này chứ!”

Lão Mã nghĩ ngợi rồi đồng tình: “Người nói cũng đúng!”

“Rầm!”

Bỗng nhiên, một tiếng vang to lớn như sấm sét giữa trời bỗng từ bên ngoài quáng xuất hiện, hơn nữa, âm thanh ấy thật giống như từ trên bầu trời phía trên thôn làng truyền xuống vậy. Lục Trần và lão Mã cả kinh, quay sang nhìn nhau, rồi cùng đứng dậy, cùng nhau đi ra ngoài cửa.

Khi họ ra tới cửa thì cũng nhìn thấy rất nhiều người ở trong các căn nhà quanh đó lục tục keo ra, hiển nhiên đều bị tiếng động đột ngột kia làm giật mình.

Chẳng biết lúc này đã có bao nhiêu người trong thôn Thanh Thủy ngẩng lên nhìn trời.

Trời vẫn trong xanh, mặt trời đỏ chói vẫn dừng lại trên cao, trấm đậm chẳng mây, từ đó cũng có thể nhận ra hôm nay nóng đến mức nào, không chỉ không thấy mây đen chập trùng khi có sét đánh, mà ngay cả mây trắng cũng chẳng có nổi mây đám trên trời.

Vậy rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 34: Thủ đoạn của Ma giáo

Giữa lúc tất cả còn đang ngạc nhiên ấy bỗng có một người hô to, tay chỉ lên trời. Quả nhiên, phía đó bỗng có một chấm đen đột nhiên xuất hiện, hơn nữa còn đang nhanh chóng hạ xuống, chẳng mấy chốc sau, đã có thể nhìn thấy được đó là một bóng người.

Đám người tức thì loạn lên, tiếng hô hoán cũng không ngừng vang vọng. Mà ở nơi cửa quán rượu, lão Mã và Lục Trần đều biến sắc ngoảnh sang nhìn nhau.

Lão Mã thấp giọng hỏi: “Tu sĩ sao?”

Lục Trần im lìm giây lát rồi gật đầu đáp lại: “Có lẽ vậy, chắc là bị mất khống chế khi đang ngự không phi hành nên rơi xuống.”

Lão Mã nghiêng rặng, mặt cũng lạnh hẳn đi. Ai mà không rõ người tu đạo nếu có thể ngự không phi hành thì đạo hạnh ít nhất cũng phải đạt đến cảnh giới trúc cọt, mà tu sĩ trúc cọt, trong môn phái như Thiên Thu Môn đã là loại chiến lực mạnh nhất rồi.

Bóng đen trên trời kia càng lúc rơi càng nhanh, thậm chí còn tạo nên tiếng rít chói tai. Nó có vẻ sẽ rơi xuống trong thôn này nên mọi người cũng càng lao xao lùi lại, cách xa nơi bóng đen ấy có thể rơi xuống.

Chẳng mấy chốc, bóng đen ấy đã rơi hẳn xuống để ụp một cái, nó lao thẳng vào trong một căn nhà giữa vô vàn âm thanh la hét của đám người. Nó tạo ra một hốc lớn từ nóc nhà, bụi bặm theo đó bốc lên, ngay cả mặt đất dưới chân cũng có phần run rẩy.

Cánh ấy quá thâm liệt nên chúng nhân dù chỉ đứng xem cũng vô tình thấy nổi da gà, thậm chí còn lạnh hết xương sống!

Sau đó, họ từ từ tiến lại, Lục Trần và lão Mã cũng lẫn vào trong đám người.

Chủ nhân của ngôi nhà xui xẻo này đang chờ người đứng trước cửa nhà, gương mặt lại như đang khóc mà chẳng hề thấy giọt lệ nào trào ra. Rất nhanh sau đó, đám người kia cũng vượt qua cửa nhà đã mở toang để thấy được rõ bóng dáng bên trong.

Nhìn qua thì đó là một ông già ngoài năm mươi. Ông ta đang mềm oặt nằm trên mặt đất, thất khiếu tuôn máu, cũng không rõ lần rơi này đã làm nát bao nhiêu chiếc xương, quả thực là vô cùng thảm.

Kẻ nhát gan trong đám người vây xem liền sợ sệt lùi lại, người to gan cũng tái xanh mặt đi, thậm chí còn có người bắt đầu nôn mửa.

Ngay khi ấy bỗng có ai đó hô lên, y còn chỉ vào cái xác kia mà bảo: “Đây, quần áo của người này, là đồ của tiên trưởng Thiên Thu Môn!”

Tất cả đều giật mình nhìn kỹ lại, lúc này mới nhận ra đúng là nó rất quen, vì thế lại lập tức xao động, sau đó ào ào đi ra ngoài.

Lão Mã và Lục Trần cũng theo đoàn người rời đi, sau đó lại tìm tới một góc vắng. Lão Mã ngo quanh quần rồi nhỏ giọng nói: “Đúng là trưởng lão Hứa Vân Hạc của Thiên Thu Môn.”

Lục Trần nhăn mày nhìn y định nói gì đó rồi cuối cùng lại im lặng.

Lão Mã nhìn thấy vẻ ấy của y nên cau mày hỏi: “Sao vậy?”

Lục Trần im lặng chốc lát rồi bình tĩnh đáp: “Khi hắn ngã xuống thì đã chết rồi, vết thương trí mạng nằm ở ngực, đạo bào ở vai phai cũng rách nát, dù đã bị vết máu che lại nhưng vẫn thấy được một miếng lệnh bài bằng sắt, bên trên có hình vẽ cây lớn!”

Nói xong, hắn liền dừng lại, sắc mặt lão Mã cũng liên tục biến đổi, Lục Trần chậm rãi quay lại nhìn ông ta rồi nói tiếp: “Là do tam giới ma giáo ra tay, chắc là để trả thù chuyện mấy ngày trước.”

Lão Mã nghiêng rặng rồi thờ bần ra, sau đó còn lẩm bầm mắng: “Một đám điên!”

Thôn Thanh Thủy nằm ở gần rừng tùng phía nam, cũng được coi là phạm vi thế lực của Thiên Thu Môn, vì thế quần áo, trang sức trên người người chết

kia cũng nhanh chóng bị đám thôn dân nhìn ra, khoảng nửa ngày sau, có rất nhiều tu sĩ Thiên Thu Môn lục tục kéo đến.

Nét yên bình xưa nay liền biến mất, nhưng thôn dân cũng không hề nao động, bởi một lễ đơn giản, dưới gương mặt ai nấy đều lạnh lùng của đám tu sĩ Thiên Thu Môn kia thì bầu không khí ở thôn này đã trở nên vô cùng nặng nề.

Trước sau thôn đều có đệ tử Thiên Thu Môn trông giữ, thôn dân phần lớn cũng đều giữ im lặng, thậm chí còn không dám thở mạnh. Quanh nơi người kia chết có đông tu sĩ Thiên Thu Môn nhất, có lẽ cũng là nơi được quan tâm nhất, thi thoảng còn thấy được có người đi ra gọi vài thôn dân tới hỏi chuyện.

Lúc này lão Mã cũng đã khoác một chiếc áo lên, cũng không còn lộ ngực lộ lưng bất nhã như trước. Hắn và Lục Trần đứng ở khá xa nhìn về bên này.

Nhìn cảnh đông đúc ấy một lúc, Lục Trần khẽ huých tay lão Mã đồng thời thấp giọng: “Lần này xem ra Thiên Thu Môn sẽ nổi giận như sấm rền rồi!”

Lão Mã nhún vai: “Đó là tất nhiên, cảnh giới cả Hứa Vân Hạc là trúc cơ đỉnh phong, trong môn có hai người có đạo hạnh cao nhất, ngoại trừ chương môn ra thì cũng chỉ còn lại vị trưởng lão này. Ma giáo lần này đúng là phát rồ rồi, chỉ việc này thôi cũng ít nhất đã diệt đi ba phần thực lực của Thiên Thu Môn.”

Lục Trần lắc đầu, mặt cũng không lộ rõ thái độ gì. Lão Mã nhìn y, rồi lại càng thấp giọng: “Ma giáo gây ra chuyện lớn như vậy, đúng là rất ít thấy!”

Lục Trần nhíu mày trầm ngâm, mãi sau mới nhẹ giọng: “Hình vẽ dưới gốc cây mấy hôm trước là vì việc này sao?”

Lão Mã nghĩ ngợi rồi cũng gật đầu: “Chắc là vậy rồi, nhưng thế cũng tốt, ít nhất cũng không phải đến vì nguoi.”

Lục Trần chuyển mắt nhìn về đằng kia thì thấy có vài thôn dân bị đệ tử Thiên Thu Môn dắt đi, nhưng sau đó lại không hề hỏi gì, bởi lẽ tất cả đều nói y như nhau nên chẳng cần hỏi thêm nữa làm gì.

Nhưng bỗng chốc y lại chăm chú lại, miệng cũng ồ một tiếng, đồng thời nhìn về một góc trong đám người.

Lão Mã nhìn theo ánh mắt của y, vài giây sau cũng lại dời ra. Chỉ thấy bên ngoài căn nhà kia, trong đám bảy tám đệ tử Thiên Thu Môn, có một nam tử rất anh tuấn, vậy mà lại chính là Lý Quý.

Nhiều ngày không thấy nhưng người trẻ tuổi thiên tư hơn người, lại có vận khí cực tốt này hình như không hề thay đổi, vẫn ung dung tự tại như xưa. Hắn đứng giữa đám đông môn lại càng thêm xuất chúng.

Quanh đó có không ít thôn dân sau khi nhận ra Lý Quý thì cũng hô to lên, rõ ràng tất cả đều rất hâm mộ kẻ này. Đặc biệt là đám con gái, hai mắt như tỏa sáng nhìn chăm chăm về đó, tựa như chỉ cần Lý Quý nhìn lại họ một lần thì họ sẽ say lòng ngay vậy.

Lão Mã lắc đầu nói với Lục Trần: “Một túi da tốt, đúng là đáng thêm muốn.”

Lục Trần không đáp lại. Y tập trung nhìn đó một lúc rồi cũng chuyển mắt đi, nhưng ngay khi ấy, đáy mắt hắn lại bỗng có một bóng người đang yên lặng đứng một góc vắng vẻ sau lưng đám người kia. Đỉnh Đương cô nương đang đứng dưới gốc gốc đào, từ xa nhìn về Lý Quý, hai mắt sáng trong, gương mặt cũng như lấp lánh, vô cùng xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 35: Trên núi giữa hè

Khi đêm đến, thi hài của trưởng lão Hứa Vân Hạc đã được Thiên Thu Môn dời đi, nhưng đệ tử đang canh giữ trong thôn lại không hề lùi bước mà vẫn tiếp tục cẩn thận kiểm tra một lượt, tiếc rằng đến cuối cùng vẫn không tìm được ai khả nghi. Dù sao ở đây cũng toàn người đã dờ dẩn sống suốt nhiều năm, nên họ chỉ đành phải tức giận trở về.

Chuyện này rõ ràng việc hệ trọng không thể đùa cợt, vì thế có thể tưởng tượng ra nó đã gây nên sóng dữ tới mức nào trong Thiên Thu Môn, thậm chí sau khi tam giới ma giáo vốn thường lặng lẽ suốt mười năm qua lại đột nhiên thay đổi cách xử sự, làm ra chuyện trả thù mãnh liệt thế này, thì Thiên Thu Môn cũng đã bấm báo Chân Tiên Minh, chính đạo trung thổ cũng theo đó khởi động từng hành động bí ẩn.

Nhưng việc này đối với thôn Thanh thủy với phần lớn cư dân đều là người phàm thì lại quá xa vời. Sau khi người ngựa của Thiên Thu Môn rút lui hết, thôn Thanh Thủy cũng nhanh chóng yên bình trở lại, may ra chỉ còn một người vẫn đang tức giận khó chịu là chủ của căn nhà bị rơi vỡ nóc kia. Nhưng dù gặp tai họa bất ngờ ấy, y cũng không dám nói gì Thiên Thu Môn, cuối cùng chỉ đành phải chấp nhận mà không thể làm được gì khác.

Nhưng vài người lại vô tình cảm thấy, thôn lành bình yên này dường như đã bắt đầu xuất hiện từng điểm thay đổi, không còn yên bình y hệt trước đây nữa.

Cuộc sống của Lục Trần lại không khác gì phần lớn người nơi đây, chẳng hề có chút thay đổi nào. Hắn mỗi ngày vẫn nhàn rỗi đi dạo, gương mặt lúc nào cũng vô tư mỉm cười, giống hệt một kẻ trẻ tuổi mong muốn tu tiên nhưng lại ngại khổ, cứ vậy mà an nhàn sống hết một đời.

Hắn giúp người làm việc thiện, lại rất hòa nhã với đa số thôn dân trong thôn. Người nơi này cũng đều biết hắn, cũng rất vui vẻ với hắn, nhưng nếu quan sát thật kỹ, thì hình như chẳng hề có ai có thể thật sự trở thành bằng hữu thân cận của hắn cả.

Tháng tháng năm năm qua đi, hắn vẫn luôn duy trì khoảng cách không xa không gần như vậy với tất cả, bình an mà sống đời mình.

Mỗi khi trời tối, hắn lại một mình quay về chân núi cùng với căn nhà cô độc vắng kia.

Chẳng rõ vì sao, Lục Trần không hề khó chịu với bóng tối như đa số người khác, thậm chí y dường như còn rất thích bóng tối. Mỗi khi nó tràn đến, hắn nằm yên trong căn nhà thậm chí còn cảm thấy là lúc mình tự do nhất.

Giữa bóng tối âm u, suy nghĩ của người ta cũng bắt đầu lan đi rất xa, sau đó lại như nhớ về rất nhiều chuyện cũ, hoặc còn có thể làm những chuyện bí mật mà không thể để người khác biết được.

Đêm ấy, trong khí hải đan điền của hắn, ngũ hành thần bàn mới sống lại kia lại xuất hiện. Dù cho thần bàn dựa vào chút nước sinh mệnh cuối cùng trong gốc cây thần bí để sống lại kia có vẻ rất kém cỏi, ngay cả có trải qua Giám Tiên Kinh của môn phái như Thiên Thu Môn, e rằng cũng chỉ có thể nhận ra căn cốt tu đạo chẳng đáng để tâm. Nhưng nếu ngũ hành thần bàn không có mặt khác thì y cũng sẽ rất vui mừng.

Theo sự chuyển mình lặng yên của thần bàn, bờ mặt đen tối kia cũng lại hiện ra. Sau một thời gian dài làm quen và tìm hiểu, Lục Trần đã rõ chuyện xảy ra trong khí hải của mình, Hắc Diễm Ma Chủ quấy nhiễu hắn suốt mười năm qua hình như đã biến mất, có lẽ đã cùng tan với dòng nước sinh mệnh, nhưng lại chẳng rõ vì sao, ngũ hành thần bàn là căn cơ của người tu đạo sống lại trong người hắn kia lại đột nhiên xảy ra thay đổi kì dị.

Trên mặt thần bàn bình thường kia, bốn phía đông tây nam bắc, cũng chính là nơi tượng trưng cho kim mộc thủy hỏa, lại không hề có thần trụ xuất hiện, chỉ có thổ ở giữa thần bàn, là có một thần trụ cực kì nhỏ bé hiện lên.

Điều này cho thấy, dù Lục Trần lúc này chỉ có cơ thể của người phàm, nhưng đã lại có căn cơ để tu luyện, nhưng thiên phú lại quá thấp nên chỉ có thể tu luyện công pháp hệ thổ, hơn nữa tiến độ tu luyện thần thông còn cực kì chậm chạp.

Nhưng tất cả cũng không phải chuyện quá khó khăn gì với Lục Trần. Thần bàn có thể sống lại đã là sự ban thưởng lớn nhất cho y rồi, có điều không như mọi người dự đoán là ở mặt kia, mặt tối đen của thần bàn.

Trên thế gian này, ít nhất là trong trí nhớ của hắn, xưa nay chưa từng nghe nói tới chuyện như vậy. Thứ nhất, chưa hề thấy ai bảo rằng thần bàn có hai mặt, thứ hai, cũng chưa từng nghe được ngũ hành thần bàn màu đen trông rỗng.

Hắn lặng lẽ ngồi yên trong bóng đêm quan sát lấy phía đen tối của thần bàn, cũng đồng thời chăm chú nhìn ánh lửa đen nho nhỏ ở giữa, thậm chí còn từ từ thử kêu gọi luồng lửa ấy ra.

Thần niệm của hắn như một sợi dây thừng, từ từ áp tới lửa đen. Giữa bóng tối không ai rõ, giữa nơi im lặng đáng sợ, một khắc kia, hắn bỗng mở to hai mắt, cũng không lộ ra nét đau đớn, càng chẳng có chút cảm tình nào, nhưng trog ánh mắt bình tĩnh xen lẫn nghiêm trang ấy, lại phảng phất có hai luồng lửa đen bập bùng...

Tháng bảy giữa hè, trời càng lúc càng oi bức, nhưng bởi một điều có lẽ mãi mãi không thay đổi, dòng suối Thanh Thủy mát trong vẫn lặng lẽ chảy khắp thôn làng, vì thế người trong thôn cũng vẫn cảm thấy thoải mái hơn hẳn nơi khác.

Ngày gần cuối tháng, nhà cỏ của Lục Trần bỗng hơi xao động. Hắn dậy mở cửa, thì thấy Đinh Đương đang đứng bên ngoài.

Dưới ánh nắng ban mai nàng vẫn xinh đẹp như thế dù cho gương mặt nóng bừng hơi chút ửng hồng, vàng trán xinh xinh cũng lấm tấm mồ hôi. Nàng nhìn Lục Trần rồi tươi cười vẫy tay gọi hắn.

Lục Trần mỉm cười mời nàng vào rồi hỏi: “Sao lại tìm tới ta thế này, có chuyện gì à?”

“Ừ!” Đinh Đương có vẻ đang rất vui mừng, rất thoải mái, có lẽ đang có chuyện gì cực kì sung sướng. Nàng nói với Lục Trần: “Ngươi giúp ta một chuyện này, được không?”

Lục Trần nhìn nàng, Đinh Đương bỗng đỏ mặt, hình như bỗng nhớ ra gì đó nên hơi vội vàng ngại ngần nói ra: “À, ta còn chưa lấy lại được đủ linh thạch, chờ ta thêm một thời gian nữa thì ta sẽ trả lại cho ngươi được không?”

Lục Trần hững hờ xua tay: “Không sao cả, ta cũng không cần gì gấp. Nói đi, hôm nay tìm ta có việc gì?”

Đinh Đương nói: “Ngươi dẫn ta đi lên Long Hồ sau núi đi.”

“Long Hồ?”

“Ừ!” Đinh Đương liên tục gật đầu sau đó lại tươi cười vui vẻ.

“Người đến Long Hồ làm gì?” Lục Trần hơi bất ngờ hỏi thêm “Nơi đó núi cao đường xa, đường đi lại không dễ dàng, thường ngày cũng không có bóng người, người tự nhiên muốn tới đó làm gì chứ?”

Đinh Đương hé miệng cười, nét vui mừng trên gương mặt cũng không hề bị giấu đi, nhìn chẳng khác nào một con gà mẹ đầy kiêu ngạo đang cố tình muốn khoe khoang vậy.

Nhưng đến cùng nàng cũng nhận được, có điều nét vui mừng vẫn lẩn ẩn như sóng nước nơi đáy mắt. Nàng nhẹ nhàng đáp lại: “Ta nghe nói cảnh quan bên kia rất đẹp nên muốn tới xem thử.”

Nàng xoa tay tiếc nuối: “Ta tới thôn Thanh Thủy này đã nhiều năm, nhưng lại chưa từng lên núi trà, nghe nói đường núi còn như mê cung, nghỉ ngơi một hồi, vẫn chỉ đành tới đây nhờ người dẫn ta đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 36: Long Hồ trên núi chè

Lục Trần nhìn thật kĩ cô gái trước mắt. Dưới ánh ban mai, làn da trắng như tuyết, gương mặt phiêu hồng của nàng thật chẳng khác nào một đóa hoa đào đang bùng lên giữa thế gian, kiều diễm mê người, tỏa ra vẻ tươi đẹp khiến người ta say lòng.

Mãi lâu sau, hấn mới gật đầu bảo lại: “Được rồi, ta sẽ mang người đi.”

Đinh Đương reo lên, tay liền nắm lấy ống tay áo Lục Trần, ánh mắt lại như sáng rực lên về thân thiết, nàng cười nói: “Đa tạ, ta biết mà, người là một người tốt!”

Lục Trần cười trừ chứ không phản ứng lại, sau đó mới hỏi: “Long Hồ nằm ở hậu sơn bờ tây của núi chè, chúng ta muốn tới đó cũng cần ít nhất hai canh giờ, người có cần chuẩn bị gì không, hay là đi luôn bây giờ?”

Đinh Đương bóp chặt tay, có vẻ rất vội vàng nên lập tức đáp lại: “Bây giờ đi luôn!”

Núi chè không phải một ngọn núi cao lớn gì, nếu chỉ nhìn thì chân núi thì quả thực nó quá bình thường, nhưng tục ngữ nói rất đúng, vọng sơn bào tử mã*, một khi thực sự đi lên núi, thì sẽ cảm thấy hoàn toàn khác hẳn. Đặc biệt như Lục Trần và Đinh Đương đang đi tới lúc này đều không phải là tu sĩ có đạo hạnh mà chẳng có gì khác với người phàm thì lại càng khó khăn với.

Trong hai người, rõ ràng sức lực của Lục Trần hơn hẳn Đinh Đương, suốt dọc đường dọc theo sơn đạo hấn đi vô cùng dễ dàng, hơn nữa còn cực kì quen thuộc với đường xá nơi này, vì vậy rất thoải mái dẫn Đinh Đương đi xuyên đường núi đan xen chẳng chịt như mê cung vậy.

Còn Đinh Đương thì ngược hẳn lại, lúc đầu thì rất hưng phấn, nhưng sau nửa canh giờ, mặt nàng cũng dần tái đi, mồ hôi cũng không ngừng đổ xuống, hơi thở lại dần trở nên nặng nề, có vẻ xưa nay chưa từng làm gì nặng hay đi đâu xa vậy.

Đi một lúc như thế thì Lục Trần nhận ra Đinh Đương đã không thể tiếp tục được nữa nên đành bảo nàng dừng lại nghỉ ngơi. Đinh Đương không hề phản đối mà trực tiếp tìm tới một tảng đá lớn trên sơn đạo để ngồi xuống thở dốc, nhìn qua như thể nàng đã sắp kiệt sức vậy.

Lục Trần lắc đầu bảo nàng: “Người thế này thì không đi được trên đường núi đâu, không thì quay về đi?”

Đinh Đương dù rằng đang tái nhợt nhưng không hiểu sao lại vẫn cố chấp khẳng khái lắc đầu: “Không, ta nghỉ một lúc là được rồi.”

Lục Trần nhún vai không nói gì thêm.

Hai người nghỉ lại trên sơn đạo khoảng một tuần trà, lúc đó Đinh Đương mới đứng dậy nói với Lục Trần đang ngồi ở bên: “Đi thôi.”

Hai người tiếp tục tiến lên, gió núi phát phơ, rừng trà bạt ngàn xào xạc rung lên chẳng khác nào một đại dương xanh lục.

Thế lực Đinh Đương cũng chỉ như vậy, vì thế trong đoạn đường núi này, gần như cứ đi một lúc là lại kiệt sức, Lục Trần cũng đành phải dừng lại để nàng hồi sức. Vừa đi vừa dừng như vậy quả thực rất tốn thời gian. Vốn Lục Trần chỉ nghĩ rằng muốn tới Long Hồ thì chắc chỉ mất khoảng hai canh giờ, nhưng đến lúc này, hai người họ mất tới nửa ngày mới có thể nhìn được mặt hồ lấp lánh yên bình trên đỉnh núi.

Dù mất nhiều thời gian như vậy nhưng Lục Trần lại rất kiên trì, trước sau không hề tỏ ra bức bối với Đinh Đương. Nhưng Đinh Đương thì lại ngược lại, nàng có phần thẹn thùng nên liên tục nói xin lỗi với Lục Trần, nhưng lần nào cũng đều bị hấn tươi cười bỏ qua.

Nhưng Lục Trần cũng rất ngạc nhiên khi Đinh Đương thực sự có thể kiên trì nổi mà đi tới Long Hồ nên coi trọng nàng hơn hẳn trước đây. Khi bọn họ đi tới ven hồ, y chỉ tay về mặt nước tĩnh lặng đằng xa rồi nói với Đinh Đương: “Đây là Long Hồ!”

Đinh Đương tiến lên vài bước. Nàng cảm nhận được nơi này có những cơn gió mát lành không ngừng lướt tới, chúng mang theo từng làn hơi ẩm ướt nhẹ nhàng khiến người ta bất giác hít sâu lại, gương mặt nàng lại càng lộ rõ vẻ hài lòng thỏa ý.

Nàng còn muốn tiến lên thêm nữa nhưng lại bị Lục Trần ở đằng sau kéo lại. Đinh Đương giật mình quay ngược lại hỏi hắn: “Sao vậy?”

Lục Trần nhìn về Long Hồ đằng kia rồi trả lời: “Đừng đi tới quá gần hồ nước.”

Đinh Đương hỏi: “Vì sao?”

Lục Trần đáp: “Trước đây ta có nghe người khác kể lại rằng trong Long Hồ có một con quái ngư rất lớn, lại cực kì quái dị, không chừng còn có thể làm người bị thương.”

Đinh Đương to mắt nhìn y hỏi lại: “Gi cơ, người đã từng thấy rồi à?”

Lục Trần lắc đầu: “Chỉ nghe người khác nói lại thôi, ta cũng từng tự mình tới đây xem vài lần nhưng cũng chưa bao giờ thấy nó.”

Đinh Đương bật cười: “Vậy mà người còn tin à?”

Lục Trần nhún vai tươi cười: “Ai biết được, dù sao thì nếu chỉ để ngắm cảnh thì đứng xa một chút cũng được rồi, người đừng đi tới quá gần hồ.”

Đinh Đương ừ lên rồi gật đầu. Sau đó nàng nhìn về Lục Trần hỏi: “Lục Trần, đa tạ người đã mang ta tới đây, giờ ta ở đây một mình cũng được rồi, người đi về trước đi.”

Lục Trần ngăn người ngạc nhiên hỏi lại: “Sao cơ? Vậy lúc người về thì sao đây?”

Đinh Đương xua tay tươi cười: “Ta không phải trẻ con nữa, lúc nào về ta tự đi cũng được mà. Giờ ta chỉ muốn ngồi đây một mình thôi, người cứ về trước đi.”

Lục Trần im lặng trong giây lát rồi ngẩng lên nhìn sắc trời xong mới nói: “Giờ cũng không còn sớm nữa, tới khi người xuống núi thì chắc cũng đã tối rồi, lúc đó thì đường lại càng khó đi hơn, người thực sự có thể đi được chứ?”

Đinh Đương hơi do dự rồi lại lập tức tỏ ra kiên quyết gật mạnh đầu đáp lại: “Ta không sao đâu, người cứ yên tâm đi, ta chỉ muốn ngồi đây một mình một lúc thôi.”

Lục Trần nhìn nàng thật lâu rồi cũng không khuyên thêm nữa mà chỉ gật đầu bảo: “Vậy được rồi, người tự cẩn thận nhé.” Lời hết, hắn cũng quay đầu đi về con đường lúc nãy.

Đinh Đương dõi theo bóng lưng dần xa của y, gương mặt cũng thoát nét phức tạp, nửa như dịu dàng, lại nửa như áy náy, nhưng rất nhanh sau đó lại xoay mình lại tiếp tục nhìn về mặt hồ yên tĩnh đằng kia.

Nhưng ngay khi ấy, bỗng nhiên có tiếng bước chân vang lên từ sau lưng nàng. Đinh Đương quay đầu lại thì bỗng giật mình vì nhận ra đó là Lục Trần đang quay lại. Hắn đi tới đưa tay nhét lấy một vật vào tay Đinh Đương.

Đinh Đương cúi xuống nhìn thì nhận ra đó là một viên đá đánh lửa, hơn nữa còn nghe thấy giọng nói hiền hòa của Lục Trần: “Nếu khi người xuống núi trời đã tối nên không nhìn rõ đường thì cứ kiếm lấy một ít củi khô đánh lửa lên, sau đó lắc mạnh về dưới núi. Nếu như số người tốt thì ta sẽ thấy rồi lên núi đón người, nhưng nếu chẳng may ta quên mất, hay là ngủ quên, vậy thì chỉ có thể trách người người đen đủi.”

Ngón tay trắng nõn của Đinh Đương khẽ khệp lại để nắm chặt viên đá kia trong lòng bàn tay, sau đó nàng lại ngẩng lên nhìn Lục Trần bằng ánh mắt dịu dàng tựa nước, mãi sau mới yên lòng cười lên đồng thời gật đầu: “Ừ!”

Lục Trần cười vang rồi xoay người đi thẳng không hề ngoảnh lại, chẳng mấy chốc sau bóng dáng của y đã biến mất nơi phía cuối con đường.

Đinh Đương dõi mãi theo bóng lưng người đàn ông ấy, ánh mắt cũng hơi lay động, không rõ là đang suy nghĩ gì trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 37: Cẩn thận thăm dò

Có điều khi Lục Trần vừa mới rời đi thì bỗng nhiên Đinh Đương lại cảm thấy điều gì đó nên nhìn về Long Hồ, ngờ đâu ở đằng sau một tảng đá lớn gần đó bỗng có một bóng người hiện ra.

Đinh Đương khẽ nhếch miệng vui cười. Nàng đem đá đánh lửa cất vào trong người rồi cất bước đi về đằng đó.

Thôn Thanh Thủy cùng núi chè ở đây nơi này cũng chỉ là một thôn xóm nhỏ trong thế lực của Thiên Thu Môn ở Nam Tùng Sơn, nhưng chính Thiên Thu Môn này cũng chỉ là một môn phái rất nhỏ trong giới tu chân vô cùng hưng thịnh của trung thổ. Trên vùng đất trung thổ dài rộng mênh mông này có trăm vạn sinh linh cùng với vô số môn phái tu chân và tu sĩ nhân tộc mạnh mẽ, thật chẳng khác nào những ánh sao rạng rỡ lấp lánh trên bầu trời đêm.

Trong giới tu chân của nhân tộc bây giờ, Chân Tiên Minh quả thực là thế lực lớn nhất thiên hạ. Nó không phải chỉ là một môn phái đơn lẻ mà là một tổ chức do trăm ngàn môn phái mạnh mẽ hợp lại mà thành. Chỉ cần có thể nổi danh trong trung thổ, hay có đủ thực lực thì gần như đều gia nhập Chân Tiên Minh, tất nhiên là trừ thứ cực đoan như tam giới thần giáo.

Thứ to lớn này lại có lịch sử lâu đời nên suốt dọc thời gian đằng đẵng, tổ chức đặc thù cực kì lớn mạnh này đã tạo nên một nơi tụ họp rất nhiều môn phái tu chân gọi là Tiên thành. Đa số môn phái tu chân, không kể lớn nhỏ, gần như đều giống như Thiên Thu Môn vậy, chiếm lấy một chỗ đất lành để để tu luyện, sau đó lại lập nên một tòa thành nhỏ ở bên cạnh linh sơn; nhưng Chân Tiên Minh lại khác hẳn. Tổ chức này nằm thẳng trên vùng đất màu mỡ nhất của trung thổ là đồng bằng Tứ Hà, đồng thời còn xây lên một tòa thành rộng lớn. Trải qua nhiều năm xây dựng, tu sửa, Tiên thành đã trở thành toàn thành phồn hoa nhất, cũng là nơi người người thêm muốn nhất trên trung thổ. Hơn nữa những đường khẩu quan trọng trong Chân Tiên Minh cũng đều nằm trong tòa thành này.

Tòa thành rộng lớn mà cổ kính chứa lấy vô số người sinh sống, rộn rịp ràng ràng, đến đến đi đi, chẳng rõ trong khí sáng tối giao thoa đã xảy ra bao nhiêu chuyện bi hoan ly hợp. Có ánh sáng, lại có bóng đêm, như trời lên trời lặn, vĩnh viễn không bao giờ ngừng nghỉ.

Ở một nơi cực kì bí ẩn trong tòa thành to lớn ấy, có một chỗ nhìn như là một căn mật thất, nhưng lại cực kì rộng. Trong phòng có một chiếc bàn tròn thật lớn trống rỗng ngoài trừ một ngọn lửa đang lặng im bập bùng không dứt. Nhưng nếu nhìn thật kĩ thì sẽ nhận ra bên dưới ánh lửa, lại có rất nhiều xương cốt kì dị dần cháy, nửa giống xương thú nửa lại không, hơn nữa còn cực kì đáng sợ, chẳng khác nào nào gương mặt của ác quỷ trong truyền thuyết xa xưa.

Trừ điều đó ra thì trong phòng còn có mười một chiếc ghế đặt quanh bàn, nhưng giờ phút này lại chỉ có một bóng người đang ngồi trên một chiếc sắt có dựa lưng. Đó là một người phủ lên mình lớp áo bào đỏ thẫm, sau lưng còn có mũ trùm che kín cổ, hơn nữa trên gương mặt y còn có một chiếc mặt nạ màu vàng, chắc rằng, ngoại trừ đôi mắt thì không hề có chút da thịt nào bị lộ ra ngoài.

Mặt nạ màu vàng tạch lên một gương mặt ác quỷ cực kì kinh khủng hơi giống bộ xương cốt đang cháy ở giữa bàn nên càng tôn lên vẻ âm u của y. Cả căn mật thất này đều toát lên nét yên tĩnh, ngay cả người thân bí bị mặt này cũng chỉ lặng yên ngồi đó nhìn ánh lửa đang cháy mà mãi vẫn không hề cử động.

Ánh lửa rừng rực bốc cháy chiếu vào trong mặt y như hai ngọn ngọn lửa đang bùng lên trong sâu thẳm đáy mắt.

Không biết bao lâu sau, ở một góc trong căn mật thất ấy bỗng có một tiếng vang khẽ, sau đó, có một cánh cửa xuất hiện trong bóng tối, tiếp theo lại có một người đẩy cửa đi vào.

Đó là một nam tử khoảng hơn ba mươi tuổi, gương mặt tầm thường, nhìn qua thì có lẽ chẳng khác gì những kẻ ngày nào cũng có thể thấy được ở đầu đường. Hơn nữa quần áo của y cũng rất phổ thông, không hề thu hút bất cứ sự chú ý nào. Người đó nhìn quanh căn phòng rồi nhanh chóng dừng lại trên người người thân bí đang ngồi bên bàn kia.

Gương mặt hắn hơi nhăn lại, ánh mắt cũng thoáng qua vẻ khản trương, nhưng cũng không có quá nhiều thay đổi. Y nhanh chóng đi tới cách bàn một đoạn rồi cung kính hành lễ.

“Trần Hác bái kiến trưởng lão.”

Người đeo mặt nạ ác quỷ hơi giật mình nhìn lại y, sau đó có một giọng nói trầm thấp kì dị như sắt đá quệt nhau vang lên, nhất thời không phân rõ là giọng nam hay nữ nhưng lại rất chói tai: “Tra hỏi sao rồi?”

Trần Hác thờ sâu rồi tiếp tục cúi đầu trả lời: “Kẻ kia không chịu nổi hình phạt nên đã chết rồi. Nhưng dựa vào lời trước khi chết của y thì cũng không tìm được tung tích của Hắc Lang.”

Ánh lửa trong mật thất bỗng bùng lên như một ác quỷ đáng sợ đột nhiên gào thét, vô tình khiến người ta lạnh hết cả người.

Một bầu không khí lạnh lẽo khiến người ta không thể hít thở bỗng thỉnh thoảng xuất hiện trong căn phòng tối tăm này. Người đàn ông gọi là Trần Hác kia thì vẫn tiếp tục thẳng lưng đứng đó, mắt chỉ nhìn mũi, mũi chỉ về tim, chứ không dám thở mạnh.

Mãi lâu sau thì ánh lửa mới dần dần chậm lại, mặt nạ màu vàng đáng sợ kia lại ngẩng đầu lên, tiếng khàn khàn lại vang lên lần nữa: “Chúng ta gần như đã tra hết cả lọt lưới trong trận chiến hoang cốc năm ấy nhưng vẫn chẳng thu được gì. Người có dự định gì tiếp theo không?”

Trần Hác im lìm giây lát rồi từ từ đáp lại: “Sau tai họa mười năm về trước, kẻ phản đồ kia đã biến mất không thấy, dù rằng chúng ta đã mệt mỏi tìm kiếm nhưng mỗi khi tìm được chút đầu mối thì nếu không bị chặt đứt thì cũng sẽ kinh động tới thế lực nào đó trong Chân Tiên Minh nên lập tức bị đánh

ngược. Từ đó cũng đủ biết, trong Chân Tiên Minh có một thế lực cực mạnh đang bảo vệ tên phản đồ ấy.”

Sau mặt nạ quý vàng dường như có tiếng hừ lạnh tràn đầy chán ghét cùng ác độc, sau đó lại có tiếng nói: “Người nói tiếp đi.”

Trần Hác nhấn giọng nói: “Thuộc hạ cho rằng, tên phản đồ đó e rằng đang không ở trong Tiên thành, rất có thể đã bị một đại nhân vật giấu ở một nơi vắng vẻ nào đó trong thiên hạ, thậm chí còn có thể làm một kẻ tiểu tốt hoàn toàn vô dụng trong một môn phái nhỏ để tránh chúng ta truy sát.

Sau mặt nạ không hề có thêm tiếng nói nào.

Trần Hác dừng một chập rồi tiếp tục: “Vì thế thuộc hạ cho rằng, chúng ta nên đổi cách tìm kiếm.”

“Ồ? Là sao?” Mặt nạ vàng hơi rung lên như thể có ý tưởng gì đó.

“Các loại manh mối suốt mười năm qua đều cho thấy Chân Tiên Minh có vô vàn liên quan tới trận chiến ở Hoang cốc năm đó, nếu chúng ta muốn tìm được tên phản đồ Hắc Lang kia, thì cũng chỉ có thể ra sức về phía Chân Tiên Minh, nhưng nếu cứ chỉ thả lưới chờ cá để tìm trong các môn phái như trước đây thì e rằng sẽ rất khó khăn.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 38: Luồng khí âm u

Mặt nạ vàng im lặng giây lát rồi chậm rãi gật đầu, đồng thời y còn thốt lên: “Người nói cũng có phần đúng, nhưng mấy năm nay đã có không ít mật thám của giáp ẩn nấp trong Chân Tiên Minh thử điều tra việc này mà không thu lại được điều gì cả, người có cách nào khác không?”

Trần Hác lắc đầu đáp lại: “Chuyện này chỉ có một cách, đó là cẩn thận điều tra, lần theo từng điểm từng điểm đầu mối. Phù Vân Ti trong Chân Tiên Minh xưa nay luôn bảo vệ cho đám Ảnh tử có thân phận và lai lịch kín bưng này, từ đó cũng không rõ đã giấu đi bao nhiêu tầng bí mật. Nhiều năm qua dù chúng ta đã cực lực điều tra nhưng cũng không hề có chút hiệu quả nào.”

Nói xong, Trần Hác dừng lại thoáng chốc rồi hơi lay động ánh mắt xong mới nói: “Nhưng ta có một cách này, có lẽ có thể giúp sức.”

“Nói đi!”

“Xưa nay chúng ta vẫn luôn liều mạng tìm kiếm đám Ảnh tử cực kì bí ẩn kia nhưng thường chỉ là phí công, vì thế ta thường âm thầm tự hỏi, tại sao lại không thay đổi cách nghĩ mà chuyển qua ra tay với những người tiếp xúc với kẻ kia và đám Ảnh tử không?”

“Ồ?” Mặt nạ vàng hơi ngược lên, rõ ràng là những lời kia đã đã động được sự quan tâm của hắn.

Trần Hác liền chú ý tới điều đó nên thoáng hiện vẻ vui mừng qua ánh mắt, nhưng hắn cũng không bộc lộ rõ điều đó ra gương mặt mà vẫn tiếp tục mở miệng: “Chân Tiên Minh xưa nay luôn chú trọng an toàn của Ảnh tử nên bảo vệ rất chu toàn, nhưng những người thường xuyên tiếp xúc với chúng như Tuần Sát Sứ, Giám Thị... dù có được bảo vệ nhưng vẫn luôn là kẻ ngoài sáng như là những đệ tử thân truyền của các môn phái, vì thế nếu chúng ta ra tay trên người chúng rồi thuận đà tìm theo thì...”

“Được! Cứ làm vậy đi!” Một tiếng ngắt lên trực tiếp cắt đứt lời Trần Hác nhưng y lại không hề giận mà còn vui mừng quỳ xuống hành lễ: “Vâng, thuộc hạ tuân mệnh.”

Bóng người mang mặt nạ màu vàng kia chậm rãi đứng dậy rồi tiếp tục chăm chăm nhìn vào bộ xương khủng khiếp trong ánh lửa trước mặt kia. Y bỗng nhiên rống lên một tiếng khiến người ta giật mình sợ hãi. Tiếp đó lại nghe được tiếng nghiến răng từ sau lớp mặt nạ vang lên, cùng với đó là một giọng lạnh lùng: “Cơ nghiệp tốt đẹp của thần giáo chúng ta, lại còn tính mệnh của ba vị trưởng lão, vốn phải là lúc cường thịnh nhất trong năm trăm năm qua, tất cả vậy mà đều bị hủy diệt dưới tay phản bội kia! Hắn không chết, thì thần giáo của ta phải làm gì đây!!”

Nói vừa buông hết, y liền phát tay lên, âm âm một tiếng, ngọn lửa bùng lên, ánh lửa rùng rục như muốn nuốt hết trời đất. Mà trong làn lửa vang vọng ấy lại có tiếng động như đang bị thiêu đốt, lại như sắt đá tương giao, không ngừng rống giận nguyên rủa về phía bóng tối kia!

“Nghiến xương thành tro!”

“Rút hồn luyện pháp!”

“Khiến hắn chết!”

Bóng đêm lại phủ xuống như mọi ngày, tiếng gió thê lương kì dị như quỷ gào lại vang lên khắp núi chè. Lục Trần đứng trước nhà cỏ nhìn về phía núi giữa

màn đêm nhưng lại chỉ nhìn được một khoảng yên tĩnh âm u như một bức tranh bị đổ mực lên vậy.

Hắn cứ bình thần đứng đó một hồi rồi mới quay đầu vào trong nhà cỏ, nằm lên giường, nhắm mắt lại, rồi chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

....

Lần tiếp theo hắn thấy Đinh Đương là sáng sớm hai ngày sau. Đinh Đương lúc đó đang đi dọc theo dòng suối ThanH Thủy trong thôn, dung mạo xinh đẹp của nàng vẫn tươi tắn như hoa đào, rực rỡ chói mắt, tiếp tục bùng lên giữa dãy đào đã tàn úa, để rồi thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt khắp nơi trong thôn.

Nhưng nàng như thể không hề để tâm tới những ánh mắt đó. Mắt nàng vẫn rực sáng, tựa như một đám mây chẳng vương chút bụi trần, lại có phần giống một kẻ đã hoàn toàn thay đổi vận mạng, chẳng hề đáp lại lời gọi của bất cứ kẻ nào.

Nàng cứ mỉm cười nhưng chẳng phải để cho bất cứ ai khác thương thức. Nụ cười ấy xuất phát từ tâm khảm, để nàng tự vui mừng, chứ không dành cho đám tục nhân bên cạnh. Thẳng tới khi nàng nhìn thấy Lục Trần đang đứng ở cửa quán rượu đằng xa kia thì mới hơi dừng bước, gương mặt phớt qua nét do dự, nhưng rồi vẫn cười hòa với Lục Trần ở đằng xa.

Như đào giữa gió xuân, xinh đẹp động lòng người, nhưng lại kèm theo vài phần cao ngạo, làm người ta chẳng dám lại gần.

Lục Trần gật đầu cười lại rồi cũng xoay người đi vào trong quán rượu.

Lão Mã ngồi cạnh một chiếc bàn, chuyện buôn bán trong quán vẫn cứ thưa thớt như vậy, vì thể sắc mặt của hắn cũng không tốt cho lắm. Lục Trần đi tới ngồi xuống cạnh y rồi cười hỏi: “Sao thế?”

Lão Mã trừng y, tức giận đáp lại: “Biết rồi còn hỏi.”

Lục Trần cười cười: “Ngươi cũng đâu thực sự dựa vào quán rượu này để kiếm tiền sinh sống chứ, cội trọng vậy làm gì?”

Lão Mã hừ lên rồi xách một bình rượu từ quầy hàng bên kia sang đưa hắn, sau đó mới hạ giọng: “Chuyện của Hứa Vân Hạc ở Thiên Thu Môn đã truyền tới Chân Tiên Minh, nghe nói bên trên cực kì tức giận nên điều tra rất kĩ.”

Lục Trần rót rượu vào chén, sau đó trầm ngâm vài giây rồi mới nói tiếp: “Việc này đúng là có phần quá đáng, nhưng cũng rất lạ là, ít nhất đã mấy chục năm rồi tam giới thân giáo không cứng rắn như vậy.”

Lão Mã nhún vai đáp lại: “Chắc là mấy năm nay bị đè đầu quá rồi, hoặc cũng có thể là trong ma giáo có người nào đó bắt đầu nổi lên, vì để lập uy nên mới giết gà dọa khỉ như vậy..” Nói xong y lại nhìn về Lục Trần: “Này, người nói xem sao đám ma giáo mất dạy này đã bao lần bị đánh tan rồi mà lần nào cũng gượng được, chẳng khác nào con gián đánh mãi không chết vậy.”

Lục Trần trầm ngâm, mãi một lúc sau mới khẽ khàng thốt lên: “Đại khái là đầu óc của chúng đều rất đơn giản, chúng ta cũng không thể hiểu nổi niềm tin vững chãi với một số thứ kia của chúng nữa.”

Lão Mã hơi đổi sắc mặt nhìn về Lục Trần, không lâu sau lại khẽ ho lên rồi chuyển đề tài: “Được rồi, hôm trước bên lão Lưu có tin đến, hắn đã giao lại chuyện ở Tiên thành xong xuôi rồi, ít ngày nữa sẽ chính thức lui lại dưỡng lão, quay về môn phái của mình.

Lục Trần gật đầu: “Vậy cung không tồi, lão Lưu cũng là một người tốt!”

Hai người nhàn rỗi câu được câu chăng trong quán rượu như cái cách mọi lần vẫn thế. Ở nơi sơn thôn tầm thường này thì họ thật giống hai kẻ nhô nhoi trốn trong một góc âm đạm nhất của thế gian, lặng lẽ sống qua một đời an nhàn.

Đến giữa trưa, Lục Trần mới rời khỏi cửa, bỗng Lão Mã lại nói vọng lại: “Mấy nay sắc mặt của ngươi có vẻ rất tốt nhì.”

Lục Trần bỗng ngẩn người. Hắn chỉ cười không nói rồi tiếp tục rời đi.

Hắn đi thẳng về căn nhà cỏ dưới chân núi. Sau khi đóng lại cửa phòng, hắn khoanh chân ngồi lên giường, không lâu sau, trong khí hải của hắn, ngũ hành thần bàn cực kì bình thường mới sống lại kia lại chậm rãi hiện ra. Sắc mặt Lục Trần vẫn cực kì bình tĩnh, hắn chỉ lặng lẽ vận khí điều tức, dần dần, có một tia linh lực cực mảnh xuất hiện rồi chậm rãi chuyển động trong khí hải của y.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 39: Chẳng thể hiểu rõ

Luồng khí ấy chính trực ôn hòa, lại mơ hồ mang theo nét nặng nề, chính là linh lực thổ hệ chính tông. Thiên địa lấy ngũ hành làm gốc, tu sĩ tu đạo trên thế

gian lại càng như vậy, tư chất trên ngũ hành thần bản hầu như đã hạn định hướng tu đạo sau này cùng với giới hạn phát triển của họ.

Luồng khí hệ thổ mãnh mai ấy chậm rãi đi một vòng chu thiên trong cơ thể hần, sau đó lại trở về trong đan điền. Đó cũng là điều cơ bản mà bất cứ tu sĩ nào, không phân cảnh giới, ngày ngày đều đang nhàm chán tu luyện căn cơ. Nhưng khi Lục Trần kiểm tra lại thành quả thu được trong đan điền thì bất giác đành cười khổ.

Có lẽ Hắc Diễm Ma Chủ đã gây ra tổn thương quá lớn cho thân thể hần suốt mười năm qua, vậy nên tư chất của ngũ hành thần bản vừa sống lại này thật sự quá kém, dù vẫn may mắn có thể tu luyện, nhưng bất kể là việc thu hút linh lực, hay là tốc độ tu luyện cũng đều quá kém cỏi, thậm chí còn không bằng một đệ tử bình thường mới nhập môn.

Thứ duy nhất có thể chấp nhận được là linh lực hệ thổ mà Lục Trần hút được vào người có phẩm chất khá thuần khiết, nhưng điều này cũng không quá lạ, bởi lẽ ngũ hành thần bản của y cũng chỉ mỗi một thần trụ hệ thổ mà thôi, điều đó cũng đồng nghĩa với việc y chỉ có thể thu được linh lực hệ thổ, nên tất nhiên phải thuần khiết hơn bình thường.

Thực ra thì hần cũng hiểu rằng với căn cốt thấp kém thế này thì sẽ không thể bái nhập vào bất cứ môn phái tu chân nào trong tình huống bình thường cả. Nói cho đúng thì, muốn đệ tử phổ thông căn ít nhất hai căn thần trụ, hơn nữa phẩm chất của chúng cũng không được quá thấp, thì mới coi như đạt được tiêu chuẩn. Còn nếu như có ba, bốn căn thần trụ thì đã là anh tài tuần kiệt có căn cốt rất tốt rồi, sau này tu hành tất cũng đạt được mức độ rất cao. Còn người có đủ cả năm căn ngũ hành, thì quả là bậc thiên tài hiếm thấy trên đời.

Những điều đó lóe lên trong đầu y trong giây lát, nhưng ngay sau đó Lục Trần liền khinh khinh cười, như đang tự giễu, nhưng lại chẳng quá buồn thương, có lẽ với hần thì tình cảnh bây giờ đã tốt hơn xưa quá nhiều rồi.

Ngoại trừ.. mặt tối đen kia!

Hần lặng lẽ thu đi nét cười trên mặt, tiếp tục ngồi yên trong căn nhà cỏ tĩnh lặng này. Ngũ hành thần bản trong khí hải đan điền của y từ từ chuyển động, chậm rãi lật ngược, ánh đen cũng theo đó hiện ra, cuối cùng lộ hẳn mặt tối đen kia.

Khi có một luồng lửa đen xuất hiện, sắc tối đột nhiên bùng lên bốn phương tám hướng, nháy mắt cả khí hải đan điền của y đã biến hẳn thành một cõi biển đen sâu thẳm, ngay khi ấy, có một làn sát ý kì dị như có như không từ trong cơ thể của hần tỏa ra ngoài.

Lục Trần bình tĩnh.

Hần thấy rất rõ những biến hóa trong cơ thể mình, nhưng lại không hiểu vì sao lại xảy ra chuyện quỷ dị như vậy. Y nín thở một lát rồi lại tu luyện như trước đó, bắt đầu thử dùng đan điền đã đắm chìm trong bóng tối kêu gọi lấy thiên địa linh lực ở bên ngoài để xem có thể tu luyện hay không.

Linh lực trong thiên địa lấy ngũ hành làm căn nguyên đã là niềm tin vững chắc suốt bao đời nay trên trung thổ, vì thế, cũng chỉ có ngũ hành linh lực mới là thứ tu sĩ có thể hấp thụ để tu luyện.

Do đó Lục Trần không hề cảm thấy được điều gì.

Thử nghiệm của hần có lẽ đã thất bại, ngũ hành thần bản trong bóng tối kia không hút được chút nào vào trong cơ thể của hần, có thể nhận thức xưa nay kia đã đúng, không có ngũ hành thần trụ thì không thể thu được ngũ hành linh lực, cũng không thể nào tu luyện được.

Lục Trần thử rất lâu, nhưng suốt một canh giờ hần vẫn không thể nào thu lấy một chút linh lực nào, ngũ hành thần bản màu đen lạnh lùng kia như thể một lời nguyền rủa ác độc không ngừng cười nhạo y.

Hần thở dài, tán đi công lực, ngũ hành thần bản lại khẽ xoay, bóng tối mất dần, khí hải đan điền lại trở lại như trước. Hần lại trở lại thành một nhân vật nhỏ bé tầm thường, lặng lẽ ngồi suy tư trong nhà cỏ.

Lục Trần đi ra từ trong nhà cỏ rồi đuổi mình vài cái. Gió núi mang theo hương chè tươi mát tràn xuống từ triền núi, thấp thoáng còn có hương vị sâu kín nào đó. Sắc mặt hần hình như cũng đúng như lời lão Mã nói hôm qua, ngày càng tốt lên, loại thay đổi này không quá rõ ràng nhưng vẫn có thể nhận ra được.

Lục Trần vươn vai nghĩ xem có nên xuống chỗ lão Mã dưới thôn để uống rượu không thì bỗng thấy bóng dáng của Đinh Đương.

Cô gái ấy đi tới từ chân núi lên, khi thấy Lục Trần đứng trước nhà cỏ thì dừng lại, rồi chột tươi cười với y.

Lục Trần gật đầu hỏi: “Ngươi đi đâu đấy?”

Đinh Đương chỉ lên trên núi đáp lại: “Đi Long Hồ.”

Lục Trần ngăn ra: “Ngươi đi lên đó một mình?”

Đinh Đương gật nhẹ đầu: “Không phải ngươi đã dẫn ta đi một lần sao, ta đã biết đường rồi.”

Lục Trần nhìn nàng một lúc rồi lại hỏi: “Đường núi khó đi, ngươi có thể đi được sao? Không thì ta lại đưa ngươi đi thêm một lần?”

Đinh Đương cười trù: “Không cần, ta tự đi được.”

Lục Trần lại hỏi: “Đang yên lành sao lại cứ tới đó vậy, đi đi lại lại mất cả ngày, chết mệt ra.”

Đinh Đương nói: “Ta đi ngắm phong cảnh thôi, Long Hồ đứng là rất đẹp.”

Mới vài ngày ngắn ngủi mà đã lại muốn leo lên ngọn núi cao kia để ngắm cảnh hồ ư.. Lục Trần thoáng im lặng rồi cũng không nói ra câu đó mà chỉ cười bảo: “Vậy ngươi cẩn thận một chút, nếu trời tối, thì chỉ cần vẫy ánh lửa một chút, nếu ta thấy sẽ tới tìm ngươi.”

Đinh Đương nở nụ cười động lòng người đáp lại: “Đa tạ ngươi quan tâm, nhưng chắc cũng không cần đâu.”

Dứt lời, nàng tiếp tục tiến lên núi, khi đi được một đoạn thì bỗng nghe được tiếng Lục Trần ở đằng sau: “Đứng rồi, Đinh Đương này, ta có chuyện muốn hỏi ngươi.”

Đinh Đương xoay lại: “Sao vậy?”

“Lần trước ngươi tới Long Hồ, có thấy con cá lớn kì lạ nào không?”

Đinh Đương lắc đầu cười lại: “Không có, Long Hồ vẫn chỉ như thế, không hề có cá lạ nào cả. Ngươi nghe đâu ra mấy lời nhảm nhí đó chứ?”

Lục Trần nhún vai: “Vậy thì đúng là ta bị người khác lừa rồi, ha ha, không sao nữa, ngươi đi đi.”

Đinh Đương cười với y rồi xoay mình đi tiếp. Lục Trần nhìn bóng lưng dần xa tới khi nó biến mất hẳn trên con đường phủ kín lá chè rồi hướng đôi mắt suy tư về đỉnh núi xa xa một lúc, nhưng sau cùng lại vẫn lắc đầu để chuyển mình đi xuống dưới thôn làng.

Suối Thanh Thủy vẫn trong thấy đáy không ngừng chảy như bao năm qua, hơn nữa lại có trúc xanh phủ dày hai bên bờ thật chẳng khác nào một bức tranh tươi đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 40: Bóng tối phủ xuống

Lục Trần đi thẳng một mạch, tới lúc ngang qua cây hòe lớn mới chợt dừng lại. Y liếc qua rễ cây đằng kia rồi tươi cười đi tới tảng đá lớn đằng kia để hỏi lão ngư ông đang ngồi đó: “Lão Dur, hôm nay thu hoạch ra sao?”

Nón của lão Dur hơi rung lên chứ chẳng hề có tiếng đáp lại.

Lục Trần đã sớm biết vậy nên càng vui vẻ ngồi phịch xuống bên cạnh lão Dur, sau đó mới mở lời khuyên: “Ta bảo này lão Dur, ngươi cứ ngồi đàn mãi ở đây, thì ta tin cũng chẳng phải là cách hay đâu.”

Lão ngư vẫn im lặng, chỉ thần thờ liếc hán một chút. Lục Trần cũng mặc kệ y mà tiếp tục khuyên: “Không thì, chúng ta đổi chỗ câu đi?”

Lão Dur nhú mày hỏi: “Đi chỗ nào câu?”

Lục Trần chỉ về ngọn núi đằng xa rồi cười bảo: “Lên Long Hồ trên núi, chỗ đó nước sâu mưa nhiều, không chừng còn có thể câu được cá lớn mà ngươi muốn đấy.”

Lão Dur ngần ngừ lắc đầu: “Núi quá cao, hơn nữa, sao cá lại ở trên núi chứ?”

Lục Trần cười vang định khuyên thêm vài câu nhưng khóe mắt hán bỗng thấy cần câu trong nước tự nhiên rung lên.

Điều này khiến cả Lục Trần và lão Dur đều kinh ngạc. Xưa nay bất cứ ai cũng đều đã tin rằng sẽ vĩnh viễn không thể câu được cá trong dòng suối này, chẳng lẽ... hôm nay sẽ có thay đổi sao?

Ngay sau đó, lão Dur và Lục Trần bật thẳng dậy rồi cùng hò hét vâng kéo cần câu lên, nhưng chỉ giây lát sau, dây câu kéo hết, hai người nhìn xuống thì lại chỉ thấy một con cá bình thường to bằng bàn tay ở lưỡi câu.

Nó lớn hơn những con cá nhỏ màu xám trong suối một chút nên cso thể cắn mồi câu, nhưng rõ ràng cũng không phải là loại cá lớn gì.

Hai người nhìn nhau trong thoáng chốc rồi lão Dur lại ngốc nghếch ngồi xuống. Lục Trần nhún vai nắm lấy con cá định tháo khỏi lưỡi câu, đồng thời còn phụ họa thêm: “Được rồi, loại cá này cũng hiếm thấy, có lẽ sau này còn có cơ hội.”

Mới nói tới đó thì tiếng của Lục Trần đột nhiên biến mất, bởi lẽ khi hắn nắm tới con cá đang không ngừng giãy dụa nằm thoát khỏi lưỡi câu đâm xuyên mà không được kia thì bỗng có một luồng khí đột nhiên xuất hiện, lại vô tình mang theo sát ý lạnh lẽo lan đi khắp kinh mạch của hắn.

Gần như cùng lúc, Lục Trần cảm nhận được trong khí hải đan điền bên trong cơ thể của mình độ nhiên rung lên, ngũ hành thần bàn kia lập tức hiện ra rồi lật ngược, luồng khí tối đen kia lan sang bốn phương tám hướng. Bóng tối dày đặc vừa như ác quỷ rít gào, lại tựa như màn đêm găm thét nhanh chóng bao phủ tất cả.

“Ủynh!”

Nghe thấy tiếng động nặng nề vang lên bên cạnh nên lão Dur lập tức quay sang nhìn thử, lúc này lão mới thấy con cá nhỏ đã rơi thẳng khỏi tay Lục Trần xuống đất, hơn nữa lưỡi câu vốn chỉ khoét vào miệng cá kia lại không hiểu sao đã đâm sâu vào thân cá, trực tiếp đâm thủng bụng của nó.

Cá nhỏ quẫy thêm vài lần trên mặt đất rồi nhanh chóng mất hết sức lực chết đi.

Lão Dur nhíu mày nhìn Lục Trần hỏi: “Con cá này cũng đâu ăn được, giết làm gì, không bằng thả nó đi còn hơn.”

Dứt lời ông lại quay đầu đi đánh lại mỗi câu rồi tiếp tục vung cần câu cá.

Lục Trần lặng lẽ đứng sau lưng ngư ông rất lâu, lâu đến mức khiến cho lão Dur thấy lạ thì mới nghe được giọng nói đột nhiên trở nên chậm rãi xen lẫn nặng nề của Lục Trần vang lên: “Người nói đúng, ta ra tay quá nặng rồi.”

Lão Dur ngạc nhiên quay lại nhìn Lục Trần, nhưng khi thấy sắc mặt y vẫn tốt, đôi mắt lại bình tĩnh như không có gì không ổn thì cũng bỏ qua mà tiếp tục chuyển ánh mắt về trên mặt nước.

Lục Trần đứng đó một thời gian rồi cũng rời đi. Hắn không tiếp tục đi về trong thôn dù rằng nơi này đã không còn cách quán rượu của lão Mã bao xa mà đôi hướng quay về núi chè, một mạch trở lại căn nhà cỏ dưới chân núi.

Trước khi qua cửa, hắn nhìn về núi chè một lần nữa. Cả ngọn núi xanh rì yên bình chẳng hề có bóng người, Đỉnh Đương không rõ đã đi tới đâu, có thể vẫn còn lang thang đâu đó trên núi.

Lục Trần quay về nhà cỏ rồi cứ im lặng ngồi lên giường cúi đầu suy nghĩ. Y nhớ lại từng điểm, từng điểm của chuyện vừa xảy ra, thậm chí mỗi động tác, mỗi cảm giác cũng không hề bị y bỏ qua.

Sắc mặt của hắn bỗng trở nên lạnh lẽo, ánh mắt cũng thêm phần sắc lạnh, tựa như đã đoán được điều gì đó. Mãi sau, y mới đứng dậy đi về phía cửa. Cũng trong lúc ấy, nơi tay phải ở dọc người hắn bỗng hơi khép năm ngón lại, chỉ chốc lát sau bỗng có một thanh kiếm ngắn màu đen từ trong tay áo tuột lên.

Bên ngoài trời vẫn trong xanh, nắng còn rực rỡ, hắn hơi híp mắt lại nhìn quanh quẩn rồi sau một lúc trầm ngâm lại đi về phía núi chè.

Trên núi rất yên tĩnh, ngoại trừ gió núi khi thổi qua cây chè tạo nên những làn sóng rì rào thì cũng rất ít khi nghe được tiếng do hắn phát ra, thì thoảng lắm mới có tiếng chim kêu truyền lại từ rừng cây xa xa. Núi chè không phải một nơi nguy nga rộng lớn nhưng cũng chẳng thiếu động vật hoang dã, chỉ vì nhiều năm trước bị con người khai hoang để lấy đất trồng chè nên chim, thú gần như đã trốn đi lên cao hơn hoặc phía hậu sơn.

Trong tay Lục Trần vẫn nắm chặt thanh kiếm đen kia, mũi kiếm nhàn nhạt không loáng, tựa như không hề phản chiếu được ánh sáng nên lặng cả vào trong, hơn nữa lại còn rất mỏng. Tay hắn nắm rất vững, nhưng không hiểu sao, thanh kiếm ấy lại khiến người cảm thấy đang không ngừng run rẩy, không phải hãi, chẳng phải sợ, mà là một niềm kích động như xa cách đã lâu, qua bao nhiêu năm mới được gặp lại.

Ngay cả thanh kiếm ngắn này cũng như đang chờ mong điều gì.

Ánh mắt của người đàn ông này lướt khắp nơi rồi dừng lại phía trước, nhưng không rõ từ bao giờ, sắc mặt Lục Trần cũng trở nên thờ ơ.

Khi lên đến khoảng giữa sườn núi, rừng cây lại càng vắng vẻ, nhưng vì đã đến chỗ cao nên tiếng chim kêu quanh quẩn lại càng vang vọng, thậm chí trên những cành cao còn ẩn hiện thấy được bóng dáng của những con sóc.

Bỗng khoảng cỏ dại phía trước rung rinh, tiếp đó có một cái đầu màu xám hiện ra, là một con thỏ xám thường gặp ở vùng sơn dã quanh đây. Miệng của nó liên tục lên xuống, tựa như đang gặm nhấm cái gì, hơn nữa còn rất e dè nhìn ngoso xung quanh.

Sau đó nó liền thấy Lục Trần đang đứng trên con đường mòn cách đó không xa.

Đó là một nam tử ôn hòa có gương mặt hiền hậu, thậm chí nụ cười nơi khóe miệng của y còn thấp thoáng nét dịu dàng. Rõ ràng, cái lạnh lùng kèm theo sát ý lúc nãy trên người hắn đã đột nhiên biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 41: Vong linh hắc hỏa

Thỏ xám rúc lại mấy bước rồi tiếp tục cẩn thận quan sát kẻ vừa mới xuất hiện kia, nhưng có lẽ trên người kẻ đó cũng không có quá nhiều sát khí nên con vật có đầu óc đơn giản này cũng không lập tức chạy.

Hai lỗ tai của nó dựng lên, nhưng chẳng mấy chốc sau, có lẽ nó cảm thấy nên cách xa loài người nguy hiểm kia một chút thì tốt hơn nên xoay đầu định chuẩn đi.

Khi nó quay đầu, hai lỗ tai bỗng hơi giật, tựa như trong khoảnh khắc ấy con vật nhỏ này đã nghe thấy tiếng động nào đó, là một âm thanh xé gió sắc nhọn, thê lương.

Thỏ xám nâng đầu lên thì đã muộn. Một luồng khí lạnh như băng giá đã vây lấy người nó, trong ánh nhìn cuối cùng của nó, chỉ còn lại một thanh đoản kiếm màu đen lạnh lẽo vô tình đang lao tới. Vật ấy thậm chí còn không tạo ra thêm tiếng động nào đã đâm thẳng vào ngực con ngừc.

Thỏ xám rên lên rồi gục xuống trong bụi cỏ. Vài giây sau có một dòng máu đỏ theo đó chảy ra. Lục Trần đi tới ngồi xuống bên cạnh bụi cỏ ấy rồi lôi con thỏ đã chết ra nhìn một chút, cuối cùng mới chậm rãi rút kiếm ra.

Đoản kiếm màu đen xuyên thẳng qua ngực con thú xám, một kích đoạt mạng.

Lục Trần lặng lẽ ngồi yên đó nhìn dòng máu đỏ tươi chảy ra, đột nhiên, người hắn bỗng run lên. Ngay lúc ấy, ánh mắt của hắn bỗng trở nên cực kì phức tạp và quý dị, có khác biệt, có vui mừng, thậm chí còn có chút sợ sệt, khó tin.

Linh lực mỏng manh màu đen lại lặng lẽ tràn ra khắp người, đồng thời chậm rãi di chuyển quanh kinh mạch của y như một bóng đen quỷ mỵ. Trong đan điền khí hải, ngũ hành thần bàn màu đen lại lật lên để biến nơi này thành một khoảng tối tăm lạnh lẽo. Mà ở giữa thế giới quỷ quái ấy có một ngọn lửa màu đen đang lặng lẽ cháy sáng.

Dòng linh lực đen kia cuốn một chu thiên trong kinh mạch rồi cũng từ từ trở lại đan điền, cuối cùng như mưa về biển rộng để lập tức bị một sức mạnh nào đó hút đi rồi trực tiếp tiến vào trong lửa đen.

Lửa đen bập bùng rồi liền yên lại.

Tất cả như chưa hề thay đổi.

Nhưng Lục Trần lại cảm nhận được có gì đó khác biệt. Dù rằng chút khác biệt ấy quá nhỏ bé, gần như không đáng kể, nhưng y vẫn có thể cảm nhận được, đó là sau khi ngọn lửa đen kia thu được luồng linh lực đen thì đã mạnh hơn.

Rốt cuộc linh lực đen kia là thứ gì?

Lục Trần cúi đầu nhìn con thỏ đã chết rồi bỗng tái mặt.

Hai lần, ở dòng suối dưới chân núi và trong bụi cỏ trên núi, một con cá nhỏ cùng một con thỏ xám, hai thứ vốn chẳng hề liên quan ấy lại có một điểm tương đồng.

Đó là khi gãy dựa cầu sinh, lúc mạng sống chuẩn bị kết thúc, cái chết ập tới thì Lục Trần đã cảm nhận được một luồng linh lực đáng sợ màu đen từ từ chui vào trong cơ thể.

Sức mạnh ấy, linh lực ấy, rất rõ ràng không nằm trong ngũ hành mà ẩn hiện giữa hai bờ sinh tử!

Như là... luồng khí từ vong, linh lực chết..

Trương Cửu Bình năm nay đã ba mươi bảy tuổi, tính tình điềm tĩnh, làm việc nghiêm túc, đạo hạnh lại chẳng thấp. Lần này y nhận lệnh của môn phái để làm việc trong Chân Tiên Minh, sau khi trải qua vài đường khâu, cuối cùng ba năm trước đã tới dưới trướng ái tướng đồng thời cũng là người chưởng quản Phù Vân Ti là Tiết Đình của Thiên Lan Chân Quân để làm một vị Tuần Sát Sứ.

Tuần Sát Sứ là một chức vị nửa tốt nửa không. Chỗ tốt là không cần đánh đánh giết giết quá nhiều mà chỉ cần đi tuần tra nhiều nơi cùng chịu trách nhiệm liên lạc với những ảnh tử có lại lịch cực kì bí ẩn, thi thoảng còn có thể thu được chút linh thạch bên ngoài, vừa an toàn lại có đủ lợi ích; nhưng chỗ không tốt thì là, những ảnh tử của Phù Vân Ti ấy, trừ một đám thật sự lừa gạt tiến tới để kiếm đồ ăn uống ra thì phần lớn đều là quái nhân có tính cách kì lạ, hơn nữa quanh năm còn cần ra ngoài tuần tra, cũng có thể coi là một chức vị rất cực khổ.

Trương Cửu Bình đảm nhiệm vị trí này đã ba năm. Suốt khoảng thời gian ấy y cũng làm rất khá, gần như không xảy ra sai sót gì, vì thế cũng được vài vị lão đại trong Chân Tiên Minh coi trọng. Họ còn định để y rèn luyện thêm một thời gian, sau đó sẽ để bạt làm những việc quan trọng hơn, thậm chí còn có

thể để y lên vị trí điều hành một môn.

Nhưng vận khí của đời người quả là huyền ảo nên không tài nào nói rõ nổi. Ngay khi sắp được nổi danh sau nhiều năm im ắng thì Trương Cửu Bình bỗng xảy ra chuyện.

Không hề có dấu hiệu gì trước đó, cũng không hề có tin tức gì, vị Tuần Sát Sứ xuất sắc trong Phù Vân Ti của Chân Tiên Minh ấy đột nhiên chết trong một hẻm nhỏ bình thường trên đường Chu Tước ở bắc phường Tiên Thành.

Hắn chết rất thảm, vết máu cũng loang lổ khắp người. Khi có người phát hiện cái xác của y thì nó lập tức được nhanh chóng mang về Phù Vân Ti, sau đó gần như có thể đoán rằng hung thủ là người trong tam giới thần giáo, bởi lẽ kẻ đồ đã sử dụng một loại công pháp đặc biệt chỉ có trong tam giới thần giáo. Ngoài điều đó ra, trên thân Trương Cửu Bình còn có vô số vết thương nhưng lại không phải do kịch chiến tạo nên, thậm chí theo ý kiến của vài người có chuyên môn tới đây xem thử trong Chân Tiên Minh thì đó có lẽ là một loại thủ đoạn tra tấn.

Thật khó tưởng tượng nổi lại có yêu nhân nào dám can đảm ra tay tàn độc như vậy với người ở nơi hội tụ hàng vạn môn phái tu chân, lại được tôn xưng là bá chủ của trung thổ như Chân Tiên Minh, nhưng nếu đó là tam giới thần giáo, thì có lẽ cũng có thể giải thích được.

Điều càng khiến các lão đại trong Chân Tiên Minh giận dữ là chuyện này lại xảy ra trong Tiên thành, ở ngay dưới mắt của Chân Tiên Minh, vì thế hoàn toàn có thể nhận ra tam giới thần giáo đã ẩn nấp nhiều năm kia nay bỗng ngông cuồng đến mức nào.

Dù loại mệnh lệnh và tra xét liên tục được truyền ra từ trong Chân Tiên Minh khiến cho bầu không khí trong Tiên thành không hề cũng chột trở nên khẩn trương. Mà ngay trong Phù Vân Ti, không khí lại càng thêm phần gấp gáp xen lẫn u buồn.

Lão Lưu đi ra từ căn phòng để xác. Bên ngoài đã có rất nhiều người đang đứng, hầu như đều là người trong Phù Vân Ti. Khi có đồng môn quen thuộc trong Phù Vân Ti tới hỏi thăm thì y chỉ thờ dài, sắc mặt cũng càng thêm khó coi rồi alwcs đầu không đáp. Rất lâu sau hắn mới nhỏ giọng nói lên hai chữ: “Rất thảm!”

Người quanh đó đều im lặng, mãi sau mới có người mắng to lên.

Lão Lưu lại thờ dài rồi ngẩng lên nhìn trời, cuối cùng mới khẽ than: “Lão Trương sao lại chọc phải những tên điên ma giáo kia chứ?”

Một vị Tuần Sát Sứ của Phù Vân Ti đứng gần đồ bỗng dưng hắng rồi lạnh lùng nói: “Ai biết, đám điên đầy vốn chẳng làm việc theo lẽ thường.” Nói xong y hơi ngưng lại, sắc mặt cũng thoáng e dè rồi nói tiếp: “Lão Trương bình thường cũng không quá lớn lối nên cũng không thể gây thù gì với ma giáo đâu. Trừ phi, đám ma giáo đó tìm tới y vì một lý gì nào khác chăng?”

Lão Lưu ngược sang, đồng thời cũng có rất nhiều người nhìn lại y. Họ đối mắt với nhau trong thoáng chốc rồi đồng thời biến sắc, cuối cùng lại đồng thanh: “Ảnh tử!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 42: Thịt thỏ chua

Lão Lưu hít mạnh rồi tự hỏi: “Rốt cuộc ma giáo muốn tìm ai đây?”

“Không rõ nữa. Thân phận của phần lớn ảnh tử đều đã bị giấu nhem đến nỗi ngay cả chúng ta cũng không rõ cơ mà.”

Lão Lưu ngần ngại rồi cười khổ: “Nếu đúng là để tìm một ảnh tử thì việc ma giáo ngang nhiên giết người ở trong Tiên thành như này cũng đủ nói lên thân phận của y quan trọng thế nào, chỉ là, rốt cuộc đó là ai đây?”

Gần đó có người bỗng hừ lạnh rồi bảo: “Phù Vân Ti có bảy mươi hai Quang Tuần Sát Sứ, ảnh tử ngoài sáng trong tối dưới tay họ lại lớn gấp mấy chục lần, đâu có dễ tìm thế chứ.”

Lão Lưu trầm ngâm rồi thốt lên: “Lão Trương thường ngày làm việc rất có hiệu quả, nếu ta nhớ không nhầm thì số ảnh tử trong tay hắn cũng nhiều nhất trong số Tuần Sát Sứ phải không?”

Quanh đó không còn ai lên tiếng. Lão Lưu cười cười nhìn bốn phía rồi lại chậm rãi nói nhỏ: “Có lẽ là trùng hợp thôi, nhưng nếu không... e rằng trong số chúng ta có nội gián rồi.”

Lão Lưu lại nhìn mọi người rồi nở nụ cười chất chứa đau buồn. Khi y rời đi vẫn còn nghe thoáng nghe được tiếng y lầm bầm: “Thiên hạ từ nay về sau sẽ không yên bình nữa rồi..”

“Phịch!”

Một con bị đập lên bàn khiến lão Mã giật bắn người. Hắn nhìn chăm chăm vào Lục Trần rồi hỏi: “Ý gì đây?”

Lục Trần ngồi xuống ghế ở ngay đối diện y rồi bình thản đáp: “Ngày nào cũng uống không rượu của ngươi, hôm nay lên núi bắt được một con thỏ nên mang tới cho ngươi nhắm rượu thôi.”

Lão Mã nghi ngờ quan sát Lục Trần một lúc rồi lại hỏi: “Ngươi tốt vậy sao?”

Lục Trần đáp: “Tiện tay bắt ấy mà.”

Lão Mã nắm hai tai thỏ lên để xem thử rồi chột hỏi: “Không hạ độc trong con thỏ này đấy chứ?”

“Không có, ta cũng chẳng cần làm chuyện đó.”

Lão Mã hừ lên rồi khinh khinh nhìn Lục Trần: “Kẻ như ngươi thì có gì không làm chứ? Độc ngươi đã hạ năm đó ít nhất cũng có thể độc chết cả thôn này đây!”

Lục Trần nghiêm trang đáp lại: “Ta không nói là mình chưa từng hạ độc, ý của ta là ta không cần hạ độc với ngươi, ta chưa từng làm chuyện ngu ngốc đến thế đâu.”

“Con mẹ ngươi!” Lão Mã đá tới, Lục Trần ung dung tránh đi. Sau cùng lão mới lăm lăm đứng dậy mang con thỏ vào bếp.

Nửa giờ sau, một bát thịt thỏ đỏ bùng bốc khói nghi ngút mang theo hương thơm ngào ngạt khiến người ta chảy nước miếng được đặt lên bàn.

Lục Trần chẳng mấy khi mới khen lão Mã một câu: “Tay nghề có vẻ không tồi đâu!”

Lão Mã lau đi mồ hôi nóng trên trán rồi đắc ý nói: “Phí lời!” Nói xong y cũng mặc kệ Lục Trần mà tự gấp một miếng thịt thỏ vào miệng để nhai.

Lục Trần mỉm cười cầm đũa lên, nhưng ngay khi y chuẩn bị gấp xuống thì bỗng nghe thấy lão Mã ồ lên gì đấy rồi bỗng phun thẳng miếng thịt thỏ ra bàn.

Lục Trần nhú mày hỏi: “Sao vậy? Chẳng lẽ tên béo nhà ngươi lại thực sự trắng trợn dối trá ăn được một miếng thịt có độc sao?”

Lão Mã phì phì vài lần rồi nói với vẻ khó hiểu: “Thịt con thỏ này rất lạ, không thể chua như thế chứ?”

Lục Trần ngăn người nhanh chóng hạ đôi đũa trong tay xuống. Hắn hướng mắt nhìn về bát thịt thỏ giãy lát rồi nhẹ giọng hỏi: “Rất chua sao?”

“Cực kì chua!” Lão Mã róc chén rượu gần đó vào trán miệng rồi lắc đầu hỏi: “Đúng là gặp quý mẹ nó rồi! Ta cả đời này chưa từng ăn thịt thỏ nào chua như thế, rốt cuộc ngươi đã bắt được nó ở đâu?”

Lục Trần bình tĩnh nhìn bát thịt thỏ rồi đáp: “Bắt trên núi chè!”

Lão Mã lăm lăm vài câu. Sau một lúc chần chừ y vẫn không nhin được mà gấp thêm một miếng nhưng rồi vẫn lập tức giận dữ nhổ thẳng ra: “Con mẹ nó đây đâu phải là thỏ rừng đâu, rõ ràng là một con thỏ chua! Này, Lục Trần, sao ngươi không ăn thử?”

Lục Trần vẫn giữ nguyên sắc mặt trầm ngâm giãy lát rồi trả lời: “Ngươi đã thử rồi, chẳng lẽ ta còn không tin ngươi sao? Nếu bát thịt này đã không ăn được thì đổ nó đi đi.”

Nói xong y cũng đứng dậy đi ra khỏi quán.

Khi đi trên con đường đá xanh thì sắc mặt Lục Trần mới có phần khó chịu. Hắn cứ ngẩn ngơ nhìn về trước đồng thời lặng lẽ bước về ngôi nhà cỏ dưới chân núi.

Nhưng khi hắn sắp bước qua cửa thì bỗng dừng lại rồi ngẩng đầu nhìn lên núi.

Đỉnh núi xa xôi vắng vẻ yên bình như thế, gió thổi, trà lay, rừng cây yên ắng, chỉ là phía hậu sơn bỗng có một làn khói bốc lên.

Không có ánh lửa, chẳng có đuốc cháy, lại càng không thể thấy được ai đang vùng vẫy, chỉ có một làn khói đen nhạt màu lượn lờ bay lên.

Lục Trần im lặng đứng đó nhìn làn khói trên đỉnh núi vắng xa. Sau một lúc suy nghĩ, hắn mở cửa phòng tiến vào rồi lập tức đóng sầm kín cửa lại như đóng lại toàn bộ thế giới ở sau lưng.

Tiếng gió bắt đầu vang vọng rồi dần trở nên chói tai, trời cũng ngày một tối, đêm đen đã tới gần.

.....

Đêm đó gió rất to...

Gió mang theo hơi lạnh vun vút khắp núi chè rồi trườn qua nhà cô. Khí lạnh cũng như vượt qua lớp tường mỏng len lỏi vào trong phòng khiến người ta bất giác cảm thấy đang là mùa đông chứ chẳng còn là hè nữa. Tiếng gió rín rít bất thường như tiếng khóc u buồn của một cô gái quẩn quanh trong đêm tối.

Bên ngoài đã chỉ còn lại một màu đen sâu thẳm. Lục Trần nhắm mắt nằm im trên giường trong nhà cô như đã chìm sâu vào giấc ngủ, dù cho gió lạnh bên ngoài có không ngừng xào xạc thì cũng chẳng thể nào làm y tỉnh lại.

Bỗng nhiên có một tiếng động rất nhỏ xen lẫn vào trong tiếng gió gần giống như tiếng bước chân đang cẩn thận tiến tới ngôi nhà từ trong màn đêm. Vài sợi cỏ trên nóc nhà cũng nghiêng nghiêng theo gió lạnh.

Một bóng đen xuất hiện trong màn đêm rồi từ từ tiến gần tới ngôi nhà cô mang theo tiếng bước chân nặng nề không đều như bóng ma giữa gió đêm. Khi tới ngoài cửa nhà thì nó bỗng dừng hẳn lại.

Gió đêm thổi mạnh, bóng tối như đã bao trùm lấy cả thế gian khiến cho ngay cả núi chè ở đằng sau đường như bỗng càng thêm to lớn âm u, ngay cả bóng núi cũng như một gã khổng lồ bất cứ lúc nào cũng có thể đè xuống.

Trong cũi tối tăm có tiếng gì đó vừa như thờ dốc, lại giống tiếng trái tim đập mạnh vang lên. Bóng đen kia giơ một cánh tay lên trong đêm tối rồi bắt đầu chạm tới cửa.

Bóng đêm dày đặc, dưới hiên nhà cô chẳng còn nhìn rõ nổi ngón tay mà chỉ còn thấy được một màn đen đang di chuyển. Khi cánh tay ấy sắp chạm tới cửa thì cánh cửa trong đêm tối bỗng mờ ảo ra, kéo theo đó là một tiếng vang lạnh lạnh.

Bóng đen giữa màn đêm ấy như bị giật mình nên dờ ra giây lát. Nhưng ngay khoảng khắc ấy lại có một bóng người chìm sâu trong tối tăm lao thẳng ra từ trong nhà cô rồi lập tức ghim chặt bóng dáng bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 43: Bóng đen lúc nửa đêm

Một bàn tay cứng rắn lạnh lùng như rắn độc thoáng cái đã bóp chặt cổ của bóng người màu đen kia, sau đó nó khẽ ra sức tạo nên một tiếng rên đau đớn rồi liền kéo người đó quăng thẳng xuống nền đất trong nhà cô. Ngay khi ấy, trong góc âm u sâu kín nhất trong bóng tối có một thanh đoản kiếm sắc đen chẳng hề phản chiếu ánh sáng mang theo một luồng hơi khát máu đâm về tim của bóng dáng kia.

Trong bóng đêm có người thờ dốc. Âm thanh ấy vừa như một ác ma đang nhe răng cười thêm khát vuron tới máu tươi, lại giống như nỗi tuyệt vọng cùng cực khiến càng thêm run rẩy trong cơn ác mộng.

“A!” Có ai đó thất thanh la toáng lên, thậm chí còn thấp thoáng nghe được tiếng khóc lóc xen lẫn trong sợ hãi đang run rẩy như nhánh cỏ khô giữa cơn gió động.

Từng luồng bóng tối đập dềnh lay động giữa ngôi nhà lơ lửng ấy. Mũi kiếm đen sắc bén hiểm ác xuyên phá màn đêm, vút qua tiếng gió, cuối cùng lại đâm thủng lớp áo để chạm vào ngực y!

Mắt của hắn sáng bùng mà lạnh lẽo!

Trong khoảnh khắc dứt khoát chứa chan sát ý ấy còn thoáng thấy được đường nét trên gương mặt xen lẫn trong tiếng rên đau khổ.

Bóng tối bỗng yên đi, cơn lay động ban nãy thoáng như dừng lại giữa không gian, mọi âm thanh đều chợt tan biến, thậm chí trong khoảnh khắc máu người cũng đã ngừng chảy.

Lưỡi kiếm lạnh lùng len qua tầng áo tới sát bờ ngực nở nang. Nó chỉ cần tiến sâu thêm một chút sẽ phân ra sống chết.

Thế giới bên ngoài căn phòng dần trở lại như cũ nên có thể nghe rõ từng âm thanh, tiếng gió lóp lóp xào xạc cũng không ngừng vang lên.

Mũi kiếm vẫn không rời, người kia thì đã lạnh run nằm yên không dám động đậy trên mặt đất.

Không rõ là đã rất lâu hay chỉ mới thoáng qua chớp mắt mà đằng đằng như cả một đời thì cơn lạnh băng như tuyết đọng đè lên ngực ấy mới từ từ rút đi rồi tan biến vào trong bóng tối.

“Phùng!” Có ánh lửa chớp lên rồi thấp sáng một ngọn nến trên bàn.

Ánh nến chớp chòu xua đi bóng tối đồng thời mang tới cho căn phòng này thêm một phần ấm cúng. Khi nó chiếu tới mặt đất thì bóng hình kai cũng xoay đầu lại, chính là Đinh Đương.

Nhìn cô lúc này rất nhếch nhác, tóc tai rối loạn, quần áo xộc xệch, gương mặt còn trắng bệch khiếp người. Nàng từ từ ngồi dậy nhìn sang nam tử đứng gần bàn cùng với thanh đoản kiếm mà y vẫn đang cầm trong tay.

Đó là một thanh đoản kiếm màu đen u ám.

Lục Trần xoay mình lại lẳng lặng quan sát nàng. Sau một thời gian ngắn, hắn đi qua đóng cửa phòng lại.

Tiếng gió rít gào bỗng nhỏ hẳn đi, cái lạnh thấu xương cũng như đã bị cản lại ở phía ngoài. Sắc mặt Đinh Đương tốt dần lên, nàng cũng theo đó đứng hẳn dậy sợ hãi nhìn Lục Trần, lâu sau mới khẽ than: “Vừa nãy người chút nữa đã giết ta rồi đây.”

Lục Trần chỉ im lặng giây lát rồi thu đoản kiếm màu đen kia lại, sau đó lại đi tới góc bàn rót nước đưa cho Đinh Đương, cuối cùng mới bình tĩnh nói: “Người không nên ở đây vào giờ này, càng không nên định lên vào nhà của ta.”

Đinh Đương chợt cúi đầu. Nàng dùng hai tay giữ chặt lấy bát nước rồi mím môi ngồi yên trên giường của Lục Trần.

Lục Trần kéo một chiếc ghế cạnh bàn ra để ngồi xuống trước mặt Đinh Đương. Y cứ thế trầm ngâm nhìn nàng mà chẳng nói lời nào.

Ngoài màn sợ hãi vừa rồi thì Đinh Đương cũng không hề có khác biệt gì, nhưng có lẽ vì đã mệt nên gương mặt nàng có hơi hốc hác.

Mãi sau, Đinh Đương mới đặt bát nước xuống rồi hỏi: “Ta mệt quá nên không về được trong thôn, vì thế mới định tới chỗ này của người nghỉ ngơi một lát.”

Lục Trần nhìn nàng thật sâu rồi gật nhẹ đầu: “Được mà.”

Trên giường chỉ có một lớp nệm vẫn còn dư lại hơi ấm nên khi Đinh Đương nằm xuống thì chợt nghĩ tới việc mới đây Lục Trần còn nằm trên đó. Vì thế dù căn phòng này chẳng hề thoải mái như trong khuê phòng thì đêm nay nó vẫn khiến nàng an lòng.

Khi Lục Trần đứng cạnh giường đắp kỹ chăn cho nàng xong thì ánh mắt hai người bỗng giao lấy nhau, nhưng mắt y lại thấp thoáng ánh nến lập lòe. Cơ thể được lớp chăn che kín của Đinh Đương bỗng run lên như chợt thấy rung mình, nhưng gần như ngay lập tức Lục Trần đã xoay người đi sang phía chiếc bàn rồi thối tất nệm đi.

Màn đêm lại kéo tới, bóng hình của y trở nên mơ màng. Hắn quay lại bên giường rồi thân nhiên nằm xuống mặt đất ở đó.

Đêm nay, hình như chẳng có mấy lời giữa họ, hơn nữa còn chẳng rõ tại sao lại không hề có những câu đùa cợt ngả ngớn hàng ngày mà gần như chỉ còn lại im lặng.

Không biết cứ trong bóng tối như vậy bao lâu thì bỗng có tiếng Đinh Đương khẽ khàng thốt lên: “Người ngủ chưa?”

“Vẫn chưa.” Tiếng Lục Trần từ dưới sàn đất cạnh giường vang lên.

Đinh Đương im lặng một thời gian rồi lại tiếp: “Người lạnh không?”

“Vẫn ổn, không lạnh.”

“Người không muốn hỏi ta rốt cuộc là vì sao thành thế này hay do đâu mới muốn lên núi ư?”

Lần này Lục Trần không đáp ngay mà thoáng lặng yên trong bóng đêm một lúc rồi mới lên tiếng: “Người không nói, ta sẽ không hỏi.”

Đinh Đương lại im lặng. Rất lâu sau trong nhà có chẳng có thêm âm thanh nào, nhưng có lẽ vì quá yên ắng nên mơ hồ còn nghe được tiếng hơi thở xen lẫn nhịp tim đập rộn trong lồng ngực quần quanh.

Đinh Đương dưới lớp chăn bỗng từ từ cuộn mình lại rồi dùng hai tay ôm chặt khuôn ngực như đang thấy lạnh. Lâu sau nàng mới nhẹ nhàng nói lên: “Ta muốn nói chuyện này với người, có được không?”

Lục Trần đáp: “Được.”

Đinh Đương: “Ta lên Long Hồ trên núi để gặp một người.”

Lục Trần: “Ừ!”

Đinh Đương: “Người đó là Lý Quý.”

Lục Trần: “....”

Đinh Đương: “Linh thạch ngươi cho ta mượn cùng với đồng ta tích góp đều đưa cho hấn để hấn có cơ hội bái nhập Thiên Thu Môn.”

Lục Trần: “...”

Đinh Đương: “Hấn và ta đã tự định chuyện cả đời. Hấn bảo mình có thiên phú khác thường, chỉ cần có cơ hội tới Giám Tiên Kính tất sẽ được Thiên Thu Môn thu làm môn hạ. Tới khi đó, hấn sẽ quay về mang ta lên núi nhập môn, sau đó cùng tu đại đạo, trở thành thần tiên quyền thuộc.”

Lục Trần: “Ngươi tin hấn sao?”

Đinh Đương: “Ừ!”

Lục Trần khẽ xoay mình trong màn đêm để nghiêng người nhìn về một chốn xa xăm nào đó giữa bóng tối. Giây lát sau y bỗng nhẹ giọng: “Ngươi mệt rồi, nghỉ sớm đi.”

Đinh Đương im lặng rồi vẫn đáp: “Ừ!”

Tiên thành là một tòa thành lớn, cũng là nơi đông đúc náo nhiệt bậc nhất trên chốn trung thổ này nên trong ngoài thành có ngàn vạn người dân sinh sống. Chân Tiên Minh chẳng khác nào vị chúa tể nơi này nhiều năm qua, hơn nữa còn đã trở thành biểu tượng cho lực lượng mạnh mẽ bậc nhất của trung thổ ngày nay. Ấy vậy mà Chân Tiên Minh lớn mạnh đến mức khiến người khác ta bất giác sinh lòng sợ sệt đó lại chẳng thể nào thực sự nắm giữ được toàn bộ tòa thành lớn này.

Cái chết của Trương Cửu Bình của Phù Vân Ti đã gây ra chấn động cực lớn trong Chân Tiên Minh, thậm chí còn khiến cho vài vị chân quân khủng khiếp cao cao tại thượng phần nộ kia lại gần như chẳng có liên can gì đa số người dân sống trong tòa thành lớn này.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 44: Quỷ ảnh tầng tầng

Tam giới thần giáo đã suy thoái nhiều năm nhưng vẫn còn đôi phần thanh danh lưu lại. Dù cho thi thoảng lại thấy nó làm ra vài chuyện xấu nhưng nếu theo dõi kĩ tình cảnh mười năm qua thì giáo phái này đã không còn xuất hiện quá rõ ràng nữa rồi.

Vì thế bầu không khí khẩn trương gấp gáp chỉ tồn tại ở trong Chân Tiên Minh, hay chính xác hơn là ở trong Phù Vân Ti mà thôi. Tất nhiên, lệnh truy tìm và điều tra tam giới thần giáo đã sớm được cấp trên ban ra, thế lực ở các nơi các chốn cũng bắt đầu có hành động trong tối ngoài sáng đan xen. Nhưng nếu chỉ nhìn qua bề ngoài thì đúng là Tiên thành chẳng hề cso gì thay đổi, cũng lắm chi có thêm vài câu chuyện trong lúc trà dư tửu hậu mà thôi.

Tiền nhiệm Tuần Sát Sứ trong Phù Vân Ti là lão Lưu hôm nay cũng đã giao phó lại hết công việc, coi như đã chính thức rời khỏi cương vị. Tâm tình của hấn quả thật có phần phức tạp, vừa như mất mát, lại có gì đó vui vẻ.

Vui vẻ là bởi đã có thể làm việc trong Chân Tiên Minh, là tu sĩ trong phần lớn các môn phái, đặc biệt còn là lựa chọn tốt nhất và phù hợp nhất cho các đệ tử trong các môn phái nhỏ, từ đó lại càng có nhiều cơ hội để thu được tài nguyên lẫn cơ hội tốt hơn nữa, hơn nữa còn nhận được sự tôn trọng hơn hẳn bình thường. Nhưng mất mát là, những thứ đó đều cần phải trả giá lớn, nhiều khi còn phải đổ mồ hôi, rơi máu, thậm chí liều cả mạng sống, để rồi đến khi rời chức thì toàn bộ cũng đều mất đi.

Lão Lưu cũng không biết mấy người trong Phù Vân Ti nhưng vẫn có vài kẻ quen thuộc, vì thế hôm nay mới tụ tập cả lại để uống mừng cho lão. Tiếc rằng gã trẻ tuổi mà y xem trọng nhất là Biện Triết lại có việc trên mình nên đã rời khỏi Tiên thành từ mấy hôm trước chứ không thể tiễn y một đoạn trước khi lui hấn về ở ẩn này.

Lão Lưu có phần tiếc nuối nhưng được cùng các huynh đệ khác trong Phù Vân Ti uống rượu hát ca cũng đã là chuyện sung sướng rồi. Đường đi đã hết, rất nhiều chuyện chưa hiểu nay cũng đã thấu vì thế lời nói cũng chẳng còn phải quá e ngại, khi đã quá chén, rượu cũng ngấm sâu thì y thậm chí còn dám cười cợt với một người có vẻ là cấp trên mà bình thường chẳng dám hé miệng đôi lần.

Vị cấp trên ấy là một cô gái luôn thường nghiêm khắc nhưng đêm nay lại thi thoảng mỉm cười bỏ qua. Còn đám người bên cạnh bàn rượu thì đều thi nhau biến sắc nhìn lão Lưu như một con quái vật mà chẳng dám đáp lời.

Lão Lưu có lẽ nhận ra điều gì nhưng vì say rồi nên không thể làm gì hay nghĩ được gì khác. Đến khi y từ từ tỉnh lại thì đã là sáng hôm sau, cũng đã đến lúc hấn nên rời khỏi Tiên thành.

Sáng đó lão Lưu đổ mồ hôi hột khắp người rồi lập tức thu gọn tất cả hành lý rồi chạy ào đi như một làn khói chứ chẳng dám do dự ở Tiên thành thêm bất cứ khắc nào, ngay cả ước hẹn tới tiễn biệt của đám huynh đệ già cũng chẳng thiết nghĩ ngang.

May mà khi hần rời thành không hề xảy ra chuyện gì bất ngờ, xem ra đúng là ả được mệnh danh là ‘Hắc Quả Phụ’ kia không hề tức giận. Lão Lưu thầm kêu may mắn rồi lại trách mình đã quá hồ đồ, một đời cẩn thận rồi mà đến khi già cả còn làm ra chuyện ngu ngốc như thế.

Hần cứ vừa nghĩ vừa đi xa dần khỏi tòa thành hùng vĩ này. Trên con đường nhộn nhịp đông đúc bên ngoài không ngớt có người tới lui, bỗng nhiên giữa con bình yên có phần nhộn nhạo ấy bỗng có một tiếng thét ghê người vang lên từ đằng xa khiến rất nhiều người giật mình ngơ ngẩn.

Nhưng cũng có người nghe được nên sau khi kiểm tra đã về thuật lại rằng sớm hôm chẳng khác mọi ngày ấy, lão Lưu mới vội vàng rời thành kia trước khi biến mất chỉ còn để lại một tiếng kêu thảm như là: “Huyết Oanh..”

Nhưng người thường chẳng hề biết được sự thực rằng, Phù Vân Ti trong Chân Tiên Minh, ái tướng của Thiên Lan Chân Quân, người nắm giữ đại quyền của Phù Vân Ti, lại là đường chủ cực kì nổi tiếng trong Chân Tiên Minh là một cô gái tên là Tiết Đình, hiệu là Huyết Oanh.

Đến hừng đông, Lục Trần và Đình Đường đều đã tỉnh giấc.

Đình Đường không nói thêm gì nhiều mà vội vã rời khỏi. Lục Trần tiễn nàng đến đoạn rẽ chứ không tiếp tục xuống núi. Hần cứ im lìm nhìn mãi theo cô gái đang vội vàng đằng kia.

Lúc nàng ở trên núi, không lẽ đã gặp chuyện gì ư?

Tôi qua sao lại thấy nàng mệt mỏi, bất lực như vậy chứ?

Đến cùng là nàng sợ Lục Trần, sợ chết, hay là sợ điều gì khác đây?

Sau đó nàng không hề nói tiếp, Lục Trần cũng chẳng hề hỏi thêm.

Ngày chóng yên đi, hoặc có lẽ ở ngoài mặt thì cuộc sống muôn đời nay vẫn thế, ngày ngày vẫn luôn lặp lại. Đình Đường không tới tìm Lục Trần lần nào nữa, những lời run rẩy mơ hồ đêm ấy nàng nói phảng phất chỉ là nói mơ nên đã lặng lẽ ùa vào trong gió.

Lục Trần tiếp tục cuộc sống cô đơn của mình, y thi thoảng lắm mới xuống quán rượu dưới núi chè chén, còn gần như lúc nào cũng đều ở lại trong nhà cỏ. Ngày nào hần cũng thử tu luyện một lần, nhưng đúng là ngũ hành thần bản sống lại kia quá kém khiến cho quá trình tu luyện của y trở nên vô cùng khó khăn, linh lực trong cơ thể cũng rất mỏng manh, tiến bộ mỗi ngày lại quá ít. Nhưng Lục Trần lại không chút nản lòng mà tiếp tục kiên trì tiếp tục bước lên con đường đã từng đi qua ấy.

Còn về mặt đen tối của thần bản thì hần lại chưa từng thử kích động từ sau đêm đó.

Mỗi khi hần nhớ lại cảnh trong bóng tối ấy thì Lục Trần lại thực sự cảm nhận được mình chỉ ít đã mất đi khả năng khống chế cơ thể trong khoảnh khắc nó bùng lên mạnh mẽ.

Mà sau hai lần thử thì đã gần như có thể khẳng định rằng có quan hệ với giết chóc và cái chết. Lục Trần không sợ máu nóng, cũng không sợ bóng đêm bởi suốt những tháng năm trầm lặng trong dĩ vãng chúng đã theo hần sống từng ngày. Nhưng nếu như chỉ có thể giết chóc mới thu được loại linh lực này thì tuyệt đối đã vượt xa khỏi giới hạn bản thân của Lục Trần. Hơn nữa còn một điều rất nhỏ nhưng lại cực kì quan trọng khiến hần luôn có phần xa cách với thần bản tối đen.

Đó là một bát thịt thỏ chưa lột.

“Lão Lưu đã chết!”

Mặt trời chói chang chiếu quanh gian nhà. Bên trong quán rượu dù mát hơn một chút nhưng cũng không phải là nơi tốt để đến. Mồ hôi trên đầu lão Mã không ngừng tuôn ra, hần dùng khăn lau đến nổi che hết nửa mặt mà vẫn từ từ nói với Lục Trần.

“Chết như nào?”

“Ngày hần rời Tiên thành đã mất tích ở bên ngoài đại môn của Tiên thành. Có người nghe thấy tiếng kêu thảm, nhưng không ai thấy y. Đến khi tìm được thì lão Lưu đã chỉ còn là một cái xác nằm trong rừng cây tùng đen ở cửa tây, hơn nữa còn đã bị thú hoang ăn mất một nửa.”

Lục Trần trầm ngâm một khắc rồi hỏi tiếp: “Là ma giáo rat ay sao?”

Lão Mã thở dài rồi buông chiếc khăn trong tay xuống xong mới bảo: “Gần đây Phù Vân Ti đã chết mất hai Tuần Sát Sứ, Trương Cửu Bình đúng là bị ma giáo giết, còn lão Lưu thì chưa khẳng định được bởi trên người y không tìm thấy dấu vết ma giáo rat ay.. Hơn nữa..”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 45: Lửa giữa ban ngày

Thấy lão Mã cứ ngập ngừng thì Lục Trần khó chịu nhíu mày hỏi: “Làm sao?”

Lão Mã cười trừ đáp lại: “Chuyện này.. Nghe nói ngày lão Mã mất tích có rất nhiều người ở trên con đường lớn ở ngoài Tiên thành nghe được một tiếng thét to, nhưng lão Mã không hề mang chửi mà giáo mà lại kêu tên của Tiết đường chủ.”

Lục Trần biến sắc thấp giọng hỏi lại: “Huyết Oanh?”

Lão Mã gật đầu đáp lại: “Đúng thế. Giờ đây không khí trong Tiên Minh cực kì nặng nề, Phù Vân Ti đã loạn hết cả lên, thậm chí còn nghe đồn Tiết đường chủ đã đóng cửa không ra ngoài nhiều ngày rồi.”

Lục Trần nghĩ ngợi một hồi rồi lắc đầu: “Tính nết của Tiết Đình dù không tốt nhưng cũng khó có thể là gian tế của ma giáo được.”

Lão Mã nhìn Lục Trần đầy bất ngờ rồi hỏi: “Ta nhớ là cô ta và người chưa bao giờ gặp nhau cơ mà, sao lại dám khẳng định thế?”

Lục Trần bình tĩnh trả lời: “Mười năm trước cô ta cũng tham gia trận chiến trong hoang cốc.”

Lão Mã lặng đi, lâu sau mới khẽ gật đầu không nói thêm gì.

Dù loại biến hóa kỳ kỳ cùng với những dòng chảy ngầm trong Tiên thành liên tục bắt đầu, cũng chẳng cần nói rõ những khó khăn nguy hiểm trong đó lớn thế nào, nhưng tựa hồ nó vẫn còn quá xa vời nên chẳng thể nào ảnh hưởng đến sơn thôn nhỏ cách đó hàng ngàn dặm.

Người dân trong thôn Thanh Thủy vẫn sống yên bình, đồng thời không ngừng cố gắng vì ước vọng mờ ảo trong lòng đa số người như trước đây.

Một sớm đầu tháng tám nào đó, khi Lục Trần xuống núi như mọi khi thì hán lại gặp được Đình Đường đang đi lên núi. Nhưng khác với lần gặp trước đây, Lục Trần chợt nhận ra Đình Đường hôm ấy hơi lạ, dù diện mạo vẫn xinh đẹp như thế nhưng lại có đôi phần mệt mỏi, không hề vui vẻ thoải mái mà còn nặng nề tâm sự. Thậm chí khi Lục Trần đi ngang qua vai thì người con gái đang cúi đầu ấy cũng chẳng hề nhận ra.

Không hiểu vì sao Lục Trần lại không giữ nàng lại mà cứ lặng lẽ nhìn cô đi lên sườn núi rồi lẻ loi có bước lên Long Hồ trên đỉnh núi từ đằng sau.

Đó phải chăng là một lần đánh cuộc?

Cược lấy cả đời mình?

Tới khi bóng dáng cô đơn yếu ớt ấy biến mất sau tàng cây thì Lục Trần mới xoay đầu đi về thôn. Nhưng chẳng biết tại sao tới tận khi đi tới trong quán rượu thì hình bóng cô quanh ấy vẫn lẩn quẩn trong đầu y cùng với cảm giác bất an mà không xoa xua đi được.

Lão Mã thấy hán thì vội bước tới với sắc mặt cực kì ngưng trọng và gấp gấp để đóng chặt cửa lại, sau đó mới kéo Lục Trần ngồi xuống/

Lục Trần nhíu mày nhìn tên béo đang rất khẩn trương ấy rồi hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Lão Mã hít sâu rồi đề giọng thật thấp: “Tình cảnh có gì đó không ổn.”

Đáy mắt Lục Trần bỗng lóe lên, y hỏi lại: “Người nói đi.”

Lão Mã đáp: “Vừa nhận được tin, mấy ngày gần đây đã có liên tiếp ba ảnh tử trong Phù Vân Ti chết, hơn nữa đều là bị người khác giết.” Hán ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Lục Trần, giọng nói cũng thêm cứng rắn: “Trong số người chết có một kẻ là ảnh tử do Trương Cửu Bình phụ trách, hai người còn lại thì đều đã được lão Lưu liên lạc nhiều năm.”

Lục Trần trầm ngâm ngồi đó chẳng nói gì. Lão Mã quan sát y một khoảng rồi bỗng nhẹ giọng: “Vẫn chưa có tin gì là do tam giới thần giáo làm, nhưng..”

“Là chúng làm, thà giết làm chứ không thả làm.”

Lão Mã dờ ra rồi nghiêng răng: “Nếu đã vậy thì chúng ta cũng không thể ngồi đây chờ chết được, ta sẽ..”

Lời chưa hết thì tiếng của y bỗng dừng lại như chợt nghĩ ra điều gì. Lục Trần khi ấy cũng lắc đầu: “Phía Phù Vân Ti rất lạ, nếu không có nội gian, thì cũng đã bị người theo dõi, không thể tìm bọn họ.”

Lão Mã từ từ gạt đầu, vẻ mặt cũng dần yên lại, nhưng y vẫn nhú mồm thật lâu rồi mới tiếp lời: “Người nói đúng, chuyện này ta sẽ lo, chúng ta sẽ rời khỏi đây.”

Lục Trần hỏi theo: “ Bao lâu nữa?”

Lão Mã đáp: “Ba ngày.. nhanh nhất thì hai ngày!”

Lục Trần im lặng vài giây rồi nói: “Nếu chúng ta đột nhiên biến mất thì chẳng khác nào bảo nơi này có gì đó kỳ lạ, không chừng gây chú ý để bọn yêu nhân ma giáo tới kiểm tra. Ta cũng lắm chỉ là một kẻ đơn độc chết nơi chân trời, người thì sao?”

Lão Mã phì ra, nói: “Ta cũng không sao, chẳng phải những năm trước đó ta cũng sống qua được đó thôi? Hơn nữa trong Tiên Minh bây giờ cũng không có nhiều người biết được chi tiết về ta, nhiều nhất chỉ có hai người hiểu mà thôi.”

Lục Trần nhìn y rồi hỏi: “ Là ai?”

Lão Mã đáp: “Thiên Lan Chân Quân và Tiết đường chủ.”

Lục Trần gạt đầu sau đó đứng dậy bảo: “Người mau đi thu xếp đi.”

Lão Mã đáp: “Được.”

Khi rời khỏi quán rượu nhỏ thì tiết trời bên ngoài vẫn nóng như thế, sơn thôn an tĩnh dưới nắng sớm lại càng thêm phần yên ắng. Lục Trần ngó khắp chung quanh rồi trong lòng lại chợt có nỗi niềm không tên nào đó. Hắn đã sống ở đây suốt mười năm, cũng quen từng gốc cây ngọn cỏ, dù cho thôn dân ở đây chẳng phải là người tốt đẹp gì, cũng chẳng quá thân thiết với y nhưng khi nhìn lại thì hắn vẫn luôn bất giác cảm thấy ấm áp.

Nhưng hắn cũng nhanh chóng xóa đi tâm tư ấy mà quay mình đi về nhà cỏ bởi hắn cũng cần thu dọn vài thứ trong ngôi nhà lè loi dưới chân núi ấy.

Khi đi ngang qua cây hòe thì bước chân Lục Trần chợt dừng lại. Hắn nhìn lão ngư ông cười cười rồi chẳng nói gì mà đi thẳng qua.

Ve kêu râm ran sau lưng hắn như thể đang sắp nổi điên để chống lại cơn nóng khắp trời này.

Khi bắt đầu đến đường núi thì Lục Trần ngoảnh nhìn núi chè. Những năm này cũng chỉ có cô gái kia gần gũi với hắn.

Tiếc rằng nàng đã đem tất cả đặt cược lên người khác.

Vậy cũng tốt, dù sao người ta cũng có tương lai hơn mình.

Hắn nhếch mép cười buồn, nhưng rồi chỉ khoảnh khắc sau đã lại dờ ra bởi lẽ hắn bỗng thấy một góc trên núi chè đột nhiên có một tia lửa chớp lên rồi nhanh chóng biến mất.

Đó là lửa giữa ban ngày sao?

Nếu là một trận đánh cược thì cũng nên tự gánh lấy hậu quả.

Lục Trần đi vào nhà cỏ bắt đầu thu dọn đồ. Nhưng sau một hồi tới lui cảm lên bỏ xuống trong đó thì y lại ngồi xuống bên giường để thờ dài rồi trầm trách bản thân quá lo lắng.

Hắn lặng lẽ ngồi đó với chút hoang mang giấu sâu trong đôi mắt lạnh nhạt rồi gần như lập tức trở lại bình thường. Sau vài khắc, y bỗng bật dậy, mở cửa phòng đi ra ngoài rồi tiến thẳng lên núi chè.

Đồi chè bát ngát trên núi theo gió lung lay, lá xanh mon mồn lại không ngừng tỏa ra sinh khí dạt dào như thể không hề e ngại cơn nắng chói chang của buổi trưa hè.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 46: Cá mắc câu

Lục Trần đi dọc theo sơn đạo lên cao dần. Nhà cỏ, cùng với thôn xóm dưới chân núi ở đằng sau ngày càng nhỏ lại, ngay cả con suối Thanh Thủy không ngừng chảy kia cũng ngày càng bé lại như một con rấn dài.

Núi chè rất an tĩnh.

Có chim kêu, gió cuốn, nhưng vẫn rất yên bình.

Son đạo chia ra rất nhiều lối nên thi thoảng lại có một ngã rẽ xuất hiện trước mắt. Lục Trần đôi lúc lại dừng chân nghỉ ngơi, sau đó nhìn về nơi cao hơn trên núi, đồng thời nhớ xem ánh lửa bất chợt hiện ra lúc nãy ở đâu rồi mới tiếp tục tiến lên.

Khoảng nửa canh giờ sau, khi sắp tới con đường lên đỉnh núi thì hấn mới dừng hấn lại. Dưới gốc chè cách hấn khoảng một trượng có một cành cây khô cháy đen nằm đó như vừa mới bị đốt xong.

Lục Trần quan sát thật kĩ cành cây ấy rồi đi tới ngồi xuống cảm nó lên nhìn thật cẩn thận, cuối cùng còn chạm nhẹ lên cành gỗ đã cháy xém ấy.

Cành cây vẫn còn hơi ấm.

Hấn lặng lẽ đứng dậy nhìn khắp bốn phía, từ mặt đất, bụi cỏ, đến cả rừng cây.

Có bước chân loạn nhịp, có cỏ dại xiêu vẹo vì bị dẫm lên, còn có cành gãy cùng với lá rụng bay khắp trời.

Gió núi vờn qua làm nơi cao xa trên đỉnh núi thêm phần giá lạnh.

Lục Trần đứng yên đó một khoảng rồi bỗng lạnh lùng cất bước tiến lên về phía kia của núi chè, cũng chính là bên sườn tây của ngọn núi.

“Rào...”

Tiếng bọt nước lao xao bỗng vang lên trong dòng suối Thanh Thủy khiến cho lão Dur đang buông cần dưới gốc hòe giật bắn người. Y chăm chú nhìn xuống thì thấy phao câu dưới dòng bỗng rung liên hồi nên lập tức ngán ra rồi vui mừng hô lớn lên, đồng thời cũng không quên cô gắng thu dây lại.

Nhưng dây câu bỗng căng lên rồi lại bị một sức mạnh to lớn nào đó giật ngược xuống, liền đó có một tiếng phăng vang lên, dây câu đứt đoạn.

Lão Dur loạng choạng lùi lại đằng sau, lòng dạ cũng thoáng trở nên nặng nề. Khi y định làm điều gì đó thì bỗng thấy sâu dưới mặt nước có một bóng đen lóe lên nhưng chớp mắt sau đã không còn thấy bóng dáng. Suối nước lăn tăn như vừa bị một cơn gió lướt qua rồi cũng nhanh chóng yên lại để dòng nước trong xanh chẳng còn gì khác lạ mà y hết trước nay.

“Haiz!” Lão ngư ông buồn bã than lên rồi dậm chân đầm ngực với vẻ mặt như đưa đám. Ngay khi ấy, hấn bỗng nghe thấy đằng sau có một tiếng cười hiền hòa của một ai đó: “Thật đáng tiếc, đó có lẽ là một con cá rất lớn.”

Lão Dur quay lại nhìn thì thấy sau ở gốc hòe sau lưng bỗng có một người trẻ tuổi đứng từ bao giờ. Hấn mặc một bộ trường sam màu trắng, mặt mũi tươi tắn, tay lại cầm một chiếc quạt, trên quạt có vẽ một bức Cao Sơn Lưu Thủy, có lẽ ngay cả dưới cái khí trời nóng bức này thì y vẫn có đôi phần khoáng đạt hơn người.

Chàng trai trẻ tuổi ấy có nụ cười rất ấm, người cũng dễ nhìn nên khiến kẻ mới gặp cảm thấy rất thoải mái, cũng rất dễ nhìn. Mà lão Dur khi thoáng nhìn thanh niên này lần đầu lại càng cảm thấy y còn hơn hấn Lý Quý mới ngày trước.

Có điều ông lại chưa từng gặp người này, có lẽ y cũng chẳng phải là người ở trong thôn Thanh Thủy. Lão Dur xưa nay không phải là người giỏi giao tiếp nên lập tức nhăn mày rồi lạnh lùng quay ngoắt đầu đi để tiếp tục nâng cần, sửa lại dây câu.

Nam thanh niên ở đằng sau cũng không hề tức tối mà tươi cười nhìn lão Dur rồi mãi mới chột hỏi: “Lão trượng, ông đã câu ở đây lâu rồi sao?”

“Ừ!” Lão Dur vốn không định đáp lại nhưng đúng là thái độ của người này quá tốt nên làm người khác không đành lòng mà phải trả lời một câu.

Người đó phe phẩy quạt vài lần rồi lại ngẩng lên nhìn trời xong mới hỏi: “Trời nóng thế này thì đúng là khó chịu thật. Nhưng ta nghe đồn rằng khi trời nóng thì có một số loài cá cũng sẽ khác hẳn, nghe đâu chúng còn trôi lên mặt nước giống như lúc nãy đấy.”

Lão Dur giật mình ngược lại nhìn y rồi hỏi: “Thật sao?”

Người trẻ tuổi ấy tươi cười thu quạt lại rồi chấp tay hỏi: “Ta cũng chỉ nghe đồn nên không dám bảo đảm với ông.”

Lão Dur nghỉ ngơi rồi cũng gật đầu: “Tốt rồi, ta cứ tiếp tục câu là được.”

Người đó lại nhếch miệng gật đầu mà chẳng nói thêm gì. Y cứ đứng dưới bóng hòe như một kẻ nhàn rỗi đang thành thoi qua ngày.

Lão Dur cũng không hề thấy khó chịu, hơn nữa kẻ đó lại chẳng hề quấy rầy ông câu cá. Nhưng khi ông ngẫu nhiên liếc mắt thì bỗng thấy dưới đường và trong góc nhiều nơi ở thôn làng đằng xa có thêm rất nhiều bóng người, hơn nữa lại cực kì xa lạ.

Khác với Lục Trần vô tư lự kia thì Lão Mã lúc này đang thu dọn hành lý trong hậu đường phía sau quán rượu của mình. Tới bây giờ hắn mới nhận ra hình như có quá nhiều thứ mình có, hay nói chính xác hơn quá nhiều thứ cần mang đi.

Hắn thu dọn từng thứ, từng thứ một, đóng từng gói, từng gói lớn đến tận khi hắn cảm thấy không thể chịu được nữa. Hắn ngậy ngẩn nhìn lại căn phòng cùng đông đồ như ngọn núi nhỏ với nét chán nản rồi lầm bầm: “Bỏ đi, nếu bị tên kia thấy được thì e là hắn sẽ mắng chết mất.”

Hắn lác đầu rồi mang theo về tiếc hận khổ sở trên mặt để thở dài buông hết đồ đạc hành lý ra. Sau đó mới lại nhặt lên vài túi, lại thu gọn lại một lần, cuối cùng chỉ còn ba bao đồ ở giữa nhà.

Tiếp đó lão Mã cũng thôi gom đồ mà đi tới một bên tường rồi gằng sức lôi một ngăn tủ ra, sau đó lại khua khoắng góc tường, cuối cùng một cánh cửa ngầm bỗng mở ra.

Có một cái túi lớn nằm ở nơi bí mật ấy, bên trong lại không ngừng có tiếng va đập rất nhỏ vang lên như thể đang chứa rất nhiều viên đá vậy. Lão Mã cẩn thận kéo túi ra với sắc mặt vô cùng thỏa mãn, sau đó mới khẽ phúi vài cái rồi ra sức nhấc bổng nó lên để quay về giữa phòng, cuối cùng mới giấu nó vào sâu trong một túi đồ khác.

Làm xong chuyện đó thì Lão Mã cũng thở phào hải lòng. Y nhìn lại quanh quẩn thêm một lượt nhưng rồi ngay khi định rời khỏi đây thì bỗng nghe thấy có tiếng đập cửa rõ ràng ở ngoài cửa chính.

“Rầm, rầm, rầm!”

Theo tiếng gõ cửa là một giọng nói cực kì dễ nghe của một nam tử trẻ tuổi như đang rất vui vẻ vang lên từ bên ngoài: “Có ai không?”

Lão Mã xoay người nhìn về cánh cửa ra vào quán rượu rồi chẳng hiểu vì đâu lại bỗng nhú mày.

Ánh mặt trời buông xuống bằng ngàn vạn tia nắng khiến cho không khí cực kì nóng bức, nhưng nước ở Long Hồ trên núi chè vẫn tĩnh lặng như gương, chẳng khác nào một viên bảo thạch đẹp để được khám lên đỉnh núi. Thậm chí khi có người tới gần bên bờ hồ thì sẽ cảm thấy một làn hơi thanh mát giữa tiết trời vô cùng oi bức này.

Núi thì núi xanh, nước lại nước biếc, núi non soi mình xuống nước như một bức Hồ Quang Sơn Sắc* đẹp đến vô ngần.

Non nước ấy vốn dĩ là một chốn yên bình nhưng giờ đây lại có tiếng ồn ào từ ven hồ vang lên, là do hai bóng người đang đứng đối mặt bên bờ Long Hồ, một nam một nữ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 47: Ai nói tình đậm sâu

Ven bờ Long Hồ trên núi chè.

Nam thì anh tuấn phóng khoáng, nữ lại xinh đẹp động lòng. Họ vốn nên là một cặp người ngọc được trời đất tạo thành, vậy mà giờ đây lại chẳng hiểu sao cứ trừng mắt nhìn nhau, thậm chí còn đang tranh cãi gì đó.

Cô gái là Đinh Đương, chàng trai thì chính là Lý Quý mấy ngày trước đã báii nhập Thiên Thu Môn để tu tiên luyện đạo.

Giờ khắc này Đinh Đương có phần hơi nhếch nhác, quần áo trên người, nhất là nơi ống tay áo đều có vết bị lôi kéo, tóc trên đầu cũng hơi rối, thậm chí còn có vài lọn tóc buông thõng xuống gò má trắng như tuyết.

Nhưng người Lý Quý lại chẳng hề có gì khác lạ. Lúc này hắn đang nhú chặt long mày, sắc mặt cũng đầy vẻ giận dữ mà nhìn chăm chăm Đinh Đương, cuối cùng còn cực kì tức tối buông ra mấy lời đe dọa Đinh Đương: “Vì sao, vì sao, vì sao, đâu ra mà làm thối mắt như thế hả, không phải ta đã nói rất rõ với ngươi rồi sao? Việc đưa ngươi lên núi nhập môn phải từ từ chứ không thể làm ngay được!”

Đinh Đương cười lạnh, ánh mắt càng lúc càng sắc như dao, hậm hực thốt lên: “Ngươi đi mà lừa quý ấy. Lúc lấy linh thạch của ta đã nói rõ rồi, chỉ cần ngươi có thể báii nhập Thiên Thu Môn thì sẽ lập tức đưa ta vào nhập môn, sau đó cùng tu đại đạo, giờ mới ngày thôi mà ngươi đã định trở mặt không nhận người sao?”

Mặt Lý Quý thoáng tái đi, hắn tức giận gầm lên: “Chuyện nào có dễ như vậy, hơn nữa cũng chẳng phải là điều mà một mình ta có thể quyết định. Còn có, Hứa trưởng lão trong môn mới đây đã bị ma giáo ám toán mà chết thảm, trên dưới toàn môn ai nấy đều nổi điên đi tìm hung thủ ma giáo, ta sao có thể nhắc đến chuyện này được?”

Đinh Đương vẫn giữ nguyên sắc mặt cười lạnh: “Nói dễ nghe nhì, coi ta là con đàn què mùa sao? Ta sớm đã tìm hiểu rồi, chuyện này cơ bản Thiên Thu Môn cũng không thể làm gì được, chỉ đành phải báo lên Chân Tiên Minh, thỉnh họ làm chủ đề tra xét hộ. Sau khi làm xong hậu sự cho Hứa trưởng lão thì Thiên Thu Môn cũng chẳng hề có thêm bất cứ bó buộc nào, hơn nữa mấy hôm trước Quý môn chủ chẳng phải còn thu một đồ đệ mới hay sao?”

Giương mặt của Lý Quý chợt cứng lại, nhất thời giật mình im lặng.

Đinh Đương cắn môi rồi giậm chân mắng: “Nếu ngươi vẫn không chịu thì mau lấy linh thạch ra trả ta, hơn nữa cũng phải làm như đã hứa trước đó là bù thêm số thiếu cho đủ một ngàn viên để ta có thể lên thư Giám Tiên Kinh. Là sống là chết, là tiên là phàm, ta đều nghe theo mệnh trời!”

Lý Quý nắm chặt tay thành nắm đấm, mặt cũng đỏ bừng lên quát: “Ta, ta, ta bây giờ biết lấy đâu nhiều linh thạch như vậy chứ?”

Đinh Đương chăm chăm nhìn hắn một lúc rồi mới đáp lại: “Thế này không được, thế kia không được, giờ một mình ngươi vào tiên môn, tu tiên đạo, tương lai sáng lạn, còn ta ngày ngày bị người trong thôn làng sơn dã này coi khinh mà vẫn không ngừng tha thiết mong được gặp ngươi, ngươi hiểu cảm giác đó hay sao?”

Nói xong câu ấy, mắt Đinh Đương đã phấp phồng, bờ mi thướt tha cũng rung rung, một giọt nước lặn lẽ tuôn trào.

Lý Quý cắn răng lắp bắp: “Ta nói rồi, chuyện này không vội được, ngươi cho ta thêm chút thời gian.”

Đinh Đương lau đi nước đọng nơi khóe mắt rồi chẳng hiểu sao lại nhìn thật kỹ gương mặt Lý Quý, cuối cùng cũng bình tĩnh lại để cất lời với đôi mắt chứa chan đau xót: “Lý lang à Lý Lang, lòng ta với ngươi thế nào, chẳng lẽ ngươi còn không hiểu sao?”

Lý Quý cúi đầu không nói.

Đinh Đương tiến lên một bước, tiếp lời: “Từ lần đầu tiên thấy ngươi ta đã thích ngươi rồi. Từ khi ngươi về cho ta những bức tranh kia, ta đã muốn sống cả đời bên ngươi rồi đây. Vì ngươi, ta đã tình nguyện làm tất cả, ngươi có biết không?” Nàng lại nức nở không ngừng: “Ta vốn muốn đi tu tiên, nhưng lại càng muốn ở cùng một chỗ với ngươi, sau này hai người chúng ta tu luyện thành công lại có thể cùng tiêu điều tự tại, trường sinh bất lão như một đôi thần tiên, vậy có tốt không, có tốt không...”

Nói xong nàng trùi mền nhìn Lý Quý rồi nắm lấy bàn tay hắn đặt lên ngực mình.

Lý Quý ngẩng lên, sắc mặt y cũng không ngừng biến đổi. Nào do dự, nào lo lắng, lại có vui mừng, chờ đợi, nhưng cũng không thiếu buồn bã, sợ hãi cùng đủ loại tâm tình khác liên tục thoáng qua trên gương mặt y. Nơi bàn tay lại thoang thoang có hơi ấm cùng với cảm giác mềm mại từ cơ thể quen thuộc kia tiến lại.

Nhưng mắt hắn bỗng lạnh đi để rồi lại nhìn Đinh Đương mà mắng: “Ngươi đã nắm bao nhiêu cánh tay đàn ông như vậy rồi?”

Đinh Đương run rẩy như chợt rơi vào tầng băng, tay nàng thậm chí như bị đông cứng lại. Nàng lao đảo lui lại nhưng ngờ đâu người bị giật mạnh, Lý Quý đã vươn tay ra kéo tay nàng lại.

Hắn tròn mắt, vẻ mặt bỗng trở nên đáng sợ. Y tiến lên, vạt cái đã sát đến người Đinh Đương, rồi nhìn nàng thật kỹ với ánh mắt sắc như dao như thể đang cố gặng soi rõ tâm can của nàng.

Giọng nói của hắn cũng chói hần lên: “Trước ta ngươi đã ngủ với bao nhiêu gã rồi?”

Đinh Đương càng thêm run rẩy. Mặt nàng trắng bệch, môi không ngừng run, ngực dù liên tục phập phồng nhưng lại như không thể hít thở, chỉ có nước mắt là không ngừng tuôn ra.

Nàng lắc đầu quảy quảy nhưng chẳng nói ra nỗi điều gì.

Lý Quý nghiêng răng, gương mặt tuấn tú của y chợt méo xệch. Hắn phẫn nộ nhìn Đinh Đương rồi bỗng vung tay nàng ra để quát lớn: “Con tiện nhân này còn muốn gạt ta!”

Đinh Đương loạng choạng lùi lại. Nàng mang theo gương mặt đầy nước mắt khóc lóc: “Không phải thế, ta thật lòng thích ngươi, ta thực sự muốn sống với ngươi cả đời...”

“Ai muốn cùng ngươi cả đời!” Lý Quý ngắt lên cắt đứt lời Đinh Đương. Mắt y đã đỏ nhưng vẫn cắn răng bảo: “Con đi hèn hạ không biết xấu hổ mà ai cũng có thể coi là chồng như ngươi mà cũng dám mơ tưởng tiên đạo hay sao, cắt đi!”

Đinh Đương có lẽ đã không còn đứng vững nổi nên ngã phịch ra đất. Mặt nàng đã tái trắng ra nhưng vẫn nhìn về Lý Quý để rồi không thể mạch lạc mà nói: “Ngươi, ngươi, sao ngươi lại có thể như vậy? Lúc muốn lấy tiền của ta, lúc ngon ngọt dỗ dành ta, ngươi đâu phải thế này.”

Có lẽ hần đang rất giận dữ nên giờ chân đá văng một hòn đá nhỏ ồm xuống lòng Long Hồ. Hắn chỉ tay về Đinh Đương với con giận như đang gắp một kẻ địch sống chết mà gắp lên: “Sao lúc đó ngươi không nói cho rõ ràng? Ngươi dùng những đồng tiền bản này để lót đường cho thật ra cũng đều là vì chính ngươi, có đúng không!”

Đinh Đương cười đầy cay đắng. Nàng nhìn thật sâu gã trai ấy, sắc mặt đã trắng như giấy, nước mắt vẫn chẳng ngừng rơi, nhưng đôi mắt lại thêm phần sáng tỏ. Giữa cơn thương tâm đau đớn ấy nàng khẽ khàng thốt lên: “Lý lang ơi, ta nhớ chàng đã vui mừng thế nào khi cầm những đồng tiền ấy để xây con

đường lên trời cho mình mà..”

Bộ phim TVB - *Tình yêu và ngã rẽ* năm nay có một đoạn như này:

Đừng nói nữa, tôi không muốn nghe. Tôi không cần mấy người ở đây kể tội anh ấy, tôi không cần mấy người nói cho tôi biết anh có phải tên khốn khiếp hay không. Anh ấy là chồng tôi, anh đối với tôi thế nào tôi viết rất rõ. Anh có biết không, người trên thế giới này giả tạo lắm. Mấy người bán hàng gặp ai cũng nói là người đẹp, khi đến cửa hàng vì một chỗ ngồi ai cũng nói rằng mình quen bộ trưởng, còn mấy người có học các người, thấy người ta làm gái sẽ nói thế nào, không phân trắng đen. Chỉ cần cô làm gái một ngày thì cả đời đều làm gái thôi. Bản thân anh cũng là đàn ông, anh chịu lấy một người phụ nữ như vậy sao? Anh Ân đã lấy tôi, mười mấy năm rồi, mười mấy năm rồi anh chưa từng bỏ rơi tôi. Luật sư Lữ, anh được sao? Cái tên xấu xa đó vẫn thường nói không biết đứa con đó phải của anh ta hay không, nhưng khi con trai chúng tôi gặp chuyện, anh ấy là người đầu tiên, người đầu tiên xông ra đó, thậm chí anh ấy còn đánh ba người khác nữa. Còn nữa, các người đừng nói anh tham tiền người chết nữa. Các người có biết tiền đó làm gì không? Năm xưa tôi bị sảy thai, bị ra máu rất nhiều, suýt nữa cả tính mạng cũng không giữ nổi, bác sĩ bảo sức khỏe của tôi rất kém, phải đi an dưỡng một thời gian dài. Nhưng mà anh ấy biết là, biết là tôi không đồng ý để anh ấy làm vậy đâu, nên anh ấy đã giấu tất cả mọi người, Anh ấy chỉ muốn cứu tôi, chỉ muốn giúp tôi thôi. Người đàn ông này bị người ta chửi rủa bao nhiêu năm nay, mà chưa hề oán trách tôi. Anh có làm được như vậy không?

Anh ấy không muốn người khác biết, nên tôi cũng giả vờ không biết.

Tôi không nhắc, nhưng mà, cho tới bây giờ, sự việc ra nông nổi này, anh ấy lại có tiền án, nếu thực sự có chuyện gì thì anh ấy sẽ ngồi tù mười mấy năm lận. Anh không còn trẻ nữa, chúng tôi không còn cơ hội gặp lại nữa đâu anh có biết không?

Nhưng tôi thì khác, tôi không có tiền án mà, tôi không có tiền án, hai ba năm thôi mà, hai ba năm thôi tôi có thể trở ra rồi. Vậy thì cả gia đình chúng tôi có thể ở bên nhau, sẽ làm lại từ đầu. Vậy tới khi đó chúng tôi sẽ không sao nữa đâu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 48: Hồng nhan sống chết

Nắm đấm của Lý Quý lại càng bị nắm chặt thêm, gương mặt y giống như sắt đá, mãi sau vẫn chẳng thể thốt ra lời nào.

Đỉnh Đương đau xót nhìn y. Ánh mắt nàng đã sớm chứa chan tuyệt vọng, nhưng chẳng hiểu nàng lấy đâu ra sức lực mà từ từ đứng dậy.

Gió núi vờn quanh, xiêm áo của nàng tung bay phấp phới, tấm quần lụa màu hồng phấn chẳng khác nào đóa hoa đào giữa tiết xuân ấm áp, mỏng manh mà đẹp đẽ. Tay nàng khẽ phết qua bờ má để lau đi những vệt nước mắt mãi chẳng khô, mấy ngón tay trắng trẻo khép lén tóc rối lên vành tai, tất cả khiến nàng thêm chín chu, lại càng thêm xinh đẹp.

Cô gái như hoa đào ấy run rẩy trong gió dưới ánh nắng tươi đẹp khiến người ta chột cảm thấy nét thê lương khi sắp tàn úa.

Nàng nhẹ nhàng nói ra: “Lý lang, chàng chê ta sao?”

Lý Quý vẫn lặng im.

Đỉnh Đương nhìn y thật lâu rồi mới từ từ cúi đầu nói: “Ta hiểu rồi.”

Lý Quý hừ lên rồi bảo: “Đừng giả vờ trong sáng như sen thế nữa. Lúc nãy ngươi tự nhiên đốt lửa lên ở đỉnh núi mà tưởng rằng ta không biết ngươi định làm gì sao? Có phải dưới núi có tình nhân của ngươi không, ngươi gọi hắn lên chứ gì? Chẳng biết mấy ngày nay ngươi đã cấm cho ta bao nhiêu chiếc sừng rồi!” Nói xong mặt hắn lại càng thêm phần nộ nhìn Đỉnh Đương.

Đỉnh Đương lắc đầu, mặt cũng tái hẳn đi: “Ta không hề có lỗi với chàng. Nhưng nếu chàng đã nghĩ vậy thì ta cũng không thể làm gì. Chàng không muốn ta, ta, ta...” Có lẽ đã quá đau lòng nên nàng nói mãi không thành lời, cuối cùng chỉ đành cắn chặt răng bảo: “Nếu đã không có chàng, ta vẫn còn muốn tu tiên, chàng hãy trả lại linh thạch cho ta, cùng lắm chúng ta từ nay về sau sẽ chỉ còn là người lạ.”

Lý Quý tức giận quát: “Không phải ta vừa mới nói rồi sao, hiện tại không có, một ngàn linh thạch chẳng phải con số nhỏ, ngươi chờ ta một thời gian, chậm nhất là một năm sau ta sẽ trả cho ngươi.”

Đỉnh Đương đặt tay lên ngực rồi đau xót bảo: “Chàng đã biết là không phải con số nhỏ, lại còn chờ một năm thì ta biết chờ sao, càng không nói tới khi đó không biết chàng sẽ thế nào nữa. Chỉ xin chàng cho ta một con đường sống, đưa ta lên núi, trả lại linh thạch cho ta, ta sẽ tự tới Giám Tiên Kinh.”

“Không có.”

Đinh Đương cắn răng: “Nếu đã không thì thiếp đành liều lên Nam Tùng Sơn.”

Lý Quý cả kinh biến sắc quát lớn: “Tiện nhân! Ngươi định làm gì? Ngươi muốn ta thành trò cười cho thiên hạ, từ nay về sau không ngóc đầu lên được sao?”

Đinh Đương nhìn hấn, đôi môi run lên, nhưng cuối cùng vẫn cười buồn rồi quay mình đi về sơn đạo.

Lý Quý lao tới giữ vai Đinh Đương lại mà quát: “Ngươi rốt cuộc định làm gì, ngươi điên rồi à? Vì sao phải ép ta như thế chứ?”

“Ta không ép ngươi!” Đinh Đương bỏ mặc hấn để tiếp tục đi, nàng còn nức nở nói thêm: “Ta, ta chỉ là một cô gái bình thường, nào có nghĩ nhiều được vậy, ta chỉ muốn..”

Lời chưa hết thì Đinh Đương bỗng cứng đờ lại.

Bờ Long Hồ bỗng yên lại như thể ngay cả ngọn gió vốn thường phơ phất quanh quanh đây cũng đã biến mất.

Đinh Đương từ từ cúi đầu nhìn xuống thân mình.

Một lưỡi dao mang theo máu xuyên ra từ bụng nàng. Vết máu đỏ tươi tí tách rơi từ lưỡi dao xuống đất để rồi hòa làm một với đất bùn dơ bẩn thành màu nâu đậm.

Con đau đớn từ bụng lan đi như muốn xé rách cơ thể mềm yếu, nghiền nát trái tim mỏng manh của nàng. Nàng chậm rãi quay đầu rồi dùng ánh mắt tuyệt vọng xen lẫn bi thương không ngờ nhìn gã đàn ông ở sau lưng.

“Ngươi..” Nàng chỉ vào Lý Quý rồi đau đớn lắp bắp lên.

Lý Quý gầm lên rồi rút phăng lưỡi dao ra khiến cho máu văng khắp trời. Đinh Đương hét to nghiêng người ngã ra như lập tức bị Lý Quý nắm lấy cánh tay. Tay phải của hấn vung lên như ác quỷ từ địa ngục, lưỡi dao lạnh lẽo lại đâm vào ngực nàng.

“A...” Cả người Đinh Đương gập lại như một đứa trẻ sợ đau, gương mặt trắng xanh của nàng tuyệt vọng hướng về gã đàn ông kia. Lý Quý lại rút dao ra rồi lùi lại, máu tươi tuôn trào, chớp mắt đã ướt đỏ nửa người Đinh Đương.

Đinh Đương từ từ ngã xuống, gương mặt vẫn còn thoáng nét không tin, nhưng đến cuối cùng, lại dần bình tĩnh lại. Nàng cứ lặng lặng nhìn Lý Quý, ánh mắt lấp lánh nỗi thương hại sâu lo.

Có tiếng gió rít, có tiếng rống giận, có một bóng người bỗng xuất hiện từ triền núi, thoáng cái đã vọt tới đá văng Lý Quý ở cạnh Đinh Đương ra.

Lý Quý đang bay giữa trời giật bắn mình nhưng lập tức đã quăng thanh đao rướm máu về bóng người vừa tới kia.

Người tới chính là Lục Trần. Hấn nghiêng người tránh đao rồi tung một đám vào mặt Lý Quý.

Lý Quý đã làm môn hạ của Thiên Thu Môn một thời gian nên dù đạo hành vẫn chưa có thành tựu gì lớn thì cũng đã có chút căn cơ ở Luyện Khí Cảnh thấp nhất trong giới tu hành, từ đó cũng đã mạnh hơn xa người thường. Khi hấn thấy kẻ kia chỉ là thôn dân trong thôn Thanh Thủy dưới núi thì liền cười lạnh, người cũng vững vững trụ xuống, tay khẽ nâng lên, định bụng sẽ đỡ lấy một đòn này rồi sau đó sẽ dễ dàng giết chết phạm nhân chẳng có đạo hạnh kia.

Nhưng ngờ đâu hấn bỗng thấy đùi phải nhức nhối, con đau như cơ thể bị đứt đoạn từ đầu lan đi. Lý Quý gào lớn rồi hoảng loạn lật đật lùi lại. Hấn nhìn xuống thì mới thấy Lục Trần vừa giơ tay đâm hấn kia chẳng biết đã lén lút cầm một thanh kiếm đen trên cánh tay còn lại từ bao giờ, lại quỷ dị tránh được tầm nhìn của hấn mà đâm thẳng vào bắp đùi rồi nhấn tâm lia ngang sang để tạo nên một vết chém rung rợn kinh người.

Thủ đoạn như thế, ác độc như thế, đúng là chỉ có của kẻ ác mà hấn đã từng được nghe. Hơn nữa rõ ràng chỉ là một kẻ bình thường chẳng có đạo hạnh vậy mà chớp mắt đã đánh ngã hấn. Lý Quý đứng không vững nổi nên ngã thẳng ra đất, trong mắt cũng chỉ còn nét sợ hãi với thanh đoản kiếm màu đen như ma quỷ trong tay Lục Trần kia.

Lục Trần định tiến lên thì bỗng nghe thấy Đinh Đương ở đằng sau thều thào: “Lục Trần..”

Lục Trần dừng lại nhìn Lý Quý đang cực kì sợ sệt rồi thu kiếm đi tới ôm lấy thân thể Đinh Đương.

Máu đỏ lan ra thấm sang lớp áo nơi ngực của y. Lục Trần không nói gì chỉ lặng lặng nhìn Đinh Đương. Hấn đảo mắt qua chỗ bụng đã lẫn lộn máu thịt của nàng rồi lại nhìn về vết thương xuyên tim trên lồng ngực.

Đinh Đương run lên.

Lục Trần ôm nàng thật chặt.

Đinh Đường gượng nhìn y rồi như lẩm bẩm: “Vết thương của ta.. người.. người có thể cứu được ta không?”

Lục Trần ôm nàng im lặng rồi lắc đầu.

Đinh Đường rống lên. Nàng đau đớn khóc, nước mắt như ngọc chẳng ngớt tuôn rơi lên cơ thể đã đầy máu của nàng. Mãi sau, nàng dùng đôi mắt đắm lệ mang theo hy vọng cuối cùng nhìn Lục Trần như một đứa trẻ vô tư rồi gượng gượng vươn lấy hai cánh tay đã ngập máu gắt lên vạt áo đồng thời tựa đầu lên ngực y mà nghẹn ngào run run nói:

“Ta, ta phải chết sao?”

Lục Trần ôm nàng thật chặt. Hắn đón lấy ánh mắt ấy rồi lại im lặng thêm một lúc mới nhỏ giọng: “Phải!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 49: Lo nó làm gì

Sau khi hoa đào bùng nở trong tiết xuân thì cuối cùng cũng có lúc phải tàn úa mà rơi từ cành xuống gió bụi, hóa thành một tầng bụi đất, vĩnh viễn không còn thấy lại.

Cũng như đời người chẳng thể nào giữ nổi nụ cười tươi đẹp của tuổi thanh xuân.

Chúng ta rồi cũng sẽ phải xa cách.

Gió núi lướt qua, nước hồ gợn sóng, cô gái xinh đẹp yếu ớt kia tựa trong ngực hắn chờ đón lời biệt ly cuối cùng. Thật chẳng khác nào lúc gió xuân chẳng còn, hoa đào rơi rụng, buồn bã điêu linh.

Nàng xoay đầu nhìn về Lý Quý đã ngã úp xuống đất đằng kia bằng ánh mắt có vô vàn tình cảm lộn lộn, sau đó lại chuyển mắt lên người Lục Trần. Mặt nàng ngày một tái đi, nhưng cũng ngày càng bình tĩnh như đã hoàn toàn chấp nhận.

Nàng thậm chí còn miễn cưỡng cười lên, nhưng chẳng biết sao lại cười, là cười Lục Trần, cười Lý Quý, hay là cười chính nàng đây?

“Này!” Giọng Đinh Đường như có như không nói với Lục Trần: “Người có từng thích ta không?”

Lục Trần nhìn Đinh Đường rồi nghĩ một lúc mới trả lời: “Có lẽ có..”

Đinh Đường hé miệng cười nhưng lại ho khan lên rồi nhỏ giọng: “Lại gạt ta! Thích một người sao lại là có lẽ?”

Lục Trần không nói mà cứ im lìm nghe.

Đinh Đường thở dài rồi một hồi tựa vào ngực hắn nói: “Ta thích kẻ kia, tiếc rằng đã nhìn nhầm người rồi..”

Lục Trần đáp: “Đừng nói nữa, nghỉ ngơi đi.”

Đinh Đường mặc hắn để thở hồng hộc rồi tiếp tục: “Lục Trần, ta sắp chết rồi, người có thể đồng ý việc này với ta không?”

Lục Trần nhìn nàng rồi bảo: “Nói đi.”

Đinh Đường cười buồn rồi lại nhìn sang Lý Quý. Ánh mắt nàng thoáng nét dịu dàng nhìn sang gã đàn ông đã cực kì sợ hãi đến nỗi chẳng còn giữ nổi vẻ anh tuấn ngày thường kia rồi gượng giọng: “Mong người tha hắn đi..”

Lục Trần lặng lẽ nhìn Đinh Đường rồi lát sau mới đáp: “Là hắn hại nàng thành ra thế này, hắn cũng khinh rẻ nàng, nàng còn..”

Đinh Đường chỉ lắc đầu chứ không cãi lại. Nàng nói thêm rằng: “Ta vẫn rất thích hắn.”

Lời Lục Trần bỗng ngưng bật. Hắn không khuyên thêm mà chỉ im lặng nhìn cô gái trong lòng mình rồi nhẹ giọng: “Đáng sao?”

Cánh tay Đinh Đường nắm lấy vạt áo y chột buông thõng như đã mất đi hết tất cả sức lực còn lại. Vậy mà nhìn nàng lại thanh thản hơn rất nhiều, gương mặt còn thoáng nét cười như trong những năm tháng nàng xinh đẹp nhất thì giấc mộng yếu mềm nhất của nàng đã trở thành hiện thực, được sống một đời bên người nàng yêu, làm một đôi thần tiên quyến luyến, tự do tự tại.

Nàng cười với Lục Trần, đó là vẻ đẹp tuyệt vọng kinh tâm động phách giữa máu tươi và sống chết: “Lo nó làm gì..”

Đầu nàng gục dần nhưng ánh mắt dịu dàng nhìn Lục Trần vẫn đầy nét khẩn cầu. Lục Trần hít sâu rồi đáp lại: “Ta hiểu rồi, ta đáp ứng nàng.”

Đinh Đương cười rộ lên như thể đã trút bỏ được gánh nặng cuối cùng. Nàng không nhìn về nam tử đằng kia nữa mà vọng sang bờ Long Hồ để ngắm cảnh núi xanh nước biếc, hồ quang son sắc. Có gió lướt qua làm lay động mái tóc của nàng, cực kì hiền hòa..

“Hồ thật đẹp.” Đinh Đương nói khẽ rồi khép mắt lại.

Trên núi chè, ven Long Hồ.

Hoàn toàn yên ắng.

Chẳng rõ bao lâu sau Lục Trần mới nhẹ nhàng đặt cơ thể đang dần lạnh đi của Đinh Đương xuống, sau đó hần đứng dậy đi về phía Lý Quý.

Lý Quý ấn chặt tay lên vết thương trên đùi đồng thời sợ hãi lê lét lại đằng sau. Hần vốn là công tử con nhà thế gia giàu có, nào đâu đã biết khổ sở, ngay cả khi gia cảnh suy sụp thì vẫn còn sướng hơn đa số phạm nhân. Sau này cũng mới chỉ bái nhập Thiên Thu Môn tu luyện nên càng chưa từng kinh qua những trận đấu pháp hay chém giết giữa các tu sĩ.

Hần giết người trong cơn tức giận, nhưng lại sợ hãi khi thấy máu tươi và đau đớn.

“Người, người đừng qua đây. Đừng quên là người đã đồng ý với Đinh Đương sẽ không giết ta!” Lý Quý gào to lên.

Giữa tiếng gào ấy, Lục Trần đi tới trước mặt nhìn thẳng vào y một lúc rồi chẳng hề nói gì mà vỗ mạnh lên gáy hắn.

Tiếng gào của Lý Quý chợt tan đi, hắn trợn mắt lên rồi ngã gục ra trước ngất hẳn đi.

.....

Đến khi Lý Quý tỉnh lại thì chợt nhận ra ánh sáng xung quanh đã yếu đi. Hắn ngẩng lên nhìn trời thì mới biết đã tới hoàng hôn.

Con đau từ gáy vẫn kéo tới khiến hắn phải nghiêng răng nghiêng lợi rít lên. Tới khi hắn ngồi dậy thì lập tức phát hiện kẻ hắn sợ nhất kia vẫn chưa bỏ đi.

Lục Trần vẫn đứng bên bờ Long Hồ. Có điều trên y phục của hắn ngoài trừ vết máu lấy từ người Đinh Đương ra còn có không ít bùn đất. Khoảng đất ven hồ trước mặt Lục Trần lúc này đã có ngôi mộ mới xây.

Không có bia mộ, không có tùng bách, chỉ có một nắm đất lặng yên che đi cô gái đã ngủ say kia. Mộ hướng ra hồ, nhìn non ngắm nước, như một cô gái gửi tình vào tranh non ước, cười mà không nói.

Lục Trần xoay lại đi tới trước người Lý Quý. Lý Quý lật đật lùi lại. Không hiểu sao hắn lại để nỗi sợ chiếm quyền khống chế cơ thể để rồi không hề dám chống lại người phạm trước mặt, đồng thời còn lớn tiếng gào lên: “Đừng giết ta, đừng giết ta.”

Lục Trần giữ vạt áo trước ngực hắn lại rồi kéo thẳng tới trước ngôi mộ mới xây kia. Y hất hắn xuống đất rồi lạnh lùng bảo: “Vái ba cái đi!”

“Ta vái! Ta vái!” Lý Quý vội vàng chấp thuận nhưng trong lòng lại thầm thờ phào tin rằng nếu hắn đã để mình dập đầu thì chắc sẽ vì Đinh Đương mà tha mạng cho mình.

Hắn dập đầu thật mạnh, ỳnh, ỳnh, ỳnh ba tiếng, đúng là làm thật, không ai có thể nói có gì không đúng nữa. Sau đó hắn đứng lên bảo: “Vây được rồi chứ, để ta đi...”

Mới nói tới đó đột nhiên có một bóng đen lướt qua mắt hắn để rồi giọng hắn bị chặn lại ở yết hầu. Thời khắc ấy, tim Lý Quý đột nhiên ngừng đập, hắn ngơ ngàng run rẩy nhìn Lục Trần.

Thanh kiếm đen như đèn từ chốn âm u nhất trên đời nằm trong tay Lục Trần đã vô tình đâm thật mạnh lên người hắn.

Máu thịt tách rời, giọt máu tung bay.

Lý Quý gào lên thảm thiết rồi lăn lộn định chạy đi. Nhưng Lục Trần ở đằng sau vẫn lạnh lùng nhìn y, ánh mắt còn thoảng qua sắc kỳ lạ như là ánh lửa đen đầy lên từ suối vàng dưới cửu u đang lấy hồn phách làm mồi để có thể ác độc ngao nghê giữa nhân gian.

Một tay nắm cổ y như xách chó lợn, một tay cầm kiếm đen, mặt đầy sát khí, tay vung kiếm hạ, từng nhát, từng nhát điên cuồng đâm xuống.

Một kiếm! Một kiếm! Một kiếm!

Một kiếm! Một kiếm! Một kiếm!

Hắn như ác quỷ sống lại trong địa ngục, tàn nhẫn mà vô tình xuất hiện trên thế gian, đồng thời còn mang theo bóng tối điên cuồng mà đáng sợ pháp

phùng giữa ngọn lửa đen hùng hực. Nó dùng thanh đoản kiếm đen kia liên tục đâm vào cơ thể Lý Quý, thẳng tới khi ép vụn tất cả máu và sinh cơ trong người hắn ra.

Máu tươi bay khắp trời làm quần áo Lục Trần đỏ thẫm. Lửa đen không ngừng nhảy múa trong làn máu như đang tham dự một bữa tiệc điên cuồng.

“Ngươi.. đã.. đồng ý.. thả ta...”

Lý Quý đã trở thành người máu lúc sắp chết vẫn tuyệt vọng lắm lắm với Lục Trần.

Lục Trần đã ướt đầm máu tươi như ma quỷ lại chỉ nắm chặt thanh kiếm lùi lại một bước rồi tiếp tục nhìn thẳng vào mắt kẻ sắp chết kia với sắc mặt lạnh băng. Hắn cứ lạnh lùng nhìn y đau đớn trút đi từng hơi thở cuối cùng.

Sau đó lại chậm rãi quay về ngôi mộ bên hồ.

Hắn ngồi xuống nhìn mảnh non nước rồi lắm lắm vừa như tự nói với mình, lại như đang thì thầm với cô gái trong mộng: “Lo nó làm gì.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 50: Sát cơ chột hiện

Dịch giả: Hoàng Oanh Hay Hát

Hoàng hôn như máu, nắng chiều chiếu sáng chân trời. Núi Chè dưới trời chiều đứng sừng sững mà cô đơn, ngay cả hồ Ròng vốn yên tĩnh cũng trở nên đỏ rực.

Trên đất vẫn có vết máu, ven hồ mới thêm một ngôi mộ, trông hết sức cô đơn, trông mà như mới đắp, giống như ngôi nhìn những năm tháng phong sương nơi này. Khi bóng đêm yên lặng bao phủ, trên núi Chè đã không còn bóng người, ở nơi xa có một bóng người càng đi càng xa, từ từ chìm vào trong bóng tối.

Lúc nhìn thấy sơn thôn đã là lúc màn đêm bao phủ, lúc này trên núi Chè lại xuất hiện những con gió lạ rít lên như quỷ khóc sói tru, âm thanh vang vọng xuống tận dưới chân núi.

Bóng đêm như nước, tối om mực như bao trùm chở che cho núi Chè, dưới chân núi, căn nhà lá kia trông vô cùng cô độc.

Lục Trần xuống núi, ngoại trừ trên người có vết máu, còn sắc mặt đã hoàn toàn khôi phục bình tĩnh, Hắc hỏa kỳ dị kia chẳng biết đã tiêu tán từ lúc nào, trông mà như chưa từng xuất hiện, một chút dấu vết chẳng còn.

Hắn đứng trước cửa nhà, rồi lại nhìn sơn thôn kia, trong bóng đêm, sơn thôn chìm trong tĩnh mịch, không có ánh sáng, giống như mọi người đã chìm vào trong giấc ngủ hết cả rồi.

Lục Trần đưa tay đẩy cửa, cánh cửa gỗ kêu kệt, gió lạnh sau lưng như đi vòng tròn, rít lên những tiếng ô ô.

Hắn bước nửa bước rồi dừng lại nơi ngưỡng cửa, trong bóng đêm hắn không nhìn thấy gì nhưng lại vô cùng quen thuộc căn nhà của mình.

Tất cả mọi thứ đều như cũ, hết thấy mùi vị đều quen thuộc, thậm chí ngay cả cái giường trong bóng tối nằm sâu trong góc nhà, chần nệm trên giường đều giống y nguyên lúc sáng sớm hắn rời nhà.

Lục Trần đứng yên một lúc, ánh mắt khẽ như lướt lên, nhìn về phía đỉnh đầu mình.

Không gian yên tĩnh.

Đừng nói gió động cỏ lay, ngay cả tro bụi trên đất cũng chẳng mấy may di chuyển.

Trong bóng tối, đôi mắt Lục Trần đột nhiên rụt lại.

※※※

"Ồ..."

Gió lạnh thê lương thổi qua như tiếng quỷ ban đêm gào khóc, mang theo hơi lạnh thấu xương cho dù lúc này vẫn là mùa hè.

Lục Trần giống như đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, trông như buồn ngủ vụn mình, xoay cổ, sau đó xoay mình nhìn sơn thôn dưới chân núi. Hắn bước vào

nhà rồi thu chân đứng im, sau đó lại sờ bụng mình giống như có vẻ đau đớn rồi lại đi vào khu rừng u ám.

Bóng tối tràn ngập, bao phủ tất cả, núi rừng cũng cô đơn đen đặc như đang nhìn thân ảnh cô đơn của Lục Trần.

Sương mù bao phủ khu rừng, trông căn nhà lá như bông bênh trong mây, giống như một làn sóng nhỏ lăn tăn trên sông, yên lặng mà trôi đi rồi lại hội tụ nơi căn nhà lá.

Lục Trần đứng bên cạnh một thân cây, há mồm ngáp một cái, hồn nhiên không để ý tới bóng đêm như mực sau lưng đang dần bao phủ lấy mình.

Tiếng gió như gào thét xen lẫn ở trong bóng đêm.

Đột nhiên, bóng tối như đen hơn, mặt sông yên tĩnh đột nhiên nổi sóng, khí thế hung tàn mang theo mấy phần cuồng dã điên cuồng vọt tới. Mà cơ hồ trong lúc này, một khắc trước bóng tối đột biến, Lục Trần vốn đang lười biếng chọt lộn người một cái bắn sâu vào trong rừng.

Trong nháy mắt, những tiếng quát mắng chửi rủa vang lên, bóng đêm vốn tĩnh mịch đột nhiên xuất hiện hơn mười bóng người, từ bốn phương tám hướng nhào tới.

Ánh sáng như tuyết xé rách màn đêm, đâm rách hư không bỏ về phía Lục Trần, nhưng sự nguy hiểm như tới chậm một bước, Lục Trần đã trước vọt người vào trong rừng.

Trong rừng đồng thời vang lên một tiếng gầm, bóng người lại đung đưa, hóa ra trong rừng cũng có người, nhưng hiển nhiên không nhiều bằng bên ngoài, có lẽ họ không đoán người Lục Trần đột nhiên xông vào trong nên không chuẩn bị kịp thời, có vẻ khá hỗn loạn.

Đao quang kiếm ảnh thay nhau vang lên, tiếng gió thê liệt hòa lẫn tiếng chửi bực bội, ở trong bóng đêm đen đặc chọt hiện máu tươi.

Ngoài rừng, những người đứng bên ngoài không chút chậm chễ đồng thời xông vào trong, sát khí như núi, mùi máu tanh lan tỏa khắp nơi.

Gió núi thổi qua, núi rừng kịch liệt run rẩy, như thuyền nhỏ điên cuồng chao đảo trong bão tố.

※※※

Buổi tối ở Thanh Thủy đường thôn hầu như mọi người đều tắt đèn, nhưng tối hôm nay mọi thứ lại trở nên tĩnh mịch khác lạ, có vẻ như tối đen hơn các hôm khác.

Chỉ có một nơi có ánh sáng duy nhất là quán rượu đầu thôn.

Có một cây nến đang đặt trên bàn, một bầu rượu, một ly, một công tử trẻ tuổi đang tự rót tự uống.

Rót một ly, nhấp một hớp, sau đó lắc đầu một cái, hần cười ôn hòa nhìn về phía chân núi và nói:

“Rượu này không ngon lắm!”

Trong quán rượu nhỏ rất an tĩnh, ngoại trừ vị công tử kia chỉ còn lão Mã đang ngồi. Hần vẫn mặc bộ đồ như hồi sáng, bởi vì trời quá nóng nên chỉ đóng một cái khố, nhưng lúc này lại trông khá chật vật, tay chân đang bị trói bởi những sợi dây thừng to, trông như một con heo mập đang chuẩn bị làm thịt, nằm bên cạnh vị công tử kia.

Câu nói vừa rồi của vị công tử kia giống như đang nói với lão Mã.

Lúc này trông lão Mã không tốt lắm, mặt hần như lớn hơn bình thường một chút, có lẽ do bị sưng to, vết bầm tím và vết máu khắp người trông như bị người khác tra tấn một trận, môi vỡ, mũi chảy máu. Nhưng mà nếu so với vết thương trên người thì vết thương trên mặt chẳng đáng là gì.

Trên thân thể béo trắng của lão Mã có rất nhiều vết thương sâu, trên ngực, trên bụng, thậm chí là sau lưng cũng có, máu thịt bầy nhầy, rất khó mà tìm thấy một tác da hoàn chỉnh.

Nơi hần nằm, máu tươi tụ thành một vũng, dần dần thấm thấu xuống đất.

Lúc này lão Mã dường như đã thoi thóp, vô lực nằm trên mặt đất lạnh như băng, ngoại trừ ngực vẫn còn phập phồng, ánh mắt miễn cưỡng mở ra thì trông chẳng khác gì người chết.

Khi nghe được câu nói kia, hai mắt lão Mã chớp động, ngẩng đầu lên cười một tiếng, mặc dù cơ mặt khá là nhăn nhó khi cười.

Chỉ nghe hần nói:

"Nơi sơn dã mà, được vậy là tốt rồi."

Vị công tử ôn hòa kia mỉm cười một cái, trong ánh mắt nhìn lão Mã có vẻ tán thưởng, nói:

"Thế nào, nghĩ xong chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 51: Trăm kế tránh địch

Dịch giả: Hoàng Oanh Hay Hát

Lão Mã lâu bầu một tiếng nhưng không nghe rõ hắn đang nói cái gì.

Công tử trẻ tuổi nhún vai một cái, mặt đầy thờ ơ nói:

"Tùy người thôi, chẳng nào mà cũng là một người chết, có biết thân phận hay không cũng không sao cả."

Nói tới chỗ này, hắn lại đảo mắt nhìn lão Mã một cái giống như nghĩ tới điều gì đó đột nhiên hứng thú nói:

"Nhưng mà... Ta cũng cảm thấy khá tò mò, người kia đến tột cùng là ai, thân phận gì mà có thể khiến người ngậm chặt hàm răng như vậy, dù có chết cũng không thổ lộ bí mật?"

Dưới ánh nến, lão Mã nở nụ cười tươi, vị công tử cũng cười nhìn hắn.

Hai nụ cười như lại rất quý giá.

Gió bên ngoài căn nhà vẫn lạnh lùng thổi qua, bóng đêm ngày càng đậm.

...

Chân núi Chè, tiếng gió thê lương xen lẫn vô số tiếng quát mắng, phần lớn tiếng người đều vọng ra từ trong rừng, rồi đủ các loại đao quang kiếm ảnh trông khá là khảm trương. Nhưng bởi vì trời quá tối, từ rừng lại càng tối hơn, chẳng nhìn thấy mặt người, thậm chí dù có bóng người lướt qua cũng chẳng biết là ai.

Qua một lúc, khu rừng lại trở nên yên tĩnh, tất cả tiếng ồn đều đột nhiên biến mất không còn, khá là đột ngột.

Đêm đen như mực mang theo ác khí.

Trong rừng dần dần vang lên tiếng bước chân, dường như âm thanh này đã phá vỡ bóng đêm, có tiếng người thì thầm giống như trao đổi với nhau điều gì đó, có chút tức giận, cũng có chút nóng nảy.

Một lát sau, có một người đi ra khỏi khu rừng, đây là một người đàn ông che mặt, sau lưng hắn có thêm một số hắc y nhân ăn mặc giống nhau, họ đều cầm trong tay hung khí sáng bóng, một số thanh đao còn vết máu.

Không khí tràn ngập khảm trương và sát khí, đồng thời còn có mùi máu tanh nhàn nhạt.

"Người đâu rồi?"

"Không biết, đột nhiên không thấy tăm hơi."

"Gặp quỷ rồi!"

"Tiếp tục lục soát!"

"Khu rừng này đã bị lục soát cẩn thận một lần rồi."

"Chẳng lẽ hắn lại chạy lên núi rồi?"

"Không thể, người bên ngoài không thấy ai bước ra cả."

Mấy người áo đen vẫn tiếp tục trò chuyện với nhau, dường như ý kiến của họ không được đồng nhất, thậm chí còn có tranh chấp.

Sau một trận cãi vã, cuối cùng đám hắc y nhân chia làm hai tốp, một nửa tiếp tục lục soát, một nửa đi xuống sơn thôn dưới núi.

Dưới chân núi cũng có thêm khoảng mười mấy hắc y nhân, họ nhanh chóng tản ra, mấy người tìm kiếm xung quanh, mấy người phòng thủ con đường lên núi, còn mấy người trở về lục soát căn nhà lá kia.

Trong âm thanh náo động có xen lẫn như tiếng thở hổn hển, có lẽ họ đang muốn tìm hiểu xem chuyện gì phát sinh giữa trùng vây này khiến đối thủ chạy mất, tâm trạng của họ khá là nóng nảy, bạo ngược.

Cũng không lâu sau, đột nhiên trong căn nhà lá truyền tới thét một tiếng kinh hãi, giống như có người phát hiện ra thứ gì đó rất quan trọng, trong tiếng thét có mấy phần mừng rỡ. Trong căn nhà lá xôn xao, mấy người xung quanh, bao gồm cả đám người đang lục soát trong rừng cũng quay lại.

Lúc này, trong căn nhà đã có ánh sáng của ngọn đuốc, căn phòng được chiếu sáng, dưới tấm vải giường họ tìm ra một mật đạo.

Sự phát hiện này khiến cho đám hắc y nhân đều vô cùng vui sướng, vừa nói chuyện họ vừa chui vào trong mật đạo tìm kiếm!

Cùng lúc đó, trong khu rừng kia đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Trong bóng tối có một loại khí tức kỳ quái, vừa lạnh vừa tang thương, trong bóng đêm như mực nhưng bóng người kia có vẻ đen đậm hơn, không cử động giống như là hóa thành băng cứng.

Người này bước ra ngoài, gương mặt cũng dần dần hiện rõ, chính là Lục Trần. Dưới chân hắn lúc này có một người khác nằm yên trên đất không nhúc nhích.

Quý đệ nhất là Lục Trần hiện cũng đang mặc một bộ đồ giống như những người áo đen kia, quý đệ hơn nữa là trong đôi mắt hắn có một ngọn lửa màu đen đang cháy.

Hắn nhẹ nhàng giơ hai tay lên, trong tay có một cái khăn đen, sau đó hắn cũng che mặt lại giống như những người áo đen, khuôn mặt bị che giấu trông như một thành viên đội bạn, khí chất cũng tương tự.

Hắn nhìn căn nhà lá phía xa xa một cái, hơi nhíu mày, sau đó hắn lại nhìn sơn thôn dưới núi như có phần suy nghĩ.

※※※

"Thằng đó thân bị trọng thương, đạo hạnh bị phế bỏ, không khác gì người thường."

Trong quán rượu vang lên một giọng nói khá bình tĩnh, mấy người quần áo đen đứng ở cửa cúi đầu lắng nghe vị công tử kia nói chuyện. Giọng nói rất êm dịu, trên mặt cũng chẳng có chút tức giận nhưng đám người áo đen kia đều sợ hãi, thậm chí run rẩy,

"Hai mươi mấy người các ngươi đều là tu sĩ, đạo hạnh khá cao, vậy mà không bắt được một phạm nhân, để hắn chạy thoát ư?"

Công tử trẻ tuổi cười một tiếng, giống như chính bản thân mình cũng bị câu nói này chọc cười, lạnh nhạt nói:

"Điều này có phần không đúng lắm."

Trong đám hắc y nhân có một người do dự rồi đánh bạo nói:

"Công tử, thằng kia chắc chắn không phải người phạm, mấy huynh đệ đã giao thủ với hắn rồi, công kích của người này rất tàn bạo, không thể khinh thường."

Công tử kia nhíu mày một cái, giống như không hoài nghi lời nói của thuộc hạ, trong mắt cũng hiện lên vẻ hồ nghi, tự nhủ:

"Chuyện gì xảy ra vậy? Chẳng lẽ đám ngu xuẩn kia trong Chân Tiên mình nghe được tin tức giả?"

Đám hắc y nhân đều không dám lên tiếng, ngay sau đó có một ánh mắt cơ trí nhìn lão Mã với thân hình thê thảm nằm trên mặt đất, mở miệng nói:

"Công tử, không bằng chúng ta lại tra hỏi cái tên mập mạp này một lần nữa. Thằng này chắc hẳn biết tin của thằng kia."

Lão Mã vốn đang nghiêng đầu bất động, đột nhiên hừ một tiếng rồi phun ra cửa một ngụm máu, tức miệng mắng to:

"Con mẹ mày! Không bắt được người thì lấy lão tử ra chút giận ư, có giỏi thì đi bắt nó đi!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 52: Ngang chừng phản bội

Dịch giả: Hoàng Oanh Hay Hát

Trong nhất tên hắc y nhân kia chợt lóe hung quang, hung tợn bước về phía trước một bước, công tử trẻ tuổi nhú mày một cái, trong mắt hiện lên hi vọng, vừa định mở miệng nói chuyện thì đột nhiên nghe được những âm thanh xôn xao bên ngoài quán rượu.

Nam tử trẻ tuổi sắc mặt trầm xuống, quát lên:

"Có chuyện gì?"

Một người quần áo đen từ bên ngoài chạy vào, gấp giọng nói:

"Trên núi lửa có mấy đồng lửa cháy to!"

Tất cả mọi người đều cả kinh, vội vàng đi ra cửa quan sát, quả nhiên thấy trên núi Chè có sáu bảy đồng lửa đang cháy, thể lửa như sắp thành một hàng, tuy không quá lớn nhưng ánh lửa cháy rất đều, với gió lớn kiểu này thì chắc chắn xảy ra cháy rừng.

Đám hắc y nhân trầm mặt, bỗng nhiên có người quát mắng, có người muốn xông lên núi, nhưng ngay sau đó liền bị công tử kia quát ngăn lại. Chỉ thấy hắn nhìn xung quanh nhìn một chút, sắc mặt lần đầu trở lên âm trầm, giọng nói trở nên lạnh lẽo:

"Nơi đây cách Nam Tùng sơn khoảng ba mươi dặm, nếu lửa trên núi lớn hơn, Thiên Thu môn nhất định sẽ phái người tới kiểm tra, đến lúc đó chuyện vượt khỏi tầm kiểm soát, các người loạn lên có tác dụng gì."

Đám hắc y nhân đều im lặng không nói, qua một lúc lâu, người trẻ tuổi kia cười lạnh một tiếng, đột nhiên vỗ chiếc quạt xếp trong tay, trầm giọng nói:

"Phóng hỏa đốt phòng! Giết tên mập mập rồi chúng ta đi!"

Rất nhanh, trong bóng đêm yên tĩnh xuất hiện bóng lửa bao phủ lấy quán rượu. Từ cách phóng hỏa có thể thấy, đám hắc y nhân này là những kẻ chuyên nghiệp, đã từng làm việc này không biết bao nhiêu lần. Mà có chút kỳ quái là, mặc dù động tĩnh rất lớn nhưng Thanh Thủy đường thôn rất tĩnh mịch, giống như chẳng có thôn dân nào bị kinh động.

Cùng lúc đó, quán rượu nhỏ dần bị ánh lửa bao trùm nuốt chửng, có hai người áo đen xông vào kéo lão Mã ra ngoài, vút trên một bãi đất trống trước quán rượu.

Công tử trẻ tuổi kia đi tới, thần sắc nghiêm nghị, giống như dù có gặp chuyện gì ngoài ý muốn cũng không thể làm hắn mất đi sự ung dung, nghiêm mặt nói:

"Thằng béo, tao kính mày là một hán tử, nhưng tình hình bây giờ thế nào mày cũng biết. Tao cho mày một cơ hội cuối cùng để báo thân phận lai lịch của thằng kia, đồng thời nói tao biết nó đang ở đâu, nếu không mày sẽ..."

Hắn nhìn sang bên cạnh, hai hắc y nhân đang đứng đồng thời rút những lưỡi đao sáng như tuyết, một người trong đó khá nhanh nhạy để ngang lưỡi đao trên cổ mập mập, tên hắc y nhân còn lại hơi do dự rồi rút lui đứng cùng với đám người phía sau.

Bị lưỡi đao lạnh như băng kề cổ khiến cho lão Mã hơi rùng mình, sắc mặt tái nhợt, trông khá căng thẳng, thậm chí khăn trương tới mức không thềm nhìn mặt tên hắc y nhân vừa rồi.

Có lẽ là do bản năng phản ứng trước sự sống chết mà thân hình hắn run rẩy kịch liệt, sau đó nhún người nhìn vào tên hắc y nhân sắp giết mình, giống như muốn nhìn kỹ tướng mạo của hung thủ, sau đó biến thành quỷ tới báo thù. Đáng tiếc là, tên này mặc toàn đồ đen kín mít, ngay cả khuôn mặt cũng đã che, chỉ lộ ra một đôi mắt.

Lão Mã hung tợn trừng mắt nhìn tên này.

Hắc y nhân kia cũng chẳng thêm động đậy.

Công tử trẻ tuổi kia giống như là hết kiên nhẫn, lạnh lùng thốt:

"Suy nghĩ kỹ chưa?"

Mới nói xong đã hừ lạnh một tiếng, vung tay lên, nói:

"Động thủ..."

"Đừng!"

Đột nhiên, có một tiếng kêu thảm vang lên, lão Mã quát lớn một tiếng, lúc trước khí chất thiết huyết kiên nghị, dù có chết cũng không từ nay đã khoogn cánh mà bay, lập tức đổi thành vẻ mặt nịnh hót, la lên:

"Tôi nói! Tôi nói!"

"Phù..."

Đám hắc y nhân nhất thời thờ phào, bao gồm cả vị công tử kia, có lẽ do bất ngờ trước thái độ của lão Mã mà ngẩn ra, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp.

Tên hắc y nhân đứng bên cạnh lão Mã có vẻ khá kích động, chân tay lão đảo như sắp ngã tới nơi, sau đó trông rất là căm tức, giơ chân đạp tên béo này một cái!

"Á..."

Lão Mã lăn hai vòng trên đất, trông như một quả cầu thịt lăn lông lốc, mồm miệng nhe răng.

Vị công tử kia đã kịp định hình, vội vàng quát người mình ngừng lại, sau đó nhanh chóng đi đến bên tên mập, nghiêm mặt nói:

"Mã Tiểu Vân!"

Vừa nói câu này xong, ngay cả chính hắn cũng nhíu mày một cái, cảm giác thấy cái tên này với thằng béo kia có sự khác biệt quá lớn, đối chiếu với nội dung lấy được từ mật báo của người trong tổ chức Phù Vân, thì thằng béo này đúng là có tên như vậy (tên có vẻ thanh thoát nhẹ nhàng như mây, mà người thì béo ục ịch như lợn – ND)... Nhưng mà lúc này không còn thời gian suy nghĩ nhiều như vậy nữa, công tử trẻ tuổi hít sâu một hơi, nói:

"Mã Tiểu Vân, mày nghe cho rõ đây, tao tên là Thương Phi Dực, là Phó đàn chủ Tây đàn của thần giáo Tam Giới. Chỉ cần mày nói thật, tao bảo đảm rằng cuộc đời còn lại của mày không lo ăn mặc, lại càng không sợ tổ chức Phù Vân đuổi giết."

Mã Tiểu Vân... à, lão Mã béo ục ịch gật đầu liên tục, nói:

"Đa tạ, đa tạ, công tử nhất định phải cứu tôi đó!"

Thương Phi Dực gật đầu, trong mắt lộ ra sự mong đợi và khẩn trương, nói:

"Vậy mày nói mau, cái thằng đang trốn kia có thân phận lai lịch gì?"

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, tất cả hắc y nhân đều nín thở lắng nghe.

Gió đêm thổi qua, chỉ còn lại thanh âm tí tách đang cháy của quán rượu. Mà một nơi xa xôi, trong bóng đêm đen đặc loáng thoáng truyền lại một âm thanh mơ hồ, giống như con trâu nhà ai động đực kêu lên một tiếng “nghe ợ”.

Lão Mã cắn răng, trông như đang đấu tranh nội tâm dữ dội lắm, thậm chí còn quay đầu nhìn cái tên hắc y nhân vừa đá mình một cái, trông như hết sức sợ hãi thanh đao sáng loáng kia, phải mất một lúc sau mới mở miệng nói:

"Tên thực sự của thằng kia là gì tôi không rõ lắm, nhưng từ lúc tôi quen hắn thì được biết tên hắn là Lục Trần, năm nay hai mươi tám tuổi, dáng người tầm trung..."

Thương Phi Dực cau mày, khẽ vuốt cằm, hiển nhiên là đã hiểu rõ những thông tin này, tuy thấy tên mập nói không có gì sai nhưng vẫn vội vàng thúc giục:

"Nói đúng lắm, còn gì nữa không?"

Tên béo do dự một chút, tên hắc y nhân kia giống như rất ghét kẻ tiểu nhân phản phúc vô thường này, quát khẽ một tiếng, lại gác đao lên cổ lão Mã:

"Nói mau!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 53: Dị tượng trên trời

Dịch giả: Hoàng Oanh Hay Hát

Lão Mã rụt cổ lại như bị giật mình, lắp bắp nói:

"Tôi nói, tôi nói, Lục Trần kia nghe nói xuất thân từ 'Trăm Mộc các', thiên tư xuất sắc, từ nhỏ cuồng vọng tự đại, thậm chí, nghe nói người này háo sắc thành tính, thích con gái yêu duy nhất của Các chủ Trăm Mộc các, rồi dụ dỗ gian dối. Sau đó chuyển bại lộ, Các chủ Trăm Mộc các giận dữ, muốn lấy tính mạng của hắn. Tên cận vệ này một không làm mà đã làm rồi thì làm tới cùng, bầm báo Chân Tiên mình vu cáo Trăm Mộc các cầu kết ma giáo... À, không phải, là thần giáo, 'Thiên Luật đường' của Chân Tiên mình lập tức phái cao thủ tới điều tra, tranh cãi một trận mới phát hiện ra là hiểu nhầm. Trong kịch chiến, người này bị thương nặng, đạo hạnh phé hết, nhưng bởi vì trong Tiên mình có một nhân vật lớn muốn giữ lại thể diện của mình liền bảo vệ người này, đưa hắn tới tổ chức Phù Vân làm một tên ăn ngon lười làm, sống qua ngày chờ chết. Dù là như vậy nhưng người này vẫn không từ bỏ thói xấu, suốt ngày trêu hoa ghẹo nguyệt, gây họa cho phụ nữ đoan chính nên thanh danh rất xấu trong thôn!"

Thương Phi Dực nghe vậy thì chân mày từ từ nhíu lại, dường như có chút thất vọng, nhưng ngay sau đó lại không nhìn được hừ lạnh một tiếng, nói:

"Người này bị ối như vậy sao?"

Lão Mã gật đầu liên tục, nói:

"Đúng vậy, đúng vậy, người này xấu lắm, không phải người tốt!"

"Nghe ọ..."

Thương Phi Dực dường như còn muốn nói gì nữa, nhưng đột nhiên trong bóng đêm vang lên một tiếng trâu kêu, hơn nữa nghe khá rõ ràng.

Thương Phi Dực ngẩn ra, trên mặt như có mấy phần kinh ngạc, chợt xoay người nhìn về phía bóng đêm.

Chỉ thấy bóng đêm đen như mực, sắc mặt hắn biến ảo liên tục, rồi đại biến, quát to:

"Không tốt, đi mau!"

Tiếng quát này vô cùng đột ngột, đám hắc y nhân xung quanh trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, trong khi đó lão Mã và tên hắc y nhân cầm đao đứng bên cạnh đồng thời ngẩng đầu nhìn vào trong bóng đêm.

Trong bóng tối bỗng nhiên xuất hiện hai con mắt thật to, to hơn người rất nhiều, dù bóng đêm đã che giấu đi thân hình của con quái vật này nhưng chỉ căn cứ vào đôi mắt cũng có thể lường tượng ra đây là một con cự thú kinh khủng tới mức nào.

Bóng dáng che trời lẫn trong bóng đêm, khiến cho bóng đêm như đặc lại!

Tất cả đều yên tĩnh, ngay cả gió cũng ngừng thổi.

Chỉ chốc lát sau, từ nơi mà đôi mắt to khủng bố kia xuất hiện đột nhiên truyền đến một kêu to khó tưởng tượng:

"Nghe ọ ọ..."

Đây là lần thứ ba tiếng trâu kêu xuất hiện nhưng lại đáng sợ hơn so với hai lần trước nhiều, một luồng khí tức cuồng bạo trong nháy mắt ngưng tụ, sau đó như sông lớn cuộn cuộn mãnh liệt nhào tới, bao phủ toàn bộ sơn thôn.

Mọi người trên trời ghen hống không thốt lên một lời nào, đám hắc y nhân đột nhiên kêu thảm một tiếng, bịt kín lỗ tai, tên nào đạo hạnh kém còn ngã lăn ra đất.

Bị tập kích bất ngờ, trong đám hắc y nhân chỉ có ba người là đứng vững, Thương Phi Dực là một người trong đó nhưng trông cũng có vẻ không tốt lắm.

Tiếng trâu kêu kia mang theo một loại lực lượng cuồng bạo không thể nào tưởng tượng nổi, trực tiếp khiến cho Thương Phi Dực trọng thương, máu tràn khoe miệng. Mà trong nháy mắt này hắn chợt nhận ra, thằng béo nằm cạnh hắc y nhân cầm đao dường như không nghe thấy tiếng trâu kêu, giống như không hề bị thương.

Lúc này, trong lòng hắn đột nhiên xuất hiện một cảm giác cực kỳ hoang đường nhưng do sinh từ khản yếu, hắn làm gì còn tâm tư để ý nhiều như vậy. Đầu hắn lúc này như muốn vỡ tung, âm thanh cường kích ngày một lớn, sinh sôi nảy nở trong bóng đêm đè xuống, khiến hắn cảm thấy bầu trời như sắp sụp đến nơi.

Thương Phi Dực quát to một tiếng, âm thanh cao vút rồi tung người bay lên. Đúng lúc này có một tia sáng chợt lóe, một tấm gỗ lớn giống như bàn tay người đột nhiên xuất hiện, ngăn cản hướng bay.

Cùng lúc đó, khi âm thanh như sóng thần cuộn qua, đám hắc y nhân đều ôm đầu lăn lộn trên đất. Cái tên đứng cạnh lão Mã người cứng đầu, không đổ, nhưng sau một lúc, một cảnh tượng kinh khủng đột nhiên xuất hiện!

Thân hình của tên áo đen kia đột nhiên vỡ toác, vô số máu tươi hóa thành huyết vụ bắn khắp nơi, trông như một địa ngục nhân gian vô cùng thâm trầm.

Trong thời điểm sống chết này, Thương Phi Dực tập trung lực lượng đánh tới miếng gỗ, chỉ nghe "ầm" một tiếng, miếng gỗ nổ tung, tan thành mây khói, hóa thành vô số hạt vụn bay xuống.

Giữa không trung, Thương Phi Dực kêu to một tiếng, thân hình hơi ngừng lại, trông như bị thương nặng nhưng lập tức liều mạng vọt đi, không dám chần chờ một chút nào, biến mất vào màn đêm.

※※※

Tiếng trâu kêu đáng sợ dần ngừng lại, dị tượng trên trời cũng theo đó biến mất. Những bộ hài cốt của đám hắc y nhất kia rơi là tả xuống đất, máu thịt đỏ thẫm bắn trên không trung, sau đó như rơi xuống như một trận mưa máu.

Bất ngờ là, hiện trường lúc này còn hai người sống sót.

Lão Mã giương mắt nhìn tên áo đen còn lại, tên hắc y nhân cũng nhìn lão Mã.

Trong một lúc lâu hai người đều không nói chuyện gì, cũng không biết có phải do khiếp sợ quá mức hay là do có duyên cớ gì khác.

Lại qua một lúc, lão Mã người lệch một cái, hít sâu một hơi, mặt méo xệch như đựng phải chỗ đau, căm tức, nổi giận mắng:

"Thằng kia, còn không mau qua đây cời trời cho ông?"

Hắc y nhân hừ một tiếng, giơ tay chém một đao!

Lão Mã rút đầu một cái, cảm giác lạnh mình, lưỡi đao sắc bén lướt sát qua người hắn, rồi hắn cảm thấy chân tay thoải mái, hóa ra dây trời đã bị cắt đứt.

Sau đó, tên áo đen kia thu đao lại, kéo khăn che mặt xuống để lộ hình dáng, không ngờ chính là Lục Trần.

Thương thế của lão Mã không nhẹ, nằm trên đất không đứng lên, miệng thở hổn hển, sau đó tức giận nhìn Lục Trần, xì một tiếng, nói:

"Bọn họ đông như vậy mà không giết nổi một tên không có chút đạo hạnh như ngươi, đúng là phế vật."

Lục Trần nhún nhún vai, nhìn lão Mã nói:

"Ông bị chém nhiều đao như vậy mà không chết, đúng là ông trời không có mắt."

"Cút!"

"Á..."

Lão Mã hình như bị đau kêu lên một tiếng, được Lục Trần nâng đỡ từ từ ngồi dậy.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 54: Dẫn đường nơi thành nhỏ

Dịch giả: Hoàng Oanh Hay Hát

Sau đó, Lục Trần cũng không biết từ nơi nào lấy một số lọ thuốc trị thương, bắt đầu đắp khắp người tên béo.

"Nhẹ một chút, nhẹ một chút... Á!"

Cơ thịt trên mặt Lão Mã vận vẹo, mồ hôi trên trán chảy xuống, tròn mắt nhìn Lục Trần, cắn răng nghiêng lợi nói:

"Tên khốn này, có thấy lão tử bị thương nặng như vậy không, hạ thủ nhẹ một chút thì chết à?"

Lục Trần im lặng một lúc rồi lại rắc lên vết thương một loại bột phấn màu hồng.

Lão Mã kêu to một tiếng, suýt nữa ngất đi, thật lâu mới hổn hển phục hồi tinh thần, trông như không còn sức mà mắng Lục Trần nữa.

Lục Trần nhìn hắn một cái, bình tĩnh nói:

"Ồ Xà phần' là đồ tốt, mặc dù có chút đau nhưng có thể giúp ông khôi phục sớm mấy phần nguyên khí, ít nhất sẽ không chết ở trên đường."

Mập mạp sắc mặt trắng bệch, thờ hồn hèn, uể oải mắng:

"Cậu cút đi! Cảm giác này... sao không tự rắc lên người mình ấy?"

"Mười năm trước lúc tôi tỉnh lại, trên người toàn là thứ này cả."

Lục Trần nói.

Mập mạp toàn thân run lên như bị hù dọa, kinh ngạc nhìn Lục Trần, ngạc nhiên nói:

"Thật à?"

Lục Trần không trả lời hắn, chỉ lặng lẽ thay hắn băng bó vết thương.

Giống như bị câu nói bình thân kia làm cho kinh hãi, sau đó lão Mã béo mập không kêu thêm một tiếng nào.

Trong khi hai người băng bó vết thương giữa một đồng xác chết và dưới ánh lửa bập bùng thì đột nhiên có tiếng bước chân truyền tới, hai người giương mắt nhìn lên, chỉ thấy một bóng đen từ bóng tối đi ra.

Nhờ ánh lửa, hai người thấy đây là một con trâu.

Một con trâu xanh!

Con trâu xanh này trông có chút quái dị, đầu to thì không nói làm gì, trên đầu nó có một đôi sừng trắng như ngọc, trông khá đẹp, hiếm thấy.

Trâu xanh đi thẳng tới chỗ lão Mã và Lục Trần, liếc nhìn hai người bọn họ một cái, trong ánh mắt dường có mấy phần khinh miệt, sau đó kêu "nghe ọ" một tiếng.

Lục Trần và lão Mã nhìn nhau một cái, một lát sau, Lục Trần hừ một tiếng, nói:

"Con trâu này thật là xấu xí!"

"Nghe ọ ọ ọ ọ!"

Trâu xanh xoay đầu lại, cái đầu lớn lắc lắc, mắt trâu to như chuông đồng tròn lên nhìn Lục Trần, khí thế hung ác, trông có chút căm tức.

Lục Trần không để ý tới nó, mà đỡ lão Mã đứng dậy, dìu lão tới bên cạnh con trâu xanh kia.

Trâu xanh dường như có chút không tình nguyện, đầu trâu lắc lắc hai cái nhưng mà không tránh đi, đứng tại chỗ nhìn Lục Trần với ánh mắt bất thiện.

Lục Trần đỡ lão Mã lên rồi ném như ném bao đất lên lưng con trâu xanh, sau đó tìm một sợi dây quấn quanh người lão một vòng, cố định trên lưng trâu.

Trong quá trình, lão Mã không kêu một tiếng, cho đến khi Lục Trần làm xong hết thấy, lui về phía sau một bước sau mới giương bộ mặt béo núc, thờ dài nói:

"Giờ cậu định thế nào?"

Lục Trần nhàn nhạt nói:

"Ông chó xen vào việc của người khác."

Lão Mã lắc đầu, thấp giọng nói:

"Đừng như vậy, ta trở về sẽ thay cậu đi xin ông ấy."

Lục Trần hừ một tiếng, nói:

"Bản thân lão không đến, chỉ bảo con trâu ngu xuẩn này tới, ý của lão như vậy mà không đoán được hay sao?"

Lão Mã cười khò một cái, nói:

"Ông ấy có nỗi khổ, cậu cũng không phải không biết. Hơn nữa, dù ông ấy có tới thật, dưới ánh mắt của bao nhiêu người, nói không chừng không cứu được cậu mà lại hại chết cậu."

Lục Trần khoát khoát tay, sắc mặt dửng dưng, nói:

"Đừng nói nhảm nữa, tôi sẽ phiêu bạt một thời gian, không cần ông quản. Nói nữa, không chừng đến một lúc nào đó lại chết trong tay người mình."

Lão Mã cười khanh khách.

Lục Trần xoay người rời đi, mới đi được mấy bước rồi ngừng lại nhìn con trâu xanh, trâu xanh cũng tròn to mắt nhìn hắn.

Người trâu liếc nhau một cái, Lục Trần bĩu môi, nói:

"Mắt mày có to hơn nữa cũng là một con trâu xấu xí!"

Trâu xanh giận dữ, trong miệng "nghe ọ" một tiếng, một chân dậm mạnh xuống đất khiến cho mặt đất chấn động, thậm chí ngôi nhà đang cháy phía xa cũng run rẩy rồi đổ ụp xuống, trông khá uy thế.

Lúc này, con trâu xanh trông vững như núi, uy lực khiến cho người khác ngưỡng mộ.

Chẳng qua Lục Trần không có gì vẻ sợ hãi, nhìn con trâu xanh một lúc rồi ánh mắt trở nên nhu hòa, sau đó đưa tay sờ đầu trâu một cái.

Trâu xanh nhìn hắn chằm chằm nhưng không né tránh.

Lục Trần sờ đầu trâu xong, lại vỗ nhẹ một cái, sau đó xoay người sải bước rời đi, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm, không rõ là tới nơi nào.

Trâu xanh nhìn Lục Trần biến mất trong bóng tối một hồi lâu, thấp giọng kêu hai tiếng nghe ọ, rồi xoay người lại đi về một hướng khác.

Rời khỏi Thanh Thủy đường thôn, để lại một khoảng không tối om và một căn nhà đang cháy, một khu rừng bừa bãi, giờ phút này trên bầu trời có kiếm quang lóe lên, từ hướng Nam Tùng sơn chạy đến.

Trâu xanh công lão Mã rời khỏi thôn, bước chân càng lúc càng nhanh, chỉ trong vài chớp mắt đã biến mất trong bóng tối, không rõ tung tích.

※※※

Lúc này chính là thời điểm tiên đạo thăng hoa, thế gian có hàng tỷ sinh linh nhưng chỉ biết đến thần tiên, không biết đến quan phủ triều đình. Nhất là ở Trung thổ Thần châu mệnh mông bát ngát.

Ba ngàn năm trước Côn Luân, Thiên La đề xướng, sau trăm năm lại liên hợp cùng ba môn phái mới nổi là Thái Dao, Phượng Vũ và Thiên Cực cùng chung tiến thủ, dựng lên Chân Tiên minh, rồi trải qua quá trình đấu tranh, vô số tu sĩ kiệt lóp trước ngã xuống, lớp sau sinh ra, không ngừng mở rộng tăng cường thực lực, cho đến hôm nay, Chân Tiên minh đã trở thành một con quái vật khổng lồ của tu chân giới Trung thổ Thần châu.

Chân Tiên minh nguyện làm người hòa giải phân tranh giữa các môn phái tu chân trong thiên hạ, hướng dẫn tu hành, lại kiêm điều hòa phân phối tài vật, cân bằng thế lực, trấn an chánh đạo, trấn áp tà ma, hơn ngàn năm trước lại cầm đầu vô số tu sĩ trong thiên hạ huyết chiến một trận với Man tộc phương nam ở dãy núi Mê Loạn, Nam Man đại bại, từ đó thanh thế lên cao, được thiên hạ kính ngưỡng, phẩm là môn phái tu chân đầu lấy mục tiêu gia nhập Chân Tiên minh làm chuyện đương nhiên, lấy "Vạn Tiên bang" được Chân Tiên minh ban thưởng làm vinh dự.

Nói cụ thể một chút, Trung thổ Thần châu đất rộng mệnh mông, có nhiều động thiên phúc địa, sinh ra vô số tu sĩ cùng các môn phái tu chân khác nhau. So sánh với Nam Cương hoang vu cằn cỗi thì đúng là tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Cũng bởi vì như vậy, man nhân chư tộc vốn sinh sống ở Nam Cương từ xưa tới nay đều mơ ước có được đất đai của thần châu, nhiều lần có ý đồ xuyên qua vùng đất Mê Loạn để chiếm đất, chiếm tài nguyên, tạo nên sát nghiệt vô biên.

Mặc dù như vậy, nhân tộc ở Trung thổ Thần châu luôn đánh bại Man tộc, đặc biệt trận đại huyết chiến hơn ngàn năm trước, đại quân Man tộc gần như bị tiêu diệt hoàn toàn, Man tộc lúc đó không thể nào gắng gượng được nữa, nguy cơ đối với nhân tộc tiêu biến, đại họa trong lòng mấy ngàn năm đã không còn. Xét trên khía cạnh ngược lại, đây là nỗi nhục lớn nhất của Man nhân phương nam.

Trên thực tế, nếu không phải vùng đất Mê Loạn quá mức hung hiểm, nhân tộc lại không quen địa thế, tiếp giáp với khu vực biên giới Nam Cương hoang vu kia là một khu vực rộng lớn, vô cùng nguy hiểm tên là "Phá Linh Sa Hải", chỉ cần tu sĩ nhân tộc tiến vào nơi này, linh lực đạo hạnh sẽ biến mất, không cách nào vượt qua được tuyệt địa, nếu không thì năm đó, đại quân nhân tộc đã tiến vào Nam Cương, tiêu diệt hoàn toàn mọi nguy nhân loại.

Vùng đất Mê Loạn rộng tới hàng triệu dặm, vắt ngang khu vực phía nam của Trung thổ Thần châu. Đây là một vùng đất kỳ dị, vốn ngũ hành linh lực luôn ổn định thì chẳng biết tại sao, cứ ở nơi này là hỗn loạn dị thường. Tuy vậy, nơi này cũng được thiên nhiên ưu ái, là nơi sinh sống của vô số sinh linh, lại có nhiều thiên tài địa bảo, tuyệt đại đa số là thứ có một không hai. Nói cách khác, vùng đất Mê Loạn là một vùng đất nguy hiểm, cũng là một bảo tàng vô giá của trung thổ thần châu.

Mùa thu năm nay, có một nhóm ba người đi vào tiểu thành "Nguyệt Nha" nằm nơi biên giới của vùng đất Mê Loạn, nghỉ ngơi ở quán rượu sang trọng nhất trong thành một đêm. Sáng hôm sau, một người đàn ông trong nhóm tìm ông chủ quán rượu, yêu cầu lão tìm cho mình một người dẫn đường đi vào vùng đất Mê Loạn.

Dẫn đường ở vùng đất Mê Loạn là một nghề khá phổ biến, bởi vì vùng đất Mê Loạn có địa hình phức tạp, yêu thú đông đảo, hơn nữa ngũ hành linh lực hỗn loạn, cho nên có rất nhiều nguy hiểm rình rập. Đối với những tu sĩ mới tới đây lần đầu thường tìm kiếm những người dẫn đường, là những kẻ đã thông thuộc địa hình hướng dẫn, giúp họ tránh được những nguy hiểm không cần thiết.

Trên thực tế, ngay cả những tu sĩ đã vào vùng đất Mê Loạn nhiều lần cũng vẫn phải tìm một số người địa phương dẫn đường, bởi vì tính hiệu quả của nó,

giúp họ tiết kiệm thời gian và bớt được nhiều phiền toái.

Ông chủ quán rượu nhanh chóng đồng ý với yêu cầu này, trong một thời gian ngắn đã tìm được mấy người cho họ lựa chọn.

Người đầu tiên là một ông lão mặt đầy nếp nhăn, trong miệng ngâm một cái tẩu thuốc, thở phì phò, không nói tiếng nào đứng đợi.

Người thứ hai là một trung niên đại hán, lưng hùm vai gấu, trông rất oai phong, nhìn như một núi thịt nhỏ.

Người thứ ba là một thanh niên mới hơn hai mươi tuổi, dung mạo bình thường, thần sắc ung dung, đứng thẳng mỉm cười, tự giới thiệu mình một câu.

"Tôi là Lục Trần, Lục là đất đai, Trần là bụi trần."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 55: Thoải mái báo giá

Dịch giả: Hoàng Oanh Hay Hát

Ba người dẫn đường được tìm tới, nhưng đội ngũ bên kia chỉ có ba người, hai nam một nữ nên đương nhiên không cần nhiều như vậy. Người trung niên cầm đầu liền mượn ông chủ quán rượu một phòng nhỏ, lần lượt trò chuyện với ba người.

Ông lão đen gầy tiến vào một lúc, sau khi ra ngoài ngồi chồm hổm một bên hút thuốc, không nói về cũng không đi chuẩn bị gì, giống như đang đợi kết quả.

Đại hán là người tiếp theo đi vào, một lát sau cũng đi ra, cũng ngồi một bên, đồng thời mua của ông chủ quán rượu một bình, ngồi uống như chờ đợi.

Người cuối cùng là thanh niên Lục Trần.

Phòng không lớn nhưng quả thật rất yên tĩnh, sau khi đóng cửa là không nghe được tiếng động bên ngoài. Hai nam một nữ của đội ngũ kia đều ngồi trong phòng, người dẫn đầu là một đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi. Hai người ngồi bên cạnh, nam tuổi tác chừng hai mươi, rất là anh tuấn, đôi mắt nhìn Lục Trần luôn mang theo ngạo khí, cao cao tại thượng nhìn xuống. Người cuối cùng là một thiếu nữ ước chừng mười sáu, mười bảy tuổi, da thịt trắng nõn, chân mày to, mũi ngọc, dung mạo hết sức xinh đẹp. Nàng nhìn Lục Trần, giống như có chút kinh ngạc, không hiểu sao một người trẻ tuổi như vậy lại làm người dẫn đường ở một địa phương nguy hiểm như thế này.

Thấy Lục Trần đi vào, người đàn ông trung niên kia nhìn hắn cười một cái, nói:

"Lục huynh đệ đứng không, mời ngồi."

Lục Trần cười gật đầu một cái, ngồi xuống chiếc ghế trống trong phòng, người đàn ông trung niên kia cũng không lãng phí thời gian, thẳng thắn hỏi:

"Chúng tôi muốn tới vùng đất Mê Loạn tìm một loại linh tài tên là 'Tịch Vụ hoa', Lục huynh đệ đã từng nghe nói tới chưa? Có thể dẫn chúng tôi tìm tới loại hoa này được không?"

Mắt Lục Trần hơi đảo xuống, dường như trầm ngâm suy tư, sau đó lại đảo mắt nhìn ba người này một lượt, cuối cùng nhìn thẳng vào người đàn ông trung niên kia, mỉm cười nói:

"Hai trăm linh thạch."

"Cái gì?"

Người đàn ông trung niên kia mặc dù rất có hàm dưỡng, nhưng nghe đến con số này cũng biến sắc, khá là kinh ngạc, mà hai người trẻ tuổi sau lưng hắn đã tức giận, nam tử trẻ tuổi kia bật dậy, chỉ Lục Trần cả giận nói:

"Tên kia, có phải mày muốn bịp chúng tao lấy một khoản tiền không? Hai người vừa nãy cũng chỉ đòi chúng ta năm mươi viên linh thạch thôi!"

"Tiểu Hà."

Người đàn ông trung niên quát bảo một tiếng, vẫn giữ được bình tĩnh nhưng sắc mặt cũng khó coi, lạnh lùng nhìn Lục Trần nói:

"Câu vừa rồi của Hà sư diệt nói cũng là sự thật, vị huynh đệ này, cậu mở miệng là đòi một giá cao ngất ngưỡng, có phải định mang chúng ta ra làm trò đùa không?"

Nói xong câu cuối, chân mày hắn nhíu lại, sắc mặt trầm xuống mang theo một loại khí thế không giận mà uy.

Lục Trần lại cũng không vì mấy người trước mặt tức giận mà sợ hãi, trên mặt vẫn ung dung, không chút vội vã, hắn hơi nghiêng người về phía trước, nhích tới gần người đàn ông trung niên, sau đó nhẹ giọng nói:

"Ông muốn một đường vân hay là hai đường vân?"

Hai chân mày của người đàn ông trung niên kia khẽ giật, sắc mặt chợt biến, giống như chỉ trong tích tắc đã nhìn cậu thanh niên trước mặt với một cặp mắt khác, ánh mắt cũng sáng lên, nói:

"Hà? Cậu biết Tịch Vụ hoa hai đường vân à?"

Lục Trần cười một tiếng, không trả lời mà chỉ gật đầu một cái.

Trên đời này có vô số linh tài bảo vật, công hiệu phẩm cấp khác nhau, sử dụng với nguyên tắc khác nhau. Trong tu chân giới, mọi người thường phân chia phẩm cấp của linh tài bằng việc xác định xem linh tài đó có thể ngưng tụ ra bao nhiêu Linh vân. Giá trị thấp cao cũng căn cứ vào đó cả. Linh tài một Linh vân là loại có một đường vân, theo đó mà tăng tiến. Linh vân càng nhiều, giá trị và phẩm cấp càng cao. Linh tài hai đường vân có giá trị gấp nhiều lần linh tài một đường vân, thậm chí là gấp mấy chục lần.

Trông khắp Trung thổ Thần châu mệnh mông, tất cả linh tài đều được phân chia theo một nguyên tắc như trên. Vùng đất Mê Loạn là một nơi thần kỳ, nơi này ngũ hành điên đảo, hỗn loạn nhưng cũng vì nguyên nhân này mà số lượng thiên tài địa bảo nhiều hơn bên ngoài vô số kể. Có một số ít linh tài quý dị biến hóa, Linh vân nhiều hơn bên ngoài.

Dĩ nhiên, chuyện này là cực kỳ hiếm thấy, không nói trăm năm khó gặp, đối với người bình thường mà nói, đây là chuyện chỉ có thể gặp không thể cầu. Nhiều năm qua, tu chân giới đã sớm phát hiện ở vùng đất Mê Loạn có nhiều linh tài biến dị, phẩm cấp cao hơn bên ngoài mà linh lực cũng mạnh hơn, có tác dụng tăng tiến công lực bản thân nhiều hơn. Thậm chí, một số linh tài còn ẩn tàng một số công hiệu kỳ lạ, mang lại nhiều lợi ích trong con đường tu luyện tiên đạo, trong lúc luyện chế linh dược, sử dụng linh dược còn phát hiện ra một vài điều bất ngờ.

Linh tài biến dị là thứ rất được coi trọng trong Tu Chân giới, giá trị rất cao. Ở vùng đất Mê Loạn cũng có một số ít linh tài phát sinh dị biến, danh môn đại phái, tán tu cô độc rồi thì ma giáo cũng tới nơi này tìm kiếm rất nhiều. Mấy ngàn năm qua đi, họ thống kê là nơi này tổng cộng có mười mấy loại linh tài biến dị, số còn lại chưa được ai khám phá ra.

Tịch Vụ hoa là một loại linh tài biến dị mà không nhiều người biết đến.

※※※

"Đúng, tôi biết."

Lục Trần đáp một câu, cách nói của hắn giống như đang đề cập tới một món đồ bình thường.

Ba người ngồi đối diện nhìn nhau một cái, sắc mặt hiện lên những suy nghĩ khác nhau. Thiếu nữ xinh đẹp có vẻ hưng phấn ngạc nhiên, thanh niên tên tiểu Hà thì nhíu chặt hai hàng lông mày, ánh mắt nhìn Lục Trần mang theo mấy phần cảnh giác, dường như không quá tin tưởng. Vị trung niên nam tử cầm đầu ngưng thần suy tư một lúc rồi nhìn Lục Trần nói:

"Lục huynh đệ kiến thức rộng, khiến người khác bội phục. Nói thật với cậu, ba người chúng tôi lần này tới đây nếu có thể tìm được Tịch Vụ hoa biến dị có hai đường vân là tốt nhất, nhưng thứ này chỉ có thể gặp không thể cầu. Chúng tôi trước mời cậu dẫn chúng tôi tới nơi Tịch Vụ hoa sinh trưởng trong vùng đất Mê Loạn, sau đó sẽ đi tìm thứ loại biến dị, coi như thử vận may một chút. Lục huynh đệ mặc dù kiến thức uyên bác, nhưng nếu chỉ dựa vào điều này mà nói giá cao hơn bốn lần so với hai người kia, đúng là khiến cho chúng tôi không chấp nhận nổi..."

"Nếu như tôi bảo đảm sẽ mang các người tới nơi có Tịch Vụ hoa hai đường vân thì sao?"

Lục Trần nói.

"Có thật không?"

Người thốt lên lần này là thiếu nữ xinh xắn, trông nàng là biết nàng vui mừng ra mặt, hận không thể lập tức đi tìm ngay.

Lục Trần nhìn nàng khẽ mỉm cười, sau đó nhìn người đàn ông trung niên kia nói:

"Linh tài biến dị ở vùng này, giá tiền ít nhất cao hơn so với linh tài biến dị cùng phẩm cấp ở nơi khác. Nói cách khác, giá Tịch Vụ hoa hai đường vân ở nơi này có thể sánh với linh tài ba đường vân, mà độ quý lại cao hơn. Như vậy mà tính, giá hai trăm linh thạch cũng không tính là cao đâu nhỉ?"

Người đàn ông trung niên trầm ngâm không nói, tiểu Hà hừ một tiếng, nói:

"Cách tính giá thì đúng rồi, nhưng người dựa vào đâu để có thể chứng minh mình có thể dẫn chúng ta tới chỗ Tịch Vụ hoa hai đường vân?"

Lục Trần nhún vai một cái, không tranh cãi với tiểu Hà, chỉ nhìn người đàn ông trung niên đưa ra hai ngón tay, nói:

"Hai trăm linh thạch."

"Đúng rồi"

Sau đó hần giống như nhớ ra điều gì đó, bổ sung thêm một câu:

"Tôi chỉ phụ trách mang các người tới chỗ có hoa, về phần hái, cất giữ như thế nào, hoặc gặp những chuyện như đối phó với yêu thú độc vật, tu sĩ khác xuất thủ cướp đoạt, tôi mặc kệ."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 56: Vùng đất Mê Loạn

Dịch giả: Hoàng Oanh Hay Hát

Nói ra điều kiện của mình, Lục Trần liền rời khỏi phòng, đứng chờ cùng với hai người dẫn đường lúc trước trong quán rượu.

Sau khi đóng cửa thương nghị một lúc, ba người kia rời khỏi phòng, người đàn ông trung niên trực tiếp đi tới trước mặt Lục Trần nói:

"Trà trước một nửa, sau khi tìm được đồ trà nửa còn lại."

Lục Trần ngẩng đầu, nhìn hần cười rồi gật đầu một cái.

※※※

Từ cửa nam thành Nguyệt Nha đi ra, dọc theo miễn cưỡng coi như là an toàn, cỏ dại tuy mọc nhiều nhưng người đi lại trên đường cũng đông không kém, xa xa có thể nhìn thấy hai ngọn núi trước mặt. Họ đang đi tới chỗ có hai ngọn núi đó.

Lục Trần đã làm quen với ba "ông chủ" trên đường đi, người đàn ông trung niên cầm đầu tên là Hàn Nam Tổ, nam tử trẻ tuổi tên là Hà Cương, về phần cô gái có dung mạo xinh xắn kia mang họ Dịch, tên một chữ Hân. Đôi bên cũng chỉ giới thiệu với nhau đến vậy, lai lịch thân phận không đề cập tới một chữ, thậm chí tên của họ là tên thật hay tên giả cũng khó nói.

Lục Trần không quá để ý tới chuyện này, ở vùng đất Mê Loạn tốt xấu lẫn lộn, nguy cơ tứ phía, mọi người đều phải cẩn thận, huống chi đám người Hàn Nam Tổ cũng không truy hỏi lai lịch của Lục Trần, có lẽ họ cũng hiểu là mình sẽ chẳng moi được bao nhiêu tin từ miệng Lục Trần.

Sau khi đi được một thời gian, Lục Trần liền chỉ hai ngọn núi lớn phía trước, nhìn ba người mỉm cười nói:

"Hai ngọn núi trước mặt kia, ngọn bên trái tên là núi Hồ, bên phải tên là núi Rồng, giữa hai núi có một cái thung lũng, mọi người thường gọi là "Nhất Tuyến Thiên" (đường lên trời), nhưng cũng có một cái tên khác là "eo Dục Hồ", nghe nói là thời xưa, có người nhìn thấy một con mãnh hổ đứng từ ngọn núi này nhảy sang ngọn núi kia, nên đặt tên như vậy."

"A? Chẳng lẽ trên núi Hồ thật sự có mãnh hổ ư?"

Người nói câu này là cô gái Dịch Hân tò mò.

Lục Trần cười không nói, Hà Cương bên cạnh hừ một tiếng, nói:

"Sư muội, những lời này chẳng qua chỉ là tin đồn nơi sơn dã, sao có thể coi là thật?"

Dịch Hân đỏ mặt, "a" một tiếng, trông có chút ngượng ngùng. Lục Trần làm như không nhìn thấy, mắt nhìn phía trước cười nói:

"Chúng ta đi xuyên qua eo Dục Hồ là thực sự bước chân vào vùng đất Mê Loạn. Tuy rằng thời điểm đầu sẽ không có quá nhiều nguy hiểm, nhưng mà càng đi sâu vào trong, ngũ hành linh lực hỗn loạn càng mạnh, các loại yêu thú càng thêm hung ác cường hãn, chur vị vẫn nên cẩn thận một chút."

Hàn Nam Tổ khẽ vuốt cằm, còn chưa lên tiếng đã nghe Hà Cương sau lưng lạnh nhạt nói:

"Đó cũng chỉ là khu bên ngoài của vùng đất Mê Loạn thôi, có hung hiểm gì chúng ta sẽ ứng phó. Trông người đạo hạnh yếu thế kia, tốt nhất là đừng nên níu chân ba người chúng ta."

"Sur huynh."

Dịch Hân nhìn Hà Cương kêu một tiếng, dường như cảm thấy lời nói này có chút khó nghe, Hàn Nam Tổ đi phía trước cũng hơi nhíu mày một chút.

Lục Trần không tức giận, ngược lại còn cười nói:

"Hà huynh nói phải, luận đạo hạnh, ta kém hơn mấy vị, miễn cưỡng có một chút bản lãnh bảo toàn tánh mạng, nếu sau này gặp phải nguy hiểm, ta sẽ cố hết sức chạy trốn, không tạo thêm phiền toái cho ba vị. Nhưng mà nếu vạn nhất gặp phải hung hiểm gì đó không thể ứng phó, đến lúc đó đành mời Hà huynh trợ giúp viện thủ."

Nghe Lục Trần hạ thấp mình nói câu này, sắc mặt Hà Cương nhất thời hòa hoãn không ít, trên mặt có chút đắc ý, nói:

"Đó là đương nhiên, chúng ta còn phải dựa vào người để tìm được Tịch Vụ hoa hai đường vân đấy."

Lục Trần cười ha ha, chấp tay nói:

"Vây ta cảm ơn Hà huynh trước."

Hà Cương thân nhiên cười một tiếng, không trả lời, chấp tay đi về phía trước.

Hàn Nam Tổ đứng nhìn cảnh tượng này, chân mày nhíu càng sâu, dường như muốn mở miệng nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu một cái, yên lặng không nói.

Bốn người đi thêm chừng nửa giờ, rốt cuộc cũng tới eo Dược Hồ mà Lục Trần nói lúc trước. Đứng dưới chân hai ngọn núi mà quan sát, thấy khắp nơi rừng mọc tùm lùm, nhiệt độ hình như cũng hạ thấp không ít. Phía trước là một cái thung lũng nằm trong hai ngọn núi, bên trong có một con đường mòn quanh co khúc chiết để đi vào trong sơn cốc, chỗ rộng cũng chỉ có chừng sáu bảy thước.

Lúc này eo Dược Hồ cũng không phải là không có ai, mặc dù không náo nhiệt như thành Nguyệt Nha nhưng vẫn có một số người đi lại nhìn bề ngoài, nhìn quần áo trang sức thì biết họ đều là tu sĩ. Chẳng qua thái độ của họ rất cẩn thận, ngoại trừ người đồng hành bên cạnh mình, mỗi khi đi ngang qua người khác, họ đều dùng ánh mắt cảnh giác đề phòng, tỏ ra hết sức cẩn thận.

Không cần phải nói, những người còn qua eo Dược Hồ lúc này đều là những tu sĩ định đi vùng đất Mê Loạn thám hiểm, hoặc là người thám hiểm trở về. Dưới sự hướng dẫn của Lục Trần, đám người Hàn Nam Tổ bắt đầu đi vào eo Dược Hồ.

Tiến vào thung lũng, chỉ thấy cảnh sắc chung quanh lại biến đổi, hai sườn thung lũng là vách đá treo cao, cây cỏ thụ, cỏ dại có thể nhìn thấy khắp nơi, thỉnh thoảng còn có những tảng đá với hình thù kỳ lạ, suối chảy róc rách, rêu xanh nước biếc, hội tụ thành dòng, tất cả tạo nên một cảnh tượng khá đẹp và kỳ thú.

Dịch Hân hình như là lần đầu tiên tới vùng đất Mê Loạn, đối với khung cảnh trước mắt khen ngợi không dứt, thỉnh thoảng nhìn thấy một vài cảnh tượng khác lạ còn ngạc nhiên mừng rỡ hoan hô, điều này đã khiến cho đoạn đường trở nên thoải mái, tốc độ đi nhanh không ít.

Đường đi trong eo Dược Hồ gấp ghe hẹp dài, nhưng mà mọi người đều bình an vô sự, sau nửa giờ đã tới được cửa cốc, chỉ thấy cuối con đường có một tảng đá lớn dựng đứng, phía trên có khắc hai chữ "Mê loạn".

Bốn người dừng lại bên tảng đá lớn, ba người Hàn Nam Tổ đưa mắt nhìn nhau một cái, sắc mặt đều có chút nghiêm túc.

Đi qua tảng đá này là chính thức tiến vào vùng đất Mê Loạn, bao nhiêu năm qua đi, mảnh đất này vẫn nổi danh là hung hiểm, từ xưa đến nay không biết đã chôn vùi bao nhiêu tính mạng tu sĩ, có thể gọi là hung danh hiển hách.

Khác với ba người này, Lục Trần trông khá ung dung, đi tới chỗ nhẹ vào tảng đá, sau đó nhìn ba người Hàn Nam Tổ cười một cái, rồi rời sang bên cạnh.

Ba người Hàn Nam Tổ cũng đi theo.

Vừa đi ra khỏi eo Dược Hồ, ba người Hàn Nam Tổ liền cảm giác thấy xung quanh mình như có một điều kỳ dị nào đó lướt qua, giống như một con gió vô hình. Linh lực trong khí hải nơi đan điền hơi chấn động một cái. Tuy nhiên, sau khi cẩn thận kiểm tra, họ không phát hiện có quá nhiều sự khác thường.

Lục Trần mở miệng nói:

"Chúng ta mới tiến vào vùng đất Mê Loạn, ngũ hành hỗn loạn không rõ lắm, ít nhất trong phạm vi ngàn dặm của khu vực ngoài vùng đất Mê Loạn sẽ không ảnh hưởng gì quá lớn tới đạo hạnh của tu sĩ chúng ta, chớ vị không nên kinh hoảng."

Hàn Nam Tổ gật đầu một cái, sắc mặt như thường, đối với vùng đất Mê Loạn dường như hẳn cũng có chút kinh nghiệm, nói:

"Đa tạ Lục huynh đệ nhắc nhở, tiếp theo chúng ta nên đi như thế nào?"

Lục Trần nói:

"Các người muốn tìm "Tịch Vụ hoa", nó mọc ở núi Hắc Giáp, cách nơi này một năm năm mươi dặm về phía tây nam, nhưng mà đường rất khó đi, trên đường chắc chắn sẽ có một ít trở ngại, cho nên chúng ta sẽ mất khoảng hai ngày để di chuyển."

Hàn Nam Tổ gật đầu nói:

"Đã như vậy, chúng ta cần mau chóng lên đường."

Lục Trần cười đồng ý, liền dẫn đầu đi về phía trước, đồng thời ngẩng đầu nhìn trời một cái, chỉ thấy trời cuối thu quang đăng xanh thẳm, yên tĩnh tịch mịch, thỉnh thoảng có mấy đám mây trắng trôi qua.

Ở một nơi cách khá xa nơi họ đang đi, trên bầu trời cũng có mấy đám mây trắng lơ lửng, đột nhiên có mấy đạo kiếm quang từ trong tầng mây lao ra, phiêu đảng chân trời, bay sâu vào trong vùng đất Mê Loạn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 57: Kiếm ảnh đêm khuya

Dịch giả: Hoàng Oanh Hay Hát

Vùng đất Mê Loạn rộng lớn mênh mông, ngang dọc triệu dặm, bên trong có vô số hung hiểm, từ xưa tới nay không biết đã chôn vùi bao nhiêu sinh mạng. Nhưng mà máu tươi tiền nhân bỏ ra cũng không phải là vô ích, cho đến ngày nay, Tu Chân giới Trung thổ Thần châu đã có cách hiểu đại khái đối với vùng đất này.

Sơ lược mà nói, vùng đất Mê Loạn có thể chia thành ba khu vực, khu vực đầu tiên rộng hơn mười vạn dặm, chính là từ khi vượt khỏi eo Dược Hồ kéo dài xuống phía nam, cho tới khi gặp con sông lớn "Long Xuyên", mọi người gọi đây là khu vực vòng ngoài của vùng đất Mê Loạn. Vượt qua Long Xuyên, lại tiếp tục đi về phía nam mấy chục vạn dặm, cho đến khi gặp Đại Tuyết sơn không thể leo tới đỉnh, tức là kết thúc khu vực trung bộ của vùng đất Mê Loạn. Nếu tiếp tục đi về phía nam, tức là đang đi vào khu vực trọng yếu nhất của vùng đất này, nhưng cũng là nơi hung hiểm nhất. Khu vực này có vô số nơi hiểm yếu tuyệt địa, sinh linh có sức mạnh kinh khủng, mọi người gọi nơi này là "Hỗn Độn uyên", bao gồm cả "Phá Linh Sa Hải" mà tu sĩ nhân tộc nghe thấy cũng biến sắc.

Thông thường mà nói, càng đi sâu vào vùng đất Mê Loạn, ngũ hành càng hỗn loạn, các loại hung hiểm càng cao. Mặc dù chưa có một quy tắc nào đánh giá mức độ nguy hiểm, nhưng Tu Chân giới trung thổ đã hình thành một quy ước để phân định khu vực hoạt động dựa vào tu vi. Đó chính là, đại đa số mọi người đi tới vùng đất Mê Loạn đều chỉ hoạt động trong phạm vi địa giới vòng ngoài. Khu vực trung bộ rộng lớn hơn nhưng cũng hung hiểm nhiều hơn, muốn bước vào đó thì ít nhất phải tu sĩ Kim Đan cảnh mới có tư cách.

Về phần khu vực trọng yếu nhất là Hỗn Độn uyên, bởi vì quá mức hung hiểm, nghe nói ngay cả Nguyên Anh chân nhân cũng không dám tùy tiện đặt chân vào, có thể nói là đây là thiên hạ đệ nhất tuyệt địa.

Lục Trần dẫn theo ba người Hàn Nam Tổ khởi hành tới Hắc Giáp sơn, ngọn núi này chẳng qua cũng chỉ nằm sâu trong khu vực vòng ngoài hơn trăm dặm. Với khoảng cách này, ngũ hành linh lực nơi đó không quá hỗn loạn, đối với đại đa số tu sĩ mà nói, họ chỉ cảm thấy việc vận hành linh lực có chút trở ngại, ngoài ra không có ảnh hưởng gì mấy, có thể nói là không đáng kể.

Trên đường đi, Lục Trần và Hàn Nam Tổ đi trước, Hà Cương và Dịch Hân đi sau cẩn thận phòng bị, thần kinh của họ khá căng thẳng, luôn quan sát xung quanh, rất sợ có một hung thú lợi hại nào đó từ bụi cây ven đường nhảy ra tấn công.

Trèo đèo lội suối một thời gian thì sắc trời đã tối, tính toán đại khái thì họ đã đi được một nửa chặng đường, ngoại trừ đựng phải mấy con mèo rừng thì chẳng gặp phải điều gì.

Dù là con mèo rừng kia cũng không phải yêu thú gì cường đại, bị Hà Cương một kiếm chém liền thành hai khúc.

Khi đêm đến, Lục Trần dẫn bọn họ tới một chân núi, quẹo trái quẹo phải rồi tới một tảng đá lớn, đi vòng qua phía sau tảng đá thấy một hang động khô ráo. Hân quay đầu nhìn đám người Hàn Nam Tổ cười nói:

"Buổi tối chúng ta ngủ ở đây đi."

Đi vào huyệt động dọn dẹp một lúc, sau khi thu xếp ổn thỏa, Dịch Hân vung tay đánh mạnh vào không trung, không nhìn được nhìn Hàn Nam Tổ hỏi:

"Hàn sư thúc, không phải nói vùng đất Mê Loạn khắp nơi đều là yêu thú độc vật và các loại hung hiểm không tưởng tượng nổi hay sao, tại sao trên đường đi chúng ta không gặp phải chuyện gì vậy? Cháu thấy vùng đất Mê Loạn này chẳng khác gì bên ngoài cả."

Hàn Nam Tổ trợn mắt nhìn nàng một cái, tức giận nói:

"Chưa hiểu việc đời, chó nói bậy bạ."

Dứt lời, hắn quay đầu nhìn về phía Lục Trần, cũng nghiêm mặt nói:

"Không ngờ Lục huynh đệ quả nhiên quen thuộc với địa hình ở khu vực này như vậy, nếu như đường đi ngày mai cũng như hôm nay, đừng nói không tìm được Tịch Vụ hoa, chỉ tính công huynh đệ dẫn chúng ta đi đoạn đường hôm nay cũng đáng giá số tiền công kia rồi."

Lục Trần cười một tiếng, nói:

"Quá khen rồi."

Lúc này, trên mặt Hà Cương ngồi ở bên cạnh hiện lên sự không phục, dường như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng không mở miệng.

Lục Trần đương nhiên thấy sắc mặt của Hà Cương nhưng mà không để trong lòng, chỉ mỉm cười nói:

"Ở vùng đất Mê Loạn, ban đêm hung hiểm hơn ban ngày nhiều, cho dù là vùng đất giáp ranh cũng nguy hiểm hơn nhiều lắm. Nhưng mà chỗ chúng ta chúng ta nghỉ đêm nay rất an toàn, xung quanh cũng không có yêu thú gì lợi hại, chúng ta nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lại tiếp tục lên đường."

Hàn Nam Tổ gật đầu một cái, nói:

"Nghe lời cậu."

※※※

Đào mắt đã là đêm khuya, bên ngoài tối om như mực, chẳng qua hôm nay lại có một vầng trăng treo cao, ánh trăng trong trẻo lạnh lùng chiếu rọi nơi sơn dã.

Gió đêm thổi nhẹ làm lay động ngọn cây, tiếng côn trùng kêu rả rích không rõ từ đâu vang lên, cứ từng đợt rồi lại từng đợt.

Trong sơn động, hai người tuổi trẻ đều đã ngủ say, Lục Trần dựa vào vách đá, ánh mắt nhìn Hàn Nam Tổ ở phía đối diện, chỉ thấy người này đã nhắm mắt, nhưng hai tay đều đặt trên vô kiếm, dường như chỉ cần có một tiếng động là hắn sẽ lập tức rút kiếm chào đón.

Lục Trần nhìn thanh kiếm kia, sau đó cũng nhắm hai mắt lại.

Đúng vào lúc này, tiếng côn trùng kêu bên ngoài sơn động đột nhiên trở nên yên tĩnh. Một cơn gió đêm lạnh lùng thổi qua khiến cho hắn cảm thấy rùng mình.

Lục Trần chậm rãi mở mắt.

Trong sơn động, vì để tránh yêu thú mò tới, mấy người không đốt lửa cho nên ánh sáng lơ mơ, nhưng trong bóng đêm, đôi mắt Lục Trần lại tinh tường như ban ngày.

Ngoài động gió đêm thổi nhẹ, ở rừng cây phía trước loáng thoáng có những âm thanh kỳ lạ theo gió vang tới, chẳng qua nghe không thật lắm, hoặc giả đó chỉ là ảo giác lúc đêm khuya vắng người.

Lục Trần lặng yên không một tiếng động đứng lên, bóng hắn trườn trên nền động như nước, rồi sau đó hợp cùng với thân hình làm một thể, ẩn mình trong bóng đêm.

Hắn theo bóng đêm, vô thanh vô tức đi ra cửa hang, mà ở trong sơn động, Hàn Nam Tổ vẫn còn nhắm mắt ngủ, Hà Cương và Dịch Hân thì ngủ say như chết.

Ánh trăng trong trẻo lạnh lùng bị cây đại thụ phía trước ngăn cản, chỉ còn một vài tia sáng chiếu xuống cửa hang. Lục Trần đứng ở cửa hang một lúc lâu, ánh mắt trầm tĩnh chậm rãi nhìn bốn phía, sau đó tập trung vào hướng tây nam.

Bên kia là một rừng cây, trong bóng đêm, cây cối như là những anh chàng vệ sĩ cao lớn, đôi khi lại như những quý ảnh âm lãnh, khiến người khác sợ hãi.

Lục Trần không do dự, trực tiếp đi vào khu rừng kia, bóng tối bao phủ thân hình hắn, giúp hắn hòa nhập vào bóng đêm, giống như trời sinh hắn đã thuộc về bóng tối.

Trong rừng rậm hoàn toàn yên tĩnh nhưng đi vào sâu thêm một đoạn, đột nhiên có một tiếng gầm thét vang lên, cây cối xung quanh rung động, một thân ảnh không lồ từ trong bóng tối lao ra, phát ra một tiếng gầm kinh thiên động địa.

Tiếng gầm xé tan màn đêm yên tĩnh trong rừng rậm, cương phong lập tức đập vào mặt, răng nanh mang theo mùi hôi tanh khiến cho người ta sợ hãi, đảo mắt đã đến trước mặt, một trảo to lớn đập ngay xuống đầu!

"Grừ!"

Tiếng gào kèm theo tiếng rống giận điên cuồng nhưng Lục Trần không né tránh, chỉ hơi nhú mắt.

"Keng..."

Bỗng dưng, một thanh âm thanh thúy đột nhiên vang lên, tuy nhẹ nhưng lại vang dội, trong nháy mắt áp đảo tiếng gầm. Một đạo kiếm quang từ trong bóng tối lao đến, trong nháy mắt ánh sáng đại thịnh, như ánh trăng chiếu sáng trời đêm, rực rỡ chói mắt.

Kiểm quang như nước, thể như cầu vồng, đâm rách bóng đêm, chém vào bóng mờ.

Cái bóng đang gào kia quay đầu lại rồi đột nhiên im lặng vô thanh.

Sau đó, cái bóng kia bị kiếm quang chém thành hai nửa!

Mùi máu tươi lập tức tràn ngập không khí, mưa máu bay xuống là tả. Xung quanh trở nên yên tĩnh, duy chỉ có đạo kiếm quang tươi đẹp, lạnh như băng kia vẫn còn di chuyển, xuyên qua bóng mờ tới trước mặt Lục Trần.

Thế đến không thể đỡ và nó không có dấu hiệu dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 58: Kỳ tài Côn Luân

Dịch giả: Hoàng Oanh Hay Hát

Lục Trần lui về phía sau một bước, trông giống như là bị kinh sợ, sắc mặt căng thẳng, một tay che trước ngực, một tay khác rũ xuống bên người, sau đó lặng lẽ đưa ra sau lưng, giống như đang cầm thứ gì đó.

Một giây trước, kiếm mang như trăng sáng, ánh sáng rực rỡ chiếu sáng khắp khu rừng, tiếng gió gào thét như sóng lớn cuộn cuộn, nhưng chỉ trong một giây tiếp theo, lưỡi kiếm đột nhiên ngừng lại cách trán Lục Trần chỉ một tấc.

Kiểm quang đến với thể như sao băng rồi dần dần thu nhỏ, cuối cùng yên lặng hiển hiện ra một thanh trường kiếm, trong bóng đêm mờ hồ có thể nhìn thấy bóng người cầm kiếm.

Hình như là một cô gái.

Không thấy rõ dung mạo của nàng, trong khu rừng tối om hiện giờ, thứ duy nhất phát ra ánh sáng chính là thanh kiếm trên tay cô gái này.

Gió trong rừng lại thổi, vòng qua những tán cây, lá cây già cổ rơi xuống hình như có mang theo màu máu đỏ thẫm.

※※※

Một giọt máu rơi xuống mũi kiếm, nhẹ nhàng di chuyển theo một quỹ tích đẹp quý dị, kinh tâm động phách.

Lục Trần chỉ cảm thấy mi tâm của mình lạnh băng, giống như mũi kiếm vô hình kia đã đâm trúng. Thanh kiếm kia dừng trước trán, im lặng trong bóng đêm.

"Vì sao ngươi không tránh?"

Cô gái nói với giọng bình tĩnh, dễ nghe.

Lục Trần hít sâu một hơi, nói:

"Đạo hạnh của cô quá cao, kiếm thế quá nhanh, tôi tránh không nổi."

Trong bóng tối, cô gái hừ một tiếng, lại nói:

"Vậy thì người lên cầm binh khí giấu ở sau lưng là có dụng ý gì?"

Lục Trần lập tức giơ tay phải, không do dự chút ném thanh đoản kiếm màu đen ra ngoài. Chỉ nghe "phụp" một tiếng, thanh kiếm đen đã cắm phập vào một thân cây trong rừng.

Lục Trần giang hai tay, tỏ ý tay không tác sát, sau đó chậm rãi hạ xuống. Thanh trường kiếm sáng ngời vẫn dừng ở trước mặt hắn một tấc, không đung đưa, cũng không có ý thu hồi.

Gió đêm thổi qua, giọt máu trên mũi kiếm như giấy dựa để được ở lại nhưng sau một lúc thì bị chia làm hai, một phần rơi xuống mặt đất.

Trong giây phút đó, kiếm mang dường như sáng lên, mũi kiếm sắc bén tựa như hơi dịch lên cao một chút. Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, Lục Trần tròn mắt, con ngươi hơi co lại.

Chẳng qua hành động đó chỉ xảy ra trong một giây, thanh kiếm bỗng nhiên được đưa về phía sau, vô thanh vô tức biến mất.

Trong bóng tối có một điểm quang, giống như là đôi mắt sáng ngời của nàng, nàng nhìn Lục Trần một cái, không nói gì rồi xoay người rời đi, trong nháy mắt liền biến mất trong bóng đêm.

Trong giây phút nàng xoay người, trong bóng tối dường như có một tia sáng màu đỏ lóe lên, Lục Trần nhìn thấy ánh sáng đó, tuy có phần không rõ nhưng vẫn nhận ra trên vai của cô gái này có một chiếc áo choàng lông vũ màu đỏ.

Chiếc áo choàng mở ra như cánh chim, cùng với cô gái hòa mình trong bóng đêm, phiêu nhiên bay về phương xa.

Lục Trần đứng tại chỗ một lúc lâu, chân mày dần dần nhíu lại, dường như đang suy tư điều gì đó. Một lát sau, hắn đi tới bên cạnh thân cây thu hồi thanh đoản kiếm, cũng không biết hắn có động tác gì mà chỉ trong nháy mắt, thanh kiếm đen kia đã biến mất.

Sau đó, Lục Trần đi về phía trước mấy bước, ngồi xổm nhìn xung quanh, thấy máu thịt bầy nhầy, máu tươi tràn ra một khu vực, cách đó không xa có thi thể của một con yêu thú đã bị chia làm hai nửa, nằm trên mặt đất.

"Hắc Ma hùng..."

Lục Trần thấp giọng nói một câu nói, sau đó đi tới dùng chân khều khều thân thể không lành lặn của con yêu thú này:

"Yêu đàn không còn, chắc bị nàng lấy đi rồi. Một kiếm kia uy lực mạnh như vậy... chắc là 'Nguyệt Hoa Trảm'?"

Hắn im lặng chốc lát, sau đó đứng lên, ánh mắt nhìn về một hướng tối om, thấp giọng tự nhủ một câu:

"Phái Côn Luân từ lúc nào sinh ra một vị thiên tài trẻ tuổi như vậy?"

"Nhưng mà, cái áo choàng đó..."

Lục Trần nói tới chỗ này thì dừng lại, lắc đầu một cái không nói gì nữa, xoay người trở về.

Bóng tối như hình với bóng lại vây quanh hắn, che giấu cho thân hình hắn.

※※※

Sáng sớm hôm sau, đám người Hàn Nam Tổ tỉnh dậy, một nhóm bốn người lại tiếp tục hành trình tới Hắc Giáp sơn.

Có lẽ dần đi sâu vào vùng đất Mê Loạn, hôm nay số yêu thú mà họ gặp nhiều hơn hôm qua một chút, nhưng mà dưới sự hướng dẫn của Lục Trần, dọc đường đi họ tránh được phần lớn nguy hiểm, sau nửa ngày họ cũng đã nhìn thấy đỉnh núi Hắc Giáp sơn.

Bởi vì người bình thường không thể tiến vào vùng đất Mê Loạn, nên những người tới được đây toàn là tu sĩ nhân tộc, mà nơi sơn dã không người sinh sống thì đương nhiên cũng chẳng có con đường xá gì.

Có điều bất ngờ là, mọi việc luôn có ngoại lệ, nói thí dụ như một số địa phương hấp dẫn, tu sĩ nhân tộc tới lui nhiều lần thì sẽ ngẫu nhiên tạo thành một con đường mòn. Giống như bây giờ, bốn người Lục Trần đang đứng trên một cái gò đất nhỏ, phía trước có ba lối mòn.

Lục Trần chỉ hướng tây nam rồi nhìn Hàn Nam Tổ nói:

"Từ nơi này đi thêm chừng nửa giờ là có thể đến được Hắc Giáp sơn rồi."

Hàn Nam Tổ gật đầu một cái, nhìn phương đỉnh núi nơi xa xa, mép lộ ra một nụ cười châm biếm.

Dịch Hàn đứng bên cạnh có chút hiếu kỳ hết nhìn đông lại nhìn tây, cuối cùng ánh mắt nhìn vào con đường trước mặt, hỏi Lục Trần:

"Lục đại ca, huynh vừa nói mấy con đường trước mặt đều do những người tới đây đi nhiều mà thành ư?"

Lục Trần nói:

"Đúng vậy."

Dịch Hân nói:

"Chẳng lẽ mọi người đều đã tới Hắc Giáp sơn? Vậy chẳng phải Linh tài trên núi đều đã bị người ta khai thác hết rồi sao?"

Lục Trần cười nói:

"Vậy thì không phải, Hắc Giáp sơn mặc dù có Tịch Vụ hoa và một số Linh tài khác, nhưng đây chỉ là linh tài một đường vân, sức hấp dẫn không lớn, không có quá nhiều người đề ý. Tu sĩ tới nơi này đều là để đi nơi khác."

"Nơi khác?"

Dịch Hân đảo mắt nhìn ngã ba, sau đó nhìn con đường đi về hướng đông nam, hỏi:

"Bên kia là nơi nào, có gì tốt ở đó?"

Lục Trần suy nghĩ một chút, nói:

"Từ nơi này đi về phía nam mấy trăm dặm quả thật có mấy địa điểm như 'Thanh Quỷ động', 'Ngũ Phong sơn', 'Hoàng Nê đàm' (đám đất vàng), đây là những nơi có một số linh tài nổi danh, bình thường tu sĩ cũng đến đó khá nhiều."

"Thì ra là như vậy."

Dịch Hân gật đầu một cái, cười nói:

"Lục đại ca kiến thức thật uyên bác."

Lục Trần nhún nhún vai, mỉm cười nói:

"Đừng quên đây chính là căn câu cơm của ta đó."

Dịch Hân thân nhiên bật cười, Hà Cương ở bên lại có mấy phần không phục, hừ một tiếng nói:

"Ta thấy hướng này mặc dù đúng là có mấy nơi như ngươi nói, nhưng địa điểm nổi danh nhất rõ ràng không phải những nơi đó."

Dịch Hân ngắt ra, nói:

"Sư huynh biết thêm nơi nào à?"

Hà Cương hiện ngao khí, nói:

"Trước khi tới đây, ta đã đọc qua một vài tư liệu, biết từ nơi này đi về phía nam tám trăm dặm, chính là chiến trường chính - ma đại chiến mười năm trước, cũng chính là 'Hoang cốc' tiếng tăm lừng lẫy, nơi đó mới là nơi mà vô số tu sĩ muốn đi tới nhất."

"Lục huynh, ta nói có đúng không?"

Hà Cương liếc mắt nhìn về phía Lục Trần.

Lục Trần im lặng một lúc, sắc mặt bình thản, sau đó nói:

"Đúng vậy."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 59: Bầy Hắc Sài cầu

Dịch giả: Hoàng Oanh Hay Hát

Dịch Hân mắt sáng bừng, mặt mày vui vẻ, nói:

"Hóa ra Hoang cốc ở bên kia sao? Nghe nói mười năm trước ma giáo ở đó bày ra đại trận âm độc, mưu toan hút lấy tinh huyết, tinh hồn của hàng vạn sinh linh trong thiên hạ, kết quả bị Chân Tiên minh phái đại quân công phá, khiến cho ma giáo tổn thương nguyên khí nặng nề, đến nay vẫn chưa thể khôi phục."

Lục Trần ngẩn ra, nhìn về phía Dịch Hân, trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên, nói:

"Bày trận hút lấy tinh huyết của sinh linh? Cô nghe câu này ở đâu vậy?"

Dịch Hân định mở miệng trả lời, Hà Cương đã giễu cợt nói:

"Sur muối không nên nghe lời đồn đãi linh tinh, chiến dịch năm đó, rõ ràng là ma giáo tụ tập đám yêu nhân ở Hoang cốc bày 'pháp trận Thập Bát Minh Ngục', ý đồ gọi ra đại quân ác quỷ dưới hoàng tuyền để làm hại nhân gian, làm gì có liên quan tới tinh huyết, tinh hồn gì."

Đôi mi thanh tú của Dịch Hân nhú một cái, trên mặt lộ ra vẻ không phục, nói:

"Không phải đâu! Muội nghe sư phụ nói qua chuyện này mà, lão nhân gia ông ấy nói như vậy."

Vừa nói, nàng quay đầu nhìn về phía Lục Trần, nói:

"Lục đại ca thấy sao? Huynh đã từng nghe nói về những việc ma giáo làm ở Hoang cốc chưa?"

Lục Trần im lặng một lúc, trên mặt hiện ra một nụ cười khổ, lắc đầu nói:

"Ta cũng không biết."

Hà Cương định nói gì đó nhưng Hàn Nam Tổ đã trợn mắt nhìn hai người bọn họ, nói:

"Tranh cãi cái gì, mau lên đường."

Hà Cương và Dịch Hân rất là kính trọng vị sư thúc này, nghe vậy liền không dám nhiều lời, một nhóm bốn người tiếp tục đi tới Hắc Giáp sơn.

Về phần cái ngã ba kia, có lẽ do không nhiều người đi qua nên cỏ dại vẫn yên tĩnh như trước.

Khi bọn họ tới chân núi Hắc Giáp sơn, bắt đầu leo núi thì con đường không còn ung dung nữa, bởi vì trên Hắc Giáp sơn lúc nào cũng có thể nhìn thấy yêu thú qua lại. Cho dù có Lục Trần dẫn đường cũng khó mà tìm được một con đường tắt bình yên.

Yêu thú ở vùng đất Mê Loạn hung mãnh hơn ở nơi khác nhiều, thấy có người đi ngang qua, chúng thường sẽ chủ động công kích, cho nên đám người Hàn Nam Tổ đều đã lấy binh khí, vừa đi vừa chém giết yêu thú.

Cũng may nơi này không tính sâu trong vùng đất Mê Loạn, thực lực yêu thú trên núi cũng bình thường, hung mãnh có thừa, trí khôn chưa đủ, đám người Hàn Nam Tổ cũng có thể đối phó được.

Đi được tới giữa chừng núi, trên mặt mấy người đều có mấy giọt máu, Hà Cương không nhịn được nữa, mắt lạnh nhìn Lục Trần nói:

"Lục Trần, vì sao ngươi không ra tay?"

Dọc đường đi, Lục Trần đứng là luôn khoanh tay đứng nhìn, nói cũng kỳ quái, phần lớn lúc yêu thú tấn công, chúng đều tìm đám người Hàn Nam Tổ tấn công, rất ít con chủ động tìm Lục Trần gây chuyện. Mà trông tên này lại ung dung nhàn nhã đứng bên cạnh xem cuộc chiến, không có ý xuất thủ trợ giúp.

Nghe thấy Hà Cương nói như vậy, Lục Trần toét miệng cười:

"Chúng ta đã thống nhất trước rồi mà, ta chỉ phụ trách dẫn đường, những chuyện khác ta không xía vào."

"Ngươi..."

Hà Cương tức giận định xông lên, nhưng ngay sau đó đã bị Hàn Nam Tổ quát bảo ngưng lại, người đàn ông trung niên này nhìn Lục Trần, cau mày nói:

"Lục huynh đệ, chúng ta nếu đã đồng ý với cậu đương nhiên sẽ không đổi ý, chẳng qua hiện giờ đã lên được Hắc Giáp sơn, vậy Tịch Vụ hoa ở đâu?"

Lục Trần cười cười, đi về phía trước hai bước nhìn sơn thế, ngay sau đó ngoắc tay nói:

"Theo tôi tới đây."

Một nhóm bốn người tiếp tục đi về phía trước, ba người Hàn Nam Tổ đi theo sau lưng Lục Trần, nhìn phương hướng chắc là họ đang đi về mặt đông của Hắc Giáp sơn. Đi dọc con đường này chưa tới một canh giờ, bọn họ đã bị mấy tốp yêu thú tấn công, những con yêu thú khác thì không nói đến, duy chỉ có lúc tới khe núi, bọn họ gặp một đám "Hắc Sài cầu" là có chút phiền toái.

Hắc Sài cầu là yêu thú cấp thấp bình thường, trông chẳng khác gì nhiều so với mấy con chó trông nhà ở bên ngoài, chỉ có đầu to hơn một chút, tính tình hung mãnh hơn một chút. Nói một cách đơn giản, dù ở trên Hắc Giáp sơn, Hắc Sài cầu cũng là một loại yêu thú yếu, nhưng có một đặc điểm khác biệt, đó là loại yêu thú trời sinh tính tình rất đoàn kết, chưa bao giờ thấy có một con Hắc Sài cầu đi riêng lẻ. Nói một cách tương đối, loại yêu thú này thông minh hơn một chút so với những yêu thú khác, thấy con mình là chúng cùng nhau tiến thoái, không hành động riêng lẻ.

Ở khe núi đó, đám người Lục Trần gặp một đám Hắc Sài cầu như vậy, số lượng ước chừng khoảng bảy tám con, thật ra đây không phải một bầy chó lớn, nhưng chỉ vậy thôi chúng cũng đã khiến cho Hà Cương và Dịch Hân kiến thức cái gì mới gọi là giáo hoạt.

Đàn chó vây bốn xung quanh, chúng còn biết dùng kẻ sách giường đồng kích tây, sau đó đoán được Dịch Hân và Hà Cương là hai người yếu nhất trong nhóm nên hợp nhau tấn công, khiến cho hai người tuổi trẻ này không kịp đề phòng, chật vật vô cùng.

Nhất là Dịch Hân, bởi vì nàng chưa từng xông pha giang hồ, thấy một con chó hoang hung ác nhào tới, mặt đúng là hoa dung thất sắc, mười thành công lực chỉ có thể dùng được năm thành.

Cũng may cho họ là bên cạnh còn có Hàn Nam Tổ đạo hạnh thâm hậu, kinh nghiệm phong phú, một mình một kiếm xông về phía trước, giết chết ba con chó hoang, chém bị thương hai con, lúc này mới dọa lui bầy chó, mang lại thể diện cho đội ngũ.

Trong quá trình này, Lục Trần vẫn không xuất thủ, Dịch Hân chưa tỉnh hồn thì không nói làm gì, Hà Cương thì trợn mắt nhìn, đang muốn tức miệng mắng to thì đột nhiên liền thấy Lục Trần đứng trên vách đá nhìn xuống phía dưới, ngoắc tay với bọn họ:

"Đến đây đi, Tịch Vụ hoa đang ở bên dưới."

Lục Trần nói không sai, sau khi đám người Hàn Nam Tổ nhìn xuống quả nhiên phát hiện ở dưới khe núi có một thác nước cao mấy trượng, dưới cùng là một cái đầm, vách đá bên cạnh đầm có một không ít bông hoa màu hồng.

Lần này Hà Cương không so đo với Lục Trần, mấy người liền vội vàng tìm đường tắt xuống núi, đi tới chỗ đầm nước kia.

Hàn Nam Tổ nhìn trên vách đá, trên mặt lộ ra nụ cười, nói:

"Quả nhiên là Tịch Vụ hoa, không ngờ nơi này lại có nhiều như vậy."

Hà Cương và Dịch Hân cũng hết sức vui mừng, mục tiêu của bọn họ lần này chỉ là hái được mười đóa Tịch Vụ hoa trở về là hoàn thành nhiệm vụ, nhưng nhìn số hoa trên vách đá này, sợ rằng ít nhất cũng phải hơn hai mươi đóa, hiển nhiên là trúng độc đắc rồi.

Lập tức, Hà Cương và Dịch Hân liền leo lên vách đá hái hoa, mà Hàn Nam Tổ chính lại đi tới bên cạnh Lục Trần, nói:

"Lục huynh đệ, chỗ này quả thật rất tuyệt vời, cảm ơn cậu. Nhưng mà lúc trước cậu có nói Tịch Vụ hoa hai đường vân..."

Lục Trần gật đầu một cái, chỉ một thác nước nói:

"Nếu như tôi đoán không sai, sau lần nước đang chảy xuống kia sẽ có hoa hai đường vân, ông qua đó xem một chút đi."

Hàn Nam Tổ ngần ra, trong ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc, trầm ngâm một lát rồi gật đầu bước tới chỗ thác nước.

Chỉ thấy hán đi tới chỗ thác nước, dùng đôi tay chân khỏe mạnh bắt đầu leo dọc vách đá, mặc dù nơi này khá trơn, dễ trượt nhưng đối với hán chẳng nhảm nhỏ gì cả.

Cũng không lâu sau, hán bỗng nhiên dừng lại, ngay sau đó tìm tòi sau màn nước, hái được một bông hoa màu hồng to lớn, nhảy xuống.

Sau khi rơi xuống đất, Hàn Nam Tổ nhìn kỹ đóa hoa trong tay, nhất thời trên mặt hiện lên một nụ cười tươi, gật đầu nói:

"Quả nhiên là hai đường vân."

Hán hơi trầm ngâm rồi móc từ trong ngực ra một cái túi nhỏ, ném cho Lục Trần:

"Đây là phần thù lao còn lại của cậu."

Lục Trần tiếp lấy, mỉm cười gật đầu, đang định nói gì đó thì gạt mình xoay người lại.

Chỉ thấy sơn dã tịch mịch, ngoại trừ gió núi thổi qua ngọn cây tạo ra âm thanh xào xạc thì không có động tĩnh gì khác. Thế nhưng giờ phút này, hán cảm thấy có gì đó khác thường, trong gió hình như tuyền tới tiếng chó kêu nho nhỏ.

Sắc mặt Lục Trần hơi trầm xuống, cau mày xoay người lại nhìn Hàn Nam Tổ nói:

"Đừng hái nữa, chúng ta rời khỏi nơi này đi."

...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 60: Lợi dụng động tâm

Dịch giả: Hoàng Oanh Hay Hát

"Vì sao vậy?"

Hàn Nam Tổ ngẩn ra, mang theo nghi ngờ hỏi.

Lục Trần không lập tức trả lời mà ngẩng đầu nhìn Hà Cương và Dịch Hân đang ở trên vách đá đối diện, gọi to:

"Hai vị, mọi người xuống đây một chút đi."

Hà Cương và Dịch Hân quay đầu nhìn xuống, dù có chút ngoài ý muốn nhưng vẫn theo vách đá leo xuống.

Tới chỗ Lục Trần, Dịch Hân giành trước hỏi:

"Lục đại ca, chúng ta đang hái Tịch Vụ hoa, tại sao lại bảo xuống?"

Lục Trần nói:

"Trước tiên đừng hái vội, tốt nhất chúng ta lập tức rời khỏi nơi này."

"Hả?"

Hà Cương và Dịch Hân đều lấy làm kinh hãi, trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Hàn Nam Tổ cau mày nhìn Lục Trần, nói:

"Lục huynh đệ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Lục Trần nói:

"Tôi cảm thấy xung quanh có cái gì đó không đúng, có thể sẽ có Hắc Sài cầu tới."

Hà Cương nhất thời giều cột lên tiếng, không cho là đúng nói:

"Chẳng qua chỉ là một đám yêu thú yếu ớt, có gì phải sợ?"

Lục Trần chân mày nhíu lại, có chút thâm ý nhìn Hà Cương. Hà Cương bị hắn nhìn một cái, đột nhiên nghĩ tới lúc mình gặp phải đám Hắc Sài cầu kia, biểu hiện có phần chật vật, trong lúc nhất thời không nén giận được, thẹn quá nói:

"Người nhìn cái gì! Lúc trước chúng ta gặp phải đám Hắc Sài cầu kia, chẳng qua là không có phòng bị, một khi chính diện giao thủ, làm gì có ai sợ đám súc sinh đó, tiểu gia ta có thể dễ dàng đuổi chúng đi!"

"Thôi!"

Hàn Nam Tổ kịp thời quát bảo Hà Cương, nhưng đồng thời, trên mặt hắn cũng có vẻ không vui, nói:

"Lục huynh đệ, Tịch Vụ hoa này rất trọng yếu với chúng tôi, hơn nữa đám Hắc Sài cầu lúc trước mạnh yếu thế nào cậu cũng thấy rõ, chắc là không có vấn đề gì cả."

Lục Trần thở dài, nói:

"Trong phiên sơn lâm này, Hắc Sài cầu kết thành đoàn đội, số lượng bày bố cũng có ít có nhiều, ít là mấy con, mà nhiều có lẽ lên tới cả trăm. Vạn nhất

có một bầy chó hoang tới đây, vậy công mọi người, vậy thì sẽ nguy hiểm lắm."

Hàn Nam Tổ trầm ngâm không nói, giữa hai lông mày có chút do dự, nhưng khi Dịch Hân quay đầu nhìn vách đá bên thác nước, mở miệng nói:

"Sư thúc, chúng ta mới hái được một chút Tịch Vụ hoa thôi, trên đó còn rất nhiều."

Hàn Nam Tổ quay đầu nhìn một cái, quả nhiên phát hiện Tịch Vụ hoa trên vách đá vẫn còn chừng một nửa, giờ phút này chúng đang khẽ run trong gió, trông rất xinh đẹp mỹ miều. Hắn chần chờ một chút, tính toán tới lợi ích, công dụng khi mang được đám Tịch Vụ hoa này về, quả quyết nói:

"Tiếp tục hái, tốc độ nhanh chút, hái xong là chúng ta lập tức đi ngay."

"Dạ!"

Hà Cương và Dịch Hân đồng thời đáp ứng.

Nói xong, Dịch Hân lập tức xoay người rời đi, Hà Cương tròn mắt nhìn Lục Trần mang theo mấy phần khinh bỉ, sau đó mới xoay người bước nhanh tới vách đá.

Lục Trần nhìn bóng lưng hắn, khẽ lắc đầu một cái, sau đó nhìn Hàn Nam Tổ nói:

"Trước đây tôi thỏa thuận dẫn các vị đi tìm Tịch Vụ hoa, bao gồm cả Tịch Vụ hoa hai đường vân, hiện giờ đều đã làm xong, tôi không cần ở lại thêm nơi này làm gì, cáo từ trước."

Dứt lời, hắn chấp tay với Hàn Nam Tổ, sau đó lập tức xoay người.

Hàn Nam Tổ nhìn theo bóng lưng người này, muốn nói lại thôi, hít sâu một hơi sau, xoay người đi tới chỗ vách đá, chuẩn bị giúp Hà Cương và Dịch Hân.

※※※

Lục Trần sai bước rời khỏi khe núi, đi tới dốc đá lúc trước, tìm lấy một chỗ cao rồi đưa mắt nhìn xung quanh một vòng. Chỉ thấy Hắc Giáp sơn cây cối um tùm, trông rất nguyên sinh, chỗ xa hơn, giữa núi rừng thấp thoáng có bóng đen lay động, lên lên xuống xuống mà không đoán được số lượng bao nhiêu. Chỉ có thể loáng thoáng thấy được hướng mà những bóng đen này đi tới chính là bên này, hơn nữa tốc độ không chậm.

Lục Trần hơi biến sắc, đưa mắt nhìn khe núi dưới chân một cái, trong miệng khẽ hừ một tiếng, xoay người rời đi.

Đi chừng hơn trăm trượng, Lục Trần chợt nghe sau lưng vang lên những tiếng quát mắng, chửi bới, có lẽ do quá xa, những thanh âm kia có phần không mấy chân thực, tiếng chó sủa thê lương thì lại hết sức rõ ràng.

Cùng lúc đó, những âm thanh vu vu tiếp tục vang lên trong rừng sâu, chắc chắn là có thêm một bộ phận bóng đen chạy tới nơi này.

Sắc mặt Lục Trần trầm xuống, thấp giọng mắng một câu, nói:

"Mùi chó thật linh!"

Đứng tại chỗ trầm ngâm trong chốc lát, Lục Trần lại nhìn xung quanh, sau đó nhảy lên một cây cao bên cạnh.

Động tác hần linh hoạt như vượn như khỉ, hai ba bước đã leo tới một nhánh cây cách mặt đất mấy trượng, sau đó dùng lực bật nhảy một cái, từ cây này truyền sang cây khác.

Hắn làm động tác này mười mấy lần liên tục, thân thủ linh hoạt như vượn đu cành trong rừng, thần không biết quỷ không hay leo tới một cây cổ thụ rậm rạp nhất, cách mặt đất ít nhất mười trượng, im lặng núp ở đó.

Cũng không lâu lắm, hắn nghe rõ những tiếng chó sủa điên cuồng, rất nhiều bóng đen đột nhiên xuất hiện ở giữa núi rừng, đây là một bầy Hắc Sài cầu to lớn, số lượng lên tới mấy chục con!

Những con có hung ác dữ tợn này sủa inh ỏi, dường như muốn xé nát hết thảy sinh vật trước mặt, nhưng khi chúng chạy tới cái cây mà Lục Trần đang nấp thì giống như mất đi mục tiêu, đi xung quanh một lúc rồi chẳng biết nên làm gì thêm.

Tiếng chó sủa chói tai, mang theo sự hung ác làm người ta lạnh lòng, nhưng dù đám chó này có liều mạng người xung quanh, thậm chí mở rộng phạm vi thêm mười mấy trượng mà vẫn không thu hoạch được gì.

Lục Trần trốn ở trên cây nín thở tĩnh khí, từ khe hở cành lá nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy có mấy con Hắc Sài cầu tìm tòi rất kỹ quanh gốc cây hần núp, nhưng vòng tới vòng lui vẫn không nghĩ được khí tức gì, có lẽ chúng đang rất phiền não căm tức.

Lục Trần lạnh lùng nhìn đám chó hoang dưới đất, không nhúc nhích. Hắc Sài cầu là yêu thú trời sinh tính tình hung ác, nhất là thù dai, nếu bị những con súc sinh này phát hiện ra mình trốn trên cây, dù bọn chúng không leo được cũng sẽ vây quanh, con mồi không chết tuyệt không bỏ qua!

Trong trí nhớ của hắn, trước đây thật lâu, khi còn trẻ sống ở Hắc Giáp sơn một thời gian, đã từng chính mắt thấy một bầy Hắc Sài cầu vây quanh một

gốc cây suốt bảy ngày bảy đêm, cuối cùng con gấu lớn không chịu đựng nổi, bị Hắc Sài cầu xé xác.

Lục Trần khẽ lắc đầu, vứt những trí nhớ không vui đó ra ngoài, sau đó ngồi im chuẩn bị đợi trời tối. Mà ở phía dưới, đám Hắc Sài cầu đó chẳng biết tại sao, dường như không quá nguyện ý buông bỏ, tiếp tục tìm tới, tìm lui.

Chỗ xa hơn, tiếng tức giận quát mắng cùng với tiếng kêu rên, tiếng kiếm khí ngang dọc lẫn thanh âm đánh giết đua nhau vang lên.

Lục Trần nhìn sang khe núi đỏ, sau một lúc thì hai mắt nhắm lại.

Cũng không biết trải qua bao lâu, thanh âm đánh giết dần im lặng, chỉ có tiếng sủa chó tai của bảy Hắc Sài cầu. Có một con gió nhẹ nhàng thổi qua, cây rừng bắt đầu lay động lao xao.

Có chút lạnh lẽo.

Lục Trần từ từ mở mắt, thấy xung quanh tối om.

Lúc này, trời đã tối.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 61: Chạy trốn giữa đêm

Dịch giả: Hoàng Oanh Hay Hát

Bóng đêm quen thuộc bao phủ vùng sơn dã, bóng tối lan tỏa như thủy triều, chỉ tới khi trăng treo cao chiếu sáng xuống dưới, Lục Trần mới nhận ra đám Hắc Sài cầu đó đã đi mất từ bao giờ, có lẽ thực sự chúng không tìm thấy tung tích con mồi nên bắt đầu đi phải rút lui.

Lúc này, trong rừng hoàn toàn yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng có một hai tiếng côn trùng kêu từ trong bụi cỏ nào đó.

Lục Trần nhìn sang khe núi bên kia, lúc này, nơi đó cũng đã im lặng, không còn bất cứ động tĩnh gì.

Lục Trần không tỏ thái độ cả, gương mặt nấp sau cành lá tỏ ra vô cùng lạnh lùng, khác hẳn sự ôn hòa khi ở trước mặt người khác. Trong ánh sáng mờ, đôi mắt hắt sáng ngời, giống như một con dã thú đang ẩn nấp trong bóng đêm.

Núi rừng dưới bóng đêm yên tĩnh và lạnh lùng, một lát sau, bỗng nhiên từ trong bóng tối có một người lao ra, lao đảo liều mạng chạy trốn, dù trong rừng nhiều bụi rậm gai góc, người đó cũng không để ý chút nào.

Ngay sau bóng lưng kia một khoảng xa có mấy tiếng chó sủa, có vẻ như người kia đã tạo ra động tĩnh khiến chúng nghe thấy, rồi cả bầy sủa vang, lại một lần nữa vọt tới chỗ này.

Bóng đen kia nghe thấy sủa thê lương phía sau, thân hình run lên một cái, càng chạy càng nhanh, không hiểu sao lại chạy thẳng tới nơi Lục Trần đang nấp.

Tới gần, Lục Trần mới dần nhìn ra người kia là ai, hóa ra đây chẳng phải là cô gái dung mạo xinh đẹp Dịch Hân đã thuê Lục Trần hay sao. Lúc này, nàng vô cùng hoảng sợ.

Cô nương trẻ tuổi mang theo sự kinh hoàng và có phần tuyệt vọng, dường như hoàn toàn nàng đang chạy trốn từ bản năng cầu sinh của mình. Không hiểu sao nàng có thể sống sót dưới sự vây công của một bầy chó hàng trăm con ban ngày.

Lục Trần nhủ thầm một cái, quay đầu nhìn về phía bóng tối xa xa, cẩn thận nghe và tính toán khoảng cách của những âm thanh truyền tới. Sau một thoáng trầm ngâm, hắn xòe tay vén đám lá cây, lặng lẽ leo xuống mà không làm phát ra một tiếng động.

Chân vừa chạm đất, hắn cảm thấy khác hẳn trên cây, bóng tối sau lưng đen đặc, bất cứ lúc nào cũng có thể có một đàn yêu thú lao ra, cắn xé hắn thành thịt vụn. Lục Trần không chút do dự, xoay người chạy về phía trước, động tác của hắn nhanh nhẹn dị thường, nhìn qua thì thấy giống yêu thú, khác hoàn toàn với động tác liều mạng chạy trốn của Dịch Hân.

Chỉ mấy lần nhô lên hụp xuống, hắn đã đuổi kịp cô gái chạy bạt mạng kia.

Lục Trần tóm lấy cánh tay của Dịch Hân từ phía sau lưng khiến cho nàng chấn động, kêu lên chói tai, tiếng kêu như sắp vỡ tim đến nơi, vừa mang theo sự tuyệt vọng, vừa mang theo sự điên cuồng vùng kiếm chém tới.

Một kiếm khá mạnh, mang theo toàn bộ sức lực bình sinh, có thể thấy nàng đã dùng toàn lực.

Lục Trần né sang một bên tránh được chiêu kiếm này, đồng thời thấp giọng quát lên:

"Là ta, Lục Trần."

Dịch Hân chém không trúng, thân hình bị lao về phía sau theo quán tính, đang định gượng người chém tiếp thì nghe được câu nói này, nhất thời lại rùng mình, hai mắt hiện lên sự không thể tin nổi, nàng nhìn Lục Trần, sau đó đôi môi mấp máy, run rẩy, giống như muốn khóc vậy, nói:

"Lục đại ca, sư thúc và sư huynh của muội, họ..."

Lục Trần trực tiếp cắt ngang lời của nàng, kéo Dịch Hân chạy về phía trước, đồng thời la lên:

"Đừng nói vội! Thoát thân rồi nói."

Dịch Hân bị hấn kéo một cái, thân hình không tự chủ được chạy theo.

Nhưng chạy được một lúc, Dịch Hân liền phát hiện có chút không đúng, Lục Trần không mang nàng chạy về hướng ra ngoài, mà lại vọt vào trong rừng rậm. Trong rừng không có đường, toàn là xuyên qua cây gai.

Không chạy được bao xa, quần áo rách thì không nói làm gì, Dịch Hân còn thấy trên người đã có chừng bốn năm vết sẹo rồi.

"Chúng ta không đi nhầm đường chứ?"

Dịch Hân hoảng loạn la lớn.

Lục Trần không quay đầu lại, tiếp tục kéo nàng chạy về phía trước, đồng thời nói:

"Đừng đường rồi, đám chó hoang sẽ đến ngay đây, chạy theo đường cũ khác nào tự tìm đường chết."

Dịch Hân lúc này loạn lắm rồi, nhưng nàng có thể cảm giác được bàn tay đang kéo mình đi rất vững và có lực, khiến cho nàng theo bản năng để Lục Trần kéo đi.

Tiếp tục chạy được một thời gian, âm thanh chó sủa trong bóng tối phía sau đã rõ hơn nhiều, hiển nhiên, đám Hắc Sài cầu kia đang chạy tới chỗ bọn họ.

Hai người vẫn tiếp tục luồn lách qua các bụi cây, chạy trốn giữ mạng. Qua được một lúc nữa, Dịch Hân có cảm giác mình đang phải chịu hình phạt lăng trì, trên người chỗ nào cũng bị gai nhọn đâm, có nơi còn rách da chảy máu.

Trong lúc nàng đang sợ hãi nhất thì bất chợt dưới chân hẫng một cái.

Trước mặt hai người chính là một sườn núi, hơn nữa khá dốc.

Dịch Hân kêu lên sợ hãi, nàng chưa kịp phản ứng thì Lục Trần đã kéo mạnh tay nàng lại, nhất thời cả hai đều nghiêng người, sau đó ngã và lăn xuống dưới dốc.

Trong bóng tối, tiếng chó hoang tiếng gầm gừ lan tới, có lẽ chúng đã tới sườn núi rồi.

Trong không khí phảng phất có mùi hôi tanh quanh quẩn, nhưng lúc này Dịch Hân đâu còn để ý tới nó nữa, cơ thể nàng đã mất đi không chế, tự do lăn xuống dưới, đụng trúng không biết bao nhiêu hòn đá, gốc cây, thương tích khắp người.

Nàng chỉ cảm thấy trước mặt quay cuồng, sao bay phấp phới, đầu óc thì trống rỗng, ý niệm còn sót lại cuối cùng là:

"Chẳng lẽ mình thật sự chết ở nơi hoang sơn dã lĩnh này hay sao?"

※※※

Cũng không biết lăn được bao nhiêu lâu, tốc độ lăn dần chậm lại, sau đó ngừng hẳn, Dịch Hân cảm thấy đầu óc mình đơ luôn rồi, đứng dậy rồi lại ngã xuống, cứ thử đi thử lại nhiều lần như vậy mới miễn cưỡng lấy được thăng bằng, lắc lư đứng ở một chỗ.

Nàng thở hào hển, nhìn xung quanh thì thấy hình như mình đang ở dưới sườn dốc, xung quanh toàn là cỏ hoang, không có cây cỏ thụ hoặc là cây nào lớn, ở gần hình như còn có tiếng nước chảy.

"Gâu gâu... Gâu..."

Tiếng chó sủa lại truyền tới, thân hình Dịch Hân chấn động, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong đêm tối, mượn yếu ớt ánh trăng, mấy bóng đen trên đỉnh dốc cứ nhẩy lên nhẩy xuống, rõ ràng là đám Hắc Sài cầu hung ác đang đuổi theo.

Một bàn tay trong bóng tối duỗi ra, Lục Trần xuất hiện cạnh, lại tóm lấy cánh tay nàng, sai bước chạy về phía trước.

"Đừng tức nhé!"

Hắn lớn tiếng kêu.

Dịch Hân ngạc nhiên, nói:

"Cái gì..."

Lời còn chưa dứt, đột nhiên cảm thấy người mình nhẹ bẫng đi, hóa ra Lục Trần đã ôm cô nhảy ra ngoài!

Sau đám cô hoang trước mắt hai người là một khu vực có địa hình rộng rãi, dưới đó không có đất đai mà là một con sông chảy xiết.

"Chùm!"

Một tiếng vang lớn, nước văng khắp nơi, hai người bọn họ hòa mình vào trong dòng nước, biến mất không rõ tung tích.

...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 62: Nước vẩn gầy tay

Dịch giả: Hoàng Oanh Hay Hát

Nước sông chảy xiết trong nháy mắt bao phủ hai người bọn họ, một cảm giác lạnh lẽo thấu xương tràn tới, giống như bị đao đâm vào trong thịt. Dịch Hân liều mạng giãy dụa, nhưng chẳng mấy tác dụng lại bị nước cuốn trôi về phía trước, thân hình trong nước chao đảo như một chiếc lá khô, không ngừng đập vào những tảng đá ngầm dưới sông và không thể thở được.

Nàng càng lúc càng hốt hoảng, chỉ cảm thấy trước mắt là bóng đêm vô tận, đen đặc, trước mặt là dòng nước chảy xiết vô cùng, chỉ lệch đi một cái là giống như rơi xuống vực sâu không đáy. Nàng không nhìn được lớn tiếng kêu sợ hãi, nhưng mà chưa kịp kêu, miệng mới mở ra thì nước sông lạnh như băng đã tràn vào, đẩy toàn bộ tiếng nói của nàng trở về.

Nàng sắc nước, uống một hớp lớn, rồi lại ho sảng sảng, nàng cảm thấy không còn chịu đựng nổi nữa.

Nhưng mà đúng lúc đó, một cánh tay từ phía sau ôm lấy cơ thể nàng.

Dịch Hân giống như người chết đuối vớ được cọc, liều mạng bấu víu, vừa ho vừa tóm chặt lấy cánh tay kia.

"Đừng động đây." Một thanh âm nhỏ vang lên ở bên tai nàng, một người khác đã tới gần, ôm nàng vào ngực, để cho đầu nàng cao hơn mặt nước, giúp nàng thở.

Dịch Hân tham lam hít lấy không khí, cảm giác dần tỉnh táo lại. Nàng không tiện cử động, cứ rúc vào ngực tên đàn ông xa lạ kia, trong đêm khuya thê lương, hai người cứ để mặc dòng nước chảy đi.

Lúc này, nàng tựa như nghĩ tới điều gì đó, quay đầu nhìn lại nơi vừa nhảy xuống, chỉ thấy nơi đó là một bóng đen vô tận, thấp thoáng nhìn thấy thế núi, đám bóng đen hung ác ở trên bờ sông không làm gì được cứ nhảy lên chơi chơi hung bạo.

※※※

Nước chảy rất xiết, nhưng công phu bơi lội của Lục Trần tương đối khá, cho dù mang theo Dịch Hân cũng di chuyển rất tốt trong dòng sông.

Lúc này, dòng nước chảy xiết đã đẩy hai người họ rời xa sườn dốc kia, lao tít vào trong bóng đêm vô tận, càng lúc càng xa.

Cũng không biết trải qua bao lâu, dòng nước trở nên hài hòa hơn, tiếng kêu của đám Hắc Sài cầu đã không còn vọng lại, chỉ có bầu trời vẫn tối om như cũ.

Dịch Hân cảm thấy Lục Trần bắt đầu đẩy mình bơi sang bên bờ sông, thần kinh của nàng vẫn chưa hoàn hồn, vừa mới từ quỷ môn quan trở về, nàng cảm thấy vừa mệt vừa loạn, đầu cứ căng lên như day đần. Chỉ cần bóng đêm còn tồn tại, nàng vẫn ở trong vùng đất Mê Loạn này thì nàng vẫn sợ hãi từ trong đáy lòng, không dám ngủ gật.

Một lát sau, Lục Trần kéo theo Dịch Hân bơi vào bờ sông, bắt đầu lên bờ.

"Tách tách tách!"

Đây là tiếng rơi của nước trên người bọn họ vang lên khi chạm vào những tảng đá cạnh bờ sông. Lục Trần thì không thấy bất tiện gì, nhưng sau khi Dịch Hân lên bờ, bị gió lạnh thổi tới, thân hình run lên một cái, cảm thấy hơi lạnh như lửa vào trong xương cốt, có dấu hiệu tiếp tục run mình.

Lục Trần nhìn nàng, đi tới bên cạnh Dịch Hân, nói:

"Còn chịu đựng được không?"

Dịch Hân cười gượng rồi một chút, nói:

"Vẫn được."

Nói xong câu này, nàng chợt phát hiện bởi vì quần áo trên người ướt đầm, dính sát vào cơ thể, khiến cho đường cong hiện rõ, vô cùng mê người.

Dịch Hân chỉ cảm thấy mặt mũi nóng bừng, theo bản năng "à" một tiếng, đưa tay định ôm lấy cơ thể. Ai ngờ động tác này đã khiến cho một cơn đau kịch liệt ở tay trái kéo tới, Dịch Hân chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, lao đảo một cái suýt nữa ngã nhào trên đất, trong miệng đau đớn hừ một tiếng.

Lục Trần đỡ nàng dậy, có chút kinh ngạc, hỏi:

"Sao vậy?"

Dịch Hân đau đến miệng cũng run rẩy nói:

"Tay, tay trái đã..."

Lục Trần đưa mắt nhìn sang, lại cảm cánh tay của nàng xem xét một lúc, rồi nhú mào, nói:

"Gãy rồi."

Dịch Hân cắn môi một cái, nhẹ nhàng thở hổn hển, trong đầu dường như lại lần chạy trốn vừa qua, nhưng không nhớ nổi mình gãy tay từ lúc nào. Có lẽ do tâm tình quá khẩn trương, hoặc do bị đụng trúng quá nhiều thứ trên đường chạy trốn, cho nên nàng không phát hiện ra mình đã gãy tay.

Lục Trần nhìn xung quanh một chút, trầm ngâm nói:

"Cô cứ ngồi nghỉ ngơi một chút đi."

Dịch Hân dùng tay phải đỡ cánh tay trái, ngồi xuống một tảng đá bên cạnh bờ sông, mà Lục Trần đi tới một nơi khác có cây cối mọc um tùm, chặt một nhánh cây dài khoảng hai gang tay trở về.

Tên tay hấn lúc này cầm một đoạn kiếm màu đen, rất là sắc bén, Dịch Hân thấy tay của Lục Trần thoăn thoắt tuốt cành lá, tạo thành một cái cơn gió dữ dội, chỉ chỉ vào nàng.

"Trên người còn thuốc trị thương không?"

Lục Trần nhìn Dịch Hân hỏi.

Dịch Hân lắc đầu, thấp giọng nói:

"Chỉ có ít thuốc cầm máu, không có thuốc nối xương."

Lục Trần gật đầu, không nói thêm gì, đồng thời đưa tay xé mấy mảnh vải trên người, sau đó nắn thẳng cánh tay gãy của Dịch Hân, chỉnh khớp xương cho đúng vị trí rồi cột vào thanh gỗ mới gọt.

"Cứ tạm thời như vậy đã, chờ trời sáng, chúng ta sẽ tìm xem xung quanh có chút thảo dược nào phù hợp không."

Lục Trần lạnh nhạt nói.

Trong quá trình hai người nói chuyện đương nhiên không thể tránh việc tác động vào cánh tay gãy, Dịch Hân cảm thấy đau nhưng nàng cũng biết Lục Trần làm thế này là tốt cho mình, nên cố nén đau. Thế nhưng, miệng nén không kêu nhưng mắt lại long lanh, sắc mặt tái nhợt.

Thật vất vả đợi Lục Trần làm xong, Dịch Hân thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhút nhát nói:

"Đa tạ Lục đại ca."

Lục Trần nhìn nàng nói:

"Ban đêm ở vùng đất Mê Loạn hết sức nguy hiểm, không thể tùy tiện đốt lửa, nếu đám yêu thú lợi hại sẽ mò tới. Chúng ta chỉ còn cách ngồi thế này đợi trời sáng, cô có chịu đựng được nữa không?"

Dịch Hân cắn răng, mặc dù cảm thấy cánh tay đau nhức, hơi lạnh không ngừng xâm nhập vào trong cơ thể nhưng vẫn gật đầu nói:

"Được ạ."

Lục Trần "ừ" một tiếng, đi tới một chỗ cách Dịch Hân vài thước nằm xuống đất, nói:

"Vậy thì nghỉ ngơi đi, chờ trời sáng rồi tính tiếp."

Dịch Hân ngồi ngẩn một hồi, mặc dù cực kỳ mệt mỏi, nhưng chẳng biết tại sao, nàng lại không buồn ngủ. Nhìn bóng đen thâm thúy, lại nhìn con sông cách đó không xa, không hiểu sao nàng cảm thấy mình rất muốn khóc.

Đúng vào lúc này, giọng nói của Lục Trần lại đột nhiên vang lên, nói:

"À, hai đồng bạn của cô đâu, bọn họ thế nào rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 63: Nhộng ong Cánh Vàng

Dịch giả: Hoàng Oanh Hay Hát

"Bọn họ..."

Bóng đêm đen kịt, mặc dù Dịch Hân ngồi cách đó không xa nhưng Lục Trần vẫn không nhìn rõ người nàng, chỉ thấp thoáng thấy hình bóng. Mà lúc này giọng nói của nàng cũng có phần run rẩy, khá nhỏ, tựa như câu nói vừa rồi của Lục Trần đã chạm tới nơi nào đó đau thương trong lòng, khiến nàng nhất thời không biết nên nói cái gì.

"Gặp bầy Hắc Sài cầu ở thác nước à?"

Dịch Hân từ từ cúi thấp đầu, một lát sau mới nói:

"Dạ, huynh đi không được bao lâu thì có một bầy Hắc Sài cầu đột nhiên vọt tới, quá nhiều, đếm cũng không hết..."

Hơi thở của nàng trở nên gấp rút, giống như là nhớ lại chuyện vô cùng đau lòng, thấp giọng nói:

"Muội và sư thúc, sư huynh vội vàng nghênh chiến, mặc dù dựa lưng vào vách núi không lo phía sau, nhưng số lượng yêu thú quá nhiều, bọn muội đánh lâu quá cũng không chịu nổi. Sư thúc liền bảo bọn muội tách ra chạy, nói có thể chạy được người nào hay người đó..."

Nói tới chỗ này, giọng của nàng đã có phần nghẹn ngào, dừng một chút mới tiếp tục nói:

"Muội và sư huynh lao ra ngoài, khi nhìn lại đã thấy sư thúc bị một đám Hắc Sài cầu quật ngã xuống đất... Trong nháy mắt máu thịt đã văng tung tóe. Muội bị dọa sợ, Hà sư huynh kéo muội liều mạng bỏ chạy, nhưng đám Hắc Sài cầu phía sau không ngừng theo sát, sau đó không còn cách nào khác, Hà sư huynh bảo muội là tách ra chạy. Lúc cuối cùng muội nhìn thấy huynh ấy là lúc hơn chục con Hắc Sài cầu nhào đến, sau đó thì bị cây cối che mắt tầm nhìn, chỉ thấy tiếng kêu thảm thiết và tiếng chó sủa điên cuồng."

Trong bóng tối, Lục Trần trầm mặc một hồi, lại nói:

"Vậy cô thì sao, làm sao trốn thoát được?"

Dịch Hân có chút ưu tư nói:

"Muội cứ cầm đầu chạy thôi, chạy được một lúc thì thấy đám chó đã đuổi tới nơi. Không ngờ đúng lúc này muội mới nhớ ra, trước khi hạ sơn, sư phụ đã từng tặng muội một tấm "Chướng Mục phù". Vì vậy muội trèo lên một cái cây, dùng bùa chú, đám Hắc Sài cầu kia đuổi kịp nhưng không tìm ra muội."

Nói đến chỗ này, Dịch Hân bỗng nhiên khóc to nói:

"Đều do muội, đều do muội, nếu như muội... Nếu như muội nhớ tới nó sớm hơn, sư thúc và sư huynh có lẽ đã không chết."

Lục Trần im lặng không nói gì, cứ để Dịch Hân khóc một lúc, khi thấy nàng đã bớt thương tâm mới nói:

"Chuyện này không trách cô được. Hơn nữa dù có dùng bữa này sớm cũng vô dụng, lúc đó bầy Hắc Sài cầu ở ngay trước mặt, với tri giác nhạy bén của chúng, các người có trốn cũng không thoát được."

Dịch Hân rùng mình, thấp giọng nói:

"Thật ư?"

"Đương nhiên là thật."

Lục Trần đáp một tiếng, sau đó trở mình, nói:

"Không còn sớm nữa, mau ngủ đi, ngày mai chúng ta phải treo đèn lợi suất cả ngày đấy, cô không ngủ, mai không có sức đâu."

Dịch Hân cắn nhẹ môi, qua một lúc lâu sau mới ngã mình nằm xuống. Trong đầu nàng khá hỗn loạn, vừa hối hận, vừa lo sợ, vốn tưởng rằng mình không cách nào ngủ được, ai ngờ nằm một lúc, bất tri bất giác nhắm mắt đã tiến vào trong giấc mộng.

※※※

Ánh nắng sáng sớm chiếu rọi bờ sông, nơi đó có một cô gái đang ngủ, Mặc dù sắc mặt nàng tái nhợt, quần áo xộc xệch, mái tóc rối bù buông xõa, có một vài sợi tóc vương lên mặt nhưng vẫn thấp thoáng thấy bóng dáng xinh đẹp. Do bị ánh nắng chiếu vào làm chói mắt, sau mấy lần khẽ động đôi mi, Dịch Hân từ từ mở mắt.

Lúc này, nàng có cảm giác như mình đang ngủ trong một ngôi nhà ấm áp, có sư phụ hòa ái, có sư tỷ muội yêu thương, họ cười nói với nàng, đùa nàng vài câu, trong lòng khá vui vẻ. Nhưng khi ngồi dậy định trả lời bọn họ thì một cơn đau từ cánh tay trái kéo tới, đánh thức nàng khỏi giấc mộng.

"A..."

Dịch Hân hít một hơi lạnh, hàm răng cắn chặt môi, có vẻ lần động chạm này khá đau.

Cùng lúc đó, có một giọng nói truyền đến.

"Cẩn thận chút, đừng có làm lệch xương, nếu không cô lại phải chịu khổ thêm một lần nữa."

Dịch Hân thờ dốc mấy cái, không dám cử động cánh tay trái mà ngồi ở bên cạnh quan sát xung quanh.

Chỉ thấy Lục Trần đã thức dậy từ lúc nào, lúc này hắn đang đi từ trong rừng cây ra. Trong tay hắn cầm không ít đồ, một số thứ Dịch Hân chưa thấy bao giờ, đoán là cỏ dại mà cũng không phải, trong số đó còn có một thứ màu đen cổ quái.

Lục Trần đi tới chỗ Dịch Hân và ngồi xuống, bỏ những thứ trong tay qua một bên, sau đó bắt đầu kiểm tra cánh tay trái của nàng, gật đầu nói với nàng:

"Bây giờ ta giúp cô bôi thuốc, tác dụng thì có nhưng sẽ đau đấy, chịu một chút đi."

Dịch Hân nghe thấy chữ "đau" là giật mình, có chút sợ, nhưng nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Lục Trần thì chẳng biết tại sao không dám mở miệng cự tuyệt, hơn nữa bất kể thế nào, người đàn ông này cũng đang làm việc tốt cho mình, cho nên sau khi do dự liền gật đầu.

Lục Trần nhẹ nhàng nâng cánh tay gỗi lên, sau đó xé áo trên cánh tay, chỉ thấy trên cánh tay trắng ngọc đã có một số chỗ bị sưng đỏ.

Lục Trần nhíu mày một cái, cúi đầu đập nát đồng thảo dược mới mang về, bao gồm cả thứ đồ màu đen cổ quái.

Dịch Hân ngồi xem hắn làm, đột nhiên ánh mắt tròn to, nàng thấy rõ thứ đồ màu đen kia lại là một loại nhộng sâu không rõ tên, trông béo béo, mập mạp, rất ghê tởm.

Dịch Hân lấy làm kinh hãi, nhất thời cảm thấy muồn ối, suýt nữa liền phun ra ngoài, thất thanh nói:

"Cái, cái này là gì vậy, sao huynh lại cầm nó tới?"

"Đây là nhộng trứng của ong Cánh Vàng."

Lục Trần liếc nàng một cái, lạnh nhạt nói:

"Đừng có kêu lớn vậy, đây là đồ tốt, có thể giúp cánh tay gãy của cô phục hồi nhanh gấp mấy lần. Có thể tìm được nó ở nơi này là vận may lớn của cô đấy."

Dịch Hân ngạc nhiên không nói, trong lòng có lời nhưng ra tới miệng liền nuốt ngược trở lại. Chẳng qua là từ xưa tới nay, nàng chưa từng nhìn thấy thứ gì đáng ghét như thứ này, khi chứng kiến Lục Trần trộn lẫn nhộng trùng với những thảo dược kia, nàng có chút không chịu nổi, vội vàng quay mặt và há mồm thở mấy cái mới bình tĩnh lại được.

Không lâu sau, Dịch Hân bỗng nhiên cảm thấy cánh tay trái mát rượi, hóa ra Lục Trần đã đem hỗn hợp dịch thuốc đắp lên cánh tay. Dịch Hân không dám nhìn xem quá trình thế nào, đợi một lát thì Lục Trần đã dùng vải băng bó lại, sau đó cột tay vào thanh gỗ lúc trước.

"Được rồi."

Lục Trần đứng lên nói với nàng:

"Chỉ cần không có gì ngoài ý muốn, đại khái chừng bảy tám hôm có thể khỏe lại. Bây giờ chúng ta lên đường thôi."

Dịch Hân cắn răng đứng lên, cổ không nhìn cánh tay trái của mình, nói:

"Chúng ta đi hướng nào?"

Lục Trần nói:

"Không biết, chờ quan sát xem phương hướng và địa hình xung quanh thế nào đã."

Dịch Hân lấy làm kinh hãi, nói:

"Không phải huynh là người dẫn đường hay sao, đáng nhẽ phải quen thuộc địa hình khu vực Hắc Giáp sơn này mới đúng chứ?"

Lục Trần tức giận nhìn cô gái trước mặt, nói:

"Tôi đương nhiên là quen thuộc Hắc Giáp sơn, nhưng dù tôi có là người dẫn đường cũng không thể biết hết mọi thứ, hơn nữa chúng ta bị nước sông đẩy đi rất xa rồi biết không? Khu vực này tôi chưa từng tới."

Dịch Hân cười khanh khách, đồng thời cũng cảm thấy câu nói của mình lúc nãy rất không tốt, nếu không phải vì cứu mình, có lẽ tối hôm qua hẳn không cần nhảy xuống sông.

Nghĩ tới đây, hai má nàng có chút nóng lên, theo bản năng quay đầu nhìn về nơi khác.

Ai ngờ khi đảo mắt, Dịch Hân đột nhiên nhìn thấy trong rừng cây phía trước có một người với đôi mắt hung ác nhìn sang bên này, trong mắt mang theo sự độc ác và tàn bạo, cơ hồ không khác gì yêu thú. Điều này khiến cho Dịch Hân sợ hết hồn, chột lui về phía sau một bước, chỉ hướng kia thất thanh nói:

"Bên kia có người!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 64: Ma hoa khát máu

Dịch giả: Hoàng Oanh Hay Hát

"Cái gì?"

Lục Trần lấy làm kinh hãi, xoay người hỏi Dịch Hân. Dịch Hân vội vàng chỉ vào bụi cây lúc nãy, la lên:

"Muội, muội vừa thấy trong bụi cỏ kia có..."

Chưa nói hết câu, Dịch Hân đã ngừng lại, mang theo sự nhạo nhời nhìn về phía đó, chỉ thấy nơi đó cỏ cây vẫn im lìm, đôi mắt hung ác kia đâu còn bóng dáng.

Lục Trần nhìn theo hướng Dịch Hân chỉ, khẽ nhú mày rồi đi tới.

Dịch Hân không biết làm sao, trong lòng bỗng nhiên có chút khẩn trương, cũng đi theo phía sau, ánh mắt không ngừng nhìn xung quanh.

Hai người đi bên cạnh bụi cây, chỉ thấy cỏ dại tươi tốt, cây cối um tùm, cao ước chừng đầu người, nhưng mà bên trong trống không, không nghiêng

không ngả, hiển nhiên là không có người nào nấp ở đây. Lục Trần trầm ngâm một lúc, lại tìm kiếm xung quanh bụi cây, chỉ thấy cú chim cú chuột, ngoài ra chẳng thấy bóng người mà Dịch Hân nói tồn tại.

Lục Trần quay đầu nhìn Dịch Hân khiến nàng xấu hổ đỏ bừng, trong lúc nhất thời đánh mất tự tin, trong đầu nghĩ, chẳng lẽ là do mình quá mệt mỏi nên đầu óc không còn tỉnh táo? Cái vừa nhìn thấy chẳng lẽ là ảo giác?

Lục Trần đi tới bên cạnh nàng, bình tĩnh nói:

"Nếu không có chuyện gì, vậy chúng ta xuất phát thôi."

"Dạ... được."

Dịch Hân có chút lúng túng lên tiếng.

Lục Trần gật đầu, bước về phía trước, Dịch Hân liếc nhìn bụi cây kia một lần nữa, chỉ thấy xung quanh tĩnh mịch, chẳng có gì đáng ngờ. Nàng cẩn thận nhớ lại một lần, rõ ràng trong bụi cây này có đôi mắt vô cùng tàn độc, trong đầu nàng vẫn còn in hình bóng đôi mắt ấy, giờ lại chẳng thấy dấu vết gì, nghĩ tới đây, nàng không nhận được rừng mình một cái.

Cứ như trì hoãn như vậy một lúc, Lục Trần đã đi được một khoảng rồi cảm thấy có gì đó không đúng, quay đầu lại gọi Dịch Hân một tiếng, Dịch Hân vội vàng kêu tới ngay rồi bỏ ngay ý niệm không giải thích được kia ra khỏi đầu, nhanh chân đuổi theo Lục Trần.

Trong lúc hai người dần đi xa, trên mặt sông bỗng xuất hiện những con gió nhẹ, lướt qua bụi cỏ hoang, xuyên vào bên trong. Cỏ cây như bị đánh phạt phùng, run rẩy ngã sang bên, loáng thoáng để lộ một bóng người đang di chuyển.

※※※

Lục Trần không dẫn Dịch Hân đi ngược bờ sông, mà lại đi xuôi theo dòng chảy. Dịch Hân đi được một lúc mới phát hiện ra điểm này, trong lòng nghi ngờ liền hỏi Lục Trần.

Lục Trần trả lời rất thẳng thắn, đó chính là xuống hạ du tốt hơn.

Nếu ngược sông, họ sẽ đi vào một trong các ngọn núi bên cạnh Hắc Giáp sơn, trong núi có rất nhiều loại yêu thú và đủ thứ hung hiểm không biết tên, hết sức phiền toái, hơn nữa dù họ có tìm được đường trở về Hắc Giáp sơn cũng chưa chắc đã dám đi đường cũ. Bởi vì đám Hắc Sài cầu là yêu thú thù dai, chỉ sợ đám hung vật này vẫn còn mai phục trên đường.

Nếu như chính xác, chỉ cần tiếp tục xuôi xuống hạ du là có thể ra khỏi vùng đất Mê Loạn, nguy hiểm trên đường đi cũng ít hơn một chút.

Dịch Hân cảm thấy mình lúc này không có quá nhiều chủ kiến, hơn nữa trải qua quá trình chạy trốn tối hôm qua, không hiểu sao nàng rất tin tưởng Lục Trần. Dù sao thì mạng nàng cũng do hắn cứu, bị thương cũng do hắn chữa, dù hắn có muốn hại nàng thì đã hại từ trước rồi. Cho nên, nàng rất nhanh chóng chấp nhận hiện thực này, đoàng hoàng đi theo Lục Trần xuống dưới.

Hôm nay bầu trời trong xanh, cuối thu trời cao khí sáng, nước sông chậm rãi chảy xuôi, cỏ cây tươi tốt, màu xanh ngập tràn, nhìn qua giống như một bức họa tuyệt đẹp, thậm chí nếu là người mới đến còn nghĩ, đây đâu phải vùng đất Mê Loạn, nơi ngập tràn hung hiểm, nguy cơ tứ phía.

Hai người đi ước chừng nửa giờ, xuôi bờ sông tiến vào một vùng đất lòng chảo, nơi đây rực rỡ sắc màu, nhìn kỹ mới thấy đây là vùng đất rộng chừng một mẫu, trên đó mọc đầy các loại hoa tươi kỳ dị, màu tươi đan xen, đẹp đến vô cùng. Nhiều đóa hoa kiêu diễm động lòng người, đóa nào đóa đấy cực lớn, nhỏ cũng như chậu nước rửa mặt, nở rộ dưới ánh mặt trời, chẳng khác nào nhân gian tiên cảnh.

Dịch Hân tròn to hai mắt, không nhận được kinh hô thành tiếng, nói:

"A, nơi này thật là đẹp! Nhiều hoa đẹp quá..."

Chưa nói hết lời, nàng đã nghe Lục Trần nói:

"Không muốn chết thì cách vùng đất kia xa một chút."

Dịch Hân ngạc nhiên quay đầu, há miệng hỏi:

"Tại sao?"

Lục Trần không quay đầu mà tiếp tục đi về phía trước, đến gần bờ sông, cách xa cánh đồng hoa kia mới mở miệng nói:

"Đây là 'Thị Huyết ma hoa' (hoa khát máu), bình thường chúng lấy màu sắc để dụ dỗ sinh vật còn sống, hễ con mồi đến gần là gai nhọn sẽ chui lên từ mặt đất, cuốn con mồi vào trong. Với độc tố ở các mũi gai, tuy không thể khiến con mồi chết ngay tức khắc, nhưng sẽ khiến chúng mất hết sức lực, xụi lòi toàn thân, không thể động đậy, khi kéo vào trong bụi hoa, máu thịt bên trong cơ thể sẽ bị độc tố xóa thành chất lỏng."

Hắn nói những lời này khá bình thản, nhưng Dịch Hân nghe mà tròn mắt há mồm, sắc mặt tái nhợt, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, khi ngoảnh đầu nhìn cánh đồng hoa kia liền rùng mình, thấp giọng nói:

"Nơi này... Nơi này sao lại nhiều quái vật như vậy?"

Lục Trần nhìn nàng một cái, lắc đầu không nói gì, xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Dịch Hân có phần nổi giận, thở dài, cuối cùng cũng phải đi theo.

Hai người dọc theo bờ sông, vòng qua mấy cánh đồng hoa như vậy, lại đi tiếp một đoạn đường, mắt thấy sắp ra khỏi cùng đất lòng chảo đầy hoa thì nghe được tiếng kêu rên rĩ ở phía trước. Tiếng kêu này có phần thê lương, nghe mà giống tiếng của đám Hắc Sài cầu hôm trước.

Phản ứng đầu tiên của Dịch Hân là rợn tóc gáy, thậm chí suýt nữa còn nhảy cõn lên, ngày hôm qua nàng bị đám Hắc Sài cầu đuổi giết suýt chết thảm, đây là điều khiến nàng cực kỳ mất cảm.

So sánh với nàng, Lục Trần bình tĩnh hơn nhiều, việc đầu tiên là hấn kéo Dịch Hân đang chuẩn bị chạy trốn giữ mạng, bảo nàng đứng cạnh mình, đồng thời nhíu mày, ánh mắt nhìn về phía cửa ra của vùng đất lòng chảo này.

Dịch Hân chưa tỉnh hồn, nhưng cảm thấy Lục Trần đang nắm tay mình nên khá yên tâm, nàng cũng nhìn về hướng đó rồi ngẩn ra, chỉ thấy bên kia đâu có đám Hắc Sài cầu nào đâu. Đó hình như là một con chó hoang, đầu không lớn, chỉ bằng một nửa so với đám hôm qua, lông trên người có màu ngăm đen, so với đám Hắc Sài cầu hôm qua thì nhạt hơn một chút, trông bộ dáng bề ngoài cũng không quá giống nhau. Đặc biệt, trên lưng của nó, phía sau gáy, cổ và kéo dài tới sống lưng có một dải lông màu trắng, trông hết sức rõ ràng. Có thể kết luận, con chó này không phải là Hắc Sài cầu.

Dịch Hân nhìn kỹ, sau một lúc lại nhận ra thêm một số điều khác lạ.

Con chó nhỏ nằm trên đất, không thể động đậy, miệng cứ rên rĩ những thanh âm thê lương, trông nó rất đáng thương, một chân sau của nó sãi ra, không động đậy được, hình như là gãy rồi.

Con chó nhỏ nằm đó, ánh mắt mông lung, trông như là sắp chết, ngay cả tiếng kêu cũng dần yếu đi. Nếu như không có người cứu trợ, chỉ thêm nửa khắc nữa là con chó này sẽ chết.

"Nó trông thật đáng thương!"

Dịch Hân không nhịn được nói một câu.

Lục Trần nghe thấy nàng nói câu đó thì chân mày nhíu lại, quay đầu sang nhìn cô gái đứng bên cạnh mình một cái.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 65: Cạm bẫy tử vong

Dịch giả: Hoàng Oanh Hay Hát

Dịch Hân đột nhiên bị hấn nhìn như vậy, nhất thời có chút chột dạ, do dự một lát, không quá tự tin hỏi nhỏ:

"Lục đại ca, nó... Con chó nhỏ này, chẳng lẽ cũng là yêu thú lợi hại có thể ảnh hưởng tới tánh mạng chúng ta?"

Lục Trần liếc bên kia một cái, lạnh nhạt nói:

"Nó nhỏ như vậy, đương nhiên không thể nào giết chúng ta được."

Dịch Hân thờ phào nhẹ nhõm, giống như đã buông được tảng đá treo trong lòng xuống, nói:

"Vậy chúng ta cứu nó, có được hay không?"

Lục Trần hừ một tiếng, nói:

"Hôm qua cô mới bị bảy Hắc Sài cầu đuổi giết gần chết, tại sao giờ lại đại phát từ bi rồi?"

"À?"

Dịch Hân ngẩn ra, nói:

"Con chó nhỏ này cũng là Hắc Sài cầu sao? Muội nhìn hình dáng bên ngoài của nó, còn tưởng rằng không phải..."

"Nó quả thật không phải Hắc Sài cầu."

Lục Trần cắt ngang lời Dịch Hân:

"Đây là con lai giữa tuyết lang và Hắc Sài cầu sinh ra, muội cứu cũng bằng không thôi."

Dịch Hân ngạc nhiên nói:

"Tại sao?"

Lục Trần muốn nói lại thôi, chẳng biết tại sao, sắc mặt hần bỗng nhiên có chút âm trầm, như có mấy phần không thích, không kiên nhẫn nói:

"Tóm lại, nó mang huyết mạch của Hắc Sài cầu, muội có muốn cứu nó không?"

Dịch Hân bị hần hỏi một câu như vậy, nhất thời không tự tin, sau một lúc suy nghĩ nhút nhát nói:

"Muội nghe huynh là được."

Lục Trần hừ một tiếng, xoay người bỏ đi, Dịch Hân khe khẽ thở dài, đi theo.

Ở sau lưng, thỉnh thoảng truyền tới tiếng kêu thảm thiết bi ai của con chó nhỏ, Dịch Hân có chút không đành lòng, nhưng lý trí lại nói cho nàng biết, cách làm của Lục Trần có lẽ mới là lựa chọn chính xác, vì vậy liền cố nén không quay đầu lại.

Hai người lững thững đi ra khỏi vùng đất lòng chảo, con chó nhỏ kia cuối cùng cũng từ biến mất khỏi tầm mắt của họ.

Đi tới chỗ này, dòng sông xuất hiện một ngã rẽ, ngoặt sang một hướng khác tiếp tục chảy. Lục Trần dừng bước ở đây, ngẩng đầu quan sát bốn phía, sau đó lại nhìn bầu trời, dường như đang nhận định phương hướng và địa hình. Còn Dịch Hân thì khá do dự, đành thừa cơ hội này lặng lẽ bước mấy bước vào khu vực lòng chảo, thò đầu ngó xem con chó nhỏ đó một cái, xem nó thế nào rồi.

Nhưng mà mới nhìn, Dịch Hân đã kêu lên một tiếng bất ngờ, sau đó dùng bàn tay không bị thương che miệng, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Lục Trần lập tức phát hiện ra điều này, cũng quay đầu nhìn lại, ngay sau đó như có mây một cái.

Chỉ thấy ở gần con chó nhỏ lúc này đột nhiên xuất hiện một con báo vàng không nhỏ, đang nhe răng há mồm, từ từ ép tới chỗ con chó nhỏ kia, trong ánh mắt hiện lên sự thèm khát.

Con chó nhỏ kia kêu lên thê lương, giống như cảm thấy mình sắp bị tai ương, liều mạng lê lét về phía sau, nhưng mà một chân của nó đã gãy, không thể di chuyển được như ý, đành kéo thân mình đi, cho dù nó cố gắng thế nào cũng chỉ là gãy dựa trước khi chết giữa mà thôi.

Hoàng báo hiển nhiên cũng thấy sự yếu ớt của con chó đối diện, nhưng mà nó là một yêu thú, vẫn có lòng cảnh giác, đầu tiên là nhìn xung quanh, thấy không có địch nhân ẩn nấp, lại thấy nhiều loại hoa khát máu ở bên cạnh nên trong lòng hết sức kiêng kỵ, một mực duy trì khoảng cách rất xa.

Con chó nhỏ kia cách đám hoa khát máu chừng mười ba trượng, hoàng báo nhìn cánh đồng hoa một chút, dường như phán định rằng khoảng cách này không thể kinh động tới đám ma hoa, vì vậy gầm nhẹ một tiếng, thân hình bay lên không trung, nhào tới chỗ con chó.

Con chó nhỏ kêu thảm một tiếng, thanh âm thê lương, Dịch Hân ở xa mà người run lên một cái, không nhịn được nhắm hai mắt lại, không dám nhìn nữa.

Nhưng mà đúng vào lúc này, đột nhiên có một bóng đen không biết từ đâu bay tới, trực tiếp rơi xuống vùng đất giữa con chó nhỏ và đám hoa khát máu.

Lục Trần nheo mắt quan sát, đột nhiên con người hơi co lại, chỉ thấy trên mặt đất xuất hiện một cục thịt, hóa ra bóng đen đó là một tảng thịt máu me bầy nhầy.

"Xào xạc..."

Như có một trận gió nhẹ nhàng thổi qua, cả một vùng đất đột nhiên yên tĩnh lại.

Chính trong giây phút này, hoàng báo đang bay giữa không trung chợt kêu lên một tiếng giận dữ, nhưng trước đó mặt đất đã chấn động kịch liệt, chỉ thấy phốc một tiếng, rất nhiều dây gai đã chui từ dưới đất lên, quấn lấy cục thịt kia.

Nhưng mà cục thịt kia quá nhỏ, hơn nữa không động đậy, mấy cái dây kia chầm chầm mấy cái, dường như nhận ra điều gì đó, đồng loạt đổi phương hướng, bắt ngờ bay về phía con hoàng báo giữa không trung kia.

※※※

Trong mắt hoàng báo bây giờ không còn vẻ hung ác nữa, mà tràn ngập sự sợ hãi, nó đâu còn nhớ được con chó nhỏ kia là thứ gì nữa, chỉ nghe nó gào một tiếng, thân hình rơi xuống đất, bốn vó nhấc một cái muốn chạy thoát thân.

Nhưng mà tốc độ của mấy dây gai kia vô cùng nhanh, chẳng khác gì sấm chớp, đi tới đâu là cát bay đá chạy đến đó, phát ra những âm thanh vèo vèo. Một lát sau, tiếng gầm của con báo lại vang lên, hóa ra khi nó chuẩn bị thoát ra khỏi phạm vi hoạt động của cánh đồng hoa thì bị mấy cái dây cuốn lấy, dần kéo vào trong.

Hoàng báo gào thét, liều mạng giãy giụa, nhưng mà càng lúc càng có nhiều dây gai vươn tới, không bao lâu sau thì đâm vào da thịt nó!

Dần dần, tiếng gào của nó nhỏ đi, mức độ giãy giụa càng lúc càng nhỏ, cuối cùng là xụi lơ nằm trên đất.

Ngay vào lúc này, đột nhiên có một sợi dây đen bay ra, chỉ thấy đầu sợi dây là một cái móc sắt, chuẩn xác rơi vào chân sau của con báo, sau đó móc chặt, một lưỡi dao thành linh xuất hiện chém xuống, hoàng báo rên một tiếng nhỏ, chân sau đã bị chặt đứt khỏi cơ thể.

Kỳ quái là, đám hoa khát máu kia không phản ứng gì với việc này, vẫn tiếp tục kéo con báo đang hấp hối về sau, cuối cùng là chui vào trong cánh đồng hoa diễm lệ, xung quanh hơi động đậy một chút rồi yên tĩnh lại.

Mà sợi dây trói chân con báo kia cũng từ từ được rút về, sau đó có một bóng người lao ra, tức giận hừ một tiếng, nhấc chân con báo lên, một tay nắm gáy con chó nhỏ xoay người rời đi.

Dưới ánh mặt trời, người này trông như một ác quỷ mới tới từ Cửu U hoàng tuyền, lưng còng, da ngăm đen lại khô nứt, thân hình da bọc xương. Mà trên khuôn mặt gầy khô kia có hai cái răng nanh mọc dài ra ngoài, khiến hắn trông như một dã thú mà không phải người.

Lúc rời đi, người này dường như còn nghĩ tới điều gì đó, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía đường ra của lòng chảo, chỉ thấy nơi đó trống không, chẳng thấy có dấu hiệu của con người.

Hắn lầu bầu một câu, hình như là mắng chửi gì đó rồi cầm cái chân máu thịt bầy nhầy nhanh chóng biến mất ở bên trong, không rõ là đi đâu.

Qua rất lâu sau, sau một vách đá bên ngoài đường ra, Lục Trần và Dịch Hân từ từ xuất hiện, Lục Trần một tay bịt chặt miệng Dịch Hân, mà trong mắt Dịch Hân tràn ngập sự kinh hãi, dường như không hiểu nổi tất cả những gì vừa xảy ra.

Mà trên mặt Lục Trần có mấy phần lạnh lùng, hắn quan sát vùng đất kia giống như đang suy tư điều gì đó, qua một lúc lâu sau, bỗng nhiên hắn thấp giọng nói một câu:

"Man nhân?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 66: Tìm kiếm dấu vết

Dịch giả: Hoàng Oanh Hay Hát

Dịch Hân có lẽ bị cảnh tượng kia làm kinh hãi, giờ phút này trái tim vẫn đập bịch bịch nên không nghe rõ Lục Trần nói gì, thấp giọng hỏi một câu:

"Huynh vừa nói người gì?"

Chẳng qua là tay của Lục Trần hiện giờ vẫn bịt miệng nàng, khiến tiếng của nàng bị méo đi, điều này khiến hắn giật mình, cánh tay buông lỏng.

Dịch Hân thờ phào nhẹ nhõm, thờ dốc một lúc rồi lại nhìn cánh đồng hoa khát máu kia, sắc mặt tái nhợt.

Nếu như lúc này Lục Trần không bảo nàng ngưng lại, hai người bọn họ mà tới gần con chó nhỏ kia, rồi một cục thịt tự nhiên bay ra, hậu quả khiến Dịch Hân không dám nghĩ tiếp nữa.

"Nơi này quá hung hiểm, chúng ta đi thôi."

Dịch Hân thấp giọng nói với Lục Trần, đồng thời thề trong lòng, về sau không bao giờ tới nơi quái quỷ này nữa.

Thế nhưng Lục Trần đâu có ý rời đi, hắn lạnh lùng nhìn theo hướng biến mất của người đàn ông kia, sau đó lại quan sát rừng rậm xung quanh, chắc đoán xem nó thông đến nơi nào.

"Đi thôi, chúng ta qua đó xem một chút."

Nghe được nửa câu đầu của Lục Trần, Dịch Hân thờ phào nhẹ nhõm, trên mặt hiện lên sự vui mừng, nhưng nụ cười kia còn chưa kịp thể hiện nốt đã

cứng lại.

"Đi, đi xem cái gì?"

Nàng cảm thấy mình bắt đầu nói lắp.

Lục Trần không nói gì, bước vào trong lòng chảo, đi tới chỗ rùng cây, trông thì sắc mặt bình tĩnh đấy, nhưng Dịch Hân có thể nhận thấy, đôi mắt Lục Trần lúc này sáng ngời, thậm chí còn mang theo sự lạnh lùng thấu xương, giống như một lưỡi dao sắc bén đã được rút ra khỏi vỏ, tản mát ra mùi máu tanh.

"Có một bầy người Man ở vùng đất Mê Loạn..."

Từ trong miệng của hắn vang lên một câu nói nhỏ, giống như thì thầm, giống như tự nói, giống như tự châm biếm.

Dịch Hân đứng tại chỗ, trong lúc nhất thời cảm thấy không hiểu nổi. Cảnh tượng kinh hoàng vừa nãy, rồi gương mặt hung ác của người đàn ông da đen kia, nếu tiếp tục đi vào trong khẳng định rất nguy hiểm. Nhưng mà nàng cũng không hiểu tại sao, từ tối hôm qua đến giờ, nàng đã đem hết lòng tin của mình đặt vào Lục Trần, nghĩ tới đó nàng cảm thấy bình thường, kiên trì phải đi gây sự với người đàn ông kia.

Nhưng nếu bỏ đi chẳng phải là tốt hơn sao?

Dù sao hai người cũng đâu có bị thương, tìm làm gì nữa?

Nàng do dự một lúc lâu, ngẩng đầu phát hiện Lục Trần đã đi xa, mắt thấy sắp tới bia rừng, Dịch Hân cảm thấy có chút sợ hãi. Từ tối hôm qua đến bây giờ, đối với một người không có nhiều kinh nghiệm hành tẩu như nàng mà nói, vùng đất Mê Loạn rất đáng sợ, mà Lục Trần lúc này là người duy nhất nàng có thể dựa dẫm, nên kêu lên một tiếng:

"Lục đại ca, đợi muội với."

Nói xong, nàng vội vàng co chân đuổi theo.

※※※

Đi vào rừng cây kia, Dịch Hân liền thấy ánh sáng yếu đi một chút, nhiệt độ cũng thấp hơn so với bên ngoài, có lẽ là do rừng cây này quá rậm rạp. Trong rừng có rất nhiều bụi cây, lá rụng nhiều năm chất thành một tầng lá khô dày, khi bước chân xuống cảm thấy mềm nhũn và mùi lá thối bốc lên không ngớt.

Lục Trần không mất bao nhiêu thời gian đã tìm ra một con đường nhỏ được giấu kín, sau đó đi dọc theo nó.

Con đường này có chút quỷ dị, đó là lúc có lúc bị đứt đoạn, nhưng không hiểu Lục Trần có bản lĩnh cổ quái gì mà mỗi khi không thấy dấu vết con đường, hắn quan sát một lúc rồi lại tìm ra một dấu vết, tiếp tục phát hiện ra con đường kia.

Những dấu vết đó có thể là vết máu dính trên lá, cũng có thể là những lá cây mới rụng, cũng có thể là dấu chân in hình trên lá cây, tóm lại là rất nhỏ nhưng Lục Trần đều nhận ra được sự khác biệt.

Dịch Hân đứng sau lưng Lục Trần, trong đôi mắt nàng đã tràn ngập vẻ khiếp sợ và hoảng sợ, đối với nàng mà nói, trên con đường tu tiên luyện đạo từ khi sinh ra đến giờ, nàng chỉ biết có tu luyện công pháp, nhiều nhất cũng là luận bàn với sư huynh đệ đồng môn một chút, đâu có chứng kiến và làm những chuyện này.

Nàng nhìn bóng lưng người đàn ông ở phía trước kia, đột nhiên có một cảm giác sợ hãi khiếp vía, nếu như... nếu như có một ngày mình trở thành con mồi bị hắn truy tìm, vậy mình có thể trốn thoát không?

Nàng loáng thoáng cảm thấy, người đàn ông tên Lục Trần này dường như được sinh ra và lớn lên ở một thế giới tu chân khác. Thế giới đó và vùng đất Mê Loạn này, nàng hoàn toàn không biết gì cả.

Động tác của Lục Trần rất thuần thục và có hiệu suất cao, thậm chí có thời điểm hắn thể hiện mình rất nhạy cảm, khi Dịch Hân cảm thấy dường như dấu vết đã biến mất, Lục Trần lại từ nơi nào đó tìm ra, hoặc giả giống như hắn đã hiểu được thói quen, tập quán của người da đen kia.

Ước chừng sau gần nửa giờ, Lục Trần bỗng nhiên dừng bước chân, đồng thời đưa tay cản Dịch Hân.

Trước mặt họ là một vùng đất trống rộng khoảng nửa mẫu, trên đó có một tảng đá lớn tạo thành một vách nghiêng, sau vách nghiêng là một cửa hang.

Bên ngoài cửa hang có đủ thứ bả nhăng, rác rưởi, đá đen, xương động vật, gỗ, cành cây, thậm chí là xương một số loại yêu thú lớn.

"Chep chep... hừ... hừ..."

Những thanh âm cổ quái truyền ra từ cái động kia, giống như là tiếng thở dốc, tiếng nhai lép nhép, không lâu sau, có một bóng người da đen đi ra, quả nhiên chính là quái nhân vừa xuất hiện ở cánh đồng hoa khát máu.

Quan sát ở khoảng cách gần, Lục Trần và Dịch Hân mới thấy rõ diện mạo của hân hơn, họ nhận ra "người này" tuổi đã cao, ngoại trừ có thân hình da bọc xương, căn cứ vào dáng đi cũng có thể nhận ra, người này đang cố gắng duy trì sức tàn.

Nhưng mặc dù như vậy, quái nhân hung ác kia vẫn có sức mạnh khá lớn, lúc hân ra ngoài, trên tay còn cầm một cái chân báo đầm đìa máu, hân ngồi lên tảng đá sau đó há miệng gặm.

Máu tươi theo mép hân chảy xuống, trông không khác gì một con dã thú.

Dịch Hân run người một cái, chỉ cảm thấy trong dạ dày xuất hiện sự xáo trộn, suýt nữa bị cảnh tượng này làm cho nôn mửa. Cũng may nàng biết thời điểm này không phải lúc làm như vậy, cố gắng nén xuống, nhưng không dám nhìn người đàn ông kia ăn sống nuốt tươi nữa, thật người trở vào trong bụi cây, vừa định quay sang xem Lục Trần thế nào thì cơ thể bỗng nhiên cứng đờ.

Chẳng biết từ lúc nào, Lục Trần đã biến mất.

Dịch Hân thất kinh, quay đầu nhìn chung quanh, một lát sau mới phát hiện ra, Lục Trần đã xuất hiện ở trong một bụi cây cạnh sơn động kia không xa, nơi đó ở sau lưng quái nhân và hân đang chậm rãi di chuyển tới gần.

Khoảng cách giữa Lục Trần và quái nhân kia giờ chỉ còn mấy trượng.

Trong lúc nhất thời, Dịch Hân chỉ cảm thấy trái tim mình như bị treo lên, khẩn trương đến mức nín thở, mà xung quanh sơn động lại hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng gặm và nhai của quái nhân kia.

Trong sự yên tĩnh này, đột nhiên từ trong sơn động truyền ra tiếng chó sủa.

...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 67: Thế giới tàn khốc

Dịch: NAMKHA

Lục Trần đang chậm rãi áp sát bỗng rặng mình đứng phắt lại. Còn Dịch Hân đang nằm ở bụi cỏ đằng xa thì chợt thấy đầu óc choáng váng, tim lại càng đập nhanh như sắp nổ tung.

Còn ở phía sơn động, cánh tay đang nắm chân báo để ăn của quái nhân kia bỗng khựng lại, sau đó hân ngừng phất đầu lên nhưng không hề quay lại mà chỉ lớn tiếng quát: “Chó chết, cầm miệng lại!” Nói xong, hân lại cắn mạnh vào miếng thịt trên tay rồi nhồm nhoàm nếm tiếp: “Hôm nay coi như may mắn. Tao vốn chỉ định bắt ả đàn bà chạy thoát kia thôi nào ngờ lại có một con báo tới tìm chết. Ông mày ăn hết cái chân báo này rồi mà vẫn không bắt được thứ gì khác thì sẽ ăn mày ngay!”

Tiếng chó sủa trong sơn động dần biến mất, không rõ là con chó đó bị dọa sợ hay là do thương tích đã quá nặng nên không còn sức nữa.

Quái nhân kia không ngừng cười lạnh. Sau khi ăn không ít thịt thì có lẽ tinh thần của hân đã tốt hơn, nên dù vẫn già nua như thế nhưng tham lam trong tròng mắt lại ngày một rõ ràng. Hân lầm bầm: “Mẹ nó! Hôm nay nếu bắt được con đàn bà kia thì đã có thể...”

“Có thể gì?” Bỗng có một giọng nói lạnh tanh vang lên từ sau lưng hân.

Quái nhân giật mình đến nỗi chút nữa đã quăng luôn cái chân báo trong tay đi. Hân quay ngược lại nhìn thì chợt nhận ra không biết đã có một người đàn ông đứng sau lưng mình từ bao giờ, hơn nữa gương mặt của kẻ đó cũng rất quen, hình như chính là kẻ mà hân đã âm thầm theo dõi hôm qua.

“Giữ...” Quái nhân giật dử rộng to. Hân bật dậy rồi dùng chân báo làm vũ khí để đập Lục Trần, thanh thế ấy thật chẳng khác nào một con dã thú bị chọc giận.

Nhưng khi hân mới bật lên được nửa người thì chợt thấy nơi eo lạnh buốt, ngay sau đó có một con đầu tủa ra khắp người khiến quái nhân ấy phải thét lên thảm thiết. Y nhìn xuống thì đã thấy có một thanh đoản kiếm màu đen không biết đã đặt sau eo mình từ bao giờ, cộng thêm việc hân nhảy lên lúc này đã khiến cho lưng hân xuất hiện một vết thương khiến người at phải rung mình sợ hãi.

Máu đỏ phun ra như suối rồi nhanh chóng yếu dần đi, có lẽ là do huyết khí trong cơ thể già nua ấy đã chẳng còn dồi dào nữa.

Quái nhân đó lão đảo lùi lại, miệng cũng không ngừng găm gừ rên rĩ. Nhưng có lẽ cơ thể đã suy nhược từ lâu ấy không thể chịu nổi vết thương nặng như

vậy nên chẳng mấy chốc sau y đã ngã phịch ra đất. Lúc này y chỉ còn thờ hồn hển nhưng vẫn chẳng quên nhìn kẻ đột nhiên xuất hiện kia đầy độc ác.

Dịch Hân cũng đi tới từ bên kia. Khi thoắt đối mặt với quái nhân ấy thì mặt nàng lập tức tái đi. Nàng không dám tiếp tục nhìn nữa mà vù chạy tới bên Lục Trần hỏi: “Người, người không sao chứ?”

Lục Trần liếc nàng rồi lắc đầu. Sau đó y chỉ về quái nhân ác độc kia bảo: “Cái bẫy ở lòng sông kia là để hại chúng ta.”

Dịch Hân giật bắn người rồi cũng không nói được gì nữa.

Lục Trần thì cười lạnh tiếp tục cầm thanh đoản kiếm màu đen trong tay để từ từ tới ngồi xuống bên cạnh quái nhân kia

Người kẻ đó vô thức lùi lại đằng sau nhưng lại chẳng quên tiếp tục nhìn Lục Trần bằng ánh mắt tàn ác. Nếu như ánh mắt có thể giết người thì ắt hẳn lúc này Lục Trần đã bị hấn lạng trì không biết bao nhiêu lần rồi.

Nhưng Lục Trần lại như chẳng hề để ý mà khinh thường nói: “Người biết điều đi!”

Trên người kẻ đó đã có vô số vết máu nên trông có vẻ rất đáng sợ. Y nghiêng răng cười quái lại: “Im mẹ đi, ông mày phải ăn người..A!”

Tiếng thét đầy âm lương đột nhiên vang lên từ miệng y khiến Dịch Hân đứng cách đó không xa bị dọa. Nàng nhìn sang thì thấy Lục Trần lạnh lùng thờ ơ với cảnh đau đớn cùng của quái nhân ấy, đoản kiếm trên tay hắn thậm chí còn đâm thẳng vào đùi y, hơn nữa còn xoay một vòng để tạo nên một lỗ hồng lớn.

Quái nhân rít gào khản tiếng đồng thời không ngừng lăn lộn trên mặt đất.

Dịch Hân run rẩy không nỡ nhìn tiếp nên đi tới kéo nhẹ tay áo Lục Trần rồi nhỏ giọng: “Lục, Lục đại ca, huynh đừng làm vậy..”

Lục Trần quay lại nhìn nàng rồi bỗng hỏi: “Cô biết hắn là kẻ thế nào không?”

Dịch Hân bị hắn nhìn như vậy cũng hơi sợ. Dù nàng rõ ràng cảm thấy Lục Trần không hề có địch ý gì với mình nhưng sâu trong lòng vẫn rất sợ y, có lẽ còn sợ hơn cả quái nhân tàn ác kia.

Nàng cúi đầu nói khẽ: “Không biết..”

“Hắn là man nhân.” Giọng nói bình tĩnh thấp thoáng lạnh lùng của Lục Trần vang lên bên tai nàng.

Dịch Hân cả kinh hỏi lại: “Man nhân? Không phải là sau khi bại ở trận chiến ngàn năm thì họ đã trốn về hoang nguyên ở phương nam hay sao?”

Lục Trần liếc nhìn lão man nhân già đang lăn lộn kia rồi đáp lại: “Phần lớn bộ tộc man nhân đã chạy, nhưng trận chiến ngàn năm ấy quá kịch liệt, thậm chí còn có không ít dãy núi, lối đi bị các Chân Quân, Chân Nhân thần thông quảng đại đánh nát, vì thế có một phần man nhân vẫn còn lưu lại ở vùng đất Mê Loạn này.”

Dịch Hân lần đầu tiên nghe được điều đó nên rung mình kinh hãi, sau đó nàng ngạc nhiên hỏi: “Hóa ra là còn có chuyện như vậy, nhưng trước đây ta chưa bao giờ nghe thấy có man tộc ở trong vùng đất Mê Loạn.”

Lục Trần đáp: “Những man nhân còn lại đó phần lớn đều sống theo kiểu bộ tộc ở sâu trong vùng đất Mê Loạn này, hơn nữa chúng cũng không dám tùy tiện đi ra khu vực bên ngoài nên cô không biết cũng phải.”

Dịch Hân hơi chần chừ rồi lại hỏi tiếp: “Ta nghe nói vùng đất Mê Loạn càng sâu càng nhiều nguy hiểm, nếu vậy sao man tộc lại không ra khu vực bên ngoài sống, thế chẳng phải sẽ sống tốt hơn sao?”

Lục Trần ung dung đáp: “Bởi vì trong mắt đám man tộc ấy thì tu sĩ nhân tộc chúng ta còn đáng sợ hơn đám yêu thú trong vùng đất Mê Loạn này nhiều!”

Dịch Hân kinh ngạc định cãi lại. Trong suy nghĩ của nàng thì người tu đạo tất cũng phân ra tốt xấu, nhưng cũng rất hiếm có ai giết người không ghê tay như Ma vương dưới địa ngục. Nói cho đúng thì, nàng đã lớn vậy, đã tu luyện lâu như vậy, nhưng cũng chưa từng gặp tu sĩ nào như thế.

Lời còn chưa nói thì đã bị nuốt lại khi nhìn gã đàn ông trước mắt. Nàng hơi cúi đầu e dè hỏi: “Không phải họ có bộ tộc sao, sao giờ lại chỉ thấy một người thế này? Hơn nữa sao hắn lại còn đi tới khu vực bên ngoài của tu sĩ nhân tộc chúng ta?”

“Chôn sâu trong vùng đất Mê Loạn cực kì hung hiểm, dù đám man nhân có tụ tập thành bộ tộc thì cũng không dễ sống đâu, vì thế nhiều năm qua chúng có một phong tục là, bất cứ kẻ nào già yếu không thể tiếp tục săn bắn trong vùng đất Mê Loạn thì đều phải rời khỏi bộ tộc mà tự sinh tự diệt.”

Dịch Hân há hốc mồm, cả người cũng run lên vì lạnh, trước mắt như còn thấp thoáng thấy cả hơi lạnh từ băng giá bốc lên, rất giống như thế giới tốt đẹp bỗng nhiên lật ngược để lộ ra góc giá băng tàn khốc.

Giọng nói bình thản của Lục Trần vẫn cứ ngân lên: “Man nhân này có lẽ là như thế, vì đã già yếu nên không thể tiếp tục sống yên trong vùng đất Mê Loạn mà đành phải từ từ rời đi ra ngoài, cuối cùng dùng bước để vừa chờ chết vừa hại người ở lòng sông này.”

Lục Trần nói xong cũng nhìn Dịch Hân một thoáng. Khi thấy sắc mặt tái xanh của nàng thì y lại thêm lời: “Lúc này cô cũng nghe thấy rồi đấy, cạm bẫy kia

là để bắt cô, cô có muốn biết, nếu thật sự bị bắt thì sẽ ra sao không?”

Dịch Hân hoang mang nhìn y. Khi nhìn vào đôi mắt trong suốt cực kì bình lặng nhưng lại sâu như biển của hắn thì nàng bỗng thấy lạnh người như vừa rơi vào hầm băng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 68: Mạng người, mạng chó

“Sẽ ra sao?” Dịch Hân ngập ngừng hỏi.

Lục Trần nhìn gương mặt nàng rồi cũng từ tốn trả lời: “Nếu cô thực sự rơi vào bẫy rồi bị tóm sống, đợi khi cô chẳng còn sức chống cự, hẳn trước sẽ cường hiếp cô, sau đó lại chém cơ thể cô thành từng khúc, từng khúc, cuối cùng mới từ từ ăn.” Hắn chỉ tay về chiếc chân báo dính máu ở trên mặt đất rồi lạnh nhạt bảo: “Giống như thứ kia kia...”

“Oe!”

Dịch Hân nhìn cái chân báo ấy rồi cũng không chịu nổi mà nhảy vào trong bụi cỏ để gạt cơ thể đầy da uốn lượn lại mà nôn, sắc mặt cũng càng thêm trắng bệch.

Lục Trần im lặng nhìn nàng chứ không hề an ủi, cũng chẳng hề nói thêm câu lạnh lùng nào nữa.

Rất lâu sau, Dịch Hân có lẽ mới bình tĩnh lại nên phì phò đứng dậy để từ từ quay lại. Lúc này nàng không dám nhìn lão man nhân già bản thủ ác độc kia nữa, thậm chí cũng chẳng dám nhìn cái chân báo nằm tro bụi trên đất, mà chỉ rụt rè đi tới bên Lục Trần, sau một lúc do dự thì cuối cùng mới nhỏ giọng: “Lục đại ca, chúng ta, chúng ta đi đi...”

“Ừ!”

Lục Trần đột nhiên dứt khoát đồng tình với nàng khiến Dịch Hân cảm thấy rất kì lạ, nhưng ngay sau đó nàng đã thấy Lục Trần quay người đi về phía man nhân đang rên rỉ đau đớn nằm lăn ở đằng kia.

Kẻ đó không hề gào gào, không còn gào thét, cũng không hề lộ ra sát khí, thậm chí sắc mặt cũng chẳng hề thay đổi nhưng Dịch Hân lại bỗng thấy không khí quanh mình lạnh hẳn đi. Lão man nhân hình như cũng nhận ra điều gì nên cũng rửa xả, rít gào, người gắng gượng lùi lại để rồi tạo nên một vết máu kinh người trên mặt đất.

Tất cả những điều đó chẳng hề có tác dụng. Lục Trần vẫn đi tới bên người y rồi giờ kiểm tra xuống giữa ánh mắt kinh hãi của Dịch Hân ở phía sau!

Lưỡi kiếm sắc bén lập tức xuyên qua máu thịt để đâm vào tim man nhân.

Người man nhân đó cứng lại, miệng cũng không ngớt lẩm bẩm những tràng qui dị không tiếng nào đó, giây lát sau, chiếc đầu bản thủ dơ đầy gục xuống, thân thể cứng đờ cũng chẳng còn hơi thở.

Lục Trần thu kiếm đứng dậy. Hắn quay lại mà vẫn bình thản như vừa làm một chuyện cực kì bình thường rồi nói với Dịch Hân: “Giờ đi được rồi!”

Dịch Hân hoảng hốt gạt đầu. Nàng nhìn Lục Trần đi về phía sườn dốc bên kia rồi chợt hoảng loạn hỏi theo: “Lục đại ca, huynh.. huynh có thù oán gì với man nhân sao?”

Lục Trần ngưng bước nhưng chẳng quay đầu mà chỉ thoáng trầm ngâm rồi đáp lại: “Cũng coi như có thù, nhưng cũng không đến mức gặp là phải giết. Có điều nếu có kẻ nào muốn giết ta, thì ta nhất định sẽ không tha cho hắn.”

Dịch Hân im lặng, vẻ mặt liên tục biến đổi bởi lẽ tất cả những chuyện mới xảy ra, ngay cả Lục Trần này, cũng đã khác hẳn cuộc sống đơn giản trước đây, cũng vượt xa tất cả hiểu biết của nàng. Nếu như nói rằng người đàn ông hôm qua cứu nàng là kẻ thấy việc nghĩa không từ thì Lục Trần của rroom nay như đã biến thành một người khác hẳn.

“Đi thôi..”

Lục Trần đi phía trước bỗng quay lại gọi nàng. Dịch Hân giật mình kêu lên rồi cũng chạy vội tới. Nhưng khi đi ngang qua sơn động để chuẩn bị tới sườn dốc với Lục Trần thì trong động bỗng có tiếng kêu đau đớn vang lên, ngay sau đó, có một bóng dáng nhỏ bé lê lét từ đó ra ngoài.

Đó là con chó đen nhỏ có một vòng trắng trên lưng. Một chi sau của nó luôn đặt yên trên mặt đất, có lẽ là bị gãy, cơ thể lại cực kì bản thủ, trông rất khổ

sở.

Con chó nhỏ đó cố gắng bò ra như đang gắng hết chút sức lực còn lại để cầu sinh. Sau đó nó kêu lên mấy tiếng với Dịch Hân ở cách đó không xa.

“Gâu.. gâu.. gâu..”

Dịch Hân dừng bước, gương mặt cũng lộ rõ vẻ không đành lòng.

Lòng trắc ẩn ấy cũng khiến chính Dịch Hân cảm thấy lạ. Trước đây khi đi ngang qua thành trấn thì không phải là nàng chưa từng nhìn thấy đám mèo hoang, chó hoang đáng thương như thế, ấy vậy mà lúc này nàng lại cực kì động lòng, có lẽ là do từ qua tới giờ nàng đã gặp phải quá nhiều chém giết và máu tươi mà suốt đời chưa từng gặp nên đã bị bầu không khí đó ép tới suy sụp.

Hoặc có lẽ chỉ đơn giản là nàng mềm lòng mà thôi.

Sau đó, nàng đi về phía con chó nhỏ đó. Lục Trần ở đằng kia chợt dừng lại nhìn nàng rồi nhú mày.

Dịch Hân ngồi xuống bên cạnh con chó nhỏ rồi cẩn thận quan sát nó một lúc. Đến lúc ấy nàng mới nhận ra tình cảnh của con chó này còn thảm hơn nàng nghĩ rất nhiều.

Ngoại trừ cái chân gãy kia thì trên mình con chó nhỏ này có mười mấy vết thương lớn nhỏ, có nói là thương tích khắp người cũng không sai, thậm chí có nơi còn đã rửa nát nên tỏa ra mùi hôi thối kinh người, thực khó tưởng tượng những ngày tháng trước đây con vật nhỏ đã gặp những chuyện đáng sợ gì khi sống dưới tay gã man nhân ác độc kia.

“Chúng ta cứu nó đi!” Dịch Hân ngược sang Lục Trần đề nghị.

Lục Trần lạnh lùng lắc đầu.

Dịch Hân cắn răng đứng lên. Con chó đen nhỏ ấy vẫn chăm chăm nhìn nàng rồi khẽ ư hử lên.

Sắc mặt Dịch Hân liên tục thay đổi. Từng cảnh chật vật giữa sống chết từ tới qua tới giờ liên tục lướt qua trong đầu nàng, từng màn máu tanh kinh tởm lại khiến nàng bất giác buồn nôn. Chẳng biết nàng lấy đâu ra dũng khí, hoặc có thể là do tâm lý đã bị đè nén quá căng nên nhất thời phản kích để rồi Dịch Hân chợt giẫm chân rồi lấy ra một cái túi ôm con chó lại. Cuối cùng nàng cố gắng ôm nó lại bằng một tay rồi cúi đầu bước đi.

Khi đi ngang qua Lục Trần nàng còn không dám nhìn mặt y nhưng người lại khựng lại rồi nhỏ tiếng nói bằng giọng vừa kiên định vừa sợ sệt: “Ta, ta muốn cứu nó!”

Hết lời nàng vội vã đi. Lục Trần ngạc nhiên nhìn theo cô gái đó rồi gương mặt cũng nhất thời thoáng nét hoang mang.

“Cô gái này, rốt cuộc chứa gì trong đầu đây..” Hắn lẩm bẩm rồi lắc đầu đi theo.

Mới đi vài bước thì bỗng nghe thấy đằng trước có tiếng thét run. Lục Trần giật mình ngẩng lên nhìn thì thấy Dịch Hân vì quá vội không nhìn rõ đường nên vừa đi vào rừng đã vấp phải một đoạn rễ cây ngã sấp ra, con chó nhỏ kia cũng theo đó mà bay ra ngoài rồi phịch một cái rơi xuống trong bụi cỏ, lập tức nó liền ư ừ kêu lên.

Lục Trần chán nản thở dài. Hắn ngẩng lên nhìn trời rồi đi tới đỡ Dịch Hân lên.

Dịch Hân đỏ mặt không dám nhìn y. Nàng cúi gằm mặt vỗ bớt bụi đất trên người rồi vội vàng định sang tìm con chó nhỏ.

Ai ngờ người vừa cử động thì đã bị Lục Trần kéo lại. Dịch Hân cuống cuống xin: “Ngươi đừng cản ta, ta, ta muốn cứu..”

“Im đi!” Lục Trần tức giận quát nàng. Sau đó hắn đi tới nhặt con chó lên rồi lườm Dịch Hân bảo: “Đừng nói nhảm nữa, đi thôi.”

Dịch Hân ngại ngần: “Ngươi..”

Lục Trần hừ lên rồi mặc kệ nàng mà nắm con chó nhỏ đi lên. Hơn nữa hắn còn thốt lên: “Ta mất bao công mới nối được tay cho ngươi, ngươi đừng có tự nhiên làm gãy nó nữa! Đứng là phiền thật!”

Miệng Dịch Hân hơi hé lên, nàng nhìn theo kẻ ấy rồi khẽ nhếch môi cực kì vui vẻ.

“Này, còn đứng đó làm gì!” Lục Trần đằng trước quay lại gọi.

Dịch Hân hoảng hồn vừa chạy vừa hô to: “Đến đây! Đến đây!” Nàng chạy tới sau lưng Lục Trần như một làn khói rồi bám sát theo hắn mà đi ra ra ngoài rừng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 69: Cắt thịt chữa thương

Dịch: NAMKHA

Hai người cứ thế đi ra khỏi bờ rừng để quay về chỗ lòng sông.

Dưới ánh mặt trời chói lóa Thị Huyết Ma Hoa vẫn rực rỡ như thế, còn con báo lúc này bị nó kéo đi đã sớm không còn thấy đâu, chỉ còn để lại một vết máu thật dài trên mặt đất.

Lục Trần và Dịch Hân nhanh chóng rời khỏi lòng sông này, dù sao đi nữa, nơi có một đám Thị Huyết Ma Hoa sinh trưởng cũng chẳng phải là chỗ người ta ưa thích.

Sau khi đi ra khỏi đoạn lòng sông thì Lục Trần tìm được một chỗ an toàn, phẳng lặng ở dọc bờ sông. Sau đó hắn đặt con chó nhỏ xuống rồi gọi Dịch Hân tới gần để kiểm tra cánh tay bị thương của nàng, cuối cùng lại gật đầu bảo: “Tốt rồi, xương không lệch.” Giọng nói như là đã trút được gánh nặng, chỉ không rõ là hắn quan tâm Dịch Hân hay chỉ đang cảm khái thành quả của bản thân.

Nói xong Lục Trần đi riêng sang một góc khác.

Dịch Hân nhìn y định nói gì đó nhưng rồi lại im lặng. Cuối cùng nàng đi sang ngồi xuống bên cạnh con chó nhỏ.

Con chó đen nhỏ ngẩng lên nhìn nàng.

Nói đến cũng lạ, dù trên người con chó này đã be bét vết thương, mùi hôi thối cũng ngất trời, đám lông dơ bẩn lại càng bết lại một chỗ thì ánh mắt của nó lại vẫn sáng trong.

Đó có lẽ là thứ tốt đẹp duy nhất trên người nó.

Dịch Hân thở dài than thở: “Đề ta giúp mày, À..! Mày đừng cắn tao đấy..!”

Con chó nhìn nàng rồi ẩng lên một cái, không biết có phải là đồng ý hay không.

Dịch Hân thò tay vào trong ngực áo rồi rút một chiếc khăn lụa ra, sau đó nàng cẩn thận dùng cánh tay không bị thương để lau đi bụi đất cùng với những vết thương kinh khủng trên người nó.

Có lẽ là nhận ra lòng tốt của cô gái trẻ trước mặt ấy nên con chó nhỏ cũng không giẫy mà chỉ thành thực nằm yên ở đó.

Lục Trần không đổi sắc nhìn lại từ đằng kia.

Nhưng động tác của Dịch Hân quả thực rất vụng về, đúng là chưa từng làm việc đó trước đây. Hơn nữa vết thương trên mình con chó quá nhiều vì thế thì thoảng nàng lại không cẩn thận chạm phải khiến nó run rẩy lên.

Tay Dịch Hân khựng lại rồi nàng nhỏ giọng: “Xin lỗi, xin lỗi, ta sẽ nhẹ tay hơn..”

“Gâu gâu gâu...” Lờ lờ còn đang dờ thì con chó đen đã rên to lên. Dịch Hân vừa tránh một vết thương lại vô tình đụng phải miệng vết lờ loét khác nên làm con chó tiếp tục run rẩy.

Vài lần liên tiếp như thế khiến cho bờ sông vốn vô cùng yên tĩnh chợt chìm trong tiếng chó sủa đau đớn thê lương pha lẫn bất lực. Còn cô gái trẻ kia đã mồ hôi đầy đầu, cánh tay duy nhất có thể cử động liên tục vung vẩy, mỗi lần cử động lại thêm phần ngại ngùng, đến cuối cùng nàng còn không dám đặt tay xuống nữa, trong đôi mắt cũng bắt đầu có sóng nước như là sắp khóc.

“Này!”

Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai nàng. Dịch Hân giật mình quay ra nhìn thì thấy Lục Trần đã tới cạnh nàng từ bao giờ. Hắn đứng đó xoa trán với vẻ mặt không thể chịu nổi nữa rồi nói: “Cô tránh ra đi!”

Dịch Hân ngẩn người: “Huynh định làm gì?”

Lục Trần tức giận lườm nàng đáp lại: “Lúc đầu ta cũng không muốn cứu con chó này đâu, nhưng cũng không thể cứ nhìn cô giày vò nó chết đi sống lại như thế này được!”

Dịch Hân im tiếng, mặt cũng đỏ bừng lên như sắp cháy rồi vội vàng lùi lại để nhường chỗ cho Lục Trần. Nàng ngại ngùng lẩm bẩm “Ta,, ta.. ta không cố ý..”

Lục Trần không thèm để ý nàng mà trực tiếp ngồi xuống quan sát con chó. Hắn nhìn kĩ từng vết thương trên người, thậm chí còn sờ lên cái chân gãy của

nó rồi nhủ chặt mảy lại.

Dịch Hân bên cạnh lo lắng nhìn y. Khi thấy hân cực kì tập trung thì lòng nàng cũng trở nên nặng nề nên lập tức hỏi: “Lục đại ca, sao rồi, nó không sao chứ?”

Lục Trần không lập tức trả lời mà trầm ngâm một khoảng rồi vừa nhìn con chó vừa bình tĩnh nói: “Muốn giữ mạng thì yên lặng đi.”

Đối mặt với Lục Trần nên con chó đen lo sợ hơn hồi nãy rất nhiều, cả cơ thể căng cứng hẳn lên, sau đó nó chỉ khề ư ư vài cái chứ chẳng rõ là có hiểu Lục Trần không.

Lục Trần phát tay, thanh đoản kiếm màu đen lại lập tức xuất hiện trong tay hân, sau đó hân lại xoay tay trực tiếp vung kiếm cắt qua thân con chó.

Dịch Hân đang kia sợ hãi kêu to rồi bất giác tiến lên. Còn con chó đen thì sủa to lên, chắc rằng đã sợ đến vỡ tim, ngay cả ánh mắt ở sát mặt đất của nó cũng đã ngập trong tuyệt vọng.

Nhưng chỉ giây lát sau đột nhiên thấy một lớp long đen bay loạn trong không trung rồi từ từ rơi xuống. Hóa ra Lục Trần chỉ vẩy kiếm cắt đi một đoạn da lông trên người con chó, tiếp theo, hân vung kiếm như múa, một kiếm tiếp một kiếm, bắt đầu cắt đi lông trên người con chó.

Trong quá trình đó, vì lông đã kết lại với nhau, hơn nữa lại có quá nhiều vết thương nên không thể không chạm đến thương tích trên người nó. Điều ấy khiến con chó kêu loạn lên nhưng lại chẳng làm Lục Trần thay đổi sắc mặt.

Nhưng có lẽ là sợ sát khí bén nhọn của thanh đoản kiếm nên dù đã kêu loạn nhưng con chó vẫn nằm im trên đất chứ không dám vùng vẫy chạy đi.

Chẳng bao lâu sau thì lông đã rơi khắp mặt đất, tất cả lông trên dưới, từ đầu xuống chân của nó đều đã bị cạo đi.

Con chó đen nhỏ đã biến thành chó không lông, cả người trơ trụi, trông vừa khó coi lại vừa buồn cười. Nhưng điều ấy cũng khiến người ta nhìn rõ được những vết thương chi chít trên mình nó, đủ để thấy mà ghê mình.

Cạo lông xong thì Lục Trần cũng không ngừng tay. Trước tiên hân nhìn qua tất cả vết thương trên mình chó, những vết thương cũ đã đóng vảy thì bỏ qua, vết thương mới thì đều rắc một ít bột phấn lên rồi dùng vải buộc lại. Còn những vết thương đã mưng mủ thì hân hơi chân chùi rồi dùng tay đè con chó lại đồng thời lạnh lùng vừa nhìn vừa nói với nó: “Chịu đựng!”

Con chó trụi lông ngơ ngác nhìn Lục Trần, khi thấy thanh đoản kiếm đen trong tay hân thì chợt run rẩy.

Dưới ánh mắt kinh hãi của Dịch Hân ở bên cạnh, Lục Trần lại tiếp tục vung thẳng kiếm xuống, mỗi kiếm lại cắt vào sát vết thương đã mưng mủ, rồi khề xoay một cái đã cắt văng đoạn thịt thối ra đất.

Chó con tru lên đầy đau đớn như thể tim gan tan nát, hơn nữa cả người lại không ngừng run rẩy. Nhưng rất lạ là dù đã đau khổ đến thế mà nó vẫn nằm yên trên đất.

Con chó này lại thực sự đang cố gắng chịu đựng!

Lục Trần cũng hơi bất ngờ nên chăm chú nhìn nó, ánh mắt hân còn thoáng qua nét khen ngợi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 70: Chuẩn bị chia tay

Dịch: NAMKHA

Dù ngạc nhiên với sức chịu đựng của nó nhưng Lục Trần cũng không ngừng tay, kiếm vẫn như bay khắp người con chó nhỏ, chẳng mấy chốc sau đã cắt xong ba khoảng thịt thối trên người nó, máu đỏ cũng theo đó mà chảy đầy đất.

Sau đây Lục Trần mới thuận thực lấy ra một ít bột phấn kì lạ để rắc lên vết thương của nó, máu rất nhanh đã ngừng chảy, sau đó hân lại dùng vải trắng che đi vết thương trên mình con chó.

Khi làm xong tất cả những điều ấy thì con chó đã yếu đến mức gần như không thể cử động nổi mà chỉ còn có thể nằm im trên đất cố gắng hít thở. Dịch Hân đang kia thì nhìn có vẻ đã sợ đến rụng hết lông tơ trên người lên, sắc mặt cũng càng thêm tái đi.

Nhưng khi thấy những vết thương kia đều đã được vải trắng băng lại thì Dịch Hân cũng chợt thấy nhẹ người mà dè dặt nói: “Đa tạ huynh, Lục đại ca.”

Lục Trần nhìn nàng rồi bảo: “Vẫn chưa xong đâu!”

“Hả?” Dịch Hân kinh ngạc hỏi lại: “Còn làm gì nữa?”

Lục Trần lẳng lặng quay đầu tựa như không biết nói gì mà chỉ chỉ tay về cái chân sau của con chó.

Chỗ đó còn có một đoạn cẳng chân đã gãy.

Dịch Hân yên lặng, nhất thời cũng chẳng biết nên nói gì.

May mà Lục Trần chẳng hề nói thêm mà chậm rãi đi tới một góc để chém lấy một đoạn gỗ như khi giúp Dịch Hân ban sáng. Nhân khoảng thời gian ấy Dịch Hân vội vàng ngồi xuống bên người con chó rồi nhỏ giọng an ủi nó: “Chó con đừng sợ, Lục đại ca rất lợi hại, huynh ấy nhất định sẽ chữa hết vết thương trên người mày thôi..”

“Chân nó không giống tay cô đâu!” Tiếng Lục Trần lại vang lên, Dịch Hân quay lại nhìn y thì thấy Lục Trần đã cầm một đoạn cây ngồi xuống, hơn nữa y còn chậm rãi nói: “Tay cô dù đã gãy nhưng rất nhanh đã được sơ cứu, nếu không có gì đặc biệt thì cùng lắm chỉ một hai tháng nữa sẽ có thể bình thường lại, nhưng chân con chó này lại khác, nó đã gãy quá lâu rồi.”

“Sao, vậy thì khác gì?” Dịch Hân ấp úng hỏi.

Lục Trần nghĩ ngợi một khoảng rồi đáp: “Có lẽ còn có thể nối liền nhưng khó có thể bình thường như lúc đầu, may lắm thì nó sẽ thành một con chó què mà thôi.”

“Chó què..” Dịch Hân hoang mang lắm lắm rồi cũng chẳng biết nói gì hơn.

Còn Lục Trần đã nắm lấy đoạn chân gãy của con chó. Trước tiên hắn kiểm tra vết thương, kiên nhẫn cắt đi thịt thối, cẩn thận nối xương lại, còn rắc thêm chút thuốc bột, cuối cùng mới dùng vải để cố định chân lên đoạn gỗ đã mang về.

Đến lúc này công cuộc cứu chó mới xem như đã kết thúc. Khi nhìn kĩ lại thì con chó đen đã không chỉ biến thành chó không lông, trên dưới cơ thể lại toàn là vải trắng, một chân sau còn có một đoạn gỗ, nom quả thực rất buồn cười, nhưng nếu so với vẻ thê thảm lúc ở trong son động thì quả thực đã tốt hơn nhiều rồi.

Những việc ấy quả thực đã lấy mất quá nhiều thời gian, thế nên hôm nay hai người họ cũng chẳng đi được thêm bao xa, chỉ tách ra chỗ lòng sông ban sáng được mấy dặm thì trời đã tối.

Thường thì sẽ không thể đốt lửa vào buổi tối ở vùng đất Mê Loạn, Lục Trần và Dịch Hân cũng không dừng lại ở những khoảng đất trống quanh bờ sông vì theo Lục Trần thì khi tối đến rất có thể sẽ có yêu thú tới đó uống nước, nếu còn ở lại đó thì chỉ có đường chết.

Dịch Hân tất nhiên là rất nghe Lục Trần nên hai người tìm tới một gốc cây cao lớn để treo lên, hơn nữa còn tiện tay mang theo con chó kia.

Khi trời đã tối hẳn thì Dịch Hân đã ngồi yên trên cây. Nàng đang ôm chặt con chó đã được băng vải trắng khắp người vào ngực đồng thời còn nhỏ giọng an ủi như thể đang an ủi một đứa trẻ vậy.

Giọng nàng êm ái mềm mại, như tiếng ca giữa rừng, lại như gió xuân tươi mát phơn phất.

“.. Mày đừng sợ.. Chúng ta sẽ cứu mày, cũng sẽ không bỏ mày lại, ít nhất cũng đợi đến khi mày khỏi hẳn đã. Đến lúc đó, ta sẽ thả mày đi..”

“Cô thả nó thì chỉ có chết thôi.” Lục Trần ngồi ở một chạc cây khác đột nhiên cất lời.

Dịch Hân kinh ngạc hỏi lại: “Vì sao?”

Lục Trần ngẩng lên nhìn bầu trời âm u trên đầu rồi trầm ngâm giây lát xong mới đáp: “Không phải lúc đầu cô đã hỏi ta sao lại không cứu nó sao?”

“Phải!”

“Con chó này là dị chủng hỗn huyết, dòng máu của nó lai từ hai loại yêu thú là Tuyết Lang và Sài Cầu. Tuyết Lang là yêu thú bậc cao rất cao ngạo và mạnh mẽ, hơn nữa lại luôn sống đơn độc. Tuyết Lang đực khi động dục chắc không tìm được đối tượng nên đã tùy tiện phát tiết lên người Sài Cầu nhỏ yếu, nhưng nó chắc chắn sẽ không để ý tới đời sau; còn Sài Cầu lại là giống hung ác và sống thành bầy đàn nên rất coi trọng sự tinh khiết của huyết mạch. Nếu một con chó hỗn huyết như này xuất hiện trước mặt bầy Sài Cầu thì sẽ lập tức bị chúng hợp lại tấn công rồi xé thành mảnh vụn. Đó là lí do tại sao loại chó hỗn huyết này xưa nay khó có thể trưởng thành, hơn nữa gần như tất cả chó như thế khi vừa sinh ra đều đã bị cắn chết rồi. ”

Dịch Hân lặng lẽ cúi đầu. Con chó đang nằm trong lòng nàng khẽ kêu lên, chẳng biết có phải là đang oán với vận mệnh bi thảm của bản thân hay không.

Giờ đây đã không thể nào tìm hiểu được tại sao con chó này không bị cắn chết lúc sinh hay sao lại rơi vào trong tay lão man nhân để chịu đau khổ rồi.

Mấy ngày tiếp theo lại rất yên bình. Lục Trần mang theo Dịch Hân và con chó nhỏ ấy đi dọc trong vùng đất Mê Loạn, dọc đường cũng không gặp quá nhiều phiền toái, khoảng năm ngày sau thì họ đã quay lại đến eo đất Dược Hồ.

Tính ra thì họ gần như đã đi một vòng lớn để quay lại đây. Chỉ là lúc đến là bốn người, khi về lại chỉ còn hai, điều đó khiến cho Dịch Hân có phần đau xót.

Nhưng trong năm ngày ấy có lẽ mạng con chó xui xẻo này quá xấu rồi nên sức sống của nó đặc biệt mạnh. Những vết thương nghiêm trọng thế kia đã nhanh chóng liền lại, chỉ sau mấy ngày đã có thể chạy tới chạy lui trên mặt đất.

Nhưng như Lục Trần đã nói, chân sau của nó đã vĩnh viễn què rồi. Vì thế khi nó chạy thì trông luôn khập khiễng, quả thực rất xấu, cũng rất kỳ quặc. Nhắc đến cũng lạ, sau khi con chó có thể tự do đi lại, Lục Trần và Dịch Hân cũng thôi giữ chặt nó mà nó lại vẫn thật thà đi theo hai người, hơn nữa còn chưa bao giờ có dấu hiệu định bỏ đi mà cứ thế đi tới đây.

Lúc vào trong eo đất Dược hồ, Lục Trần nhìn con chó nhỏ thì thấy nó đang rất tò mò chạy quanh nhìn ngó cảnh sắc chung quanh nên cũng mặc kệ mà nói với Dịch Hân ở bên cạnh: “Đi qua chỗ này coi như đã rời khỏi vùng đất Mê Loạn, chúng ta cũng nên chia đường ra thôi.”

Dịch Hân ngừng bước, sau giây lát chần chừ nàng bỗng nhìn lại Lục Trần rồi thật sự cảm kích từ đáy lòng nói: “Lục đại ca, ta... thực sự cảm ơn huynh.”

Lục Trần cười: “Không cần khách khí, chỉ là việc nhắc tay mà thôi.”

Dịch Hân lắc đầu thờ dãi: “Không đâu, ta biết ta rất ngốc, dọc đường cũng mang lại cho huynh rất nhiều phiền phức. Lục đại ca, lời khác thì ta không dám nhiều lời, nhưng nếu sau này có cơ hội, huynh cứ đến Côn Luân Sơn tìm ta, ta nhất định sẽ...”

“Sao?” Lục Trần ngăn người dừng bước nhìn lại Dịch Hân, gương mặt y cũng tỏ rõ vẻ kinh ngạc: “Sao cơ, cô là đệ tử Côn Luân sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 71: Mất chó nhìn người

Dịch Hân đỏ mặt trả lời: “À... thực ra thì cũng chưa phải, nhưng không lâu nữa thì chắc là phải rồi.”

Lục Trần nghe thế thì thấy hiếu kỳ nên gắng hỏi thêm thì mới biết Dịch Hân trông có vẻ yếu đuối này lại là một cô gái có thân phận. Nàng sinh ra tại thành Côn Ngô dưới chân núi Côn Luân, hơn nữa còn là con gái của thế gia họ Dịch, một gia tộc có quan hệ mật thiết rất nhiều năm với Côn Luân, thậm chí nhiều năm gần đây còn có kha khá cháu con được bái nhập làm môn hạ Côn Luân.

Khi Dịch Hân còn bé đã được một vị tu sĩ Kim Đan thần thông quảng đại hải lòng với tư chất nên sớm có hẹn ước với Dịch gia sẽ thu nàng làm đệ tử.

Nhưng vị Kim Đan đó sau đây lại gặp chuyện không may nên bị thương nặng phải bế quan mười năm, chuyện Dịch Hân bá sư cũng đành phải theo đó mà bỏ lại. Nhưng gần như trên dưới Côn Luân đều đã biết chuyện, hơn nữa Dịch gia cũng chẳng hề giấu diếm thế nên toàn Côn Luân Sơn sớm đã coi Dịch Hân là đệ tử bốn môn.

Ngay cả hai người đồng hành cùng Dịch Hân chuyến này cũng đều là đệ tử chính thức của Côn luân. Họ đến vùng đất Mê Loạn này vì nhận nhiệm vụ thu thập hoa Tịch Vụ, cũng tiện thể mang theo Dịch Hân đi cùng, thứ nhất là tỏ ra thân cận, thứ hai cũng nhằm lấy lòng vị tu sĩ Kim Đan gần đây có tin đồn đã khôi hân thương tích nên muốn xuất quan. Khi người cực kì lợi hại đó xuất quan thì chẳng mấy chốc Dịch Hân cũng sẽ chính thức bái nhập làm môn hạ Côn Luân.

“Chúc mừng, chúc mừng!” Lục Trần cười chúc Dịch Hân.

Dịch Hân khẽ mỉm gật đầu. Nàng nhìn Lục Trần thì thấy nam tử ấy vẫn rất bình tĩnh cười đầy ấm áp có vẻ rất hiền lành chứ chẳng hề còn chút sát khí nào như hần đã từng lộ ra ở trong vùng đất Mê Loạn.

Trong khoảnh khắc ấy, Dịch Hân thậm chí còn ngẩn người sinh ra ảo giác phân biệt khi nhìn Lục Trần. Một thì thấy một nam tử ấm áp tươi cười đứng trong ánh sáng, một lại thấy rằng đó chỉ là một ma đầu trốn trong bóng đêm âm u để lạnh lùng giết người.

Suy nghĩ ấy đúng là vô căn cứ nên Dịch Hân cũng vội lắc đầu xua hết những thứ linh tinh đó đi. Sau đó nàng liền cáo từ Lục Trần rồi vẫy tay gọi con chó nhỏ đứng bên kia: “A Thổ, tới đây, ta mang mỳ về nhà.”

A Thổ chính là tên mà họ đặt cho con chó kia. Lục Trần vốn đặt cho nó những cái tên khó nghe hơn rất nhiều như Hắc Vượng, A Hoa, Ngốc Mao.. mà theo như hần nói thì con chó này sớm muộn cũng sẽ trốn đi, không cần mất công tìm tên hay làm gì.

Cuối cùng cũng chỉ có Dịch Hân thương xót cho con chó nên lấy dũng khí lên tiếng vì lẽ phải, dùng lí lẽ để tranh giành cho con chó xui xẻo, tiếp đó lại

bác bỏ đi từng cái tên khó nghe đó để rồi cuối cùng cả hai người đành phải miễn cưỡng cho lấy một chữ phát âm gần giống gốc gọi là A Thổ.

Nghе có vẻ quе mùa nhưng tốt xấu gì cũng liеn với đất, dù cho có vẻ giống như đang gọi một con thỏ cẩu* của nhà nông nhưng nếu nhìn bộ dạng của nó, không chỉ trụi hết lông, còn băng không ít vài, hơn nữa cái chân sau cứ mỗi lần bước đi lại khập khiễng lên xuống thì đúng là không khá gì, cũng chưa chắc đã tốt bằng đám thỏ cẩu.

*Thỏ cẩu: Trung Hoa diеn viên khuyên (Chó có tên khoa học: Canis lupus familiaris), truyền thống gọi là "Chó đất", phương bắc có địa phương lại gọi "Sài cẩu", là loại ăn thịt bộ chó có vú, sau khi lớn lên vai cao chừng 25~50 Centimet, thể trọng ước chừng 15~35 Kg. Ngoại hình có miệng ngắn, trán bình.

Thỏ cẩu thì thỏ cẩu đi, đó là suy nghĩ có phần bất lực của Dịch Hân lúc ấy.

Từ khi rời khỏi chỗ lòng sông ở vùng đất Mê Loạn rồi cùng chung đụng suốt mấy ngày thẳng tới bây giờ thì Dịch Hân cũng đã yêu quý A Thổ. Thật ra từ bé đến lớn nàng vẫn sống ở trong Dịch gia, điều kiện sống dù cho rất tốt nhưng gia giáo lại rất nghiêm, xưa nay cũng chưa từng nuôi dưỡng chó mèo bao giờ nên bây giờ thực sự rất thích A Thổ vốn luôn ngoan ngoãn mấy ngày nay này.

Lục Trần đứng cạnh hơi bất ngờ nhìn Dịch Hân rồi hỏi: “Cô định... định mang nó về nuôi sao?”

“Đúng!” Dịch Hân vui vẻ nói: “A Thổ rất đáng thương mà, huynh xem nó đã bị thương nặng đến thế..”

Lục Trần ngó lại A Thổ đang đứng cách đó không xa. Ngày đó khi thấy nó thì quả thực nó đã bị thương rất nặng, nhưng con chó này dù sao cũng có dòng máu yêu thú, sức khôi phục cũng rất kinh người, mới qua mấy ngày thì vết thương trên người nó đã tốt hơn rất nhiều, đặc biệt là cái chân gãy kia đã gần như lành hẳn, dù không thể thay đổi việc đã bị què nhưng nếu bỏ đi đoạn cây bó đi thì cũng vẫn còn có thể chạy được.

Nếu phải so sánh thì đoạn cây trên tay Dịch Hân đến giờ còn chưa bỏ đi được kìa.

Lục Trần nhún vai bảo: “Cô muốn nuôi thì nuôi, tùy cô đi.”

“A Thổ, tới đây nào.” Dịch Hân vẫy tay với con chó, trên mặt cũng thoáng qua nét cười.

A Thổ nghe lời vẫy đuôi chạy tới bên chân nàng. Dịch Hân ngồi xuống cung chiều xoa cái đầu trụi của A Thổ rồi nói: “A Thổ, mày chào Lục đại ca đi, chúng ta phải về nhà rồi.”

A Thổ lay đầu, đôi mắt sáng trong chăm chú nhìn Dịch Hân rồi đột nhiên sủa lên mấy tiếng.

Dịch Hân bật cười chỉ tay về Lục Trần bảo: “Chào Lục đại ca đi rồi chúng ta cùng về nhà.”

A Thổ liên tục chớp mắt nhìn Dịch Hân rồi lại quay sang nhìn Lục Trần, sau đó lại sủa với Dịch Hân rồi xoay người chạy như bay tới nằm xuống cạnh Lục Trần.

“Ồ?”

Lục Trần và Dịch Hân cùng ngẩn người bởi đây nào đâu phải là lời chào tạm biệt. Mãi sau Lục Trần bỗng nhíu mày như nghĩ tới điều gì, Dịch Hân ở bên kia thì vội vàng chạy tới ôm lấy A Thổ rồi thì thầm: “A Thổ, người gốc quá, ta nói là..”

Lời chưa hết thì con chó đó đã né người tránh đi cánh tay Dịch Hân rồi trốn thẳng ra đằng sau Lục Trần.

Lần này thì ý của A Thổ đã quá rõ rồi. Dịch Hân kinh ngạc đứng dậy, giầy lát sau nàng bỗng xấu hổ mắng: “Này! A Thổ thôi, mày có nhầm không, mấy ngày nay là ta cho mày ăn, là ta ôm mày ngủ, thường chơi với người cũng là ta, thế mà giờ đây mày lại chọn Lục đại ca chứ không chọn ta sao?”

A Thổ ngóc cái đầu trụi ra từ đằng sau Lục Trần như đang lén lút dò xét, sau đó nó gâu gâu mấy tiếng có vẻ là đã thừa nhận.

Lục Trần liếc nó.

A Thổ cứ xoa đầu vào chân hắn, đuôi lại không ngừng lắc, rất giống như đang nịnh nọt.

Dịch Hân xoa trán rồi đau khổ chỉ vào A Thổ: “Mày, mày, mày...”

Lục Trần e hèm rồi bảo: “Này... Ta có đoán ra được một lý do.”

“Lý do gì?” Dịch Hân lập tức chất vấn.

“Vùng đất Mê Loạn trăm ngàn năm nay đều là thế giới tàn ác mà kẻ mạnh ăn kẻ yếu. Tất cả sinh linh ở nơi này, tính cả đám yêu thú lớn nhỏ sớm đã chấp nhận điều đó, vì thế khi chúng còn nhỏ yếu, nếu có thể chọn, thì sẽ đều nghe theo bản năng từ lúc sinh ra để bám lấy kẻ mạnh hơn.” Lục Trần nhìn Dịch Hân rồi chỉ cười trừ chứ không nói gì nữa.

Dịch Hân ngẩn ngơ đứng đó đỏ mặt, lâu sau nàng hờn dỗi dậm chân: “Đáng ghét! Ngay cả tiểu súc sinh này cũng dùng mắt chó coi thường ta!”

Quyển 2 - Chương 72: Lải nhải lúc chia tay

Dịch: NAMKHA

A Thổ bịn rịn nhìn Dịch Hân nhưng vẫn trốn kĩ sau Lục Trần, xem ra nó đã quyết đi theo hẳn.

Lục Trần thờ dài bảo với A Thổ: “Này! Chó đần, ta nói cho mày biết, mày đi theo nàng thì sau này ngày nào cũng sung sướng chẳng lo ăn uống; mày mà theo ta thì sẽ không tốt đẹp gì đâu, không chừng lúc nào đó còn chết ở núi rừng hoang dã đó.”

“Đúng, đúng!” Dịch Hân nhiệt tình vừa hô vừa nhìn A Thổ.

A Thổ không nhìn lại Dịch Hân mà cứ vẫy đuôi ngóng Lục Trần.

“Mày..Mày đúng là con chó đần!” Dịch Hân bị chọc tức đến mức không nói nổi thành lời. Xem ra nàng thực sự không nỡ xa rời A Thổ đã sớm chiều ở chung mấy ngày nay nên hốc mắt đã đỏ bừng lên.

Sau đó hai người một chó mất khoảng nửa chén trà để đi từ eo đất Dược Hồ ra ngoài, nhưng mặc cho Dịch Hân nói rảnh miệng thì A Thổ vẫn không hề động lòng.

Đến cùng, Dịch Hân cũng đành tuyệt vọng tạm biệt Lục Trần. Lúc biệt ly nàng còn than thở với hắn: “Lục đại ca, sau này A Thổ giao cho huynh, huynh nhất định phải..”

“Đời ta đời thì sẽ nấu nó lên ăn!” Lục Trần cực kì bình tĩnh nói lại Dịch Hân.

Dịch Hân tròn mắt há mồm ngây ngốc giây lát rồi lắp bắp: “Huynh, huynh nói gì vậy?”

Lục Trần thần nhiên đáp: “Ta vốn không định nuôi chó, ngày đó cứu nó cũng chỉ vì cô quá kiên trì. Ta không bảo nó theo ta, nhưng nếu nó cứ muốn đi theo thì dù ta có nấu nó lên ăn thì cũng không có vấn đề gì phải không?”

“Có vấn đề!” Dịch Hân gấp gáp hô lên rồi dùng gương mặt như đưa đám nói: “Lục đại ca, A Thổ đáng thương như vậy, huynh đừng ăn nó, thả nó đi..”

Lục Trần thấy bộ dạng đó của nàng thì cũng bật cười, đồng thời còn cảm thấy trong lòng bỗng có đôi phần ảm áp. Dịch Hân vẫn còn ít tuổi, hơn nữa xem thực sự luôn được nuông chiều từ bé đến giờ nên quá đơn thuần. Chỉ không rõ sao nhà nàng lại dám để một cô gái chưa trải sự đời như thế tới nơi nguy hiểm như vùng đất Mê Loan này...

Lục Trần hơi ngơ ngẩn, lông mày cũng chột nhú, sau đó quan sát thật kĩ lại Dịch Hân. Dịch Hân bị hắn nhìn như vậy thì hơi hoảng loạn lùi lại rồi bảo: “Lục đại ca, huynh làm sao vậy?”

Lục Trần e hèm rồi đáp: “Cô không lên trốn đi mà không báo cho gia đình biết đấy chứ?”

Dịch Hân giật mình, gương mặt xinh đẹp cũng đỏ bừng lên, xem ra đáp án đã không cần nói nữa rồi.

Lục Trần lắc đầu bảo: “Bỏ đi, cũng không phải chuyện gì liên quan tới ta. Chúng ta cũng đã quen biết một hồi, cô sau này cẩn thận hơn đi, đừng chạy loạn nữa.”

Dịch Hân cúi đầu như nghĩ tới gì đó nên đỏ mặt nói: “Muội biết rồi, lần này trở về muội nhất định sẽ xin lỗi cha mẹ. Hơn nữa... hơn nữa muội còn làm liên lụy Hân sư thúc và Hà sư huynh, nếu không phải do ta thì họ đã...”

“Này!” Lục Trần đột nhiên ngắt lời nàng rồi nhướn mày dặn: “Cô nói bậy nói bạ gì đó? Họ chết thì liên quan gì tới cô?”

Dịch Hân cắn môi ngại ngần nói: “Là do đạo hạnh của muội thấp kém nên khi bị Hắc Sài Cầu bao vây không thể giúp bọn họ chút nào, thế nên...”

“Nói bậy nói bạ!” Lục Trần xi mũi khinh thường rồi nhìn cô gái ấy như nhìn một kẻ đần: “Cô có đần quá không vậy? Chuyện này không liên quan gì tới cô, đây là lần đầu tiên cô tới vùng đất Mê Loan, Hân Nam Tổ và Hà Cương lại là đệ tử Côn Luân có đạo hạnh lẫn kinh nghiệm trải đời, lo cho cô không phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa hay sao? Hôm đó rơi vào hoàn cảnh ấy không phải do hai tên kém cỏi đó sai lầm hay sao?”

Hắn cười lạnh rồi tiếp tục nói: “Càng không nói đến khi lúc mặt trời lặn ta đã mấy lần cảnh báo bọn họ, cô còn trẻ không biết chuyện thì thôi đi, thế mà hai gã đàn ông kia lại bị lợi ích che mắt nên có chết cũng đáng, là họ liên lụy cô, có hiểu không?”

Dịch Hân hơi mộng lung rồi rụt rè nói: “Là vậy sao...”

Lục Trần đáp: “Đúng là như thế. Dịch Hân này, ta có nói với cô rồi, cô có tâm địa thiện lương là chuyện tốt, nhưng nếu không phân biệt được đúng sai, cái gì cũng tự oán trách bản thân mình sai thì không phải thiện lương nữa đâu.”

Dịch Hân bị hấn dạy bảo thì chỉ biết cúi đầu đỏ mặt. Nàng lén lút nhìn hấn rồi thấp thòm khẽ khàng: “Vậy, vậy là gì?”

Lục Trần bực mình nói: “Là ngu!”

Lời nên nói thì đã nói xong, nhưng chó nên đi thì lại nhất quyết không đi.

Không thể làm gì với A Thổ nên Dịch Hân đành phải vẫy tay từ biệt Lục Trần và con chó.

Khi chia tay, nàng còn căn dặn xen lẫn khẩn cầu Lục Trần hai chuyện. Thứ nhất, mong hấn ngăn vạ lần đừng ăn A Thổ bởi nó quả thực rất biết điều, hơn nữa lại còn có duyên với hai người họ, nếu ăn nó thì nhất định sẽ gặp báo ứng; thứ hai, Lục đại ca nếu sau này có cơ hội thì nhất định phải lên Côn Luân Sơn tìm nàng. Dù sao cứ lang thang ở vùng đất Mê Loạn này cũng quá nguy hiểm, không bằng để nàng cầu xin cha mẹ và sư phụ giúp hấn tìm một chân đệ tử tập dịch ở trên Côn Luân mà sống, vừa an toàn lại còn có mặt mũi, hơn nữa, đừng quên mang A Thổ tới tìm nàng...

“Biết rồi, biết rồi.” Lục Trần dù đã quá quen trần thế nhưng lúc này cũng chẳng chịu nổi thiếu nữ ấy lại nhai cầu xin nên đành nói: “Ta sẽ không ăn con thỏ cầu này, cùng lắm là không để ý tới nói là được chứ gì. Không còn sớm nữa, cô mau đi đi.”

“Gâu gâu gâu gâu...” A Thổ nằm cạnh Lục Trần cũng đúng lúc sủa lên tiễn Dịch Hân.

Dịch Hân gật đầu nhưng trong lòng vẫn còn chút vẩn vương. Nàng vốn chưa từng gặp bao nhiêu sắc thái của thế nhân nên sau mấy ngày gần bó với Lục Trần và A Thổ thì cũng có vài phần tình nghĩa. Nàng một bước quay đầu, hai bước vẫy tay, cứ thế chậm rãi rời khỏi Lục Trần để đi về phía trước.

Lục Trần và A Thổ dõi theo nàng rồi dần dần, mất người và mất chó đột nhiên trở nên quái lạ.

“Họ nhất định cũng không nở xa ta...” Dịch Hân nghĩ vậy trong lòng nên cũng thấy lòng ấm lại, nàng bỗng thấy ngượng ngùng nên bước chân cũng dần chậm đi. Ngay khi đó nàng chợt nghe thấy đằng sau có tiếng Lục Trần chán nản hô lên: “Này!”

“Sao vậy?” Dịch Hân xoay người nhìn lại Lục Trần.

“Cô đi ngược đường rồi!”

Dịch Hân như hóa đá đứng yên lại. Sau đó nàng mới quan sát chung quanh thì nhận ra mình thực sự đã quay về eo đất Dược Hồ một trượng từ bao giờ rồi.

Ngay sau đó nàng hét to lên, đồng thời lấy tay bịt mắt lại chứ không dám nhìn Lục Trần và A Thổ thêm rồi vội vàng chạy như bay về đằng xa.

Thoang thoang còn có tiếng Lục Trần từ khoảng đất đằng sau vang lên như đang nói với con chó bên cạnh,

“A Thổ này, không ngờ còn có người đàn hơn mày đây!”

“Gâu gâu gâu...” A Thổ kêu to như đang khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 73: Đêm khuya lấy đồ

Dịch: NAMKHA

Ngày thu vô tình trôi đi, tòa thành Nguyệt Nha nhỏ bé bên ngoài vùng đất Mê Loạn dần vào đông. Nếu so sánh với Đại Băng Hải ở phương bắc có thể đông cứng người thành tảng băng trong truyền thuyết thì mùa đông nơi này cũng không đến nỗi quá khắc nghiệt, cùng lắm chỉ cần khoác thêm đôi ba lớp áo, nhưng nếu là tu sĩ có đạo hạnh thâm hậu thì cũng chẳng cần mặc thêm làm gì.

Lục Trần nhàn nhã đi trong thành Nguyệt Nha, ở sau hấn không xa là một con chó đen nhỏ đang khập khiễng đi theo.

Dù ngày đó nói rất ghê gớm với Dịch Hân nhưng Lục Trần cũng thật sự không ăn A Thổ.

Giờ đây A Thổ đã khác hẳn lúc còn ở trong vùng đất Mê Loạn, lông bị cạo trụi trên mình nó đã mọc dài trở lại nên chẳng còn là con chó trụi nữa. Hon nữa nó còn to hơn trước một ít, lớp lông đen càng thêm bóng mượt, di chuyển cũng thêm phần nhanh nhẹn, cặp mắt chó lại sáng rực có thần, trông quả thực rất năng động. Nó như đã biến thành một con chó khác hẳn, chỉ còn lại duy nhất cái chân gãy kia là chứng minh cho đau khổ trong quá khứ.

Khi đi tới đoạn đường giao nhau thì trước mắt đã là khu chợ đông đúc nhất trong thành Nguyệt Nha, người đi kẻ lại không ngớt, tiếng kêu gọi thét la đan xen không ngừng vang lên như lớp lớp thủy triều trải rộng khắp xung quanh.

Lục Trần nhìn quanh rồi chẳng hề do dự đi thẳng tiếp, còn A Thổ sau khi ngó hết bên này đến bên kia thì cũng lẫn vào trong đám người rồi nháy mắt đã biến đi đâu mất.

Lục Trần quay lại nhìn rồi cũng hững hờ tiếp tục lững thững đi, chẳng mấy chốc sau y đã tới nơi nhộn nhịp nhất trong khu chợ. Hắn đột nhiên nhìn thấy có một đám người đang tụ tập đứng bàn tán xôn xao trước bảng thông cáo như thể có chuyện gì đó rất đáng kinh ngạc.

Lòng hiếu kỳ của Lục Trần bùng lên nên y liền nhanh chóng đi tới rồi cũng chen vào trong đoàn người để nhìn bảng thông báo. Đến khi ấy hắn mới thấy giữa đồng giấy cũ nát có một tờ giấy vàng lớn mới được dán lên, bên trên còn có mấy dòng chữ.

Truy bắt giang dương đại đạo Lam Hồ Điệp! Kẻ này tham tài háo sắc, ác độc khôn cùng, gây ác vô số, giết người, phóng hỏa, gian dâm, cướp giật, gây đủ chuyện họa hại nhân gian, nợ máu ngập trời. Mấy ngày gần đây có tin hắn đã tới vùng đất Mê Loạn, tu sĩ dọc đường hãy cùng chung sức, phàm ai bắt được kẻ này thì sẽ được trọng thưởng năm nghìn linh thạch.

Phản ký tên lại là Chân Tiên Minh danh tiếng lẫy lừng!

Đám người vây xem bàn luận sôi nổi. Một phần thì tỏ ra giận dữ, khinh bỉ với việc Lam Hồ Điệp gây ác vô số, một phần khác thì thì cảm thán Chân Tiên Minh đã ra mặt thì sau này thiên hạ sẽ chẳng còn chỗ cho kẻ ác độc này dung thân. Khó trách sao hắn chỉ có thể trốn về khu vực nguy hiểm nhất, loạn nhất, hơn nữa cũng là nơi thế lực của Chân Tiên Minh yếu nhất như vùng đất Mê Loạn này.

Lục Trần đứng đó nhìn một lúc rồi sắc mặt chợt lộ vẻ khó hiểu. Giấy lát sau hắn bỗng thờ dãi rồi thảm lắm bầm mắng: “Đúng là một kẻ khôn khiếp!”

Lục Trần quay người rời khỏi chỗ bảng thông báo rồi đi ra ngoài khu chợ. Khi mới đi một đoạn thì hắn bỗng thấy cạnh mình có bóng đen lóe lên, hóa ra là con chó đen A Thổ không biết vừa chui ra từ xó xỉnh nào. Trên miệng con chó còn có một miếng xương không còn bao nhiêu thịt chẳng biết được tha về từ đâu.

A Thổ thấy Lục Trần thì lập tức chạy tới rồi rất quẩn quýt vẫy đuôi với hắn, sau đó nó thậm chí còn đặt hẳn miếng xương xuống bên chân Lục Trần.

Lục Trần trừng mắt với nó rồi mắng: “A Thổ, ta đã nói nhiều lần rồi, ta không ăn thứ này...”

A Thổ không rõ là có nghe được hay chẳng mà rất vui mừng sủa lên mấy tiếng với Lục Trần.

Lục Trần lắc đầu rồi dùng tay xoa đầu nó một lúc xong mới tiếp tục đi về phía trước. A Thổ nhìn thấy thế thì vội vàng gặm xương lại rồi cứ thế đuổi theo Lục Trần.

Khi một người một chó này rời khỏi cổng thành Nguyệt Nha thì đã không còn thấy miếng xương trong miệng A Thổ nữa.

Sau khi ra khỏi thành thì Lục Trần và A Thổ cứ đi một mạch về phía nam rồi cũng chẳng hiểu sao đã tới bên ngoài e đất Dược Hồ rất quen thuộc kia. Nhưng lần này Lục Trần không hề tiến vào sơn đạo trong cốc mà chỉ im lặng ngắm nhìn hai ngọn Long Hồ một lúc rồi rẽ sang rừng cây ngút ngàn bên cạnh để tiếp lên Long Sơn.

Theo truyền thuyết thì rất lâu trước đây trên Long Sơn đã có Long, nhưng truyền thuyết ấy cũng chẳng khác gì Long Hồ trên núi trà ở thôn Thanh Thủy xưa kia, đều là do tiền nhân nói, hậu nhân nghe mà thôi. Rừng trên Long Sơn rất rậm rạp, gần như không hề có đường có thể đi, từ đó cũng đủ nhận ra nơi đây bình thường chắc cũng chẳng có ai đến.

Lục Trần dẫn theo A Thổ đi từ chân núi lên khoảng nửa canh giờ thì vẫn không thoát nổi ra khỏi khoảng rừng ấy. Có điều hắn lại bỗng thấy mấy tảng đá lớn loang lổ rêu xanh ẩm ướt nằm chẵn trên mặt đất ở giữa rừng.

Lục Trần nhìn qua đó rồi ngẩng đầu lên nhìn sắc trời xong liền vượt qua đay để đi tới một nơi cao hơn mấy trượng, cuối cùng lại tìm một cành cây có thể nhìn xuống đồng đá ấy để nằm xuống.

A Thổ ngoe nguẩy đuôi bám sát Lục Trần với đôi mắt nghi ngờ. Lục Trần cười với nó rồi đưa tay lên miệng để ra hiệu im lặng.

A Thổ ngẩng đầu, cặp tai chó hơi rũ xuống rồi chẳng mấy chốc sau cũng lặng lẽ nằm xuống bên cạnh Lục Trần.

Trong rừng rất yên tĩnh, chỉ thì thoảng có tiếng chim hót lạnh lạnh xen kẽ trong kẽ lá khiến cho nơi này càng thêm phần vắng vẻ. Đôi lúc còn nghe được tiếng thú hoang gào thét nhưng lại chẳng thể nghe rõ được đó là loại thú nào.

Lục Trần cứ nằm yên tại đó rất lâu, sóng mắt của hắn rất lạng lạng nhưng gần như lúc nào cũng chăm chú nhìn về mấy tảng đá kia.

Nhưng trong suốt quãng thời gian ấy chẳng hề có gì thay đổi, sự chờ đợi quả thực đã làm người ta mệt mỏi. A Thổ đã sớm không chịu nổi nên thi thoảng sẽ động dậy hoặc lấy móng vuốt cào cào đám lá khô rơi rụng, thậm chí có khi nó còn dụi mình vào người Lục Trần, nhưng việc nó làm nhiều nhất lại vẫn là không ngừng dùng mũi đánh hơi.

Cứ chờ đợi như vậy đến khi ánh sáng trong rừng đã tối đi, ngày dài có lẽ cũng sắp kết thúc.

A Thổ có lẽ đã quá chán nản nên há miệng ngáp lớn, vậy mà Lục Trần lại vẫn cực kì kiên trì như thể sẽ vẫn tiếp tục chờ.

Đêm đen đến, rừng núi chìm trong u tối.

Lục Trần từ từ chống người dậy rồi cẩn thận quan sát chung quanh. Khi hần đảo mắt sang bên cạnh thì bỗng ngẩn người bởi lẽ mới nhận ra giữa chốn u tối này, đôi mắt của A Thổ bên cạnh hần như càng sáng hơn, thậm chí còn gần giống một luồng sáng lục âm u như ngọn lửa màu xanh lục đang lặng lẽ cháy.

Lục Trần vươn tay xoa đầu A Thổ, nó ư ừ mấy tiếng tựa như đáp lại.

Rồi Lục Trần xoa tay đứng dậy để đi xuống phía dưới.

Rừng chỉ có một màn đen, giờ tay chẳng thể thấy ngón, nhưng hần dường như vẫn có thể nhìn được mọi vật giữa đêm tối nên từng bước đều rất chuẩn xác. Chỉ giây lát sau y đã tới bên cạnh đám đá kia.

Hần ngồi xuống rồi đặt một tay lên tảng đá lớn nhất, một tay khác thì nhẹ nhàng đưa xuống sờ bên dưới, rêu xanh ẩm ướt cũng theo đó dính lấy ngón tay hần. Trong bóng đêm, Lục Trần sờ soạng một lúc rồi chợt lấy ra một vật từ khe hở tối tăm ở dưới tảng đá kia.

Hần nhét nó vào ngực rồi quay người đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 74: Người cũ trong Hoang Cốc

Đêm đen giấu đi mọi hành động của bóng người, chỉ có một đôi mắt như u hỏa khiếp người không ngừng lấp lóe trong chốn núi rừng tối tăm. Nhất là khi Lục Trần quay lại thì hai đám u hỏa đó lại lao vọt lên làm lòng người sợ hãi.

Lục Trần vươn tay chặn đầu A Thổ đang vẩy đuôi lao tới từ trong bóng tối đồng thời còn tức giận mắng: “Bình thường không để ý, không ngờ con chó đàn như mày đến tối lại đáng sợ thế này.”

“Gâu gâu gâu” A Thổ sủa lên mấy tiếng đầy tự hào chứ chẳng hề thấy nhục.

Lục Trần chán nản lắc đầu bảo: “Đi thôi.”

Một người một chó lặng lẽ đi dưới bóng đêm lập lờ chẳng khác nào âm hồn giữa chốn sơn dã tịch liêu.

Khi xuống khỏi Long Sơn thì vẫn là lúc đêm khuya, vì thế Lục Trần cũng không về thành Nguyệt Nha ngay. Thực tế thì lúc này thành Nguyệt Nha cũng đã sớm đóng cửa, nếu không có tài ngự không phi hành thì dù có quay lại thì cũng chẳng thể nào vào được.

Lục Trần dẫn theo A Thổ đi khá xa khỏi chốn Long Sơn yên tĩnh này rồi mới móc ra món đồ lúc nãy hần lấy được từ trong khe đá giữa khu rừng trong ngực ra. Đến tận bây giờ mới có thể dựa vào ánh sao lấp lánh mờ ảo để nhận ra đó là một bức thư được phong kín.

Giấy vàng, sếp nền niêm phong, nhưng bên ngoài phong thư chẳng hề có chữ viết nào cả.

Lục Trần lặng lẽ nhìn phong thư trong tay, lâu sau, hần mới lạnh lùng mở phong thư rồi mới rút thư ra xem.

Trên thư có chữ, nhưng cũng chỉ mấy hàng giản đơn, Lục Trần liếc qua một chút đã xem hết. Đến khi ấy gương mặt lạnh lẽo của hần bỗng nhiên biến đổi, nhưng lạ rằng đó chẳng phải là tức giận, cũng không phải vui mừng, mà giống như đang hồi ức. Dù loại tâm tình thoáng chốc dâng lên trong tim, lại lướt qua ánh mắt khiến cho sắc mặt của hần liên tục thay đổi, nhưng rồi lại chỉ còn bình lặng.

“Phùng...!”

Bỗng có một âm thanh vang lên khiến A Thổ bên mình Lục Trần giật bắn người xoay lên nhìn. Nó thấy trên tay Lục Trần bỗng có một đóm lửa, rồi thứ ấy lập tức đốt lên tờ giấy cùng phong thư.

Ngọn lửa nhanh chóng bốc lên rồi đốt sạch, ánh lửa soi rọi gương mặt trong bóng tối của Lục Trần rồi in sâu lên đôi mắt tram tràm của y.

Lâu sau hần lại thờ dài rồi lẩm bẩm: “Bám dai như đĩa!”

Hừng đông, khi chân trời xuất hiện tia sáng đầu tiên thì Lục Trần cũng tỉnh giấc, sau đó hần chẳng hề chần chừ mà đi thẳng về phía nam. Đến khi eo đất Được Hồ xuất hiện trong mắt thì hần cũng chẳng mất thêm thời gian mà cứ tiếp tục bước đi để lại tiến vào vùng đất Mê Loạn.

A Thổ cũng không quá khó chịu với việc quay lại vùng đất cũ mà thậm chí còn hưng phấn với nơi đất trời sơn dã bao la này mà chạy lăng quăng quanh người Lục Trần. Cái mũi chó của nó tới đâu cũng đánh hơi một lúc rồi thì thoảng nó còn tìm lấy vài gốc cây chọc trời để tiểu lên.

Nhưng dù làm gì thì A Thổ cũng không rời xa Lục Trần, thậm chí còn bám sát hần hơn cả lúc ở trong thành Nguyệt Nha, gần như không lúc nào rời khỏi tầm mắt của Lục Trần.

Một người một chó cứ thế đi, đường đi cũng rất giống như hôm Lục Trần dẫn đám người Dịch Hân, chỉ sang ngày hôm sau thì hần và A Thổ đã lại xuất hiện ở ngã rẽ gần Hắc Giáp Sơn.

A Thổ lè lưỡi ngó chòm hỏm trên đất ngó nhìn xung quanh. Trông nó rất thân nhiên chứ chẳng hề có vẻ ưu tư khi quay về quê nhà, hoặc có lẽ con chó đàn cũng chẳng nhớ nổi cách đó không xa có lẽ là quê của mình.

Lục Trần nhìn về Hắc Giáp Sơn rồi lặng lẽ đi sang một hướng khác.

Chỗ đó thông tới chôn sâu trong vùng đất Mê Loạn.

Nơi xa xôi ấy còn giấu đi một đoạn ký ức đầy máu tanh, thù hận và phản bội trong năm tháng xa xưa...

Nơi đó có Hoang Cốc.

Lục Trần và A Thổ đi đến ngày thứ sáu thì cũng tới Hoang Cốc

Gian nan nguy hiểm gặp trên đoạn đường này còn hơn xa chuyến đi Hắc Giáp Sơn ngày đó, yêu thú xuất hiện dọc đường cũng gần như lập tức đã mạnh mẽ hơn nhiều, nhất là khi tới gần Hoang Cốc thì các loại yêu thú lại càng thêm đáng sợ, thậm chí ngay cả sự hỗn loạn của thứ vô hình như ngũ hành linh lực cũng càng thêm mãnh liệt.

May mà Lục Trần như trời sinh đã giỏi len lỏi giữa vô vàn nguy nan nơi sơn dã nên sau rất nhiều lần né tránh đám yêu thú cùng vô vàn vùng đất hiểm nguy kì lạ thì hần đã A Thổ tới được bên ngoài sơn cốc.

Hoang Cốc bị những dãy núi vây lại thành một tuyệt cốc, hơn nữa chỉ có duy nhất một lối đi thông ra bên ngoài. Trong Hoang Cốc xưa nay luôn có một luồng lực lượng quý dị khiến tất cả sinh linh không thể sống nổi nên mới được gọi Hoang Cốc.

Mười năm trước có dư nghiệt của Tam Giới Thần Giáo gây ác nơi này nhằm mưu đồ đại sự, nhưng chúng lại bị Chân Tiên Minh của chính đạo phát hiện nên phái đại quân tới bao vây thật chặt rồi một đòn diệt sạch, khiến thiên hạ thêm phần trong sạch.

Theo truyền thuyết thì trận chiến năm đó kinh thiên động địa, lại làm phong vân biến sắc, núi rung đất chuyển, yêu nghiệt ma giáo cũng tổn thương nặng nề. Nhưng sau chuyện đó thì sát khí nơi này cũng ngút trời khiến tu sĩ bình thường có đạo hạnh thấp kém chẳng thể nào tới gần nổi, thiên hạ đồn rằng đó là do đại tu sĩ ma giáo thảm bại ngày ấy đã hạ độc chú tước khí chết gây nên. Hơn nữa sơn cốc này cũng quá hoang vu vì thế rất lâu sau cũng không hề có ai tới.

Khi Lục Trần đi tới sơn đạo nhỏ ấy thì ánh mắt quan sát chung quanh của hần cũng thoảng qua nét bối rối. Nhưng khi đến lối ra vào Hoang Cốc thì y lại bỗng dừng chân.

Gò đất cạnh sơn đạo trong ký ức lúc này lại có một bóng người đang đứng.

Gió núi kéo ngang làm y phục của y phấp phới.

Lục Trần ngờ ngẩn như đang nhìn thấy nam tử áo trắng anh tuấn kia, nhưng ảo giác lập tức biến mất, người đang đón gió trong mắt hần.. là một tên mập!

“Ê!” Tên mập đó đứng trên kia tươi cười vẫy tay gọi Lục Trần: “Đã lâu không gặp!”

Lục Trần nhếch miệng nhìn lão Mã có phần ngốc nghếch nhảy xuống khỏi gò đất rồi cười lạnh: “Sao ngươi còn chưa chết?”

Lão Mã nghiêm mặt đáp: “Ngươi không phải rồi, dù sao chúng ta cũng quen biết một hồi, lại làm người cùng thôn suốt mười năm, thế mà ngươi vừa đến đã hỏi ta sao chưa chết, vậy sao còn làm bằng hữu được đây?”

Lục Trần khinh khi phì ra rồi nói: “Nếu là bằng hữu thì người đừng tới tìm ta.”

Lão Mã nhún vai cười khỏ: “Nếu là ta thì tất nhiên sẽ không tìm người, nhưng cũng không thể nào khác được..”

Lục Trần đờ người, sắc mặt biến đổi: “Người nói là..”

Lão Mã nhìn về sơn cốc đằng sau rồi khẽ nói: “Người ấy đã đến..”

Mắt Lục Trần giật giật, đáy mắt còn thoáng qua nét khó xử. Y đứng yên đó chẳng hề nói gì.

Lão Mã nhìn thấy thế thì cũng không nói, nhưng rồi vẫn khẽ thở dài rồi vỗ vai Lục Trần bảo: “Đi vào đi, người ấy muốn gặp người.”

Lục Trần cúi đầu rồi không nói gì. Hắn suy tư thật lâu rồi cuối cùng vẫn nhấc chân từ từ đi vào Hoang Cốc đã không có bóng người từ bao giờ kia..

Vách núi cheo leo cao ngút như kiếm sắc đâm thẳng rồi che kín bầu trời chỉ còn để lại một bóng mờ dưới mặt đất. Lục Trần cứ lặng lẽ đi lại vào trong bóng mờ ấy rồi chậm rãi biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 75: Bóng cự thú

Hôm ấy trời rất trong, nhưng từ khi bước vào trong Hoang Cốc thì chỉ còn thấy được một tầng mây đen ken dày do quần sơn bao la tạo nên bao phủ bầu trời. Nó kín mít, nặng nề đến mức khiến người ta cảm thấy khó thở.

Ánh mắt Lục Trần lướt khắp Hoang Cốc âm u. Nơi nào hắn nhìn tới cũng chỉ toàn là vách đá cheo leo hiểm trở hoặc đất đai khô cằn chứ chẳng hề có nổi lấy một ngọn cỏ. Từng cơn gió lạnh lẽo không ngừng tuôn ra từ sâu trong Hoang Cốc xoáy lên từng cơn mưa bụi xám trắng mịt mù.

Ở những chốn xa xôi hơn, khi gió thổi vào khe hở giữa những vách đá còn tạo nên những tiếng rít thê lương như thể đám vong linh đã chết từ lâu ở nơi này vẫn đang không ngừng nguyên rủa.

Con chó đen A Thổ cùng đi vào sơn cốc hoang vu ấy với Lục Trần. Dù bản năng yêu thú của nó rất không thích vùng đất chẳng hề có sinh khí này nhưng mong muốn ở bên Lục Trần đã đánh bật tất cả. Nhưng sau khi nó đi vào Hoang Cốc, đặc biệt là khi Lục Trần tiếp tục đi sâu vào sơn cốc khoảng một trượng thì A Thổ lại đột nhiên ngừng lại.

Nó gầm gừ, mặt lại có phần đau đớn, cả người cũng không ngừng run, có lẽ là đang rất khó chịu. Nhưng khi A Thổ nhìn Lục Trần ở đằng trước thì nó chỉ chần chừ một chút rồi lại kiên quyết tiến lên.

Có điều chuyện tồi tệ hơn cũng nhanh chóng xuất hiện, nó mới đi được mấy bước thì đã gần như không còn có thể đứng vững, mình nó lắc lư, đi hai bước lại ngã một lần, chẳng mấy chốc sau đã âm một cái mà ngã sầm ra đất, bốn cái chân vẫn không ngớt run.

Một cái bóng bỗng che đi tầm mắt nó. A Thổ vừa rên vừa ngẩng lên nhìn thì mới biết Lục Trần đã quay lại bên mình. Hắn đưa tay xoa nhẹ đầu rồi bế hắn nó lên để đi về lối ra vào Hoang Cốc rồi mới đặt nó xuống, hơn nữa y còn khẽ bảo: “Cứ chờ ta ở đây đi.”

A Thổ hít hà liên tục rất lâu thì cơ thể mới hết run. Nó lại đứng dậy nhìn Lục Trần rồi lè lưỡi liếm tay y.

Lục Trần cười rồi cũng quay người đi, chẳng bao lâu sau hắn đã biến mất ở chốn sâu trong sơn cốc âu u. Chỉ còn một cơn gió mang theo vô vàn bụi bặm che đi không gian ấy.

Ở lối vào sơn cốc chỉ còn lại con chó A Thổ.

Nó nằm đó rồi chẳng biết có phải là vì cảm thấy có gì không ổn không mà đột nhiên đứng dậy nhìn ngó khắp nơi.

Bốn phía đều rất hoang vu, không hề có động tĩnh gì. A Thổ hơi chần chừ rồi cũng cố bước lên, nhưng mới chỉ mấy bước, nó lại cảm thấy loại cảm giác quái lạ ban này nên vội vã quay lại.

Sau đó nó lại đi dọc theo bờ sơn cốc, lần này thì nó chợt phát hiện rằng cứ đi như vậy thì sẽ không cảm thấy loại cảm giác quái lạ kia.

A Thổ quấy người rồi đứng đó chờ rất lâu, nhưng chẳng hiểu sao, Lục Trần lại mãi vẫn không quay lại. A Thổ chờ đến phát nản nên sau một thời gian cũng đứng dậy để bắt đầu từ từ đi theo vách đá bên bờ sơn cốc.

Vách đá cứng mà thô, không rõ nơi này đã bị gió mưa xâm thực bao nhiêu tháng năm mà trông có đủ loại hình dạng kì lạ, thậm chí có nhiều nơi còn sắc như lưỡi dao. A Thổ né qua từng khối đá hiểm trở ấy rồi tò mò đi dần lên phía trước.

Đi mãi đi mãi, khi nó vòng qua một khe hở vừa thô vừa dài thì bỗng có một cơn gió lạnh thổi tới, gần như lập tức tất cả mọi khe đá đã bị gió lấp đầy, rồi cùng lúc ấy, có tới hơn mười tiếng gió rít sắc nhọn vang lên sau lưng A Thổ..

“Ditt...”

Khoảng khắc ấy như vạn quý thét gào, thật sự là cực kì đáng sợ. A Thổ cũng bị giật mình, lông trên mình lập tức dựng đứng cả lên, nó gầm to rồi gầm như vô thức phóng ngay đi lên trước.

Nó chạy hộc mạng dọc theo vách đá trên sơn cốc. A Thổ không biết đã chạy bao xa mà tới khi không chịu nổi nữa, cũng không còn nghe thấy những tiếng rít rùng rợn đằng sau kia thì nó mới đứng lại thở hồng hộc. A Thổ quay đầu nhìn lại với bộ dạng vẫn còn sợ hãi.

Nó đứng đó rất lâu nhưng vẫn còn hốt hốt, xem ra là vẫn rất gấp gáp. Hai mắt nó vẫn chăm chăm nhìn lại nơi tiếng kêu kia phát ra như sợ sẽ có một con quái vật đột nhiên xuất hiện từ một góc tối tăm nào đó. Cũng trong lúc ấy nó lại vô thức lùi lại, có lẽ là cảm thấy sợ nên tránh xa chỗ đó thì tốt hơn.

Nhưng vừa lùi lại thì A Thổ bỗng thấy người cứng lại như mộng vừa chạm phải một bức tường cực kì nặng nề. Nó ngẩn người quay lại.

Ngay khi ấy có một cơn gió lạnh mang theo cát bụi che trời kéo tới.

Đằng sau mưa bụi, cũng chính là phía trước mắt A Thổ có một bóng dáng to lớn như núi. Vì bị bụi mù che kín nên không thể nhìn rõ vật đó là thứ gì, nhưng thân hình A Thổ bên dưới cái bóng ấy quả thực vô cùng nhỏ bé.

A Thổ mở to mắt ngốc nghếch nhìn cái bóng lớn đó. Hơn nữa quái vật ở giữa gió cát ấy có lẽ đã cảm nhận được điều gì đó nên từ từ quay đầu lại.

Bóng đen phô thiên cái địa ấy tràn tới rồi lấp luôn con chó nhỏ xuống bên dưới. Một chiếc đầu to lớn từ từ di động xuống từ trên bầu trời, trước khi nhìn rõ rang thì A Thổ chỉ thấy một cặp mắt lớn như cặp chuông đồng lập lòe ánh sáng đáng sợ trong bão cát đang nhìn kĩ nó.

A Thổ gầm lên nhưng tứ chi lại mềm oặt đi. Ầm một cái, nó nằm bẹp ra đất.

Lục Trần cứ yên lặng đi trong gió cát. Hoang Cốc luôn có một luồng không khí hoang vu quỷ dị, hơn nữa còn có cảm giác có thứ vô hình nào đó đang cực kì hỗn loạn, nhưng lạ nhất là hẳn hình như chẳng hề bị chúng làm ảnh hưởng.

Khi hẳn ngày một tới gần trung tâm Hoang Cốc thì địa hình nơi này lại càng thêm lộn xộn. Trên mặt đất có vô số khe nứt lớn nhỏ chia ngang xẻ dọc làm người ta thấy mà lạnh mình. Có lẽ rất lâu trước đây nơi này đã chịu một cơn dardarung chuyển đáng sợ của đất trời nên bị một luồng sức mạnh to lớn tàn phá khiến nó vĩnh viễn lưu lại dấu vết đau thương.

Đất dưới chân cũng biến đổi, từ sắc xám không hề có sinh khí bên ngoài đã trở thành từng vết cháy xám, đỏ sậm đan xen. Càng đi sâu thì hai loại màu sắc ấy lại càng đậm, nếu nhìn qua thì quả thật có thể khiến người ta sinh ra ảo giác quái lạ rằng Hoang Cốc này cũng có sinh mệnh nhưng đã bị đâm một đao trong thớ nào đó nên chảy ra vô số máu tươi rồi khô cạn thành những thứ xấu xí đáng sợ này.

Tất cả những “vết máu” đáng sợ ấy đều phóng lan ra ngoài, còn tất cả khởi nguồn đều là từ khoảng đất trống hình tròn ở giữa sơn cốc.

Lục Trần từ từ tới đó.

Bão cát vòng qua người, cũng lướt qua tà áo của hắn khiến nó khẽ phấp phới.

Trong tầm mắt của hắn, khi gió cát yếu dần đi thì có một bóng người đang đứng trong khoảng đất tròn.

Người đó không đứng yên mà đang ngồi, chỉ là dù y có ngồi thì cũng to lớn như người ta đang đứng vậy.

Hắn ngồi ở nơi như chứa đựng tất cả đau khổ, tất cả sợ hãi, tất cả bi thảm, lại như là căn nguyên của tất cả sức mạnh ở giữa vùng đất tròn, hơn nữa y còn xoay lưng lại với Lục Trần để quan sát khắp không gian này.

Một lúc sau, gió cát lại thổi, bóng y dần trở nên mờ ảo, nhưng giữa cơn gió ấy lại có một giọng nói âm áp, bình thản vang lên y hệt như thứ vẫn thường bên tai Lục Trần trong những ngày xưa cũ.

“Con đến rồi ư...”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 76: Ông béo đầu trọc

Dịch giả: Hoàng Oanh Hay Hát

Lục Trần đứng cách người kia một trượng, ánh mắt nhìn đối phương với sự phức tạp khó lường. Mặc dù giờ phút này gió cát tro bụi vẫn tung bay không ngừng, nhưng chỉ dựa vào mắt thường vẫn có thể nhận ra, bóng người kia khá là to lớn, thậm chí còn to lớn hơn nhiều người, chỉ tính riêng cái lưng cũng phải bằng ba người khác.

Nói cách khác, đây là một người béo.

Một người béo, rất béo, béo đến nỗi lão Mã ở trước mặt người này cũng sẽ lập tức biến thành người gầy, kẻ nhỏ gầy kẻ to.

Có lẽ là do cát lòi hỏi thăm mà Lục Trần không đáp lời, người kia cố gắng xoay người lại nhìn Lục Trần, sau đó giống như cười cười, vẫy vẫy tay nói:

"Đến đây đi."

Thiên địa bỗng nhiên nín thở, gió cát đột nhiên ngừng bay.

Trong Hoang cốc đột nhiên yên lặng.

Trong phương viên khoảng một trượng của khu đất, toàn bộ cát bay tro bụi đều ngừng lại, chỉ một bàn tay xuyên qua không khí đung đưa, vẫy vẫy.

Chỉ chốc lát sau, tro bụi hạt cát đang ngừng giữa không trung bắt đầu rơi xuống, vang lên những âm thanh tí tách như mưa. Cả một trường gió cát ngăn cách hai người đột nhiên biến mất.

Lục Trần ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy trên đầu trống rỗng, ở những nơi xa hơn vẫn thấy cát bay như cũ, duy chỉ nơi họ đứng, trời đất giống như đột nhiên xuất hiện một khu vực thiên đường, không có gió, không cát, chỉ có hai người bọn họ.

Bàn tay xuất vĩ lực, nghịch thiên sinh tạo hóa.

Người kia ngồi dưới đất, đầu trọc tai to, từ mi thiện mục, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa bình tĩnh, một đôi mắt sáng ngời trong suốt nhưng lại tựa như mang theo sự tang thương của năm tháng, tựa như nhìn thấu nhân gian tình đời.

Hắn ngồi xếp bằng, hai tay có vẻ dài hơn người thường một đoạn, thân hình to lớn giống như một núi thịt, trông có vẻ giống phật Di Lặc mà mọi người hay miêu tả trong nhân thế.

"Ngồi đi."

Người đàn ông này vỗ nhẹ vào khu đất trước mặt, mỉm cười nhìn Lục Trần.

Lục Trần từ từ đi tới, đứng trước mặt của đối phương. Mặc dù hắn đứng không ngồi nhưng mà cũng chẳng cao hơn đối phương bao nhiêu, có thể tương đương ra, nếu người này đứng lên sợ không khác gì người khổng lồ.

Lục Trần nhìn chằm chằm vào tên béo này, không ngồi mà đứng im.

Bộ dáng này có chút vô lễ, chẳng qua ông béo đầu trọc kia dường như không thèm để ý, thậm chí nụ cười ôn hòa trong mắt còn nhiều hơn, giống như nhìn đứa trẻ bướng bỉnh nhà mình.

"Cũng phải tới mười năm không gặp nhau rồi nhỉ."

Ông béo đầu trọc cảm khái nói một câu:

"Cậu sống có tốt không?"

"Không tốt."

Lục Trần nói.

Ông béo đầu trọc gật đầu một cái, nói:

"Ta cũng nghĩ vậy, khổ cho cậu rồi."

Lục Trần cười lạnh một tiếng, đại khái là lười không muốn nói thêm, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống bên cạnh ông béo, nói:

"Có chuyện gì mà đột nhiên tìm tôi?"

Ông béo đầu trọc đảo mắt, không trả lời ngay Lục Trần mà nhìn khu đất trống, bỗng nhiên nói:

"Cuộc chiến mười năm trước ở Hoang cốc, mấy người kia cũng ngồi chỗ này à?"

"... Đúng."

Lục Trần trầm mặc một chút rồi nói.

"Bạn có thể nói cho ta biết một chút không?"

Lục Trần bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn vào thân hình kỳ vĩ của ông béo đầu trọc, trầm giọng nói:

"Ông có ý gì?"

"Không có ý gì, chẳng qua chỉ tò mò thôi."

Ông béo đầu trọc mỉm cười, đồng thời vẫn ôn hòa nhìn Lục Trần, ánh mắt trong suốt tựa như có thể nhìn vào sâu trong nội tâm hắn, nói:

"Sao vậy, chuyện này không thể hỏi sao?"

Ánh mắt hai người giao nhau giữa không trung một lúc, sau đó Lục Trần rời mắt đi, lạnh lùng nói:

"Có thể."

※※※

"Vân Thủ Dương ngồi ở chỗ này".

Lục Trần đứng lên, đi tới địa điểm cách trước mặt ông béo đầu trọc sáu thước, sắc mặt bình tĩnh nói:

"Hai vị trưởng lão béo và gầy ngồi ở hai bên trái phải."

Sau đó, hắn đi về phía trước mấy bước, tới địa điểm ở giữa khu đất, dậm chân nói:

"Nơi này chính là tâm trận của Hàng Thần chủ."

"Chỗ ta đang ngồi đây, có người nào ngồi hay không?"

Ông béo đầu trọc hỏi.

Lục Trần nhìn một cái, nói:

"Có, là man nhân Đại Tát Mãn kia."

Ông béo đầu trọc gật đầu một cái, sắc mặt có mấy phần than thở, nói:

"Hóa Chi Tát Mãn (Shaman) chính là một trong bảy Đại Tát Mãn được truyền thừa từ cổ xưa của Man tộc Nam Cương, có đại thần thông quỷ thần khó lường, nếu trong lúc hắn mạnh nhất, ta cũng cảm thấy phiền toái."

"Bạn làm rất tốt!"

Ông béo đầu trọc lần đầu tiên thu nụ cười lại, sắc mặt trở nên nghiêm túc, hắn lẳng lặng nhìn Lục Trần nói:

"Thiên hạ chúng sanh thật là may mắn, chính đạo Thần Châu cũng thật là may mắn!"

"Thật à?"

Lục Trần đột nhiên hỏi ngược một câu.

Ba chữ này thốt ra, không một ai dám mở miệng tiếp, xung quanh trở nên yên tĩnh.

Mây đen trên đỉnh đầu từ từ di chuyển, sâu trong tầng mây như có tiếng sấm truyền tới, gió nổi mây bay. Mà ở trung tâm Hoang cốc, hai người vẫn đối mặt nhìn nhau, Lục Trần lúc này nhìn thẳng vào đối phương.

Đây là một đôi trong suốt tinh khiết, nhưng lại thâm trầm như biển khơi, có thể bọc thiên địa vạn vật, chiếu ngược vô số cảnh tượng. Vào giờ phút này, trong con ngươi màu đen thoáng có sấm sét nổ ra.

"Thật không ư?"

Ông đầu trục bỗng nhiên cười lớn, sau đó nhìn Lục Trần, chậm rãi nói:

"Cậu đang chất vấn ta ư, đồ đệ?"

※※※

Bên ngoài Hoang cốc, chó mực A Thổ lúc này sợ tới mức hồn bất phụ thể đứng cạnh con vật to lớn, đặc biệt là khi thấy cái đầu to lớn quay lại, chậm rãi hạ xuống, đôi mắt thật to lấp lánh chiếu vào khiến nó toàn thân run rẩy.

Quanh bóng dáng to lớn này có một luồng khí tức cường đại vô cùng khiến A Thổ cảm thấy kính sợ, sợ hãi từ trong nội tâm, thậm chí, giờ phút này nó còn sợ tới mức không kêu lên nổi, chỉ có thể nằm trên đất run lấy bầy.

Gió cát thổi qua đã ngừng lại, tro bụi bay xuống, một cái đầu to từ trong cát hiện ra, tới gần trước mắt A Thổ.

A Thổ cảm thấy một con mắt trên cái đầu to lớn này cũng hơn cả đầu mình, mà bản thân nó cũng không hiểu đây là con quái thú khổng lồ gì nữa.

Cái bóng dáng to lớn sau khi nhìn A Thổ liền kêu lên một tiếng "Q ọ ọ", giống như là khinh thường, lại giống như không hứng thú, lười biếng quay đầu trở về.

Cũng chính vào lúc này, A Thổ đã nhìn rõ bóng con quái vật ở trước mặt mình

Đó là một con trâu xanh to lớn, thân hình hết sức khổng lồ, giống như là một ngọn núi nhỏ vậy. Nhưng điểm kỳ quái nhất chính là trên đầu con trâu xanh này có hai cái sừng to, trắng sáng như ngọc, mơ hồ còn có linh quang lóe lên.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 77: Thiên Lan chân quân

Dịch giả: Hoàng Oanh Hay Hát

Ở trong Hoang cốc, bầu không khí có chút ngưng trệ, một lúc lâu sau không có ai nói chuyện.

Lục Trần đứng ở giữa trung tâm khu đất, chậm rãi xoay người nhìn bốn phía xung quanh, thấy chỗ nào cũng là cảnh sắc tĩnh mịch. Tuy nhiên, trong mắt hắn lại xuất hiện cảm giác nóng bỏng đến mức làm cho hắn hít thở cũng khó khăn. Đó là lửa cháy ngập trời, đó là chùm tia sáng to lớn từ trên trời giáng xuống, đó là lực lượng khai thiên tích địa, còn có ánh sáng vỡ tan như những mảnh kính vụn, kèm theo là ngọn lửa đen gây cho hắn bao nhiêu thống khổ từ tâm hồn tới thể xác.

"Tôi không phải đồ đệ của ông."

Lục Trần bỗng nhiên cười nhìn ông béo mập kia, bình tĩnh nói:

"Ông là Thiên Lan chân quân cao cao tại thượng, vạn dân kính ngưỡng, còn tôi chỉ là một tiểu dân bé nhỏ nơi thôn dã mà thôi."

Nghe được câu này, ông béo đầu trục kia vốn mang theo khí tức không giận mà uy, khí thế trầm hùng nhưng đột nhiên biến mất, giống như trước mặt không phải là Thiên Lan chân quân trong truyền thuyết nữa.

Ông ta hơi cúi đầu, trong mắt hiện sự đau lòng, qua một hồi lâu sau mới cười khổ một cái, nói:

"Trong lòng cậu đang oán ta à?"

Lục Trần chậm rãi lắc đầu, sắc mặt phức tạp, dường như nhớ ra chuyện gì đó, nói:

"Không thể nói thế. Chẳng qua những năm gần đây, tôi thường gặp ác mộng, mơ thấy tôi giết rất nhiều người, mơ thấy ánh lửa ngập trời, máu tươi đầy đất, mơ thấy núi cháy biển máu, xác vứt khắp nơi..."

Thiên Lan chân quân nhíu mày một cái, trên mặt lướt qua vẻ kinh dị, nói:

"Xảy ra chuyện gì?"

Lục Trần trầm mặc chốc lát, ngược mắt nhìn hắn, nói:

"Năm đó, sau khi tôi ở chỗ này giả trá hủi Hàng Thần chú, Ma chủ Hắc điểm đã lập tức phát tác, thiêu đốt máu thịt hồn phách của tôi, khiến cho tôi đau đớn thống khổ không chịu nổi, thần trí trở nên mơ hồ. Tôi chỉ nhớ mình mò được ra ngoài sơn cốc, thấy nơi đó đang chém giết tranh đấu, máu tanh theo gió bay khắp nơi, dường như đó cũng là..."

"Cậu nhớ không lầm đâu!"

Thiên Lan chân quân bỗng nhiên cắt ngang lời hắn, lạnh lùng nói:

"Ngày đó, chúng ta đã định kẻ sách trong ứng ngoại hợp. Sau khi cậu hủi Hàng Thần chú, đại quân Chân Tiên minh ở bên ngoài sẽ phát động tấn công mạnh mẽ, bởi vì tình nhuệ của tam giới Ma giáo phần lớn tập trung ở cửa vào, cho nên cuộc chiến thảm thiết vô cùng. Việc cậu thấy núi thấy biển máu có lẽ là đúng."

Lục Trần ngẩn ra, dường như không nghĩ tới Thiên Lan chân quân lại nói trực tiếp như vậy, do dự một lát sau nói:

"Vậy sao, vậy sao tôi mơ thấy mình giết rất nhiều người..."

Thiên Lan chân quân nói:

"Chuyện này thì không, sau khi cậu ra khỏi cốc thì ngất đi, được người ta cứu, có lẽ do trận chiến năm ấy huyết khí ngất trời nên khiến cậu bị ảo giác."

Lục Trần im lặng hồi lâu, oán khí trên mặt đã giảm đi không ít, thân hình dường như cũng buông lỏng một chút, thở dài một hơi.

Thiên Lan chân quân khe khẽ thở dài, nói:

"Đúng là nên trách ta, nếu như trong mấy năm vừa qua ta đi gặp một cậu lần, khuyên giải cậu một chút, có lẽ cậu không khổ sở như vậy."

Lục Trần lắc đầu, nói:

"Không liên quan tới ông... Đúng rồi, năm đó trưởng lão Vân Thủ Dương của Ma giáo có một con trai, một con gái, nam tên là Vân Kiếm, con gái tên là Vân Tiêu Tình, ông có biết họ thế nào không?"

Thiên Lan chân quân hơi trầm ngâm rồi nói:

"Chết hết trong đại chiến rồi."

Lục Trần do dự một chút, nói:

"Chết thế nào?"

Thiên Lan chân quân nhìn hắn một cái, nói:

"Lúc đại quân tu sĩ Chân Tiên minh vây công Hoang cốc, bọn họ là một trong số những yêu nghiệt Ma giáo ngoan cố kháng cự, giết chết rất nhiều tu sĩ chính đạo nên bị đánh chết trong loạn chiến."

"Chết ở trong loạn chiến rồi ư?"

"Đúng."

Lục Trần lại im lặng thêm một lúc, sau đó bỗng nhiên lắc đầu, thở dài nhìn về phía Thiên Lan chân quân, trong ánh mắt dường như rạng rỡ hẳn lên, nói:

"Được rồi, nói nhiều như vậy mà ông còn chưa nói xem tại sao lại đến tìm tôi?"

Thiên Lan chân quân mỉm cười, nói:

"Như vậy mới đúng chứ, nam nhi tốt nên cười một chút."

Lục Trần hừ một tiếng, nói:

"Ông thì thoải mái rồi, ông có bản lĩnh thì để cho Hắc hỏa đốt mười năm đi rồi nói câu này."

Nói xong, hắn vẫn còn chút giận dữ bất bình, thấp giọng nói:

"Ông béo chết bầm."

Thiên Lan chân quân cười lắc đầu một cái, đối với câu than phiền kia giống như không nghe thấy, nói:

"Ta đúng là có chuyện muốn cậu giúp ta."

"Chuyện gì?"

"Tôi phải Côn Lôn tìm ra tên yêu nghiệt ma giáo đã ẩn nấp nhiều năm."

※※※

"Năm năm trước, một mật thám trong tổ chức Phù Vân dưới quyền ta trong lúc vô tình phát hiện ra cứ điểm của Ma giáo Tam Giới ở trong Tiên thành, sau đó dưới sự chủ trì của Huyết Oanh, tổ chức Phù Vân hao hết tâm lực mới cho một người trà trộn vào được. Chẳng qua sau cuộc chiến Hoang cốc, Ma giáo tôn thượng nguyên khí nặng nề nên hoạt động rất cẩn thận, người trà trộn vào được không có cơ hội trở thành nhân sự chủ chốt. Cho đến một tháng trước, chúng ta mới được người này truyền mật thư, nói hắn đã thám thính được việc Ma giáo đang bố trí một âm mưu to lớn, người cầm đầu là một vị trưởng lão của Ma giáo."

Lục Trần nghe thấy chuyện này thì đôi mắt nheo lại.

Thiên Lan chân quân nhìn hắn một cái, tiếp tục nói:

"Nhưng mà chuyện đột nhiên sinh biến, người trong Ma giáo phát hiện chuyện này, trong nháy mắt động thủ, chúng ta cũng toàn lực cứu giúp nhưng vẫn muộn một bước."

"Người nọ chết rồi à."

"Trước khi chết, người này nói với ta hai câu: Một là, nội bộ Tiên minh có gian tặc của Ma giáo, địa vị cực cao. Hai là, Ma giáo có ý đồ cực lớn, nhưng phụ thuộc khá nhiều vào một nhân vật, chính là người vẫn ẩn nấp trong phái Côn Lôn. Một khi người này hoàn thành sứ mạng thì đại sự của Ma giáo tất thành, gây họa cho chúng sinh, thậm chí thảm họa còn kinh khủng hơn thảm họa Hằng Thần chú ở Hoang cốc năm xưa."

Hoang cốc đã trở nên yên tĩnh, không ai bình luận câu gì.

Một lát sau, Lục Trần nhẹ giọng nói:

"Vì sao tìm tôi? Ông chắc cũng biết, Ma chú Hắc điểm phá hủy toàn bộ đạo hạnh của tôi, hiện giờ tôi chẳng khác gì người phạm tặc cả."

Thiên Lan chân quân lắc đầu, nói:

"Chuyện này, cảnh giới đạo hạnh đều không quan trọng, dù có trăm tu sĩ Kim đan cũng chưa chắc có thể so với cậu."

Lục Trần cười khỏ, Thiên Lan chân quân lại nói:

"Có mấy câu ta không nói cậu cũng biết, Chân Tiên minh hiện giờ lớn mà không tỉnh, khổng lồ mà vô năng, việc gian tặc mà tử sĩ kia nói có lẽ là thật. Đã như vậy thì Chân Tiên minh chẳng khác nào một cái nhà đã bị người ta nhìn thấu, phái người trong nhà đi tra xét mật thám chắc chắn không được. Người làm chuyện này phải là người mà ngay cả Chân Tiên minh cũng không biết."

Lục Trần cười tự giễu, nói:

"Đó chính là tôi ư? Có thể ông đã quên việc tàn dư của Ma giáo đến giờ vẫn truy tìm tung tích của Hắc Lang rồi à?"

"Có thể là bọn chúng không tìm được."

Thiên Lan chân quân lạnh lùng nói:

"Trên đời này thực sự biết được thân phận của cậu chỉ có hai người mà thôi. Hơn nữa, ngoại trừ cậu, ta không nghĩ ra ai có thể biết nhiều ám hiệu, dấu vết, thói quen của thần giáo Tam Giới rõ như lòng bàn tay như cậu."

"Việc tìm ra yêu nghiệt ma giáo ẩn nấp đó, nếu không phải cậu thì không được!"

Thiên Lan chân quân nhìn Lục Trần, thần sắc trịnh trọng nói từng chữ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 78: Lời hứa chính thức

Dịch giả: Hoàng Oanh Hay Hát

"Ông tin tôi như vậy à?"

Lục Trần yên lặng hồi lâu, sau đó nhẹ giọng hỏi một câu.

Thiên Lan chân quân nói:

"Yêu nhân Ma giáo xảo trá như hồ ly, lợi dụng mọi cơ hội để làm điều xấu, nhưng nếu ta còn sống một ngày nào thì tuyệt đối không để Ma giáo làm bậy, ngoài ta ra, ta chỉ tin có một mình cậu."

"Tôi không muốn đi."

Lục Trần nói.

Thiên Lan chân quân nhíu mày một cái, hỏi:

"Vì sao?"

Lục Trần ngẩng đầu nhìn hấn, nói:

"Trong mười năm này, mỗi khi Hắc hỏa thiêu đốt, tôi đã cảm thấy sống chán lắm rồi, khổ hơn cả chết, sau đó lại nghĩ tới những chuyện tôi làm lúc trước, phong đao sương kiếm, máu tanh đầy tay, có lúc tôi tự hỏi, mình làm những việc này có ý nghĩa gì hay không?"

"Vi chúng sinh trong thiên hạ, vì chính nghĩa của chính đạo?"

Trên mặt Lục Trần có vẻ thê lương, nói:

"Những lời này ông nói với tôi từ khi tôi còn nhỏ, tôi tin ông, cũng đi làm theo ông bảo. Nhưng bây giờ, tôi lại thấy nó chẳng có ý nghĩa gì nữa cả."

Hấn nhìn Thiên Lan chân quân, gần từng chữ, từng chữ nói:

"Chúng sinh trong thiên hạ và chính nghĩa của chính đạo có liên quan gì tới tôi?"

"Tại sao tôi lại phải vì những người không quen biết đó đi liều mạng, đi chịu khổ?"

Lục Trần lắng lắng nhìn Thiên Lan chân quân, nói:

"Đừng nói là tôi, ông có muốn làm vậy không? Những năm gần đây, Chân Tiên minh tung ra nhiều sức lực trấn áp Ma giáo, nhưng những thế lực khác thế nào? Mọi người có ở trong tình trạng này sống mãi chết đâu, bao nhiêu người cười nhạo ông ở sau lưng, nói ông không thích sống cuộc sống thần tiên, thích tự làm khổ mình. Không những như vậy, chỉ sợ còn có vô số người oán hận ông, không chịu dắc sức cho ông, vì ông cản con đường tài lộ của họ, thậm chí trong đó còn có cả mấy người có địa vị chân quân nữa ấy."

Thiên Lan chân quân thở dài, nói:

"Cậu nói những việc ta dắc sức làm không được người khác cảm ơn hay sao?"

"Đúng vậy."

Lục Trần nói:

"Ông cần gì phải tự mình chuốc lấy cực khổ? Lấy thân phận của ông hiện giờ, địa vị cao, cảnh giới cũng cao, người trong Ma giáo có ngông cuồng hơn nữa cũng không dám đối nghịch với ông, không dám tùy tiện trêu chọc ông, mà cho dù họ gieo họa khắp thiên hạ cũng đâu có liên lụy tới ông. Không đúng sao?"

Thiên Lan chân quân trầm mặc, một lát sau bỗng nhiên cười nói:

"Cậu nói hình như cũng có chút đạo lý."

Lục Trần nói:

"Có chứ."

Thiên Lan chân quân nói:

"Cậu nói xong chưa?"

"Nói xong rồi."

Thiên Lan chân quân suy nghĩ một chút, nói:

"Tiểu Lục, cậu hãy nghe ta nói. Đại trượng phu sống ở trong thiên địa, đừng nên tính toán so đo, phải mở rộng tầm mắt và nghĩ tới chuyện: Vì thiên địa lập tâm, vì dân sinh lập mệnh, kẻ thừa tuyệt học thánh nhân, mở ra thái bình vạn thế..."

"Ông đi lừa quỷ đi!"

Lục Trần mắng:

"Đầu trục chết bầm, ông chém gió cái gì, ông là một người béo tốt mà sao nói những lời ngu xuẩn như lợn vậy. Mấy câu nói này có ý gì ông có hiểu không, đại khái nó tạo ra cảm giác vĩ đại, cảm giác đặc biệt lợi hại, mang tới tâm trạng lâng lâng cho bản thân, thấy mình là đáng cứu thế? Tôi nói với ông câu này, đừng có làm bộ với tôi, đi lừa gạt mấy tên hủ nho đọc sách đi!"

Thiên Lan chân quân không tức giận, cười nói:

"Tính khí gần đây không được tốt nha. Những đạo lý lớn đường hoàng đó, mười năm trước ta đã nói với cậu rồi, giờ trông có vẻ không muốn nghe nữa nhỉ?"

Lục Trần nói:

"Không nghe, nghe phiền lắm!"

"À... Vậy chúng ta đổi cách nói, cậu sống hưởng thụ cuộc đời, ta với cậu đều sống trên thế gian luôn có một số chuyện phải làm. Đại trượng phu một bầu nhiệt huyết, vì thiên hạ chúng sinh... á à, cậu chỉ tay vào ta là có ý gì?"

Lục Trần cười lạnh một tiếng, thu hồi ngón giữa thẳng đứng, nói:

"Đầu hói chết tiệt, đừng nói với tôi những lời nhảm nhí này nữa, có tin lão tử nhỏ nước miếng vào ông không!"

Thiên Lan chân quân sờ cái đầu trục của mình một cái, có chút lúng túng, ngay sau đó cười nói:

"À... Thói quen đấy. Cậu biết đấy, ở Chân Tiên minh, cả ngày ta phải đi dụ dỗ những người trẻ tuổi đầu óc đơn giản bán mạng cho thiên hạ chúng sinh, chính nghĩa của chính đạo, không nói như vậy không được..."

"Cút đi!"

Lục Trần không khách khí chút nào cắt ngang lời của lão, nói:

"Rốt cuộc có nói sự thật hay không? Lừa tôi bán mạng cho ông mười năm rồi, tôi còn chưa tính, bây giờ nếu không nói thì tôi đi."

"Nói gì?"

"Nói tiếng người! Ông cho tôi một lý do, tại sao chúng ta vốn dĩ có thể sống thoải mái mà lại phải đi liều chết với đám Ma giáo hung ác kia?"

"Không nói có được hay không?"

"Không được!"

"Àm!"

Đột nhiên có một tiếng nổ lớn, hóa ra là Thiên Lan chân quân vung tay tung ra một chưởng, vỗ xuống mặt đất nơi lão ngồi.

Nhất thời, chỉ thấy một tiếng nổ như rống ngâm hồ gầm, mặt đất chấn động, khe nứt giăng đầy, lan ra bốn phía, vô số đá vụn tung bay trên không trung.

"Được, nói thì nói!"

Thiên Lan chân quân thu nụ cười, óa trên người không gió tự động tung bay, khí thế bản thân tăng vọt như thần, như ma, khiến cho người khác có cảm giác lão là nhân vật đỉnh thiên lập địa.

Chỉ nghe lão lớn tiếng quát:

"Con mẹ nó, lão tử đã sớm không vừa mắt với đám Ma giáo ngu xuẩn này rồi!"

Tiếng thét này như sấm chớp nổ vang trên không trung, mây đen đảo lộn, thiên địa biến sắc, tiếng ầm ầm truyền đi rất xa, khiến cho gió nổi mây vần trong Hoang cốc. Tiếng nói vang vọng vào vách đá, lặp đi lặp lại nhiều lần.

※※※

Lục Trần cau mày lắc lắc đầu, hai cái lỗ tai vẫn còn ong ong, thậm chí ngay cả đầu óc cũng đau đớn, có thể thấy tiếng gầm của Hóa Thần chân quân có uy lực đáng sợ tới mức nào.

Một lát sau, đợt tiếng ong ong trong đầu hết hẳn, hắn mới ngẩng đầu nhìn Thiên Lan chân quân một cái, vẻ mặt có chút cổ quái, hỏi:

"Chỉ vì cái này?"

Thiên Lan chân quân xụ mặt, hừ lạnh một tiếng, nói:

"Cái đám ngu xuẩn này suốt ngày gây chuyện, luôn miệng thao thao nhất thống tam giới, liều mạng gây chuyện khiến cho người ta không được bình an. Lão phu còn sống chỉ thích thiên hạ thái bình, thích bầu trời trong xanh, thích chúng sinh an cư lạc nghiệp, ta ngồi bên trên dùng ánh mắt cao cao tại thượng nhìn chúng sinh trong thiên hạ, đạt lấy đại đạo thần tiên. Kết quả là bị bọn này làm cho phiền chết, khiến ta không thoải mái, lão tử có nên dồn họ vào chỗ chết hay không?"

Lục Trần nhìn đầu trọc mạp mạp một lúc lâu, bỗng nhiên nở nụ cười, nói:

"Mười năm không gặp, sao ông trở nên thô bỉ vậy, đâu còn chút khí phái của Hóa Thần chân quân cơ chứ?"

Thiên Lan chân quân "phì" một tiếng, nói:

"Còn không phải bị tên nghịch đồ như cậu chọc tức à!"

Lục Trần khoát khoát tay, nói:

"Đừng nói như vậy, năm đó ông đã chính miệng nói với tôi, việc tôi trà trộn vào Ma giáo đã khiến ông không thể nhận tôi làm đồ đệ, dù tôi có chết trước mặt ông cũng là tự sinh tự diệt."

Thiên Lan chân quân ngẩn ra, đột nhiên trầm mặc, một lát sau mới thở dài, thấp giọng nói:

"Cậu nhớ rõ vậy à."

Lục Trần không trả lời, chỉ nói:

"Hãy bớt nói nhảm đi, lần này tôi bán mạng giúp ông có lợi ích gì?"

Thiên Lan chân quân cười nói:

"Tuy nói lão phu không vừa mắt Ma giáo, nhưng diệt trừ Ma giáo là trách nhiệm của chính đạo, cậu đột nhiên mở miệng muốn lợi ích, như vậy không tốt lắm đâu?"

Lục Trần khịt mũi coi thường, nói:

"Có hay không?"

"Có."

Thiên Lan chân quân thần sắc đoan chính, bắt đầu ngồi thẳng, trầm ngâm nhìn vào Lục Trần, trầm giọng nói:

"Lão phu cả đời này ngoài cậu ra thì không còn truyền nhân, xong chuyện này ta sẽ để cậu nhận tổ quy tông, bái làm môn hạ Côn Luân ta."

Lục Trần hừ một cái, không lên tiếng.

"Sở học của ta sẽ truyền hết cho cậu, cả đồ vật cũng vậy."

"Trước kia cậu chịu khổ sở, việc này ta cũng áy náy lắm. Sau chuyện này, cậu sẽ rời khỏi bóng tối, quang minh chính đại đứng trong ánh sáng, từ nay hãnh diện làm một đệ tử danh môn chính phái. Côn Luân là môn phái đã năm ngàn năm, chỉ cần sau này cậu có thực lực, lão phu sẽ toàn lực giúp cậu lên chức, giao đại phái này vào trong tay cậu!"

Nói đến chỗ này, Thiên Lan chân quân bỗng nhiên đứng lên, trông cao hãnh hơn so với người thường, thân hình kỳ vĩ, khí thế giống như núi non, gần từng chữ nói:

"Như vậy được không?"

Lục Trần nhún mày một cái, vẫn không nói chuyện.

Quyển 2 - Chương 79: Đến Côn Lôn

Dịch giả: Hoàng Oanh Hay Hát

Son cốc trở nên yên lặng, Lục Trần thờ dài nói:

"Chuyện này tôi đồng ý."

Thiên Lan chân quân cau mày, trên mặt hiện một nụ cười vui vẻ yên tâm, nói:

"Thật không? Vậy thì không thể tốt hơn rồi, nhưng mà ta nghĩ rằng cậu sẽ không đồng ý một cách đơn giản như vậy."

Lục Trần lạnh lùng nói:

"Thế gian này luôn có nguy hiểm và bất bình, vì chúng sinh trong thiên hạ an cư lạc nghiệp, vì nhân gian chính đạo, luôn có một số chuyện phải có người đi làm."

Thiên Lan chân quân:

"... Mười năm không gặp, tiểu tử cậu sao hiểu đại nghĩa thế? Có tiền đồ đó chứ!"

"Mấy điều bậy bạ này không phải học của ông sao."

Lục Trần lắc đầu một cái, lại nói:

"Những tên kia như âm hồn bất tán muốn giết tôi, tôi cũng tránh mười năm rồi, tiếp tục tránh rất phiền toái, sao không dùng cơ hội này để trừ đi hậu họa về sau!"

"Hả?"

Lần này thì Thiên Lan chân quân giật mình, có phần kinh ngạc nói:

"Sao cậu có thể chắc chắn như vậy, có thể nhân cơ hội này tiêu diệt được Ma giáo Tam Giới à?"

Lục Trần cười nhạt:

"Tôi ở Ma giáo cũng khá lâu, đối với tập quán của họ cũng quen thuộc. Mấy tên đó đều là kẻ điên, một đã không làm thì thôi, hai mà làm thì phải làm chuyện khiến thiên hạ chấn động, kinh thiên động địa."

Hắn nhìn Thiên Lan chân quân, cặp mắt hơi nheo lại, ánh mắt dần trở nên băng lãnh, bất giác có phần giống với thiếu niên áo đen năm đó, lạnh lùng thốt lên:

"Mười năm trước, trong trận đánh hủy Hàng Thần chú, năm trưởng lão Ma giáo đã chết ba, nguyên khí tổn hao nhiều. Hiện giờ bọn họ lại tính chuyện đại sự, theo như ông nói, nếu họ muốn gây ra một thảm họa kinh khủng hơn Hàng Thần chú thì tất nhiên phải dốc toàn bộ sức lực của Ma giáo. Nếu là như vậy, có lẽ có cơ hội cho chúng ta?"

Thiên Lan chân quân nhìn Lục Trần một cái, ánh mắt sáng ngời, thông thả tới lui hai bước, gật đầu nói:

"Có đạo lý."

Vừa nói vừa cười:

"Nếu phải đối phó Ma giáo Tam Giới, thiếu cậu là không thể được."

Lục Trần hừ lạnh một tiếng, không nói gì, trầm ngâm chốc lát sau mới mở miệng:

"Nhưng mà tôi cần nói mấy chuyện với ông trước khi tới Côn Lôn."

"Cậu nói đi."

Lục Trần nói:

"Tôi gia nhập phái Côn Lôn bằng cách nào?"

Thiên Lan chân quân nói:

"Lão phu là chân quân, xuất thân từ phái Côn Lôn, việc an bài một tiểu nhân vật như cậu vào phái đương nhiên là chuyện rất đơn giản, có thể làm cho thần không biết quỷ không hay, cậu yên tâm đi."

Lục Trần gật đầu nói:

"Vậy thì tốt. Nhưng mà trong môn hạ của phái Côn Lôn có một đệ tử Luyện Khí cảnh tên là Hồng Xuyên, trước đây khi tôi ẩn cư ở Thanh Thủy đường thôn có gặp mặt, còn có chút lui tới, có lẽ sẽ có vấn đề?"

Thiên Lan chân quân lạnh lùng nói:

"Ta về sẽ điều người này ra ngoài làm việc một thời gian, sau nửa năm một năm trở về là được."

"Ừ."

Lục Trần lại nói:

"Yêu nhân Ma giáo tiềm phục trong phái Côn Lôn có ý đồ là gì, ông có đầu mối gì chưa?"

Thiên Lan chân quân suy nghĩ khá lâu rồi lắc đầu nói:

"Phái Côn Lôn là danh môn đại phái năm ngàn năm, sâu xa lâu dài, ta tuy giữ vị trí Chân quân nhưng cũng không thể nắm hết bí mật trong môn phái. Trước mắt, ta chưa biết gì về người này cả nên không thể nói với cậu điều gì."

"Được rồi."

Lục Trần hơi có vẻ tự giễu cười nói:

"Dù sao cũng không phải lần đầu tiên như vậy..."

Thiên Lan chân quân nói:

"Nếu không còn chuyện gì, cậu ra ngoài tìm tiểu Mã, bảo hắn mang cậu tới thành Côn Ngô trước, sau đó ta sẽ có bố trí cụ thể."

Lục Trần gật đầu, xoay người rời đi, nhưng mới được một trượng chợt nghe thấy Thiên Lan chân quân nói:

"Đứng rồi, có một chuyện ta muốn hỏi cậu rất lâu rồi."

Lục Trần xoay người nhìn người đàn ông béo đầu trọc, hỏi:

"Chuyện gì?"

Thiên Lan chân quân nghiêm túc nhìn hắn, chậm rãi nói:

"Lúc còn bé cậu đã gia nhập Ma giáo, ẩn nấp trong đó nhiều năm, sớm có quan hệ với người trong Ma giáo, không biết có hảo hữu tri giao nào không?"

Lục Trần suy nghĩ giống như đang nhớ lại chuyện trước kia, sau đó nhìn về phía Thiên Lan chân quân với ánh mắt ôn hòa nhưng thâm sâu như biển cả, bình tĩnh nói:

"Không có."

※※※

Bên kia sơn cốc, bên dưới vách đá có một con trâu xanh sừng ngọc đang nằm dưới đất, bên cạnh có một con chó mực A Thổ bé nhỏ đến đáng thương đang rụt rè e sợ núp ở một bên.

Thấy trâu xanh có vẻ chẳng thèm quan tâm tới mình, sự kinh hoàng thất thố của A Thổ đã dần giảm xuống, có vẻ trấn định hơn, đợi khi con trâu xanh quay đầu lại, có vẻ đang ngủ gật thì A Thổ mới thả lỏng toàn thân, sau đó cố gắng lui về phía sau.

Nó vô cùng cẩn thận, giống như chỉ sợ phát ra âm thanh làm kinh động tới con vật khổng lồ trước mặt. Nhưng xui xẻo cho nó là, mặc dù A Thổ lui lại không tiếng động nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên từ trong sơn cốc truyền ra một tiếng thét phẫn nộ như sấm nổ.

"Lão tử... đã sớm... không vừa mắt..."

Tiếng thét mang theo uy lực mạnh tới mức làm cho cuồng phong nổi lên, cát bay đá chạy.

A Thổ khiếp sợ vô cùng, ngay sau đó bỗng kinh hoàng kêu to, thân hình của nó bị cuồng phong cuốn lên giữa không trung, nếu tiếp tục chắc chắn sẽ đập thẳng vào cách đá, ô hô ai tại.

Trong lúc nguy cấp này, từ trong gió cát đột nhiên có một cái bóng mờ to lớn di chuyển lại gần, sau đó một thứ giống sợi dây dài trực tiếp bay tới, quấn lấy A Thổ giữa không trung, kéo về sau, tránh cho A Thổ kiếp nạn đỏ máu.

A Thổ thất thanh sủa điên cuồng, bốn chân liều mạng giãy dụa nhưng chẳng có tác dụng gì, thân hình nó bị kéo sang một bên, rồi nặng nề rơi xuống đất.

Một lát sau sau, khi tiếng thét kia biến mất, quái phong cũng ngừng lại, A Thổ lúc này mới thấy mình đã trở về bên cạnh con trâu xanh kia, thứ mà cứu mình lúc nãy trong giống cái đuôi của nó.

Cái đuôi của trâu xanh vẫn phe phẩy sau lưng, nó quay đầu nhìn con chó nhỏ ở bên cạnh, sau đó lại chẳng thèm để ý quay đầu đi. Cử động vừa rồi của nó giống như muốn nói, ta tâm tình tốt, cứu mày chỉ là tiện tay mà thôi, không cần nhắc lại.

A Thổ nằm ngẩn một hồi lâu, đột nhiên sủa lên một tiếng, thân hình chạy như điên vào trong.

Trâu xanh dường như có chút kinh ngạc, quay đầu nhìn một cái, chỉ thấy con kia chó chạy khá chật vật, nó ngẫm nghĩ một chút rồi cũng phe phẩy cái đuôi, kêu lên “ọ ọ” một tiếng.

A Thổ như điên, không bao lâu sau liền tới cửa sơn cốc, sau đó dừng lại thở hổn hển, qua một lúc thì Lục Trần đi ra.

A Thổ liền vội vàng tới gần, lấy đầu mình liều mạng cọ vào chân của Lục Trần, Lục Trần hình như có chút tâm sự, không chú ý xem A Thổ có gì không ổn mà chỉ lấy tay sờ đầu nó một cái rồi tiếp tục ra ngoài.

A Thổ quay đầu nhìn hướng bên kia một chút, sủa lên hai tiếng gâu gâu rồi đi theo Lục Trần.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 80: Bạn rượu thịt

Dịch giả: Hoàng Oanh Hay Hát

"Ông có biết không, có lúc tôi rất hoài nghi thân phận, lai lịch của ông."

Trên sườn núi bên ngoài Hoang cốc, hai người một chó ngồi chung một chỗ, Lục Trần đưa tay tóm một cái đùi gà của lão Mã đưa lên miệng nhai nhồm nhoàm.

Không hiểu lão Mã lấy ở đâu ra một đồng đồ ăn mang đến, thậm chí còn ném cho A Thổ một vài khúc xương, con chó nhỏ kia cao hứng vô cùng, cứ nằm ở bên cạnh nhai rau rầu.

"Con chó nhỏ này được lắm, chỉ mỗi tội què chân."

Lão Mã than thở một tiếng, ngay sau đó quay đầu lại nhìn Lục Trần nói:

"Lúc nãy cậu đang nói tới chuyện gì nhỉ?"

Lục Trần không nhìn lão Mã mà tiếp tục nhai.

Lão Mã gừ gừ nói:

"Lão tử tài sản trong sạch, trung can nghĩa đảm có thể so sánh với mặt trời, cậu hoài nghi cái rắm!"

Lục Trần nhìn hấn một cái, cười lạnh nói:

"Nếu mười năm rồi tôi nhìn thấu ông, một lão mập xấu xí ngu xuẩn, lại còn kinh doanh, tu tiên sao có thể..."

"Này!"

Lão Mã cả giận nói:

"Tiểu tử vô liêm sỉ, cậu nói ta mập thì cũng thôi, dựa vào cái gì nói ta ngu xuẩn? Mười năm qua nếu không có ta che chở cho cậu, cậu đã chết bao nhiêu lần rồi có biết không!"

Lục Trần coi như không nghe thấy lão Mã kháng nghị, thoải mái nói:

"Kẻ đó vừa mập vừa xấu, đạo hạnh lại thấp, nhưng lại là Thiên Lan chân quân nổi danh thiên hạ, thế mà không hiểu sao lão chẳng tin được ai, chỉ tin tưởng một mình ông. Nếu như tên đầu trọc chết bầm kia không nói láo, vậy thì lai lịch của tên béo nhà ông cũng có vấn đề?"

Hắn hứng thú nhìn lão Mã, trong miệng "tắc tắc" hai tiếng, nói:

"Ông ta dựa vào cái gì mà tin tưởng vào ông như vậy nhỉ, chẳng lẽ ông là con tư sinh của lão ta?"

"Cút!"

Lão Mã tròn mắt nhìn, nói:

"Miệng còn ăn đồ của lão tử mà dám mở miệng chê bai, trả thịt gà lại cho ta!"

Lục Trần tiện tay ném một cái, một khúc xương gà bay tới, lão Mã người lắc tránh được.

"À, thân thủ tốt đấy."

Lão Mã cười đắc ý, nói:

"Đúng đấy, mấy ngày này ta..."

"Ai nha!"

Lão Mã chưa nói hết câu, đã bị Lục Trần trực tiếp cắt ngang, chỉ thấy hắn giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, nhìn chằm chằm vào lão Mã với sắc mặt cô quái, nói:

"Đầu trọc chết bầm là một tên béo siêu cấp, ông là một tên béo bình thường, chẳng lẽ ông chính là nợ phong lưu của đầu trọc khi còn trẻ?"

"Phi!"

Lão Mã cả giận nói:

"Nói bậy nói bạ nữa là lão tử trở mặt đấy!"

Lục Trần cười ha ha, vỗ tay một cái, nhìn lão Mã nói:

"Có rượu không?"

Lão Mã ném cái hồ lô rượu qua. Lục Trần đón lấy, mở nắp uống một hớp lớn, sau đó thở dài nói:

"Rượu ngon."

Lão Mã nhìn hắn, dần dần ánh mắt trở nên nhu hòa, một hồi lâu sau thở dài, nói:

"Cậu nghĩ kỹ chưa? Chuyến này tới Côn Luân, là phúc hay họa còn khó nói."

Lục Trần cười, nghiêng đầu nhìn lão Mã nói:

"Chẳng phải ông tới làm thuyết khách, giúp tên kia nói chuyện, giật dây để tôi tới Côn Luân hay sao?"

Lão Mã nhún nhún vai, nói:

"Ta chẳng nghĩ gì, hơn nữa dù gì cũng ở cùng cậu hơn mười năm, nói thật, trong lòng ta cũng có chút không muốn cậu mạo hiểm."

Lục Trần trầm mặc chốc lát, sau đó lạnh lùng nói:

"Đã nghĩ kỹ rồi, tôi phải đi."

Lão Mã gật đầu một cái, không nói gì nữa, khi đứng lên thu dọn đồ đạc thì vỗ nhẹ lên vai hắn.

Lục Trần nhìn hần cười ôn hòa.

※※※

Thời điểm thu dọn đồ đạc, Lục Trần nhìn lão Mã hỏi:

"Thời gian rời khỏi Thanh Thủy đường thôn, ông ở đâu, làm gì?"

Lão Mã rất không hình tượng nở lông đai lưng, vỗ cái bụng béo, sau đó cùng Lục Trần đi dọc theo sơn đạo, nói:

"Dưỡng thương chứ còn làm gì nữa, dưỡng thương xong thì tới thành Côn Ngô mở một cửa hàng."

Lục Trần dừng chân, sắc mặt có chút kỳ quái nhìn lão một cái, nói:

"Ông... đã chuẩn bị từ trước rồi à?"

Lão Mã dừng dung nói:

"Không thể nói là chuẩn bị từ trước. Nhưng mà dù sao ta cũng quá nhàn rồi, ta nghĩ tương lai cậu chắc chắn có liên quan tới phái Côn Luân nên mới tới thành Côn Ngô."

"Tin ông mới là lạ."

Lục Trần giẫm cọt một tiếng, đi về phía trước, chẳng qua trong mắt hần hiện lên một luồng sáng phức tạp.

A Thổ chạy quanh hai người, rung đùi đắc ý trông có vẻ vô cùng hưng phấn, chỉ là khi chạy thì cái chân què khiến nó mất đi sự oai phong, trông có vẻ không được tự nhiên.

Lão Mã nhìn mấy lần, rồi nói với Lục Trần:

"Con chó nhỏ này là sao vậy?"

Lục Trần nói:

"Trước đó vài ngày nhặt được trên đường."

Lão Mã có chút ngoài ý muốn, nói:

"Hả? Cậu đổi tính rồi à, hay là tâm địa trở nên lương thiện rồi?"

Lục Trần nói:

"Không phải, chỉ là nghĩ tới lúc đói, nếu không có gì ăn thì dùng thịt chó lót dạ."

Lão Mã:

"... Lòi vừa rồi của ta coi như chưa nói."

Lục Trần nói:

"Đúng rồi, nếu ông đã sống ở thành Côn Ngô, chắc là động tĩnh tình hình của phái Côn Luân cũng không thoát khỏi mắt của ông, không biết gần đây phái Côn Luân có đệ tử trẻ tuổi đặc biệt xuất sắc nào không?"

Lão Mã hơi có vẻ đắc ý cười, ngay sau đó ngưng thần suy nghĩ nói:

"Phái Côn Luân là danh môn đại phái, môn hạ đệ tử đông đảo, anh tài tuấn kiệt quả thực không ít, cậu hỏi một câu chung chung như vậy, ta không biết nói thế nào cả, người xuất sắc thì rất nhiều."

Lục Trần suy nghĩ một chút, nói:

"Trước đây vài ngày, ở vùng đất Mê Loạn này, lúc đêm khuya tôi có gặp một người."

Vừa nói, hần liền kể lại tình hình đêm đó một lần, sau đó nói:

"'Nguyệt Hoa Trảm' là môn đạo thuật thần thông rất khó tu luyện thành công của phái Côn Luân, không phải là người có thiên phú dị bẩm thì sẽ rất khó tu luyện, cộng thêm điều kiện là một cô gái trẻ tuổi, có lẽ ông biết?"

Lão Mã nhú mày, cẩn thận suy nghĩ một lúc nhưng vẫn lắc đầu nói:

"Môn thần thông Nguyệt Hoa Trầm này ta biết, nhưng nữ đệ tử trẻ tuổi trong mấy năm tu luyện thành công môn tuyệt học này thì đúng là ta không nhớ được ai. Chúng ta về thành Côn Ngô trước, ta sẽ giúp cậu âm thầm điều tra một chút, vấn đề này không lớn, chắc có thể tìm được người nọ."

Vừa nói xong, lão đã ngừng lại rồi tiếp tục:

"Thế nào, chẳng phải cậu không nhìn được mặt của cô gái kia hay sao, sao tự dưng có hứng thú với nàng ta như vậy?"

Lục Trần cười, đặt một ngón tay lên mi tâm của mình, gõ gõ mấy cái rồi bình tĩnh nói:

"Đêm đó, mũi kiếm của nàng ở nơi này, đâm thêm một chút là thủng đầu tôi rồi."

Nụ cười trên mặt lão Mã bỗng nhiên phai nhạt mấy phần, ngược mắt với vẻ buồn rầu, nhìn Lục Trần.

Lục Trần cũng rất tự nhiên độc thoại, trên mặt chẳng có gì là kích động, chỉ lạnh lùng nói:

"Đã rất nhiều năm rồi, không có ai dùng kiếm chỉ vào đầu tôi như vậy."

"Gâu gâu gâu..."

A Thổ đã chạy trước rất xa, quay đầu về phía hai người bọn họ kêu mấy tiếng, tựa như giục họ đi nhanh hơn chút.

Lục Trần bước chân nhanh hơn, đồng thời bình tĩnh nói một câu, nói:

"Tìm ra cô ta."

Lão Mã gật đầu, thờ dài nói:

"Được rồi, ta biết rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 81: Quỷ nghèo

Dịch giả: Hoàng Oanh Hay Hát

Phái Côn Luân lấy tên núi mà thành, cơ nghiệp cả môn phái đều nằm trên núi Côn Luân - danh sơn nổi tiếng nhất miền tây. Năm ngàn năm trước, có hai sư huynh đệ là tu sĩ Côn Nguyên tử và Thiết La du lịch thiên hạ, trên đường đi qua núi Côn Lôn, khi đó chính là lúc loạn thế, linh sơn bị nhiễm bụi trần, trộm cướp vô số, chém giết cướp bóc khắp nơi, khiến mây ngàn dặm quanh đây chẳng khác nào địa ngục, bách tính không được yên ổn.

Nhưng mà đêm đó xảy ra sự lạ, Côn Nguyên tử và Thiết La nhìn thấy một ngôi sao lớn từ trên trời rơi xuống núi Côn Luân. Quần sơn chấn động, dị quang ngất trời, linh khí như mây bao phủ sơn dã, che khuất mặt trời. Sau đó mấy ngày, núi Côn Lôn liên tục xuất hiện chuyện lạ, mùa hè tuyết bay, gà trống gáy sớm, mặt đất thay đổi, nơi có núi băng, nơi có lửa cháy, khí trời cũng biến hóa vô thường. Thậm chí, mấy ngày sau trong núi còn xuất hiện đủ loại yêu quỷ, ma thú hung tàn cường hãn, tuy số lượng không nhiều nhưng cũng khiến cho sinh vật phong phú hơn.

Thế nhân sợ hãi, rồi rút rời khỏi núi này, gần xa đều nói núi Côn Luân có cự ma xuất thế, tất gieo họa nhân gian, giết chóc sinh linh, biến núi Côn Luân thành một biển máu. Nhưng mà Côn Nguyên tử và Thiết La là ai chứ, ánh mắt khác người thường, cho rằng dãy núi này là linh mạch vô thượng, là căn cơ để lập nghiệp vạn thế, bởi vậy họ nhìn trời mà lạ, miệng lập đại thề, hết lòng vì nghiệp lớn, nguyện làm chủ của linh sơn.

Sau đó hai người thi triển đại thần thông, định càn khôn, chém yêu ma, đuổi trộm cướp, trấn an bách tính, biến nơi này thành động thiên phúc địa. Việc này chẳng khác nào họ có kỳ duyên, đại cơ duyên khi gặp linh sơn nơi hỗn loạn, lại còn gặp được tiên phù thời cổ đại. Trong tiên phù có ngọc sách, truyền thừa tuyệt thế tiên pháp, lại truyền thuyết nói rằng trong phù có bảo quang sáng chói, hiện chí bảo tiên binh vô thượng.

May mắn đó chỉ là nhân gian truyền miệng, hai vị tổ sư ở nơi này khai tông lập phái, thu học trò truyền đạo, lập được hoàng nghiệp vạn thế, tức là phái Côn Luân hiện giờ.

Phái Côn Luân truyền thừa đến nay đã năm ngàn năm, địa linh nhân kiệt, anh tài xuất hiện lớp lớp, đứng đầu tu tiên giới nhân tộc, trường thịnh không suy, thực là dị số. Chỉ nói riêng về tuổi thọ, phái Côn Luân còn nhiều hơn Chân Tiên minh hai ngàn năm, có thể nói là môn phái đệ nhất của tu tiên giới.

Nhưng mà giang sơn luôn có người tài xuất hiện, đời sau nối tiếp đời trước, thế đạo bây giờ tu tiên vô cùng hưng thịnh, tu chân giới nhân tộc đang trong

thời hoàng kim, vô số tuấn kiệt thiên tài xuất hiện lớp lớp, khiến cho các môn phái tu chân như nấm mọc sau mưa, chỉ bàn về thanh thế và thực lực, tu chân giới Trung thổ Thần châu không khác gì đang trong thời kỳ quần hùng khởi nghĩa, không còn là của riêng một nhà độc quyền.

Phái Côn Luân trải qua năm ngàn năm mưa gió, sớm đem toàn bộ dãy núi Côn Lôn hùng vĩ thu làm tài sản riêng, tính riêng môn hạ đệ tử thân truyền tu hành thành công đã không dưới vạn người, còn có Hóa Thần chân quân đạo pháp thông thiên tọa trấn sơn môn, có thể nói là uy danh hiển hách, ngời vừng vàng trên ngai vàng danh môn đại phái. Ngoài ra, phái Côn Luân còn có rất nhiều đệ tử Luyện Khí cảnh và đệ tử tạp dịch, số này đông lắm, tính sơ cũng vượt quá trăm ngàn người.

Một đại phái lớn như vậy đã biến nó thành một con quái vật khổng lồ trên đất tây lục mệnh mông, lâu dần tạo nên thành Côn Ngô dưới chân núi. Trải qua mấy ngàn năm, thành Côn Ngô đã trở thành một trong những thành trì phồn hoa, lớn nhất ở vùng này.

"Trước kia cậu đã tới nơi này chưa?"

Khi lão Mã và Lục Trần đi vào tòa thành lớn, thấy cao ốc như rừng, phi thường náo nhiệt, lão Mã nhìn Lục Trần hỏi một câu.

Lục Trần gật đầu một cái, nói:

"Tới rồi."

"Hả?"

Lão Mã có chút kinh ngạc hỏi:

"Lúc nào? Mười năm trước ta với cậu ở với nhau, thời điểm trước nữa, cậu ở... nơi đó, vậy cậu tới đây lúc nào?"

Lục Trần đảo mắt nhìn đường phố rộng rãi trong thành Côn Ngô, nói:

"Đại khái là lúc năm sáu tuổi, nhớ không rõ lắm."

Lão Mã ngẩn ra, hỏi:

"Cụ thể xem nào?"

Lục Trần nói:

"Đến đây tìm đồ ăn, ở đây có nhiều người sống nên có thể tìm thấy rất nhiều đồ ăn trong những đồng rác."

Lão Mã im lặng, qua một hồi lâu mới nói:

"Sau đó thì sao?"

Lục Trần cười một chút, nói:

"Sau đó thì bản thân tôi cũng chẳng biết mình sống ở đây được bao lâu, đầu trục chết bầm đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, nói rằng sẽ cho tôi ăn no mặc ấm, bảo tôi đi cùng với lão, thế là tôi đi thôi."

Lão Mã thở dài, dường như còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng Lục Trần bỗng nhiên quay đầu vẫy vẫy tay, gọi:

"A Thổ, đi theo mau! Nơi này nhiều người như vậy, vạn nhất đi lạc sẽ không tìm ra đâu."

"Gâu gâu!"

Sua lên mấy tiếng, con chó mực què chân nhanh chóng chạy đến, thân thiết cọ cọ vào chân Lục Trần.

Trên đường từ vùng đất Mê Loạn đến thành Côn Ngô, A Thổ dường như đã lớn hơn một chút, không biết có phải là lão Mã mang theo quá nhiều thức ăn hay không.

"Cửa hàng của ông ở chỗ nào?"

Lục Trần vỗ đầu A Thổ, quay đầu hỏi lão Mã:

"Ở trên con phố này à?"

Lão Mã nhìn cảnh tượng cửa hàng mọc san sát như rừng, sau đó mặt không đổi sắc nói:

"Khu đất này quá tục tằn, nếu đặt cửa hàng ở đây thì đúng là tầm mắt quá kém, cậu cứ đi với ta là thấy."

Lục Trần nhất thời nhìn lão Mã với cặp mắt khác xưa, nói:

"Mới có một thời gian không gặp, có vẻ ông đã biết “thường thức” cuộc sống hơn rồi thì phải!"

"Hi hi!"

Lão Mã khịt mũi coi thường, chấp hai tay sau lưng, sau đó giống như một đại tài chủ nghề ngang đi về phía trước.

Lục Trần và A Thổ đi theo sau lưng lão, qua một con đường.

Rồi lại đi qua một con đường.

Một con đường nữa.

Thêm một con đường...

Lại đi...

"Này!"

Lục Trần không nhận được gọi cái lão béo đầu đầy mồ hôi, có chút hoài nghi nói:

"Còn chưa tới sao, tôi có cảm giác chúng ta sắp ra khỏi thành rồi?"

Lão Mã dừng bước, lau mồ hôi trên trán, nhìn tường thành cao ngất đồ sộ rồi cười ha ha một tiếng, nói:

"Sắp, sắp rồi!"

Vừa nói, hắn vừa đi về phía trước, sau đó rẽ vào một hẻm nhỏ ven đường, đi tiếp hai ba trượng nữa thấy một cái cửa gỗ.

Lục Trần đứng trong ngõ hẻm nhìn xung quanh, chỉ thấy không khí lạnh tanh, không có một bóng người, khác biệt một trời một vực so với con đường mà cửa hàng mọc như rừng kia. Trên cánh cửa gỗ trước mặt, chỉ thấy đúng một tấm biển gỗ.

Hắc Khâu các.

"Nơi này có thể buôn bán à?"

Lục Trần không nhận được hỏi lão Mã.

Lão Mã giữu cọt một tiếng, nói:

"Cậu biết cái gì, cổ ngữ có nói: Mùi rượu không sợ ngõ hẻm sâu, cậu biết câu đó không?"

Vừa nói, lão Mã vừa lấy chìa khóa mở cửa gỗ, dẫn Lục Trần đi vào, đồng thời nói:

"Hơn nữa, chỗ này có nhiều điểm tốt lắm nhé. Trong thành lớn thì huyền ảo, nơi này thì tĩnh mịch, đi qua hai con phố ở hướng bắc là công ra, đi qua hai con đường nữa là nơi ở của bọn nhà giàu. Quan trọng nhất là, giá đất ở đây chỉ bằng một tháng thuê nhà ở trong phố. Ngày trước lúc tới đây, ta đã cân nhắc kỹ rồi mua nó, ha ha, lão Mã ta có cơ nghiệp truyền đời rồi."

Nói xong, lão Mã khá hí hửng, nhìn Lục Trần ở phía sau, cười nói:

"Thế nào?"

Lục Trần nói:

"Quý nghèo không tiền cứ việc nói thẳng, lấy đâu ra nhiều lý luận như vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 82: Côn Luân hai mạch

Lão Mã: "...Đại ca, người nghèo cũng có lòng tự trọng mà, cũng cần phải sống mà..."

Lục Trần hừ lên đáp trả: “Sống thì vẫn phải sống, nhưng người nó nhắm một đồng thứ như thế để lừa ai đây?”

Lão Mã nghiêm mặt bảo: “Dù nghèo thì chúng ta cũng cần phải mơ chứ? Người thoải mái nhìn thứ nào thì sẽ thấy nó không tệ thôi.”

Lục Trần lắc đầu nhưng rồi y vẫn quay lại gọi: “A Thổ.”

A Thổ sửa vang mấy tiếng rồi lập tức chạy tới đi theo Lục Trần và lão Mã vào bên trong. Khu nhà này cũng không phải nhỏ, trước sau hai lối ra vào, lại thông thẳng với đường lớn... À, mặt tiền sát đường lớn được lão Mã đặt một quầy nhỏ, xem ra là định mở cửa hàng; đằng sau lại có một tiểu viện, không lớn lắm, nhưng khá vuông vức, hai bên còn có hành lang gấp khúc chạy vòng quanh. Ở sau cùng còn có hai căn phòng, cũng không lớn, nhưng cũng đủ để người lại ngủ lại.

“Ồ, cũng được.” Lục Trần trầm trồ khen lão Mã một câu.

Lão Mã mừng rỡ bật dậy tươi cười bảo lại: “Ta không nói sai mà.”

“Ồ thì cũng còn tạm được, buôn bán chắc cũng xong, không chơi chết người được.”

....

Lục Trần đứng trong tiểu viện trống trải một lúc lại thuận miệng nói thêm: “Chỗ này có thêm vài hòn giả sơn, trông ít cò, lại đặt hai cây lớn nữa là gần tốt rồi.”

“Cút, không có tiền phí phạm cho mấy thứ linh tinh đấy!”

Lục Trần cười vang rồi cũng kệ hần mà tiếp tục thuận miệng hỏi thêm: “Chẳng phải lúc này người nói quanh đây còn có nhà giàu trong thành sống sao?”

Lão Mã gãi đầu đáp: “À, thực ra cũng không phải là sát gần, đại khái là cách hai con đường thôi. Chỗ đó là nơi nhà cổ của các thế gia giàu có trong thành tập trung, trong đó cũng có không ít người có quan hệ trong tối hoặc ngoài sáng với Côn Luân phái.”

Lục Trần gật đầu đồng thuận bởi lẽ đó cũng là chuyện tất nhiên. Thành Côn Ngô nằm dưới chân núi Côn Luân, có môn phái lớn như Côn Luân trấn giữ ở đây thì bất kể là ai cũng muốn nọt bám lấy bấp đuôi của thứ to lớn này.

Lão Mã đi vào phía trong rồi mở toang một cánh cửa xong mới bảo: “Người cứ tạm thời ở đây đi, đợi khi Chân Quân sắp xếp bên kia ổn thỏa hơn thì sẽ đưa người vào phái Côn Luân.”

Lục Trần khẽ gật: “Được rồi!”

Nửa đêm, thành Côn Ngô ngày càng yên tĩnh, gió lướt ngang, nhà nhà đều đã lên đèn. Trong một xóm nhỏ không hề đáng chú ý có một khu nhà đơn sơ lạc lõng, lão Mã và Lục Trần đã chuyển bàn ra ngoài sân, sau đó mỗi người một ghế, lại thêm một bình rượu, hai cái chén, ba đĩa thức ăn, rồi cùng nhàn tản nói chuyện trong viện.

Một vầng trăng lạnh lừng lờ giữa vòm trời đêm đang tỏa xuống muôn vàn tia sáng dịu mát khiến bốn bề tiểu viện thêm phần sáng sủa, nhưng những nơi bên dưới mái hiên vẫn lại vẫn chỉ là bóng tối. Trong màn tối, A Thổ thò đầu ra khỏi bóng đêm từ một góc khuất nào đó giữa hành lang chạy vòng quanh như u linh để e dè nhìn quanh quẩn, sau đó nó lại vẩy đuôi chạy đi ngửi khắp mọi chỗ trong tiểu viện rồi lén lút giơ chân tè lên một góc tường, cuối cùng mới thỏa lòng mà chạy về nằm xuống bên chân Lục Trần.

Lục Trần với tay quăng một chiếc chân gà từ trên bàn xuống. A Thổ còn chẳng buồn đứng dậy mà chỉ vươn cổ lên đã ngậm được rồi lập tức vui vẻ nằm cạnh Lục Trần ngấu nghiến nhai.

Lão Mã nhìn A Thổ bảo: “Mấy ngày nữa người lên núi thì con chó đen này biết làm sao đây?”

Lục Trần vừa nâng bình rót rượu vào chén của mình vừa đáp: “Trước tiên cứ để nó ở đây đã, đợi đến lúc ta ổn định trên phái Côn Luân thì sẽ thử xem có thể mang nó lên núi được không.”

Lão Mã trừng mắt nhìn y nắc: “Côn Luân linh sơn của người ta là vùng đất lạnh hàng đầu trong thiên hạ, trên núi cũng toàn tiên cầm thú, thế mà người lại mang một con chó cầu què tới thì ra thế thống gì chứ?”

Lục Trần xoa cằm suy tư rồi lại đáp lại: “Sao, người nói vậy ta mới đột nhiên nhớ tới, xưa kia vật vã sống chết bên ngoài, lúc nguy cấp trên bờ quý môn quan cũng đã ăn không ít thịt đủ loại yêu thú, thật chỉ có đám linh thú tiên gia trong truyền thuyết này là chưa từng thử qua mà thôi...”

Lão Mã tím mặt lườm y nắc tiếp: “Này này, người còn chưa lên núi mà đã nghĩ xem có thể ăn được thịt linh thú trên núi không là sao, không tốt, không tốt đâu!”

Lục Trần tươi cười bảo: “Ta cũng chỉ nghĩ bừa mà thôi..”

Lão Mã nghi hoặc nhìn hần hỏi thêm: “Sao ta luôn cảm thấy người không có ý định tốt đẹp gì nhỉ.”

“Câm, dạ tiểu nhân!” Lục Trần khinh bỉ chuyển đề tài: “Tình cảnh trong phái Côn Luân ra sao, người nói cho ta nghe thử đi!”

Lão Mã gật đầu đáp: “Hiện nay dãy Côn Luân rộng lớn gần như đã nằm hết trong tay phái Côn Luân. Nơi đó linh sơn chập chùng bất tận, suốt mấy ngàn năm nay lại có vô số động phủ thần tiên được tạo nên, nhưng nơi chủ chốt nhất vẫn là mấy ngọn kỳ phong trong Thiên Khung Vân Gian là Vọng Thiên, Lạc Nhạn, Quy Lai, Thương Mộ. Chúng đều nằm sâu trong dãy Côn Luân, hơn nữa lại lơ lửng trên tất cả những ngọn núi khác, đúng là kỳ quan đệ nhất thiên hạ, nghe đâu là do sao băng rơi năm ngàn năm trước tạo nên.”

Lục Trần gật đầu đáp: “Bốn ngọn kỳ phong lơ lửng Thiên Khung Vân Gian đó ta cũng đã từng nghe, dù chưa tận mắt thấy nhưng cũng có thể mường tượng ra đó tất là cảnh hiếm thấy tuyệt thiên địa.”

Lão Mã tiếp tục: “Không chỉ vậy đâu, nghe nói linh lực trên bốn ngọn kỳ phong lơ lửng đó sung túc gấp thế gian hàng chục lần, đúng là thánh địa tu hành do trời sinh. Trong phái Côn Luân, ngoại trừ hai vị Hóa Thần Chân Quân thì nghe nói chỉ có Nguyên Anh Chân Nhân mới có tư cách bước lên đó mà thôi.”

Lục Trần nâng ly chạm chén với Lão Mã rồi lại cười bảo: “Không biết hai chúng ta sau này có cơ hội lên đó xem thử không nhỉ?”

Lão Mã nhún vai cười: “Chắc là có cơ hội đứng dưới đất ngẩng đầu nhìn lên đấy.”

Lục Trần cười vang rồi tu một hơi sạch rượu trong chén xong mới nói: “Nói về những người nổi danh trong tông môn đi.”

Lão Mã ngẫm nghĩ giây lát rồi nói: “Hiện nay quần hùng trong giới tu chân đua nhau nổi lên, phái Côn Luân dù cho không phải là nơi đứng đầu thiên hạ nhưng cũng một trong năm phái lớn nhất, anh tài tuần kiệt trong phái đúng là không ít. Nhưng sau khi người nhập môn thì nên chú ý tới một việc.”

Khi nói đến đó thì hần lại e dè nhỏ giọng lại bảo: “Phái Côn Luân truyền thừa đến nay thì đạo thống chưa từng bị ngắt quãng, nhưng năm đó lại có tới hai vị tổ sư là Côn Nguyên Tử và Thiết La, vì thế đạo pháp truyền thừa đến nay cũng chia làm hai phái, một gọi là Côn chi, một gọi là Thiết chi.”

Lục Trần nhíu mày hỏi: “Sao, hai phái này bất hòa à?”

Lão Mã đáp: “Mặt hòa lòng không hòa.”

Lục Trần gật đầu: “Chẳng lẽ ám đấu rất kịch liệt rồi sao?”

“Không kịch liệt.” Lão Mã khẽ cười rồi chậm rãi trả lời.

Lục Trần ngẩn người xong lập tức cười: “Ồ, vậy thì thật lạ.”

Lão Mã đáp: “Không có gì lạ. Bởi lẽ hiện nay Thiết chi trong phái Côn Luân đã suy thoái nhiều năm, nhưng Côn Chi lại ngày càng phát triển. Hai vị Hóa Thần Chân Quân trong phái Côn Luân bây giờ là Thiên Lan và Bạch Thần đều xuất thân từ Côn chi, mười chín vị Nguyên Anh Chân Nhân lại có tới mười lăm vị là người của Côn chi, người nói xem thế nào đây?”

Lục Trần bảo: “Ra vậy, chẳng trách Thiết Chi đành phải cúi đầu làm người.”

Lão Mã ha hả lên vài tiếng rồi lại bảo: “Ai nói không phải là thế đây, vốn dĩ Côn chi, Thiết chi, hai đại pháp thống cùng nhau truyền thừa, lại chia đều linh sơn trên Côn Luân, điều khác không nói, nhưng ngay cả bốn ngọn kỳ phong Thương Khung Vân Gian cũng mỗi bên hai ngọn. Nhưng giờ đây Thiên Lan Chân Quân đã chiếm một ngọn, Bạch Thần Chân Quân một ngọn, hai ngọn còn lại cũng đã bị mười lăm vị Nguyên Anh Chân Nhân của Côn chi chiếm lấy, nếu người là đệ tử của Thiết Chi thì sẽ làm gì đây?”

Lục Trần nghĩ ngợi một lát rồi tươi cười đáp: “Nếu vậy thì tạo phản thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 83: Chỗ dựa sau lưng

Việt

Lão Mã phì lên rồi khinh khinh nhìn Lục Trần mắng: “Người nói phản là phản sao? Đúng là đúng nói thì chẳng đau lưng!”

Lục Trần tươi cười rồi lại rót rượu vào hai cái chén xong mới bảo: “Vậy người nói phải làm sao?”

Lão Mã nghiêm trang nói: “Nếu như ta là đệ tử Thiết chi, lại chẳng thể làm gì được Côn chi người đông thế mạnh thì chi bằng tự biết điều, thành thành thực thực cúi đầu mà sống thôi. Hơn nữa hai người chúng ta ngồi đây nói thì có vẻ ghé góm lắm nhưng đệ tử hai chi trong Côn Luân chắc gì đã như nước

với lửa như thế. Dù sao đi nữa họ cuunxg là đệ tử Côn Luân cùng môn cùng tổ, ngày thường dù có tranh chấp tới đâu đi nữa thì có thể lớn tới đâu cơ chứ?”

Lục Trần nghĩ ngợi một lúc rồi đáp lại: “Cũng phải, nguoi nói cũng có đạo lý, biết đâu hai ba trăm năm nữa, thế thời thay đổi, khi đó Thiết chi lại đột nhiên mạnh lên để áp đảo Côn chi không chừng.”

Lão Mã ha hả xong lại nói: “Cũng có thể không phải vậy đâu, dù sao chuyện sau này ai có thể nói rõ cho nổi. Uống rượu, uống rượu thôi.”

Hai người chạm chén tạo nên âm vang lạnh lạnh. A Thổ đang nằm yên dưới bàn ghế đầu lên nghe ngóng rồi lại cúi đầu tiếp tục gặm xương.

Lão Mã trừng mắt nhìn Lục Trần rồi lại bảo: “Tiếp nữa, sau mấy ngày nữa nguoi sẽ lên núi để thành một tên đệ tử Côn Luân, khi đó mọi việc đã có vị kia sắp xếp, xem chừng ngài cũng không bạc đãi nguoi đâu. Đúng rồi, thân phận đệ tử đó có thuộc mạch nào cũng không sao cả, quan trọng nhất là cần phải dễ tìm tin tức, thuận tiện...”

Lục Trần ngắt câu nói từ tốn của lão Mã: “Nguoi mau nói cho đầu trọc chết bầm biết là ta muốn là người Côn chi. Nếu lão dám vứt ta qua Thiết chi thì ta sẽ đi giết chết con trâu xanh của lão.”

“Phụt...khục khục.” Lão Mã bỗng sặc rượu rồi lập tức dậy ho khan.

“Trong thành Côn Ngô có rất nhiều thế gia, hơn nửa số đó đều là thân thuộc của các vị cao nhân đắc đạo trong phái Côn Luân suốt mấy ngàn năm qua. Họ cứ thế truyền lại từng đời nên có ngàn vạn sợi dây liên hệ với phái Côn Luân.”

Lão Mã nhìn về phương Bắc rồi nói: “Những thế gia, đại tộc ấy có hai vai trò lớn nhất. Một là vì đã trung thành tuân theo phái Côn Luân làm nanh vuốt, mất tai nên xa thì không chắc, chứ trong phạm vi hai ngàn dặm từ thành Côn Ngô này trở đi thì bất cứ gió thổi cỏ lay nào đều bị phái Côn Luân nắm trong lòng bàn tay; thứ hai, là từ đến any, bất cứ nhân tài vượt trội nào trong các thế gia, đại tộc ấy đều sẽ bài làm môn hạ Côn Luân, từ đó lại sinh ra không ít anh tài tuần kiệt.”

Lục Trần gật đầu nhưng lại chột nhứ mày thắc mắc: “Chiếu theo đó thì việc chúng ta tới đây cũng không giấu được tai mắt của Côn Luân sao?”

Lão Mã hừ lạnh rồi ngao nghễ nói: “Đây là chỉ người thường thôi, Mã Tiểu Vân ta lại là người nào chứ? Làm chuyện gì là ra chuyện đó, ai cũng không nhận ra nổi, huống chi còn có vị kia giúp đỡ từ trong bóng tối. Yên tâm đi, không có chuyện gì hết!”

Lục Trần tươi cười đáp lại: “Vậy thì chỉ có thể lực của đám con cháu thế gia kia là mạnh thôi chứ gì? Chúng ta không trêu chúng là được.”

Lão Mã trợn mắt mắng: “Láo toét! Nói cho cùng thì sau lưng thằng nhãi nguoi còn có một người chống cho.. Hơn nữa người đó xưa nay vẫn không hề có đệ tử hay truyền nhân gì, lại có một thân thần thông tuyệt thế thông thiên triệt địa, nếu thật sự muốn trở mặt với người khác thì dù tất cả thế gia trong thành Côn Ngô này có hợp lại thì cũng không có ai dám chống đối với nguoi!”

Lục Trần cười: “Đáng tiếc, ta lại không thể trở mặt, chỉ có thể nhẫn nhịn, phải không?”

Lão Mã nghiêm trang đáp lại: “Không sai!”

“Vậy nguoi nói lắm lời thừa thế làm gì?”

“Không phải là lời thừa!” Lão Mã nói rất nghiêm túc: “Nguoi có thể thâm nghĩ trong lúc nhẫn nhịn rằng đợi lão tử làm xong chuyện, có thể chuyển mình, thì sẽ tìm các nguoi để tính toán, xem thử đám ngu xuẩn chỉ biết dùng mắt chó nhìn nguoi các nguoi lúc đó có quý gối trước ta không!”

Lục Trần ngạc nhiên chêm thêm lời: “Nguoi nghĩ thật xa đấy!”

Lão Mã cười mím tiếp tục nói: “Phải thế thôi, suốt mấy năm nay lão tử bị nguoi chọc tức đến đoàn mệnh mười năm, chẳng phải lần nào cũng phải nghĩ vậy mới có thể sống tiếp hay sao!”

Lục Trần giơ ngón tay cái lên thể hiện kính trọng với y rồi mới tiếp lời: “Nói cho ta biết hiện nay có người nào trong Côn Luân có chỗ dựa vững vàng, không trêu chọc được đi để sau này ta còn biết mà tránh xa họ.”

Lão Mã nghĩ ngợi một hồi rồi trả lời: “Dựa vào khí tức phệ vật bây giờ của nguoi thì cùng lắm mới chỉ bước vào Luyện Khí Cảnh, Côn Luân lớn như thế, đạo hạnh cao hơn nguoi chỉ ít cũng có tám chín vạn người, hình như ai nguoi cũng không trêu chọc thì phải.”

Lục Trần: “...”

Lão Mã lại nói tiếp: “À, thật ra trong đó cũng có vài người cực kì nổi trội, nguoi phải đặc biệt không được trêu. Các vị Nguyên Anh Chân Nhân, Kim Đan tu sĩ mạnh mẽ chỉ cần niết một ngón tay đã ép chết nguoi, thân truyền đệ tử của họ gần như đều là đệ tử tinh anh, nguoi nên tránh xa đi. Về phần đệ tử thế gia, thì dù có rất nhiều thế gia trong thành Côn Ngô nhưng sống lên sống xuống, dù sao cũng có lúc hưng suy, hiện nay mạnh nhất đang là ba nhà Bạch, Thiết, Tô, nguoi nên nhường họ một phần. Còn những thế tộc nhỏ đã suy yếu khác thì cũng không có vấn đề gì.”

Lục Trần như chột liên tưởng tới gì đó nên hỏi: “Trong thành này có thế tộc nào họ Dịch không, nếu có thì thực lực ra sao?”

“Dịch gia?” Lão Mã nghĩ một hồi rồi đáp: “Cũng khá, nhưng nhiều năm nay không thấy nhà này có người nào nổi bật nên không thể coi là một trong những gia tộc mạnh nhất được, nhưng gia đạo cũng không phải là suy sụp, coi như bậc trung đi. Người hỏi tới nó làm gì?”

Lục Trần đáp: “À, không có gì, trước đây có gặp được một cô gái trong gia tộc ấy.” Nói tới đó thì y liền kể lại chuyện gặp Dịch Hân ở vùng đất Mê Loạn ngày đó cho lão Mã.

Lão Mã nhú mày hỏi: “Sao người không nói chuyện đó với vị kia.”

Lục Trần đáp lại: “Nói rồi thì sao?”

Lão Mã không hề do dự mà thẳng thừng đáp: “Tất nhiên là sẽ tìm cách che đi kể hồ này, để nàng không làm vương...”

Mới nói tới đó thì giọng lão Mã bỗng thấp hẳn lại, sắc mặt cũng lập tức thay đổi, sau đó lại chăm chú nhìn Lục Trần rồi lắc đầu thờ dãi không nói thêm gì nữa.

Lục Trần cười cười: “Đúng, đừng để nàng làm vương...”

Hắn cúi đầu nhìn chén rượu trong tay, dòng rượu màu hổ phách sóng sánh trong chén, giây lát sau, y nâng ly uống cạn.

Ngày tháng lặng lẽ trôi qua, Lục Trần vẫn tiếp tục lẳng lặng sống trong tiểu viện ấy, gần như không hề bước chân ra khỏi cửa. Lão Mã béo thì có xuất môn vài lần, đến đi vội vàng, cũng không biết là đang chọn rộn điều gì, thậm chí ngay cả A Thổ cũng thường lên trốn ra con ngõ bên ngoài đi dạo, nhưng chẳng mấy chốc đã trở về.

Lúc rảnh rỗi Lục Trần lại ra ngồi bên quầy hàng ở tiền đường khi lão Mã ra ngoài. Nói hay thì là thay lão Mã trông hàng, nhưng gần như lập tức y đã nhận ra mình trước đó đã nhìn chuẩn thế nào.

Suốt bảy ngày, hắn không hề thấy bất cứ vị khách nào tiến vào Hắc Khâu Các này.

Sáng ngày thứ tám, lão Mã nghiêm túc nói với Lục Trần rằng đã có tin về việc giúp hắn gia nhập phái Côn Luân nên phải ra ngoài làm việc. Sau đó, Lục Trần chỉ đành cô độc một mực yên lặng ngồi sau quầy hàng nhìn về con ngõ yên tĩnh bên ngoài.

A Thổ không hề khách sáo nằm trước cửa hưởng thụ gió mát trời qua con ngõ, cái đuôi cứ nhấc lên nhấc xuống như đang vui vẻ hưởng thụ đời chó của mình. Thẳng tới một khắc, từ con đường đá xanh ở con ngõ bên ngoài có tiếng bước chân vang lên.

Ngay sau đó, có một âm thanh trong trẻo như chuông gió vang lên trong gió xuân từ bên ngoài truyền tới.

“Hắc Khâu Các... ồ, cái tên này thật kì lạ!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 84: Thiếu nữ xinh đẹp

Chó mực A Thổ lập tức dựng đứng lỗ tai, ngay sau đó nhảy lên một cái, hai mắt lấp lánh nhìn chăm chăm ra ngoài cửa, nghe răng toét miệng, trong cổ họng phát ra "gâu gâu", trông bộ dáng khá hung ác, sẵn sàng cắn người ta một cái.

Bên ngoài nhất thời truyền tới thét một tiếng kinh hãi, nhưng chỉ chốc lát sau có một bóng người xuất hiện cạnh cửa, đó chính là Lục Trần.

Chỉ thấy Lục Trần tung chân đá một cái, con chó ngu xuẩn kia ngã lộn mào trên đất, mắng:

"Đồ chó ngốc! Đây là khách mua hàng, sau này mày muốn có thịt, có xương ăn phải nhờ vào người ta, muốn chết phải không?"

"Gâu gâu"

Tiếng sủa và khí tức hung ác trên người chó mực A Thổ lập tức thay đổi, chỉ thấy nó điên cuồng vẫy đuôi, trong miệng thấp giọng ư ừ, như một làn khói chạy ra ngoài cửa, xoay quanh người đứng ở cửa hai vòng, rung đùi đắc ý không ngừng, có thể nói là chẳng có tiết tháo gì cả.

"A... Nha!"

Ngoài nhà người nọ đầu tiên là sợ hét hồn, sau đó "a" một tiếng, rồi bật cười, che miệng nói:

"Con chó này sao lại thông minh như vậy chứ?"

Lục Trần giương mắt nhìn lên, chỉ thấy trên đường có một thiếu nữ chừng mười tuổi, mắt hạnh tai đào, da trắng hơn tuyết, mặc dù vóc người còn chưa nảy nở nhưng nhìn bộ dáng kia có thể biết, ngày sau nhất định là một mỹ nhân tuyệt sắc.

Mà giờ khắc này, cô bé này nhìn chó mực A Thổ với đôi mắt to tròn, cảm thấy hết sức thú vị, cười không thể cười đâu cho hết.

Trong hẻm nhỏ có gió thổi qua, phát phơ, khiến cho xiêm áo của nàng thỉnh thoảng bập bênh.

Giờ phút này, gió xuân, ngõ sâu, thiếu nữ, trông như một bức họa tuyệt vời vậy.

※※※

Lục Trần kêu một tiếng, bảo con chó ngu xuẩn kia trở về, sau đó đưa mắt nhìn khuôn mặt của cô gái kia, trong lòng không kiềm chế phải phải thầm khen một tiếng: Thiếu nữ trước mắt tuổi tác mặc dù không lớn, nhưng bộ dáng xinh đẹp này lần đầu tiên hắn mới nhìn thấy, có thể nói là lúc nhỏ đã có một dung mạo họa quốc ương dân.

"Tiểu thư, có việc gì thế?"

Lục Trần khách khí hỏi vị cô nương này một câu, đồng thời nhìn ra phía xa xa của ngõ hẻm.

Trong hẻm nhỏ không có một bóng người, hình như cô gái này đi một mình.

Cô gái kia nhìn tấm bảng "Hắc Khâu các" hỏi:

"Cửa hàng này của huynh à?"

Lục Trần ngẩn ra, ngay sau đó quay đầu nhìn một cái, nói:

"... Coi là vậy đi."

Cô gái kia cười gật đầu một cái, liền bước vào, đồng thời dùng đôi mắt sáng ngời nhìn qua cửa hàng, có chút hiếu kỳ, cũng có chút thận trọng.

Lục Trần đi vào trong quầy hỏi:

"Cô muốn mua gì à?"

"Đứng."

Thiếu nữ đáp một tiếng nhưng không lập tức trả lời, mà dùng ánh mắt nhìn vào giá hàng phía sau.

Trong cửa hàng chỉ bày một số thứ, phần lớn là linh tài bình thường dễ gặp, có vẻ đã rất lâu rồi không có ai mua, hơn nữa nó được bày ở khu vực khá là u tối.

Nhận thấy ánh mắt của thiếu nữ này trở nên cổ quái, Lục Trần cũng quay đầu nhìn một cái, thấy tình hình của giá hàng, Lục Trần cũng ngẩn ra, ngay sau đó xoay người có chút lúng túng cười một tiếng, nói:

"Ông chủ cửa hàng này đặc biệt lười, khiến cô nương chê cười rồi."

"À, chẳng lẽ huynh không phải ông chủ của Hắc Khâu các à?"

Cô gái kia có chút ngạc nhiên hỏi, lại nhìn chung quanh một chút, thấy cửa hàng hiện chỉ có duy nhất một người là Lục Trần.

"Tôi không phải ông chủ cửa hàng này."

Lục Trần nghiêm mặt nói:

"Thật ra thì ông chủ cửa hàng này là chú của tôi, hôm nay ông ấy ra ngoài có việc, tôi tới trông giúp."

"À, hóa ra là vậy."

Tiểu cô nương kia gật đầu một cái, trông như đã tin nhưng khi nhìn bộ dáng đơn sơ của cửa hàng lại tỏ vẻ khó xử.

Lục Trần cười hỏi:

"Cô nương cần gì cứ nói với tôi, nếu có tôi sẽ lấy cho cô xem, ban ngày, ban mặt, ai ép giá cô nương được?"

Tiểu cô nương kia lại nở nụ cười, sau một khắc, nụ cười ấy lan tỏa khắp mặt trông như sóng nước, khiến người ta cảm thấy rục rờ.

"Tôi muốn mua một ít "Thương Quyết tử"."

Lục Trần gật đầu, nói:

"Thương Quyết tử à, cô đợi chút, để tôi xem có hay không?"

"Được."

Tiểu cô nương mỉm cười nói.

Lục Trần tìm kiếm quanh giá hàng, cuối cùng tìm thấy nó ở trên giá của các loại Linh tài tương đối thường gặp, lấy ra rồi đặt ở trên quầy, nói:

"Nó đây... Nếu là những thứ khác thì tôi không mang ra cho cô, nhưng Thương Quyết tử là loại có vỏ bọc khá dày, hạt ở bên trong, để mười năm cũng không hỏng, cô nương có thể dùng."

Tiểu cô nương kia suy nghĩ một chút, gật đầu nói:

"Đúng, quả thật như vậy, sư phụ tôi cũng nói như vậy. Tôi mua mười hạt."

"Được."

Lục Trần lọc ra mười hạt Thương Quyết tử đẹp, rồi tìm một cái giẻ bên cạnh lau thật sạch sẽ, sua đó bỏ vào trong túi giấy đưa cho tiểu cô nương.

Tiểu cô nương thân nhiên cười một tiếng, nhận lấy túi giấy, một tay thu đồ, một tay thò vào trong ngực, miệng nói:

"Bao nhiêu tiền... A?"

Đột nhiên, nàng thét lên một tiếng kinh hãi, sắc mặt biến đổi, trông giống như xảy ra chuyện gì nghiêm trọng lắm.

Lục Trần nhìn nàng, nói:

"Sao thế?"

Trên mặt tiểu cô nương kia hơi ửng đỏ, tăng thêm mấy phần xinh đẹp, nhưng khuôn mặt thì khóc dở, mếu dở, nói:

"Tôi... tôi hình như quên mang tiền."

"À, vậy sao..."

Lục Trần thở dài, vụ làm ăn này thật khó làm rồi.

Tiểu cô nương có vẻ do dự, qua một lúc lâu sau có chút lúng túng nhìn Lục Trần nói:

"Đại thúc, Thương Quyết tử này tôi cần dùng gấp, có thể bán chịu cho tôi không, tôi sẽ mang tiền tới trả ngay..."

Nói được một nửa, nàng chợt phát hiện sắc mặt Lục Trần có vẻ cổ quái nhìn nàng, bắt gặp nói với giọng nhỏ bé, hỏi:

"Không được sao?"

Lục Trần ho khan một tiếng, không đáp mà hỏi ngược lại:

"Cô nương vừa gọi tôi là gì?"

Tiểu cô nương ngẩn ra, nói:

"Đại thúc mà... thúc tuổi tác lớn như vậy, có thể nói là ông chú rồi."

"À... Được rồi!"

Lục Trần lắc đầu một cái, sau đó nghiêm nghị nhìn tiểu cô nương nói:

"Không được, chỗ này không bán chịu!"

Tiểu cô nương lấy làm kinh hãi, dường như còn muốn nói gì đó, gò má dường như đỏ hơn, thấp giọng nói:

"Tôi, tôi không phải loại người như vậy... Tôi nói trả tiền thì nhất định sẽ trả tiền!"

Trông bộ dáng cúi đầu kia chẳng khác nào một mỹ nhân uống rượu, làm điều đứng lòng người, sóng mắt yêu kiều như nước khiến cho người trong thiên hạ đổ rạp.

Lục Trần lắc đầu một cái, nói:

"Không được."

Tiểu cô nương ai oán nhìn hắn một cái, không thể làm gì khác hơn là đem túi giấy đặt ở trên quầy, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Mắt thấy sắp đi ra cửa, bỗng nhiên Lục Trần ở phía sau nói với theo:

"Này, cô nương làm rơi túi tiền rồi."

Bước chân của tiểu cô nương kia nhất thời hơi chậm lại, quay đầu nhìn thì thấy Lục Trần đã ra khỏi quầy từ khi nào, trên tay nắm một túi đồ nhỏ có thêu một đóa hoa.

"A... Tôi còn tưởng nó ở đâu chứ!"

Tiểu cô nương lập tức mở to đôi mắt xinh đẹp, bước nhanh tới, vừa cười vừa nói, đưa tay tới chỗ Lục Trần.

Lục Trần để cho nàng thoải mái cầm lấy cái túi nhưng lại không buông tay, tiểu cô nương giằng giằng mấy cái không được, có chút kinh ngạc nhìn Lục Trần nói:

"Đại thúc, vì sao thúc không buông tay?"

Lục Trần nói:

"Trả túi tiền cho cô nương cũng được, nhưng cô nương cũng trả lại túi Thương Quyết từ trong tay áo đi."

Nói xong, hắn cũng chẳng thèm để ý tới nụ cười cứng ngắc của tiểu cô nương kia, thờ dãi rồi nói:

"Ngoài ra, cô nương cũng đừng gọi tôi là đại thúc, nghe không hay chút nào."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 85: Nhân tình thế đạo

Thiếu nữ ấy dùng sức giật lại túi tiền nhưng chợt nhận ra Lục Trần giữ rất chắc nên không thể thu lại được. Sau khi biến đổi sắc mặt vài lần thì loại mềm yếu ban nãy của nàng đột nhiên biến mất, thay vào đó là vẻ tức tối nóng giận.

Nàng hừ lên rồi chợt giơ cao cánh tay còn lại lên, sau đó có một bao giấy từ trong ống tay áo đó bay thẳng lên mặt Lục Trần.

Lục Trần động tay nắm lại bao giấy đó, tay kia thì thả lỏng ra.

Thiếu nữ lùi lại vài bước rồi lập tức cất túi tiền vào trong ngực áo, sau đó lại quan sát thật kỹ Lục Trần rồi lạnh giọng mắng: "Không nhìn ra là người cũng biết mấy trò thấp kém này đây!"

Lục Trần cười tươi đáp trả: "Hồi trước dựa vào nó để kiếm ăn thôi." Nói xong hắn chăm chú nhìn lên gương mặt xinh xắn động lòng người của thiếu nữ rồi nhíu mày hỏi: "Tiểu cô nương, cô đã có dung mạo thế này, làm gì không được mà phải làm nghề này chứ? Đừng trách ta không nhắc rằng đám người trên con đường hèn hạ này chẳng có ai là người tốt nhé, cô đã có gương mặt xinh đẹp thế này rồi mà không cẩn thận thì sẽ bị kẻ khác ăn sống đó."

"Uhm..." Trông thiếu nữ này không lớn tuổi lắm, cũng chỉ quanh quẩn mười tuổi mà thôi, ấy thế mà sau khi bỏ đi tầng nguy trang lúc này thì trên người lại bỗng nhiên có thêm một làn hơi già nua thành thực. Gương mặt trẻ măng ấy dùng ánh mắt khinh rẻ nhìn Lục Trần rồi nàng lại cất lời: "Nói vậy thì người có phải người tốt không?"

Lục Trần đáp: "Người tốt thì không nói, nhưng nhắc nhở cô một chút thì cũng không phải chuyện xấu gì, cô nói xem phải không?"

"Câm!" Thiếu nữ lạnh lùng quát: "Người chỉ tiện miệng nói những câu thôi. Ít nói nhảm đi, còn chuyện gì không, không có thì ta đi!"

Cô gái đi làm giặt lụa người này lại có thể hiện ngang ngạnh khảng khái thế này thật chẳng giống như không trộm được đồ của Lục Trần mà Lục Trần mới là người làm gì sai với nàng vậy.

Lục Trần chỉ thấy buồn cười. Trước hết tiểu cô nương này còn quá nhỏ tuổi, thứ hai, gương mặt mẫn mẫn to ấy lại thực có vài phần tư sắc, khiến người ta không thể nào nhẫn tâm làm gì sheets, cuối cùng y đành vung tay bảo: “Cô đi đi, nhưng nếu lần sau còn bị bắt được thì sẽ không tha tội này đâu.”

“Cái cửa hàng rách nát này, nếu không phải ta quá rảnh rồi đi ngang qua thì có cho tiền cũng không vào đâu!” Thiếu nữ ấy hậm hực bỏ lại một câu rồi cũng quay người đi ra bên ngoài.

Chó đen A Thổ bên cạnh lắc đuôi chạy lại rồi cực kì nhiệt tình nhảy quanh người thiếu nữ.

Thiếu nữ nhìn con chó đen ấy một lần, đặc biệt là cái chân què của nó thì chột ngắn ra giấy lát, ánh mắt nàng cũng theo đó thoáng lên nét hiền hòa, tay lại xoa lên đầu A Thổ, hơn nữa còn nói thêm: “Con chó này đúng là đáng yêu hơn chủ nhân của mày nhiều!”

A Thổ lay đầu, thè lưỡi như cực kì thân thiết. Bỗng nhiên nghe thấy có tiếng Lục Trần ở đằng sau mắng: “Chó đàn! Đó là người xấu muốn trộm đồ của chúng ta.”

A Thổ nhất thời không kịp phản ứng mà chỉ ngơ ngác quay lại nhìn Lục Trần.

Lục Trần nghiêm mặt quát: “Sủa cô ta! Cắn cô ta!”

A Thổ bật dậy như vừa hiểu ra. Lông trên cổ nó bỗng xù lên, miệng lại phát ra tiếng gầm gừ, lại còn nhe cặp răng sắc nhọn với thiếu nữ ấy, trông chẳng khác nào một con sói đói sẽ lập tức lao tới cắn người vậy.

“A!” Thiếu nữ ấy bị giật mình nên lùi lại như vừa bị sét đánh, rồi nàng vội vàng bước hai bước như ba bước lao ra ngoài cửa rồi mới mắng vọng vào trong cửa hàng: “Cả nhà toàn quái vật, người xấu, chó đàn.”

“Gâu gâu gâu gâu...”

A Thổ sủa vang rồi thoăn thoắt lao tới. Thiếu nữ sợ hãi ré lên rồi cũng nhanh chân chạy gấp, thoáng cái đã biến mất khỏi con ngõ nhỏ.

A Thổ mới đuổi theo vài bước thì đã bị Lục Trần ở đằng sau gọi lại. Nó tiu ngiu quay đầu nhưng liền lập tức vui vẻ chạy quanh chân Lục Trần, lại còn kêu thêm vài tiếng như đang khoe công vậy.

Lục Trần thờ dãi nhìn nó. Hắn ngồi xuống giữ đầu con chó trước mặt, nhéo nhéo tai, vuốt ve lông chó, lại nhìn quanh quần một vòng rồi nhú mày tự hỏi: “Lạ thật, ta nhớ rằng Tuyết Lang và Sài Cầu đều là lại yêu thú thông minh gian trá, sao mày lại luôn trông dân tehes này nhỉ...”

“Gâu gâu gâu...” A Thổ thè lưỡi ra liếm Lục Trần như đang rất vui mừng.

Đến khi chạng vạng thì lão Mã đã quay lại.

Vừa vào phòng hắn đã baor Lục Trần đóng cửa để đi sang hậu viện rồi cười hỏi: “Chuyện kia coi như đã đã làm xong?”

Lục Trần gật đầu hỏi lại: “Vậy thì tốt rồi, lúc nào thì lên núi?”

Lão Mã đáp: “Ba ngày nữa. Mấy ngày trước phái Côn Luân mới vừa làm Giám Tiên đại hội mỗi năm một lần, cũng thu được một nhóm đệ tử mới nhập môn, mấy ngày gần đây là khoảng thời gian tuyệt vời để những kẻ vô duyên nhập môn thi triển thần thông, người chen vào đó thì sẽ chẳng hề bị chú ý.”

Lục Trần nhìn y rồi cười bảo: “Người nói thi triển thần thông là có ý gì?”

Lão Mã ha hả cười rồi nhỏ giọng bảo: “Ngoài sáng là phái Côn Luân muốn thu nhiều đệ tử thân truyền, nhưng thực tế thì sau đó lại có ít nhiều kẻ muốn tìm đường khác để gài gắm nhân tình hồng đưa con cháu họ vào trong, chuyện này người đừng có nói là không hiểu nữa đi.”

Lục Trần nhìn vai đáp: “Nghe người nói thì xem ra cũng có không ít kẻ lén lút lút chui vào trong sơn môn như ta có phải không?”

Lão Mã vừa cười vừa trả lời: “Cũng không phải thế, Giám Tiên đại hội thu nhận năm trăm người, mấy trò ngăm này cũng chỉ có thể đưa vào hai ba trăm người mà thôi.”

“Cái gì!” Lục Trần cả kinh thốt lên: “Nhiều như vậy!”

Lão Mã hừ lạnh tiếp lời: “Thu thêm một người thì cũng thêm được ít nhiều linh thạch chứ sao, vụ làm ăn này tốt hơn bất cứ thứ gì!”

Lục Trần cảm khái rằng: “Người nói đúng!”

Đến đêm, hai người một chó lại ngồi trong tiểu viện. Lão Mã uống một hớp rượu rồi lại cau mày hỏi Lục Trần: “Người cứ để tiểu cô nương đó đi như thế sao?”

Lục Trần chán nản trả lời: “Không vậy thì ta còn có thể làm gì đây, dù sao cũng không thể thật sự bắt cô ta lại chứ?”

Lão Mã nghĩ ngợi giây lát rồi cũng đáp lại: “Chỉ ít người cũng phải hỏi thân phận, lai lịch, và danh tính của cô ta chứ?”

Lục Trần lắc đầu: “Hỏi cũng hỏi không ra, đều là giả thôi.”

Lão Mã tắc lưỡi rồi dùng ánh mắt khác lạ nhìn Lục Trần hỏi: “Sao trước đây ta chưa từng thấy người như vậy nhỉ, cũng không thấy người học điều đó từ vị kia thì phải?”

Lục Trần cười cười nâng chén rượu lên rồi bình thản bảo: “Đó là trước khi gặp ông ta, ta đã phải lăn lộn câu sinh trong thành, ngoại trừ việc lục lợi rác rưởi thì sau đó cũng học được đôi trò trộm cắp lừa gạt.”

Lão Mã kinh ngạc nhìn Lục Trần chẳng nói. Rất lâu sau y lại nói nhỏ: “Mấy trò đó không hề dễ dàng, năm ấy người lại còn nhỏ vậy, chắc là đã chịu rất nhiều khổ phải không?”

“Ừ.”

Nghe câu trả lời quá đơn giản ấy của Lục Trần thì lão Mã cũng chẳng biết nên nói gì nữa. Mãi sau hắn cười cười xòa rồi chuyển đề tài câu chuyện: “Ha ha, nói đến thì tiểu cô nương kia thật là đen đủi, đúng lúc trùng hợp đi qua chỗ này định kiếm một món, kết quả là gặp ngay hành gia (kẻ trong nghề), chắc rằng đã bị chọc đến tức chết rồi...”

“Không phải.” Lục Trần bỗng mở miệng ngắt lời lão Mã.

Lão Mã dờ ra hỏi lại: “Sao?”

Lục Trần vừa cười vừa nhìn về màn đêm lạnh lẽo chốn xa xăm rồi lại uống thêm một ngụm rượu xong mới nói: “Ngày đó khi ta là những chuyện lừa người ấy thì luôn luôn tra xét rất cẩn thận, chưa bao giờ có chuyện trùng hợp cả.”

“Còn nàng có phải là thực sự trùng hợp đi ngang qua không thì ta không biết.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 86: Phiền toái tới rồi

Dịch giả: Hoàng Oanh Hay Hát

"Làm sao đây?"

Lão Mã có chút khổ não nhíu mày, nói:

"Cảm giác có chút phiền toái sắp đến."

Lục Trần liếc hắn một cái, nói:

"Có lẽ người ta không tới vì tôi đâu."

Lão Mã ngạc nhiên, nói:

"Vậy thì nhắm vào ai?"

"Ông chứ còn ai."

Lục Trần nhìn gương mặt mập mạp của lão Mã, nghiêm mặt nói:

"Có thể mở cửa hàng ở trong cái ngõ hẻm mà chim không thèm ía, người không thèm tới thì nhất định là một con dê béo dễ lừa gạt. Tôi cảm thấy tiểu cô nương kia nghĩ như vậy."

"Cút!"

Lão Mã cảm tức mắng một câu, sau đó từ lấy từ trong ngực ra một cuốn sách dày bằng đầu ngón tay ném cho hắn.

Lục Trần tiếp lấy, mở sách ra xem, đồng thời mở miệng hỏi:

"Đây là cái gì?"

"Tư liệu về thế hệ thanh niên anh tài tuần kiệt nổi danh nhất Côn Luân, một số là con em thế gia có bối cảnh thâm hậu, một số người có tính tình cổ quái và những thứ liên quan tới họ như: đạo pháp, pháp bảo, những điều đồn đãi về họ cũng viết trong đó. Ngoài ra, còn có một số điều truyền lưu trong phái Côn Luân, cậu có rảnh rỗi thì xem một chút, khi nhớ được rồi thì đốt nó đi."

Lục Trần im lặng hồi lâu, ý đùa giỡn trên mặt biến mất, ngồi thẳng người, sau đó thần sắc đoan chính nhìn lão Mã nói:

"Cực khổ cho ông rồi."

Lão Mã toét miệng cười một tiếng, nói:

"Vật này phải cho người biết giá trị của nó thì mới thỏa mãn."

Lục Trần thở dài, nói với ông ta:

"Ông có bản lĩnh bức này thì chắc chắn sẽ làm được những chuyện đại sự to lớn hơn, lẫn lộn với tôi như vậy thì thiệt thòi cho ông rồi."

Lão Mã nói:

"Chuyện trên đời này làm gì có chuyện nào lớn hơn chuyện cậu đang làm?"

Lục Trần giữu cọt một tiếng, cất quyển sách kia đi, sau đó cầm bầu rượu rót cho lão Mã và bản thân mình, đồng thời hỏi:

"Liên quan tới kẻ mà chúng ta phải tìm, ông có nghe được manh mối gì không?"

Lão Mã lắc đầu một cái, nói:

"Không có đầu mối chút nào. Chúng ta vẫn chẳng biết gì về đối phương cả, nam hay nữ, già hay trẻ, đạo hạnh cao hay thấp, ngoại trừ biết hần tiềm nhập trong phái Côn Luân đang tiến hành làm một chuyện gì đó to lớn thì những thứ khác chẳng có tin tức gì."

Lục Trần cầm ly rượu lên chạm ly với lão Mã, sau đó uống một hơi cạn sạch, nói:

"Từ từ tìm là được rồi."

※※※

Ba ngày sau, Lục Trần lên núi, gia nhập phái Côn Luân, trở thành một trong những đệ tử Côn Luân được phạm nhân thế tục ngưỡng mộ.

Đây là một tầng hào quang chói mắt, giống như ai đó khoác lên người hần một tấm áo dát vàng, người ngoài nhìn rực rỡ vô cùng, đương nhiên trừ những người trong phái Côn Luân.

Đúng như lão Mã trước nói, Côn Luân là danh môn đại phái nổi tiếng năm ngàn năm, mặc dù bình thường thực hành nghiêm môn quy, chú trọng tín nghĩa liêm sỉ, nhưng dù sao cũng đã tồn tại nhiều năm rồi, một phần quy củ năm đó tổ sư truyền thừa xuống đã có chỗ thay đổi.

Ngoại trừ năm trăm đệ tử được đại hội Giám Tiên chính thức thu làm môn hạ, phái Côn Luân còn âm thầm cho phép hơn hai trăm năm mươi người gia nhập, Lục Trần cũng nằm trong số đó, hơn nữa thật bất hạnh, thiên tư và căn cốt của hắn lại là một trong những người kém nhất.

Thiên tư, căn cốt trong Tu Chân giới lấy Ngũ Hành Thần Bàn (*đĩa thần năm cạnh đại diện cho ngũ hành, mỗi cạnh có một trụ*) trong khí hải, đan điền làm chuẩn, Thần trụ càng nhiều thì thiên phú càng cao. Thông thường mà nói, đệ tử phải có ít nhất hai trụ mới có thể được phái Côn Luân thu làm môn hạ, hy vọng để đệ tử một trụ thành tài quá nhỏ, lãng phí Linh tài trên những người một trụ thì đúng là có chút cái mất nhiều hơn cái được.

Đúng vậy, Lục Trần chính là một trong những người có bồi dưỡng thì cũng mất nhiều hơn được, thế nhưng những người như Lục Trần cũng không phải là hiếm trên Côn Luân, bởi vì ai chẳng mơ ước được thành tiên cơ chứ, dù là căn cốt kém đi nữa thì trong lòng vẫn có hi vọng.

Hơn nữa, dù không có hy vọng thành tiên, nhưng nếu như có thể đạt được một số cơ duyên trong núi Côn Luân, tu luyện được một ít đạo pháp thần thông, chẳng những lực lượng bản thân tăng mạnh mà tuổi thọ cũng có thể tăng thêm không ít, lợi như vậy sao lại không làm chứ?

Ý nghĩ này tính ra cũng là chuyện bình thường, mà đám trưởng lão chân nhân cao cao tại thượng trong Côn Luân cũng không để ý những chuyện nhỏ nhặt này, ai chẳng có một vài người thân, người quen cần phải chiếu cố, hơn nữa cũng có phải đám người này không bỏ ra cái gì để gia nhập môn phái đâu. Cho nên đằng sau cái quang minh vẫn có sự mờ ám, Lục Trần thoải mái gia nhập phái Côn Luân mà chẳng bị ai chú ý, trở thành một đệ tử tạp dịch có địa vị thấp nhất.

Dù địa vị thấp nhất, nhưng phái Côn Luân không nuôi người nhàn rỗi, cho nên Lục Trần nhanh chóng được phân công nhiệm vụ tới "Bách Thảo đường", cùng với rất nhiều đệ tử tạp dịch trồng các loại linh thảo.

※※※

Côn Luân nguy nga là danh sơn đứng đầu mảnh đất phía tây, từ đằng xa nhìn lại chỉ thấy biển mây bồng bềnh, hùng vĩ hiem trở, trên dãy núi to nhất, mây tập trung dày đặc như biển, nếu tinh mắt có thể nhìn thấy trong biển mây đó thấp thoáng có bóng dáng của một ngọn núi, là một vùng đất thần tiên, linh địa tu hành đoạt hết sự thần kỳ của thiên địa tạo hóa.

Nhưng mà nơi linh địa tiên gia kia xưa nay chỉ có một nhóm người tinh anh nhất trong phái Côn Luân mới có thể đặt chân vào trong đó, đệ tử tạp dịch bình thường làm gì có tư cách mon men.

Trong nháy mắt, Lục Trần đã gia nhập phái Côn Luân được một tháng.

Một tháng này, hẳn chẳng làm gì khác với tất cả mọi người xung quanh, ngày ngày dậy sớm đi làm, tối muộn mới về, bận rộn, chăm chỉ trồng linh thảo, hy vọng đến một ngày nào đó lấy được cơ duyên, tu hành thành công.

Đệ tử tạp dịch của phái Côn Luân rất nhiều, trong một trăm ngàn đệ tử cũng phải có tới sáu bảy chục ngàn đệ tử tạp dịch, từ trình độ nào đó mà nói, đệ tử tạp dịch cũng chẳng khác gì bách tính dưới núi, phải làm lụng khổ cực để cấp dưỡng cho đám tinh anh.

Công việc cụ thể của Lục Trần sau khi đến Bách Thảo là tìm một mẫu linh điền, trồng linh thảo, đến mỗi mùa thu hoạch nộp lên sản lượng được giao thì coi như hoàn thành nhiệm vụ. Nếu không đủ sản lượng thì bị phạt, nếu thu hoạch nhiều hơn thì coi như phần thưởng, mà đại đa số đệ tử tạp dịch đều làm lụng cực khổ để có được phần thừa, tích trữ làm của riêng, hi vọng tương lai không xa có thể đổi được cơ duyên.

Hy vọng bao giờ cũng là thứ tốt đẹp nhất, không phải thế hay sao?

Đối với phần lớn mọi người là đúng nhưng đối với Lục Trần mà nói, hi vọng không phải thứ đẹp nhất.

Hắn an tĩnh sống trong núi Côn Luân, trong bóng tối lẳng lặng quan sát mọi thứ, tới khi hắn quen thuộc với mọi thứ nơi này, hắn sẽ bắt đầu hành động, đi tìm thứ hắn muốn.

Thứ đó chính là gian tế Ma giáo thần bí, đương nhiên đến giờ hắn cũng không phát hiện được gì, nhưng mà trong một tháng này, Lục Trần đã biết thêm được một ít chuyện: Tỷ như phái Côn Luân có hai đại chân quân, Bạch Thần chân quân luôn bế quan ở trên ngọn núi có tên là Thiên Khung Vân Gian, Thiên Lan chân quân thì ở Tiên thành trong Chân Tiên minh, có vẻ như rất bận rộn.

Một tháng qua đi, phái Côn Luân ngoài sáng trong tối thu hơn bảy trăm đệ tử, vận khí rất tốt nên thu được nhiều người có thiên phú xuất chúng, trở thành phượng trong bầy gà, không giống như vận mệnh chim sẻ của Lục Trần.

Hồng Xuyên, bằng hữu trước kia của hắn mấy hôm trước đã bị điều rời khỏi núi Côn Luân, nghe đâu là tới khu vực phía bắc xa xôi mà luyện tâm cảnh và đạo hạnh.

Khi Lục Trần nghe được tin tức này, trong lòng thờ dài vì người bạn họ. Nhưng mà rất nhanh, hắn vốn tưởng rằng mình phải sống cuộc sống yên bình, an tĩnh trong núi Côn Luân một thời gian rất lâu thì đột nhiên sóng gió nảy sinh.

Một buổi chiều, khi hắn còn làm việc ở trong linh điền, hắn nhìn thấy một người quen, người đó là Dịch Hân.

Ngày hôm đó, sắc mặt Dịch Hân dường như có chút tái nhợt, mặc dù dung nhan vẫn còn đẹp như vậy nhưng nàng có vẻ mất hồn mất vía, không chú ý tới việc, trong đám đệ tử tạp dịch đang làm việc trong linh điền cách đó không xa có một người bạn là Lục Trần.

Lục Trần bình tĩnh xoay người lại, trong đầu nghĩ, núi Côn Luân quá lớn, nếu hôm nay hai người không gặp được nhau thì sau này sẽ chẳng có cơ hội, đúng là phiền toái!

Trong lúc đang suy nghĩ, hắn đột nhiên nghe được một tiếng thét chói tai từ phía sau lưng truyền tới, nghe thấy thanh âm này, chẳng biết tại sao hắn lại nhớ tới thời gian ở vùng đất Mê Loạn. Lục Trần lắc đầu thờ dài, trong đầu nghĩ tới phiền toái thì...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 87: Sống sót sau tai nạn

Dịch giả: Hoàng Oanh Hay Hát

Phản ứng đầu tiên của Lục Trần là xoay người, thùng thảng rồi đi, dù sao núi Côn Luân lớn như vậy, cô nương Dịch Hân kia cũng đâu có nhìn thấy mình. Chẳng qua tiếng thét chói tai vang lên sau đó quả thật có chút khiếp người, khiến hắn cảm thấy cô nàng đang trông thấy một thứ gì đó đáng sợ nhất thế gian, kêu như sắp vỡ tim vỡ phổi đến nơi rồi.

Lục Trần đứng lại, trong lòng có chút không biết làm sao, trong khoảnh khắc này, những kỷ niệm đồng hành với Dịch Hân ở vùng đất Mê Loạn hiện lên, hân suy nghĩ một lúc, trong miệng lầu bầu:

"Đừng có kêu như vậy chứ, ta nhớ là có làm gì cô đâu? Nhìn thấy ta thì đáng sợ như vậy sao..."

Chẳng qua, khi hân quay đầu nhìn về phía Dịch Hân thì buộc phải nhe răng, chỉ thấy Dịch Hân chạy lao đảo từ trong rừng ra ngoài, sau lưng có một người đuổi theo, tóm lấy tay nàng.

Khi cái bóng đuổi theo Dịch Hân xuất hiện trước mắt mọi người, đám đệ tử tạp dịch lập tức xôn xao, thậm chí là Lục Trần cũng phải biến sắc, đồng thời hiểu rõ vì sao Dịch Hân lại hét lên "thảm thiết" như vậy.

Đó là một người đàn ông, mặc trên người trang phục của phái Côn Luân, nhưng gương mặt đã bị hủy hoại hoàn toàn, có tới mười mấy vết sẹo chẳng chịt, nhìn thấy mà ghê rợn, ngũ quan thể thậm chí không rõ ràng, thiếu một cái tai, mất một bên mũi, cằm mẻ một mảng lớn, một vết thương kinh khủng kéo dài từ mắt phải sang mắt trái, để lộ ra thịt đỏ bầy nhầy, có thể nói mất phải đã hỏng hoàn toàn.

Khuôn mặt này giống như bị ai đó dùng đao rạch chẳng chịt, hoặc giả là bị dã thú hung cào cào gặm nhấm, hoàn toàn không còn hình người, mà cũng khiến người ta ghê rợn là sau tai nạn khủng khiếp như thế, người này vẫn còn sống.

Lúc này, trời sáng mây xanh, dưới thanh thiên bạch nhật mà người vây xem cũng phải rung mình, một số nữ đệ tử nhát gan còn nhắm mắt quay đầu, không dám nhìn thẳng vào người nọ.

Một gương mặt như ác quỷ thể này đột nhiên xuất hiện sau lưng Dịch Hân, tóm lấy tay nàng rồi tiến lại gần, trong miệng thì gầm gừ gì đó, khi Dịch Hân đưa mắt nhìn lại thì đã thấy gương mặt đó ở sát mặt mình, khó trách nàng cứ kêu như bị chọc tiết vậy.

"Buông tôi ra! Buông tôi ra!"

Nhưng mà khiến Lục Trần cảm thấy ngoài ý muốn chính là, Dịch Hân không ngắt xi, sau khi hét chói tai thì liền mạng gậy giữa, muốn tránh thoát khỏi bàn tay của tên quái vật kia, miệng kêu liên tục.

"Im miệng!"

Người đàn ông có khuôn mặt kinh khủng kia quát lớn, nhưng Dịch Hân không vì vậy mà dừng lại, càng gậy giữa kịch liệt.

Cảnh tượng này đã khiến cho những người xung quanh xôn xao, một cô gái xinh đẹp bị một tên quái vật bắt nạt, dù là ai cũng không nhịn nổi, nhất thời có bảy tám người từ bên cạnh đi tới, rồi rít quát bảo ngưng lại.

Lục Trần cũng bước lên, bất kể thế nào, Dịch Hân cũng có mấy phần giao tình với hân, đồng thời trong lòng hân cũng có mấy phần nghi hoặc, gia nhập phái Côn Luân đã được một tháng, hân cũng hiểu được khá khá môn phái này, mặc dù chưa đạt tới mức hoàn hảo như thần tiên, nhưng cũng là nơi có quy định nghiêm ngặt, sao có thể có chuyện công khai bắt nạt người khác giữa ban ngày ban mặt.

Cảnh tượng trước mắt này hiển nhiên có cái gì đó không đúng, trong khi Lục Trần có chút do dự, không biết có nên tiến lên giúp hay không, hân nghe thấy Dịch Hân khóc nức nở kêu lớn:

"Buông tay đi, Hà sư huynh! Muội xin huynh, đừng như vậy..."

Lục Trần giật thót mình, lập tức ngưng thần nhìn người đàn ông kia, quả nhiên, sau khi nhìn kỹ đã loáng thoáng nhận ra, người này rất giống tên đệ tử Côn Luân anh tuấn đã từng gặp gỡ ở thành Nguyệt Nha.

Hà Cương... Không phải hân đã chết ở Hắc Giáp sơn rồi hay sao?

Ngày đó, trên Hắc Giáp sơn có một bầy Hắc Sài cẩu đáng sợ, cảnh tượng lúc đó thế nào Lục Trần vẫn còn nhớ rõ ràng. Lúc này, khi hân nhìn thấy gương mặt của Hà Cương, lại quan sát những vết tích đáng sợ trên mặt, cảm thấy đúng là bị móng vuốt và răng nanh sắc bén của đám chó hoang đó gây nên, nghĩ thôi Lục Trần cũng cảm thấy lạnh mình.

Dịch Hân ở bên kia kinh hoàng thất thố gào thét, đám đệ tử tạp dịch hiển nhiên không nhận ra Hà Cương cho nên tất cả đều cảm phần vậy lại.

Nhưng Hà Cương cũng kích động dị thường, thấy mọi người vây lại cũng không có ý lùi bước, thậm chí còn dùng ánh mắt tức giận đáng sợ căm tức nhìn người xung quanh.

Mất thấy cảnh tượng này sắp bùng nổ, từ mọi người sau lưng đột nhiên truyền tới một tiếng quát to.

"Dừng tay, các ngươi muốn làm gì!"

Một tiếng quát này khí thế mười phần, giọng điệu hoành tráng, trong nháy mắt đã đè áp toàn bộ những thanh âm khác, một lát sau, có một người đàn ông xen vào giữa, đầu tiên là nhìn Hà Cương và Dịch Hân, sắc mặt hơi trầm xuống, nhưng cũng không có hành động gì, ngay sau đó lại đảo mắt nhìn đám người xung quanh, nhíu mày một cái, trầm giọng nói:

"Tất cả lui ra! Vây quanh nơi này làm gì, muốn tạo phản sao?"

Lục Trần đứng ở trong đám người, xoay cổ nhìn người này một cái, thấy đối phương mày rậm mắt vuông, là một vị đệ tử tạp dịch nhưng cũng là một trong những quản lý linh điền ở Bách Thảo đường, tên là Chu Khuê.

Phải biết rằng, dù sao đệ tử tạp dịch đều là người mới gia nhập, chưa tu luyện được gì nhiều, mà việc trồng trọt có tác dụng khá quan trọng nên Bách Thảo đường thường cử một số đệ tử trông coi, tỷ lệ là một trăm đệ tử tạp dịch một người quản lý, vừa trông coi, chỉ bí quyết trồng trọt và phương pháp tu hành cho đám đệ tử mới.

Chu Khuê là một người như vậy, để làm một quản lý, đạo hạnh phải từ Trúc Cơ cảnh trở lên, ở trong phái Côn Luân, hẳn cũng có thể coi như một đệ tử tinh anh rồi.

Ngày thường, chúng đệ tử tạp dịch khá là kính sợ Chu Khuê, trong miệng mặc dù chỉ gọi sư huynh, nhưng địa vị thực tế như thầy như cha, không dám đối nghịch. Chẳng qua là, tình hình hiện giờ đã khiến nhiều người tức giận, trong đám người liền có người to gan lớn tiếng nói:

"Chu sư huynh, không phải chúng đệ muốn gây chuyện đâu, người kia ban ngày ban mặt bắt nạt đồng môn sư muội!"

Chu Khuê mặt trầm như nước, chậm rãi xoay người lại, thấy Hà Cương vẫn nắm chặt cổ tay Dịch Hân không buông, hừ một tiếng, nói:

"Hà sư đệ có thấy làm như vậy là tốt không?"

Đối với Chu Khuê, Hà Cương tuy có giảm bớt khí thế nhưng vẫn ngẩng đầu cắn răng nghiêng lợi hô:

"Đệ không làm gì cả, chỉ muốn cùng Dịch sư muội trò chuyện một chút, việc này cũng là sai sao?"

Chu Khuê nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp của Dịch Hân, trong mắt tỏ vẻ đồng tình nhưng vẫn thờ dãi, nói:

"Dịch sư muội, có đúng như vậy không?"

Dịch Hân dùng sức giật tay một cái, có lẽ do Chu Khuê ở đây nên Hà Cương không dám dùng sức, để cho nàng rút tay về, trên cổ tay đã để lại một vết đỏ rõ ràng. Sau đó, Dịch Hân nhìn Chu Khuê, trên mặt hiện lên sự phức tạp, giống như sợ hãi và hối hận, thậm chí là lúng túng, cuối cùng là từ từ cúi thấp đầu xuống, nhẹ giọng trả lời một câu:

"Đúng."

Đám đệ tử tạp dịch vây xem nhất thời xôn xao, người người tỏ vẻ kinh ngạc, Lục Trần nhún mày nghiêm túc nhìn vào Dịch Hân.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 88: Dây dưa không ngừng

Dịch giả: Hoàng Oanh Hay Hát

Mọi người hiện giờ đang đứng trong linh điền, đây là một thung lũng bằng phẳng rộng rãi nằm trong dãy núi Côn Lôn, chung quanh có núi, ở giữa là một khu đất bằng phẳng, linh khí nồng đậm, đất đai phì nhiêu, là một sản nghiệp rất trọng yếu của Bách Thảo đường. Bởi vì bên cạnh linh điền có một ngọn núi lớn tên là núi Thạch Bàn, cho nên tên của sơn cốc này cũng được gọi là Thạch Bàn cốc.

Giờ phút này, ánh mặt trời ảm áp chiếu xuống Thạch Bàn cốc, gió núi từ trong rừng thổi qua, vô số linh thảo, linh thực đón gió mà lay động, giống như những con sóng nhỏ. Thế nhưng trong sơn cốc lúc này lại có bầu không khí lạnh lẽo, cổ quái, đông đảo đệ tử tạp dịch đứng xúm lại, dùng ánh mắt khó tin nhìn thiếu nữ đang cúi đầu.

Vừa nãy Dịch Hân có bộ dáng kinh hoàng hoảng hốt, không giống như nói chuyện với ai đó ở trong rừng, hiển nhiên đã bị thứ gì đó làm kinh sợ. Nhưng khổ chủ đã nói mình không sao, người khác còn có thể nói gì?

Chu Khuê rất nhanh phản ứng với việc này, xoay người nhìn chúng đệ tử tạp dịch quát lên:

"Được rồi! Không thấy Dịch sư muội nói mình không sao à, còn vây ở nơi này làm gì, mau trở về làm việc đi!"

Đông đảo đệ tử tạp dịch trở mắt nhìn nhau, đệ tử mới nhập môn đại đa số đều là người trẻ tuổi, khí huyết phung cuồng, trẻ tuổi khí thịnh, nhưng mà với tình hình hiện giờ, trong lòng ai cũng biết có nội tình gì đó, vì vậy vừa xì xào bàn tán và từ từ tản đi.

Chu Khuê sau khi bảo mọi người rời đi, đôi mày rậm nhíu chặt nhìn Hà Cương và Dịch Hân một cái, xụ mặt định xoay người rời đi, ai ngờ Dịch Hân bỗng nhiên chạy tới chỗ hắn, nói:

"Chu sư huynh, muội, muội đi cùng với huynh."

Chu Khuê hơi dừng lại một chút, còn chưa nói chuyện thì Hà Cương đã lớn tiếng nói:

"Dịch sư muội, ta còn có chuyện muốn nói với muội!"

Dịch Hân không nhìn Hà Cương, trong mắt tràn đầy vẻ khẩn cầu nhìn Chu Khuê.

Chu Khuê im lặng trong chốc lát, ngay sau đó gật đầu nhìn Dịch Hân nói:

"Được thôi."

Dịch Hân nhất thời lộ vẻ vui mừng, gật đầu liên tục, mà Hà Cương thì kinh ngạc nói:

"Chu sư huynh, huynh làm cái gì vậy?"

Trong mắt Chu Khuê hiện lên thái độ không còn kiên nhẫn, quay đầu nhìn Hà Cương cau mày nói:

"Hà sư đệ, mọi việc đều phải có chừng mực, huống chi Dịch sư muội đã nói là có chuyện muốn đi cùng với ta, có phải đệ định dạy dỗ ta phải làm thế nào hay không?"

Hà Cương bị ánh mắt của Chu Khuê làm cho giật mình, trong lòng có chút sợ hãi, qua một lúc lâu sau, hấn cắn răng, hung hăng nhìn Dịch Hân, sau đó không nói một lời xoay người rời đi.

Dịch Hân nhìn Hà Cương rời đi, trong lòng như buông được tảng đá thờ dài. Chu Khuê đương nhiên quan sát được điều này, ánh mắt trở nên nhu hòa, nhẹ giọng nói:

"Không sao chứ?"

Dịch Hân yên lặng gật đầu một cái.

Chu Khuê nói:

"Chúng ta đi thôi."

Nói xong liền đi về phía trước.

Dịch Hân im lặng đi theo hấn, mới đi được một đoạn, nàng đã nghe thấy Chu Khuê nói:

"Dịch sư muội, chuyện này muội phải tự mình nghĩ cách đi."

Dịch Hân có chút không hiểu ngẩng đầu nhìn Chu Khuê, chỉ thấy Chu Khuê không nhìn nàng, mà ánh mắt vẫn nhìn phía trước, dùng một giọng khá nhỏ chỉ để nàng nghe tiếng nói:

"Ta và sư huynh Hà Nghị có quen biết nhiều năm, biết rõ thiên phú của hấn thế nào, hiện giờ sắp đột phá cảnh giới Kim Đan, cộng thêm tuổi còn trẻ, có thể nói là tiền đồ vô lượng."

Hấn quay đầu lại, trên mặt có vẻ đồng tình với Dịch Hân, xen lẫn mấy phần không biết làm sao, nói:

"Những chuyện như hôm nay, ta có thể giúp muội một vài lần thì không sao cả, sư huynh Hà Nghị nghe kể lại cũng đại khái chỉ mỉm cười. Nhưng nếu lặp lại nhiều lần, sợ là sẽ khiến hấn khó chịu. Muội rõ chưa?"

Sắc mặt Dịch Hân trở nên tái nhợt, qua một lúc lâu sau mới cúi đầu thấp giọng nói:

"Muội biết."

Lúc này, trông nàng như hồn bay phách tán, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, dường như đang chìm đắm trong tương lai đen tối sợ hãi nào đó, không chú ý được ở một mảnh ruộng phía xa xa có Lục Trần đang đứng, như có điều suy nghĩ nhìn thân ảnh của nàng.

※※※

Phái Côn Luân là danh môn đại phái, quy định không ít, nhưng tồn tại đã nhiều năm, biết rõ tu đạo cũng phải có nhân tình, sơn cư kham khổ, tu luyện khô khan, cho nên trong tông môn cũng không cấm đệ tử xuống núi. Vì vậy mới có chuyện, cho dù là đệ tử tạp dịch, chỉ cần có thể trở về môn phái trước giờ giới nghiêm là hạ sơn, thủ vệ phái Côn Luân không ngăn cản. Nhưng mà cũng chính bởi vì lệnh giới nghiêm, phạm là người vi phạm sẽ bị phạt nặng, cho nên trừ phi là được sư môn giao nhiệm vụ ra ngoài, người bình thường nhiều nhất cũng chỉ có thể đi dạo trong thành Côn Ngô một lúc rồi về.

Dãy núi Côn Luân rộng lớn, đệ tử nào mà bị phân ở cổng Nam tu luyện hoặc làm việc, nếu không biết đường tắt hoặc ngự kiếm phi hành thì tới được

cổng Bắc đã mất mấy canh giờ, đừng hi vọng xuống núi đi dạo...

Chỗ ở của Lục Trần ở Thạch Bàn cốc, cách cổng Nam ước chừng một giờ đi đường, coi như là không xa cũng không gần, chỉ cần tranh thủ thời gian vẫn có thể đi dạo trong thành Côn Ngô.

Trong thành Côn Ngô, Hắc Khâu các cửa lão Mã chính là nơi hẳn thường đến.

Hẻm nhỏ, ngõ sâu vẫn yên tĩnh hẻo như cũ, giống như bao năm tháng rồi không có vị khách nào tới, lão Mã có chút đau thương dựa vào ngưỡng cửa mà ngồi, rên rỉ than thở nói:

"Ài, lúc nào mới có thể có làm ăn được đây!"

"Đừng suy nghĩ nữa."

Lục Trần ngồi trong quầy phía sau lười biếng ngáp một cái, nói:

"Dẹp ý niệm này đi, ông cũng đâu có thiên phú làm ăn."

Lão Mã "phì" một tiếng, giận dữ bất bình:

"Thúi lắm! Lão tử trời sinh kỳ tài, tương lai nhất định làm nên đại sự, kiếm được gia sản vạn quan, phú khả địch quốc, đến lúc đó tiểu tử cậu sẽ phải quý xuống xin tiền ta mà thôi."

Lục Trần nói:

"Tĩnh lại đi ông, trời còn chưa tối, chớ nằm mơ giữa ban ngày."

Lão Mã lâu bầu một câu gì đó, đại khái cũng cảm thấy nói chuyện với đối phương không hợp, ngẫm nghĩ rồi nói:

"Cậu lên núi đã được một tháng rồi, tình hình thế nào?"

Lục Trần nhún nhún vai, nói:

"Vừa mới bắt đầu thôi, chưa nói được điều gì, nhưng mà quy định của phái Côn Luân đúng là nhiều."

"Danh môn đại phái năm ngàn năm đấy, không lạ chút nào."

Lão Mã cười nói, ngay sau đó đưa mắt nhìn ra ngõ hẻm, lại nói:

"Đúng rồi, người mà lần trước cậu muốn tìm, ta đã tìm được rồi."

Lục Trần cau mày, nhìn lão Mã nói:

"Hả? Tìm được rồi à, tưởng tôi phải tự mình tìm."

Lão Mã có chút đắc ý nói:

"Nói nhảm! Lão tử là ai cơ chứ. Chỉ cần ta muốn tìm ai là sẽ tìm được, trong núi Côn Luân này có chuyện gì mà ta không biết!"

Lục Trần cũng lười quản người này bốc phét, chỉ nói:

"Người nọ là ai?"

Lão Mã nói:

"Nguyệt Hoa Trảm rất khó tu luyện, đệ tử có thể tu thành vốn không nhiều, mà lại là con gái, tìm tới tìm lui, cuối cùng chỉ còn lại một người."

"Là ai?"

"Tô Thanh Quân, đệ tử duy nhất của Mộc Nguyên chân nhân."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 89: Tiếng khóc trong đêm

Dịch giả: Hoàng Oanh Hay Hát

"Mộc Nguyên?"

Lục Trần hơi nhíu mày suy nghĩ một lúc, ánh mắt có chút cổ quái, nói:

"Người bên Thiết chi à?"

Lão Mã gật đầu nói:

"Đúng vậy, lão đầu kia hiện giờ là một trong bốn vị Nguyên Anh chân nhân của Thiết chi, cũng là người được công nhận có đạo pháp thần thông mạnh nhất, có thể nói là người đứng đầu Thiết chi cũng không quá đáng."

Lục Trần gật đầu, lại hỏi:

"Bản thân Tô Thanh Quân thì sao?"

Lão Mã nói:

"Vô cùng xuất sắc, thiên phú cực cao, nghe nói là người có thiên tư đứng đầu trong số những người có thần bàn bốn trụ, được cho là thiên phú dị bẩm. Nàng có tiến cảnh cực nhanh trong tu luyện, được xưng là kỳ tài, mới hai mươi hai tuổi đã tu luyện đến cảnh giới Trúc Cơ đỉnh cao. Hiện giờ đệ tử có tu vi cảnh giới Trúc Cơ đỉnh cao, cách cảnh giới Kim Đan không xa trong phái Côn Luân cũng chỉ có mấy người, người có danh tiếng lớn nhất là Tô Thanh Quân, Hà Nghi, Tống Hoài Tùng, Phong Vũ."

Nói tới chỗ này, lão Mã dừng một chút, nhìn Lục Trần một cái rồi lại nói:

"Tuổi còn trẻ đã có thể tu luyện gần tới cảnh giới Kim Đan, nếu so sánh về thiên phú với đệ tử cảnh giới Trúc Cơ bình thường có thể nói là khác nhau một trời một vực, việc này ý nghĩa thế nào chắc ta không cần nói thêm nữa."

Lục Trần cười nói:

"Nếu có cơ duyên và vận khí, tương lai có lẽ có hy vọng bước chân vào cảnh giới Nguyên Anh."

"Đúng vậy, thành tựu chân nhân đấy..."

Lão Mã có chút cảm khái thở dài, sau đó nghiêm nghị nhìn Lục Trần nói:

"Nếu trong lòng cậu có tính toán thì đừng nên nghĩ vớ vẩn được không? Cô nương kia căn bản không có thù oán gì với cậu, trước kia ở vùng đất Mê Loạn cũng không tổn thương tới cậu, cậu tội gì phải đối nghịch với một cô gái xuất sắc như vậy?"

Lục Trần mặt không đổi sắc, dường như không để việc này trong lòng, rất tùy ý nói:

"Tôi không có ý định làm gì với cô ta cả, chẳng phải chỉ tò mò hỏi thăm một chút thôi sao."

Lão Mã nhìn chằm chằm vào hắn, sau đó hừ một tiếng, nói:

"Việc này còn chưa chắc, tên gia hỏa nhà cậu trong bụng toàn ý nghĩ xấu xa, âm hiểm狡 hoạt, ai biết cậu định làm gì chứ? Ta có thể nói cho cậu biết, Thiết chi hiện giờ mặc dù suy yếu, nhưng vẫn còn bốn vị Nguyên Anh chân nhân ngồi đó. Đệ tử thiên tài như Tô Thanh Quân ngày sau sẽ có tiền đồ không thể đoán được, bên Thiết chi nhất định sẽ bảo vệ như bảo bối tâm can. Cậu chớ tự tìm phiền toái."

Lục Trần "phì" một tiếng, nói:

"Tôi tới núi Côn Luân là vì chúng sinh trong thiên hạ, vì chính đạo tang thương, bắt buộc dĩ quên mình đi làm nhiệm vụ nguy hiểm, sao ông lại nhìn tôi giống hệt đám người xấu xa của Ma giáo cơ chứ."

Lão Mã nghiêm mặt nói:

"Cậu nói đúng rồi đấy, sự thật chính là như vậy..."

Vừa nói, lão Mã vừa cúi đầu, may mắn tránh được một cái cọc gỗ ném tới, sau đó nhìn chung quanh một cái, cười nói:

"Đúng rồi, A Thổ đâu, sao không thấy nó?"

Lục Trần nói:

"Vừa nãy mang cho nó một bọc xương, đang ở hậu viện găm rồi."

"Con chó mực này khẩu vị rất lớn, sắp khiến lão từ nghèo chết rồi, cậu mau đem nó về núi đi."

"Đợi thêm hai tháng nữa, bây giờ tôi còn chưa quen với mọi việc trên đó."

Lục Trần thờ ơ nói:

"Đúng rồi, tôi định nhờ ông chuyện này, ông giúp tôi thăm dò về cô gái nhà họ Dịch lần trước tôi nói một chút."

Nói xong, Lục Trần liền đem chuyện hôm đó xảy ra ở Thạch Bàn cốc kể lại với lão Mã, cuối cùng nhún mày:

"Tên Hà Cương kia không chết, hơn nữa nhìn thái độ của Dịch Hân là biết, cô nàng đang sợ hân, chỉ sợ trong chuyện này có chút cổ quái."

"Được rồi, giao cho ta đi."

Lão Mã cười nói.

Lục Trần đứng dậy, nhìn sắc trời một chút rồi nói:

"Thôi, không chém gió với ông nữa, tôi về núi đây."

Lão Mã gật đầu một cái, nhìn Lục Trần đi tới cạnh cửa, lúc thấy đối phương sắp bước ra ngoài liền nói:

"Có một chuyện cậu có thể chưa biết, năm nay đại hội Giám Tiên của phái Côn Luân thành công vang dội, thu được không ít kỳ tài có thiên phú dị bẩm, thần bàn có ba, bốn trụ, trong đó có một việc được phái Côn Luân giấu đi."

Lục Trần hơi dừng lại, quay đầu nhìn về phía lão Mã.

Lão Mã nhìn thẳng vào hân, chẳng biết tại sao, trong mắt của lão hiện lên sự phức tạp, nhẹ giọng nói:

"Nghe nói năm nay tìm được một tuyệt thế kỳ tài vạn năm có một, người nọ có đủ ngũ hành, trời sinh khí hải thần bàn có năm Thần trụ."

Sắc mặt Lục Trần hơi thay đổi, một người bình tĩnh như hân cũng phải giật mình cả kinh, nhưng rất nhanh sau đó trên mặt hân lại hiện một nụ cười.

Một nụ cười mang chút tự giễu.

"Lợi hại đấy... Thiên tài năm trụ!"

Hân lầm bầm nói một câu, sau đó ngẩng đầu lên nhìn trời một chút, lạnh lùng nói:

"Chẳng phải giống như tôi lúc trước hay sao?"

Lão Mã yên lặng không dám nói gì.

※※※

Lúc về đến núi đã là chạng vạng tối, qua được sơn môn thì sắc trời cũng dần dần tối đen.

Lại thêm một đêm.

Ban đêm núi Côn Luân vẫn hùng vĩ, nhưng ít đi mấy phần nguy nga tráng lệ như ban ngày, thêm một chút âm u thâm trầm. Mỗi ngọn núi giống một người khổng lồ yên lặng đứng trong bóng tối, chăm chú nhìn Lục Trần bước đi.

Chẳng biết từ lúc nào trên đường núi không còn ai khác, chỉ có một mình Lục Trần đi chuyên.

Bóng đêm có chút thê lương, gió núi có chút lạnh lẽo, ánh sao lấp lánh chiếu xuống mặt đất làm nổi bật bóng cây đung đưa, trông chẳng khác gì yêu ma quỷ quái đang nhảy múa.

Cách giờ Tý giới nghiêm còn một khoảng thời gian, Lục Trần nhìn bóng đêm, mặt không thay đổi đi trên con đường đen đặc, dần dần, ngay cả chính hân cũng chìm vào trong bóng tối, trở thành một bộ phận của màn đêm đáng sợ đó.

Thời điểm không gian quá yên tĩnh, suy nghĩ con người hay bị phân tán, khiến cho người ta hay nghĩ tới những việc bình thường. Lục Trần bước đi, hân bỗng nhiên nhớ tới cái thôn nhỏ mình đã sống mười năm, còn có người con gái xinh đẹp đã yên nghỉ ở hồ Rồng trên núi Chè kia.

Lúc này, bên hồ Rồng chắc cũng có gió lạnh thổi qua, nàng cũng sẽ cảm thấy lạnh lẽo đấy, bởi vì lúc trước nàng sợ lạnh mà...

Lục Trần bỗng nhiên lắc đầu thật mạnh để bản thân thoát khỏi những suy nghĩ đó, hai chân tiếp tục bước đi chậm rãi. Bóng đêm vẫn lạnh lùng, sau đó

hắn lại nghĩ tới ánh mắt kỳ quái mà lão Mã nhìn hắn lúc sắp chia tay.

Lục Trần biết ý của lão Mã, tên béo kia mặc dù không phải là người tốt, nhưng dù sao cũng là người hắn tin tưởng nhất trong mười năm nay. Hắn biết, lão Mã có lòng tốt đối với hắn, có chút tiếc cho thiên phú của hắn cũng như cảm thấy việc hắn làm là không đáng giá so với kết quả hôm nay.

Thế nhưng, ai chẳng có mấy lời không thể nói ra ngoài, cho dù là người tin tưởng nhất như lão Mã, hoặc giả không cần nói ra người ta cũng hiểu... Nếu như không phải là thứ tốt, thứ hiếm, sao có thể trở thành mối như được chứ? Không phải tuyệt thế kỳ tài, thiên tư hiếm thấy, cái đám trưởng lão Ma giáo kia sao có thể để ý?

Hy sinh ư?

Có lẽ chỉ có cái tên béo mập đầu trọc luôn mập sau bóng tối kia mới thực sự là người tàn nhẫn thôi.

Gió núi sâu kín thổi qua vạt áo, phảng phất mang theo hơi lạnh thấu xương.

Lục Trần nhẹ nhàng kéo vạt áo, nghĩ thầm sau này nếu có cơ hội, hắn sẽ trở lại hồ Rồng trên núi Chè, đắp thêm một chút đất cho mộ phần của Đinh Đang, đồng thời thu dọn cỏ dại, trồng thêm một vài cái cây.

Đúng lúc nghĩ tới điểm này, Lục Trần bỗng nhiên dừng bước!

Chỉ thấy ở đầu đó trên sơn đạo tối đen phía trước có những tiếng nghen ngào, tám tức truyền tới. Trong bóng đêm tĩnh mịch âm u này, tiếng nghen ngào đó như tiếng quỷ khóc trong đêm truyền khắp không gian.

Những ngọn núi cao lớn kia trong thời gian này như che phủ toàn bộ không gian, khiến cho con đường phía trước càng thêm tối đặc.

Thời điểm đêm tối nhất cũng chính là lúc thê lương nhất.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 90: Sơn đình u ảnh

Âm thanh ấy ngắt quãng, trong tiếng nghen ngào còn có đôi phần run rẩy, lại càng thêm đáng sợ giữa bóng đêm tràn đầy gió lạnh, quả thực khiến người ta lạnh hết sống lưng. Dù cho Côn Luân là vùng linh sơn tiên cảnh, khó có thể có bất cứ yêu ma quỷ quái nào xuất hiện hại người thì nghe được âm thanh ấy lúc này cũng bị giật mình.

Vạn nhất, vạn nhất, trên núi này thật sự có yêu ma quỷ quái nào đó lẫn trốn thì sao...

Lục Trần đứng yên đó nhũn mảy. Y tập trung nhìn giấy lát rồi bỗng khẽ thốt lên: “Như là ma nữ.”

Nói xong, hắn tiếp tục tiến lên, bước chân hơi chậm hơn lúc nãy, ánh mắt lại không ngừng dò quanh sơn đạo phía trước như thể đang tìm kiếm gì đó.

Sơn đạo trong bóng tối chẳng có người nào, từng cái bóng đen không ngừng lay động như thể trong từng khóm cây bụi cỏ hai bên sơn đạo đều ẩn giấu rất nhiều cặp mắt kì lạ đang chăm chăm dõi theo bóng Lục Trần.

Sơn đạo này là con đường cổ đã được phái Côn Luân tu sửa nhiều năm, dù rằng nó đã hằn nét phong sương nhưng cũng coi như còn bằng phẳng, hơn nữa còn đang không ngừng uốn lượn kéo dài lên phía trước.

Âm thanh kì quái như tiếng khóc của một cô gái kia vẫn không ngừng vang vọng lại từ đằng xa, nhưng theo bước tiến của Lục Trần thì nó lại ngày càng rõ ràng.

Đi một lúc thì Lục Trần dừng lại. Y thấy trước mắt có một ngọn núi nhỏ, sơn đạo thì vòng theo sườn núi, hơn nữa lại có một bậc thang đá tách ra, Lục Trần bèn theo đó mà đi lên trên núi.

Trên núi là một rừng tùng dày đặc khiến người ta chỉ thấy nổi một tầng bóng tối giữa đêm đen, ngay cả ánh sáng của trăng sao trên trời cũng bị ngăn lại. Tiếng khóc thê lương kia đến đây lại càng thêm vang vọng như thể là truyền từ bên trên xuống.

Gió lạnh thổi qua, lá tùng xào xạc, bóng đêm vẫn cứ lặng lặng theo dõi Lục Trần.

Lục Trần nhìn lên trên núi rồi tiếp tục bước đi.

Tiếng khóc ngày một rõ ràng, bóng đêm xung quanh càng thêm dày đặc, chẳng bao lâu sau, Lục Trần đang đi trên bậc đá ấy đã thấy một ngôi đình trên sườn núi. Bên ngoài đình có một tấm bảng, chỉ hiếm xung quanh quá tối nên không thể thấy chữ bên trên. Nhưng điều khiến người ta sợ hãi nhất lại là

trong đình lúc này lại có một bóng người đang ngồi cạnh chiếc bàn đá. Bóng dáng đó xoay lưng về phía Lục Trần, tóc dài xõa vai, có lẽ là một cô gái, hơn nữa vai kẻ ấy không ngừng run, kéo theo đó là từng tiếng nước nở.

Một trên một dưới, một trước một sau, quý khí quần quanh. Khi có một cơn gió thổi qua mái tóc đen kia thì lại vô tình làm lộ ra gò má trắng bệch của nữ quý, cũng vô tình làm không khí nơi này như thể đóng băng.

“Này!”

Bỗng có một giọng nói mang theo đôi phần bức dọc vang lên từ bên ngoài đình, thoáng chốc đã phá tan bầu không khí âm trầm nơi này. Tiếp đó có một bóng người đi tới rồi rất khó chịu oán trách nữ quý kia: “Nửa đêm nửa hôm ngồi đây gào thét dọa người như quý thể này, không phải là cô bị điên rồi chứ?”

“Ồ!” Tiếng khóc kia bỗng biến mất, giây lát sau nữ quý ấy như thể bị kinh hãi nên ré lên rồi lập tức bật dậy khỏi ghế đá để loạng choạng lùi lại. Nàng nhìn chằm chằm vào bóng đen ở trước đình rồi run rẩy nói: “Người, người, đừng.. đừng qua đây! Quý....”

“Quý cũng biết sợ sao?” Lục Trần tức tối hừ lên rồi liền đánh lửa từ chiếc đèn lồng trên người lên.

Ánh lửa bùng lên lập tức chiếu tỏ hai gương mặt trong đình. Gương mặt đầy nét hoảng loạn của cô gái đối diện hiện rõ lên, giây lát sau lại lập tức cứng lại, lại thêm đôi phần không ngờ, nàng ngạc nhiên hỏi: “Lục đại ca, sao lại là huynh....”

Lúc này trên dưới Côn Luân có ai gọi Lục Trần là Lục đại ca thì tất chỉ có một mình Dịch Hân.

Nhờ vào ánh lửa bùng bùng, Lục Trần mới nhìn thấy gương mặt vừa sợ, vừa mừng, lại thoáng phần hoang mang, hơn nữa còn ướt đầm nước mắt, cực kì tiêu tụy của Dịch Hân thì không khỏi lắc đầu. Hấn vung tay, ánh lửa bỗng biến mất, bóng tối lại phủ lấy ngôi đình.

“Đêm hôm không ngủ lại chạy tới đây dọa người, đại tiểu thư cô đây đúng là càng ngày càng giỏi....” Lục Trần men theo ánh sáng thấp thoáng đề nghị xuống bên bàn đá.

Dịch Hân cứ đứng đó một lúc lâu rồi mới lo lắng đi tới. Giữa ngôi đình trong bóng đêm ấy, gương mặt hai người lại trở nên mơ hồ, dù rằng chỉ cách nhau một chiếc bàn đá.

Có lẽ là vì vui mừng, hoặc có thể là do bị kích động nên Dịch Hân cũng không hề để tâm tới lời châm biếm của Lục Trần, hơn nữa lại còn như ngại ngùng mà cúi đầu, mãi sau mới khép nép nói: “Lục đại ca, sao huynh lại lên núi Côn Luân này?”

Lục Trần ngẩng lên nhìn trời, cảm thấy còn khoảng nửa canh giờ nữa tới giờ Tý. Sau đó y thông thả nói: “Ta sao? Ta giờ đây cũng là đệ tử Côn Luân rồi.”

“Sao?” Dịch Hân mở to mắt kinh ngạc hỏi tiếp: “Sao cơ, huynh đã thật sự bái làm môn hạ Côn Luân sao?”

“Này, đừng có tưởng trời tối thì ta không thấy vẻ xem thường của cô nhé!”

Dịch Hân hoảng hồn xua tay: “Không có, không có! Lục đại ca, muội, muội sao dám coi thường huynh, chỉ là không ngờ mà thôi. Nhưng huynh có thể lên Côn Luân thì tốt quá rồi, dù sao đi nữa thì Côn Luân cũng là danh môn chính phái, huynh ở đây kiểu gì cũng tốt hơn ở Nguyệt Nha thành bên rìa vùng đất Mê Loạn mà.”

Lục Trần nhìn nàng thật lâu. Hấn cảm thấy trong giọng nói của thiếu nữ chưa trải việc đời ấy niềm vui từ tận đáy lòng thì bất giác cảm thấy ấm lòng, nhưng sau đó vẫn cứ lắc đầu cười trừ: “Được rồi, nói xem nào, sao nửa đêm canh ba cô lại chạy tới đây khóc lóc giả làm quý là sao?”

“Muội... muội đâu có giả quý!” Gò má Dịch Hân đã nóng bừng, may mà nơi này đang chìm trong tối nên chắc Lục Trần cũng không thấy nổi, nàng vội vàng phản đối: “Huynh ấy, vừa rồi đột nhiên xuất hiện như thế có đáng sợ không chứ! Đừng nói muội không giả quý, nếu có là quý thật thì lúc này cũng bị huynh dọa chết rồi.”

“Ồ, mới mấy ngày không gặp, miệng lưỡi đã khá thế này rồi.” Lục Trần tươi cười.

Dịch Hân không muốn tiếp tục nói chuyện này với hấn nữa nên liền chuyển chủ đề: “Lục đại ca, giờ huynh có thân phận gì, lại được sắp xếp ở đâu rồi?”

Lục Trần đáp: “Thiên tư căn cốt của ta chỉ có một trụ, sau khi bái nhập tông môn thì chỉ làm một đệ tử tạp dịch, hiện tại đang ở Thạch Bàn Cốc dưới trướng Bách Thảo Đường trông linh điện thôi.”

“Sao?” Dịch Hân ồ lên như thể gặp chuyện gì đó cực kì kinh ngạc: “Thật trùng hợp! Muội cũng ở Bách Thảo Đường, thực sự là quá... ơ.”

Giọng nàng trầm xuống. Nàng nhìn kĩ lại Lục Trần, nụ cười lúc này cũng dần biến mất, lâu sau mới lại dè dặt hỏi Lục Trần: “Lục đại ca, vậy lúc ban ngày hôm nay huynh....”

“Ta đứng trong linh điện nhìn cô đi ra từ trong bia rừng, sau đó lại thấy cô vùng vằng với Hà Cương, cuối cùng lại rời đi.” Lục Trần chậm rãi đáp lại.

Dịch Hâm im lặng.

Mãi sau Lục Trần mới thở dài bảo: “Được rồi, giờ cô có thể nói cho ta biết rốt cuộc đã có chuyện gì chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 91: Phản phệ

Đêm khuya vắng lặng, gió rít từng cơn, dù rằng vẫn còn chút lạnh nhưng đã chẳng còn cái cảm giác rét run khi nãy mà thậm chí còn có đôi phần ấm áp. Con người vẫn luôn như thế, chỉ cần có người khác bên cạnh bầu bạn thì tất sẽ cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Cô độc mới là nỗi sợ lớn nhất trong lòng.

Vì thế sau khi im lặng một thời gian thì Dịch Hân cũng vẫn mở miệng kể lại chuyện mấy ngày nay cho Lục Trần nghe: Sau khi trở lại thành Côn Ngô từ vùng đất Mê Loạn thì người nhà họ Dịch vốn đang cực kì nóng ruột bởi việc lên lút trốn đi của nàng tất nhiên đã cực kì mừng rỡ, dù vẫn trách mắng vài câu nhưng vẫn mừng vì không có chuyện gì xảy ra. Có điều, lúc đi ba người, về lại chỉ còn có một, hơn nữa hai người kia còn là đệ tử Côn Luân, vậy thì đã không thể dễ dàng cho qua được.

Rất nhanh sau đó đã có người của phái Côn Luân xuống hỏi chuyện này. Dịch Hân liền thành thực kể lại chuyện xảy ra ở Hắc Giáp Sơn, mọi người đều chỉ thờ dài xốt xa chứ không liên tưởng quá nhiều điều khác. Ngay cả huynh trưởng của Hà Cương là sư huynh Hà Nghị nổi danh trong phái Côn Luân khi tới đây cũng đành phải lặng lẽ rồi đi chứ không gây khó dễ gì cho Dịch Hân.

Ai cũng không tin rằng một tiểu cô nương còn chưa chính thức nhập môn phái Côn Luân như Dịch Hân lại có lòng dạ hay năng lực để hại hai người kia.

Thời gian ngắn sau đó rất yên bình, cũng thoáng cái đã tới Giám Tiên đại hội của phái Côn Luân. Khi ấy có tin truyền miệng của vị tu sĩ Kim Đan đã sớm vừa mất Dịch Hân đại khái rằng, vị cao nhân đắc đạo gọi là Đông Phương Đào ấy bị thương nghiêm trọng hơn dự tính nên phải bế quan một thời gian nhưng không rõ lúc nào mới có thể xuất quan được. Có điều Dịch Hân đã đến tuổi, nếu còn không lên núi học nghệ thì e rằng sẽ muộn.

Vì thế, theo sự sắp xếp của Đông Phương Đào, người của Dịch gia đã đưa Dịch Hân lên Côn Luân, lại thuận lợi bái nhập tông môn, cuối cùng vì nể mặt mũi của Đông Phương Đào nên tông môn đã bố trí nàng thành một đệ tử chính thức ở trong Bách Thảo Đường.

Đệ tử chính thức có thân phận cao hơn hẳn đệ tử tạp dịch, hơn nữa còn không cần làm gì cũng có thể được cấp tài nguyên tu luyện, tất nhiên đãi ngộ đó chỉ dành cho những ai có thiên tư trác tuyệt cùng với bối cảnh đủ cứng mà thôi. Nói cho cùng, thẳng tới gần đây Dịch Hân vẫn sống rất tốt, cũng rất có hy vọng vào tương lai, vì thế cứ yên lòng hạ hạ tu hành trên núi Côn Luân.

Tiếc rằng một tháng sau đó phong vân chợt đổi, Hà Cương trong nhóm ba người ngày đó bỗng lại trở về. May mắn thoát hiểm vốn là chuyện vui mừng, theo y nói thì khi bị đám Hắc Sài Cầu bao vây cầu xé thì đã trượt chân ngã xuống vực, may mà vô tình rơi xuống một hồ nước nên mới thoát được một kiếp.

Có điều Hà Cương cũng phải chịu khổ, không những gương mặt anh tuấn bị hủy, nguyên khí trên người cũng tổn thương nặng nề, một thân đạo hạnh cũng mất đi gần hết, hơn nữa người còn bị trọng thương, lúc được người phát hiện dưới chân núi Côn Luân lại chỉ còn thoi thóp, cũng không biết rốt cuộc sao hắn có thể đi hết đoạn đường này.

May mà y có một vị ca ca thần thông quảng đại lại hết mực thương yêu như Hà Nghị. Ngay khi phát hiện chuyện này y đã dốc hết toàn lực, dùng đi vô vãn linh được linh đan, nên mới may mắn cứu mạng hắn lại, hơn nữa còn khôi phục được nửa thân đạo hạnh, cũng coi như là may mắn trong bất hạnh rồi.

Có điều từ đó trở đi, không biết có phải đã nhận đả kích quá lớn ở vùng đất Mê Loạn hay không mà Hà Cương như biến thành một người khác. Hắn trở nên cực đoan, thì thoảng lại cãi vã gây hấn với người khác, nhưng người ta lại xem trọng mặt mũi của Hà Nghị nên nhường hắn ba phần. Sau đó Hà Cương lại phát hiện Dịch Hân cũng ở trên núi Côn Luân.

Thật khó tưởng tượng nổi tâm trạng của Hà Cương khi thấy Dịch Hân. Khi đó nàng vẫn còn rất vui mừng khi thấy hắn còn sống dù trông gương mặt của y quả thực rất đáng sợ.

Có điều phản ứng của Hà Cương lại nằm ngoài suy tưởng của Dịch Hân. Khi hắn thấy Dịch Hân thì lập tức loạn choạng lù lù, rồi lại nhanh chóng gào thét lao lên vừa bóp tay vừa cầu Dịch Hân kết thành đạo lữ, hơn nữa còn bắt đầu động tay động chân.

Dịch Hân lúc đó bị dọa hoảng nên hết sức phản kháng. Nhưng khi thoát ra được lại nghe Hà Cương tung tin trong phái Côn Luân rằng khi tới vùng đất Mê Loạn ở phái nam thì hai người họ đã lưỡng tình tương duyệt, tự định chung thân. Cũng chính là thứ tình thâm với Dịch Hân ấy nên ngày đó khi bị đám Hắc Sài Cầu đáng sợ kia quần công ở Hắc Giáp Sơn thì Hà Cương mới quên mình dụ chúng rồi đi nhằm giúp Dịch Hân tự mình chạy trốn, còn bản thân lại suýt nữa rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Vậy mà giờ đây Dịch Hân thấy hân bị hao tổn đạo hạnh, gương mặt cũng bị hủy đi thì lại trở mặt không nhận người!

Khi nghe được tin ấy Dịch Hân cũng thấy choáng váng. Hơn nữa chuyện ngày càng trở nên kinh khủng, đặc biệt là khi vị huynh trưởng Hà Nghị đau lòng cho cảnh của đệ đệ Hà Cương nên đã công khai trách cô gái Dịch Hân này vong ân phụ nghĩa ở nơi nào đó thì môn hạ Côn Luân lại càng bàn tán sục sôi, dù cho Dịch Hân luôn gắng sức biện minh chuyện không phải thế thì cũng chẳng có mấy kẻ tỏ ra đồng tình với nàng.

Khi ấy, Hà Cương lại càng bám chặt không rời nàng, cứ đôi ba ngày lại chạy tới làm phiền, tha thiết ép nàng kết thành đạo lữ với y. Cảnh sáng nay Lục Trần nhìn thấy ở ven rừng quanh Thạch Bàn Cốc chính là cảnh mấy ngày nay thường xuyên diễn ra.

Nghe xong Lục Trần cũng hiểu được đã có chuyện gì xảy ra nên tạm thời không nói gì thêm.

Trong ngoại đình bốn bề lại quay về tĩnh lặng, chỉ còn tiếng gió mỏng manh lướt qua. Dịch Hân ngẩng đầu nhìn lên Lục Trần thì nhận ra người đang ngồi trên ghế đá ở đối diện đang lặng lẽ dùng đôi mắt sáng lấp lánh kì quái nhìn mình.

“Lục đại ca, huynh, huynh nhìn muội như vậy làm gì chứ?” Chẳng hiểu sao Dịch Hân lại chợt lo lắng nên e dè hỏi Lục Trần.

Lục Trần nhìn nàng, lại nghĩ thêm một khoảng rồi mới đáp: “Trước khi ta gặp cô thì thực sự không có gì giữa cô và Hà Cương?”

“Không, thực sự là không có!” Dịch Hân bật dậy rồi cuống cuống nói to: “Lục đại ca, muội dám thề với trời, muội và Hà sư huynh không hề có tư tình, ngay đó cùng lắm muội chỉ coi huynh ấy là huynh trưởng nên mới theo huynh ấy và Hân sư thúc đi mở mạng kiến thức.”

Lục Trần gật đầu ra hiệu cho nàng đừng gấp rồi lại trầm ngâm thêm một lát xong mới nói tiếp: “Việc này nói lớn không lớn, đừng nói tới Nguyên Anh chân nhân, ngay cả tu sĩ Kim Đan trong môn cũng chưa chắc đã để ý đâu. Được rồi, không phải cô cũng có chỗ dựa sao, bảo vị sư phụ Đông Phương Đào kia nói vài lời đi. Dù cho tương lai Hà Nghị có về tốt đẹp thật thì hình như ta nghe rằng Đông Phương Đào cũng đã thành tựu Kim Đan chỉ ít mấy chục năm, chỉ cần lấy thân phận đó ra cũng sẽ có rất nhiều người phải để ý mặt mũi của y mà.”

Dịch Hân buồn bã rồi mang theo vẻ oan ức mà cất lời: “Đông Phương sư phụ, ngài... Thương thế không nhẹ, sau khi sắp xếp muội bái nhập sơn môn thì đã bế quan rồi. Hơn nữa ngài nói rằng đợi ngài xuất quan thì mới tiến hành lễ bái sư, trước đó cứ để muội theo Bách Thảo Đường tu luyện công pháp cơ sở. Muội, muội thực sự không có cách nào...”

Lục Trần đỡ ra, rồi lại lắc đầu tự giễu: “Lão già này làm chương quỹ khoanh tay thật giỏi đi, sao lại cảm thấy giống tên đầu trọc chết tiệt thế không biết.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 92: Hắc ám dụ hoặc

Dịch Hân không nghe rõ nên vội hỏi lại: “Lục đại ca, huynh nói gì vậy?”

“À, không có gì.” Lục Trần suy tư một hồi mới hỏi tiếp: “Cô có nói lại với người trong nhà không? Dịch gia của cô cũng là thế gia trong thành Côn Ngô, bao năm nay cũng ít nhiều có giao tình với người bên trong phái Côn Luân mà, sao không thỉnh gia trưởng của cô cho ý kiến đi.”

Dịch Hân cười buồn rồi cũng đáp: “Muội cũng có báo lại rồi, người trong nhà cũng có thỉnh một vị ra nói nhưng...” Giọng nàng thoáng nhỏ đi: “Tình hình Dịch gia của muội... chỉ tầm thường thôi.”

Có nói ra mấy lời đó xong Dịch Hân cũng không tiếp tục nói gì nữa, Lục Trần cũng chẳng hề hỏi thêm. Có vài đạo lý xưa nay vẫn thế, dù cho thế gian có biến đổi ra sao thì cũng không thể nào thay đổi được. Có thể Dịch gia trước đây đã thực sự có anh tài tuần kiệt, cũng từ đó xây nên cơ nghiệp gia tộc truyền xuống đời nay, nhưng chuyện trong thiên hạ chẳng gì hơn hiện thực, giờ thực lực yếu, tiếng nói tất nhiên cũng nhỏ, thậm chí ngay cả những giao tình đã từng gắn bó cũng sẽ chậm rãi tiêu tan theo tháng năm đằng đẵng.

Một Kim Đan tu sĩ thực lực mạnh mẽ đã có thể tạo nên một gia tộc truyền thừa, mà Hà Nghị chính là kỳ tài đang được người người xem trọng, lại nhận định rằng y tất sẽ thành tựu Kim Đan, thậm chí còn có rất nhiều người tin rằng hân cũng có hy vọng bước vào cảnh giới Nguyên Anh Chân Nhân vô cùng mạnh mẽ. Trước một người như vậy, thì nếu có một người ghét việc bất bình trong thiên hạ, lại vì việc của một gia tộc tầm thường chẳng hề liên quan tới mình mà đối nghịch lại y, hiển nhiên là chẳng có lợi ích gì.

Huống hồ Hà Nghị từ đầu tới cuối lại chẳng hề thật sự xuất hiện gây chuyện với tiểu cô nương Dịch Hân, chỉ là đệ đệ y ái mộ con gái nhà người ta, vì thế thiết tha theo đuổi, rõ ràng chẳng phải là chuyện đánh đánh giết giết, vậy thì sao có thể nhúng tay đây?

“Chuyện này đúng là phiền thật.” Lục Trần thở dài than với Dịch Hân.

Dịch Hân vừa lau nước mắt trên mi vừa nói: “Lục đại ca, huynh giỏi như vậy, có thể giúp muội không?”

Lục Trần nhìn nàng thì thấy nàng đang ngồi đó nhìn hán thật sâu, hơn nữa ánh mắt lại ngapajt ràn kỳ vọng, mãi sau, Lục Trần mới tươi cười bảo: “Ta sao phải giúp cô, có gì tốt sao?”

Dịch Hân chờ người như thế không ngờ được Lục Trần sẽ nói vậy. Sau một hồi suy nghĩ nàng mới ấp úng nói: “Việc này... việc này.. Lục đại ca, muội... không phải, muội không biết... muội nghĩ huynh là người tốt, huynh rất tốt với muội,.. vì thế.. muội... muội nghĩ rằng huynh nhất định sẽ giúp muội.”

Lục Trần bật cười đáp lại: “Ai nói với cô ta là người tốt, tiểu cô nương cô nghĩ quá đơn giản rồi, bảo sao lại bị người ta ép như thế.”

Dịch Hân buồn bã cúi đầu chẳng biết phải nói gì. Mãi sau nàng mới nhỏ tiếng thăm thì: “Muội, muội cảm thấy trước đó ở vùng đất Mê Loạn Lục đại ca đã cứu muội, giúp muội như vậy.. vì thế.. vì thế muội đã tin huynh là người tốt..”

“Há...” Lục Trần lập tức lặng lời. Hán lắc đầu suy tư rồi bảo: “Ta đúng là không phải như cô nghĩ đâu, cũng không thể làm không công được. Cô muốn ta giúp cô giải quyết chuyện này thì phải đưa ra thù lao!”

“Vâng, vâng.. Nên thế, nên thế.” Dịch Hân vội vàng đồng tình: “Lục đại ca, huynh muốn gì, chỉ cần muội có thì sẽ đưa hết cho huynh.”

Nàng vồn vã như không thể lập tức thoát khỏi sự quấy rối của Hà Cương, rõ ràng là bị ép đến sắp phát điên rồi.

“Vậy được rồi, tốt lắm, cô lấy thân báo đáp đi.” Lục Trần đáp.

Dịch Hân chờ ra, miệng cũng há to giống như vừa biến thành một tảng đá. Rất lâu sau, nàng nhìn thấy trong mắt Lục Trần có nét trêu chọc nên liền tỉnh táo lại dầm chân giận dữ: “Lục đại ca, huynh, huynh nói linh tinh!”

Lục Trần cười trêu: “Sao vậy, một câu như thế đã không chịu được rồi à?”

“Sao?”

Lục Trần đáp: “Ta thấy suốt khi bị Hà Cương quán lấy, cô không vừa giận, vừa ngại thì cũng chỉ có giặt mình kinh hãi, không có sức nào chống lại, chẳng phải rất giống bây giờ sao?”

Dịch Hân như hiểu ra nhưng má cũng đã nóng bừng, nàng e dè nói: “Cũng gần như thế...”

“Hừ!” Lục Trần cười với nét trào phúng rất rõ ràng khiến Dịch Hân lại càng thêm đỏ mặt. Sau đó lại nghe thấy Lục Trần nói: “Chuyện này ta nghĩ kể cho cô, nhưng lại chưa nghĩ ra được thù lao, cứ nợ đã, sau này cô nhớ giúp ta làm việc là được.”

“Được, được, được...” Dịch Hân nghe thấy Lục Trần nói vậy thì như thấy ánh sáng giữa màn đêm nên vội vàng đồng ý, sau đó lại háo hức nhìn Lục Trần như thể nhìn một vị thần tiên không gì không làm nổi.

Ánh mắt nóng bỏng ấy khiến ngay cả kẻ dày mặt như Lục Trần cũng không chịu nổi. Y lờm nàng rồi tiếp tục nói: “Vừa nãy ta đã nghĩ lại đầu đuôi chuyện này một lượt. Ta cảm thấy rằng vấn đề lớn nhất của cô bây giờ là không thể tìm được nơi nào để cầu cứu, nếu vị sư phụ Kim Đan của cô xuất quan thì chuyện chắc sẽ không đến nỗi như vậy phải không?”

Dịch Hân không hề do dự đáp lại: “Đây là tất nhiên, Đông Phương sư phụ thương muội nhất, nếu ngài xuất quan thì tuyệt sẽ không để yên đâu.”

“Ồ, vậy là rõ ràng. Chuyện khẩn cấp nhất bây giờ là khiến vị sư phụ kia vì cô mà xuất quan. Biện pháp, đơn giản thôi, có hai loại.”

Dịch Hân sáng mắt nhìn Lục Trần đầy sùng bái, ngay sau đó nàng nói đầy gấp gáp: “Lục đại ca, huynh mau dạy muội đi.”

Lục Trần giơ một ngón tay ra rồi nói: “Đầu tiên, cô phải khéo léo hư tình giả ý nhằm khiến Hà Cương yên lại đã, thậm chí nếu cần thiết còn cần cho hán chiếm chút lợi ích, nhịn tới khi sư phụ cô xuất quan rồi chính thức thu cô làm đồ thì lại trở mặt sau.”

Dịch Hân ngờ ngẩn rồi lập tức lắc đầu nguầy nguậy, đồng thời còn dút khoát nói: “Không thể được!”

Lục Trần nhìn nàng hỏi: “Vì sao?”

Gương mặt Dịch Hân lộ ra vẻ khó chịu, nàng nói: “Kẻ kia thật đáng sợ, mỗi lần đến quán lấy muội, từng lời nói, cử chỉ như muốn ăn tươi nuốt sống muội. Muội không chịu nổi.”

Lục Trần gật đầu như đã hiểu, y lại tiếp tục: “Vậy thì chỉ còn cách thứ hai. Nhưng tình cảnh bây giờ cô chắc cũng đã rõ, vì thế nếu dùng cách này thì phải xem cô có đủ nhẫn tâm hay không.”

Dịch Hân ngờ ngác hỏi lại: “Lục đại ca, huynh muốn muội làm gì, vì sao lại là có đủ nhẫn tâm hay không?”

Lục Trần cười rồi vẫy tay gọi cô tới. Dịch Hân theo lời tới bên, lại cúi thấp người, sau đó Lục Trần chậm rãi nói nhỏ gì đó vào tai nàng.

Dịch Hân vừa nghe vừa biến sắc. Đầu tiên là ngạc nhiên khó hiểu, sau đó lại run rẩy, như vừa sợ vừa kích động, xen lẫn lại có đôi phần xấu hổ. Rất lâu sau, nàng mới bàng hoàng đứng dậy nhìn Lục Trần rồi ấp úng hỏi: “Vậy, vậy có được không?”

Đêm khuya người lặng, người đàn ông kia cứ lặng lẽ ngồi bên bàn đá trong đình. Không hiểu tại sao Dịch Hân bỗng có một cảm giác kỳ lạ rằng người đàn ông trước mặt này thoáng cái đã trở nên cực kỳ xa lạ.

Một khắc đó, Dịch Hân cảm giác rằng bóng tối xung quanh như nước thủy triều ập tới bao lấy người kia, lại che khuất gương mặt của y, khiến y lẫn sau trong đêm đen dày đặc. Thậm chí, ngay cả nét cười lấp ló trên gương mặt ấy cũng mang theo vẻ lạnh nhạt đáng sợ.

“Ta nói trước rồi, ta không phải người tốt.” Rất lâu sau, Lục Trần đang ngồi trong màn đêm kia mới từ từ thốt lên.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 93: Kiên nhẫn quyết tâm

Dịch giả: MrChoe

Thời gian thấm thoát trôi qua, mặt trăng, mặt trời, lặn rồi lại mọc, trong dãy núi Côn Luân to lớn vô cùng, có vô số người đang di chuyển trên một con đường nhỏ, trái với vẻ sừng sững của dãy núi, những con người ấy lại trông tầm thường nhỏ bé như con sâu cái kiến, chỉ biết chăm chú vào công việc của bản thân, tưởng như quên cả ngẩng đầu nhìn xem bầu trời rộng lớn bao la bát ngát đến như thế nào.

Dịch Hân đang trên đường đi đến núi Thạch Bàn, sắc mặt trông rất bình tĩnh, cũng không có biểu cảm gì khác lạ. Thân phận của nàng là đệ tử chính thức, không cần phải giống như những đệ tử tạp dịch, cả ngày phải lao động vất vả để đổi lấy một chút thù lao ít ỏi, mà chỉ cần đứng bên đường phân biệt lựa chọn linh tài, hay là giúp đỡ những người cần giúp đỡ. Hơn nữa loại công việc này cũng có rất nhiều chỗ tốt, vì qua đó nàng có thể phân biệt và quen thuộc với được tính của rất nhiều linh tài hữu dụng, nhờ vậy ngày sau khả năng luyện đan chế dược hoặc là ra ngoài thám hiểm cũng được củng cố vững vàng hơn.

Trên núi Thạch Bàn có rất nhiều tảng đá lớn, Bách Thảo Đường là một tòa phân điện nằm trên những tảng đá lớn này, từ rất xa cũng có thể trông thấy tầng mái ngói xanh xanh cong vút, khí thế bất phàm. Trên con đường nhỏ đó không phải chỉ có một mình Dịch Hân, mà cùng thân phận giống như nàng, cũng có khá nhiều đệ tử Bách Thảo Đường đi lại, nhiều người trong số đó đều chú ý tới Dịch Hân, cũng có rất nhiều người đứng sang một bên chỉ trỏ, xì xào bàn tán về nàng.

Tin đồn, lúc nào mà chẳng có.

Dịch Hân không thêm chú ý đến đám sư huynh đệ ti muội đồng môn, nàng lúc này vẫn đi trên đường, trong đầu không hên mà vang lên mấy lời đối thoại ngày trước cùng Lục Trần.

"Xung quanh núi Thạch Bàn, ở Bách Thảo Đường này, có vị nữ Kim Đan đại nhân nào đạo hạnh cao thâm tính tình nóng nảy nghiêm khắc tu ở gần đây không?" Đây là câu hỏi mà ngày đó Lục Trần đã hỏi nàng.

"Có đó, từ trước đến nay, bên trong Bách Thảo Đường cũng có không ít nữ đệ tử, nữ đệ tử tu luyện đến Kim Đan cảnh cũng có vài vị, gần đây nhất là Nhan La Nhan sư thúc, sư thúc tính tình nghiêm khắc, đám đệ tử trong nhà đều rất sợ người."

"Thật tốt quá, trời trợ giúp cô rồi."

"Nhưng mà... nhưng mà những đại tu sĩ Kim Đan cảnh, trước giờ bọn họ đều lười để ý cuộc sống xung quanh, càng không thêm quan đến những chuyện nhỏ nhặt của chúng ta dưới này đâu."

"Vậy thì cần làm cho bà ta biết rõ, làm cho bà ta phải quan đến không được sao."

"nhưng? phải làm như thế nào bây giờ?"

"Vậy thì phải xem cô có đủ hung ác hay không rồi..."

"Lục đại ca, huynh cứ nói những lời như vậy, làm muội cảm thấy sợ lắm..."

Lúc này ánh mặt trời ấm áp đã chiếu lên khắp người Dịch Hân, làm cho nàng cảm thấy ấm áp hơn, nàng hít một hơi thật sâu, nét mặt lộ ra vẻ tươi cười, sau đó đi về phía tòa đại điện.

Ngày hôm nay trời qua thật bình đạm, lúc xế chiều, Dịch Hân từ trong đại điện đi ra, bắt đầu nhắm hướng chân núi mà đi xuống. Lúc vừa đến chân núi, nàng giả bộ ra vẻ như đang lơ đãng hướng nhìn về mảnh linh điền bằng phẳng mênh mông, chỉ thấy trong linh điền dưới chân núi có rất nhiều đệ tử tạp dịch đang vất vả cày cấy lao động thu hoạch linh tài, đúng như nàng tiên liệu, quả nhiên ở trong đám đệ tử đó, nàng đã tìm được một gương mặt quen thuộc.

Lục Trần đứng ở phía xa xa, bên trong một mảnh linh điền, nhìn nàng cười cười.

Chẳng biết tại sao, chứng kiến cái đáng cười kia, Dịch Hân giống như cảm thấy trong nội tâm liền có một chút cảm giác an toàn, nên những suy tư này giờ bỗng chốc nhẹ nhõm hẳn lại. Chỉ là không đợi nàng nghĩ thêm điều gì thì bất chợt từ phía sau, một giọng nói âm trầm thậm chí mang theo vài phần lệ khí mạnh mẽ, từ cách đó không xa truyền tới bên cạnh nàng:

"Dịch sư muội, thật là đúng dịp nhỉ, chúng ta lại gặp mặt."

Dịch Hân trong lòng tim đập mạnh một cái, hai tay vô thức mà nắm chặt lại thành nắm đấm, sau đó quay đầu nhìn lại, trong tầm mắt nàng lúc này, là khuôn mặt xấu xí cực kỳ đáng sợ.

※※※

Dịch Hân chậm rãi cúi thấp đầu xuống, trên khuôn mặt có vài phần sợ hãi, thấp giọng nói: "Hà sư huynh..."

Hà Cương nhìn lên khuôn mặt xinh đẹp của Dịch Hân, chỉ thấy vẻ sợ hãi mềm yếu kia không làm hư hao chút nào vẻ đẹp của nàng, ngược lại còn tăng thêm thêm vài phần sâu bi mãnh mai hấp dẫn, liền cảm thấy lửa dục trong người nóng rực lên, thiêu đốt trong lòng, thân thể hắn bỗng chốc như một con dã thú đột nhiên gầm gừ gào thét một tiếng.

Trong mắt của hắn lộ ra thần sắc tham lam khát khao, nhưng trong khẩu khí vẫn rất bình tĩnh, chỉ là khẽ cười một cái, nói: "Dịch sư muội, ta có lời muốn nói với muội."

Dịch Hân giương to cặp mắt, nhìn thẳng vào khuôn mặt hắn, lại phát hiện Hà Cương lúc mỉm cười, những vết thương trên khuôn mặt hắn khiến cho cơ mặt co lại, làm cho khuôn mặt kia đã đáng sợ lại càng đáng sợ hơn, nhìn không được nàng lui về phía sau một bước, tim đập dồn dập, nàng thở hắt ra hai cái, rồi nói: "Hà sư huynh, có chuyện gì huynh nói ở đây đi."

"Ở đây à?" Hà Cương nở một nụ cười lạnh lẽo, nhìn những đệ tử tập dịch xung quanh linh điện, trong ánh mắt toát ra một vẻ khinh miệt, nói, "Nhiều người ở đây e nhiều chuyện, Dịch sư muội, chúng ta qua bên chỗ ít người kia đi, rồi nói chuyện."

Nói đoạn, Hà Cương liền đi về phía khu rừng cây bên cạnh, Dịch Hân sắc mặt khẽ mềm lại, xem ra có chút do dự, Hà Cương đột nhiên quay đầu lại, khuôn mặt lộ vẻ dữ tợn, hung dữ mà kêu một tiếng, nói: "Dịch sư muội!"

Dịch Hân trên khuôn mặt lộ ra vẻ thống khổ, nhưng cuối cùng vẫn chậm rãi cất bước, đi theo gã vào khu rừng cây kia. Tình cảnh này rất nhiều đệ tử tập dịch đã nhìn thấy, thậm chí phía xa xa không ít đệ tử chính thức Bách Thảo Đường cũng nhìn thấy, nhất thời tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn nhau.

Bên trong khu rừng cây rất yên tĩnh, Hà Cương quay lại, nhìn thấy Dịch Hân bước chân đi theo, hắn hết sức cao hứng, dương dương đắc ý mà đi thẳng về phía trước. Dịch Hân thì vẫn chậm rãi đi theo phía sau, trong đầu lại nhẹ nhàng vang vọng không ngớt những câu mà Lục Trần nói với nàng rõ ràng từng câu từng chữ, lại phảng phất như có một con dao đâm đâm thẳng vào tim, vô cùng thống khổ:

"Ta bảo cô hung ác, cũng không phải bảo cô hung ác đối với Hà Cương, mà bởi vì không còn cách nào khác nữa."

"Cô thấy đó, cho đến nay đã có bao nhiêu tin đồn rồi, tất cả đều đứng về phía gã Hà Cương kia, người cho dù có giết hắn đi, cũng không bịt nổi miệng của mọi người, ngược lại gã Hà Nghị còn mượn cớ, trả thù Dịch gia nhà cô, các người đảng nào cũng tuyệt đối chịu không nổi."

"Hà Cương rõ ràng là muốn thân thể của cô, muốn đem cô ăn sống nuốt tươi rồi, còn Hà Nghị thì ta không chắc, nhưng có lẽ hắn cũng là nhân vật có dã tâm, hắn cũng cần nhiều tài nguyên để tu luyện đến kim đan cảnh giới, cho nên đối với phần cơ nghiệp của Dịch gia nhà cô, hắn chưa hẳn là không để ý đến, cô nói xem, có đúng không?"

"Cửa nát nhà tan, cả người, cả của, tất cả đều không còn! cô chịu được sao? Chịu không được đúng không? Cho nên cô cần phải dứt khoát, làm theo như ta nói."

"Cô hung ác với chính mình như thế để tất cả mọi người đều giết mình, đều sợ hãi, đều không thể tin được chuyện đã đến mức như thế, như vậy mọi người sẽ tin tưởng cô liền."

"Trên đời này, có chuyện gì không cần làm mà vẫn có thể hưởng sao? Cho dù có, cũng không phải là dành cho cô với ta đâu!"

"Cho nên, đối với chính mình hung ác một chút đi." Lục Trần mỉm cười nói.

Dịch Hân nhớ tới âm thanh cùng dáng vóc mơ hồ của Lục Trần trong bóng tối vào buổi tối hôm đó, đột nhiên rung mình một cái.

Nàng yên lặng nhìn về phía trước, dừng bước lại, nhìn thấy Hà Cương đã quay người trở lại, đang nhìn mình với vẻ mặt đáng ghét cùng với nụ cười đáng sợ, khóe mắt của nàng run rẩy một cái, thân thể của nàng cũng run lên nhẹ nhẹ.

Hết thảy đều lọt vào trong mắt Hà Cương, hắn nhìn Dịch Hân giống như là nhìn một con gà con nhu nhược, một cảm xúc bạo ngược phảng phất đang âm ỉ trong lòng hắn lại trào lên. Cái khung cảnh đáng sợ kia, với vô số chó đen hung ác điên cuồng cắn xé lấy hắn, mạnh mẽ từ từ lướt qua trong đầu hắn, khiến hắn nhìn không được mà toàn thân bỗng phát run.

Hắn rất sợ hãi! Hắn sợ đến muốn chết, mỗi một lần hắn mơ tới cái tình cảnh kia đều sợ tới mức tiểu cả ra quần, mà mỗi một lần hắn chứng kiến khuôn mặt xinh xắn của Dịch Hân kia, hắn lại phần nộ nghĩ, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà nàng có thể bình yên đào tẩu, mà bản thân hắn lại nhận phải cái

kết cục bi thảm như vậy.

Hết thấy đều là lỗi của nàng!

Ta cũng muốn làm cho nàng nếm thử sự thống khổ kia!

Hung hăng chà đạp nàng, tra tấn nàng, làm cho nàng phải thét lên thống khổ như hấn, Hà Cương điên cuồng tưởng tượng những hình ảnh này. Đường như chỉ có như vậy mới khiến cơ thể hấn được dễ chịu đi phần nào.

Lúc này, Hà Cương nghe tiếng Dịch Hân run rẩy nói: "Hà... Sư huynh, huynh đừng bức ta như vậy nữa được không?"

Người thiếu nữ kia, tựa hồ như muốn khóc lớn, khóe mắt ứa lệ, như gom hết tất cả dũng khí, nói như vậy với hấn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 94: Một bầu trời trong xanh

Dịch giả: MrChoe

Hà Cương cười lên một tiếng dữ tợn, hàm răng màu trắng của hấn lộ cả ra ngoài, nhìn hung ác như sói như hổ.

Dịch Hân lui về phía sau một bước, run giọng nói: "Đừng ép muội nữa, Hà sư huynh."

Hà Cương "Phi" một tiếng, hung dữ nói: "Ta cứ muốn bức ngươi đấy, rồi sao? Ta nói cho ngươi rõ, lão tử đã chấm ngươi rồi. Cả đời này ngươi phải một mực theo sát ta, đợi ngày sau đại ca của ta thành tựu Kim Đan Nguyên Anh, tự nhiên là sẽ cùng với Dịch gia chúng ta chung hưởng vinh hoa phú quý vô cùng."

Dịch Hân sắc mặt âm trầm, không ngừng lắc đầu, sau một lát, cười thảm một cái rồi nói: "Dịch gia chúng ta?... Hóa ra ngươi quả thật là đang dòm ngó tài sản gia nghiệp nhà ta sao?"

Hà Cương bỗng nhiên nhú mày lại, cảm giác như có gì đó không đúng, nhưng nhất thời không nghĩ ra là cái gì, hấn cũng không thêm nhiều lời, cất tiếng cười cuồng ngạo, đi nhanh về phía Dịch Hân, đồng thời vươn tay chụp tới nàng, nói: "Dịch sư muội, ta để ý muội lâu rồi, hôm nay muội hãy..."

"Keng!" Một tiếng giòn vang, mạnh mẽ đã cắt đứt câu nói của Hà Cương, thân thể của hấn khựng lại, chỉ thấy Dịch Hân đã rút ra một thanh chủy thủ sắc bén, hoành thế trước người, trên khuôn mặt mang vài phần quyết tuyệt, xen lẫn nét thống khổ tuyệt vọng, thậm chí còn phảng phất vẻ điên cuồng chưa từng thấy, ngược lại hấn với ánh mắt có chút mơ hồ khi đối diện với Hà Cương trước đây.

Lần này vẻ mặt ấy lại làm cho Hà Cương hoảng sợ, nhưng lập tức hấn cười lạnh một tiếng, nói: "Làm gì thế, ngươi nghĩ rằng lấy đao ra là ta sợ à, ngươi có gan đâm ta thử xem, giết ta thử xem, xem Dịch gia các ngươi còn có thể sống nữa hay không!"

Dịch Hân cắn chặt răng, mơ hồ nhìn về phía trước, chỉ cảm thấy bên tai lại phảng phất vang lên câu hỏi mà ngày đó đã từng khiến bản thân nàng thống khổ tuyệt vọng:

"Vì cái gì, Lục đại ca, đây là vì cái gì vậy? Rõ ràng là bọn họ khi dễ muội mà, huynh lại bảo muội phải nhẫn tâm như thế với chính mình hay sao chứ?"

Giọng nói lạnh lùng của Lục Trần trong bóng tối cứ văng vẳng truyền đến bên tai nàng: "Bởi vì cô quá yếu đuối."

"Nhưng chả lẽ lại không có ông trời sao!"

"Đúng vậy đấy, không có ông trời nào ở đây cả, không có đạo lý nào cả, cuộc đời này là như vậy. Hoặc là cô nằm xuống nhận thua, mặc cho người khác khi dễ, hoặc là cố gắng hết sức tìm ra một biện pháp để khắc phục, cho dù là biện pháp ta nói với cô xem ra rất thống khổ, rất bất công cho cô. Còn cô muốn ta cho cô thiên lý đạo nghĩa? Xin lỗi nha, ta không có, ta không phải người tốt, chỉ có thể dạy cô những thứ như vậy thôi."

"Ahhhhhhhh..."

Dịch Hân bỗng nhiên như một con thú bị buộc đến đường cùng, lớn tiếng gào thét một cách tuyệt vọng, tiếng thét của nàng vào lúc này không phải là do sợ hãi khi phải đối diện với con người xấu xí trước mặt, mà là tiếng thét xuất phát từ khí tức của bản thân nàng.

Nàng toàn thân run rẩy.

Hà Cương nhìn thấy sự kích động của nàng mà thân thể cũng chợt phát run.

Miệng hắn gầm lên một tiếng, hai mắt đỏ ngầu, mạnh mẽ lao vọt tới, cười gằn nói: "con nha đầu thối, hôm nay ta đã bảo ngươi..."

"Phụp!"

Một tiếng trầm đục, âm thanh tuy không lớn, nhưng lại đột nhiên nổ vang như sấm sét, trong nháy mắt khiến cho Hà Cương chấn động đến mức dừng chân tại chỗ, về mặt hẳn lộ vẻ ngạc nhiên tột độ, nhìn về phía Dịch Hân.

Người thiếu nữ kia, cái cô gái xinh đẹp kia, cũng với vẻ mặt thống khổ ấy, nhưng giờ đây trên tay của nàng, không ngờ lại nắm chặt một thanh chủy thủ, đoạn nàng xoay tay một cái, đâm thẳng vào chính thân thể của mình.

Thanh chủy thủ ấy sắc bén vô cùng, ngay lập tức xuyên thủng vào vai trái nàng, rõ ràng là lần này Dịch Hân đã dùng hết toàn lực mà đâm. Trong nháy mắt, máu tươi đỏ thẫm điên cuồng tuôn ra ào ào như suối, thoáng cái đã nhuộm hồng cả quần áo nửa người Dịch Hân.

Mặt Dịch Hân trở nên tái nhợt không một chút huyết sắc, bờ môi run nhè nhẹ, chậm rãi nắm thanh chủy thủ kia từ từ rút thẳng ra. Vẻ mặt thống khổ giống như thể thủy triều sắp đem cái cô gái yếu ớt này cuốn mất, có nhiều lần nàng tựa như muốn ngã xuống, gần như không còn tri tri được nữa, nhưng chẳng biết tại sao, nàng vẫn còn đứng yên tại chỗ trong vũng máu, lạnh lùng mà nhìn Hà Cương đang trợn mắt há hốc mồm phía đối diện.

Đột nhiên, nàng trong lúc thống khổ lại dâng trào một chút khoái cảm.

“Hóa ra nam nhân xấu xí kia cũng không tưởng tượng nổi rằng mình lại có thể mạnh mẽ như vậy.”

Sau đó nàng chậm rãi cúi đầu, nhìn miệng vết thương máu thịt be bét, lắc đầu.

Cái âm thanh mơ hồ lạnh lùng giống như u linh kia, có vẻ không mang chút tình cảm nào còn nói với nàng mấy lời đáng sợ:

"Đã quyết định muốn nhẫn tâm, vậy thì phải hung ác nhiều một chút; đã quyết định muốn làm rồi, vậy thì nhất định phải làm, không phải sao?"

Không phải sao?

Gương mặt nàng cười một cách sâu thẳm, rồi bỗng nhiên thét lên một tiếng, đoạn nàng xoay ngược tay cầm đao lại, lật tay một cái, nhắm thẳng lên chính gương mặt như hoa như ngọc của mình, một dao cắt xuống!

Hà Cương sợ đến choáng váng.

Bị sợ đến choáng váng, Hà Cương trong đầu trống rỗng, hần như chôn chân tại chỗ, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn cảnh tượng đầm máu trước mắt, hoàn toàn không biết phải làm sao lúc này.

Mũi dao lạnh lẽo đâm thẳng vào máu thịt, khiến toàn bộ thân hình như nát tan, toàn thân nàng không ngừng run rẩy, thở dốc từng hồi, tựa như thân thể yếu đuối nhu nhược ấy vẫn đang bằng một sức mạnh phi thường nào đó cố gắng duy trì sự sống từng chút từng chút một cho đến tận bây giờ.

Máu tươi nhuộm hồng cả thân thể nàng, nhìn thấy mà giật mình, cảnh tượng vô cùng thê thảm, nhưng bên trong vũng máu ấy lại phảng phất Niết Bàn Phụng Hoàng, từ trên cao như nhìn xuống nam nhân xấu xí kia, thấy được sự hãi trong mắt của hắn, vì vậy trong ánh mắt có vài phần khinh miệt.

Trong nội tâm nàng nghĩ: Hóa ra, Lục đại ca nói những lời kia, thật là đúng quá!

Nàng tựa hồ như nở một nụ cười điên cuồng, lắc đầu, không thèm nhìn Hà Cương lấy một cái, mạnh mẽ giơ thanh chủy thủ lên vạch phá y phục, liên tiếp vạch ra mấy lỗ lớn trên người, trong nháy mắt máu tươi bắn ra, ngay sau đó nàng lại vút bỏ chủy thủ mà dùng tay xé rách liệt yếm đào, lộ ra một làn da vốn trắng nõn mềm mại như tuyết mà giờ phút này cũng đã bị máu tươi nhuộm đỏ. Thấp thoáng bên dưới lớp quần áo, một thân hình vốn dĩ xinh đẹp, giờ phút này nhìn lại đỏ tươi khác thường, trông vô cùng thảm thiết.

Sau đó, trong khu rừng cây yên tĩnh, nàng lại một lần nữa ngẩng đầu lên, giống như là ác quỷ địa ngục vươn lên từ biển máu đáng sợ dưới cầu Nại Hà nơi cửu u hoàng tuyền.

Chẳng biết tại sao, trên mặt nàng, bỗng nhiên xuất hiện nét cười như có cảm giác nàng đã trút được gánh nặng nào đó, nàng cứ cười như vậy, sau đó phát ra một tiếng kêu sợ hãi sắc nhọn vô cùng, đoạn thất tha thất thểu mà đi ra phía bên ngoài khu rừng, máu chảy đầy đất, nhuộm hồng suốt cả một con đường nàng đi qua.

Hà Cương vẫn chưa lấy lại được tinh thần, hần đứng tại chỗ một cách ngốc nghếch, ánh mắt nhìn vào thân ảnh từ trong vũng máu đỏ thẫm trên mặt đất đang dần dần đi ra khỏi khu rừng, mà như vẫn chưa kịp hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra.

Một lát sau, từ bên ngoài rừng cây, đột nhiên truyền đến một trận bạo động, có tiếng người kêu lên kinh ngạc, có người thét to, có người lại gầm lên thát thanh, còn có giọng như là giọng nói của một cô gái, dĩ nhiên mang theo tiếng khóc nức nở hồ hồ.

"Có ai không, có ai không, mau tới cứu Dịch sư muội đi!"

"Thuốc, thuốc! Ai có thuốc cầm máu trị thương, muội bị sao mà chảy nhiều máu như vậy?"

"Không được, không được rồi, mau đi lên núi mời Nhan sư thúc xuống, chỉ có lão nhân gia người mới có thể cứu Dịch sư muội thôi!"

...

Một cảnh hỗn loạn nổi lên, bạo động càng lúc càng lớn, dần dần tựa hồ như hội tụ thành một cơn sóng lớn như triều dâng, điên cuồng tuôn trào, lan ra bốn phương tám hướng.

Nhưng ở sau lưng đám người trong linh điện, một gã nam tử đứng ở phía xa xa đang bình thản đứng xem cảnh náo loạn ấy một cách hời hợt, tựa hồ chẳng bận tâm mấy đến đám người đang nhốn nháo kia, gương mặt hắn không chút biểu cảm ngẩng đầu lên, nhìn nhìn bầu trời.

Bầu trời xanh thẳm, vạn dặm không mây.

Hôm nay trời trong xanh quá.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 95: Giương cung bạt kiếm

Dịch giả: MrChoe

Vụ việc xảy ra ngày hôm nay dưới chân núi Thạch Bàn, hình ảnh một cô gái toàn thân đầm máu từ trong rừng lao ra, nhiều đệ tử Bách Thảo Đường cùng với vô số đám đệ tử tập dịch hết thấy đều trông thấy rõ. Cảnh tượng vô cùng thảm thiết ấy, trong nháy mắt đã trấn nhiếp tất cả mọi người.

Máu tươi đỏ thẫm chảy ròng ròng trên khuôn mặt xinh đẹp kia, như lưỡi dao găm sắc bén cắm vào mắt tất cả mọi người, khiến cho hai mắt đau đớn, miệng như ngừng thở, toàn thân không tự chủ được như bị ai đó kéo căng ra.

Như có tảng đá lớn bị quăng xuống nước, trong nháy mắt gợi lên một đợt sóng lớn cao ngập trời!

Côn Luân phái, dù sao đi nữa vẫn là một danh môn chính phái!

Tọa trấn ở trên núi Thạch Bàn trong Bách Thảo Đường là tu sĩ Kim Đan tên là Nhan La, sau khi nhận được tin tức truyền lên, bà lập tức lao xuống núi, ra tay chữa thương, bảo vệ Dịch Hân; trong lúc đó bỗng có người phát hiện từ trong rừng có người lên núi muốn chạy đi, nhìn ra thì đúng là Hà Cưng, người đó lập tức quát lớn báo động cho mọi người xung quang, và chẳng cần phải nói thêm, chỉ trong chốc lát tất cả đều đã chú ý đến hắn, không ít người còn lớn tiếng mắng to.

Chỉ vì Hà Nghị là huynh trưởng của Hà Cưng, vốn có danh khí quá lớn, nên tuy là mọi người rất phẫn nộ, nhưng vẫn chẳng có ai dám tiến lên can ngăn. Đúng lúc này, bỗng nhiên Nhan La với mái tóc trắng xoá không nói một lời mà chỉ thấy bà lách mình một cái, đã xuất hiện bên cạnh Hà Cưng, hung hăng giáng cho hắn một bạt tai.

Xế chiều ngày hôm ấy, ven cánh rừng dưới núi Thạch Bàn, ai ai cũng nghe được một tiếng giong vang lên, kèm theo sau đó là tiếng gãy xương nặng nề, cuối cùng là một tiếng rú thảm thiết của Hà Cưng.

Đương nhiên, chẳng ai thèm để ý đến hắn.

※※※

Đến lúc chạng vạng tối, thì việc này đã lan truyền khắp Côn Luân phái, nhất thời kinh động toàn thể tông môn từ trên xuống dưới.

Còn về phần Dịch gia trong Thành Côn Ngô, sau khi nghe người trong núi kể sơ qua về tình hình, nghe nói đến tình cảnh bi thảm của con gái khi đó, mẹ của Dịch Hân gần như ngất xỉu tại chỗ, còn phụ thân nàng cùng đám bằng hữu khác hết thấy đều vô cùng phẫn nộ.

Bách Thảo Đường là một trong những đường khẩu quan trọng nhất trong Côn Luân phái, thực lực hùng hậu, rễ sâu lá tốt, chỉ chưa đến một ngày, đã có hai vị Nguyên Anh chân nhân, bảy vị tu sĩ Kim Đan đích thân hàng lâm núi Thạch Bàn, trời đã vào đêm, trên ngọn núi to, đèn đuốc sáng trưng, vô số người ra ra vào vào, chỉ nhìn thấy đầy trời hào quang chớp lóe liên tục không ngừng, từng đạo từng đạo cầu vồng vạch trời mà xẹt đến như những ánh sao băng giữa trời đêm. Đó là do các vị tiên sư chân nhân cười giở đũa mây bay tới mà phát ra, tựa như đêm trước khi có mưa bão, chỗ im lặng đều có sấm sét.

Hà Cưng vốn dĩ định chạy trốn, lại bị Nhan La bắt ngay tại trận, về sau đã cắt đứt xương cốt, bỏ lại dưới núi Thạch Bàn, hắn gào thét thảm thiết, nhưng không một người nào dám tới gần, cũng chẳng có người nào dám tới cứu.

Cảnh ban đêm về sau lại trở nên yên tĩnh, cũng không biết là ai từ trên núi Thạch Bàn truyền ra lệnh, Hà Cưng ngay lập tức liền bị trói lại treo lên trên một cây đại thụ phía trước núi, quay mặt về phía mảnh linh điện mệnh mệnh vô bờ, xung quanh là vô số đệ tử tập dịch đang chỉ trỏ dòm ngó.

Sự việc trên chính là quyết định của các vị tiên gia để trừng phạt Hà Cương cho hả giận, Mặc cho hấn ra sức gào thét giải thích, nói nào là Dịch Hân là đồ tiện nhân, nào là mọi chuyện đều do nàng tự làm, chính nàng đã dùng dao găm tự đâm lên người, còn bản thân hấn thì hoàn toàn không liên can gì đến thương tích của nàng!

Trong gió núi rét lạnh, âm thanh gào thét của Hà Cương bắt đầu nhỏ đi, giọng hấn dần trở nên khàn đục vô lực, đến cuối cùng người ta cố gắng lắm cũng chỉ có thể nghe hấn thều thào được mấy chữ tựa như là tên của ca ca hấn mà thôi.

Có điều là buổi tối hôm nay, Hà Nghị tuyệt vẫn không xuất hiện.

Còn Hà Cương vẫn bị treo ở đấy cả buổi tối.

Trong nội bộ phái Côn Luân đêm nay, các đại đường khẩu hầu như đều án binh bất động, tất cả đều im lặng không nói gì. Giữa dãy núi Côn Luân không lò, không khí căng thẳng như sắp có một trận chiến lớn nổ ra.

Sáng sớm hôm sau, từ trường phòng "Thiên Binh Đường"- cũng là một đường có thế lực lớn trong Côn Luân phái, chuyên chế luyện pháp bảo và rèn Tiên binh- truyền đến tin tức rằng ở Thiên Binh Đường, Độc Không chân nhân- là một vị chân nhân có danh vọng rất lớn nổi danh là "Thiên Hỏa đại điện" trong Côn Luân phái đã cho triệu gọi đệ tử yêu mến nhất của ông là Hà Nghị đến, trách cứ nặng nề thật lâu, Hà Nghị chỉ biết quỳ mọp dưới đất không dám mở miệng nói một câu, thậm chí còn có tin đồn rằng Độc Không chân nhân trong con thịnh nộ, còn trực tiếp động thủ, tay nắm chân đá Hà Nghị, còn Hà Nghị ở phía dưới tòa điện gương mặt xanh mét đầy máu chỉ còn biết cuống quýt dập đầu tạ tội.

Tuy đã có tin tức lan truyền như vậy, nhưng phía trên núi Thạch Bàn vẫn không có động tĩnh gì, cả ngọn núi vẫn trầm mặc, như cái đầu một con cự thú, đang lạnh lùng quan sát đối thủ trong dãy núi Côn Luân.

Vào ngày thứ hai, bầu không khí Trong Côn Luân phái càng lúc càng trở nên căng thẳng hơn. Các đệ tử Thiên Binh Đường và đệ tử Bách Thảo Đường đều tỏ thái độ khiêu khích rõ rệt, khiến cho mối quan hệ giữa hai bên càng lúc càng trở nên xấu đi.

Cho đến một buổi tối nọ, Chương môn Côn Luân phái là Nhân Nguyệt chân nhân đột nhiên giá lâm núi Thạch Bàn, đi cùng người còn có Thiên Binh Đường Thủ tòa trưởng lão Độc Không chân nhân.

Hai Người họ trước tiên là đến thăm người đang bị thương là Dịch Hân... Đương nhiên, nàng ở Bách Thảo Đường được rất nhiều đại tu sĩ chân nhân cùng với toàn thể trên dưới Bách Thảo Đường tận tâm cứu chữa, nên thương thế đã dần dần hồi phục, sau đó Nhân Nguyệt chân nhân đứng ra chủ trì, cho gọi Độc Không chân nhân cùng với hai vị đương gia của Bách Thảo Đường là Thiên Đăng và Minh Châu chân nhân đến một gian tịnh thất mà đóng cửa nói chuyện.

Cuộc trò chuyện diễn ra trong nửa ngày trên núi Thạch Bàn, lúc đi ra cửa, tất cả mọi người đều trông thấy bốn vị Nguyên Anh chân nhân thần thông quảng đại, đức cao vọng trọng, khí thái hạc cốt tiên phong, như những vị thần tiên giữa nhân gian, gương mặt mỉm cười vui vẻ trò chuyện, nhưng chỉ là những chuyện phiếm như làm sao để tương lai phái Côn Luân phát triển tốt đẹp, con đường tu chân nhiều gian khổ như thế nào...

Độc Không chân nhân sau đó liền cáo từ, cỡi mây bay đi, chẳng ai nhắc đến Hà Cương, lúc này vẫn đang bị treo trên cây đại thụ dưới núi Thạch Bàn, thậm chí người bên Bách Thảo Đường dường như cũng quên đi việc này.

Về sau, sự việc này cũng nhanh chóng lắng xuống, Hà Cương bị treo ba ngày, sau đó cũng được thả ra, được ca ca của hấn là Hà Nghị đưa ra khỏi núi Côn Luân, vào trong thành Côn Ngô tìm một chỗ để dưỡng thương, xem tình hình có về không thể trở về núi trong một thời gian ngắn được. Về phần Hà Nghị sau khi làm xong việc này, cũng lập tức thông cáo mọi người rằng hấn phải tuân theo sự mệnh tập trung chuyên tu để đột phá cảnh giới Kim Đan vốn vô cùng gian nan, nên lập tức bề quan.

Mọi chuyện tựa như một cơn gió nhẹ thổi qua, khiến cho vạn vật rung lắc dao động, rồi sau đó lại dần dần trở về với trạng thái bình thường, dãy núi Côn Luân lúc này cũng vậy, hết thấy đều đã trở lại trạng thái bình thường vốn có.

※※※

Đêm khuya trên núi Thạch Bàn, khác với vẻ náo nhiệt khẩn trương mấy ngày trước, sau ngọn đèn dầu ảm đạm là một màn đêm tĩnh lặng, lúc này cũng không biết có bao nhiêu con người đang yên bình đi vào những giấc mộng đẹp.

Bóng đêm lúc này đã bao trùm mọi nơi, chợt trong màn đêm, có một bóng đen đang di chuyển, nhẹ nhàng không một tiếng động lướt qua các dãy nhà, vượt qua từng đội thủ vệ, cuối cùng dừng bước ngoài một gian phòng ở sâu bên trong dãy nhà.

Cánh cửa sổ khẽ lay động, một làn gió đêm nhẹ nhàng len vào phòng, Kết...một tiếng, cánh cửa khẽ mở ra.

Bên trong căn phòng, trên một chiếc giường, Dịch Hân khẽ trở mình, lúc này nàng đã cảm thấy buồn ngủ nên đưa tay nàng dụi dụi mắt, đột nhiên thân thể nàng run lên vì chợt phát hiện có một bóng đen đang ngồi ngay bên cạnh giường, ngay lập tức nàng liền ngồi bật dậy.

Không đợi nàng la lên lên tiếng, một bàn tay đã đưa ra bịt chặt miệng Dịch Hân.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 96: Tâm sâu kế hiểm

Dịch giả: MrChoe

"ừ... ừm..."

Vì Miệng Dịch Hân bị bịt chặt nên nàng cố gắng lắm cũng chỉ kêu lên được mấy tiếng trầm thấp, nàng dốc sức liều mạng giãy dụa, nhưng chỉ thấy bóng đen kia đột nhiên nhích lại gần hơn, ghé miệng sát bên tai nàng thì thầm nói vài câu, thân thể Dịch Hân lập tức cứng đờ, ngừng giãy dụa, trong bóng tối ánh mắt nàng ánh lên tia kinh ngạc.

Bàn tay đang bịt miệng nàng cũng chậm rãi thu về, bóng đen đó vẫn ngồi cạnh mép giường của nàng, một đôi mắt sáng ngời trong bóng đêm hiện ra, sau đó nàng dần dần thấy rõ dung mạo của hắn, thì ra chính là Lục Trần.

"Lục đại ca..." Dịch Hân nhẹ nhàng kêu lên một tiếng, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc xen lẫn vài phần mừng rỡ, chẳng biết tại sao, nàng bỗng thấy trong lòng một cảm xúc chua xót chợt trào lên, trên khuôn mặt tái nhợt của nàng hai hàng nước mắt chợt rơi xuống.

Nước mắt chảy xuống làn da trắng nõn của nàng, những giọt lệ cứ lăn dài trên khuôn mặt vẫn còn đang băng bó vì những vết thương, càng làm tăng thêm vẻ thê lương khác thường. Trong bóng đêm, Lục Trần lặng lẽ ngồi nhìn người thiếu nữ đang khóc, hắn thở dài một tiếng, sau đó đưa tay gạt đi dòng nước mắt trên mặt nàng, nói:

"Đừng khóc, cô đã làm rất khá."

Dịch Hân kinh ngạc nhìn hắn, bờ môi run nhè nhẹ, những cảnh tượng đã xảy ra mấy ngày vừa qua chợt lần lượt tái hiện lại trong đầu, nàng chợt nhận ra mình có nhiều đồng môn như thế, thân thích cũng nhiều, thậm chí ngay cả song thân nàng, có đó nhưng tựa như xa cách mấy tầng mây, muốn tìm một người để an ủi cũng quả thật là không có ai. Mấy ngày qua, nàng đã cố hết sức đè nén sự sợ hãi, cố nén sự khẩn trương, duy chỉ có thời điểm này, ở nơi này trong đêm khuya đen kịt tĩnh mịch, khi ngồi bên cạnh hình bóng người nam nhân này nàng mới cảm thấy có một chút nhẹ nhõm trong lòng.

Tất cả bí mật, hắn đều đã biết, nên trước mặt hắn nàng cũng không cần phải cố gắng che dấu cảm xúc, Dịch Hân cứ như vậy nhìn hắn, bất tri bất giác nước mắt lại tuôn trào, thanh âm run rẩy, nghẹn ngào nói:

"Lục, Lục đại ca... muội đã rất sợ..."

Lục Trần gượng tay lên, định nói vài câu an ủi Dịch Hân, thế nhưng tay của hắn chỉ vừa mới nâng lên, bỗng nhiên một thân hình ấm áp đã nhào vào trong lòng ngực của hắn, ôm chặt lấy cánh tay hắn, vừa khóc vừa nói: "Muội rất sợ, Lục đại ca, khi đó muội đã rất sợ, muội cảm thấy đau lắm... Cả đời này muội chưa từng phải chịu đau đớn đến như vậy! Muội nhìn thấy máu chảy rất nhiều, toàn thân muội đều là máu, muội, muội, muội lại còn cắt hư mắt gương mặt của mình, từ nay về sau muội đã trở thành một con người quái dị mất rồi....." nói rồi nàng lại gục đầu vào ngực hắn mà khóc.

Lục Trần hai tay đang trên không trung, nhất thời khựng lại không biết phải làm gì, đành để mặc cho Dịch Hân khóc trong lòng ngực mình. Qua một lúc lâu sau, hắn cảm thấy Dịch Hân vẫn không có dấu hiệu gì là có thể bình tĩnh trở lại, hắn bèn nhẹ nhàng dùng tay vỗ về nàng, nói khẽ: "Tốt rồi, không có việc gì rồi, đều đã qua rồi..."

Có lẽ lời an ủi của hắn tỏ ra cũng có ít hiệu quả, tiếng khóc của Dịch Hân dần dần ngưng lại, một lúc sau, nàng chậm rãi rời khỏi ngực Lục Trần, cúi đầu ngồi lại lên giường, nhưng vẫn không ngừng dùng tay lau đi nước mắt trên khuôn mặt.

Bỗng một cánh tay đưa cái khăn tới trước mặt nàng.

Dịch Hân do dự một chút, nhưng cũng nhận lấy, vừa lau mặt vừa nói khẽ: "Cảm ơn huynh."

※※※

"Ừm, cuối cùng thì vụ này cũng xong." Căn phòng vẫn không một ánh đèn, trong bóng đêm Lục Trần ngồi cách Dịch Hân một khoảng nhỏ trên một cái giường, thoạt nhìn có vài phần kỳ cục và mờ ám, nàng lắng nghe Lục Trần kể qua tình hình xảy ra mấy ngày vừa qua, cuối cùng Lục Trần kết luận:

"Không có gì bất ngờ xảy ra, Hà Nghị thì sẽ bề quan cảm tức trong một thời gian dài, còn Hà Cương trước mắt là phải ở trong thành Côn Ngô dưỡng thương, khó có khả năng quay trở lại phái Côn Luân, nói không chừng có thể còn bị trục xuất khỏi sơn môn."

Trong bóng đêm Dịch Hân hơi thở dồn dập một hồi, một lúc sau mới thốt lên: "Thật vậy sao?"

"Thật vậy."

Dịch Hân im lặng một lát, sau đó mới nhẹ nhõm thở phào một cái, cảm giác tựa hồ như vừa trút được một tảng đá lớn luôn đè nặng trong lòng bấy lâu nay. Một lát sau, nàng nhẹ giọng cảm thán nói: "Côn Luân phái Chúng ta vẫn còn có chút đạo lý, lần này rõ ràng là muội đã làm kinh động đến nhiều vị tiền bối trưởng lão, thật sự là..."

Lời còn chưa dứt, Dịch Hân chợt thấy Lục Trần quay đầu lại đôi mắt sáng ngời thâm trầm nhìn nàng, chẳng biết tại sao, Dịch Hân bỗng nhiên cảm thấy rụt rè, âm thanh nàng phát ra cũng từ từ nhỏ dần, sau một lúc, nàng mới lắp bắp nói: "muội, muội đã nói sai cái gì sao?"

Khuôn mặt Lục Trần giống như cười mà không phải cười nhìn nàng, nói: "cô quả thật cho rằng, Bách Thảo Đường cùng Thiên Bình Đường xảy ra mâu thuẫn, đều chỉ vì cô sao?"

Dịch Hân như ngây dại, lắp bắp nói: "Không... không phải sao?"

"Lúc đầu đương nhiên là vì cô, ngày đó lúc cô từ trong rừng đi ra, tình cảnh máu tươi chảy đầm đìa vô cùng thảm thiết, cho dù là ai thấy cũng đều không chịu được, cho nên vị Nhan La sư bá kia do vô cùng cảm phần mới ra tay giúp đỡ cô, kể ra cũng có phần là thật."

"Nhưng Côn Luân phái là một môn phái như thế nào, bên trong Bách Thảo Đường có bao nhiêu cao nhân ẩn sĩ, làm sao có thể vì cô, một đệ tử mới nhập môn thân phận nhỏ bé mà đi tùy tiện trở mặt với Thiên Bình Đường, một đường khẩu quan trọng như vậy? Lúc đó, có phải chính bản thân cô cũng không thể tin được tất cả đều là vì cô đúng không?"

Dịch Hân yên lặng gật gật đầu, nói: "Lục đại ca, cuối cùng tất cả là vì cái gì vậy?"

Lục Trần cười cười, nói: "Bởi vì cũng có người nhìn huynh đệ Hà gia không vừa mắt đấy."

"Là ai vậy?"

"Cũng Giống như cô, có thể là một đệ tử của tông môn, con nhà thế gia nào đó trong thành Côn Ngô."

Gương mặt Dịch Hân có chút ngờ ngác, nghi hoặc nói: "Không thể nào, tuy rằng nhà của muội cũng coi như là một thế gia trong thành Côn Ngô, nhưng thủ thật, gia cảnh Dịch gia nhà muội những năm gần đây quả thực là không xuất hiện bất kì một nhân tài xuất chúng nào, nên các đại thế gia khác cũng rất ít để ý tới nhà của muội, nên không có chuyện có người thuộc gia đình thế gia khác giúp đỡ muội đâu."

Lục Trần thân nhiên nói: "cái ta nói không phải là chuyện đó, Vấn đề ở đây là những người có xuất thân thế gia ấy vốn từ bé đã có khác biệt nên ít nhiều cũng có cảm giác rằng mình hơn người. Nếu có người thấy tình cảnh này của cô, có chẳng sẽ nghĩ tới một vấn đề: Chẳng may người bị Hà Cương đề mất là một thiếu nữ của thế gia thì sao? Đại thế gia có lòng, có sức, có điều kiện tất nhiên không sợ, nhưng nếu là trung tiểu thế gia thì thế nào, họ đáng bị một gã trẻ tuổi mới nổi như vậy chà đạp hay sao? Lùi một bước mà nói, dù cho bây giờ có là đại thế gia, vạn nhất mấy chục một trăm năm sau gia đạo suy sụp thành như Dịch gia bây giờ, nữ nhi trong nhà lúc đó lại chẳng may gặp phải cảnh này thì sẽ thế nào đây?"

Hắn yên tĩnh ngồi trong bóng đêm, nhìn thiếu nữ bị thương kia, lạnh lùng nói tiếp: "Cho nên mấu chốt chuyện này ở chỗ nó đã xảy ra ở nơi nào. Nếu là chuyện cô bị Hà Cương khi dễ ở vùng đất Mê Loạn, thậm chí so với cảnh ngộ hôm nay còn thảm hại hơn gấp nhiều lần đi chăng nữa, thì trong Côn Luân phái cho dù có phản ứng cũng sẽ không có làm lớn chuyện lên như vậy. Còn lần này sự việc lại xảy ra ở bên trong Côn Luân phái, trước mắt biết bao nhiêu là đệ tử Côn Luân phái, cái này thật sự làm mất mặt, là một cú tát thẳng vào mặt mấy trăm thế gia lớn nhỏ trong thành Côn Ngô. Bọn họ không choi chết Hà gia huynh đệ mới là lạ."

Dịch Hân kinh ngạc giương mắt nhìn Lục Trần, như nhìn vào trong sâu thẳm bóng hình con người hắn lúc ẩn lúc hiện trong bóng đêm, rồi đột nhiên nàng nói khẽ:

"Lục đại ca..."

"Hà?"

"Huynh lúc đầu giúp muội, lúc huynh gợi ý cho muội cách làm này, có phải huynh đã nghĩ đến tất cả chuyện này rồi không?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 97: Gặp lại ở sơn môn

Dịch giả: MrChoe

Lục Trần nhìn Dịch Hân một cái, nói: "vì sao cô lại hỏi như vậy?"

Dịch Hân yên lặng cúi đầu xuống, qua một lúc lâu sau mới thấp giọng nói: "Không có gì, chỉ là muội bỗng nhiên cảm thấy huynh suy nghĩ thật sâu xa, thật là lợi hại."

"cô hối hận vì đã nhờ ta giúp sao?"

Thân thể Dịch Hân khẽ chấn động, vội vàng lắc đầu nói: "Không không không, muội không có ý đó. Muội biết huynh giúp muội là tốt với muội. Muội..."

muội từ trong thâm tâm vô cùng cảm kích huynh."

"Lúc trước cô đã đáp ứng giúp ta làm một chuyện Cô có còn nhớ không?" Lục Trần bỗng nhiên ngắt lời nàng.

Dịch Hân có một chút ngơ ngác, nói: "Đúng vậy, muội còn nhớ."

Lục Trần thân nhiên nói: "Vậy thì tốt rồi. Khi chuyện này qua đi, không cần biết kết quả sẽ như thế nào, nhưng Bách Thảo Đường giờ đây sẽ coi trọng cô hơn, thêm nữa cô vốn thiên tư cũng không kém, lại còn được Đông Phương Đào vừa ý, cho nên ngày sau ở Bách Thảo Đường địa vị của cô có thể tốt hơn so với hiện tại rất nhiều. Việc này đối với cả ta và cô đều là chuyện tốt."

Dịch Hân yên lặng, nhất thời không biết phải nói gì, Lục Trần thì đứng lên, nói: "Đã không còn sớm, cô cũng sớm nghỉ ngơi đi, ta đi đây."

Dịch Hân trong lòng khẽ động, nói: "Lục đại ca, muội nhớ là bên ngoài có rất nhiều thủ vệ mà, huynh đã vào đây bằng cách nào..."

Lục Trần đứng trong bóng đêm, hơi khẽ cười một cái, nhưng lại không trả lời nàng, thân thể lùi về phía sau, rất nhanh đã hòa mình vào trong bóng tối. Dịch Hân mở to hai mắt nhìn theo bóng đen ấy như tan dần vào trong bóng tối, tựa như mặt nước đang yên tĩnh bỗng nhiên tạo nên một chút gợn sóng nhẹ nhẹ, nhưng lúc nhìn kỹ lại, đã không còn thấy gì nữa.

※※※

Trong bóng đêm tĩnh lặng, một bóng đen lướt xuyên qua màn đêm đen kịt. Dưới ánh trăng, bóng đen đó như bay lơ lửng, lướt đi không ngừng hướng từ trên núi Thạch Bàn xuống. Lục Trần ngẩng đầu nhìn cảnh ban đêm, chỉ thấy đêm đã khuya, nhìn lại thì đã qua giờ Tý, dĩ nhiên đây là thời gian Côn Luân phái cấm đi lại.

Nói về cái luật cấm đi lại ban đêm, tính ra chỉ mỗi Côn Luân phái là có quy củ này mà thôi, còn trong các môn phái tu chân khác rất ít khi có hạn chế như thế. Vì dù sao đi nữa, các tu sĩ tu tiên luyện đạo, sinh lực lúc nào cũng mạnh mẽ dồi dào, thường thì một ngày một đêm không ngủ đối với họ cũng không phải là chuyện gì to tát. Nhưng ở trong Côn Luân phái, mỗi đêm cứ qua giờ Tý là phái này liền cấm tịch các môn hạ đệ tử đi ra ngoài, việc cấm đoán này đã có từ rất lâu, nghe nói từ thời Côn Luân phái mới sáng lập, mà tính ra phái Côn Luân đã có tới mấy ngàn năm lịch sử rồi.

Tóm lại, Côn Luân phái là một danh môn đại phái có rất nhiều quy củ, hơn nữa cách ước thúc để các môn nhân chuyên tâm tu đạo cũng có tiếng là đặc biệt cổ quái, truyền thống đó cứ như vậy được giữ vững qua mỗi năm.

Tuy nói là cấm mọi người đi lại ban đêm, Nhưng đương nhiên nơi này không thể hoàn toàn không có một bóng người, một dãy núi lớn như vậy, địa bàn lớn như vậy, nếu không có đội ngũ thủ vệ đi tuần canh gác, chẳng phải sớm đã bị vô số kẻ trộm khoắng cho sạch sẽ sao? Cho nên giữa cảnh đêm đen như mực, trên đường núi tuy rằng yên tĩnh, nhưng lẽ dĩ nhiên thỉnh thoảng vẫn sẽ có một đội mấy người thủ vệ đi tuần ngang qua.

Lục Trần âm thầm đi chuyển trên đường, lúc thấy thủ vệ từ xa hắt lên mau chóng ẩn nấp, các thủ vệ đệ tử thường có đạo hạnh ít nhất là Trúc Cơ Cảnh và họ cũng rất hiếm khi gặp một đệ tử tạp dịch đạo hạnh thấp kém nào đi ra ngoài vào ban đêm.

Núi Thạch Bàn là nơi dành cho những đệ tử chính thức của Bách Thảo Đường ở, cách nơi này một đoạn, chính là chỗ ở của đám đệ tử tạp dịch, Lục Trần đi tới phía trước một đoạn, ngang qua một lối rẽ, đến một bậc thang bằng đá hướng lên sườn núi, bước chân Lục Trần chợt khựng lại, hắt chợt nhớ, nơi đây chính là cái sơn đình mà trước đó mấy ngày hắn đã gặp Dịch Hân lúc đêm khuya.

Hắn nhớ lại những lời nói cũng như sự xuất hiện của Dịch Hân vào buổi tối hôm đó, tất cả như chỉ mới cách đây vài ngày, mọi thứ dường như đang quay ngược lại, Lục Trần có hơi chút cảm khái, nhưng cũng không có ý định dừng lại, lại tiếp tục tiến về phía trước.

Tiếng bước chân dần dần đi xa, thân ảnh của Lục Trần cũng theo sau đó biến mất trong bóng đêm, nhưng chỉ một lát sau, giữa cảnh núi rừng yên tĩnh, gió đêm rét lạnh cứ thổi nhẹ qua từng đợt, bỗng nhiên từ trong tòa đình âm u trên sườn núi kia, thấp thoáng một bóng người đi ra.

Bóng người kia trông như là một cô gái có dáng người rất thon thả, bởi vì trời đêm quá tối nên không thể thấy rõ dung mạo của nàng, nên chỉ có thể lờ mờ trông thấy dáng đứng của nàng ở bên cạnh sơn đình, cô gái đưa mắt nhìn theo hướng Lục Trần vừa đi. Gió đêm thổi qua, khiến cho những lọn tóc cũng như quần áo của nàng bay lên phấp phới, một vật như làn sóng màu sáng lóe lên trong màn đêm, chính là cái áo choàng Xích Vũ nàng đang khoác trên vai.

Nàng chỉ im lặng mà đứng trong bóng đêm, một lát sau, liền xoay người, đi lên đỉnh núi.

※※※

Thời gian trôi qua, tình hình trong núi Côn Luân đã bình thường trở lại, huynh đệ Hà Gia, người thì rời núi, người thì bế quan, chuyện này sau đó cũng nhanh chóng chìm vào quên lãng, mọi người lại bắt đầu trở về với nhịp sống nhân nhĩ, tu tiên luyện đạo như trước đây.

Trong linh điền dưới chân núi Thạch Bàn, đây cũng là thời điểm các loại linh thực đến kì trưởng thành, như thường lệ Bách Thảo Đường phái người xuống thu hoạch, sau đó theo quy củ, đem linh thực thu hoạch dư thừa chia cho đám đệ tử tạp dịch, sau đó mọi người sẽ dùng nó để đổi thành linh thạch.

Số lượng linh thạch thì có người có nhiều có người có ít, nhưng đối với đại đa số đám đệ tử tạp dịch thì đây là lần đầu tiên họ có tiền dư trong tay, cho nên trước khi bắt đầu gieo trồng cho mùa vụ tiếp theo, bọn họ có nửa tháng rảnh rỗi, một số người đem đi đổi chút ít linh đan thần dược để phụ trợ cho việc tu luyện, một số đi dò hỏi trong tông môn để mua những công pháp tu luyện tốt hơn.

Lục Trần thu hoạch cũng không tệ, được tới ba mươi viên linh thạch, có thể xem là nhiều nhất trong đám đệ tử tạp dịch. Nhưng mà linh thạch ở trong tay hắn còn chưa kịp nóng, đã có một vị khách không mời mà đến tìm gặp hắn.

"Mời khách đi chứ, Lục đại ca!" lúc Dịch Hân tìm được Lục Trần, nàng hai mắt hí lại cười hi hi.

Tuy rằng đêm hôm trước Dịch Hân bị thương nên nhìn có chút tinh thần không tập trung, nhưng mà dần dần thương thế chuyển biến tốt, nàng vẫn âm thầm đối với Lục Trần có vài phần kính trọng, vài phần thăm coi hắn là bằng hữu đáng tin cậy nhất, nên vẫn thường lên lút chạy đến tìm hắn nói chuyện.

Ngày phát linh thạch hôm nay, chưa gì Dịch Hân đã tìm tới tận cửa tổng tiền rồi.

Lục Trần tức giận nhìn cô gái đang cười tủm tỉm, nói: "Nhà của cô rõ ràng là gia đình có tiền, sao lại cứ đến tìm kẻ nghèo hèn ta vậy?"

Dịch Hân cười nói: "đâu có liên quan, ăn đồ của huynh mời mới thơm ngon."

Lục Trần nói: "... Cô học ai cái tính xấu đó vậy."

Dịch Hân liền kéo hắn đi, trong miệng nói: "Đó cũng là học xấu từ huynh thôi, bớt nói nhảm lại..., đi mau, đi mau. Hơn nữa, đã lâu muội không gặp A Thỏ rồi, huynh thật là không tốt, lúc lên núi lại bỏ nó lại trong thành Côn Ngô, thật đáng thương."

Lục Trần không lay chuyển được nàng, chỉ có thể đi theo, cũng đã lâu rồi hắn không xuống núi, hắn cũng đang định có thời gian rảnh sẽ đi tìm lão Mã. Hai người cùng đi đến sơn môn ở chân núi phía nam, lúc đang định rời khỏi cổng đền thờ nguy nga hùng vĩ của Côn Luân phái, bỗng nhiên thấy phía dưới đột nhiên truyền đến tiếng huyền áo, các đệ tử Côn Luân ở phía trước đột nhiên đứng dạt sang hai bên đường, sau đó liền có một đoàn người đi tới.

Lục Trần và Dịch Hân có chút hoài nghi, không rõ là chuyện gì, nhưng cũng đứng qua một bên theo mọi người. Không lâu sau, đoàn người kia đã đi ngang qua bọn hắn, người cầm đầu là một vị lão nhân tóc bạc, gương mặt hồng hào, tiên phong đạo cốt, khí thế quả thực bất phàm, nhìn qua như là một vị cao nhân đắc đạo; đi bên cạnh lão già khí thế hơn người này là một tiểu cô nương, tuổi chừng mười tuổi, khí chất xuất trần, dung mạo tuyệt mỹ, hơn nữa điều làm người ta ngạc nhiên nhất chính là, nàng tuy tuổi còn nhỏ, nhưng trên người đã phảng phất một loại khí tức lạnh lạnh thanh khiết, giống như sen trắng trên núi tuyết, làm cho người ta không dám lại gần.

Lục Trần đứng ở một bên bỗng nhiên nhíu mày, nhìn vào khuôn mặt cô gái kia, hắn chợt nhận ra hình như đã từng thấy qua cô bé thanh khiết xinh đẹp vô luân này trước đây rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 98: Nhàn xử lạc tử

Dịch giả: MrChoe

Lúc đi ngang qua Lục Trần, tiểu cô nương với thần sắc lạnh lùng không chút biểu cảm kia dường như cảm thấy có điều gì khác lạ nên ánh mắt liền nhìn lướt qua phía hắn một cái. Vừa vặn lúc đó Lục Trần cũng đang nhìn nàng, ánh mắt hai người chạm nhau, bất giác, cả hai đều đồng thời quay mặt đi.

Thiếu nữ dung mạo tuyệt mỹ lạnh lùng đi thẳng lên núi, lúc này các đệ tử Côn Luân ở sơn môn mới thở dài một hơi, liên tục xì xào bàn tán, nhưng hầu như không người nào biết được thân phận của thiếu nữ kia. Nhưng mà lão già đi cùng, thì có không ít người nhận ra chính là một vị tu sĩ Kim Đan rất có thực lực của bốn môn là Trác Hiên, cả thân phận và địa vị của lão đều không hề đơn giản, lão chính là sư đệ của đương kim Chương môn phái Côn Luân Nhân Nguyệt chân nhân, đồng thời cũng là đệ tử thứ hai của Bạch Thần chân quân quanh năm bế quan tu luyện ở "Đông Phong" là một trong bốn tòa kỳ phong trên Thiên Khung Vân Gian.

Vì vậy việc nhân vật có thực lực không nhỏ của bốn môn lại đích thân đưa lên núi vị tiểu cô nương kia, tự nhiên là khiến không ít người động tâm, lập tức đã có người suy đoán có thể là Trác Hiên thượng nhân vừa mới thu được một đệ tử mới và cô bé kia quả thật là đã tu mấy đời mới được phúc khí lớn như vậy.

Lúc Lục Trần đi ra khỏi sơn môn, quay đầu lại nhìn một cái, chỉ thấy đoàn người kia sớm đã biến mất ở ngọn núi xa xa, ánh mắt của hắn chớp lên, nhưng liền sau đó lại nhẹ nhàng lắc đầu, miệng nở một nụ cười, thần sắc trên mặt có chút kỳ quái.

"Lục đại ca, huynh cười cái gì thế?" Dịch Hân ở ngay bên cạnh, thấy được ánh mắt của hắn, mở miệng hỏi.

"Không có gì." Lục Trần đáp qua loa một câu, cười nói, "Đi thôi, chúng ta mau vào thành Côn Ngô xem con chó ngu xuẩn kia có chết đói chưa."

Dịch Hân cười đáp ứng, nhưng lập tức đứng lại, nhìn Lục Trần đầy hoài nghi mà hỏi: "Lục đại ca, chẳng lẽ huynh đi nhờ vả một người thường xuyên hay bỏ đói A Thỏ chăm sóc nó sao?"

※※※

"nói thật ta có chết đói cũng chưa đến lượt nó chết đói đâu!"

Trước cái khung cửa hẹp đến nỗi có thể giăng lưới bắt chim trong Hắc Khâu các, lão Mã mập tỏ ra vô cùng bất bình với Lục Trần, phàn nàn nói, "hày Lục Trần, ta hỏi thật ngươi nhé, rốt cuộc là ngươi tìm ở đâu ra một con chó dữ gian manh đến vậy!"

"A Thổ không phải chó dữ!" Dịch Hân ở bên cạnh nói vọng vào, chỉ thấy nàng giờ phút này mặt mày hớn hờ mà ngồi xổm ở một bên trên mặt đất, vừa nói xong, nàng liền xoay người sang hướng khác. Nơi đó con chó A Thổ với bộ lông màu đen bóng loáng đang vui vẻ nhảy nhót bên người nàng, ra sức vẫy đuôi, cái đầu chó không lúc nào yên mà cứ cọ cọ vào người nàng, thỉnh thoảng còn thè lưỡi ra liếm vào mặt và tay Dịch Hân, Dịch Hân thì không ngừng trêu chọc nó rồi lại cười lên ha ha ha không ngừng.

"Làm sao vậy, nhìn bộ dạng của ngươi có chút tiều tụy đấy." Lục Trần cười với lão Mã nói.

"Nói nhảm cái gì vậy, ta hỏi ngươi, giả như ngươi phải nuôi một con chó như vậy trong nhà, ngươi có cảm thấy thư thái không?" Lão Mã cảm tức nói.

"A Thổ làm sao? Ta nhớ con chó này rất đàn, có vẻ rất trung thực đó."

Lão Mã hừ một tiếng, nói: "Ta chưa bao giờ thấy qua một con chó nào tham ăn đến như vậy, giống như suốt ngày nó chỉ lo nghĩ xem là nên lấy cái gì ăn, đồ ăn đủ cho chó nhà khác ăn ba ngày, nó chỉ ăn có một ngày là hết. Hơn nữa mặc kệ đồ đó sống hay chín, mặc kệ ta giấu ở nơi nào, con chó này tựa hồ như dù có chôn sâu trong ba tấc đất nó cũng có thể tìm ra. Cuối cùng ta điên máu, dứt khoát không mua gì cho nó ăn nữa thì nó bắt đầu tìm cách ăn vụng linh thảo trên quầy của ta!"

"Há?" Lục Trần nghe vậy, mặt có chút ít kinh ngạc, nói, "Tại sao có thể như vậy, trước kia ta quả thật chưa hề thấy nó như vậy đó."

Nói rồi hắn quay lại phía A Thổ vẫy vẫy tay, kêu một tiếng: "A Thổ, lại đây."

Con chó đen A Thổ lập tức khoan khoái nhảy về phía trước, nó là một con chó có thân hình trắng kiện, tuy rằng chân sau vẫn còn khập khiễng.

Lục Trần ngồi xổm người xuống sờ đầu A Thổ, nhìn nó kỹ hơn, quả nhiên thấy A Thổ đã có vẻ trưởng thành hơn một chút, hơn nữa bộ lông toàn thân sáng bóng mềm nhẵn, xem ra đích thực là ăn uống rất no đủ..

Hắn ngừng đầu nhìn lão Mã một cái, nở nụ cười, còn lão Mã thì tròn mắt nhìn lại hắn.

"Ngươi chăm sóc nó quả không tệ." Lục Trần đối với lão Mã nghiêm mặt nói, "Ta cảm thấy ngươi rất thích hợp nuôi dưỡng chó đó."

"Nuôi dưỡng cái đầu của ngươi!" Lão Mã liên tục phát tay, nói, "Mau mau mang nó đi dùm, bằng không thì lão tử sớm muộn gì cũng làm thịt nó."

Lục Trần cười cười đang định nói gì nữa, thì bên cạnh Dịch Hân đã lại gần, cười hi hi nói: "Lục đại ca, chúng ta mang A Thổ lên trên núi đi."

"A, vậy thì tốt quá rồi!" Không đợi Lục Trần mở miệng, lão Mã đã sáp lại gần miệng nở nụ cười thân thiện mà đáp ứng ngay không để cho Lục Trần kịp có cơ hội cự tuyệt. Lục Trần đẩy lão mập ra, sau đó nói với Dịch Hân: "Ta bây giờ còn là đệ tử tạp dịch, mang nó lên núi bất tiện lắm."

Dịch Hân khoát khoát tay, cười nói: "Không có việc gì không có việc gì, muối có thể mà, ta mang A Thổ lên núi đi, muối sẽ nuôi dưỡng nó."

Lục Trần lắc đầu, cười nói: "cô thật đúng là đối với con chó đàn này có phần coi trọng nhĩ."

Khuôn mặt Dịch Hân lộ đầy vẻ triu mến, sờ lên đầu A Thổ, cười nói: "Chúng ta đã từng cùng nhau vượt qua hoạn nạn mà, có phải không A Thổ?"

A Thổ sủa lớn: "Gâu, Gâu, Gâu..."

※※※

Đề mặc Dịch Hân đang hưng phấn chơi đùa với A Thổ trong tiểu viện, Lục Trần cùng lão Mã thì đi tới một bên hành lang, hắn khẽ nói với lão Mã.

"chuyện xảy ra với Hà gia huynh đệ, ngươi cũng biết rồi sao?"

"Ừ." Lão Mã lên tiếng, ánh mắt nhìn về phía Dịch Hân vẫn đang ôm A Thổ chơi đùa, lão đặc biệt chú ý vào vết sẹo màu sáng trên gò má nàng, sau đó thân nhiên nói, "Tiểu cô nương này ta quả thật không thể tin là cô ta có thể làm được chuyện đó."

Lục Trần nói: "Người bị ép, thì có chuyện gì mà làm không được."

Ánh mắt Lão Mã chuyển hướng sang nhìn hắn, nói: "Là người khác bức, hay là ngươi bức cô ta?"

Lục Trần nói: "Nếu là ta đi bức cô ta, ngươi nghĩ cô ta còn đi cùng ta đến đây sao?"

"nói cũng đúng." Lão Mã thừa nhận, sau đó lại nói, "Tên Hà Cương hiện tại đã bị trục xuất khỏi sơn môn, Hà Nghị sẽ không còn được gặp người đệ đệ duy nhất này của hắn được nữa sao?"

Lục Trần nói: "bản thân hần có quá nhiều phiền toái rồi, thế lực ngầm của thế gia thành Côn Ngô trong Côn Luân phái quả thực không nhỏ, hiện tại mọi người đều căm ghét người này, nếu hần đủ thông minh muốn tránh thoát trận gió này, tôi thiếu phải bề quan một năm mới nên trở ra."

Lão Mã cười gât gât đầu, đang định nói tiếp, bỗng nhiên lại nghe Lục Trần nói: "Đúng rồi, Hà Cương có lẽ đang được giấu ở trong thành Côn Ngô, chỉ là đại ca của hần đã kín đáo an bài ở một nơi bí mật nào rồi. Người đi tìm thử xem tằm tích hần ở chỗ nào, sau đó báo cho ta biết."

Lão Mã ngưng một chút, hỏi: "Người cũng có cừu oán với Hà Cương à?"

"Không có."

Lão Mã chần chờ một chút, lại liếc nhìn Dịch Hân một cái, nói khẽ: "Tiểu Lục à, người đừng nói với ta là...Người đang tìm cách giúp cô ta hả giận đó nhé?"

Lục Trần trên khuôn mặt không chút biểu cảm, nói: "Không phải. Ta chỉ cảm thấy người này đích thị là một tên du côn, một khi hần chưa chết, nếu biết được một chút tung tích động tĩnh của hần, có lẽ tương lai sẽ hữu dụng."

Lão Mã ngẫm nghĩ, nói: "Thôi được rồi, việc này ta sẽ đi làm giúp người, nhưng mà khả năng sẽ mất một thời gian mới có thể tìm được."

"Không vội, người cứ từ từ mà làm."

Lão Mã bỗng nhiên nở một nụ cười, nhìn Lục Trần nói: "tên phế vật Hà Cương kia làm gì có giá trị nữa, ta nghĩ người chắc hẳn là đang nhắm vào Hà Nghị chứ gì?"

Lục Trần thờ dãi, nói: "tên đầu trọc chết bầm quen thói chỉ tay năm ngón của chương quỳ, chỉ biết ngồi đó ra lệnh bắt ta đi tìm người cho lão, sau đó bản thân lão thì đi xa vạ dẫm ngoài tiền thành. Người nghĩ xem Côn Luân phái này to như vậy, có vô số đệ tử, ta thật sự không khác gì như mò kim đáy biển. Nhưng mà nói chung ta cũng đã nghĩ tới một điểm."

Lão Mã hai mắt tỏa sáng, nói: "Là cái gì?"

Lục Trần mỉm cười, nói: "Tên nội gian Ma giáo kia muốn làm chuyện lớn như vậy, chắc hẳn đã tính toán không ít, bản thân hần tất nhiên cũng là một nhân tài cực kì xuất sắc. một nhân vật như vậy, đương nhiên phải là người xuất chúng trong Côn Luân phái, cho nên ta muốn tìm, tất nhiên phải tìm trong số những nhân vật tinh anh kia rồi..."

"Hà Nghị, có lẽ cũng được coi là một nhân vật lợi hại đấy."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 99: Thiếu nữ trong rừng

Dịch giả: MrChoe

Quả không nằm ngoài dự liệu của hai người, lúc vừa về lại núi, đến trước sơn môn Côn Luân phái, khi vừa định dắt con chó đen A Thổ vào thì liền bị các thủ vệ lập tức ngăn lại. Lục Trần thân phận chỉ là đệ tử tạp dịch nên không thể nói lời nào, còn Dịch Hân thì ôm vẫn ôm khư khư con A Thổ, im lặng nhìn bọn đệ tử thủ vệ Côn Luân phái, ánh mắt đầy vẻ cầu khẩn, những đệ tử thủ vệ này ngưng nhìn nhau một hồi, rốt cục cũng cho qua.

"Côn Luân phái không cho phép mang chó mèo lên núi, bất cứ ai làm như vậy đều bị những đệ tử thủ vệ kia ngăn lại ngay sơn môn." trên đường đi lên núi Côn Luân, Dịch Hân đặc ý nói với Lục Trần "Nhưng mà muội đã đặc biệt tìm hiểu môn quy của tông môn, chuyện này quá nhỏ, nhỏ đến mức lịch đại tổ sư của chúng ta căn bản là không có đem việc này xếp vào trong môn quy. Hơn nữa núi Côn Luân to lớn như thế, mặc dù không có yêu thú, nhưng các loại thú rừng mèo con trong khu rừng cạnh núi cũng quả thực là có không ít, đâu thể nào cấm tiệt được phải không?"

Lục Trần nở một nụ cười, nói: "Thông minh."

Dịch Hân le lưỡi, cười hắc hắc, sau đó cúi người vỗ vỗ lên đầu con A Thổ đang đi sát bên cạnh, thờ dãi: "Kỳ thật cũng là do mấy vị sư huynh kia biết rõ chuyện của muội, thấy muội đáng thương nên mới dễ dãi với muội mà thôi. Nhưng như vậy cũng tốt, có thể cho A Thổ cùng lên núi với muội, những đau khổ của muội trước kia cũng được an ủi phần nào."

Lục Trần bật cười, lại đi thêm một đoạn đường nữa, đến chỗ hai người phải tách ra.

Bất ngờ, lúc này A Thổ theo thói quen lại đi theo hướng của Lục Trần, Dịch Hân quá sức tức giận, ôm ghì con chó đen A Thổ vô lương tâm lại mà khuyên can mãi, thậm chí uy hiếp dụ dỗ nó cùng đi với nàng, ai ngờ con chó đàn A Thổ này vẫn không thay đổi ý định, vẫn quyết tâm đi theo Lục Trần.

Cuối cùng, biết không thể làm gì khác được, Dịch Hân với vẻ mặt buồn rười rượi, đành vẫy tay từ biệt nó, cũng may là dù sao từ hôm nay nó đã ở trong núi Côn Luân rồi, muốn đến thăm A Thổ thì bất cứ lúc nào cũng có thể dễ dàng tìm tới được.

Đội Dịch Hân đi xa rồi, Lục Trần lúc này mới mang theo A Thổ trở về chỗ ở của mình, con A Thổ vốn vẫn đi bên cạnh hắn, nhưng lúc này dường như phát hiện ra rằng nó đang ở trên một vùng đất mới lạ trên mặt đất và lặn lội, nên hưng phấn chạy tới chạy lui.

"Con chó đen què chân này, không hiểu vì cái gì mà cứ nhất định phải đi theo mình, lúc ở vùng đất Mê Loạn có thể giải thích là do "Bản năng" của loài chó, nhưng tính ra cũng đã quá lâu rồi, lại thêm một thời gian dài nó ở cạnh lão Mã, vậy mà bây giờ con chó đen này vẫn thích gần gũi với mình, có vẻ như có gì đó không đúng thì phải." Lục Trần cứ nghĩ tới nghĩ lui nhưng vẫn không thể hiểu được, nên cuối cùng hắn như tự cười nhạo chính mình: "có lẽ là ngu tâm ngu, mấ tâm mấ..."

※※※

Đám đệ tử tạp dịch là nhóm người có nhân số nhiều nhất nhưng địa vị thấp nhất trong Côn Luân phái, Lục Trần là một trong những đệ tử tạp dịch đó, nên tất nhiên không thể giống một đệ tử chính thức như Dịch Hân có thể ở trên núi Thạch Bàn, lại càng không cần phải so với Hà Nghị vốn là đệ tử tinh anh nên có được động phủ cho riêng mình.

Nơi hắn ở chỉ là trong một khe núi vắng vẻ tại Thạch Bàn cốc, ở đây có rất nhiều phòng, chuyên dành cho những đệ tử tạp dịch ở. Căn phòng của Lục Trần là một gian phòng không bắt mắt chút nào, căn phòng không lớn, chỉ có một cái cửa trước và một cửa sổ, tường xám ngói đen, trông có vẻ khá tù túng.

Mở khóa cửa đẩy cửa phòng ra, Lục Trần theo thói quen dừng ở cửa ra vào một chút, phía dưới chân hắn, con A Thổ tò mò từ phía sau thò đầu vào nhìn quanh.

Sau một chốc, Lục Trần đi vào, chỉ thấy trong phòng bày biện đơn giản, ngoài cái bàn còn có một cái giường lớn, trừ hai cái đó ra, gần như không có một món đồ dùng nào khác.

A Thổ kêu "Gâu Gâu" hai tiếng, sau đó liền nhảy lên cái giường lớn, nằm sấp đối diện với Lục Trần nhếch miệng cười như kiểu không thể khép miệng lại được.

"Chó đàn..." Lục Trần vẻ mặt ghét bỏ nhìn A Thổ, đi tới vỗ vào mông nó một cái, đuổi ra khỏi giường, trong miệng nói, "thân hình mày dơ bẩn như vậy, có tính để cho ta ngủ trên này nữa hay không vậy."

"Gâu Gâu!" A Thổ đắc ý vẫy vẫy đuôi, sau đó ngửi ngửi xung quanh căn phòng, một lát sau, nó liền chạy tới gần cửa nằm gục mặt trên mặt đất.

※※※

Hôm sau, Dịch Hân tìm đến đây, đồng thời còn mang đến rất nhiều đồ ăn A Thổ yêu thích, con chó đen này cao hứng nhảy cẫng lên, "Gâu Gâu" sủa to đến mức đứng từ xa cũng có thể nghe thấy được.

Cho A Thổ ăn no xong, Dịch Hân liền hỏi Lục Trần ngày hôm qua đã cho A Thổ ăn cái gì, Lục Trần tỉnh rụi nói chung quanh là núi rừng, con A Thổ đói thì cứ tự vào trong rừng tìm đồ ăn, ăn no rồi dĩ nhiên là lại quay trở lại.

Dịch Hân ngây người gần nửa ngày, thiếu chút nữa là ôm A Thổ nước mắt chảy ròng, đáng hận cho con chó A Thổ vô tâm, không biết nhìn người, đã biết rõ ở bên con người vô tâm kia sẽ không sung sướng gì mà vẫn hào hứng vẫy vẫy đuôi, cùng Dịch Hân thân mật thì cũng có thân mật, nhưng một khi Dịch Hân muốn mang nó đi, A Thổ liền liều chết không chịu.

Mặc dù đã cố thử dụ dỗ mấy lần, Dịch Hân rốt cục vẫn không thể thay đổi được gì nên, đành bỏ qua ý định mang nó theo, nàng âm thầm quyết định rằng về sau sẽ thường xuyên lui tới nơi này, quan tâm chiếu cố cho con chó nhỏ đáng thương không cha không mẹ này nhiều hơn nữa.

Đối với tấm lòng của Dịch Hân, Lục Trần vốn chẳng thêm quan tâm, còn con A Thổ thì chỉ có lúc ăn là nó ra sức nịnh bợ nài, nhưng ăn no rồi là lơ luôn, không có chút nào gọi là tỏ ý cảm kích.

Thời gian cứ như vậy trôi qua từng ngày, nháy mắt đã lại đến vụ gieo trồng linh thực thứ hai, như thường lệ Lục Trần lại tiếp tục gieo trồng vụ mới, chỉ có một điểm khác biệt là, lúc này ở bên cạnh hắn có thêm một con chó đen hiếu động chạy loanh quanh.

Đồng môn đệ tử tạp dịch ban đầu thấy bên cạnh Lục Trần đột nhiên xuất hiện thêm một con chó cũng cảm thấy có chút ngạc nhiên, nhưng chuyện này cũng chẳng phải chuyện lớn gì, nên dần dà cũng chẳng ai thêm bận tâm đến nữa.

A Thổ đi theo Lục Trần cả ngày, lúc Lục Trần làm việc trong linh điền, nó lại đi lang thang khắp nơi trong Thạch Bàn cốc, đôi khi lại tháo chạy về phía núi rừng, đôi khi lại nằm sấp gục đầu trên đồng ruộng mà ngủ, ở nơi này con người ta thì lúc nào cũng trông ngóng các tiên gia trong môn phái, còn với A Thổ, từng ngày trôi qua với nó như vậy đã thực là quá mãn nguyện rồi.

Nó cứ Ăn no rồi nằm ngủ, tỉnh ngủ liền đi chơi, chơi mệt mỏi lại ngủ tiếp, ngủ dậy là lại ăn, sung sướng đến mức thần tiên cũng không bằng được.

Cứ như vậy thời gian thấm thoát trôi qua, một ngày nọ vào lúc giữa trưa, con A Thổ rời khỏi Thạch Bàn cốc, chạy vào một khu rừng bên cạnh. Mấy ngày qua nó đã chạy loanh thám dò khắp nơi, hầu như mọi nơi ở Thạch Bàn cốc này nó đều đã thám dò rồi, cũng đã để lại dấu "Nước tiểu" ở những nơi đã đi qua. Mảnh rừng trước mắt kia thuộc hướng Bắc Thạch Bàn cốc, là vùng đất nó chưa thám dò qua.

A Thổ lòng tràn đầy sự tự tin bước chân vào cánh rừng này, tương tự như đã từng dò xét những nơi khác tại linh địa này trước đây, nó bắt đầu ngửi ngửi khắp nơi. Trong rừng cây rất là yên tĩnh, thỉnh thoảng lại có tiếng chim hót vang, cũng không biết là từ chỗ đâu cành rậm rạp nào truyền đến. Ánh mặt trời từ khe hở giữa những cành lá len lỏi rơi xuống, chiếu sáng cả con đường bằng phẳng trong rừng.

A Thổ vừa đi vừa ngửi ngửi, khi thì chạy chậm, khi thì đi thong thả về phía trước, bất giác đã đi rất xa rồi.

Đột nhiên, tại một nơi nơi vắng vẻ có chút phần âm u trong khu rừng, một cái bóng mờ mờ thoáng ẩn hiện sau một khóm cây cành lá rậm rạp.

hai cái lỗ tai A Thổ đột nhiên dựng thẳng lên, nó dừng bước, xoay phắt lại, trong miệng gầm gừ mấy tiếng trầm thấp, ánh mắt lộ đầy vẻ hung dữ.

Nhưng phía sau nó hoàn toàn không có vật gì, chỉ có rừng cây trông hươ trông hoác.

A Thổ chăm chăm nhìn về phía chỗ trống trong khu rừng trong chốc lát, rồi nó dần dần trầm tĩnh lại, trong mắt tựa hồ có vài phần nghi hoặc, nhưng rồi nó vẫn xoay người lại tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Vừa đi được vài bước, đột nhiên một thanh âm nghe như tiếng bước chân người đập lên những cành cây khô từ trong rừng truyền tới bên tai nó.

âm thanh "lắc rắc" truyền đến, A Thổ nhảy dựng lên, hướng về phía phát ra âm thanh gầm gừ nhẹ cả hàm răng đầy những răng nanh sắc nhọn ra.

Ở cái hướng kia, bỗng nhiên một trận cành lá lắc lư, từ sau một khóm cây dần dần hiện ra một bóng người.

Một tiểu nữ hài dung nhan mỹ lệ dị thường, phảng phất chút lạnh lạnh xuất hiện sau một khóm cây cách đó không xa, ánh mắt có chút ngạc nhiên đang đứng nhìn về phía con chó đen.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 100: Thiếu nữ huyết thủ

Dịch giả: MrChoe

Ở sâu bên trong rừng cây yên tĩnh, cách đó một lùm cây, chó đen A Thổ cùng với thiếu nữ vừa xuất hiện kia giương mắt nhìn nhau.

Chẳng hiểu tại sao, A Thổ trông như vẻ có chút căng thẳng, đôi mắt chó trừng lớn, nhìn chăm chăm không nháy mắt về phía cô gái đang đứng đằng sau khóm cây kia.

Rồi nó bỗng nhiên ngược đầu lên, sau đó dùng mũi ngửi ngửi trong không khí vài cái, nó lui về phía sau một bước, bộ lông trên cổ dựng thẳng lên, miệng lộ ra những cái răng nanh sắc nhọn gầm gừ vài tiếng trầm thấp nhìn tiểu cô nương kia.

"à, thì ra là một con chó..." tiểu nữ hài ở phía sau khóm cây, ánh mắt cũng đang dò xét con A Thổ, tựa hồ cũng có vài phần kinh ngạc, xen lẫn chút tò mò, một lát sau, cành lá đột nhiên lay động, nàng đã từ đằng sau khóm cây kia đi ra.

Như một tiên nữ giáng thế, phong thái thanh nhã không vương bụi trần, nàng tiến lên trước một bước, tay phải giấu đằng sau lưng, nhẹ nhàng đưa, tay trái buông thõng bên người, nàng dần dần lộ ra vẻ tươi cười, pha chút ngây thơ, hướng đến A Thổ đi tới.

"GRur..." trong cổ họng A Thổ phát ra tiếng gầm gừ có phần to hơn lúc nãy, tựa hồ đối với thiếu nữ xinh đẹp này tràn đầy vẻ thù địch và cảnh giác.

"Ồ?" Cô gái cảm thấy bất ngờ, dừng bước lại, đối với A Thổ vẻ hứng thú dường như đã tăng thêm vài phần, ánh mắt trong veo sáng ngời lại nhìn A Thổ dò xét, nàng trầm ngâm một hồi, sau đó chợt nghĩ tới điều gì đó, liền mỉm cười.

"Người lại đây đi..." Người thiếu nữ kia ở cách A Thổ khoảng sáu bảy thước, ngồi chồm hóm xuống, tay phải vẫn giấu ở sau lưng, tư thế vô cùng cô quái, sau đó nàng nâng tay trái lên, làm lộ ra làn da trắng như tuyết, thoát nhìn có chút xanh xao nhưng trông rất mịn màng và mỹ lệ.

Nàng đưa tay vẫy vẫy con A Thổ, thanh âm có tình hạ thấp xuống nghe như lời thầm thì hết sức nhẹ nhàng, phảng phất có phần ngại dè khó tả: "chó con, người lại đây đi."

A Thổ vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, con mắt nhìn chăm chăm vào tiểu nữ hài xinh đẹp kỳ dị kia với vẻ đề phòng, đối với lời mọi gọi của nàng nó hầu như không thèm để vào tai.

Trong rừng, bầu không khí trở nên im lặng và có phần lạnh lẽo, nhưng mà cô gái kia có vẻ như cũng không thèm để ý, hai mắt nhắm lại, ánh mắt dường như sáng hơn, nhìn A Thổ, nở một nụ cười, lát sau nàng duỗi mấy ngón tay ra vẫy A Thổ nói: "chó con, người không phải là đang rất đói hay sao? Người ăn chưa đủ no có phải không?"

A Thổ vẫn nhìn chằm chằm vào nàng, trong miệng phát ra âm thanh trầm thấp và mơ hồ, nửa như phẫn nộ, nửa như nghi hoặc.

Thiếu nữ nở nụ cười, ngồi chồm hổm trên mặt đất, trong thanh âm dần dần mang thêm vài phần hấp dẫn khó tả, Thật khó có thể tưởng tượng được một giọng nói quý mị như vậy lại có thể phát ra từ miệng của một cô gái nhỏ chỉ mới khoảng mười tuổi.

"Ta có thể giúp ngươi, lại đây đi, ta sẽ cho ngươi ăn một thứ."

"Một món ngươi thực sự thèm muốn, nhưng chưa thấy qua bao giờ..."

Nàng mỉm cười, thần thái thanh khiết xinh đẹp tựa như tiên nữ, nhưng trong đôi mắt kia lại lóe lên những tia lửa như lửa từ địa ngục, vô cùng đáng sợ.

A Thổ có chút ngần ngại như thể vẫn còn lưỡng lự, nhưng chỉ một lát sau, nó dường như không thể cưỡng lại sự hấp dẫn thần bí này, rốt cục vẫn phải bước về phía trước, chậm rãi đi tới gần tiểu cô nương kia.

Nó không hề nhe răng trợn mắt, bộ lông trên cổ cũng đã bình thường trở lại, cái đuôi thỉnh thoảng vẫn lay động một cái, nhưng phần lớn thời gian, A Thổ vẫn nhìn tiểu cô nương này với ánh mắt đầy nghi ngờ xen lẫn vài phần thận trọng.

Thiếu nữ trên khuôn mặt từ từ lộ ra nụ cười hài lòng, vươn tay ra nhẹ nhàng sờ vào ót A Thổ một cái, A Thổ bất chợt co người lại về sau một chút, sau đó giọng nói của thiếu nữ kia trở nên sâu thẳm mà phiêu hốt, cánh tay phải từ sau lưng chậm rãi đưa ra.

"Ăn đi, ăn đi nào, ta biết rõ cái mà ngươi đang thèm khát trong lòng nhất chính là cái này..." Nàng thì thầm nói với A Thổ.

Ánh sáng từ khe hở giữa những cành lá rậm rạp rơi xuống, bỗng nhiên, từ sâu trong khu rừng này tất cả đột nhiên ngưng bật, gió ngừng thổi, cây ngừng lay, toàn bộ đất trời như dừng lại.

Một vết đỏ thẫm như máu bỗng nhiên hiện ra, vật vừa xuất hiện trong tay phải của nàng như vẽ lên đất trời một vết máu trước mắt A Thổ, khiến cho người xem không khỏi giật mình.

Máu tươi đang phập phồng trên làn da non mịn kia, chảy đầm đìa dọc theo cánh tay nàng rơi xuống đất.

Máu tươi đang chảy đầm đìa trên cánh tay cô gái, khiến cho người ta trông thấy không rét mà run!

Mùi máu tươi đậm đặc trong nháy mắt như nước thủy triều, từ trong rừng cây tuôn ra như che phủ cả đất trời.

※※※

"Lục đại ca!"

Một giọng nói trong trẻo, từ trên bờ ruộng truyền tới, Lục Trần ngẩng đầu nhìn lên, trông thấy Dịch Hân đang đứng ở cạnh đó tươi cười vẫy tay với hắn.

Lục Trần ném mớ công cụ trong tay đi, vỗ vỗ hai tay vào nhau cho sạch hết bùn đất, sau đó đi tới ngồi xuống bên mép bờ ruộng, cười hỏi: "Sao cô lại tới đây?"

Dịch Hân cười hì hì nói: "Hôm nay không có việc gì làm, nhàn rồi quá nên muội chạy tới đây chơi."

Lục Trần bĩu môi, cảm thán nói: "Làm người cũng có chênh lệch thật lớn, đệ tử tạp dịch bọn ta làm suốt ngày không một mồi dưới chân núi gần chết mà lợi nhuận kiếm được không có bao nhiêu, còn cô chỉ làm hai ba ngày, còn lại thì nhàn rồi mà vẫn kiếm được đầy bốn đầy bát, cái thần bàn trong bụng kia không phải là cũng hơn ta đến mấy cây cột sao?"

Dịch Hân vốn ngồi xổm ở bên cạnh hắn, nghe vậy gò má đỏ lên, suýt Lục Trần một cái, nói: "Lại nói bậy à!"

Lục Trần cười ha ha, Dịch Hân đảo mắt nhìn bốn phía xung quanh rồi hỏi: "Ồ, A Thổ đâu rồi? Chẳng phải nó vẫn hay đi theo huynh tới nơi này sao?"

Lục Trần "Ừm" một tiếng, cũng nhìn nhìn bên cạnh, tuy rằng không thấy được bóng dáng con A Thổ nhưng vẫn bình thản nói với Dịch Hân: "Con chó đàn kia không chịu ngồi yên, thích chạy lung tung đến chỗ này chỗ kia, nó rất thích chạy vào trong rừng, lúc này chắc là lại chạy đến chỗ nào đó trong rừng rồi."

"Vậy à!" Dịch Hân xem ra có chút thất vọng, nhưng sau đó vẻ mặt lại chuyển sang lo lắng nói với Lục Trần: "Lục đại ca, A Thổ mới đến nơi này không lâu, ở đây địa bàn thì to lớn, khắp nơi đều là núi rừng khe rãnh, có khi nào A Thổ nó đi lạc đường không?"

Lục Trần chẳng hề bận tâm khoát tay, nói: "Không có chuyện gì đâu, cô không cần phải lo lắng."

Dịch Hân bất đắc dĩ nhìn Lục Trần, cũng không biết vị Lục đại ca này vì lẽ gì mà có thể nói chắc chắn như vậy, nhưng trước mắt chính nàng cũng không biết tìm A Thổ bằng cách nào, đành nén nỗi lo lắng kia xuống mà nhìn Lục Trần nói: "Lục đại ca, huynh không muốn nhờ muội làm chuyện gì sao?"

Lục Trần nhìn về phía dãy núi phía xa, cũng không quay đầu lại, thuận miệng đáp: "Làm chuyện gì?"

Dịch Hân nói: " lần trước huynh không phải là đã từng nói qua, giúp muội nghĩ kế, sau khi thành công thì muội phải đáp ứng giúp huynh làm một chuyện sao?"

"À, là chuyện đấy à." Lục Trần như đã nhớ lại, quay đầu nhìn Dịch Hân, thần thái nhẹ nhõm, cười nói: "Sao vậy, bộ... cô gấp lắm sao?"

Dịch Hân lắc đầu, nói: "Muội đương nhiên không vội rồi, nhưng mà sự kiện kia... Huynh thật sự đã giúp muội một việc rất lớn, muội vẫn nghĩ sẽ phải làm một việc gì đó để báo đáp Lục đại ca."

Lục Trần nói: "Tạm thời ta còn chưa nghĩ ra, đợi nghĩ kỹ rồi nói sau."

"Vậy cũng được." Dịch Hân ngồi xồm cũng khá lâu rồi, nên cảm thấy hai chân hơi có chút đau nhức, nàng liền nhảy xuống bờ ruộng ngồi bệt xuống đất ngay bên cạnh Lục Trần.

Lục Trần nhìn nàng một cái, nói: "Không sợ bùn đất dơ bẩn dưới mặt đất à?"

Dịch Hân mấp máy môi, nói: "Muội không sợ, lúc ở vùng đất Mê Loạn, trong nước, trong đất muội đều đã lặn qua, đặc biệt là còn có các loại trùng nữa..., tính ra còn dơ bẩn hơn ở đây nhiều."

Lục Trần cười to.

Dịch Hân trừng mắt liếc hần một cái, tiếng cười của hần hơi dừng lại, nàng mới nói với Lục Trần: " Gần đây muội đã thăm dò được một sự kiện, đó là qua ít ngày nữa Bách Thảo Đường sẽ kết nạp một số người gọi là đệ "bồi dưỡng linh lực", nếu thực hiện tốt, ngoài việc có thêm được cơ hội nhỏ bên ngoài, không biết chừng còn có thể rời khỏi mấy mảnh linh điền dưới núi này, không biết huynh có hứng thú không?"

Lục Trần lông mày nhíu lại, nhìn về phía Dịch Hân, ánh mắt đầy vẻ ngạc nhiên, nói: "Sao cô có thể biết trước được việc này?"

Dịch Hân nhìn nhìn xung quanh, thấy gần bên không có người, mới hơi đắc ý cười cười, hạ giọng nói với Lục Trần: "Tuy rằng Dịch gia nhà muội những năm gần đây gia cảnh cũng bình thường thôi, nhưng vẫn còn có vài người trong họ hàng, huynh trưởng, chú bác đã bái nhập Côn Luân phái, trong đó có một vị ở ngay trên Bách Thảo Đường, làm thủ hạ tùy tùng cho Thiên Đẳng chân nhân."

"thấy thế nào, có hứng thú không?" Dịch Hân cười hi hi nhìn Lục Trần, nói, "vụ bồi dưỡng linh lực này, chẳng phải là do các vị tiền bối trưởng lão muốn tìm kiếm mấy thiên tài tinh anh lợi hại trẻ tuổi sao, nếu lọt được vào tầm mắt mấy vị ấy, ắt ngày sau sẽ có phúc lớn đấy."

Lục Trần nhìn nàng, một lát sau, hần bỗng nhiên nở nụ cười, gật đầu nói: "Có, ta đương nhiên là rất có hứng thú."

"Cái mà cô đã hứa hẹn làm giúp ta..." Hần chỉ Dịch Hân một cái, sau đó gật đầu nói, "hãy giúp ta việc này đi."

"Được rồi!" Dịch Hân tươi cười gật đầu.

※※※

Ở sâu trong rừng cây.

Cái tay máu kia chậm rãi lướt qua trước mắt ở chỗ đen A Thổ, màu máu đỏ tươi và đáng sợ như là dao găm sắc bén, kích thích đồng tử của nó khiến cho toàn thân nó co rút lại.

Nhưng cô gái xinh đẹp dị thường kia, tay trái mềm mại trắng như tuyết, ôn nhuận như ngọc đang nhẹ khẽ vuốt vuốt phần da lông phía sau lưng A Thổ, trong khi tay phải thì máu tươi vẫn chảy đầm đìa, nồng nặc mùi máu tanh. Hình ảnh cực kỳ quái dị này xuất hiện trên người nàng, làm cho nàng nửa phần như một nàng tiên xinh đẹp thanh khiết, nửa còn lại như một con ác quỷ dữ tợn.

"Ăn đi..." thanh âm Nàng sâu thẳm nhỏ nhẹ, "Ngươi là Thiên Lang huyết mạch, từ nhỏ đã không giống bình thường, đồ ăn phàm tục sao có thể đủ để thỏa mãn khẩu vị của ngươi? Chỉ có máu tươi, máu tươi bao hàm linh lực, mới là thứ ngươi khao khát nhất."

"Đến ăn đi..." Tay của nàng chậm rãi đưa vào khoeo miệng A Thổ, trên mặt nở một nụ cười kỳ dị, nửa như chờ mong, nửa như khuyến khích, lại có một chút như khao khát, "Đến nếm thử mùi vị máu tươi này đi, chỉ cần ngươi nếm qua loại tư vị này, một ngày nào đó, huyết mạch trong cơ thể ngươi sẽ tỉnh lại."

tiếng thờ dóc của A Thổ đang chậm rãi bỗng bắt đầu có sự thay đổi lớn, ánh mắt của nó lộ đầy vẻ thống khổ, mấy lần nó đã muốn rời khỏi nơi này, nhưng mỗi khi nó muốn rời đi thì ánh mắt nó lại nhìn chăm chăm vào bàn tay đang chảy đầm đìa máu tươi kia đầy lưỡng lự.

Một lát sau, A Thổ cũng chậm rãi nhích đầu lại gần.

Nó lè lưỡi, nhẹ nhàng liếm máu trên cái tay đầy máu nhỏ nhắn xinh xắn nhưng lại giống như ác ma của cô gái kia.

Máu tươi tứa ra, chảy vào giữa miệng của nó.

Ánh sáng trong rừng như tắt lịm, không biết tự lúc nào, sắc trời đã ngả màu hoàng hôn.

Quyển 2 - Chương 101: Dấu vết trên lưng

Dịch giả: MrChoe

Lúc hoàng hôn, mặc dù chưa đến buổi tối nhưng sắc trời đã nhuộm một màu tối đen, trên bầu trời phía Tây, một vài tia nắng chiều còn sót lại vẫn treo lơ lửng trên bầu trời như những tia lửa ai đốt, phát ra những ánh dư quang trông mỹ lệ dị thường. Trong Thạch Bàn cốc mọi thứ như chìm dần vào vẻ âm đạm của trời chiều, đại đa số đệ tử tạp dịch đã trở về nơi ở, lúc này chỉ còn lại Lục Trần và Dịch Hân vẫn ngồi ở bên mép bờ ruộng, lặng nhìn khung cảnh tĩnh lặng xung quanh.

Thời gian trôi qua thật lâu, trời đã sắp chuyển tối rồi, nhưng bóng dáng A Thổ vẫn chưa thấy trở lại.

Dịch Hân có chút lo lắng, không kim được mà nhìn quanh bốn phía, thỉnh thoảng lại chăm chú nhìn Lục Trần một cái, Lục Trần cũng hơi nhú mày, có vẻ cũng có chút bất ngờ về việc này.

Lại đợi thêm một lúc nữa, mắt thấy sắc trời càng lúc càng tối dần, những ánh tà dương phía cuối chân trời cũng sắp biến mất, cho đến khi màn đêm đen kịt đã bao phủ toàn bộ Thạch Bàn cốc, Dịch Hân rốt cục nhìn không được liền đứng lên, nói với Lục Trần: "Lục đại ca, chúng ta mau đi tìm A Thổ đi?"

Lục Trần cau mày nói: "Thung lũng này quá lớn, chúng ta cũng không biết con chó đàn kia đã chạy đi đâu rồi, lại thêm trời cũng chập tối rồi, không có cách nào tìm được nó đâu."

Dịch Hân bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng, nói: "Có khi nào A Thổ đã tự chạy về nhà rồi không?"

Lục Trần ngẫm nghĩ, nói: "Chắc là không đâu, mấy ngày qua nó đều cùng ta đi, cùng ta về, chưa bao giờ tự mình đi về như vậy cả."

"Ai da, vậy bây giờ phải làm thế nào đây!" Dịch Hân vội về bên chôn nhìn xung quanh, xem ra thật sự rất lo lắng, nàng đang hoảng loạn thì bỗng nhiên nghe Lục Trần ở bên cạnh "Ồ" lên một tiếng, đi tới gần nàng nói: "cô nhìn chỗ kia xem"

Dịch Hân nhìn theo hướng Lục Trần chỉ, chỉ thấy ở phía xa chỗ bờ ruộng bên kia, trên một con đường nhỏ, bỗng nhiên lờ mờ xuất hiện một cái bóng đen chậm rãi từ trong bóng tối đi về phía hai người.

Bóng đen kia vóc người không cao, đến lúc nó di chuyển đến gần hơn một chút thì quả nhiên là bóng dáng của A Thổ, nhưng lại kỳ quái ở chỗ, ngày thường nó tính tình hoạt bát hiếu động sôi nổi, nó tuy rằng chân bị què nhưng vẫn thích chạy hơn là đi, nhưng ngay lúc này đây nó lại di chuyển một cách chậm chạp dị thường.

Từng bước một, nó bước đi chậm chạp trên bờ ruộng, bóng đêm tĩnh lặng bao phủ lên toàn thân, như hòa chung với màu da lông của nó thành một thể, chỉ có một đôi mắt của nó, lúc này hiện ra như hai đốm sáng mờ hồ lấp lờ trong sơn cốc sâu thẳm, đầy vẻ khác thường.

"A Thổ!" Dịch Hân mừng rỡ kêu lên, mọi lo lắng trước đó lập tức không cánh mà bay, nàng cười hi hi đi về phía con chó đen, đồng thời hai tay dang ra, miệng cười nói, "A Thổ thôi, hôm nay bắt ta chờ lâu lắm rồi đó, người đã chạy đến nơi nào chơi vậy hả?"

A Thổ bước chân hơi khựng lại, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy Dịch Hân đang hướng về phía nó mà chạy tới, nó lập tức dừng bước.

Phía sau lưng Dịch Hân, Lục Trần đôi mắt nhìn về phía con A Thổ, sau đó không nói một lời, cũng đi đến chỗ nó.

"Ha ha..." Trong nháy mắt, Dịch Hân đã chạy đến bên cạnh A Thổ, ngồi xổm người xuống đưa tay sờ lên đầu nó, sau đó như bình thường, một cánh tay nàng vuốt phần da lông phía sau lưng A Thổ, cánh tay còn lại thì ôm lấy đầu nó, chơi đùa thân mật.

Trong màn đêm đen kịt, làn da trắng nõn của nàng lộ ra vô cùng mỹ lệ khiến người ta phải chú ý, cái cổ thon dài kề ngay trước mắt A Thổ, thỉnh thoảng nàng lại áp má vào nó, kèm theo đó là giọng nói trong trẻo, đầy vẻ âm áp.

Đôi mắt A Thổ nhìn chăm chăm vào cái cổ của Dịch Hân, miệng nó tựa hồ như khẽ mở ra nhưng rồi lại khép vào, có âm thanh như tiếng thờ dóc trầm thấp phát ra từ miệng nó, một lúc sau nó lại hé miệng ra, như người lữ hành đang đối khát bỗng thấy được dòng nước suối trong veo ngọt ngào phía trước, những cái răng nanh sắc nhọn trắng như tuyết lộ ra ở khe miệng nó sáng lên lấp lánh đầy lạnh lẽo.

Đầu của nó như co lại về phía sau một chút, sau đó lại từ từ vươn về trước, như là đáp lại cái ôm vui mừng của Dịch Hân, một cách chậm rãi, miệng nó đã đưa đến gần cái cổ trắng nõn của cô gái kia.

Răng nanh sắc nhọn, ngay sát bên cạnh là những mạch máu thật mịn màng, chỉ gần trong gang tấc...

Bỗng dưng, một cánh tay đột nhiên từ trong bóng tối âm u duỗi ra, sượt qua đầu vai Dịch Hân mà đè xuống, thoáng cái đã phủ lên con mắt của chó đen

A Thổ.

Một đôi đồng tử sâu thẳm kia, đột nhiên biến mất tăm trong màn đêm lơ mờ. thân thể A Thổ đột nhiên chấn động, đứng ngay tại chỗ, thân hình run rẩy một cái, bộ lông trên cổ đột nhiên dựng thẳng lên, nhưng lại trong nháy mắt bình thường trở lại, mọi thứ diễn ra nhanh đến nỗi mắt thường khó mà thấy được, nó lại lần nữa yên tĩnh trở lại, vẫn không nhúc nhích mà cứ đứng ngây tại chỗ, mặc cho bàn tay Lục Trần vẫn đang che phủ lên đôi mắt của nó.

※※※

"con chó đàn này, ngươi lại chạy đi nơi đâu chơi nữa à?"

Lục Trần ngồi xổm xuống bên cạnh A Thổ cười, mắng nó một câu, bàn tay vẫn che trên mắt, thoạt nhìn giống như là đang che đầu A Thổ, sau đó quay đầu mỉm cười với Dịch Hân nói: "Cuối cùng nó cũng trở lại rồi, hiện tại trời cũng không còn sớm, một chút nữa là đến giờ giới nghiêm ban đêm, xem ra hôm nay không thể chơi đùa tiếp rồi, chúng ta cũng nên trở về đi thôi."

Dịch Hân do dự một chút, cười nói: "được thôi." Nói rồi, nàng lại sờ lên phần da lông mềm mại của A Thổ, cười nói: "A Thổ, ngươi phải ngoan ngoãn nghe lời Lục đại ca đó, ngày mai ta lại tới tìm ngươi chơi, có được không? Nhưng mà ngươi cũng không được lại tùy tiện chạy đi chơi đến trễ như vậy mới quay về đâu đấy."

A Thổ vẫn đứng im tại chỗ không nhúc nhích mà không phát ra âm thanh gì, đôi mắt vẫn bị Lục Trần che lấy, chỉ là nơi miệng của nó khẽ đóng mở một cái, răng nanh sắc bén trắng như tuyết ở khoe môi thoáng phát ra một luồng sáng âm u.

"Cô cứ yên tâm đi, khi về ta sẽ tìm một sợi dây thừng đem nó buộc trên tảng cây, xem nó còn có thể chạy không!"

"A, vậy không nên, tội nghiệp cho A Thổ." Dịch Hân lập tức kháng nghị nói.

Lục Trần cười gật gật đầu, nói: "Tùy cô vậy, cô nói không buộc thì không buộc."

"Ừm!" Dịch Hân lập tức cao hứng trở lại, gật gật đầu nở một nụ cười với Lục Trần, sau đó lại sờ lên đầu A Thổ, xoay người đi về phía xa. Đi chừng vài bước, nàng chợt nhớ ra cái gì đó, quay đầu lại nhìn một cái, chỉ thấy ở trên bờ ruộng kia, Lục Trần vẫn ngồi xổm đó, bàn tay vẫn đang che đi con mắt của A Thổ, một người một chó sóng vai, nhìn tư thế thật vô cùng kì quái.

"Lục đại ca, vì sao huynh cứ che con mắt của A Thổ lại vậy?" Dịch Hân lớn tiếng hỏi.

"À, con chó đàn này không nghe lời, nên ta phải trừng trị nó, đợi tí nữa ta sẽ mang nó về thôi mà." Lục Trần cười đáp lại.

Dịch Hân "À" một tiếng, xoay người tiếp tục đi về phía trước, sau đó rất nhanh đã biến hẳn vào màn đêm đen kịt.

Người thiếu nữ kia cuối cùng một chút dư ảnh cũng biến mất tăm không còn thấy gì nữa, bên trong tòa sơn cốc chỉ còn lại có Lục Trần cùng A Thổ, ngay lúc này sắc trời đã chuyển đen lại hoàn toàn, hắc ám từ bốn phương tám hướng tràn ngập như nuốt chửng lấy thân hình bọn họ.

Trong bóng tối, A Thổ vẫn lẳng lặng mà đứng đấy, như là đang đợi một cái gì đó.

Một lát sau, nó đột nhiên cảm giác trước mắt như được buông lỏng ra, sau đó bàn tay đang che phủ ở con mắt nó chậm rãi buông ra.

Trong bóng tối, xuất hiện trước mắt nó là khuôn mặt của người nam nhân kia, như bóng mờ trong đêm khuya đen kịt, mơ hồ không rõ, chỉ có ánh mắt của người đó sáng ngời pha chút khắc nghiệt, đang ngưng thần lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt A Thổ.

Ở giữa đất trời, bỗng nhiên có gió lạnh thổi qua.

Gió lạnh thấu xương, tựa như có thể khiến cả máu tươi đông cứng lại.

A Thổ lùi về phía sau một bước, sau đó chậm rãi, chậm rãi, thân thể nhẹ nhàng nằm phục trên mặt đất, giống như bầy tôi ở trước mặt quân vương hùng mạnh mà thần phục cúi đầu, trong miệng của nó còn phát ra một âm thanh kêu khẽ trầm thấp như tiếng ai đang nức nở.

Lục Trần nhìn chằm chằm vào A Thổ một hồi, bỗng nhiên hất đứng thẳng người lên, xoay người đi về phía trước, đồng thời trong miệng thần nhiên nói: "Đêm đã khuya, chúng ta trở về thôi."

※※※

Trong khe núi yên lặng, trong căn phòng nhỏ đơn giản, lạnh lẽo, Lục Trần đốt lên một cây nến.

Cửa phòng, cửa sổ đã đóng chặt lại, vì vậy căn nhà nhỏ cô độc này tựa như cách ly hẳn với thế giới bên ngoài, biến thành một cái khoảng đất trời riêng nhỏ nhỏ.

A Thổ nằm sấp bên chân Lục Trần, liếc lên phía trên với vẻ buồn ngủ cùng mõi mệt, chỉ là nó vẫn chưa thiếp đi. Nó đưa đầu tới gần khẽ cọ cọ vào mắt cá chân Lục Trần, cái đuôi đen thỉnh thoảng lại lay động một cái, thùy chung có chút dị thường mà yên tĩnh.

Lục Trần ngồi một mình im lặng thật lâu, lông mày khẽ nhíu lại như là đang suy tư về cái gì đó, thật lâu sau, hắn bỗng nhiên cúi thấp người, sau đó ngồi

thăng xuồng trên mặt đất, đồng thời chia tay ôm lấy A Thổ, đặt trên chân của mình.

Một cổ khí tức khó hiểu, như từ trên người hắn mơ hồ phát ra, khiến A Thổ ban đầu như cảm thấy có chút bất an nên bỗng uốn éo nhúc nhích thân thể, nhưng khi nhìn thấy gương mặt không chút biểu tình của Lục Trần, nó liền yên lặng mà nằm sấp trong lồng ngực của hắn.

Lục Trần ánh mắt đảo qua một lượt trên người A Thổ, dừng lại hơi lâu ở đôi tròng mắt của nó một lúc, sau đó đột nhiên chia tay banh miêng A Thổ ra. Hàm răng nanh sắc nhọn trắng như tuyết lộ ra ngoài ngay trước mắt hắn, phảng phất có chút mùi khó ngửi nhàn nhạt giống như mùi máu tanh.

Lục Trần sắc mặt hơi đổi, buông lỏng ngón tay, sau đó bàn tay đặt lên phần da lông trên thân thể A Thổ, chậm rãi sờ soạng xuống phía dưới.

Phía dưới bộ lông, con chó đen này có một ít cơ bắp, quấn quanh lấy xương cốt, có một cảm giác cực kỳ dị, lúc tay của hắn lướt qua bên cạnh ngực A Thổ, Lục Trần bỗng nhiên ngừng lại.

Cách phần cơ bắp da lông, ở bên trong lồng ngực kia, đang có một trái tim khỏe mạnh cường tráng đang đập đều đều.

Cường tráng, rất nhanh, mãnh liệt đấy, đập đều đấy, hơn xa các loại dã thú thông thường, cũng hơn xa bản thân nó lúc bình thường.

sâu trong đáy mắt Lục Trần lướt qua một chút âm u, nhưng thần sắc trên mặt cũng không có biến hóa gì quá lớn, sau một lúc cảm nhận nhịp tim quái dị của A Thổ, bàn tay của hắn lại một lần nữa trượt xuống dưới, hướng về sau lưng A Thổ mà sờ soạng.

bỗng nhiên chỗ bàn tay cảm thấy có một chút ướt át.

Lục Trần ánh mắt cup xuống, thấy ở giữa phần da lông màu đen của A Thổ, có một vết bóng mờ đen thẫm.

Cảm giác giống như có vết máu tươi dính vào, một vết máu khô ở giữa, tản mát là những vết máu li ti xung quanh, cách gần đó, lại là một vết máu cùng loại nhỏ nhỏ.

Lục Trần cứ vậy mà lục lọi từng nơi trên thân thể A Thổ, từng khối dấu vết lưu lại trên da lông A Thổ dần dần hiện lộ ra, có chỗ chỉ bám trên bề mặt lông, có chỗ dính xuống cả dưới da, sau đó vết máu dần tụ lại vào một chỗ, cuối cùng biến thành một hình dạng.

Lục Trần sắc mặt lạnh xuống, ánh mắt cũng rét lạnh như đao, nhìn dấu vết trước mắt do máu tươi tạo thành đang bám trên lưng con chó đen kia.

Đó là một cái thủ ấn.

Thủ ấn do máu tươi hình thành!

Hắn liền đem bàn tay của mình ướm lên, mới phát hiện ra cái thủ ấn kia chỉ bằng một nửa bàn tay của hắn, tựa hồ giống như là bàn tay của một đứa trẻ, dính nhớp máu tươi, màu máu như hòa với màu trên thân thể A Thổ.

Cảnh ban đêm càng sâu thẳm, bỗng nhiên có gió lạnh thổi qua, đột nhiên cửa sổ phòng mở tung, gió lạnh thổi tấp vào mặt, làm tắt cả cây nến trong phòng.

Toàn bộ thể giới đột nhiên đen lại.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 102: Đôi nam nữ hung ác

Dịch giả: MrChoe

Trong bóng tối, Lục Trần ngồi ngay ngắn bất động, nhưng A Thổ lại đột nhiên từ dưới mặt đất đứng lên, nhìn chăm chăm vào hướng cửa sổ, trong miệng phát ra tiếng gầm gừ như phản nộ. Gió lạnh từ ngoài thổi lướt vào trong phòng, khiến cho căn phòng cũng trở nên lạnh dần.

Bên trong phòng, tối đến mức có đưa bàn tay lên cũng không thấy được các ngón tay, còn phía bên ngoài phòng là cả một biển cả màu đen vô biên vô hạn.

Lục Trần cúi đầu nhìn xuống, thấy thấp thoáng trong bóng tối, có hai đồng tử màu lục âm u đang lóe lên bên cạnh mình, sáng bóng kỳ dị, thoát trông như một loại bảo thạch trong suốt trân quý, mặt khác lại như một thứ ánh sáng âm u mang chút lạnh lẽo khó tả, như ác quỷ đang lạng lách mà giương mắt nhìn.

Như cảm thấy được ánh mắt của Lục Trần đang nhìn, A Thổ cũng quay đầu lại, ngẩng đầu nhìn lại hắn. Một người một chó ánh mắt giao nhau, mãi một lúc sau, Lục Trần mới chột chĩa tay ra nhẹ nhàng sờ đầu A Thổ, thấp giọng nói: "Không có chuyện gì đâu."

A Thổ yên tĩnh trở lại, Lục Trần đứng dậy đi đến bên cửa sổ, nhìn ra phía ngoài dò xét, sau đó mặt không chút biểu tình, một lần nữa đóng cửa sổ lại.

"Sầm" một tiếng, thế giới bên ngoài căn phòng lại một lần nữa tách rời với không gian bên trong.

※※※

Hôm sau, mặt trời như thường lệ lại xuất hiện, mọi người trong dãy núi Côn Luân vẫn làm công việc của họ như thường lệ, mỗi người lại quay về với quỹ đạo của riêng mình.

Thân là tầng lớp thấp nhất trong Côn Luân phái, đám đệ tử tạp dịch có nhịp sống riêng của họ, đó chính là chăm chỉ làm việc mỗi ngày, để theo đuổi một hy vọng là tương lai sẽ thành tiên, tìm đến sự trường sinh bất tử, dù là chút hi vọng kia còn cực kỳ xa vời, nhưng trong cõi đời này, hết thấy mọi người, không phải ai cũng vì một chút hi vọng của bản thân mà cố gắng nỗ lực sao.

Trong truyền thuyết xưa có kể lại rằng, đã từng có đệ tử tạp dịch từ tầng thấp nhất bất ngờ đạt kì biến, cuối cùng cũng tu thành thần tiên một cách thần kì, cho đến nay chuyện đó vẫn còn được lưu truyền trong nhân gian, trải qua trăm ngàn năm vẫn bất diệt, ngược lại còn càng ngày càng được thêm thắt thêm phần mỹ lệ rạng rỡ, làm nguồn cảm hứng cho các đệ tử tạp dịch thế hệ sau cứ thế mà hy sinh cuộc sống của họ cho mục đích này.

Lúc ánh mặt trời chiếu rọi xuống Thạch Bàn cốc, Lục Trần cũng lại mang theo A Thổ đến nơi này. So với hẳn, cũng đã có khá nhiều người đến sớm hơn rồi, cho nên giờ phút này ở trong mảnh linh điền to lớn kia đã thấy xuất hiện vài bóng người đang làm việc. Về phần Dịch Hân, ngày hôm qua mặc dù đã khẳng định chắc chắn rằng hôm nay nàng sẽ đến sớm tìm bọn hắn chơi đùa, nhưng trước mắt vẫn không thấy tăm tích của nàng đâu, có lẽ nàng vẫn còn rúc trong chăn ấm ngủ nướng rồi.

Khác hẳn với vẻ khác thường đêm qua, sau khi trải qua một đêm ngon giấc, A Thổ hôm nay giống như đã hoàn toàn khôi phục lại trạng thái bình thường, nó cứ theo sát bên người Lục Trần, khắp khiêng mà đi bộ khắp nơi, hết nghe ngóng rồi lại ngửi ngửi, so với lúc bình thường hoàn toàn không có gì khác biệt.

Lục Trần cũng giống y như con A Thổ, đối với chuyện tối hôm qua như chưa hề có gì xảy ra, thần thái vẫn tự nhiên mà làm công việc của mình, đi đến mảnh linh điền rồi nhảy xuống dưới mảnh ruộng, cũng chẳng có vẻ gì là coi chừng A Thổ gắt hơn. Đương nhiên, càng không như lời đã nói ngày hôm qua với Dịch Hân là hắn sẽ tìm một sợi dây thừng đem A Thổ buộc vào trên cái cây kia.

A Thổ lúc đầu còn chơi đùa ngay tại mảnh linh điền xung quanh Lục Trần, chỉ có điều là cứ chơi mãi như vậy, nó cũng cảm thấy có chút nhàm chán, sau đó hết nhìn đông tới nhìn tây một lúc, rồi lại kêu to hai tiếng với Lục Trần, Lục Trần cũng không thèm quay đầu lại, như thể không hề nghe thấy tiếng nó sủa. A Thổ sau một thoáng do dự liền tự mình chạy đi.

Tính đến hôm nay đối với con A Thổ, thì Thạch Bàn cốc này đã trở thành vùng đất hết sức quen thuộc với nó rồi, tung hoành dọc ngang bờ ruộng đối với nó mà nói căn bản không phải là vấn đề, rất nhanh chóng nó đã lại chạy ra khỏi mảnh linh điền đi tới khu rừng bên cạnh. Nó cứ mãi đi về phía trước, bất tri bất giác khi nhìn lại thì một khu rừng cây tĩnh lặng đã hiện ra trước mặt con chó đen này.

A Thổ rõ ràng là có chút do dự, do dự một hồi lâu sau, nó liền nằm gục xuống nhưng lại đứng lên ngay lập tức, cứ như vậy nó hết nằm xuống rồi lại đứng lên mãi, cuối cùng nó quyết định đi một cách chậm rãi thẳng vào khu rừng kia.

Khu rừng này rất là hoang vắng, càng vào sâu không gian càng yên tĩnh, dần dần ngay cả tiếng chim hót cũng không nghe được một tiếng. Vốn dĩ rừng rậm là nơi sinh khí dồi dào, nhưng chẳng biết tại sao khu rừng này lại mang cho người ta một loại cảm giác lạnh lẽo hoang vắng đến kinh khủng.

A Thổ chậm rãi đi tới từng bước một cách cẩn trọng, đôi mắt chó vẫn luôn cảnh giác nhìn xung quanh. Cứ như vậy sau khi đi được một đoạn, nó bỗng nhiên ngừng lại, nhìn sang bên cạnh, nó chợt phát hiện ra nơi này chính là nơi mà ngày hôm qua nó đã gặp được tiểu nữ hài thân bí kia.

"Gâu, Gâu..."

A Thổ kêu lên hai tiếng.

Gió nhẹ từ trong rừng lặng lẽ thổi qua, khiến những cành lá xanh biếc nhẹ nhàng đong đưa, nhưng vẫn không ai đáp lại tiếng gọi của nó. A Thổ đợi một hồi, trên mặt có vẻ có chút hoang mang, nhưng rồi nó nhẹ nhàng thở phào một cái, xoay người chuẩn bị rời khỏi đây.

Ngay lúc đó, đột nhiên từ nơi sâu thẳm trong cánh rừng truyền đến một âm thanh như tiếng cười trầm thấp.

Âm thanh kia trong trẻo dễ nghe, như những cái chuông gió đang nhẹ nhàng đong đưa, mặc dù chưa thấy người đâu nhưng cũng đã thoáng cảm nhận được một bức tranh ưu mỹ, sau một lát, âm thanh nhỏ nhẹ kia theo gió bay tới: "Chó con...ngươi lại đến à..."

A Thổ mở to hai mắt nhìn về chỗ khóm cây rậm rạp, phía sâu trong cánh rừng kia, chần chờ một lát, nhưng rốt cuộc nó vẫn cứ đi tới.

Vài chiếc lá mặc dù vẫn còn tươi xanh, nhưng lại rơi từ trên cây xuống lá tã, thêm vài chiếc lá khế đong đưa một cái, lát sau, từ sau đám lá đó một khuôn mặt của một tiểu nữ hài tuyệt mỹ xuất trần dường như còn mang theo một chút ngây thơ bỗng xuất hiện.

cô gái tỏ ra rất hứng thú nhìn A Thổ, cười khanh khách, trong mắt lóe ra ánh hào quang kỳ dị, như trông mắt của rắn, mỹ lệ đấy nhưng đầy vẻ nguy hiểm.

Hay là, chính bởi vì nguy hiểm nên mới mang vẻ mỹ lệ quý dị.

A Thổ bỗng nhiên dừng bước, héch cái mũi lên ngửi ngửi trong không khí một cái.

Có mùi huyết tinh.

So với ngày hôm qua đậm đặc hơn nhiều.

"Người ngửi thấy được à?" Tiểu cô nương kia nhìn A Thổ mỉm cười, sau đó duỗi cánh tay trái trắng nõn của nàng ra mà ngoắc nó, nói, "Lại đây nào, ta cho người xem thứ tốt nha."

A Thổ do dự một chút, nhìn chằm chằm vào tiểu cô nương kia, chẳng biết tại sao, vẫn không có tiếp tục bước về phía trước.

Cô gái kia giống như có chút bất ngờ, sau khi suy nghĩ một chút, khóe miệng hơi có chút vui vẻ nhiều hơn, cũng không nói thêm cái gì, chỉ là chậm rãi vén các cành lá trước người ra.

Một vòng hào quang đỏ tươi như máu, trong nháy mắt ở phía trước lóe lên một cái rồi biến mất, trong không khí mùi máu tanh càng phát ra đậm đặc.

"Lại đây nào, người không phải thích nhất mùi vị của máu tươi sao?" Cô gái xinh đẹp kia với giọng nói nhỏ nhẹ mang theo vẻ hấp dẫn khó tả, nói, "Đừng sợ, trời sinh người chính là để uống máu, lại đây nào, lại đây nào..."

A Thổ thân thể bắt đầu từ từ run lên, hai con mắt phát ra ánh dị quang lấp lánh không ngừng, nhưng ngay lúc đó, đột nhiên từ phía bên kia rừng, đột nhiên có người hừ lạnh một tiếng, một cái bóng đen thoáng xuất hiện, giống như loài quỷ mị, nháy mắt cái đã thấy xuất hiện sau khóm cây, người đó chính là Lục Trần.

Một tiếng thét uy mãnh bất ngờ phát ra từ đằng sau khóm cây kia, khiến cho A Thổ cũng giật mình tại chỗ, nó ngậy ra như phồng, nhất thời cũng há hốc mồm.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, chỉ nghe mấy tiếng trầm đục liên tục vang lên, cũng không biết đằng sau khóm cây kia đã xảy ra chuyện gì, nhưng sau một chốc, đột nhiên lại có một tiếng nổ vang, một cây đại thụ ngay lập tức bị bẻ gãy ngang, các khóm cây rầm rầm rơi xuống.

Mùi máu tanh vô cùng đậm đặc trong nháy mắt tạt vào mặt, màu máu đỏ thẫm bay lên trời, chỉ thấy ở đằng sau khóm cây kia trên mặt đất, một con dã thú không rõ ngoại hình đang nằm chết sòng soài vô cùng thê thảm, trên thi thể đầy thương tích, cũng không biết là đã bị cắt đứt bao nhiêu nhất trên người, máu tươi chảy ra khắp nơi.

Hai bóng người từ sau khóm cây cùng đồng thời phóng về phía đối phương, bất ngờ tung đòn tấn công, chính là Lục Trần cùng với cô gái nhỏ có gương mặt như mới mười tuổi kia. Điều đáng kinh ngạc là giữa hai người, thủ pháp ra tay đều tàn nhẫn khác thường, khóa cổ, móc mắt, nện ngực, đá, mỗi một chiêu một thức đều nhắm vào chỗ hiểm của đối phương, nhưng từng chiêu một đều được đối phương hóa giải, nên sau đó các sát chiêu tung ra càng lúc càng mạnh mẽ hơn, cứng rắn hơn, và đáng sợ hơn.

Đấu pháp như vậy, lại không giống với quang cảnh lúc các tu sĩ thi triển thần thông một cách ung dung khoan, càng không có nửa điểm mang khí độ thần tiên như trong truyền thuyết.

Nơi này vốn là nơi của một danh môn tu chân trên núi Côn Luân, nhưng rõ ràng đây lại là những sát thủ thể tục hèn hạ hung ác nhất trong nhân gian, mà trong đó điều làm cho người ta kinh ngạc nhất chính là tiểu cô nương kia. Rõ ràng là tuổi của nàng không lớn lắm, nhưng lại ra tay vô cùng hung ác làm cho người khác trông thấy phải e sợ, thậm chí so với Lục Trần cũng không tở ra chút thua kém nào.

Nhưng đến cuối cùng, Lục Trần rốt cục có vẻ đã chiếm được thượng phong, nhưng không phải do đạo hạnh cao thâm, thủ đoạn tàn nhẫn, mà là nhờ đấu pháp cận chiến hung hiểm dị thường, tiểu cô nương kia ra sức chống đỡ một hồi, dần dần rơi vào thế hạ phong.

Máu của xác con thú kia đã vấy bẩn lên thân thể của hai người, trên khuôn mặt mỹ lệ xuất trần của cô bé kia cũng đã dính vài giọt máu, khiến cho khuôn mặt cô gái lại thêm vài phần dữ tợn hung ác. Nàng hung dữ mà thờ hỗn hển, hai tay đã bị Lục Trần chụp được, đột nhiên một tiếng thét lớn, cô nàng đã lao đến dùng răng cắn vào yết hầu của Lục Trần.

Lần này Lục Trần do vội vàng nên không kịp chuẩn bị, đau quá hừ lên một tiếng, chỉ cảm thấy trên cổ một con đầu thật truyền đến, một tiếng găm gặt dữ, hần đột nhiên nhấc chân lên, liên tục thúc vào phần bụng của cô gái kia.

Cô gái kia gào lên thất thanh, cả thân thể bị hất tung lên, cả thân hình lơ lửng một đoạn, thoát đầu cô nàng run rẩy, nhưng ngay sau đó liền cố nén, như một mảnh lông vũ rơi thẳng trên một cành cây khô, sau đó lại nhẹ nhàng trượt xuống không một tiếng động.

Như một con thú con hung ác vô cùng, trên mặt cô nàng dính đầy máu, mắt lộ ra sát ý, miệng há lớn thờ hỗn hển, lạnh lùng mà nhìn về phía Lục Trần.

※※※

Lục Trần đưa tay sờ lên cổ một cái, cảm giác trên tay ướt ướt, liền đưa tay lên nhìn, thấy trên bàn tay dính đầy máu tươi. Hắn ngừng đầu nhìn về phía cô gái đang đứng cách đó không xa một cái, lập tức mặt không đổi sắc giờ tay xé vạt áo ra, quấn quanh cổ một vòng rồi cột chặt lại để cầm máu.

"Người so với chó còn hung dữ hơn nhiều." Lục Trần nói.

Cô gái kia khẽ híp mắt lại, từ trong đáy mắt lóe ra tia hào quang nguy hiểm, trong lúc đó, thân thể nàng lại như lò xo, bật tung ra bên ngoài, nhưng lại không phải bùng về phía Lục Trần, mà lại phóng tới đứng ngay bên cạnh con chó đen A Thổ.

Tiếng gió rít lên sắc bén như dao, như thể sau một khắc thôi đã có thể xé nát con A Thổ ra, khiến con chó đen sợ hãi thu mình lại kinh hoàng lùi về phía sau.

Ngay lúc này, thân hình của Lục Trần đột nhiên phóng đến lao thẳng vào thiếu nữ đáng sợ kia, đồng thời miệng hắn quát lên: "Chạy đi, A Thổ!"

A Thổ kinh hồn bất định, vô ý thức mà cụp đuôi, xoay người chạy trốn, chỉ trong chớp mắt đã chạy ra thật xa, biến mất ngay giữa rừng. Có lẽ là quá mức kinh hoàng, nên con chó đàn này lại chạy sai cả phương hướng, nó không hướng ra bên ngoài cánh rừng mà chạy, lại xông thẳng vào sâu trong khu rừng.

Từ không trung hai bóng người tách ra rơi xuống đất, hai người đều cùng lúc phát ra một tiếng rên, Lục Trần trên cổ lại lần nữa có máu chảy xuống, miếng vải cột trên cổ đã không cánh mà bay, khiến vết thương trên cổ lộ hẳn ra ngoài trông vô cùng đáng sợ, đồng thời còn thấy xuất hiện thêm ba vết trảo, là do vừa nãy trong nháy mắt đã bị cô gái đánh lên trúng.

Về phần cô gái kia sau khi rơi xuống đất, liền loạng choạng lùi lại ba bước, đôi mi thanh tú xinh đẹp nhú lại, miệng hít vào một hơi khí lạnh, dùng tay che phần bụng dưới.

Ở ngón tay xanh nhạt như ngọc hơi hé ra, chỉ thấy máu tươi đỏ thẫm chậm rãi rỉ ra, thấp thoáng bên trong lớp quần áo dính đầu máu, đã thấy một vết thương máu thịt be bét.

Đó là kiếm thương.

Một vết thương bị đâm bằng kiếm vô cùng nghiêm trọng, một vết đâm đầy sát ý không một chút dung tình.

Đối lập với sắc máu đỏ tươi, sắc mặt của cô gái trở nên tái nhợt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 103: Bản lĩnh giết người

Dịch giả: MrChoe

Cô gái ngẩng đầu nhìn Lục Trần một cái, sau đó nhìn vào chỗ tay Lục Trần, thoáng thấy có một vật giống như một thanh đoản kiếm màu đen lướt qua, nhưng rất nhanh lại biến mất không thấy gì nữa, như thể Lục Trần không hề cầm vật gì trên tay vậy.

Gò má thiếu nữ càng trở nên tái nhợt, trên bụng máu tươi cũng chảy ra càng lúc càng nhiều, nhuộm hồng cả mấy ngón tay cô gái, chỉ có ánh mắt của nàng vẫn vô cùng sắc bén và đầy vẻ hung ác, mang theo một chút hân ý, lạnh lùng nhìn Lục Trần, sau một lúc lâu, nàng bỗng nhiên mở miệng nói: "Ta mới mười tuổi mà thôi, vậy mà ngươi cũng ra tay hạ thủ được sao?"

Lục Trần sắc mặt không thay đổi chút nào, nói: "Ta chỉ là không muốn chết."

"Phi!" Cô gái kia cười lạnh nói, "Ngươi đường đường là nam nhi đại trượng phu, đã khi dễ ta còn viện cớ nhiều như vậy, ngươi thật sự không biết xấu hổ sao?"

Lục Trần không hề để tâm đến lời nói của nàng, hắn chỉ đứng nhìn nàng suy nghĩ về điều gì đó, một lúc sau mới bỗng nhiên cất bước đi về phía cô gái.

Thiếu nữ này lập tức tỏ ra hơi chột dạ, lùi về sau một bước, lớn tiếng nói: "Ngươi không được giết ta!"

Lục Trần đứng lại ngay phía trước cô gái, thấy thân thể cô gái nhỏ kia còn chưa cao tới ngực của mình, nhất thời cảm thấy có gì đó khó hiểu, chẳng ai có thể ngờ rằng, một cô bé có bề ngoài như Trích Tiên mỹ lệ xuất trần như thế mà bản tính lại vô cùng nguy hiểm và hung tàn đến vậy.

Ngày đó ở chỗ sơn môn núi Côn Luân, hình ảnh của cô gái lúc đó thoáng hiện ra trong đầu, Lục Trần trong tâm liền chột động, cau mày nói: "Vì sao ta lại không được giết ngươi?"

"Vì ta có lai lịch rất lớn, ngươi mà dám động tới ta, nhất định ngươi sẽ phải chết!" Cô gái kia hung dữ uy hiếp hắn.

Lục Trần lông mày nhíu lại, bỗng nhiên cảm thấy có chút hứng thú, nói: "Chà, lợi hại vậy sao? Ngươi nói ta nghe rõ hơn xem nào."

Cô gái kia chần chờ một chút, rồi nhìn Lục Trần một cái, ánh mắt lạnh như băng, vội vàng nói: "Sẽ sớm thôi Ta sẽ trở thành đệ tử thân truyền thứ ba của Bạch Thần chân quân!"

"Hả?" Lần này Lục Trần thật sự chấn động, nhìn không được nhìn từ trên xuống dưới cô gái này một lần nữa với ánh mắt dò xét.

Bạch Thần chân quân kia là nhân vật bậc nào, trong Côn Luân phái cùng với Thiên Lan chân quân là hai tuyệt thế cao nhân từng sừng giữa ngọn núi Côn Luân, cho dù là đương kim Chủ môn Côn Luân phái Nhân Nguyệt chân nhân, cũng chỉ là đại đệ tử của ông ta mà thôi.

Mọi người đều biết rằng Bạch Thần chân quân chỉ có hai vị đệ tử, một vị là Nhân Nguyệt chân nhân, một vị khác là tu sĩ Kim Đan Trác Hiền, mà gần sáu mươi năm nay, trong Côn Luân phái chưa ai từng nghe nói rằng Bạch Thần chân quân có ý định thu thêm đồ đệ.

Phải biết rằng, đây chính là bậc Hóa Thần chân quân, là nhân vật cao cấp nhất trong giới Tu chân ở vùng Thần Châu rộng lớn này.

Vậy mà một tiểu nữ hài mười tuổi, cũng dám mở miệng nói là muốn bái nhập làm môn hạ của vị Chân quân kia sao?

phản ứng đầu tiên của Lục Trần chính là, thiếu nữ này đang nói láo! Nhưng ngay lập tức, hắn bỗng nhiên nhớ lại ngày đó ở trong thành Côn Ngô, lão Mã đã âm thầm nói với hắn một tin tức.

Hắn nhíu nhíu mày, bước đến phía trước một bước, chỉ cách gần cô gái trong gang tấc, nhìn chăm chăm vào con mắt của cô gái kia, nói: "Chắc hẳn người chính là thiên tài có năm trụ thần bàn ngàn năm khó gặp mà thiên hạ đang truyền tai nhau dạo gần đây phải không?"

Cô gái kia hơi ngơ ngác một chút, có vẻ có chút bất ngờ, nhưng lập tức trở nên đầy ngạo mạn nói: "Đúng vậy, chính là ta, cái này ta không có lừa người đâu..."

Lời còn chưa dứt, bỗng nhiên chỉ thấy Lục Trần giơ tay lên thành chưởng chặt xuống sau đầu cô gái kia, thiếu nữ lập tức mặt mày biến sắc, hừ nhẹ một tiếng, thân thể nghiêng một cái đổ nhào về phía trước, hai mắt nhắm nghiền, dĩ nhiên là đã hôn mê bất tỉnh rồi.

Lục Trần vươn tay, ôm lấy thân thể của nàng, lông mày chau lại, trong miệng lầm bầm nói: "Gặp quý rồi, sao lại xui xẻo như vậy không biết..."

※※※

Chó đen A Thổ nhanh chân chạy như điên, nó hoảng hốt chạy bừa qua rừng rậm, bất tri bất giác đã bỏ chạy rất xa, đến lúc tinh thần ổn định lại, nó mới nhận ra rằng mình đã chạy qua tới một ngọn núi khác rồi.

Ở đây có lẽ không còn thuộc khu vực Thạch Bàn cốc nữa, ngọn núi này cũng có chút không giống với những ngọn núi bình thường, trên núi cơ bản là không có cây cối cao lớn gì, ngược lại đại đa số thực vật ở đây chỉ toàn là cỏ non xanh tươi mơn mẫm, nhất là khu vực nơi chân núi, chỗ sườn núi hơi bằng phẳng là một trảng cỏ rất lớn. Gió núi thổi tới, những mảng cỏ xanh rì lại uốn lượn phập phồng như những con sóng biển, nhìn tựa như một thảm cỏ màu lục mềm mại, khiến người ta nhìn thấy chỉ muốn lăn ra mà nằm lên.

A Thổ đứng ngầy người dưới ngọn núi này một lúc lâu, bỗng nhiên nó quay đầu lại nhìn về sau, trong miệng gầm gừ hai tiếng nho nhỏ, đầy do dự, nhưng cuối cùng nó vẫn xoay người lại, lại đi trở về con đường cũ.

Nó có cảm giác đi về phía này sẽ gặp phải hung hiểm rất lớn, nhưng đối với nó mà nói, dường như còn có thứ trọng yếu hơn đang đợi nó, cuối cùng trái tim cũng chiến thắng nỗi sợ hãi của nó, nó quyết định quay trở về.

Nhưng đang lúc định quay trở về thì con A Thổ chợt nghe phía xa xa, nói chính xác là từ phía cánh đồng cỏ rộng lớn ở phía xa kia, bỗng dưng truyền đến một tiếng "Ừm...ừm bò....ò...".

Có chút quen tai.

A Thổ ngơ ngác một chút, xoay người nhìn lại, chỉ thấy một cái bóng cực kỳ to lớn trong bụi cỏ rậm rạp kia bỗng lười biếng trở mình, thò lên một cái đầu trâu cực lớn, nhìn về phía nó một cái.

Đó là một con trâu xanh hình thể cực lớn, với hai cái sừng trâu kỳ dị.

Chân trời xa xăm nào không gặp, Hoàng cốc ly biệt sau lại thấy.

A Thổ tròn mắt quay tròn chuyển động một vòng, sau đó hướng đến con trâu xanh ở phía xa xa kia "Gâu gâu" kêu lên hai tiếng rồi chạy tới.

A Thổ chạy đến bên đồng cỏ, càng đến gần nó mới càng cảm nhận được sự khổng lồ của con trâu xanh này, nó ngược nhìn lên phía con trâu giống như đang nhìn một tòa núi nhỏ. Còn con trâu xanh kia lúc này như đang rảnh rỗi nằm phơi nắng, bỗng tò mò nhìn thấy ở đâu lại xuất hiện ra một con chó đen nhỏ đang chạy tới trước mặt của mình, sau đó lại còn nhìn mình mà sủa ỉn ỏi.

"gâu,gâu gâu, gâu gâu gâu gâu..."

cái đuôi A Thổ liên tục đong đưa, xem ra đối với con trâu xanh này cực kỳ cung kính và đang ra sức nịnh nọt, lại dường như có vẻ có chút ý tứ khấn cầu.

Nhưng mà trâu xanh đối với điệu bộ của A Thổ cũng không có chút phản ứng nào, nó chỉ ngắm A Thổ được một lát rồi lại như đã mất đi hứng thú, trong miệng "Ừm...ừm bò....ò..." Mả kêu một tiếng, sau đó hai mắt một lần nữa hơi híp lại, xem ra lại muốn ngủ tiếp

A Thổ có chút lo lắng, nhưng vẫn không dám tỏ ra bất kính đối với con thần thú cực kỳ to lớn này, đang gấp gấp mà không biết làm sao nên cứ xoay quanh tại chỗ liên tục.

Đúng lúc này, bỗng nhiên một thân ảnh từ sau lưng con trâu xanh đi ra. Đó là một cô gái, dáng người thon thả, dung mạo cực kì xinh đẹp, đầu vai khoác một bộ áo choàng Xích Vũ vô cùng dễ nhìn, thoạt trông giống như là một mảnh rắng hồng mỹ lệ đang rơi xuống trên đầu vai thanh tú của nàng.

Cô gái này đứng gần sát bên con trâu xanh, một cánh tay cô đang tựa trên thân nó, mà con trâu xanh cũng không có chút gì phản ứng lại, xem ra nó đối với cô gái này có vài phần kính trọng.

Cô gái kia từ sau đi tới, trên khuôn mặt không chút biểu cảm gì, chỉ là thần nhiên nói: "Tiểu Thanh không thích xen vào việc của người khác, người đừng làm phiền nó."

A Thổ ngây người đứng tại chỗ mà sợ run một hồi, nó nhìn về phía con trâu xanh lười biếng, rồi lại nhìn về phía cô gái kỳ quái kia, có vẻ vẫn còn mơ hồ về mối quan hệ giữa hai người, nhưng mà liền sau đó, nó sực nhận ra ở đây thì không có cứu binh, còn trong khu rừng dưới núi, còn có một chuyện đối với nó mà nói còn trọng yếu hơn vụ này nhiều.

A Thổ trong miệng phát ra một tiếng sủa lớn, có vẻ có chút tức giận, nhìn một người một trâu gâu gâu kêu lên hai tiếng, rồi lập tức quay đầu chạy xuống núi.

Con Trâu xanh vẫn không nhúc nhích chút nào, mắt trâu nấp mấy, giống như đang sắp ngủ rồi. Trái lại, cô gái trẻ đứng bên cạnh nó bỗng nhíu đôi mi thanh tú nhìn theo bóng con chó đen đang chạy đi, nói: "Con chó này hình như có cái gì đó không bình thường."

"Ừm... bò....ò...." Trâu xanh vòng cái đầu trâu cực lớn lại một cái, lè mề gục lên mặt cỏ xanh, ngáp một cái, trông bộ dáng vô cùng ngán ngẫm.

Cô gái trẻ tuổi kia vẫn nhìn theo cái bóng xa xa của con A Thổ, trầm tư một lát, sau đó thấp giọng nói: "Có mùi máu..."

※※※

Vách tường xám trắng cứ chập chờn hiển hiện trước mắt cô gái, cô nàng chỉ mới hồi tỉnh sau một lúc mê man. Một lát sau, khi đã tỉnh táo hơn, vừa quay đầu lại, cô đã thấy khuôn mặt Lục Trần đang ngồi ở ngay bên giường.

"Ồ! cô đã tỉnh rồi à." Lục Trần cười, gật gật đầu với nàng, thần sắc rất là ôn hòa.

Thiếu nữ cả kinh, trong miệng hừ nhẹ một tiếng, đột nhiên muốn ngồi dậy xoay tay đánh tới, nhưng thân thể mới chỉ lật lên được một chút, lại lập tức uesteo xuống, ngã trên giường, may là dưới thân thể nàng là chăn nệm mềm mại, cũng không đến mức làm cho nàng quá đau.

Thiếu nữ thờ dốt vài cái, lập tức phát hiện ra tay chân đều đã bị trói lại, không thể động đậy, còn phần bụng dưới vốn đang bị thương chảy máu cũng đã được băng bó kỹ rồi, trong cảm giác đau đớn âm ỉ nơi vết thương còn có từng đợt cảm giác mát lạnh lan ra, tựa hồ như đã được đắp lên một loại thuốc gì đó, cảm giác rất dễ chịu.

Thiếu nữ giương mắt nhìn về phía Lục Trần dò xét, một lát sau mới nói: "Người định làm gì ta?"

Lục Trần thờ dãi, xem ra có chút bất đắc dĩ, nói: "Ta này giờ vẫn đang suy nghĩ xem phải xử trí cô như thế nào đây này."

Thiếu nữ cười lạnh một tiếng, nói: "Người muốn như thế nào?"

Lục Trần duỗi ra hai ngón tay, nói: "Ồ, ta có hai biện pháp, thứ nhất, ta giúp cô chữa thương, chò thương thế của cô khỏi rồi, chúng ta coi như chưa từng có chuyện này, thứ hai, hay là ta giết người diệt khẩu luôn cho rồi."

Cô gái kia lúc vừa nghe đến cái biện pháp thứ nhất thì sắc mặt tỏ ra vô cùng khinh miệt, nhưng lúc nghe đến biện pháp thứ hai thì lại trở nên hoảng sợ, cả giận nói: "Lớn mật! Người rõ ràng là tính giết ta hả?"

Lục Trần nghiêm mặt nói: "Ta cũng là không còn cách nào khác."

Cô gái kia lại càng tức giận, quát: "Cái gì mà không còn cách nào khác, nên người đành phải giết ta? Ta vốn không trêu chọc gì người, chẳng lẽ chỉ vì trước đó vài ngày ta ở cái tiệm cũ nát kia tìm cách trộm của người mấy hạt Thương Quyết Tử thôi sao? Ta thấy tên người lớn như người chắc cũng không tệ lắm, nhưng sao lòng dạ lại độc ác đến vậy!"

Lục Trần nói: "Lời lẽ cô mắng ta vừa rồi chỉ có một điểm đúng thôi, còn lại tất cả đều sai cả, ta không phải loại người như vậy."

Cô gái kia trợn trừng nhìn hắn, một lúc sau cười lạnh nói: "Người vừa rồi còn nói muốn giết ta đấy thôi.. Nhưng mà người nói xem ta nói một điểm nào là đúng?"

Lục Trần ho khan một tiếng, nói: "Cửa tiệm kia đích thực là là một cái tiệm cũ nát, không còn lời nào để nói, lão bản mở cửa tiệm cũng đúng là ngu xuẩn. Còn về những cái khác, ta dĩ nhiên là không thừa nhận rồi."

"hừ..." Cô gái kia hừ một tiếng, xem ra rõ ràng là không tin, nhưng mà những lời này khi nói ra, bầu không khí giữa hai người đã trở nên hòa hoãn được

một ít.

Một hồi lâu, cô gái kia nghĩ nghĩ, lại nói: "Thân phận của ta cũng đã từng nói với ngươi rồi, ngươi nếu mà không sợ Chân quân tức giận thì cứ việc hại ta xem."

Lục Trần nói: "Ta không muốn hại cô."

Thiếu nữ khoát tay, nhìn xem móng tay từng đang cột trên tay, cười khẩy nói: "Vậy ngươi cột ta lại là có ý gì?"

Lục Trần im lặng một lúc, nhìn chăm chăm vào mắt của nàng, nói: "Ta không muốn đi trêu chọc Bạch Thần chân quân, thả cô cũng được, nhưng mà cô phải nói cho ta biết, cô tuổi còn nhỏ, mà đã học từ đâu những bản lĩnh giết người này vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 104: Hào quang xanh lục

Dịch giả: MrChoe

"Ta nào có bản lĩnh giết người gì đâu!" cô gái nhỏ kia quả quyết phủ nhận, rồi lại cười lạnh nói, "Ngươi cứ thử ra ngoài nghe ngóng xem, ta ngay từ nhỏ đến lúc lớn, là con gái Bạch Gia trong thành Côn Ngô, xuất thân trong một gia đình cực tốt, phẩm chất thanh bạch, đoan trang văn nhã, ai gặp cũng đều thích, có người tin lời của ngươi mới là lạ."

Lục Trần chỉ im lặng giây lát liền nói: "cô nương còn lợi hại hơn là ta nghĩ đấy." Hắn dừng một lúc rồi lại hỏi tiếp: "Ngươi họ Bạch à?"

"ta tên Bạch Liên." Cô gái kia nhìn hắn một cái, hỏi ngược lại, "còn ngươi tên gì?"

"Lục Trần."

Bạch Liên tuy tuổi còn nhỏ nhưng đã sở hữu một khuôn mặt xinh đẹp khuynh quốc, một đôi mắt sáng nhìn Lục Trần có ý dò xét, lại nhìn xung quanh căn phòng này rồi mới nói: "Ngươi vẫn là đệ tử tập dịch à?"

Lục Trần cười nói: "ta thiên tư không tốt, khiến cho cô nương chê cười rồi."

"Hừ!" Bạch Liên vốn tuổi vẫn còn nhỏ, nên khi nghe thấy mấy câu khích lệ này trên khuôn mặt liền tỏ ra vô cùng đắc ý, nhưng mà rất nhanh sau đó nàng bỗng nhiên sắc mặt trầm xuống, phì một cái, nói: "Phì! Thiên tư của ngươi và ta chênh lệch như vậy mà ngươi còn có thể bắt trời ta, đây chẳng phải là đang vòng vo mắng người à!"

Lục Trần mỉm cười lắc đầu, không nói gì.

Bạch Liên trông mặt đão một vòng, bỗng nhiên cảm thấy hứng thú nhìn hắn một cái, nói: "Mà cũng lạ, ngươi thân là đệ tử tập dịch, sao lại có nhiều bản lĩnh hỗn tạp như thế, lai lịch của ngươi ra sao?"

Lục Trần nói: "Ta trước kia làm nghề mổ heo, cũng từng thấy qua máu, làm cũng lâu, về sau làm riết cũng cảm thấy nghề mổ heo không còn ý nghĩa nữa, liền nghĩ muốn thành tiên đắc đạo, cho nên mới chấp nhận trăm đắng nghìn cay chạy tới Côn Luân phái này."

"Mổ heo à..." Bạch Liên đáng cười trên khuôn mặt lập tức sượng sùng.

Lục Trần vừa nói, tuy rằng trên khuôn mặt nhìn rất nhẹ nhõm, nhưng suy nghĩ trong lòng vẫn liên tục xoay chuyển. Trước mắt hắn, người thiếu nữ tên Bạch Liên này, hiển nhiên là một phiền toái cực lớn, nếu xử lý hơi có chút vô ý, là có thể mang đến hậu quả vô cùng.

Nghĩ đến chỗ vướng mắc ấy, lúc này khi đã tỉnh táo lại, hắn nhìn không được trong lòng mới thầm tự trách bản thân vài câu, nghĩ thầm "năm nay tiêu cô nương kia mới mười tuổi đã đáng sợ như vậy rồi, đến khi trưởng thành sẽ còn kinh khủng đến mức nào!"

Đúng lúc này, bỗng nhiên từ trong phòng, cả hai người đồng thời nghe thấy có tiếng sột soạt vang lên phía ngoài cửa, Bạch Liên hai mắt quắc lên, nhưng Lục Trần trên mặt vẫn giữ vẻ trấn định mà thông thả đứng lên, đi tới bên cạnh cửa phòng, mở cửa ra.

Một cái bóng đen nghe vèo một tiếng đã chạy tót vào trong, chính là con chó đen A Thổ.

Chỉ thấy nó vừa chạy vào một cái là liền đến nằm ngay bên cạnh Lục Trần, ra sức liếm lấy liếm để tỏ ý đầy thân mật, cái đuôi liên tục ngoắt ngoắt, nhìn bộ dáng đầy vẻ nịnh nọt.

Lục Trần đóng cửa thật kỹ xong mới cười rồi mắng nó một câu: "Đừng có giả bộ làm trò ngu xuẩn, vừa rồi ngươi bỏ ta lại một mình mà chạy trốn, tưởng

ta không còn nhớ sao."

A Thổ lập tức phát ra tiếng kêu khê nức nở nghẹn ngào, xem ra có chút khổ tâm, nhưng mà đúng lúc này, bỗng nhiên từ đầu giường kia truyền đến một tiếng cười lạnh, là Bạch Liên đang nằm ở đằng kia cười khẩy nói: "Ai mới là kẻ đang giả bộ đây, ta nhớ rõ ràng vừa rồi ngươi mới là người gọi con chó đen này chạy trốn trước, bây giờ lại còn đổ ngược cho nó là sao? Nói chuyện có thể có chút lương tâm một chút được không đại thúc!"

"Đại thúc..." Lục Trần mặt sầm lại, nhưng hẳn chưa kịp mở miệng phản bác, thì A Thổ đã quay đầu lại nhìn, nó liền giật thót mình khi nhìn thấy người thiếu nữ đang nằm trên giường kia, lập tức nó gầm gừ sủa vang, lông trên cổ từng sợi dựng thẳng lên, nhe răng trợn mắt, làm lộ ra những cái răng nanh sáng như tuyết, hung dữ mà hướng về phía Bạch Liên sủa mấy tiếng, xem ra chỉ cần một lời không hợp là nó sẽ xông lên hung hăng cắn cô nàng ngay lập tức.

Nhưng Bạch Liên lại tỏ ra không hề sợ hãi, nhìn A Thổ cười lạnh nói: "Chó đàn, ngươi mà còn sủa bậy với ta, ta lập tức lột da của ngươi liền đó!"

A Thổ càng tỏ ra căm tức hơn, nhưng mà xem ra đối với Bạch Liên có chút ít kiêng kỵ, nên tuy vẫn liên tục sủa lấy sủa để, nhưng thùy chung vẫn đứng ngay sát bên chân Lục Trần, không dám tiến đến trước nữa bước.

Lục Trần đá vào mông con A Thổ một cái, mắng: "Đồ đàn, con bé bị ta trói lại rồi, ngươi còn sợ cái gì?"

A Thổ trừng mắt, nhìn kỹ lại thì quả là thế thật, chỉ thấy Bạch Liên đang nằm ở trên giường, cả tay và chân đều đã bị cột lại, lập tức tinh thần nó phần chần hẩn lên, kêu to Gâu một tiếng rồi nhào tới, như sói như hổ mà vọt tới trước người của Bạch Liên, há miệng ra bộ sẽ cắn bừa bãi một phen, đe dọa nàng đề thị uy.

Bạch Liên tức giận khiến khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch, dùng tay ngăn cản lung tung vài cái, lập tức cả giận nói: "cái con chó ngu xuẩn này, đúng là không có lương tâm y chang chủ nhân của ngươi, ngươi quên là ta đã cho ngươi ăn thứ ngươi thích nhất rồi sao?"

A Thổ Gâu Gâu kêu hai tiếng, bộ dạng vẫn hung hăng như trước, xem ra giống như nghe không hiểu tiếng người vừa nói, tuy vậy lúc nhe răng trợn mắt, nó vẫn thỉnh thoảng liếc nhìn về phía Lục Trần như dò ý.

lúc này Lục Trần đã đi tới, lông mày khê nhíu lại, nói: "Đúng rồi, đây cũng là một việc ta muốn hỏi ngươi, ngươi làm sao lại biết rõ "Huyết thực" là thức ăn của con vật này?"

Bạch Liên sắc mặt đột nhiên biến đổi một lần nữa, nhưng lập tức hừ một tiếng, lại nghiêng đầu quay đi, ra vẻ như "Nghe không hiểu ngươi đang nói cái gì, ta cũng lười chẳng muốn nói nhiều với ngươi".

Lục Trần sắc mặt trầm xuống, thần nhiên nói: "Huyết thực là một loại bí pháp được truyền lại qua nhiều thế hệ của Man tộc ở phía nam, chủ yếu chỉ có tất cả Đại tất năn, Tê tự mới có thể học tập loại pháp môn này, trước giờ nó không hề được truyền bá vào vùng Trung thổ này. Ngươi cũng đã biết, một khi ta đem việc này báo lên, thì ngươi đừng nói là muốn trở thành đệ tử Chân quân, nói không chừng ngươi còn bị người ta cho là loài yêu nghiệt, bị đem đi thiêu cháy ở ngay tại núi Côn Luân này nữa đây."

Bạch Liên sắc mặt liên tục biến ảo mấy lần, xoay đầu nhìn Lục Trần, ánh mắt cũng lạnh xuống, nói: "Ngươi rõ ràng là một tên mỗ heo, nhưng sao lại biết nhiều như vậy? trong bụng Ngươi còn có bao nhiêu bí mật, cũng không cần ta phải nói ra đúng không? Thân là một đệ tử tạp dịch thủ đoạn tàn nhẫn, thực lực kinh người, lại còn biết được nhiều bí mật như vậy, muốn nói ta, thì cẩn thận nếu làm không tốt thì chẳng phải chính ngươi cũng bị coi là gian tế của Tam Giới Ma giáo sao, muốn trở mặt, thì chính bản thân ngươi cũng sống không được, ngươi có tin hay không?"

Lục Trần khê cúi đầu, sau một chốc về sau, lắc đầu chậm rãi nói: "Ta không phải là gian tế Ma Giáo."

"Ai mà tin ngươi?"

Bạch Liên cười lạnh nói, nhìn chằm chằm vào Lục Trần, ánh mắt lạnh lẽo như loài mãnh xà.

※※※

Trong phòng thoáng im lặng chốc lát, nhất thời cả hai đều không nói gì thêm. Chỉ là ánh mắt của hai người vẫn gắt gao nhìn chằm chằm vào đối phương, ai cũng không chịu có ý nhượng bộ.

Bầu không khí hơi trở nên căng thẳng.

A Thổ này giờ vẫn ở bên cạnh Lục Trần nhe răng trợn mắt đầy vẻ hung dữ, do cứ nhe răng há mồm cả nửa ngày nên nước dãi nó nhỏ đầy xuống giường, A Thổ đột nhiên phát hiện ra rằng hai người kia rõ ràng đều không có nhìn nó... Hai người kia cứ giương to cặp mắt trừng trừng uy hiếp đối phương, như thể đang thi xem ai trừng mắt được lâu hơn Thì thẳng.

A Thổ đột nhiên cảm giác như có chút xấu hổ.

Nó miễn cưỡng khép miệng lại, nuốt nước miếng một cái, sau đó nhìn hai người ánh mắt vẫn đang giằng co, nó quyết định phải giúp chủ nhân mình một cái gì đó.

" Gâu Gâu, Gâu Gâu Gâu Gâu!"

Chó đen A Thổ bỗng nhiên sủa lớn, sau đó nhảy lên một cái, há miệng xông đến cắn vào mặt Bạch Liên.

Ánh mắt hai người đang chú mục áp đảo khí thế đối phương nên khi con A Thổ hung hăng lao vào, thì cả hai đồng thời đều giật mình kinh hãi, Bạch Liên thất kinh kêu lên một tiếng, thân thể vô thức né chệch sang một bên, nhưng A Thổ chỉ cách nàng trong gang tấc, nên trong lúc vội vã đâu có tránh được. Trước tình thế cấp bách đó, Bạch Liên đột nhiên sắc mặt trầm xuống, cổ tay đang bị trói đột nhiên khê đưa lên trước ngực, tư thế giống như đang bắt được cái gì đó.

Ở bên cạnh, Lục Trần tâm thần khê động, liền vội mở miệng quát: "A Thổ, không được làm vậy!"

Bạch Liên vốn là một thiếu nữ thiên kiều bá mị đến vậy, tuy bên trong cô nàng vẫn âm thầm giữ kín lai lịch, nhưng thực tế nàng dù sao cũng là một nữ nhân của thế gia đại tộc thành Côn Ngô, tương lai lại còn trở thành đệ tử của Bạch Thần chân quân, người có thân phận bậc này, nếu như trên người không có ấn tàng bản lĩnh hộ mệnh cho bản thân mới gọi là kỳ quái.

Chỉ là nhanh như chớp, thân thể A Thổ thoáng dừng một cái, bỗng nhiên có một đạo ánh sáng màu xanh lục, đột nhiên từ ngực Bạch Liên phát ra, bắn về phía trước người A Thổ.

Thân thể A Thổ đang ở giữa không trung đột nhiên dừng lại, tựa như bị đứng hình, cứ như vậy lơ lửng giữa không trung cách mặt đất vài thước.

Con chó đen bỗng chốc thoáng có chút sợ hãi xen lẫn nghi hoặc bất định, nó hoang mang nhìn quanh một cái, sau đó hướng về Lục Trần Gâu Gâu sủa toáng lên.

Lục Trần ngay lúc tia sáng màu lục bắn ra, sắc mặt hấn chợt thay đổi, nhưng sau đó cảm thấy khí lực trong đó cũng không có chút gì là mãnh liệt, cũng không có sát ý, nên thân sắc liền nhẹ nhõm đi một ít. Lúc này hấn mới lắc đầu, cũng không thèm để ý đến A Thổ, mà lại quay đầu nhìn sang Bạch Liên nói: "Ta mặc kệ cô nương nghĩ như thế nào, tóm lại việc này ngay từ lúc bắt đầu không phải là ta chủ động tìm đến làm phiền cô nương. Hai ta, ai cũng có bí mật không thể cho người khác biết, vậy nên ta cảm thấy chúng ta cứ bắt tay giảng hòa với nhau, cô nương thấy thế nào?"

Bạch Liên giương đôi mắt sáng nhìn chằm chằm vào Lục Trần, có vẻ muốn nhìn thấu nội tâm người nam nhân trước mắt này, sau một lúc, nàng mới bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, nói: "Nói nghe hay lắm, nhưng trước tiên, ngươi mau thả ta ra đã."

Lục Trần gật gật đầu, nói: "Đương nhiên rồi, nhưng mà nhìn bản lĩnh hộ mệnh này của cô, ta nghĩ mấy cọng giây từng ấy có lẽ cũng không trói nổi cô nương được"

Bạch Liên lặng lẽ cười cười, nói: "Đại thúc à, đúng là không thể tin được, ta và ngươi đều sắp thành tinh rồi." Nói đoạn, từ phía trước người nàng ánh sáng màu lục đột nhiên lóe lên một cái, A Thổ liền bị bắn ra, bịch một tiếng đã ngã sấp trên mặt đất bên cạnh giường, lập tức ánh sáng màu lục có chút trầm xuống, quét qua trên tay chân của nàng một cái, những cái dây thừng kia liền bị đứt thành nhiều đoạn.

Bạch Liên xoa xoa cổ tay ngồi dậy, sau đó giống như cười mà không phải cười nhìn Lục Trần, nói: "Vậy bây giờ chúng ta có thể vui vẻ trò chuyện rồi đúng không?"

Lục Trần vẫn nhìn chằm chằm vào vệt ánh sáng màu lục đang lấp lánh không ngừng trước ngực nàng, khê gật đầu, nói: "Có thể, nhưng trước tiên, cô nương mau thu thứ đó lại đi đã."

Bạch Liên hừ một tiếng, nói: "Ta thu lại rồi, ai biết ngươi có bắt ngờ thấy hơi tiền lại nổi máu tham đi hãm hại ta hay không."

Lục Trần nói: "Ta nếu muốn hại cô nương, thì vừa rồi lúc cô bất tỉnh đã ám hại vô số lần rồi."

Bạch Liên đôi má ửng đỏ, trừng mắt liếc hấn một cái, nói: "Ngươi già đầu rồi, lại còn với cô gái nhỏ như ta đây dùng thủ đoạn bí ỏi ám toán người, có biết xấu hổ hay không vậy!"

Lục Trần nhắm mắt lại, lắc đầu phớt lờ những lời vừa nghe thấy, thở dài một cái, nói: "Nhanh thu lại đi."

Bạch Liên hít sâu một hơi, cổ tay quay lại, ánh sáng màu lục lấp lánh, chậm rãi thu lại vào trong lòng bàn tay của nàng.

Lục Trần lúc này mới có chút tò mò nhìn vệt sáng màu lục kia, nói: "Trước kia ta chưa từng nghe nói đến thứ bảo bối như vậy, có vẻ giống như một cái cây trăn đầy linh khí, có phải là một thiên tài địa bảo hệ Mộc không?"

Bạch Liên không thèm để ý tới hấn, đại khái là không muốn lộ ra bí mật, chỉ thấy đạo ánh sáng màu lục kia ở trong lòng bàn tay của nàng cứ liên tục phóng ra thu vào, lúc chớp lúc tắt, chậm chạp không ngừng.

Lục Trần đợi một hồi, vẫn thấy vệt sáng màu lục kia vẫn liên tục thu vào phát ra, nhin không được liền nói: "Này này, cô còn muốn nói chuyện với ta nữa hay không vậy, làm cái gì mà cứ thu vào phát ra cả nửa ngày trời thế..."

Lời còn chưa dứt, đột nhiên chỉ nghe Bạch Liên thét lên kinh hãi, sắc mặt trong nháy mắt đã trở nên trắng bệch, thất thanh nói: "Không phải vậy, là ta, ta không biết phải khống chế nó như thế nào..."

Lục Trần trong lòng tim đập mạnh một cái, đột nhiên ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy ánh sáng màu lục trong lòng bàn tay Bạch Liên đột nhiên tăng vọt, phát ra ánh sáng rực rỡ, thậm chí thoáng nghe thấy từ đó phát ra tiếng rít ô ô rung động như cuồng phong lướt qua, sau một lát, đạo ánh sáng màu lục đó bất ngờ phóng vọt lên, như một thanh kiếm sắc bén, xuyên thẳng vào trái tim Lục Trần.

Quyển 2 - Chương 105: Trong hốc cây

Dịch giả: MrChoe

Phản ứng đầu tiên của Lục Trần là nhận ra vị tiểu cô nương Bạch Liên này quả thực hung ác tàn nhẫn vô cùng, từng thời từng khắc đều không quên ý định giết người diệt khẩu, tính tình hung hãn đến độ này, quả nhiên là hãn binh sinh ít thấy, chỉ sợ những người trong Ma giáo năm xưa so với cô nàng còn thua kém vài phần.

Nhưng cũng trong khoảnh khắc nhanh như chớp ấy, hần lại nhìn thấy khuôn mặt Bạch Liên đầy vẻ hoảng sợ, hơn nữa đột nhiên cả thân thể cô nàng cũng đang bị vệt sáng màu lục kia phát ra ánh sáng rực rỡ bao trùm lên toàn thân, tiếp theo lại bay lơ lửng một cách khó hiểu, miệng phát ra một tiếng kêu đầy sợ hãi.

Tia sáng màu lục phá không phóng tới, thể như sóng lớn không thể đỡ, lại cực nhanh như điện chớp, trong nháy mắt tỏa ra tràn ngập toàn bộ căn phòng nhỏ nhoi này, khiến cho Lục Trần gần như không kịp trở tay, chỉ nghe âm ầm một tiếng, tia sáng kia giống như một cái cột sáng màu xanh biếc tăng tăng lớp lớp giăng trướng ngay ngực của hần.

Lục Trần toàn thân chấn động dữ dội, một tiếng trầm đục vang lên, cả thân thể bay ngược ra ngoài, "Rầm" một tiếng va vào bức tường phía sau, bên khóe miệng liền chảy xuống một chút máu. Nhưng rất nhanh sau đó, hần dường như cảm thấy lại có cái gì đó, sắc mặt liền đại biến, cúi đầu nhìn xuống ngực.

Cột sáng xanh biếc kia, chiếu thẳng vào lồng ngực hần, ở chỗ sâu phía trong ánh hào quang ấy, nói đúng ra là, là ở ngay trong lồng ngực của hần, máu nóng đang cuộn trào giống như đang sôi sùng sục trong trái tim, một đạo ánh sáng màu trắng nhu hòa, lóe lên bên trong ánh sáng màu lục mãnh liệt kia, lẳng lẳng mà lan ra, như sóng biển đang cuộn trào giữa biển lớn mênh mông, lại có một cảnh hoa trắng tinh khiết sùng sùng bất động ở giữa.

Nhưng chỉ sau một khắc, tất cả ánh sáng màu lục lại lần nữa mãnh liệt thêm ba phần, tựa như vừa bị một cái gì đó kích thích, nên điên cuồng tăng vọt lên, từ bốn phương tám hướng nhắm về phía ngực Lục Trần mà hùng dũng phóng tới.

những nơi ánh hào quang đó lướt qua, cả cái bàn, giường đệm đều bị lật lên, rồi như bị một loại sức mạnh cuồng liệt nào đó bẻ gãy, trong phòng mọi thứ trở nên bừa bộn, kể cả vách tường bốn phía cũng khẽ run lên, nhìn cả căn phòng tựa hồ như sắp sụp đổ tới nơi rồi.

Lục Trần chỉ cảm thấy máu thịt toàn thân như sôi lên, khuôn mặt vặn vẹo, thống khổ rống lên thành tiếng, ngẩng phắt đầu lên, nhìn Bạch Liên giận dữ hét to: "Nhanh ngăn chặn thứ ánh sáng này lại, bằng không thì cả hai chúng ta đều chết mất!"

Chỉ là sau tiếng hét lớn, hần lại nhận ra rằng cả thân người Bạch Liên vẫn còn đang lơ lửng ở giữa không trung ngay trước mặt, mái tóc đen phấp phới, hai mắt nhắm nghiền, quả thực là đang bất tỉnh nhân sự, không còn biết cái gì nữa. Mà ở bên cạnh nàng, cách đó không xa, chó đen A Thổ cũng bị ánh sáng quái dị màu lục này cuốn đi, đang bị xoay thành vòng tròn giữa không trung, vô cùng kinh hoàng sủa loạn lên vài tiếng, sau đó đầu nghiêng qua một cái, có vẻ cũng đã bất tỉnh nhân sự luôn rồi.

Một sức mạnh mãnh liệt như sóng nước thủy triều, điên cuồng nhắm hướng Lục Trần mà vọt tới, trong nháy mắt, Lục Trần cảm giác như toàn thân lập tức tan rã, trong lúc cấp bách, hần cố nén cơn đau kịch liệt, đột nhiên ra sức cắn răng, gặm nhẹ một tiếng, liền mạng đưa tay nhấn xuống ngực một cái.

Hào quang nhu hòa màu trắng ở chỗ sâu trong ánh sáng màu lục kia, dường như lóe ra từ đầu ngón tay trong bàn tay đang đè trước ngực.

Sau một khắc, đột nhiên tất cả luồng sức mạnh kia ầm ầm dừng lại, như đất trời trong nháy mắt lặng im, thời gian cũng ngưng đọng bình thường trở lại.

Ánh sáng màu lục bỗng đông cứng lại như băng, lập lòe phát ra ánh hào quang quỷ dị, cả người và chó bị dính cứng ngắc lơ lửng trên không trung như vậy một hồi lâu.

Khoảnh khắc sau đó, mọi tiếng động dần tan biến.

tiếng nổ vang rền của hai thứ ánh sáng kia tiêu tán dần, sau đó bóng người cũng bỗng dưng biến mất, hết thảy như đã bị hút vào hư vô.

Trong căn phòng nhỏ, gió cuốn mây tan, ánh sáng màu lục, ánh sáng màu trắng hết thảy đều đã biến mất rồi, Lục Trần, Bạch Liên thậm chí kể cả con A Thổ, vốn đang ở đó, trong nháy mắt cũng biến mất toàn bộ. Chỉ còn lại những mảnh vỡ của đồ vật trong phòng bị quét lên không trung lúc này, lúc này khi luồng ánh sáng kia tan biến nên mất đi thứ chống đỡ, thì mọi thứ mới như một trận mưa, rầm rầm rơi xuống đầy mặt đất, thành một mớ hỗn độn.

※※※

Cũng không biết qua bao lâu, Lục Trần bỗng cảm thấy có một thứ gì đó vừa âm ỉ vừa uồn ướt đang ngo ngoọ trên mặt. Hần lắc lắc cái đầu một cái,

cảm giác trước mắt bên tai mình vẫn chưa bình thường trở lại, đáng về vẫn rối bời như cũ. Hắn từ từ nhắm mắt lại nằm nghỉ thêm một lúc, thứ cảm giác quái dị này mới chậm rãi mất dần, lúc đó hắn mới mở mắt ra lại.

Thì ra có một cái đầu lười ở ngay bên cạnh hắn, đang liếm liếm trên mặt, còn có âm thanh gừ gừ nho nhỏ, chính là âm thanh của A Thổ.

Lục Trần hít sâu một hơi, nhìn A Thổ mỉm cười, rồi mới ngồi dậy.

Thân thể chỉ mới ngồi dậy được một nửa, hắn liền hít ngược vào lại một hơi khí lạnh, thiếu chút nữa lại ngã xuống lần nữa, hắn vội vàng dùng tay chống trên mặt đất, lúc này thân thể mới trụ vững được. Giờ phút này hắn chỉ cảm thấy trên người rất nhiều chỗ đang đau đớn mãnh liệt, nhất là chỗ ngực, là nơi có cảm giác khó chịu nhất.

Hắn dùng tay sờ lên ngực, liền phát hiện ra rằng chỗ đó kỳ thật cũng chẳng có vết thương nào, có lẽ cảm giác vừa rồi chỉ là một loại ảo giác của hắn mà thôi.

Lục Trần lấy lại bình tĩnh, rồi mới quay đầu nhìn lại bốn phía, trong khoảnh khắc hắn chợt nhận ra, hắn đang ở trong một không gian thần bí tựa như một cái hốc cây, một không gian quen thuộc mà trước kia hắn đã từng lui tới nhiều lần, vách cây loang lổ cổ xưa lát phết vài làn khí màu xanh mờ, hắn trầm mặc đứng lặng hồi lâu; ở ngay vị trí trung tâm "Hốc cây", có một vũng nước nhỏ, chất nước trong veo tinh khiết, nhưng đã không còn sinh khí tươi mát với sinh cơ tràn đầy như lúc trước nữa. Đặc biệt nếu như nhìn kỹ ở sâu trong vũng nước đó, còn có một bóng đen nho nhỏ, rõ ràng là đang được giấu kín bên trong vũng nước.

Thứ đó như một ngọn lửa màu đen, đang lặng lẽ cháy bập bùng.

cách vũng nước nhỏ bên kia khoảng ba thước trên mặt đất, còn có một bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn khác đang nằm, nhìn kỹ chính là Bạch Liên. Nhưng lúc này nàng hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt hơi có vẻ tái nhợt, sau nửa ngày vẫn không nhúc nhích, có vẻ là vẫn còn đang trong tình trạng hôn mê chưa tỉnh lại.

Lục Trần nhú mày, thu mắt nhìn sang con A Thổ một cái, mới phát hiện cả mình cùng Bạch Liên xem ra tình trạng đều không tốt, duy chỉ có con A Thổ thì chẳng biết tại sao, sau một phen bị giày vò vừa rồi, lúc này lại bình chân như vại, hành động hoàn toàn tự do thông thả đi tới đi lui bên cạnh mình, đồng thời tò mò nhìn quanh bên trong hốc cây như thể chưa bao giờ thấy qua cái thế giới nhỏ bé này bao giờ.

"Xem ra người tỉnh lại sớm nhất đấy." Lục Trần sờ sờ đầu A Thổ một cái, A Thổ nhếch miệng, xem ra tâm tình không tệ.

Lục Trần cười, rồi mới chậm rãi đứng lên, kiểm tra kỹ toàn thân một chút, sau khi thấy ngoại trừ quanh thân có chút đau đớn bên ngoài, còn lại cũng không còn chỗ nào tổn thương đặc biệt nặng nề gì nữa mới yên lòng, nhưng khi nhìn thấy chung quanh nơi hốc cây này, lông mày của hắn chợt nhíu lại.

Cái hốc cây này, đặc biệt là cái vũng nước nhỏ lại lịch thần bí bên trong hốc cây kia, có thể là mấu chốt giúp hắn năm đó đã sống sót vượt qua lời nguyền "Hắc Hóa" hết sức độc ác kia, trong làn nước kì dị đó, sức sống cuộn cuộn tuôn trào hết lần này đến lần khác khắc chế ngọn lửa đen đáng sợ kia, gần mười năm sau hắn cuối cùng mới quyết định đánh cược một phen, quyết định đối đầu với lời nguyền hắc hóa một lần, và một lần nữa, hắn đã duy trì được sự sống của mình.

Nơi hốc cây này, mười năm qua chỉ có một mình hắn lui tới, cũng chỉ có một mình hắn biết rõ, ngay cả lão Mã đối với cái này cũng hoàn toàn không hay không biết gì cả.

Bởi vì "Hốc cây" thần bí này, thực chất là do chính hắn đã đoạt được "Hạt giống" thần bí từ ngọn lửa mặt trời bên trong cuộc đại chiến tại Hoang Cốc năm đó.

※※※

Không còn nghi ngờ gì nữa, "Hạt giống" này quả thật là một vật hết sức quan trọng, không cần phải nói đâu xa, chỉ cần xem năm đó Ma giáo phát ra "Hàng Thần Chú" đại trận, chính là dùng "Hạt giống" kỳ dị này làm trọng tâm, tiến tới dẫn phát thiên địa dị tượng, thu hút điều khiển được cả sức mạnh to lớn không cách nào tưởng tượng nổi của đất trời, là đủ biết được năng lực cực đại của nó đạt đến mức độ nào.

Hạt giống này, Hắc Lang đã đoạt được nó trong Cuộc chiến cuối cùng ở Hoang cốc, sau đó không biết bằng cách thức kỳ lạ nào đó đã sinh trưởng và dĩ nhiên là âm thầm ẩn náu trong cơ thể của hắn, nói một cách chính xác, là không biết bằng cách nào đã xâm nhập vào tận sâu trong trái tim của hắn rồi.

Cũng từ đó trở đi, hạt giống này giống như cùng với Lục Trần hòa thành một thể, Lục Trần cũng đã sớm phát hiện trong cái hạt giống trông có vẻ nhỏ bé này, lại tồn tại một không gian kỳ dị khác, nhưng tương liên với xác thịt của mình cho nên hắn có thể ra vào cái hốc cây thần bí này, đồng thời ở trong hốc cây đó đã tìm ra được thứ "sinh mệnh linh thủy" cứu mạng kia.

Mười năm nay, may mà có hạt giống này cùng với cái hốc cây thần bí bên trong, nên Lục Trần mới có thể miễn cưỡng còn sống được tạm bợ qua ngày, tuy rằng trong thời gian đó hắn vẫn phải chịu vô vàn nỗi thống khổ mà tưởng tượng được hết. Chỉ vì lần cuối cùng lúc ở thôn Thanh Thủy Đường hắn đã đánh cược với lời nguyền Hắc Hóa, tuy rằng may mắn còn sống, nhưng cũng đã khiến hắn tiêu hao hết tất cả lượng nước "sinh mệnh linh thủy". Từ đó trở đi, hắn cũng rất ít khi vào lại trong cái "Hốc cây" thần bí này.

Bởi vì mười năm này, hắn đương nhiên đã vô số lần sớm thăm dò qua cái hốc cây này, mỗi tác đất, mỗi tác vách cây, vỏ cây, hay kể cả những làn khí lát phết xanh mờ kia, hắn đều đã cân nhắc kỹ lưỡng tìm hiểu qua. Nhưng cái làm cho người ta thất vọng chính là, ngoại trừ vũng nước trong hốc cây này là nước "sinh mệnh linh thủy" ra, thì cho đến nay hắn vẫn chưa thu hoạch được thứ gì khác.

Xem ra, cái hốc cây này tựa hồ chỉ đơn thuần là nơi phun ra sinh mệnh linh thủy mà thôi.

Nhưng mà cho dù là như thế đi nữa, thì quả thật cũng đã rất kì diệu rồi.

Lục Trần cũng không phải là loại người có lòng tham không đáy, cho nên sau khi thăm dò không có kết quả, hắn cũng không tiếp tục nữa, cho đến hôm nay, dị biến phát sinh, luồng ánh sáng màu lục kia lại đưa hắn, Bạch Liên cùng con A Thổ vào cái chỗ này.

Ánh sáng màu lục!

Lục Trần bỗng nhiên lông mày nhíu lại, quay đầu lại, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía Bạch Liên lúc này vẫn đang mê man bất tỉnh trên mặt đất.

※※※

Vượt qua vũng nước nhỏ kia, Lục Trần chậm rãi đi tới bên người Bạch Liên, rồi mới ngồi chồm hổm xuống, ánh mắt dừng một chút trên khuôn mặt tuy còn nhỏ đã mang một vẻ xinh đẹp khuynh quốc của Bạch Liên.

Cô nàng vẫn còn hôn mê chưa tỉnh, nhìn qua giống như là đang ngủ say, lúc yên giấc trông cô nàng giống như một cô bé bình thường, trên người tỏa ra làn hương của sự ngây thơ, như một đóa hoa vừa mới nở rộ, nhan sắc xinh đẹp đến ngẹt thở.

Làn tóc mai đen óng của nàng hơi rũ xuống, phủ lên cái gò má trắng nõn mềm mại của nàng, cô bé không biết là đang nằm mơ thấy cái gì, trên khuôn mặt không hề có chút gì gọi là thống khổ, hung ác hay tức giận gì cả, ngược lại nơi khoe miệng của nàng lại thoáng như đang mỉm cười.

Nụ cười kia ngọt ngào đến như thế, không biết có phải là đang nằm mộng thấy người nàng thương yêu nhất hay không?

Lục Trần chưa bao giờ thấy qua người nào lúc mê man, tính khí lại biến đổi hoàn toàn so với lúc bình thường như thế, nhưng lập tức hắn liền nghĩ ra, có thể lúc tỉnh táo, ở trước mặt người khác, Bạch Liên cố ra vẻ lạnh lùng như băng cho giống với khí chất của một tiên tử xuất trần.

Cái cô bé mười tuổi này, vì sao lại có nhiều bộ mặt khác nhau như vậy?

Vậy cuối cùng cái nào mới là bộ mặt thật sự của cô nàng?

Lục Trần lặng nhìn khuôn mặt xinh đẹp kia của nàng một lát, ánh mắt lập tức nhìn xuống, ở một góc vạt áo phía dưới chỗ ngực Bạch Liên, một đạo ánh sáng màu lục nhu hòa ướt át đang lặng lẽ chớp động rực rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 106: Tinh Hải Môn mở

Dịch giả: MrChoe

Dưới vạt áo kia phát ra một thứ ánh sáng nhàn nhạt xanh biếc, thoát nhìn trông như một cái phi thúy óng ánh màu xanh lục thông thường, khác hẳn với lúc nó đột nhiên bùng phát ra ánh hào quang màu xanh lục ban nãy, hiển nhiên cũng là một thứ nhưng uy lực của nó lúc này lại khác lúc này một trời một vực.

Lục Trần trầm ngâm một lát, vén góc áo lên, quả nhiên liền thấy trên cái cổ trắng như tuyết của cô bé có một sợi dây chuyền, trên đó đeo một vật có hình dạng như một cành trúc, lớn bằng ngón tay cái, toàn thân xanh biếc lấp lánh ánh sáng màu lục, trên đó lại tràn đầy linh khí đang không ngừng tỏa ra.

Thật khó tưởng tượng nổi, cảnh tượng cuồng bạo xuất hiện vừa rồi lại do chính thứ đồ vật ôn nhuận màu xanh lục này gây ra. Nhưng hết thấy đều không quan trọng, cái quan trọng là, Lục Trần nhớ rất rõ rằng, cái nhánh cây xanh biếc như sợi dây chuyền này cùng với viên hạt giống trong cơ thể mình lúc này dường như đã phát sinh cộng hưởng, cũng chính do vậy mới sinh ra đủ loại dị tượng, cuối cùng lại còn mang theo cả hai người một chốc đưa vào trong cái hốc cây thần bí này.

Cái nhánh cây xanh biếc cùng với "Hạt giống" này nhất định là có quan hệ rất lớn.

Lục Trần nhìn chăm chăm vào cành cây mỹ lệ giống như phi thúy này, ánh mắt càng lúc càng sáng lên.

A Thổ vốn đang ở bên cạnh Lục Trần đột nhiên quay đầu ra, tò mò nhìn về phía Bạch Liên đang bất tỉnh nhân sự nằm trên mặt đất, thỉnh thoảng nó lại quay đầu nhìn Lục Trần một cái.

Nhưng mãi một lúc sau vẫn không thấy Lục Trần có động tĩnh gì, A Thổ liền cảm thấy có chút nhàm chán, quay đầu nhìn khắp nơi, cảm thấy cô cùng hứng thú khi phát hiện ra vách cây ngay mép tường xung quanh, nó bèn nghĩ thầm đợi thêm tí nữa dù muốn hay không cũng phải chạy tới tiêu vào một phát, để chứng minh cái địa bàn này bây giờ cũng là của A Thổ đại gia ta rồi.

Ngay lúc này, A Thổ đột nhiên nghe thấy Lục Trần thờ dài 1 tiếng, thanh âm rất nhỏ như đang tự nói một mình: "Một cành hai lá một hạt giống, không thể ngờ được rằng đây lại là sự thật."

A Thổ thò đầu vào, nhìn Lục Trần một cái. Lục Trần cười vờ nhẹ lên đầu của nó, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cái nhánh cây xanh biếc kia, lại nói: "Ta vốn tưởng rằng bọn người trong Ma giáo đều là những tên điên, cũng từng cho rằng tất cả bọn họ đều ăn nói khùng điên, khi cho rằng cái cây Thần Thụ kia có thể nối liền Tam Giới, cứ tưởng bọn họ điên khùng nói mớ mà thôi."

Hắn cười, trên mặt mang theo vài phần trào phúng, thân nhiên nói: "Một cành hai lá một hạt giống, đây cũng là một câu chuyện thần thoại trong Ma giáo, thời thượng cổ lúc Thần thụ bị hủy diệt, thứ duy nhất còn sót lại chính là vật này. Chuyện xưa cũng nói rõ rằng chỉ cần tập hợp đủ bốn dạng thần vật này, thì Thần thụ sẽ tái sinh, có khả năng nhất thống tam giới."

"Có thể cùng với hạt giống cộng hưởng như thế này, có lẽ trong thế gian này chỉ duy nhất có một "Nhánh Thần Thụ" này mà thôi."

※※※

A Thổ đợi một hồi, thấy Lục Trần thủy chung vẫn đang trầm tư suy nghĩ, liền một mình bỏ đi, tiến ra phía ngoài rìa hốc cây dưới mép cái tường gỗ kì quái kia, bắt đầu ngửi ngửi giả như đang tìm kiếm một vật gì đó.

Nhưng nó còn chưa đi ra được mấy bước, bỗng nhiên liền nghe sau lưng tiếng Lục Trần quát: "A Thổ, không được tiểu bậy bạ. Ở đây không có thông gió, thôi chết người đó."

A Thổ xoay người lại nhìn Lục Trần "Gâu Gâu" kêu lên hai tiếng, xem ra có chút bất mãn, miễn cưỡng đành phải quay về, chỉ là chốc chốc lại lưu luyến quay đầu lại nhìn về phía cái vách cây kia, đáng về đây tiếc nuối.

Lục Trần không thêm để ý tới sự sợ hãi của con chó đàn kia, ánh mắt vẫn tập trung trên nhánh cây xanh biếc trước mắt, một lúc sau, hắn đưa tay cầm lấy cái nhánh cây này, sau đó chậm rãi nắm chặt lấy.

Trong hốc cây, dường như có một chút yên lặng.

Đột nhiên, có ánh hào quang sáng lên, một luồng ánh sáng màu lục từ giữa những kẽ tay của hắn chiếu ra, ngay sau đó lại thêm một luồng sáng nữa, rồi lại một luồng nữa, lần lượt luồng sáng này nổi tiếng luồng sáng kia, từ những kẽ tay hắn phát ra một thứ ánh sáng xanh biếc.

Ánh hào quang kia khẽ run rẩy.

Sau một lát, bỗng nhiên một mùi hương nồng đậm dị thường, ngay lập tức tỏa ra tràn ngập từ lòng bàn tay Lục Trần, ở mỗi một khe hở từ lòng bàn tay đang nắm chặt, chảy ra một dòng nước màu lục sền sệt.

Lục Trần nhìn chăm chăm vào những dòng nước xanh biếc đang dọc theo bàn tay của hắn mà chậm chậm chảy xuống, sau đó tung bay trên không trung.

Hốc cây tưởng vốn im lặng qua bao nhiêu năm, vào thời khắc này, dường như thờ dài thật sâu một tiếng, như người lữ hành đang đói khát vì mừng rỡ mà khẽ run lên. Những chất khí mờ hồ màu xanh kia, nhanh chóng từ trên vách cây lóe ra, khiến những chất lỏng xanh biếc kia trôi lơ lửng giữa không trung, sau đó với tốc độ có thể nhìn được bằng mắt thường, từng điểm từng điểm hóa thành bụi phấn nhỏ vô cùng, trôi dạt ra khắp ngõ ngách trong hốc cây này.

Rồi Gió bắt đầu nổi lên, những bụi phấn màu lục này hóa thành cơn sóng lớn, tự xoay tròn, giống như một trận mưa to đã chờ đợi vạn năm, như một cái cuộc hẹn vạn năm, rốt cục cũng đã gặp được nhau.

Lục Trần cùng A Thổ kinh ngạc đứng trên mặt đất giương mắt nhìn cảnh tượng khí thế to lớn và vô cùng kì lạ kia.

Màu lục bao trùm tất cả!

Như một cơn đại hồng thủy thời viễn cổ.

Tất cả bụi phấn nhỏ đều dạt hết về phía vách cây, trong nháy mắt đã che kín tất cả, khiến toàn bộ cái hốc cây cổ xưa này biến thành một thế giới màu lục, nhưng rất nhanh sau đó, những bụi phấn màu lục kia dường như hòa vào làm một với vách cây, nên cũng nhanh chóng biến mất không còn thấy gì nữa.

"Oành!"

Từ trong sự lặng im, bỗng dưng truyền đến một tiếng nổ vang, dường như phát ra từ nơi sâu nhất trong cái hốc cây cổ xưa này. Lục Trần bỗng nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy vách tường xung quanh cái hốc cây này ngay lập tức như thể có một thứ ánh sáng màu xanh điện cuồng lóe lên, rồi sau đó, đất trời trở nên đen kịt, xung quanh hết thấy bóng trở thành hư vô.

Thân thể hắn giống như được đưa vào trong một không gian hư vô tối tăm, trên dưới trái phải hết thấy đều là bóng tối vô tận. Không trời không đất, ngay cả thân thể của hắn dường như cũng đã mất đi trọng lực, trống rỗng trôi lơ lửng trong bóng đêm.

Từng điểm từng điểm hào quang, từ xa bỗng nhiên sáng lên, còn có tiếng "Gâu Gâu Gâu Gâu...", nghe như là âm thanh của con A Thổ đầy vẻ sợ hãi và

lo lắng.

Lục Trần ngẩng đầu nhìn lại, liền chỉ thấy trên đầu đầy sao trời, cúi đầu nhìn xuống, cũng y như thế.

Thân thể của hắn vẫn đang lơ lửng không ngừng, hoàn toàn đã mất đi khả năng tự chủ, trôi vô định trong khoảng hư không kỳ lạ này, cho đến khi bỗng nhiên có ánh hào quang xanh biếc lại lần nữa lóe lên.

Từ trong hư không ánh hào quang ấy mạnh mẽ xuyên qua bóng tối, tiếp theo từ sâu trong ánh sáng xanh biếc, vô số những rễ cây kì dị đột nhiên vươn ra như những tia sáng, đánh nát màn đêm trường chừng như kiên cố kia thành từng mảnh nhỏ.

Sau đó ánh sáng phát ra rực rỡ, như mặt trời hung bạo bỗng nhiên xuất hiện ở trước mắt, phát ra quang huy vạn trượng, trong nháy mắt khiến tất cả ngôi sao trên trời như mất đi ánh sáng.

Hào quang tối dần, có gió thổi lên, có tiếng thét mơ hồ giữa đất trời, giống như một cổ khúc thể lương từ thời viễn cổ truyền lại, đang âm trầm kể lại những câu chuyện cũ. Một đạo hào quang xanh biếc tạo thành một cái cửa lớn, trước mặt của hắn, sau chốc lát, ánh sáng màu lục này bỗng nhiên tăng vọt, xuyên qua thân thể của hắn rồi lại tụ vào một lần nữa, Lục Trần nhìn lại, chỉ thấy chỗ sau lưng, bất ngờ cũng có một cái cổng lớn màu xanh biếc tương tự được tạo thành.

Ánh sáng màu lục sáng chói, phảng phất có luồng khí sinh mệnh đang cuộn trào mãnh liệt sôi không ngừng, xua tan tất cả bóng tối. Ánh sáng lấp lánh, dường như biến hết thảy mọi thứ thành một biển màu xanh biếc, nhưng chỉ sau một lát, bỗng nhiên tất cả mọi thứ trước mắt đều tiêu tán, như một giấc mộng tan, hóa thành tro bụi vô tận.

Lục Trần phát hiện ra mình một lần nữa lại xuất hiện trở lại trong cái hốc cây kia, vẫn còn đang đứng bất động tại chỗ.

Những tia sáng màu lục chói mắt kia, lúc này đã tiêu tán toàn bộ, không để lại chút hình tích gì nữa, cái hốc cây cổ xưa này cũng khôi phục lại trạng thái cũ. Nhưng nếu nhìn kỹ vẫn có thể nhận ra phía trên những cái vách cây loang lổ cổ xưa, đột nhiên xuất hiện thêm rất nhiều sinh cơ, thậm chí ngay cả những làn khí màu xanh kì dị quấn quanh trong ngoài vách cây lúc trước, giờ phút này màu sắc cũng đậm lên không ít.

Nhưng điều khiến Lục Trần giật mình, chính là trên vách cây hai bên, đột ngột xuất hiện thêm hai cánh cửa lớn mờ ảo như được làm bằng thể khí.

Làn khí kia cũng không phải là hai cánh cửa thật, chỉ là làn mờ có hình dạng như cái cánh cửa mà thôi, đồng thời bị vách cây cổ xưa cùng những làn khí di động kia che đậy hơn phân nửa. Lục Trần thử bước qua dò xét, lại phát hiện chỗ đó giống như là trắng trong nước hoa trong kiếng, trông mơ hồ như ảo ảnh, quả thực muốn đưa tay chạm vào, nhưng bất luận thế nào cũng không chạm vào được.

Hai cánh cửa, rốt cuộc có phải là cánh cửa thật hay không?

Nếu như là cửa thật, thì nó thông ra chỗ nào?

※※※

Lục Trần im lặng suy tư trong chốc lát, sau đó quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Bạch Liên vẫn còn đang nằm hôn mê bất tỉnh trên mặt đất. Chẳng biết tại sao, có lẽ vừa rồi những luồng sáng màu lục kia cùng hạt giống phát sinh cộng hưởng nên phát ra một lực phản chấn cực mạnh, khiến nàng bị ảnh hưởng, cho nên cho đến giờ nàng vẫn chưa thể nào tỉnh táo lại.

Lục Trần quay về bên cạnh nàng, sau khi kiểm tra một chút, lông mày của hắn nhanh chóng nhíu lại, bởi vì hắn phát hiện hô hấp của thiếu nữ này đang trở nên chậm lại, nhịp thở cũng càng lúc càng dài ra, giống như là... yêu thú động vật nào đó vào mùa đông, giấu mình dưới bùn đất trong sơn động mà ngủ đông.

Thế nhưng mà, con người thì sẽ không biết ngủ đông!

Lục Trần sờ lên tay của nàng, cảm giác trên tay lạnh giá.

Không một chút do dự, Lục Trần lập tức ngồi xuống, sau đó gọi con A Thổ đến, bắt nó nằm sấp bên cạnh mình, đồng thời ôm Bạch Liên vào lòng, một tay khác thì giữ lấy A Thổ.

Trước khi kịp làm điều gì đó, ánh mắt của hắn đảo qua trước ngực Bạch Liên, đột nhiên khẽ giật mình, chỉ thấy sợi dây chuyền nàng đang đeo trên cổ vốn bình thường có màu xanh murót, nhưng chẳng biết tại sao, lúc này màu xanh biếc đầy sức sống ấy đã giảm đi hơn phân nửa rồi.

Hắn nhìn thêm nhánh cây xanh biếc kia một cái, lập tức nhắm mắt lại, quát khẽ một tiếng, hai tay đột nhiên ôm chặt Bạch Liên cùng A Thổ.

Bên tai như truyền đến một tiếng ầm ầm cực lớn, một khắc dường như dài vô tận lại như chỉ trong một chớp mắt, bọn họ hai người một chốc lại đã lại xuất hiện trong gian phòng nhỏ bừa bộn kia một lần nữa.

"Phanh" một tiếng, từ giữa không trung rơi xuống.

A Thổ giật mình nhảy dựng lên như bị điện giật, lắc đầu vẩy đuôi xem ra rất là kích động, cảm thấy hết sức cao hứng khi nhận thấy rốt cuộc đã quay trở về được cái thế giới quen thuộc này. Còn Lục Trần thì quay đầu nhìn về phía Bạch Liên, ngưng thần quan sát hô hấp của nàng một lát, thấy nhịp thở đang dần bình thường trở lại, hắn mới thở dài một hơi.

Nàng dường như không thể ở trong cái hốc cây đó được...

Lục Trần trong lòng nói thầm một câu như vậy, ánh mắt lại nhìn vào sợi dây chuyền xanh biếc trên ngực Bạch Liên, lông mày nhíu lại, trong thâm tâm cảm thấy có chút khó hiểu.

Đúng lúc này, thân thể Bạch Liên khẽ động, dường như sắp tỉnh lại. Lục Trần lông mày chau lại một chút, tâm niệm xoay chuyển, vô số suy nghĩ ngay lập tức tuôn ra trong đầu. Đột nhiên, hắn đưa tay, nhanh chóng xé rách lớp áo trước ngực của mình, sau đó cầm chắc thanh hắc kiếm trong tay, xoay lại nhắm hướng lồng ngực của mình đâm cắt vài cái khiến máu thịt be bét, máu tươi lập tức tuôn ra xối xả.

Lục Trần đau quá hừ lên một tiếng, nhưng ngay lập tức bàn tay của hắn khẽ lật lại, hắc kiếm lập tức biến mất, thân thể của hắn lay động một cái, sắc mặt liền bỗng nhiên tái nhợt, giống như một nửa máu tươi trên người đều đã từ miệng vết thương kia chảy hết ra ngoài, thoáng cái ngã vật xuống đất.

Chỉ một lát sau, âm thanh này dường như làm kinh động đến Bạch Liên, nàng có chút mơ hồ hé mở hai mắt, lập tức liền giật mình khi thấy được ngay bên cạnh mình là thân thể Lục Trần đang nằm run rẩy trên mặt đất, nhìn không được lập tức ngồi dậy, thất kinh hỏi: "Ngươi... Ngươi bị làm sao vậy?"

Lục Trần dùng tay che miệng vết thương, khuôn mặt méo mó lộ vẻ đầy thống khổ, ngược nhìn cô gái xinh đẹp dị thường trước mắt một cái, khàn giọng nói: "Ta thật không thể ngờ rằng... Con người cô nương lại như vậy, một lời không hợp là liền muốn giết ta!"

"... Cái gì???"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 107: Ta không tin

Dịch giả: MrChoe

Bạch Liên giật mình tại chỗ, há hốc miệng, thần sắc trên mặt ngây dại giống như nhất thời còn chưa kịp phục hồi lại tinh thần. Qua một hồi lâu, nàng mới ngạc nhiên nói: "là ta làm à?"

"Không phải cô thì còn ai?" Lục Trần ngã trên mặt đất, há miệng thở dốc hai cái, sau đó cười lạnh nói, "Đây không phải là do pháp khí bảo bối của cô nương gây ra sao?"

Bạch Liên vô thức đưa tay sờ sợi dây chuyền trên ngực một cái, chỉ cảm thấy cảm giác trong tay ôn hòa bình thường, hào quang kia cũng không có gì biến hóa, suy nghĩ một lát, sau đó có phần hoài nghi nói: "Ta vừa rồi... Thực sự không có ý định giết ngươi đâu, mặc dù rằng ta vẫn cảm giác được ngươi không phải là người tốt."

Lục Trần nói: "Ngươi đúng là hung tàn đã thành tính, nói giết là giết liền, cũng không thêm dè trong đầu sao?"

Bạch Liên ngơ ngác một chút, trên khuôn mặt đầy vẻ hồ nghi, xem ra rõ ràng là có chút nghi ngờ bản thân, lắp bắp nói: "Chẳng lẽ, chẳng lẽ... Không thể như thế được."

"Cái gì mà không thể như thế!" Lục Trần ngắt lời Bạch Liên, nói: "Ta mới vừa rồi còn kêu to bảo cô mau mau thu tay lại, bằng không thì chúng ta đều phải chết, cô có nhớ không?"

Bạch Liên trầm ngâm một lúc, sắc mặt rốt cục có chút vẻ xấu hổ thoáng qua, nói: "Hình như là có nghe được một câu như vậy."

"Hừ!"

Lục Trần tay che ngực, hít vào một hơi khí lạnh, càng làm máu tươi chảy ra nhuộm đỏ cả vạt áo, xem chừng bộ dáng một mạng đã mất hơn nửa.

Nói cũng kỳ quái, cách đây không lâu hai người còn là oan gia đối đầu sẵn sàng ra tay chém giết nhau, nhưng đến khoảnh khắc này, Bạch Liên tự nhiên lại có chút ngưng ngừng.

Nàng chỉ ngồi trên giường trong chốc lát, sau đó liền đứng lên, tiến về phía Lục Trần hai bước, rồi nói: "Cái kia... Đại thúc, ngươi có làm sao không? Vừa rồi ta thấy ngươi là một kẻ xấu xa âm hiểm tàn nhẫn như vậy, chắc sẽ không dễ dàng chết như vậy đâu?"

Lục Trần ném một ánh mắt xem thường, trong bụng thở phào một cái, nhưng ngoài mặt liền lập tức xì một tiếng khinh miệt, nói: "Ngươi thử cho ta chọc hai đao vào ngực thử xem?"

Bạch Liên nhíu mày, đang lúc còn chưa nghĩ ra điều gì để nói, bỗng nhiên một tràng tiếng đập cửa vang lên từ bên ngoài truyền vào.

"Cộc cộc cộc, cộc cộc cộc... Lục đại ca, huynh có nhà không? Muội đi đến linh điện bên kia, không tìm thấy huynh với A Thổ đâu cả."

Một thanh âm trong trẻo dễ nghe từ ngoài cửa truyền vào, chính là giọng nói của Dịch Hân.

Người trong gian phòng nhất thời đều ngưng một chút, sau đó Lục Trần cùng Bạch Liên đồng thời nhìn lướt qua cảnh tượng xung quanh, chỉ thấy trong căn phòng mọi thứ vô cùng bừa bộn, cả cái bàn, giường, chăn nệm đều vỡ thành những mảnh lớn nhỏ, tán loạn trong căn phòng này, trông như vừa có một cơn bão quét ngang qua đây vậy.

Bạch Liên lập tức lắc đầu với Lục Trần, Lục Trần cũng không chút do dự gật đầu, nhưng chỉ có điều so với hai người bọn họ có một thứ còn phản ứng nhanh hơn, chính là A Thổ.

Con chó đen này nhảy lên một cái, mừng rỡ muôn phần, vô cùng cao hứng cất tiếng sủa vang với người phía bên kia cửa.

"Gâu Gâu Gâu Gâu Gâu Gâu Gâu..."

Lục Trần: "..."

Bạch Liên: "..."

Phía bên trong cánh cửa hai người đưa mắt nhìn nhau, âm thanh ngoài cửa lại lập tức cao giọng, tràn đầy vui sướng vừa cười vừa nói: "A, A Thổ, người ở trong nhà à, Lục đại ca cũng ở trong đó phải không, mau mở cửa cho muội đi."

Ngừng một lát, Dịch Hân lại cười nói: "A Thổ, ta đem cho người một khúc xương thịt ngon lành đây này."

Chó đen càng tỏ ra hưng phấn hơn, cái đuôi điên cuồng dao động, thoáng cái đã vọt tới cạnh cửa, nhảy chồm lên, dùng chân trước ra sức cào cào đẩy đẩy làm cho cái chốt cửa di chuyển ra, xem bộ dáng như đang cố gắng muốn mở cửa cho Dịch Hân vào.

Bạch Liên ánh mắt quay lại nhìn Lục Trần, Lục Trần cũng nhìn nàng. Một lúc sau, Bạch Liên bỗng nhiên nói: "Sao người lại có thể nuôi dưỡng một con chó ngu xuẩn đến vậy?"

Lục Trần ho khan một tiếng, nói: "Ngoài ý muốn thôi..."

※※※

"Cách" một tiếng, cái chốt cửa đã bị A Thổ cạy mở rồi, Dịch Hân tươi cười đẩy cửa đi vào, A Thổ nhiệt tình nhào tới, thoáng cái đã nằm gọn trên người nàng, cọ cọ không ngừng.

Dịch Hân thân mật sờ lên đầu A Thổ, cười hắc hắc, sau đó lấy ra một cái túi đồ ra vài khúc xương thịt, cười nói: "A Thổ, ăn đi."

A Thổ kêu lên một tiếng vui mừng, ngậm khúc xương thịt bỏ chạy qua một bên, Dịch Hân đứng lên nhìn về phía trước, đồng thời trong miệng cười nói: "Lục đại ca, hôm nay huynh thế nào rồi, mới sớm như vậy mà đã..."

Giọng nói của nàng lập tức im bặt, đáng cười cũng cứng lại trên khuôn mặt khi nhìn thấy thảm trạng bên trong căn phòng, nhất thời không nói nên lời. Sau một lát, nàng nhìn thấy Lục Trần đang ngồi dưới đất, tay che ngực, máu chảy ướt cả nửa người, lập tức vô cùng sợ hãi, chạy tới, kêu lên thất thanh: "Lục đại ca, Lục đại ca, huynh, huynh bị làm sao vậy?"

Lục Trần cười khổ một cái, nói: "Ta... Thật ra là chỉ bị thương một vài chỗ."

Dịch Hân sắc mặt lập tức tái nhợt, lập tức xoay chuyển ánh mắt, nhìn sang Bạch Liên đang đứng ở bên kia căn phòng, lại nhìn lướt qua đồng bừa bộn bên trong căn phòng, có vẻ đã minh bạch vài phần, liền trừng mắt nhìn Bạch Liên, quát: "Là người làm Lục đại ca bị thương à?"

Bạch Liên do dự một chút, nói: "Có thể... là vậy."

Dịch Hân chỉ cảm thấy một cơn tức giận đột nhiên dâng lên, đứng dậy, lớn tiếng nói với Bạch Liên: "Lục đại ca là một người tốt như vậy, không tranh quyền đoạt thế, càng không có khả năng đi treu chọc Bạch gia đại tiểu thư nhà người, người tại sao phải làm tổn thương huynh ấy?"

"Ồ?" Lục Trần cùng Bạch Liên đồng thời kinh hãi không ngớt, Lục Trần kéo Dịch Hân một cái, nói, "Làm sao người biết thân phận của nàng?"

Dịch Hân nổi giận đùng đùng mà nói: "Ngày đó ta đã gặp người ở sơn môn rồi, vì có chút tò mò nên mới đi hỏi thăm một chút, thành Côn Ngô rộng lớn như vậy, gia đình có quyền thế nhiều như vậy, dĩ nhiên là thăm dò được rồi."

Nói rồi, nàng nhảy tới một bước, đứng gần trước người Lục Trần, tuy rằng trông Bạch Liên tuổi tác nhỏ hơn, dáng người cũng không cao bằng nàng, nhưng về mặt khí thế thì ngược lại có vẻ áp đảo hơn Dịch Hân, Dịch Hân có vẻ mặt dè chừng, nhưng trên khuôn mặt sắc giận vẫn không đổi, nói: "Bạch tiểu thư, người vốn là người có thiên tư gia thế như vậy rồi, hơn nữa lại có gia đình ủng hộ, sớm muộn gì cũng trở thành đệ tử Chân quân. Địa vị giữa hai người các người cách biệt một trời một vực, vì cớ gì còn đi khi dễ Lục đại ca vốn chỉ là một đệ tử tạp dịch bình thường như vậy?"

"Ta..." Không biết tại sao, đối diện với gương mặt đầy phần nộ nhưng vẫn xinh đẹp của Dịch Hân, Bạch Liên lại có cảm giác không phản bác gì được, cuối cùng nàng chỉ có thể lắc đầu, ngay cả giọng nói cũng thấp hơn vài phần, nói: "Người... Người đã hiểu lầm rồi."

"Ta đã hiểu làm cái gì!" Dịch Hân thần sắc phần nộ tỏ vẻ không tin.

"Được rồi, Dịch Hân." Lúc này, Lục Trần ở sau lưng kéo tay áo Dịch Hân lại, rồi đợi nàng xoay người lại, hân mới mở miệng nói, "Mới vừa rồi là ta không cẩn thận... Oạch một cái, ngã sắp xuống tự làm mình bị thương, người đừng trách Bạch tiểu thư nữa."

"Huynh còn nói là tự ngã à, không lẽ huynh cũng tự làm ngực của mình bị thương máu thịt be bét như vậy sao?" Dịch Hân thần sắc trên khuôn mặt như thể là đã gặp quỷ.

Lục Trần cười khan một tiếng, sau đó nhìn về phía Bạch Liên đang đứng ở cạnh đó nói: "Bạch tiểu thư, chúng ta coi như là... Không đánh nhau thì không quen biết, chẳng phải là như vậy sao?"

Bạch Liên ngưng thần nhìn hân, một lúc sau, mới chậm rãi khẽ gật đầu, nói: "Người nói đúng, chúng ta vốn là không có gì, có lẽ có một chút hiểu lầm. Bất quá những việc trước kia..."

Lục Trần khoe miệng lộ ra một chút vui vẻ bí ẩn, cắt đứt lời của nàng, nói: "Chúng ta về sau nước sông không phạm nước giếng là tốt rồi, người nói xem được không?"

"Tốt!" Bạch Liên trầm ngâm khoảnh khắc, gật đầu đáp ứng, sau đó liền đi về phía cửa.

Dịch Hân vẻ mặt không vui nhìn theo Bạch Liên, xem ra như là còn có chút canh cánh trong lòng, nhưng mà đang lúc đi tới cửa, Bạch Liên bỗng nhiên quay đầu lại nhìn Dịch Hân một cái.

"Xin hỏi người là người nhà nào?" Lúc thốt ra những lời này, thần sắc Bạch Liên đã khôi phục lại đáng vẻ lúc bình thường, một lần nữa lại biến thành cái khí độ trước kia, cao nhã và lạnh lùng, giống như một nàng tiên nữ mỹ lệ xuất trần.

Thần thái cô nàng chuyển đổi nhanh và tự nhiên đến nỗi Lục Trần trông thấy cũng phải âm thầm chặc lưỡi.

Dịch Hân do dự một chút, nhưng lại nghĩ thầm, với năng lực và xuất thân của cô bé trước mặt này, có lẽ muốn tự tìm ra lai lịch của mình cũng không phải là một việc khó, nên nàng liền trả lời: "Ta họ Dịch."

Bạch Liên rõ ràng có một chút ngạc nhiên, sau khi suy nghĩ kỹ một lát mới có vẻ nhớ ra, nói: "À, Dịch Gia bên kia thành Đông, đúng không?"

Dịch Hân nói: "Đúng, người muốn làm gì?"

Bạch Liên cười, nói: "Người cả nghĩ rồi, chúng ta đều là con cháu thế gia, lại là đệ tử đồng môn, về sau có cơ hội nên quan tâm lẫn nhau nhiều hơn chút, không nên trở thành kẻ thù của nhau như vậy."

Nàng vốn là ngày thường cực đẹp, lần này sau khi tự nhiên nói ra những lời tử tế vừa rồi, thật sự khiến người ta không khỏi có thêm chút thiện cảm, Dịch Hân sắc mặt cũng hơi dịu lại, mỉm cười chờ một lúc, không biết nói gì nên chỉ ậm ừ một tiếng.

Nhưng mà sau đó ánh mắt Bạch Liên lại hướng về phía Lục Trần lúc này đang ở sau lưng Dịch Hân, đột nhiên nghiêm mặt nói: "Dịch tỷ tỷ, ta có một câu muốn nói với tỷ."

Dịch Hân hơi ngạc nhiên một chút, đột nhiên Bạch Liên thay đổi cách xưng hô gọi mình là tỷ tỷ nên nàng cảm thấy không quen, con người nàng tuy rằng suy nghĩ đơn giản nhưng vẫn hiểu rõ một tí đạo lý cơ bản, thân thể của Bạch Liên so với nàng, cả địa vị, năng lực đều chênh lệch quá xa, dù Bạch Liên tuổi còn nhỏ, nhưng bản thân Dịch Hân vẫn không thể ngờ là cô bé ấy lại kêu nàng bằng một tiếng tỷ tỷ. Sau đó nàng cứ đứng ngây người một hồi rồi mới nói: "Cái gì?"

Bạch Liên nói: "Ta thấy Dịch tỷ tỷ hân là một người tốt tâm địa thiện lương, nhưng mà vị đại thúc này sao lại..."

"Ày, người đừng có gọi ta là đại thúc nữa có được không!"

Bạch Liên không quan tâm tới lời phản nản của Lục Trần, thần sắc vẫn ôn hòa chỉ nói tiếp với Dịch Hân: "Ta cảm thấy rằng, tỷ vẫn nên cẩn thận một chút với người đàn ông này, hân nhìn bên ngoài có vẻ ôn hòa vô hại, nhưng thực tế lại vô cùng hung ác âm độc, thủ đoạn tàn nhẫn, thật sự là trong đời ta ít thấy, người cùng hân đi lại thân thiết quá, sớm muộn gì cũng sẽ tự hại mình."

Nàng nhìn Dịch Hân với ánh mắt thành khẩn, ánh mắt trong veo tinh khiết, phảng phất như một bông hoa xinh đẹp nhất thế gian này, dịu dàng mà nói: "Hai người các người không phải một loại người, đừng quá thân thiết quá với hân."

Trong phòng, bầu không khí trở nên im lặng, một lúc sau vẫn không người nào cất tiếng nói chuyện.

Bầu không khí có vẻ hơi khó xử, nhưng một lúc sau, bỗng nhiên chỉ thấy đôi lông mày thanh tú của Dịch Hân nhăn lại, trên gương mặt của nàng thấp thoáng vẫn còn dấu vết nhàn nhạt của vết thương cũ, nhưng dường như cũng không làm tổn hao gì đến vẻ đẹp vốn có của nàng, ngược lại chỉ làm cho vẻ mặt nàng có thêm vài phần khí khái hào hùng.

Nàng cứ đứng nhìn Bạch Liên như vậy, nhìn cô gái ngày sau nhất định sẽ trở thành một nhân vật phong vân trên đời này, nhất định sẽ trở thành một thiên chi kiêu nữ của Côn Luân phái kia, cuối cùng chỉ nghe Dịch Hân hừ một tiếng, sau đó lớn tiếng nói: "Ta không tin!"

Quyển 2 - Chương 108: Hữu giáo vô loại

Dịch giả: MrChoe

Một tiếng "Ta không tin", Dịch Hân nói ra với vẻ kiên định như chém đinh chặt sắt, trong ngữ khí không có chút nào tỏ vẻ hoài nghi, khiến Lục Trần kinh ngạc đưa mắt nhìn Dịch Hân.

về phần Bạch Liên hiển nhiên là càng kinh ngạc hơn, thậm chí có chút khó tin mà nhìn Dịch Hân, nói: "tỷ tỷ tin tưởng hẳn đến vậy à?"

Dịch Hân không chút do dự gật đầu, nói: "Đúng vậy."

Bạch Liên im lặng nhìn Dịch Hân, nàng vốn cực kì thông minh nhưng lúc này cũng không nghĩ ra được phải làm gì, chỉ lắc đầu thờ dài, nói: "Được rồi, dù sao lời muội cần nói cũng đã nói với tỷ rồi, về sau tỷ đừng hối hận."

Dịch Hân nghiêng đầu đi, không thèm nhìn cô bé, hiển nhiên nửa điểm cũng không hề đem câu cảnh cáo này để vào lòng.

Bạch Liên quay đầu hướng Lục Trần nhìn một cái, chỉ thấy Lục Trần vẫn còn đang ngồi dưới đất, sau đó khẽ giơ tay lên, cười với cô bé một cái.

Bạch Liên hừ một tiếng, cũng không nói thêm lời nào nữa, xoay người đi ra khỏi căn phòng, thuận tay đóng cửa lại, có lẽ chỉ khi cánh cửa kia lúc đóng lại phát ra một âm thanh vang dội, mới để lộ ra trong đáy lòng nàng có chút căm tức.

Chờ cho Bạch Liên đi khỏi rồi, Dịch Hân mới vội vàng đến bên cạnh Lục Trần dìu hắn đứng lên, vốn là định tìm một chỗ cho hắn ngồi nghỉ, nhưng quan sát cảnh tượng bừa bộn xung quanh, đến ngay cả cái ghế ngồi cũng không còn, nàng ngoảnh mặt một lúc, sau đó mới hỏi Lục Trần: "Trong căn phòng của huynh rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì thế, tại sao mọi thứ đều tan nát hết vậy?"

Lục Trần cười khổ một cái, nói: "Nói rất dài dòng, chút nữa ta sẽ kể lại tỉ mỉ cho cô nghe."

Dịch Hân ậm ừ một tiếng, sau đó cũng không có cách nào khác, đành phải trước hết để cho Lục Trần đứng dậy, sau đó đi quét dọn sạch sẽ một bên, lại kê lót chút ít những phần gối và chăn mền không bị rách xuống sàn, rồi mới dìu Lục Trần ngồi xuống đấy.

Sau đó nàng nhìn Lục Trần, trên khuôn mặt lộ ra vẻ quan tâm, thấp giọng nói: "Lục đại ca, huynh thật sự không sao chứ?"

"Ừ, không có chuyện gì lớn đâu, chỉ cần nghỉ ngơi một chút là tốt lại ngay, trên ngực cũng chỉ là vết thương ngoài da thôi, không có gì đáng ngại cả."

Dịch Hân thờ dài một hơi, trên mặt có phần nhẹ nhõm một chút, nàng mỉm cười, sau đó quay đầu lại hô một tiếng: "A Thổ, Lục đại ca không có việc gì rồi, người cũng đừng lo lắng nhé."

Con A Thổ đang nằm sấp bên cửa ra vào cạnh góc tường mà gặm xương một cách say mê đến quên cả đất trời, mỡ chảy đầy trên miệng, nghe tiếng Dịch Hân nói liền ngẩng đầu nhìn nàng, cái đuôi lắc lắc, trông mắt chớp một cái, sau đó cũng không sửa một tiếng mà tiếp tục vui đùa gặm xương.

Dịch Hân nụ cười đang trên mặt lập tức cứng đờ, một lát sau nàng mới cười khan một tiếng, quay đầu lại nói với Lục Trần: "Lục đại ca, huynh nhìn A Thổ kìa, nhất định là nó đang đói bụng lắm rồi..."

Lục Trần "Phi" một tiếng, nói: "con Chó ngu xuẩn này, về sau có cơ hội xem ta có làm thịt người hầm cách thủy ăn không nhé."

Dịch Hân hoảng sợ, vội vàng nắm lấy tay Lục Trần cầu khẩn: "Lục đại ca, Lục đại ca, huynh đừng ăn A Thổ nhé, nó rất tốt..."

Lục Trần bị nàng đẩy vài cái, suýt nữa té ngã trên đất, chỉ cười khổ nói: "biết rồi biết rồi, ta chỉ là nói đùa với cô một chút thôi."

Dịch Hân lúc này mới cao hứng trở lại, nét mặt tươi cười như hoa, sau đó đi tìm thuốc trị thương và vải trắng đến băng bó vết thương cho Lục Trần, đồng thời hỏi: "Lục đại ca, huynh tranh giành cái gì với vị đại tiểu thư Bạch Gia sao? Nàng ta trông như vậy nhưng mà không giống như muội, vốn là kiểu nữ của một đại gia đình thế gia đích thực, cả gia thế lẫn năng lực không cái nào là không tốt, hơn nữa còn nghe nói sắp được Bạch Thần chân quân phái lệ thu làm tọa hạ đệ tử thứ ba nữa, nhân vật như vậy, huynh sao lại đi trêu chọc người ta làm chi vậy?"

Lục Trần tức giận nói: "Thứ nhất, ta căn bản không biết thân phận của nàng ta; thứ hai, ta cũng không có đi trêu chọc vị đại tiểu thư này, là chính nàng mang phiền toái đến cho ta."

"thật như vậy à." Dịch Hân trầm ngâm suy nghĩ rồi nói, "Vậy thì đúng là vị tiểu thư Bạch gia kia không đúng rồi."

Lục Trần nhìn Dịch Hân một cái, bỗng nhiên nói: "cô tin tưởng ta đến như thế à, kể cả lúc này ở trước mặt vị Bạch Liên tiểu thư kia, cũng không chút do dự nói rằng không tin lời của cô ta, làm ta sợ hết hồn."

Dịch Hân nở một nụ cười, nói: "Bởi vì muội luôn tin tưởng huynh mà, huynh đã cứu mạng muội, lại có đại ân với muội, muội không tin huynh thì còn tin ai? Hơn nữa, vừa rồi tình cảnh kia, tiểu thư Bạch gia rõ ràng đứng ở đằng kia, còn huynh ở đây nhưng lại là nằm trên mặt đất, trên người, trên ngực thì đầy vết máu, như vậy còn nói là không phải do nàng ta khi dễ huynh mới là lạ, không lẽ huynh lại tự dùng đao đâm vào ngực mình hay sao?"

Lục Trần chỉ im lặng một lát, sau đó khẽ gật đầu, nói: "Ừ, cô nói rất có đạo lý."

※※※

Tuy rằng Dịch Hân cũng là một cô gái xuất thân thế gia, nhưng lúc này nhìn nàng không có vẻ gì là một thiếu nữ được nuông chiều từ bé, nàng thậm chí còn bắt đầu giúp Lục Trần quét dọn căn phòng bữa bọn này, sau đó nhặt nhặt những món đồ bị hư hỏng kia quét gom vào thành đống như một đỉnh núi nhỏ nhấp nhô giữa phòng.

Lục Trần ho khan hai tiếng, gọi Dịch Hân đến nói: "vất vả cho cô rồi, nhưng trước hết cô cứ nghỉ ngơi một chút đi, đống tro bụi này mà quét mạnh quá lại bay khắp nơi, không phải là làm sặc chết người sao."

Dịch Hân "Ah" một tiếng, đôi má ửng đỏ mà ngồi xuống, sau đó nhìn căn phòng trống trơn trống hoác, cau mày nói với Lục Trần: "Lục đại ca, trong phòng này hiện tại không còn cái gì, huynh không thể ở được nữa rồi."

Lục Trần nói: "Không có việc gì, chút nữa ta lại nghĩ cách đi mua thêm một ít gì đó, không có vấn đề gì lớn đâu."

Dịch Hân nói: "vậy mấy ngày tới huynh cùng A Thổ làm sao ở bây giờ?"

Lục Trần nói: "Ngủ trên mặt đất chứ sao."

Dịch Hân lắc đầu, tay vừa không ngừng giúp hấn băng bó vết thương, vừa nói khẽ: "Thật đáng thương..."

Lục Trần bật cười, vỗ lên đầu Dịch Hân một cái, nói: "cô đã quên những ngày chúng ta ở bên trong vùng đất Mê Loạn rồi à, mỗi ngày đều phải ở ngoài trời nơi hoang vu heo lánh ăn gió nằm sương, không phải là so với hiện tại còn khổ gấp mười lần sao? Hôm nay tốt xấu ra sao cũng vẫn còn cái phòng này để nấu thân mà."

Dịch Hân nhìn hấn một cái, nói: "Không giống nhau đâu." Nói rồi nàng suy nghĩ một lát, sau đó tự nhủ: "hay là ta đi giúp huynh cầu cái tình, xem có thể cho một đệ tử tạp dịch như huynh chen vào một chỗ trong kế hoạch "Linh lực bồi dưỡng nhân tài" hay không. Nghe nói những người hợp cách có tên trong danh sách kia, đều có thể rời Thạch Bàn cốc sang ở một chỗ khác tại khu vực Bách Thảo Đường, chỗ đó điều kiện có thể nói là tốt hơn ở đây nhiều, còn có thể tiếp xúc với không ít đệ tử tinh anh trong tông môn."

Lục Trần lập tức có chút động tâm, gật đầu nói: "Nếu được như vậy, đương nhiên là tốt nhất rồi, nhưng mà..." hấn nhìn Dịch Hân, có chút kinh ngạc nói: "Chuyện lớn như vậy, cô cũng có thể nói vào được sao? Ta thật không thể tin nổi đó."

Dịch Hân cười hi hi, nói: "cũng không hẳn là vậy, muội bất quá chỉ là đệ tử mới vừa bái kiến tông môn năm nay mà thôi, làm gì có tư cách kia? Nhưng mà bởi vì trước đây vài ngày muội... ừm, tình trạng quả là thê thảm, huynh cũng biết rồi đó, cho nên những trưởng bối sư thúc Bách Thảo Đường kia đều đối với muội cực kỳ thương cảm, muội lại cố gắng nịnh nọt thêm vào một chút, có lẽ có thể giúp đỡ huynh được vài phần cũng không chừng."

Lục Trần cười ha ha một tràng, nói: "Lợi hại quá, bản lãnh quả không tồi."

Dịch Hân đôi má ửng đỏ, sau đó nói: "Thật ra là do bọn họ thấy muội đáng thương thôi, không phải... há?" Lời nói đang nói được một nửa, Dịch Hân bỗng nhiên ngơ ngác một chút, như đột nhiên đang nghĩ tới điều gì đó, ánh mắt nhìn vào gương mặt Lục Trần, như có điều suy nghĩ.

Lục Trần rất nhanh cảm thấy thái độ khác thường của Dịch Hân, nói: "Làm sao vậy, sao tự nhiên lại nhìn ta như vậy?"

Dịch Hân "A..." một tiếng, xem chừng có chút do dự, nói: "Muội mới vừa nói là rất tin tưởng huynh."

Lục Trần nói: "Ừ, ta cũng nghe thấy rồi, đa tạ cô."

Dịch Hân nói: "Muội còn nói với tiểu thư Bạch gia rằng muội không tin những lời nàng ta nói xấu về huynh, trong thâm tâm muội đã nghĩ, rõ ràng thương thế của huynh là do nàng ta gây ra."

Lục Trần ho khan một tiếng, nói: "Đúng vậy, chính cô cũng đã nhìn thấy nàng ta cũng không cãi lại nửa lời, có thể thấy nàng ta cũng thừa nhận rồi còn gì."

Dịch Hân giương đôi ánh mắt sáng ngời nhìn Lục Trần, Lục Trần bị nàng nhìn liền cảm thấy có chút là lạ, liền trừng mắt nhìn Dịch Hân một cái, nói: "cô nhìn cái gì vậy, trên khuôn mặt ta mọc hoa rồi à?"

"Không có mọc hoa." Dịch Hân nói, "Lục đại ca à, chẳng qua là vừa rồi trong thâm tâm muội đột nhiên nghĩ đến một việc, lúc đó muội quả thật đã nghĩ nhất định là lỗi của nàng ta, bởi vì trên đời này làm gì có người nào lấy đao tự đâm vào mình đâu."

"Còn không phải sao."

"Nhưng chẳng phải là mấy ngày hôm trước, chính muội đã làm như vậy sao?"

"Trời..." Lục Trần yên lặng, khuôn mặt có chút nghiêm túc nhìn Dịch Hân, cười khổ một cái, nói, "Cô... ý cô là sao?"

Dịch Hân bình tĩnh nhìn hân, nghiêm mặt nói: "Lục đại ca, muội khẳng định là vẫn tin tưởng huynh, muội cảm giác được huynh nhất định là một người tốt. Nhưng mà bây giờ ngẫm lại, cảnh tượng vừa rồi muội nhìn thấy khiến muội phải suy nghĩ, nếu đổi thành tất cả mọi người dưới đời này thì nhất định là đúng như muội nói, duy chỉ có huynh, trong thâm tâm muội đột nhiên có chút chột dạ đó."

"Uy... Nghe những lời này của cô khiến ta cảm thấy rất không đúng đó!" Lục Trần đột nhiên nhú mày, cả giận nói, "Dựa vào cái gì mà cô thấy chột dạ về ta?"

Dịch Hân vẫn nhìn hân, nói: "Bởi vì cách thức tương tự không phải là chính huynh đã dạy muội sao, trên đời này ai cũng sẽ không lấy đao tự đâm mình, nhưng đổi thành huynh thì không còn đúng nữa. Lúc trước huynh dạy muội cách thức kia đã nói một cách nhẹ nhàng như vậy, nên bây giờ muội ngẫm lại thấy dù cho huynh có lấy đao tự chém mình, nhất định cũng sẽ làm đứt khoát không chớp mắt!"

"Uy!" Lúc này thanh âm của Lục Trần đã có phần lớn hơn, âm điệu tràn đầy vẻ căm tức, "cô có phải là đang mất trí rồi hay không vậy, lời cô nói ra nghe giống như ta là một tên điên khùng vậy."

Dịch Hân thè lưỡi, bật cười một tiếng hi hi, có vẻ sau khi suy nghĩ kỹ lại một chút, thì chính bản thân nàng cũng thấy điều đó khó có thể tin được, liền khoát tay nói: "Được rồi được rồi, chỉ là lời nói tùy tiện của muội thôi mà."

Lục Trần trừng mắt nhìn nàng một cái, nói: "Lời nói không thể nói lung tung!"

Dịch Hân nhún nhún vai, đứng lên, nói: "Muội biết rồi, không phải muội cũng nói là tùy tiện nói ra thôi sao, nhìn huynh có vẻ nghiêm trọng hóa quá rồi. Gần đây danh sách Linh lực bồi dưỡng nhân tài cũng đang trong quá trình xem xét rồi, muội cũng phải mau trở về giúp huynh cầu cái tình, xem có thể nhét tên huynh vào danh sách kia hay không. Huynh cứ chờ tin tức tốt của muội đi!"

Lục Trần đáp ứng một tiếng, nói: "Được rồi." Thoáng dừng một cái về sau lại nói: "Nhưng mà cô cũng không cần để ý quá nhiều đến chuyện này, cứ làm theo khả năng thôi, nếu là đích thực cầu không được thì ta sẽ nghĩ cách khác cũng được, không cần miễn cưỡng."

Dịch Hân mỉm cười nói: "Không có việc gì, muội hiểu rồi."

Nói rồi, nàng liền hướng về phía cửa lớn đi ra, giữa chừng còn có ý lừa con A Thổ đang nằm bên cạnh để sờ lên đầu nó một cái dặn dò dăm ba câu, rồi mới mở cửa phòng, quay đầu vẫy vẫy tay với Lục Trần, nói: "Lục đại ca, muội đi đây."

"Ừ." Lục Trần lên tiếng.

Cửa đóng lại rồi.

Sau một chốc, bỗng nhiên cửa lại mở, Dịch Hân thò đầu vào nhìn Lục Trần dò xét nói: "Lục đại ca, đúng là không phải do huynh tự dùng đao chém mình sao?"

"Đi ngay!"

"Á....." Dịch Hân rút đầu lại, thè lưỡi, sau đó cười hi hi lại lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 109: Đỉnh Đông Phong

Dịch giả: MrChoe

"Chà, thật là thoải mái quá..."

Lục Trần nhắm mắt lại, miệng phát ra một tiếng tán thưởng. Hân lúc này đang ở tại Hắc Khâu các trong thành Côn Ngô của lão Mã, trong cửa hàng vắng tanh không một bóng người, lúc này đã có thêm một khung ghế nằm bằng trúc, hân tự nhiên là đang nằm trên cái ghế đó mà lác lác, phát ra một tràng âm thanh "Cót két cóc két".

lão Mã đang ngồi bên cạnh tỏ ra rất đắc ý, cười nói: "Còn phải nói, đây chính là cái ghế bằng trúc được cửa hiệu Minh Ký có tay nghề tốt nhất trong thành làm ra, ta đã phải bỏ ra không ít tiền mới mua được nó đấy. Nằm trên cái ghế trúc này, thật giống như lơ lửng trên không trung, như phiêu trên mặt nước, rất là mãn nguyện..."

"Tồn Không ít tiền à?"

"Đúng vậy."

Lục Trần mở to mắt, nghiêm mặt nhìn lão Mã nói: "Người suốt ngày kêu than với ta là nghèo kiệt xác, nhưng rõ ràng là có tiền đi mua loại vật xa hoa lãng phí này, vậy chẳng phải là nói dối ư."

Lão Mã cười xùy một tiếng, nói: "Một cái ghế nằm làm bằng trúc mà là vật xa hoa lãng phí sao?"

"Bớt nói nhảm đi, ta gần đây đang nghèo kiệt xác đây, mau trợ cấp cho ta một ít đi."

Lão Mã hai tay mở ra một cái, nói: "Không có, tất cả tiền còn lại của ta đều dùng để mua cái ghế này rồi!"

Lục Trần liếc xéo lão Mã, mặt đầy vẻ xem thường nói: "Không biết xấu mặt."

Lão Mã lắc lắc đầu, nói: "Mặt một cân giá trị bao nhiêu? Bao nhiêu linh thạch vậy?"

"Đúng là Lòng người thay đổi!" Lục Trần nhắm mắt lại, cảm khái nói.

Lão Mã trong miệng "Chặc chặc" hai tiếng, nói: "Người gần đây rất thiếu tiền sao?"

Lục Trần nói: "Lại Còn không thiếu ư, cô gái Dịch Hân kia chẳng phải là đang giúp ta làm vụ bồi dưỡng linh lực kia sao, ta cũng không thể để tiểu cô nương ngày thơ người ta phải chịu thiệt thòi, dù ít hay nhiều cũng phải đưa cho người ta chút ít linh thạch chứ."

Lão Mã ngẫm nghĩ, có vẻ có chút nghi hoặc, nói: "Lần trước người đã giúp cô nàng một việc lớn, với tính tình của Dịch Hân, cô ta mà dám nhận tiền của người à?"

Lục Trần nói: "Chắc là không đâu."

Lão Mã sắc mặt trầm xuống, cả giận nói: "Biết người ta không nhận người còn đòi linh thạch làm gì!"

Lục Trần cười khẩy nói: "Nói người ngốc người còn không thừa nhận, người có hiểu đạo lý đối nhân xử thế hay không vậy? Nàng thu hay không thu là chuyện của nàng, ta đưa hay không đưa lại là chuyện khác rồi."

Lão Mã cau mày suy nghĩ một lát, lẩm bẩm nói: "Lời người vừa nói đúng là cũng có chút đạo lý, nhưng mà nói thế nào ta cũng có cảm giác, Người đang tìm mọi cách vòi tiền ta thì đúng hơn"

"Tiểu nhân!" Lục Trần ngồi dậy, chỉ một cái lão Mã, nghiêm túc nói, "lòng dạ tiểu nhân!"

Lão Mã: "..."

※※※

"vụ bồi dưỡng Linh lực ta đã âm thầm điều tra, đúng là có thực." Lão Mã hát Lục Trần ra khỏi chiếc ghế dựa bằng trúc kia, sau đó gieo cái thân hình mập mạp của lão lên mặt ghế nghe huých một cái rồi đóng cửa, lập tức chỉ nghe một tràng thanh âm "Cót két két két" vang lên, đôi mắt lim dim xem chừng đang vô cùng thoải mái, miệng thì nói, "Mặc dù nói công việc tạp dịch vô tích sự thật, nhưng hạng đệ tử tạp dịch cũng được coi là một trong những công việc tốt nhất rồi, nói thật với người có rất nhiều người đã phải suy nghĩ nát óc mới tìm được cách chen vào hàng đệ tử tạp dịch đây."

Nói đến đây, hần cúi những ngón tay mập mạp ra, hướng về Lục Trần lắc lắc, nói: "Ta nói thật, một nhân vật không có thân phận, không có địa vị, không có thiên tư, vô dụng giống như người, căn bản là sẽ tranh giành không lại người khác, chỉ e là sẽ phụ tâm ý của tiểu cô nương Dịch Gia kia thôi."

Lục Trần đi tới, dựa lưng vào cạnh cửa, quay đầu lại cười nói: "Phải thử xem mới biết được chứ, dù sao ta cũng không có tổn thất gì, vạn nhất thật sự trúng tuyển thì sao."

Lão Mã thờ dài, nói: "Người thật sự là muốn đi à?"

Lục Trần cũng không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ chậm rãi nói: "vụ Bồi dưỡng Linh lực này là nhằm bồi dưỡng những đệ tử xuất sắc nhất trong tông môn, ít nhất là ta có thể tiếp xúc với những đệ tử trẻ tuổi xuất sắc hiện tại trong Côn Luân phái, tính ra cũng có chút lợi ích đó chứ."

Lão Mã nhắm mắt lại, im lặng một lát mới nói: "Được rồi bỏ đi, ta sẽ suy nghĩ cách cho người."

Lục Trần nhìn hần một cái, nói: "còn lão đầu trọc chết bầm kia thì sao, nếu lão đang ở trong núi Côn Luân, những chuyện này không phải là quá dễ xử lý rồi sao, chứ suốt ngày lão làm ổ trong tiên thành kia để làm gì?"

Lão Mã bỗng nhiên cười khỏ một cái, nói: "Bên kia đang có chuyện."

"chuyện gì vậy?"

Lão Mã im lặng trong khoảng khắc, hạ thấp giọng nói: "Tháng trước, bên Phù Vân ti có báo cáo lên, lại có thêm bảy Ảnh Tử nữa bị giết."

Lục Trần thần sắc trên mặt không thay đổi, nhưng lò mờ có thể thấy sâu trong đôi đồng tử của hắn, có chút co rút lại. Hắn chậm rãi quay đầu, nhìn ra con hẻm nhỏ ngoài cửa, chỉ thấy trên con đường lát đá thanh tịnh, tường gạch màu xám loang lổ lổ chỗ, trong những cái hốc trên đầu tường, những lùm cỏ dại màu lục ương ngạnh sinh trưởng thành từng lùm, phần nào cũng giúp cho cái hẻm nhỏ tịch liêu và hoang lạnh này tăng thêm vài phần sức sống.

Gió nhẹ thổi qua, những bụi cỏ dại đang đứng im cũng nhẹ nhàng đong đưa cành lá, mà vạt áo của hắn cũng theo gió có chút đung đưa.

Gió có chút mát, có chút hàn ý.

Một lát sau, hắn nói khẽ: "Phù Vân ti chỉ báo lên con số thôi sao?"

Lão Mã gật gù đầu, nói: "Ừ, bên ngoài Phù Vân ti chỉ báo lên con số như vậy, còn bên trong còn bao nhiêu thì không ai biết được."

"bọn Phù Vân ti sợ cái gì vậy?"

"Sợ lời nói vô căn cứ, sợ châm chọc khiêu khích, sợ thế lực ngầm trong Tiên minh gây sức ép."

Lục Trần hừ một tiếng, nói: "Lão đầu trọc chết bầm kia chính là một trong Tiên minh Lục Đại Chân quân, địa vị cực cao, chỉ cần có hắn giương chống, ta không tin có kẻ nào dám động vào Phù Vân ti."

Lão Mã có chút bất đắc dĩ cười nói: "Người bình thường tự nhiên là không được, nhưng nếu là một trong năm đại chân quân mở miệng, thì lại là chuyện khác rồi."

Lục Trần thần sắc vốn là đang bình tĩnh bỗng đột nhiên biến đổi, nói: "Là ai?"

※※※

Dãy núi Côn Luân khí thế hùng vĩ, đồi núi nhấp nhô bất tận, chỗ sâu nhất trong dãy núi là một vùng rộng lớn mênh mông, quanh năm sương mù dày đặc, nhìn tựa như mây trắng trên bầu trời, dù đôi lúc có gió lớn quét qua, cũng không cách nào thổi tan hết lớp sương mù nơi đây. Mà giữa những rặng mây ấy, bỗng nhiên xuất hiện bốn ngọn núi to lớn như đang lơ lửng giữa không trung, chính là "Thiên Khung Vân Gian" bốn ngọn kỳ phong nổi danh nhất và cũng hiển hách nhất trong Côn Luân phái.

Bốn ngọn núi này cách nhau hơn nghìn trượng, do mây và sương mù ngăn cách, nên đứng từ ngọn núi này chỉ có thể mơ hồ thấy bóng dáng của ngọn núi khác mà thôi, quả thực là rất giống nơi ở của giới tiên gia, mờ ảo như chốn bồng lai tiên cảnh. Bốn ngọn kỳ phong này mặc dù đều nằm trên cùng một dãy núi từ xưa đến nay, nhưng mỗi ngọn lại có dị tượng riêng, không bàn mà tự phân nhau thành bốn mùa riêng biệt trên từng ngọn, nên người ta gọi tên bốn đỉnh kì phong này lần lượt là Xuân Hạ Thu Đông.

Ngọn núi Xuân Phong sinh cơ dạt dào muôn hoa khoe màu đua sắc, ngọn Hạ Phong thời tiết nóng như thiêu như đốt trong lò lửa, ngọn Thu Phong thì yên tĩnh vắng vẻ, không khí tiêu điều xơ xác, còn Đông Phong thì đất trời phủ đầy băng tuyết khiến cho vạn vật ở đây trở nên tiêu điều.

Vùng đất kề bên bốn ngọn kỳ phong, lại có dị tượng thần kỳ như thế, có thể nói là kỳ tích của tạo hóa rồi. Ở trong Côn Luân phái, bốn ngọn kỳ phong Thiên Khung Vân Gian này từ trước đến nay là trọng địa của tông môn, chỉ có nhân vật trọng yếu nhất trong môn phái mới có thể đặt chân vào trong đó, đệ tử bình thường thậm chí đến tư cách tới gần cũng không được phép.

Ngày hôm nay, trên ngọn Đông Phong cũng tương tự như từ xưa đến giờ vẫn là cảnh tượng đất trời phủ đầy băng tuyết, tuyết trắng phau phau, gió tuyết đầy trời, cả ngọn núi phủ lên mình một màu trắng noãn. Điểm kỳ dị là, khác hẳn với ngọn Đông Phong những ngọn núi khác cách ngọn núi này không xa bao gồm cả những ngọn núi trong dãy núi Côn Luân, lại vẫn là một màu xanh ngắt, quả thật có thể nói đây đúng là một loại kỳ cảnh rồi.

Gió rét mãnh liệt, thổi tấp vào mặt như đao, từng luồng khí băng hàn li ti dường như có thể xuyên thấu qua máu thịt rớt trực tiếp vào đến tận đầu khớp xương, làm cho người ta chỉ cần nghĩ tới cũng nhịn không được mà phát run. Đông Phong là do một khối Huyền Băng ngàn năm bên cạnh vách núi đông cứng lại mà thành, lúc này có một thân ảnh đang đứng đây, nhìn kỹ thì đó là một tiểu cô nương dung mạo cực đẹp chỉ chừng hơn mười tuổi, chính là Bạch Liên.

Giờ phút này sắc mặt nàng lạnh ngắt, trên người đang mặc một tấm áo khoác ngoài, gió lạnh thổi qua, khiến cho mái tóc và vạt áo của nàng cùng phát phơ không ngừng giữa không trung, phảng phất khí chất xuất trần giống như một tiên tử, không hề có nửa phần giống với bộ dáng hung ác lúc chiến đấu cùng Lục Trần ngày đó, lại càng không cần phải đề cập đến vẻ quý dị của nàng với cánh tay dính đầy máu tanh, so với nàng lúc này dường là hai người hoàn toàn khác nhau.

Quả thật là không ai có thể biết được đâu mới là khuôn mặt thật của cô nương nhỏ tuổi.

Sắc Mặt của nàng nhìn sơ qua hơi có vẻ tái nhợt, không biết là do vùng núi Đông Phong này nhiệt độ rét lạnh dị thường, hay là do thân thể của nàng không khỏe. Chỉ là lúc đứng trên chỗ cao của Đông Phong này, cúi đầu nhìn xuống phía dưới, cảm giác như cả dãy núi Côn Luân mênh mông đều ở dưới chân, cả đất trời nhân gian này, bất chợt nhỏ đi rất nhiều, ngay cả những đám mây trên bầu trời, không phải là cũng đang ở cả dưới chân sao?

Tiếng bước chân giống như ai đó đang đập vỡ những mảng băng tuyết trên mặt đất bỗng nhiên vang lên, một thân ảnh đã xuất hiện sau lưng Bạch Liên, là một lão già.

Nếu như Lục Trần có mặt ở nơi này, có lẽ sẽ nhận ra ngay người này chính là Trác Hiền, người mà ngày đó hắn đã gặp ở sơn môn Côn Luân phải lúc tiếp dẫn Bạch Liên lên núi, chính là nhị đệ tử của Bạch Thần chân quân trong truyền thuyết, đồng thời cũng là một vị tu sĩ kim đan có thực lực cực lớn trong Côn Luân phái.

Trác Hiền đi đến sau lưng Bạch Liên, ánh mắt sắc bén như điện, đảo qua trước người cô bé nhìn có vẻ mảnh mai kia, trong mắt quang mang kỳ lạ lấp lánh, thần sắc thoáng có chút phức tạp.

Bạch Liên xoay người lại, trông thấy Trác Hiền, chẳng biết tại sao thần sắc trên mặt của nàng vẫn không có chút vui vẻ, thủy chung vẫn là vẻ mặt lạnh như băng, nàng cúi đầu xuống thì lễ với Trác Hiền miệng nói: "Nhị sư huynh."

Trác Hiền khẽ gật đầu, sau đó bình thân nói: "Nơi này gió lớn rét lạnh, đạo hạnh của ngươi chưa thành, không nên đứng lâu ở đây, nếu không sẽ dễ dàng tổn thương đạo cơ, mau theo ta trở về thôi."

Bạch Liên bộ dáng phục tùng, nói: "Vâng."

Trác Hiền xoay người dẫn nàng đi về, trên đường đi chỉ thấy những băng sương hình lăng trụ kỳ cao ngất, óng ánh sáng long lanh giống như đang đi vào một thế giới thủy tinh thần kỳ mỹ lệ. Hai người cứ như vậy đi xuyên qua, bên tai dường như chỉ có tiếng gió lạnh rít lên dai dẳng không ngừng.

Bạch Liên bỗng nhiên mở miệng kêu một tiếng. "Sư huynh."

Trác Hiền nói: "Cái gì?"

Bạch Liên nói: "Lúc nào Sư phụ lão nhân gia người mới có thể tỉnh lại được ạ?"

Trác Hiền bước chân chợt dừng lại, sau đó ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy nơi bọn họ đang đứng đã cách đỉnh cao nhất của ngọn Đông Phong trăm ngàn trượng phía trên, gió tuyết điên cuồng tuôn trào vô tận, như bọc ngọn núi cô độc kia thành một khối thành lũy gió tuyết cực lớn khó ta, dường như tách hẳn với nhân thế hiện tại.

"Ta cũng không biết nữa." Trác Hiền bình tĩnh nói.

"vâng..."

"Sao vậy, có Chuyện gì à?"

Bên trong lớp áo khoác đang bao phủ bên ngoài thân thể Bạch Liên, cánh tay nàng bỗng nhúc nhích, nhẹ nhàng cầm sợi dây chuyền xanh biếc trước ngực kia, mặc dù đang đứng trong khung cảnh băng tuyết bao phủ đầy trời nhưng vật ấy vẫn có cảm giác ấm áp như trước kia, nàng có vẻ như cũng nhờ nhánh cây xanh biếc ấy mà cảm thấy được một luồng sinh khí vô cùng ấm áp đang lan tỏa trong người nên không hề thấy lạnh.

Thế nhưng... Vẫn còn cái gì đó có vẻ không đúng lắm.

Bạch Liên im lặng một lúc, sau đó mới nói khẽ: "Không có việc gì cả, muội chỉ là hỏi thăm một chút vậy thôi."

Trác Hiền nhìn nàng một cái, "Ừ" một tiếng, sau đó tiếp tục đi thẳng về phía trước, gió tuyết ở sau lưng hai người bọn họ quét qua, xoáy lên trăm ngàn bông tuyết, như vẽ lên ngọn núi màu trắng này một tầng mê ly.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 110: Gió nhẹ hém nhỏ

Dịch giả: MrChoe

Trong thành Côn Ngô, tại gian nhà trong Hắc Khâu các, lão Mã cũng không trả lời ngay câu hỏi của Lục Trần, sắc mặt lão thoáng có chút khó coi, một lát sau, lão mới thấp giọng nói: "Không phải chỉ có một vị."

Thần sắc Lục Trần vốn có chút kinh ngạc nhưng đến lúc này cũng đã dần dần bình thường trở lại, tuy vậy hào quang trong đôi mắt hắn lại càng phát ra sắc nhọn hơn, một lát sau, hắn bỗng nhiên nở một nụ cười, nói: "Đầu trục chết bằm lại làm mất lòng thêm những người khác nữa à?"

Lão Mã lắc đầu, nói: "Cũng không còn cách nào khác. Năm đó lúc Ma giáo đang hưng thịnh, danh tiếng đại nhân quả thật vô lượng, hô phong hoán vũ trong Chân Tiên Minh, thiên hạ dõm ngổ. Sau trận chiến ở Hoang cốc mười năm trước, danh vọng của người lại càng đạt đến đỉnh cao, ép tới mấy vị Chân quân đại nhân khác đến không còn mặt mũi, nên mới làm mất lòng nhiều người như vậy."

Lục Trần nói: "Đầu trục chết bầm lợi hại như thế, sao hiện tại lão không khoa trương uy thế như vậy nữa đi?"

Lão Mã ho khan một tiếng, nói: "Thiên hạ hỗn loạn đã chấm dứt lâu rồi, trong Chân Tiên minh có rất nhiều người vẫn thích chọn một cuộc sống yên ổn thái bình hơn."

Lục Trần gật gù đầu, không nói thêm lời nào nữa, chỉ nhìn ra phía bên ngoài con hẻm nhỏ, ánh mắt có chút phiêu hốt.

Lão Mã nhìn hẩn một cái, trong ánh mắt có chút thần sắc lo lắng, nói: "ở chỗ Chân Tiên minh "Đại Tề viện", là tài sản thuộc quyền sở hữu của Quảng Bác chân quân chấp chương Tiên minh, từ trước tới nay đối với Phù Vân ti vốn đã không thuận mắt, đã sớm ôm tâm oán giận nhiều năm nay rồi. Ngoài ra còn có một vị đại nhân, là Thiết Hồ chân quân ở chỗ "Thiên Luật đường", dạo gần đây cũng ra mặt tỏ vẻ rất là bất mãn đối với Phù Vân ti, lời nói đầy vẻ khó chịu, thần sắc nghiêm nghị hướng về phía đường chủ Huyết Oanh, nhưng mũi mũi chĩa về ai, thâm tâm mọi người trong cả tòa Tiên thành đều hiểu rõ."

Lục Trần cảm thấy bất ngờ, về sau mới nhú mày nói: "Thiết Hồ? Vị đại nhân này không phải từ trước đến nay được xưng tụng là thiết diện vô tư ư, sao bây giờ cũng tham gia vào vụ náo nhiệt này vậy?"

Lão Mã cười khổ một cái, nói: "Bởi vì Phù Vân ti đang vướng vào một mớ tội tệ cực lớn, chẳng phải là cứ hai ba ngày lại có một Ảnh Tử bị giết à, cho dù dò xét ra rằng chỉ là mất tích gì đó, nhưng bất cứ ai cũng không chấp nhận được điều đó, cũng nhờ Thiên Lan chân quân ra mặt chống đỡ, chứ bằng không thì vị Tiết đường chủ kia sớm đã bị bắt đến Thiên Luật đường rồi."

Lục Trần sắc mặt lại chuyển thành khó coi, hừ lạnh một tiếng, nói: "Ma giáo thật không ngờ hung hăng càn quấy đến vậy sao?" Nói xong hẩn thoáng dừng một cái, bỗng nhiên lại lắc đầu, nói: "Không đúng, tuy rằng những tên điên kia không yếu, nhưng cũng không mạnh đến mức có thể chính diện khiêu khích Chân Tiên minh như vậy được."

Lão Mã khê giạt mình, nói: "Lời này của ngươi là có ý gì?"

Lục Trần đưa mắt nhìn ra phía con hẻm nhỏ trống rỗng bên ngoài, có vẻ không muốn nhiều lời, nói: "Ta có ý tứ gì trong lòng ngươi cũng hiểu mà."

Lão Mã chần chờ một chút, nhưng lại từ trên cái ghế dựa thoải mái kia thoáng cái đã đứng bật dậy, đi đến trước người Lục Trần, trên khuôn mặt hiện ra thần sắc nghiêm túc hiem thấy, thấp giọng nói: "Việc này rất lớn, ta không thể suy đoán lung tung. Trong thiên hạ người có thể thấu hiểu sâu sắc về Ma giáo không ai khác ngoài ngươi, nếu ngươi có kiến giải gì, phải nói rõ cho ta biết, ta mới có thể báo cáo lại cho Chân quân được."

Lục Trần cũng không nói gì, chỉ nhìn lão Mã một cái.

Lão Mã thở dài, nói khẽ: "Đây là chuyện lớn. Hơn nữa, trong lòng ngươi có lẽ cũng biết, người hẩn tin tưởng không nhiều lắm, nhưng là lời nói của ngươi, hẩn nhất định sẽ động tâm."

Lục Trần trầm mặc có vẻ đang nghĩ đến mấy thứ gì đó, một lát sau, hẩn thấy trong ánh mắt lão Mã đã bắt đầu có chút lo lắng, mới mở miệng thần nhiên nói: "Ma giáo có thâm nhập vào Tiên minh thật, nhưng Phù Vân ti là một trong những đường khẩu của Tiên Minh nhiều năm qua công khai tranh đấu gay gắt với Ma giáo, bàn về thực lực, kinh nghiệm, phòng bị đều rất mạnh, có thể bức Phù Vân ti đến loại tình trạng này, chết nhiều người như vậy, Ma giáo quả thật làm không được như vậy đâu."

Lão Mã chăm chú nhìn hẩn, nói: "Vậy thì là ai?"

Lục Trần bỗng nhiên cười, nói: "Ai hiểu rõ nhất Tiên minh, ai dễ ra tay nhất, người chết rồi ai sẽ được lợi lớn nhất, nhảy được cao nhất hô lên to nhất, thì chính là kẻ đó rồi."

Lão Mã sắc mặt bỗng nhiên trở nên trắng bệch, nhìn chăm chăm vào Lục Trần thật lâu, cuối cùng mới khó khăn nói: "Nhưng ngươi có chứng cứ gì không?"

"Ta không có."

"Chỉ là phỏng đoán thôi à?"

"Chỉ là đoán thôi."

"Việc lớn như thế, ngươi chỉ bằng suy đoán mà nói, e là mọi người không phục! Huống chi trong lời nói của ngươi còn có ý ám chỉ hai vị kia, việc này há lại có thể chỉ trích suông như vậy sao?"

"Trong mắt Chân quân, lúc nào cũng phải cần chứng cứ sao?"

"..."

Cả căn phòng đột nhiên chìm vào im lặng, không ai mở miệng nói lời nào.

※※※

Cũng không biết qua bao lâu, thời gian như ngừng trôi trong con hẻm nhỏ cô tịch này, dưới mái hiên, những tia sáng chiếu lên hai thân ảnh nhỏ bé đang

ngồi đó trong thinh lặng.

"Như vậy không được." Lão Mã nhẹ giọng phá vỡ sự im lặng.

"Vì sao?"

"Hai vị kia là nhân vật bậc nào, đại nhân hẳn hôm nay vốn đang trong tình thế khó khăn, há lại có thể ra mặt thụ địch?"

Lục Trần mặt không chút biểu tình nói: "Ngươi muốn ta nói chuyện, ta nói, những lời này ngươi muốn nói hay không nói lại cho đầu trọc chết bầm nghe, cũng không có quan hệ gì tới ta."

Lão Mã bỗng nhiên ngừng đầu, nhìn Lục Trần, muốn nói gì nhưng lại thôi, trên khuôn mặt thoáng qua một chút thần sắc phức tạp.

Hẻm nhỏ trước nhà, vẫn chìm trong im lặng.

※※※

Quang ảnh lưu chuyển thực biến ảo,

cỏ xanh trong gió khẽ rung rinh.

Lục Trần bỗng nhiên bước ra ngoài cửa lớn, đi vào con hẻm nhỏ đối diện bên tường, đưa tay ngắt một nhánh lá cây xuống. Gió mát thổi nhẹ qua con hẻm, so với chốn thành trì náo nhiệt ngoài kia dường như nơi cô độc hẻo lánh này đã bị lãng quên mất rồi.

"Trong lòng ngươi suy nghĩ như vậy thật sao?" tiếng Lão Mã ở phía sau hân vang lên.

Lục Trần vung vẩy cành lá trong tay, bình tĩnh nói: "Ừ."

Lão Mã đi đến trước mặt hắn, nhìn chằm chằm vào ánh mắt của hắn, nói: "Nhưng ta cảm thấy được trong lời nói của ngươi lại có ý khác với đại nhân."

Mắt Lục Trần hơi híp lại, nói: "là ý gì?"

"Có ý tư thù."

"ta nghe không hiểu, ngươi nói tiếng người đi."

"Có phải từ trong đáy lòng Ngươi vẫn ghi hận cũ với đại nhân không, muốn tìm cách hại hắn đúng không?"

"..."

Từ trong thinh lặng như có tiếng sét nổ vang, gió nhẹ hẻm nhỏ trong nháy mắt lại lần nữa ngưng thỗi, nhánh lá xanh mướt, lặng lẽ đứt gãy trên đầu ngón tay, theo gió bay đi.

※※※

Áng mây bay đi để lộ ra ánh nặt trời chiếu rọi, hẻm nhỏ sâu hun hút vô tận, chỉ có hai bóng người đang đứng đối diện nhau dưới tường.

Gió nhẹ dường như cũng thay đổi chậm lại, nhưng vẫn ương ngạnh thổi qua như trước, lướt qua vạt áo của hai người bọn hắn, khiến vạt áo lật lên phủ lấy bàn tay trong tà áo.

Trong ngọn gió kia chợt có ý đầu hiu.

Lục Trần xoay người, hái được một nhánh lá xanh khác, thần nhiên nói: "Những lời này ngươi không nên nói lại làm gì."

"Ta biết rõ."

Lục Trần ngón tay khẽ mân mê phiến lá xanh biếc kia, ánh mắt sáng ngời sắc nhọn mang theo vài phần lãnh ý, có vẻ ngay cả âm thanh cũng lạnh thêm vài phần, nói: "ta nói trước mặt, thì nghi ngờ ta có ý xấu; còn ngươi đi nói lại với đầu trọc, lại thành ra chia rẽ."

Lão Mã khước mắt tựa hồ co quắp lại, không nói tiếng nào, chỉ im lặng.

Lục Trần lại nói: "Ta và ngươi quen biết mười năm, ngươi có lẽ biết ta quá sâu, hiểu rõ tâm ý của ta, kỳ thật..."

Lão Mã đột nhiên cắt đứt lời của hắn, lạnh lùng thốt: "Kỳ thật ta căn bản vẫn không nhìn thấu tâm can ngươi được."

"Ta không biết trong lòng ngươi có suy nghĩ gì."

"Sự tình mười năm trước, ngươi thực sự đã buông bỏ rồi sao?"

"Trên đời này căn bản vẫn không có ai thật sự hiểu rõ tâm ý của ngươi!"

Lão Mã chậm chạp nói ra rõ ràng từng câu một, mắt nhìn chăm chăm vào Lục Trần, ánh mắt sắc nhọn như đao, dường như muốn mở cả con ngươi thâm thúy hắc ám trong mắt Lục Trần ra dò xét.

Có gió thổi qua, vạt áo tung bay nhảy múa.

Lục Trần chậm rãi xoay người lại, nhìn thẳng vào mắt lão Mã.

Hai nam nhân lại im lặng lạnh lùng nhìn nhau.

Sâu trong ống tay áo, một miếng phiến lá xanh biếc bỗng nhiên khô héo đi, biến thành một mảnh lá héo úa cháy khô, sau đó lặng yên không một tiếng động rơi xuống mặt đất.

※※※

"Ngươi suy nghĩ nhiều quá."

Cũng không biết qua bao lâu, Lục Trần bỗng nhiên nở một nụ cười, vỗ vỗ tay, sau đó mắt nhìn về phía bầu trời, chỉ thấy mây vẫn bay trên bầu trời trong xanh kia, hắn nói với vẻ bình tĩnh: "Là ngươi hỏi ta, ta nói ra, ngươi không hài lòng lại đi nghỉ ngơi ta, cái này chẳng phải là có chút không đúng à?"

Lão Mã trầm mặc, cũng không trả lời.

Lục Trần vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Được rồi, lão mập. Chỉ trong ngày hôm nay thôi mà chúng ta nghi thần nghi quỷ cũng có, căng thẳng lẫn sợ hãi cũng có, cuối cùng nổi điên phát cuồng cũng có không ít, ngươi cứ tiếp tục như vậy, về sau sớm muộn gì cũng biến thành một người điên thôi."

Lão Mã nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, sau đó khẽ gật đầu, nói: "Ngươi nói rất có lý. Hôm nay là ta nóng nảy, chút nữa ta sẽ đem lời của ngươi truyền lại."

Lục Trần xoay người đi vào trong phòng, trong miệng nói: "Truyền hay không truyền lại, ngươi tự mình nhìn xem rồi xử lý."

Lão Mã cùng đi sau lưng hắn, đi được hai bước, bỗng nhiên nói: "Ngươi đã cứu mạng ta, ta không bao giờ có ý định hại ngươi."

Lục Trần bước chân thoáng dừng một cái, nói: "Ta biết rõ mà."

Đi về trước được một bước, Lục Trần lại nói: "Hày lão mập, trong mười năm nay, ta đã đem tính mạng giao cả vào trong tay ngươi."

Lão Mã im lặng.

Lục Trần nhìn cái bậc cửa chỉ cách đó trong gang tấc, nhưng lại dừng bước mà không đi vào, một lát sau, hắn xoay người nhìn lão Mã, nói khẽ: "cho đến bây giờ vẫn vậy."

Lão Mã thân thể hơi khẽ chấn động, trong mắt ẩn chứa một nỗi niềm phức tạp sâu thẳm, một lát sau mới khẽ gật đầu, nói: "Ta biết rồi."

Lục Trần nở một nụ cười ôn hòa, nói: "Tốt rồi, cũng không còn sớm nữa, ta phải quay về núi thôi." Nói đoạn, hắn phát phát tay với lão Mã, rồi xoay người bước ra ngoài con hẻm nhỏ.

Lão Mã đứng ngây người trên con đường lát đá xanh, yên lặng mà nhìn theo thân ảnh kia đang dần dần đi xa, thùy chung vẫn không nói một lời nào.

Thân ảnh của Lục Trần cuối cùng cũng biến mất khỏi tầm mắt, trên cơ mặt đầy mồ của lão Mã đột nhiên run lên vài cái, trong khoảnh khắc ấy toàn thân hắn như đang từ trạng thái căng thẳng tột độ bỗng chốc được thả lỏng, lão thở hắt ra một hơi thật dài.

Tựa như người ta nín hơi đắm mình trong nước, nhẫn nhịn quá lâu quá lâu.

Hắn há to miệng mà thờ hờn hờn, lại đưa tay lau mồ hôi trên trán, sau đó im lặng cười khổ một cái, xoay người lại đang chuẩn bị đi về căn phòng bên kia. Chỉ là mới đi được hai bước, thân thể của hắn đột nhiên dừng lại.

Sau một lát, hắn bỗng nhiên đi đến góc tường ngoài con hẻm nhỏ, ngồi chồm hóm xuống.

Bàn tay trắng trẻo mập mạp từ trong tay áo vuren ra, lục lọi mấy cục gạch bên tường một cái, sau đó từ trên mặt đất nhặt lên một vật.

Đó là một mảnh lá rách khô héo cháy đen, cuộn mình thành một khối.

Lão Mã yên lặng mà nhìn mảnh lá khô trong tay, lại ngẩng đầu nhìn nhìn xung quanh, những khe hở trên tường đầy cỏ dại đang sinh trưởng mạnh mẽ tràn đầy sức sống, đang khẽ đong đưa trong gió, vung vẩy một màu xanh tươi mới.

Trong con hẻm nhỏ tịch liêu, trong mắt lão Mã bỗng nhiên lướt qua một chút âm u khó tả.

Quyển 2 - Chương 111: Danh trà Tiểu Hạc

Dịch giả: MrChoe

Trên núi Thạch Bàn Côn Luân phái, sau tòa đại điện cổ xưa khí thế hùng vĩ có một gian tĩnh đường được xây dựng bên dưới mấy cây tùng bách, tu sĩ Kim Đan Nhan La nếu ngày thường không có việc gì, thì thường xuyên tĩnh tu ở đây.

Ngày thường vốn đã ít người lui tới nơi này, mặt khác do nằm phía dưới một hàng thương tùng xanh biếc, nên gian tĩnh đường này lại càng trở nên vô cùng tĩnh mịch, bóng cây phản chiếu trên mặt đất, tàn lá theo gió có chút rung động, xa xa trong rừng còn ngẫu nhiên truyền đến vài tiếng chim hót thanh thúy, dường như mọi thứ nơi đây đều thoát lên một vẻ thần tiên thoát tục.

Bên trong gian tĩnh đường, lúc này ngoại trừ Nhan La Chân Nhân với mái tóc bạc trắng, gương mặt hồng hào ra, còn có Dịch Hân cũng đang quỳ ngồi ở một bên, cẩn thận từng li từng tí pha trà, hương thơm thanh khiết ngào ngạt tỏa ra bốn phía.

Chỉ trong chốc lát, nước trà đã thành, Dịch Hân hai tay nâng chén trà lên đặt ở trên bàn trước người Nhan La, nói: "Sư thúc, mời uống trà."

Cái chén trà này toàn thân trắng nõn, nhìn sơ qua giống như tuyết đầu mùa óng ánh sáng long lanh, nước trà trong chén thì trong suốt, mùi hương xông vào mũi, chỉ nghe mùi đã biết ngay là một loại danh trà cực kỳ trân quý trên thế gian.

Nhan La nâng chung trà lên uống một ngụm, sau đó khẽ khẽ gật đầu, nhìn Dịch Hân cười nói: "Cô gái nhỏ này, đạo hạnh tuy chưa thành nhưng bù lại công phu pha trà quả thật là lợi hại đấy."

Dịch Hân cười hi hi, nói: "Đệ tử vốn xuất thân trong một gia đình chuyên trồng linh trà mà, đã mấy đời truyền thừa, chuyện khác không dám nói, chứ việc pha trà này tất nhiên là đã học hỏi được nhiều rồi."

Nhan La gật gù đầu, nói: "Nói cũng đúng, năm đó vị lão tổ tông Dịch Vũ tổ sư kia của ngươi, được tôn xưng là Côn Luân Trà Tiên, bất luận là trồng trà, thưởng thức trà, bình luận trà, đều thuộc hàng có một không hai, đến bây giờ mới truyền cái cơ nghiệp ấy xuống Dịch gia các ngươi. Cho đến ngày nay, Cánh đồng trà của Dịch gia các ngươi mới có loại danh trà "Tiểu Hạc" vang danh gần xa, cũng khó trách ngươi đối vụ trà đạo này có nhiều phân tâm đặc."

Dịch Hân hai mắt chớp chớp, nhích lại gần Nhan La hơn một chút, thấp giọng cười nói: "Nhan sư thúc, nếu như ngài ưa thích trà "Tiểu Hạc", đợi đến vụ thu trà sang năm, đệ tử sẽ trộm lấy một ít đem đến đây cho ngài, có được không ạ?"

Nhan La cười mắng: "Đồ nha đầu ăn trộm gian manh này, lại còn giờ thủ đoạn ra! vì sao không phải là năm nay?"

Dịch Hân chép miệng, nói: "Sư thúc, người trách oan người tốt rồi. Ngài cũng không phải không biết, loại trà Tiểu Hạc này gieo trồng không dễ chút nào, một năm sản xuất cao lắm cũng chỉ có một hai cân, lại còn bị Côn Luân phái chúng ta theo lệ cũ hàng năm phân ra bảy tám phần, một phần dùng để chiêu đãi lễ tặng; sau đó lại còn đem một ít cho những đại nhân yêu thích uống trà trong tông môn, đừng nói là tu sĩ Kim Đan như ngài, ngay đến Nguyên Anh chân nhân cũng có vài vị, mà vị nào Dịch gia chúng con cũng không dám đắc tội."

Nàng giang tay ra, nói: "Cho nên trong năm nay trà vừa mới làm ra, sản lượng đã hạn chế, mà trong nháy mắt còn bị người ta lấy đi hết rồi, đệ tử dù có gan tay trời đi chăng nữa cũng không có cái để lấy trộm nữa. Cho nên sang năm sau, ngay thời điểm lá trà vừa thu hoạch, đệ tử dự định sẽ lên về nhà, đi vào cánh đồng trà thừa lúc trời tối lấy trộm một ít đem ra..."

Nói qua, ánh mắt nàng lộ ra vẻ vô tội đáng thương, tựa như có phần tha thiết mong chờ mà nhìn Nhan La.

Nhan La bật cười, vỗ nhẹ một cái lên đầu Dịch Hân, nói: "Được rồi được rồi, ta chỉ là trêu chọc ngươi chơi thôi mà." Nói đoạn khoe mắt liếc qua trên khuôn mặt xinh đẹp thanh tú của Dịch Hân, chợt thấy ở gò má bên trái vẫn còn lưu lại đầy một vết thương dài hơn tấc, vẫn còn hiện sắc hồng. Sắc mặt của bà liền khẽ trầm xuống, ngón tay trượt xuống, nhẹ nhàng sờ lên gương mặt Dịch Hân một cái, Dịch Hân bỗng cảm thấy khác lạ, thân thể liền lùi lại phía sau một chút.

Nhan La hừ lạnh một tiếng, nói: "Một khuôn mặt đẹp thế này, thiếu chút nữa đã bị người ta phá hủy luôn rồi. Ngẫm lại thật sự vẫn còn quá tiện nghi cho cái tên Hà Cương kia, sớm biết như vậy, ngày hôm đó ta đã giáng một chưởng đánh chết hắn luôn cho rồi!"

Dịch Hân khẽ cúi đầu, nhưng ngay lập tức lại ngẩng đầu lên, lộ vẻ mỉm cười, nói: "Được rồi, mọi việc đều đã qua rồi, sư thúc chớ nên tức giận nữa làm chi."

Nhan La trong mắt mang theo một chút thương tiếc, nói: "Ngươi vẫn còn là một tiểu cô nương nhỏ tuổi, còn chưa biết gì mà đã phải nhận sự đau đớn lớn như vậy, thật sự là khổ cho ngươi rồi." Nói qua ánh mắt của bà bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo, lại tiếp: "Như ngươi mới nói lúc này, Dịch Gia các ngươi

dâng lễ danh trà qua nhiều năm như vậy, coi như cũng đã kết giao được không ít giao tình, vậy mà ngày đó lúc ngươì gặp rủi ro, rõ ràng một người ra mặt cũng không có, thật đúng là khiến người ta cười chê."

Dịch Hân thờ dài, nói: "Việc này đệ tử cũng đã hỏi qua phụ thân, nhưng phụ thân đệ tử ngày đó cũng đã nói với đệ tử rồi, việc này cũng không trách được người khác."

Nhan La cảm thấy bất ngờ, nói: "Nói như thế nào?"

Dịch Hân nói: "phụ thân đệ tử nói, lá trà của Dịch Gia chúng ta mặc dù tốt, nhưng cuối cùng cũng chỉ là một loại trà để uống mà thôi, có cũng được mà không có cũng không sao, thích thì uống một ít, mà không có để uống cũng chẳng sao cả. Nhưng còn vụ việc xảy ra ngày hôm đó, Hà Nghị Hà sư huynh vốn là một kỳ tài ngút trời, tương lai tiền đồ rộng lớn, châu báu của cải sau này cũng muốn là có; thêm sư phụ huynh ấy là Độc Không chân nhân, bản thân đã ở bậc Nguyên Anh cảnh thần thông quảng đại, lại còn là thủ tọa của Thiên Bình Đường, trong Côn Luân tông môn đức cao vọng trọng, ngay cả Chương môn chân nhân cũng cực kỳ coi trọng ngài ấy. Với tình hình như vậy, không một ai ngu ngốc đến độ chỉ vì một chút linh trà mà đi đối nghịch với bọn họ cả."

"phụ thân đệ tử nói, việc này rất khó đi trách người khác."

"phụ thân đệ tử còn nói, tội lỗi lớn nhất của nhà của chúng ta, chính là quá yếu."

Nhan La im lặng, một lát sau mới thở ra một hơi dài, bỗng nhiên giống như tự giễu bản thân mà nở một nụ cười, nói: "Nói như vậy, hóa ra ta lại đứng trong đám người ngu ngốc kia sao?"

Dịch Hân rời khỏi chỗ, đi đến trước người Nhan La quỳ xuống, đập đầu tại chỗ một cái, thấp giọng nói: "Sư thúc trọng nghĩa đã cứu đệ tử trong lúc nguy nan nước sôi lửa bỏng ấy, Dịch Hân vô cùng cảm kích, từ trên xuống dưới Dịch gia chúng con đều cảm tạ ân đức sâu sắc của người. Ngày sau sư thúc có điều chi phân phó, bất kể là việc gì Dịch Hân nhất định tận tâm tận lực làm cho sư thúc..."

Nhan La phát tay ngắt ngang lời nàng, rồi lập tức kéo Dịch Hân lại, trong mắt toát ra chút vẻ yêu thương, nói: "Về sau ngươì tự chăm sóc mình cho tốt là được, hơn nữa vụ kia cuối cùng cũng được giải quyết xong rồi, thực sự cũng không phải là công lao của một mình ta đâu."

Dịch Hân hơi biến sắc, lúc này nàng bỗng chợt nhớ tới những lời Lục Trần đã từng nói với nàng trước kia, thất thần mất một lúc, nhưng rất nhanh sau đó đã hồi phục trở lại, tươi cười nói với Nhan La: "Nhưng tóm lại là ngài cũng đã cứu đệ tử rồi. Cho nên sư thúc cứ yên tâm đi, sang năm bất kể như thế nào, đệ tử cũng nhất định đem đến cho ngài một ít "Tiểu Hạc"."

Nhan La bật cười, kéo Dịch Hân ngồi xuống cạnh bên thờ dài nói: "cũng phải nói lại, cũng đều tại vị sư phụ Đông Phương lão nhi kia của ngươì, thương thể của mình chưa lành lại còn cứ khăng khăng muốn thu ngươì làm đồ đệ, xong lại đi bế quan đến bây giờ vẫn không chịu ra, rốt cục đem ngươì bỏ lại Bách Thảo Đường, nên mới để cho người khác khi dễ đến vậy."

Dịch Hân lắc đầu, cười nói: "Cũng không thể nói như vậy, sư phụ lão nhân gia người đối với đệ tử ân trọng như núi, chẳng phải là không có người thì đệ tử cũng không lên được Côn Luân phải sao?"

"Phi!" Nhan La tức giận mà phì một cái, nói, "Lão đầu không biết điều kia, ta nói thật với ngươì, năm đó nếu không phải là hấn cứ sống chết đòi phải đoạt ngươì cho bằng được thì ta đã đem ngươì tiếp đón lên núi rồi."

Dịch Hân một tiếng thét kinh hãi, nói: "A, thật vậy sao?"

Nhan La liếc nàng một cái, nói: "lại còn phải nói! Bằng không thì ngươì cho rằng ta ngu ngốc thật, vô cớ ra mặt gây thù chuốc oán với tên đệ tử yêu quý của Độc Không chân nhân à? Thật sự đây không phải là do tức giận quá mà thành ra như thế."

"ôi nếu vậy thì thật sự là đa tạ ngài!" Dịch Hân nín tay Nhan La, cười hi hi nói, "Đáng tiếc là Côn Luân phái chúng ta không cho bái nhiều sư phụ, bằng không thì đệ tử cũng bái ngài làm sư rồi."

"Ngươi chớ có mơ tưởng hão huyền!" Nhan La cười mắng một câu, sau đó lại nói, "Nhưng mà Đông Phương Đào lão đầu tử này ta đã quen nhiều năm nay, đạo hạnh so với ta đích thực là mạnh hơn rất nhiều, nếu không phải là hấn bế quan chữa thương, sống chết chưa biết ra sao, chứ không thì ta nghĩ những người kia cũng không dám khi dễ ngươì như vậy."

Dịch Hân khẽ giật mình, nói: "chưa biết được sống chết ra sao ư? Sư phụ lão nhân gia người không phải chỉ là bế quan tĩnh dưỡng thôi sao?"

Nhan La hừ một tiếng, từ sâu trong đáy mắt thần sắc có chút phức tạp nói: "Nếu chỉ là chữa thương, hấn đã sớm đi ra rồi, kéo dài lâu như vậy, ta chắc chắn là có vấn đề."

Dịch Hân càng lúc càng kinh ngạc hỏi: "Vấn đề gì?"

Nhan La duỗi ra hai ngón tay, nói: "có hai khả năng, một là, thương thể của Đông Phương lão nhi nặng hơn chúng ta tưởng, chính hấn cũng chịu không được, kéo dài lâu như vậy nhưng vẫn chưa khỏi bệnh hoàn toàn mà nói không chừng chỉ còn cách cái chết không xa; thứ hai..." bà lắc đầu, nhưng lại hạ thấp giọng, nói với Dịch Hân: "e là hấn đã tìm được cơ duyên, nên muốn nhân cơ hội này xung kích cảnh giới Nguyên Anh đấy."

Dịch Hân bỗng nhiên đứng lên, nghẹn ngào kêu lên kinh ngạc: "Nguyên..."

Lời vừa ra khỏi miệng, bàn tay Nhan La đã đưa ra bịt miệng nàng lại, trừng mắt nhìn nàng nói: "Không được nói lộ ra."

Khuôn mặt Dịch Hân sắc sảo đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, tràn đầy kích động và căng thẳng, thân thể không ngừng run lên nhẹ nhàng. Chỉ thấy nàng liên tục gật đầu, Nhan La lúc này mới buông tay ra, ngay sau đó, Dịch Hân lại lập tức dùng hai tay bịt miệng lại, như thể chỉ có như vậy mới có thể giữ kín bí mật này được.

Đã qua thật lâu, nàng dường như đã lấy lại bình tĩnh được một chút, nhưng hai tay vẫn không dám rời ra khỏi miệng, chỉ là xuyên qua kẽ ngón tay, giọng nàng run rẩy hỏi Nhan La: "Sự thúc, việc này...việc này có thật không vậy?"

Nhan La hừ một tiếng, nói: "chuyện này chỉ là phán đoán của ta mà thôi. Nhưng mà ta quen biết Đông Phương lão nhi mấy chục năm rồi, hẳn vừa nhắc mộng lên là ta đã biết ngay hắn đang dự tính cái gì rồi... Lúc này, hừ! Tám chín phần mười đúng là như vậy đấy."

Phía bên cạnh Dịch Hân bung chặt miệng cười lộ lên như một kẻ ngốc, đến độ hai mắt đều híu cả lại.

Nhan La nhìn nàng một cái, nhìn không được lắc đầu cũng nở nụ cười, nói: "Nếu lão già kia mạng tốt, tăng Sinh Tử Thiên Quan kia thật sự bị hấn phá, tiến cấp vào cảnh giới Nguyên Anh, tới lúc đó, những ngày an nhàn của ngươi đã đến rồi đó."

Nguyên Anh chân nhân, hô phong hoán vũ di sơn đảo hải, xuất quỷ nhập thần có tài thông thiên triệt địa thần thông quảng đại, từ xưa đến nay chính là bậc đệ nhất thần tiên, là đứng ở tầng cao cấp nhất trong giới tu chân Nhân tộc.

Nhưng nhân vật có cảnh giới như thế, hàng ngàn hàng vạn năm qua trong hàng tỉ tu sĩ, cũng chỉ có một nhóm người cực nhỏ mới có thể trèo lên cảnh giới này, nguyên là vì lúc ở Kim Đan cảnh muốn xung kích lên Nguyên Anh cảnh, có một đạo Sinh Tử Thiên Quan hung hiểm vô cùng, rất khó đột phá, lúc phá cảnh có Vực Ngoại Tâm Ma quấy nhiễu ngăn cản, nếu không phải là người có nghị lực phi thường hoặc số mệnh lớn thì khó có thể thành công, trong đó bỏ vực sống chết vô cùng hung hiểm, rất khó đoán trước được.

"Thật tốt!" Dịch Hân kích động sau nửa ngày, nhìn không được lại có chút lo lắng, vội vàng hai tay hợp thành hình chữ thập, nhắm mắt nhìn trời cầu nguyện, nói: "Cầu trời phù hộ, phù hộ cho sư phụ con hết thảy đều thuận lợi, bình an yên ổn."

Nhan La hướng mắt ra bên ngoài gian tĩnh đường, chỉ thấy giữa hàng tùng bách, lò mờ có thể thấy được những đỉnh núi phía xa xa, Tiên khí tường vân vờn quanh giữa không trung, lại không biết có ai ẩn tàng nơi núi sâu tìm hoài không thấy.

Cách hồi lâu, bỗng nhiên từ bên tai truyền đến tiếng của Dịch Hân nói: "Sự thúc, đệ tử có chuyện muốn cầu ngài."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 112: Dưới Giám Tiên Kính

Dịch giả: MrChoe

"Chuyện gì?" Nhan La xoay người lại hỏi Dịch Hân.

Dịch Hân thoáng có chút xấu hổ, nhưng vẫn cố lấy hết dũng khí nói: "Sự thúc, đệ tử nghe nói vụ linh lực bồi thực cũng sắp tuyển người rồi, không biết là lần này muốn tuyển chọn tổng cộng bao nhiêu người vậy ạ?"

Nhan La có chút ngơ ngác, nói: "Ngươi hỏi chuyện này để làm gì?"

Dịch Hân "A..." một tiếng, sau đó lắp bắp nói: "Cái này... đệ tử có một người bằng hữu...và... huynh ấy cũng muốn được chọn vào trong danh sách này ạ"

Nhan La nở một nụ cười, nói: "vụ linh lực bồi thực này chủ yếu là chọn lựa trong hàng đệ tử tạp dịch, trong đám đệ tử tạp dịch năm nay thì Dịch gia các ngươi có ai không?"

Dịch Hân vội vàng lắc đầu, nói: "Không phải, không phải vậy, chỉ là... một người bạn của đệ tử, không phải người trong nhà của đệ tử đâu ạ" Nói rồi nàng lại lên nhìn Nhan La một cái, nói: "đệ tử chỉ là muốn tới đây hỏi sư thúc rằng có thể cho huynh ấy một cơ hội không thôi ạ..."

Nhan La nhìn nàng, thần sắc trên mặt nửa cười nửa không, nói: "Tiểu nha đầu, ngươi lại muốn ta thiên vị cho ngươi sao?"

Dịch Hân phát hoảng, nói: "Đương nhiên là không phải vậy ạ, lão gia người đã hiểu lầm rồi, không phải là trong quy củ cũng đã nói rằng tuyển người cho linh lực bồi thực, đệ tử thân truyền như đệ tử cũng có tư cách đề cử sao, cho nên đệ tử chỉ là có ý kiến đề cử cho ngài một người mà thôi."

Nhan La suy nghĩ một chút, nói: "à, vụ tuyển mộ người này còn có ba bốn ngày nữa là công bố rồi, ta nhớ hình như là đã đầy rồi hay sao ấy."

"hả?" Dịch Hân cả kinh, lập tức mặt lộ đầy vẻ thất vọng, lẩm bẩm nói: "Nguy rồi! Đến chậm mất rồi." Nói rồi, trên mặt nàng có chút chán nản, đôi mắt nhìn về phía Nhan La có ý cầu khẩn.

Nhan La nhìn nàng một cái, đột nhiên bật cười, nói: "tiểu nha đầu ngươi lại còn giả vờ đáng thương à? Mà thôi mà thôi, dù sao thì mai này người ta cũng trở thành đệ tử chân nhân rồi, cũng có thể diện lớn lắm chứ. Rồi, ngươi cứ báo lại tên họ vị bằng hữu kia của ngươi ra đây, để ta xem có thể nhét vào danh sách kia không, nhưng mà ta nói trước, vụ linh lực bồi thực này yêu cầu phải có căn cơ đạo hạnh tương đối, nếu sau này người trong phái xét duyệt lại không cho qua, thì lúc đó ta cũng không còn cách nào khác."

"chuyện đó là đương nhiên ạ." Dịch Hân lập tức tỏ vẻ vui mừng quá đỗi, liên tục gật đầu, cười nói, "Đa tạ sư thúc từ bi, vị bằng hữu kia của con tên là Lục Trần."

"Lục Trần À?" Nhan La lông mày chột nhú lại

"dạ vâng, đúng vậy, lục trong lục địa, trần trong tro bụi, Lục Trần." Dịch Hân như sợ Nhan La nghe lầm, vội vàng lặp lại một lần nữa.

Nhan La khẽ gật đầu, nói: "Được rồi đủ rồi, ta nhớ kỹ rồi."

Dịch Hân mặt mày hớn hờ, không kìm được vui mừng, ở lại trong tĩnh đường nói chuyện bồi tiếp Nhan La một hồi, sau đó mới cáo từ rời khỏi.

Nhìn bộ pháp nhẹ nhàng rời đi của cô gái cho đến khi bóng lưng nàng biến mất khỏi tầm mắt, Nhan La lúc này mới mỉm cười mà khẽ lắc đầu. Sau đó bà ngồi tại chỗ trầm tư một lúc, rồi đột nhiên đứng lên đi tới bên cạnh ngăn tủ, kéo một ngăn ra, bên trong có một bức thư tín.

Lúc này, đáng cười trên khuôn mặt đã biến mất, sắc mặt bà lạnh nhạt cầm lấy bức thư kia mở ra, bên trong lộ ra một mảnh giấy trắng, bà liền mở tờ giấy ấy ra, chỉ thấy trên đó có viết mấy cái danh tự.

Nhan La nhìn từ trên xuống dưới từng tên một, sau đó ánh mắt chột dừng lại ở cái tên cuối cùng.

Trên đó viết hai chữ "Lục Trần".

Nhan La ngưng thần nhìn hai chữ này, lông mày khẽ nhíu lên, sau một lúc mới bỗng nhiên thấp giọng lẩm bẩm một câu: "Cái tên Lục Trần này có lai lịch gì, sao lại có nhiều người âm thầm nghĩ cách giúp hắn như vậy nhỉ?"

※※※

Ba ngày sau, Lục Trần nhận được một thông tri từ chương quản của đám đệ tử tạp dịch là Chu Khuê, bảo hắn tiến lên trên núi Thạch Bàn tiếp nhận kiểm tra thực hư cho vụ bồi dưỡng linh thực. Khi đó hắn vẫn còn đang làm việc trong linh điện, lúc biết được tin tức này hắn cũng có chút bất ngờ, nhưng mà trên đường chạy tới đại điện trên núi, nhìn thấy Dịch Hân với vẻ mặt vô cùng vui vẻ đang đứng đó chờ hắn, thì lúc này trong lòng hắn mới hiểu rõ vấn đề.

Ngày hôm nay trời trong nắng ấm, Dịch Hân đứng bên dưới một gốc cây tùng bách xanh ngắt, nét mặt tươi cười như hoa, đúng là thanh xuân mỹ mạo, hấp dẫn không ít ánh mắt của các đệ tử tạp dịch đang đi trên đường.

Lục Trần cố ý đi chậm tụt lại phía sau, đợi cho đa số những người khác đi qua hết rồi, lúc này mới đi đến bên nàng thấp giọng cười nói: "Cái này là thủ đoạn của Dịch đại tiểu thư đây sao?"

Dịch Hân hừ một tiếng, mặt lộ vẻ kiêu ngạo, khoe khoang mà nói: "Thấy thế nào, bọn cô nương cũng không tệ đúng không?"

Lục Trần vươn ngón tay cái ra với nàng, nói: "Nói được thì làm được, quả là lợi hại."

Dịch Hân che miệng cười, xem chừng rất là cao hứng, sau đó nhìn một cái về đại điện phía trước, hạ giọng nói: "Huynh cũng đừng nên vui mừng quá sớm, muội nghe nói vụ bồi thực linh lực lần này đại khái là muốn chọn ra năm mươi người, nhưng vừa rồi muội nhìn số người đi tới nơi này, ít nhất cũng có hơn sáu mươi người rồi, huynh cố gắng đừng để bị quét xuống lại đấy nhé."

Lục Trần cười, nói: "Có lẽ không có vấn đề gì đâu, linh lực bồi thực chú ý chính là dùng bản thân linh lực đi thôi phát, tài bồi một ít linh thực đặc biệt, trong đó thích hợp nhất là linh lực thuộc hệ Mộc và hệ Thổ, ta tuy rằng thiên tư thô sơ, nhưng trên Ngũ Hành thần bản cũng có một cây thần trụ hệ Thổ."

Dịch Hân vỗ tay một cái, cười nói: "Vậy thì tốt rồi, tóm lại là cứ vượt qua kiểm tra một cách êm đẹp là được. Huynh mau lên trên đi, đợi tí nữa muội sẽ tìm cách lén lén vào nhìn trộm một chút."

Lục Trần bật cười, nhưng cũng không nói thêm lời nào, liền hướng về phía đại điện trên núi mà đi lên.

Trong đại điện trên Núi Thạch Bàn, Bách Thảo Đường triệu tập đến đệ tử tạp dịch cuối cùng đều tập trung ở đây, Lục Trần cũng đứng ở trong đám người đó, mắt nhìn bốn xung quanh, quả nhiên chỉ thấy đầu người động đậy, đích thực là có hơn sáu bảy mươi người tới nơi này.

Tuy rằng nơi này nhiều người, nhưng trong đại điện cũng không ồn ào loạn chút nào, Côn Luân phái là một nơi rất coi trọng quy củ, cho dù chỉ là đệ tử tạp dịch, nhưng sau khi nhập môn cũng được giáo huấn nhiều lần, nên không có người nào dám tùy ý lớn tiếng ồn ào ở chỗ này.

Một lát sau, phía sau đại điện có một đám người đi ra, người đi đầu chính là tu sĩ Kim Đan với mái tóc bạc và gương mặt hồng hào Nhan La, sau lưng bà còn có bảy tám vị đệ tử đi theo, Trúc Cơ cảnh có, Luyện Khí cảnh cũng có, nhưng xem ra đều là đệ tử thân truyền có thiên tư không tệ, thân phận so với đám đệ tử tạp dịch tất nhiên là cao hơn rất nhiều.

Nhan La cũng không có bất kỳ lời phát biểu nào, chỉ tiến thẳng đến đại điện rồi hướng về vị trí chủ tọa mà ngồi xuống, bên cạnh tự nhiên có người đứng ra nói vài lời với mọi người, lời nói ngắn gọn đại khái rằng sáng hôm nay là buổi thẩm tra lại căn cốt thiên tư của mọi người, xem ai thích hợp hơn để tham gia vào chuyện linh lực bồi thực này, do Nhan La sư thúc tự mình đứng ra giám sát.

Kể đến những đệ tử thân truyền của bà liền đi xuống, chia đám đệ tử tạp dịch thành mấy tổ, bắt đầu tiến hành kiểm nghiệm. Về phần phương pháp kiểm nghiệm, thì cơ bản là cũng dùng Giám Tiên Kính như đa số mọi người vẫn làm lúc nhập môn, xem ra đúng như lời Dịch Hân nói, lần này Bách Thảo Đường rất coi trọng tính thích ứng Ngũ Hành của linh lực.

Lục Trần cũng bị phân vào một tổ, tốc độ kiểm nghiệm ở nhóm này cũng không chậm, nguyên một đám người nghe gọi đến tên mình thì lần lượt tiến lên, sau đó để tay lên phần mặt kính của Giám Tiên Kính, từ đó hấp thụ lấy ánh hào quang phản chiếu ra là ngay lập tức có thể biết được căn cốt thiên phú của người này rồi.

Cũng không bao lâu, liền có người gọi đến tên của hắn.

Lúc hai chữ "Lục Trần" được hô lên, Nhan La đang ngồi ở phía trên đại điện về mặt vẫn thản nhiên mà nhìn về phía hắn một cái, ở một góc vắng người phía sau đại điện, Dịch Hân cũng len lén thò đầu ra, ánh mắt có chút lo lắng nhìn về phía hắn.

Lục Trần đi tới, sắc mặt xem ra lại cực kỳ bình tĩnh, đưa tay đặt lên trên mặt kính kia, mắt hơi nhắm lại, bình tâm tĩnh khí, sau đó bắt đầu vận chuyển linh lực trong cơ thể.

Từ nơi sâu thẳm trong núi phía xa kia, bỗng nhiên mơ hồ có một tiếng sấm rền trầm thấp, từ trong mây mù có tiếng kêu yếu ớt vang lên.

※※※

Trong truyền thuyết, Lúc giám tiên phát hiện ra tuyệt thế thiên tài, sẽ có dị tượng xuất hiện.

Trời rung đất lở, hồng quang kinh thiên, vân long vũ hồ, thụy thú bay lượn, những thứ này đều là dị tượng thần kỳ trong truyền thuyết của giới Tu chân, ngàn trăm năm khó gặp, nhưng sẽ có rất ít người được chứng kiến, bởi vì gần như tất cả dị tượng trên chỉ xảy ra ở thiên tài nằm trụ vạn người có một.

Những người này dường như ngay từ nhỏ đã cực kỳ may mắn được trời chiếu cố, nên lúc giám tiên phong quang phát ra cũng không giống như người thường, đều cao cao tại thượng, vênh váo hung hăng như vậy, khiến cho người người sinh lòng tôn trọng mà kính sợ. Còn người bình thường, hay các đệ tử tu sĩ thông thường, tối đa cũng chỉ có thể có được vài đạo linh lực Ngũ Hành ở chỗ hào quang phát ra mà thôi.

Về việc hôm nay xảy ra trong đại điện này, càng không thể nào có chuyện gì đó ngoài ý muốn xảy ra, bởi vì tất cả đệ tử tạp dịch gần như đều có thiên tư kém cỏi nhất, đều chỉ là đệ tử một trụ chứ không hề có bất kỳ một ngoại lệ nào, bên trong Khí hải Thần bàn của bọn họ cũng chỉ có một cây thần trụ đáng thương, vĩnh viễn chỉ có một đạo linh quang cô độc thuộc về bọn họ mà thôi.

Đa số người trong bọn họ, suốt đời cũng chỉ có thể khai thông cùng một loại linh lực này, điều này cũng trực tiếp kìm hãm con đường tu tiên đạo gian nan xa xôi của bọn họ ngày sau khiến họ khó có khả năng tu luyện để đạt đến hạn mức cao nhất.

Trong đại điện, ánh hào quang cô độc mà đơn giản kia vẫn không ngừng phát ra liên tục, phần lớn mỗi người đều im lặng, như thể họ thuộc tầng chót nhất trên thế gian này, im lặng mà thừa nhận lấy vận mệnh của mình, nhận lấy cái hiện thực này.

Lục Trần bắt đầu giờ tay lên.

Trên mặt hắn bình tĩnh mà tự nhiên, không hề có chút gì khác lạ, cũng không có vẻ gì là căng thẳng, nhìn sơ qua giống như một phàm nhân sớm đã nhận ra số mệnh của mình, bình thường như không thể bình thường hơn.

Giám Tiên Kính pháp bảo có chút rung động.

Đứng bên cạnh khối Giám Tiên Kính lúc này là Chu Khuê, sắc mặt hắn nghiêm cẩn nhưng kỳ thật trong lòng có chút nhảm chán, dù sao đi nữa cứ nhìn tới nhìn lui một đồ vật thì ai mà chẳng có chút buồn tẻ, cho nên lúc mới bắt đầu hắn cũng không có phản ứng gì, thậm chí đã quên đây là lúc đang kiểm tra một đệ tử một trụ bình thường, Giám Tiên Kính tối đa chỉ là phản xạ quang huy, căn bản là sẽ không thể nào có rung rẩy các loại dị trạng.

Một khắc này như bạch mã qua khe hở.

Một khắc này như tốc độ ánh sáng.

Một khắc này dường như chỉ trong nháy mắt lúc mọi người còn đang lơ đãng.

Trong Giám Tiên Kính chợt lóe lên ánh sáng nhạt, một thứ ánh sáng nhạt run rẩy, giống như gợn sóng khi gió thổi qua mặt nước, vài loại ánh sáng nhạt quý dị như đan vào cùng một chỗ, biến thành những nét viết nguệch ngoạc trên một bức tranh hỗn loạn vô cùng quái dị. Ngay sau đó, chỉ trong một sát na nhỏ đến cực điểm, một vòng màu đen bỗng nhiên tràn ngập, xóa đi tất cả ánh sáng.

Màu đen kia thâm trầm như biển.

Ánh sáng đen kia như bóng đêm vĩnh hằng tịch mịch.

Nhưng chỉ một lát sau, đột nhiên trong nháy mắt tất cả ảo ảnh đều tán đi, như nhất thời bị hoa mắt, như gió cuốn mây bay, hết thấy đã bị chôn vùi không một tiếng động.

Không có ánh sáng nhạt, không có vẻ khác thường, cũng không có hắc ám.

Giám Tiên Kính bình thường trở lại, giống như ngày thường, như thể chưa từng phát sinh điều gì, chỉ trong nháy mắt, hết thấy đều như ảo ảnh trong mơ, thậm chí khiến người ta không kịp trông thấy cũng không kịp nhớ nổi là đã có màn dị tượng quỷ dị kia xảy ra.

Trên mặt kính của Giám Tiên Kính, chậm rãi ánh lên một đạo ánh sáng màu vàng.

Cô độc, mà sáng ngời.

※※※

Chu Khuê "Ừm" một tiếng, khẽ gật đầu, nói: "Linh lực hệ Thổ tinh thuần, còn có thể."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 113: Lưu Hương Phổ

Dịch giả: MrChoe

Chó đen A Thổ vui sướng mà chạy rong khắp núi rừng rộng lớn.

Trong dãy núi Côn Luân gần như không có yêu thú cường hãn, núi rừng ở đây thỉnh thoảng chỉ có thể thấy được những giống loài như chim nhỏ, thú con, tất cả đều vô hại cho cả người lẫn vật ở chốn này, hơi lớn và lợi hại hơn một chút thì cũng có một ít dã thú, nhưng chúng đều giấu mình tận bên trong rừng sâu núi thẳm, không dễ dàng gì chịu lộ mặt ra ngoài.

Ở đây chúa tể duy nhất chính là con người, nói chính xác hơn, là các tu sĩ phái Côn Luân.

A Thổ đương nhiên không hề biết ý nghĩa câu "Chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng", cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe qua mấy câu đại loại như cáo mượn oai hùm chẳng hạn, nhưng mà những ngày này, vùng rừng núi phụ cận núi Thạch Bàn Côn Luân phải quả thật là khiến cho nó rất sung sướng, mỗi ngày chỉ khi bầu trời tối đen lại nó mới chịu trở về, thế nên Lục Trần cũng đã nhiều lần mắng nó, nói nhiều tới mức dần dần nó cũng chai lì ra.

Đối với lời răn dạy của Lục Trần, mỗi lần bị mắng A Thổ đều cụp tai lắng nghe rất ngoan ngoãn, nhưng ngay sau đó nó vẫn không hề thay đổi, dường như từ sâu trong đáy lòng nó, nó đặc biệt yêu thích núi rừng, yêu thích những núi sông non nước, những rừng cây ngọn cỏ nó từng đặt chân lên mỗi khi rong chơi, mỗi lúc như vậy, A Thổ đều có một loại cảm giác như nhiệt huyết đang sôi trào trong thân thể, thậm chí ngay cả cái chân cà nhấc kia bây giờ cũng không còn là chướng ngại với nó nữa rồi.

Đôi khi nó thậm chí còn không nhận được mà đứng dưới chân núi, hướng lên dãy núi vô tận cùng vòm trời nắng ráo sáng sủa kia, lớn tiếng tru lên một tràng thê lương kéo dài.

Như một con sói trong đêm trăng tròn.

Ừ thì, cũng chỉ là có điểm giống sói mà thôi, tiếng kêu của nó khí thế không đủ lớn, trung khí cũng không đủ, hơn nữa quan trọng nhất là, cho tới bây giờ A Thổ vẫn chưa đi ra ngoài vào buổi tối bao giờ. Vì cứ đến thời điểm bầu trời tối đen lại, là nó liền ngoan ngoãn mà về nhà cùng Lục Trần, cùng sống trong gian phòng đơn giản và nhỏ hẹp kia.

Ngày hôm nay Lục Trần phải đi lên núi, nên A Thổ phải chạy đi chơi một mình, nó cứ mãi miết hết chạy qua núi, chạy qua rừng rồi lại chạy qua những dòng sông, cuối cùng khi ngược lên nhìn, nó mới phát hiện ra là đang đứng trước một ngọn núi kỳ lạ.

Tòa núi kia nằm ẩn sâu trong dãy núi Côn Luân, không cao cũng không lớn, A Thổ đứng ở dưới chân núi nhìn lên, cảm thấy hình dáng của ngọn núi này có chút kỳ quái, vụn vặt hiểm trở, trông như có chút quen mắt.

A Thổ đứng nhìn suốt nửa ngày, bỗng nhiên trong đầu chó linh cơ khẽ động, dường như đã tìm ra được đáp án.

Nó cảm thấy ngọn núi này có hình dạng giống như một cái đầu chó!

Ngon núi giống cái đầu chó.

là Cầu Đầu son!

A Thổ lập tức cảm thấy đầy hưng phấn, hướng về phía tòa núi kia kêu lên "gâu gâu" hai tiếng khoan khoái rồi chạy tới. Nhưng mới chạy tới dưới chân núi, nó bỗng nhiên dừng chân lại, nó nhìn thấy một con đường do thiên nhiên hình thành bên sườn dốc của ngọn "Cầu Đầu son", con đường hơi chệch lên, kéo dài thẳng lên đỉnh núi.

Sườn dốc này, hoặc có đá to hoặc có cây lớn, dường như đất trời vì muốn làm dấu cho người ta dễ nhận ra mà ra sức vun đắp, đem chỗ này phân chia thành từng bậc từng bậc làm nên một cái cầu thang cực lớn kéo dài từ dưới lên trên.

Một đám lộn rừng, mấy con dê rừng, thỉnh thoảng có vài con chim nhỏ bay qua, còn có một nhóm lớn những con nai từ từ đi tới trước mắt nó.

A Thổ có chút sợ hãi những động vật có vóc dáng cao lớn kia nên liền lùi ra xa một chút, sau đó hết nhìn đồng lại ngó tây một cái, rồi mới tiếp tục đi lên trên núi. Đến đây nó lại vấp phải một cái bậc thang vô hình cực lớn thứ hai, A Thổ bất giác gặp một con hồ vằn có hình thể vô cùng to lớn, đang lười biếng nằm bên dưới một thân cây mà ngủ say sưa.

Trong thoáng chốc chân cẳng A Thổ như thể mềm nhũn ra.

May mắn là con hồ vằn to lớn kia vẫn chưa phát hiện ra nó, A Thổ vội vàng men dọc theo khoảng trống bên cạnh con hồ mà chạy trốn chết, bất tri bất giác lại đã lên trên một bậc thang mới, sau đó tựa hồ nó cảm thấy có một cái gì đó, bất giác nhìn ra xung quanh, quả nhiên, nó đang ở trên một tầng khác nhưng mà có điều, tất cả dị thú ở đây đều không giống với những dị thú nó gặp lúc này.

Có cả sáu cực lớn thân dài đến mười trượng, có tê giác một sừng toàn thân thuần màu trắng, có kim điêu màu đen tung hoành ngang dọc, thậm chí còn có những con thú thú linh hạc nhẹ nhàng như tiên...

Từng bậc một, vô hình trung con đường này như một sợi dây ai vẽ lên ngọn núi này, tạo thành một nơi trú thân an toàn cho tất cả đám dị thú ở đây, điểm kỳ quái hơn nữa là, chúng có vẻ cũng chưa bao giờ có bất kỳ động tác công kích nào với những động vật khác, với A Thổ tối đa cũng chỉ là hướng về nó gầm lên một tiếng hù dọa mà thôi, nhưng chỉ nhiều đó thôi cũng khiến cho A Thổ sợ tới mức té cút té đại, bỏ chạy trốn chết.

A Thổ mặc dù có chút sợ hãi thật, nhưng không biết tại sao, tự đáy lòng nó lại phảng phất có một nỗi xúc động kỳ dị thỉnh thoảng trào lên khích lệ tinh thần nó, khiến nó thỉnh thoảng lại nhìn về chỗ cao nhất của ngọn núi kia.

Loáng thoáng, dường như chỗ đó có một cái bóng cực lớn.

A Thổ chậm rãi tiến lại gần chỗ đó.

Lúc lên đến đỉnh núi, con chó đen này bốn chân đã run lẩy bẩy, xem chừng không còn tri tri thêm nổi nữa, nhưng rất nhanh sau đó, nó liền thấy được vật nó muốn tìm.

Trên đỉnh núi Cầu Đầu son này, quả thực là có một thân ảnh khổng lồ đang nằm rạp trên mặt đất, lúc đôi mắt cực lớn của con vật kia chậm rãi nhìn về phía nó, A Thổ đột nhiên cao hứng kêu to lên, sau đó lao vọt tới, đối với con cự thú to như ngọn núi kia khoan khoái mà kêu to lên mấy tiếng, cái đuôi ra sức lay động.

Như là nó vừa gặp được bằng hữu cũ cực kỳ thương nhớ cực kỳ gần gũi nên ra chiều vô cùng nịnh nọt.

Đó là một con trâu xanh, hùng cứ ở đỉnh núi này, là thú thú bậc nhất trong các loại thú ở núi Côn Luân này.

Trâu xanh nhìn A Thổ một cái, A Thổ cao hứng kêu lên, nhưng lại không thấy con trâu xanh có bất kỳ phản ứng nào. Sau một lúc, bỗng nhiên chỉ thấy cái đuôi trâu xanh hất lên, duỗi ra một đạo tương tự như Khốn Tiên Tác trong truyền thuyết, trong nháy mắt đã quấn lấy thân thể A Thổ, sau đó ném lên không trung, ngay lập tức đã bay thẳng ra ngoài.

"Gâu..."

Một tiếng thê lương vang lên, vô số dị thú bên dưới Cầu Đầu son đều nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy một cái bóng đen từ trên núi bay xuống dưới, xoay mấy vòng giữa không trung, sau đó "Phịch" một tiếng, ngã trên một bụi cây rậm rạp trong khu rừng dưới chân núi, sau nửa ngày vẫn không thấy động tĩnh gì.

Trên núi dưới núi một bầu không khí yên tĩnh, một lúc sau, hết thấy đều khôi phục lại về bình thường, rất nhiều dị thú tiên cảm con nào đang ăn lại ăn, con nào đang ngủ cứ ngủ, con nào đang tản bộ lại vẫn tiếp tục tản bộ, cũng chẳng có con nào bận tâm đi đến chỗ bụi cây nhìn xem con chó đen kia sống chết thế nào.

※※※

Năm ngày sau, Bách Thảo Đường chính thức công bố danh sách đệ tử tham gia nuôi trồng linh tài năm nay, nhân số là năm mươi người, và cái tên Lục Trần cũng có trong đó.

Dịch Hân hết sức cao hứng, chạy đến tìm Lục Trần chúc mừng một phen, nhưng mà Lục Trần về mặt cực kỳ nghiêm túc nói với nàng đại loại là chúng ta rốt cuộc đã thanh toán nợ nần xong rồi, người cũng không còn nợ ân tình gì của ta nữa rồi, khiến cho Dịch Hân há miệng trợn mắt không thốt nên lời.

Nhưng những chuyện trên đều không có gì đáng nói, điều đáng nói là khi Dịch Hân nhìn thấy một cái đầu đầy bụi đất nằm sấp ở trong phòng, là con chó đen A Thổ trên người quần đầy băng vải, lập tức vô cùng sợ hãi, vội vàng truy hỏi Lục Trần.

Lục Trần cũng thực sự không biết nguyên do, chỉ nói rằng mấy ngày hôm trước con chó đàn này từ trong khu rừng trong núi bò ra, trông bộ dáng rất là thê lương, chắc là lúc rong chơi trong núi rừng, không cẩn thận đã té xuống một nơi nào đó rồi, kết quả là bị gãy vài đoạn xương, khiến cho Lục Trần phải một phen nhọc công tiếp cốt lại cho nó.

Dịch Hân khi đó trong lòng liền đau như cắt, ôm A Thổ mà nước mắt đầm đìa, nhẹ giọng an ủi nó một hồi, được một lúc lại chạy ra mua một bao lớn đầy những khúc xương thịt mà A Thổ thích ăn đặt ở trước mặt nó, gọi là cho A Thổ dưỡng thương bổ sung khí huyết.

Kỳ quái là, A Thổ tuy rằng bản thân bị trọng thương, nhưng có vẻ cũng không có quá nhiều cảm xúc khác thường, nên ăn đã xong lại lăn ra ngủ, khi thấy Dịch Hân đến bên cạnh nó liền thè lưỡi ra liếm cổ tay nâng một cách nồng nhiệt, còn lại cũng không có gì khác biệt.

Cho nên cuối cùng, Dịch Hân cũng tin rằng là do bản thân con A Thổ không cẩn thận nên mới té bị thương, sau đó lại ra sức căn dặn nó một hồi lâu, khiến con A Thổ không hiểu là có nghe được lời nào hay không, chỉ thấy hai mắt nó vô thần ngáp ngáp mấy cái liền, cuối cùng đã ngủ mê man trong lòng ngực của nàng tự lúc nào rồi.

So với vẻ mềm lòng của Dịch Hân, thái độ Lục Trần lại dứt khoát hơn nhiều. Sau khi giúp A Thổ tiếp cốt nối lại xương, rồi đổi thuốc thay băng, cột lại chắc chắn xong, liền một cước đạp nó vào một góc trống trong căn phòng. Miệng không ngừng nói, con chó đàn này không có chút hữu dụng, còn suốt ngày đem nhiều phiền toái đến cho hân, sớm muộn gì hân cũng hàm cách thủy ăn thịt nó.

Dịch Hân tức giận, muốn ôm A Thổ đi, ai ngờ A Thổ cùng nàng thân mật thì thân mật, nhưng chỉ cần nàng định ôm nó đi là nó liền trở mặt vô tình, ôm chặt một góc bàn ghế mà ra sức liêu mạng giãy dụa, có chết cũng không chịu rời khỏi căn phòng này, cuối cùng lại còn chạy đến trốn sau lưng Lục Trần, mặc kệ cho Dịch Hân nói đến thế nào cũng nhất định không ra.

Không hiểu đây là cái dạng chó gì nữa!

Dịch Hân đối với tính tình kì dị cổ quái của con chó đen này liền nhanh chóng mất hết hy vọng, thâm tâm như sụp đổ.

※※※

Bất kể nói thế nào, A Thổ cũng chỉ một chuyện nhỏ tầm thường không đáng bận tâm, thời gian này Lục Trần vẫn còn đang từng bước từng bước tiếp tục nhiệm vụ còn dang dở trong Côn Luân phái.

Tham gia nuôi trồng linh lực, thì cần một khu linh điền rộng lớn hơn nên Bách Thảo Đường đã thu xếp cho năm mươi tên đệ tử tạp dịch trong đó có Lục Trần rời khỏi núi Thạch Bàn, đi tới một chỗ khác dưới Bách Thảo Đường có tên là "Lư Hương Phố".

Lư Hương Phố là một được viên chủ yếu dùng để gieo trồng linh tài, chiếm một diện tích rất lớn, nhưng Lục Trần và các đệ tử tạp dịch khác tạm thời chỉ được phép làm việc ở tầng ngoài cùng tên là "Phong Viên".

Trong số linh tài có thể trồng ở Lư Hương Phố, loại kém cỏi nhất cũng có tới hai vạn, càng đi sâu vào trong, đẳng cấp càng cao, thanh hương linh khí cả ngày không tiêu tan, vì vậy nơi này mới được mệnh danh là Lư Hương.

Lục Trần và các đệ tử khác làm việc ở khu vực tí mỉ bên ngoài Phong Viên, phía trên Bách Thảo Viên thu xếp đưa xuống một ít linh thực, sau đó bọn hân sẽ dùng linh lực của mình đi thúc dục điều chỉnh linh lực Ngũ Hành trong bùn đất xung quanh linh điền, cốt làm sao cho các loại linh tài trên quý này có thể sinh trưởng một cách tốt nhất là được.

Đây là một loại công việc cực kỳ buồn tẻ nhưng lại yêu cầu phải cực kỳ nghiêm túc kỹ lưỡng, chỉ cần có một chút không cẩn thận là rất có thể làm bị thương bộ rễ yếu ớt của linh thảo dẫn tới tổn thất linh tài. Nhưng nếu như chúng được nuôi trồng một cách thoải mái thì những thứ linh thảo trên quý này có thể lớn lên tốt hơn so với bình thường, linh lực cùng được lực ẩn chứa trong nó cũng càng dồi dào hơn.

Cuộc sống của Lục Trần đơn giản chỉ có vậy.

Lúc làm việc, bộ dáng của hân tương tự với đại đa số người làm khác ở đây cũng có chút buồn cười. Cả đám đệ tử tạp dịch đều ngồi xổm bên trong linh điền, hai tay cắm vào mặt đất, có người còn nhổng cả mông lên, sau đó nín thở im lặng, cẩn thận từng li từng tí vục lấy linh lực trong đất, giữa lớp bùn đất ấy từng đạo từng đạo hào quang yếu ớt lấp lánh không ngừng tuôn ra, ngày lại ngày, trên thân thể lẫn khuôn mặt của bọn hân, đều nhiễm đầy bùn đất màu đen, trông có chút dơ bẩn.

Thoạt nhìn họ giống như là những nông phu thế tục trong nhân gian, bình thường hơn cả bình thường.

Ngày đó, Lục Trần đang ngồi xổm trong linh điền, tập trung làm công việc của mình.

Trong Lư Hương Phố đệ tử Côn Luân lui tới rất nhiều, rất nhiều người khi muốn dùng thuốc, ngoài việc đến Bách Thảo Đường cầu mua linh đan, còn có người thì muốn trực tiếp tổn hao linh thạch, mời người của Bách Thảo Đường tới nơi này hỗ trợ trồng một ít linh thảo linh tài trên quý.

Lúc những đám người đệ tử Côn Luân đáng vẻ tự, đạo hạnh cao thâm đi ngang qua đây, đại đa số bọn họ thường cũng không buồn cúi đầu nhìn đám đệ tử tạp dịch như nông phu kia, ngẫu nhiên cũng có một vài người trẻ tuổi do hiếu kỳ mà nhìn những người này, sau đó liền ngạo nhiên buồn cười, nói

những lời đại loại như "Những người kia nhìn bộ dáng y chang con cóc ha..."

Lục Trần đương nhiên cũng đã từng nghe qua những lời như vậy, nhưng mà sắc mặt của hắn luôn luôn bình tĩnh, trong lòng hắn cũng không có chút gì chấn động, chỉ là có một ngày, lúc trời chạng vạng tối, sau khi hắn rút cục cũng làm xong tất cả mọi chuyện, lúc cúi lưng đứng lên, chợt nhìn thấy một bóng dáng mỹ lệ từ phía xa, đang đi về chỗ sâu trong Lư Hương Phố xoay lưng về phía hắn.

Dưới ánh nắng chiều, nàng khoác trên vai một bộ áo choàng xích vĩ, tựa như ai đó đang đốt trên vai nàng một ánh lửa đỏ rực lấp lánh hòa cùng mảnh rắng hồng nơi cuối trời.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 114: Lửa đen sinh trưởng

Dịch giả: MrChoe

Cô gái kia tên là Tô Thanh Quân.

Lục Trần biết rõ tên của nàng, cũng biết rõ nàng là một trong những đệ tử có thiên tư cực kỳ xuất sắc trong Côn Luân phái, tuổi tuy còn trẻ, nhưng khoảng cách đến cảnh giới Kim Đan hiện tại chỉ cũng chỉ còn một bước ngắn nữa là đạt được. Nàng còn có sư phụ là một Nguyên Anh chân nhân có danh khí rất lớn, thực lực rất mạnh, và cũng bởi vì nàng xuất thân trong Thiết chi là một chi yếu thế, nên sư phụ của nàng là Mộc Nguyên chân nhân cùng với các trưởng bối Thiết chi khác, dường như đều đem niềm hy vọng quật khởi lại Thiết chi trong tương lai ký thác hết vào nàng.

Nàng là thiên chi kiều nữ, nàng là đỉnh tiêm kỳ tài bốn trụ, hiện tại nàng là một trong những thiên tài trẻ tuổi sáng chói nhất trong Côn Luân phái, bàn về thanh thế, thậm chí so với Hà Nghị còn cao hơn vài phần.

Lục Trần thân phận là một đệ tử tạp dịch như vậy, chỉ có thể đứng ở xa xa giống như bây giờ, lảng lảng mà ngắm nhìn bóng lưng của nàng mà thôi, luận về đẳng cấp lẫn khoảng cách, rõ ràng là cách biệt một trời một vực.

Có lẽ chỉ có tấm áo choàng xích vĩ giống như ngọn lửa đang cháy tuyệt mỹ kia, mới có thể khiến cho hắn cảm thấy có chút quen thuộc, làm cho hắn nhớ tới cái sơn thôn nhỏ nhỏ trước kia trên tòa núi Yên tử.

Lục Trần nhìn theo bóng dáng cô gái kia đi vào Lư Hương Phố cho đến khi bóng nàng biến mất không còn thấy gì nữa, sau đó hắn mới lặng lẽ xoay người, rời khỏi chỗ này.

※※※

Có tên trong danh sách nuôi trồng linh lực, về sau phải vào làm việc trong Lư Hương Phố, nên chỗ ở của Lục Trần cũng phải theo đó mà chuyển vào đây. So sánh với phòng ốc lúc trước ở Thạch Bàn cốc, chỗ ở hiện tại của hắn rõ ràng là khá hơn một chút, đầu tiên là chỗ ở mới này rộng hơn một nửa so với chỗ cũ, căn phòng đón được ánh sáng tự nhiên nên cũng sáng ngời hơn rất nhiều, kể cả đồ dùng trong nhà cũng nhiều hơn trước không ít, thậm chí còn có thêm một tủ sách được đặt ở phía trước cửa sổ.

Có lẽ nơi này đúng là một chỗ tốt, nên mới khiến cho rất nhiều đệ tử tạp dịch chỉ vì chuyện này mà cuống quýt cả lên như vịt chạy đàn như vậy.

Lúc Lục Trần quay trở lại gian phòng trước kia của mình, sắc trời cũng đã tối đen lại, vừa đẩy cửa phòng ra, một bóng đen chợt lóe lên, đã thấy con A Thổ chạy ra đón chào hắn.

A Thổ là con vật vốn được lai tạo giữa hai loại yêu thú, tuy rằng trước mắt đã thấy rõ ràng là sức chiến đấu của nó cực kỳ thấp kém, quả là nỗi nhục cho cha mẹ nó, nhưng tốc độ hồi phục của nó lại rất không tồi. Ban đầu, lúc mới cứu được nó ở vùng đất Mê Loạn, con A Thổ tuy rằng bị gãy chân nhưng lại hồi phục nhanh hơn rất nhiều so với Dịch Hân vốn chỉ bị đứt tay. Bây giờ cũng như thế, mới mấy ngày trước chẳng hiểu rong chơi ở chỗ nào bị té gãy cả mấy đoạn xương cốt, mà bây giờ trông bộ dáng đã không khác gì so với lúc bình thường rồi.

Lục Trần ngồi xổm xuống, sờ lên đầu A Thổ, A Thổ ngoác ngoác cái đuôi, kêu lên hai tiếng với hắn, sau đó không kiềm được nhìn ra phía ngoài cửa một cái.

"Gi? Ngươi lại muốn đi ra ngoài chơi à?" Lục Trần hỏi.

Đuôi A Thổ ra sức dao động như đồng tình.

Lục Trần nở một nụ cười, nói: "Ngươi lại còn chưa sợ à, mới vừa ngã gãy hết mấy cái xương, bây giờ lại quên rồi à?"

"Gâu gâu gâu gâu..." A Thổ sủa lên một trận, có vẻ như hoàn toàn không bận tâm đến chuyện đó.

"Được rồi." Lục Trần cười nói, "Tùy ngươi thôi, ngươi muốn làm gì ta cũng mặc kệ ngươi, nhưng mà đừng mang phiền toái đến cho ta nữa là được rồi. Nhưng mà hiện tại trời đã tối rồi, bên ngoài có lệnh cấm đi lại ban đêm, không thể đi ra được nữa rồi, thôi thì đành đợi đến ngày mai vậy nhé."

Nói đoạn, hắn xoay người đóng cửa phòng lại. Vì bầu trời vốn đã tối đen, trong phòng lại không có đèn, cho nên xung quanh thoáng cái cũng tối sầm lại, chỉ có thể thấy lờ mờ một chút hình dáng của đồ đạc trong nhà, Lục Trần đi đến bên giường ngồi xuống, A Thổ cũng lúi thủ đi theo.

Trong bóng tối, con mắt A Thổ bắt đầu dần dần tỏa sáng, trong đôi mắt ấy ánh lên một ánh u lục kỳ dị, trong bóng đêm nó lại càng lấp lánh tỏa sáng. Có chút hải người, có chút âm trầm, cũng có chút kỳ dị mỹ cảm, giống như hai viên lục bảo thạch tinh khiết sáng long lanh vậy.

Lục Trần nhìn vào đôi mắt A Thổ một lúc lâu mới dời ánh mắt đi, trở mình nằm lên giường, thoáng cái đã nằm yên bất động rồi.

Lát sau, trên giường bỗng có một âm thanh êm nhẹ vang lên, là tiếng động của con A Thổ, lúc này nó cũng đã nhảy lên trên giường, sau đó cuộn mình nằm gục đầu yên lặng bên người Lục Trần, hai đốm u lục trên mắt từ từ biến mất, hai mắt đã nhắm lại rồi.

Cảnh đêm đen thâm trầm, thời gian từng khắc trôi qua, rốt cục thời khắc đêm khuya tĩnh lặng cũng đến, trong phòng, ngoài phòng không một tiếng động.

Mãi một lúc sau, trong bóng đêm, Lục Trần vốn đang nằm yên bỗng nhiên mở to mắt.

Hô hấp của hắn, nhịp đập trong tim hắn so với lúc trước cũng không có bất kỳ biến hóa nào, cho dù là kẻ có tầm nhìn nhạy bén nhất cũng rất khó phát giác được sự khác biệt trong đó. Trong màn đêm tối tăm đến nỗi đưa tay lên trước mặt cũng không thấy rõ năm ngón tay, đồng tử trong mắt hắn dường như đã cùng với bóng tối xung quanh hòa thành một thể.

Như ngọn lửa màu đen âm thầm thiêu đốt.

Trong ngoài phòng, vẫn một màn đêm tĩnh lặng.

Lại chờ một lúc lâu sau, hắn mới chậm rãi nâng cánh tay phải của mình lên, đặt trước ngực.

Lúc bàn tay của hắn vừa đụng phải ngực, bỗng nhiên, từ trong bóng tối một cánh tay quái dị khác cũng vươn ra, đặt ngay trên lưng hắn.

Lục Trần xoay người lại nhìn.

Có hai đốm lửa u lục trong bóng đêm đang dần dần sáng lên, ngay bên cạnh hắn. thì ra bàn tay quái lạ đặt lên lưng hắn vừa rồi chính là một cái chân trước của A Thổ.

Lục Trần cũng không hề tỏ ra kinh ngạc hay bối rối, hắn chỉ ngồi lặng im trong bóng đêm mà nhìn chăm chú vào hai con ngươi kỳ dị kia, một lát sau, hắn bỗng nhiên nở một nụ cười, nói khẽ: "Ngươi có muốn đi với ta không?"

A Thổ thấp giọng kêu lên một tiếng như đáp trả.

"Tốt." Lục Trần nói một câu, sau đó một tay duỗi ra ôm A Thổ, một tay đưa lên ngực.

Trong khoảng thời gian đó, con A Thổ tỏ ra cực kỳ hợp tác, không hề giãy dụa chút nào, thậm chí từ cơ thể nó còn phát ra một luồng nhiệt ấm áp, khiến cho màn đêm vốn có chút lạnh lẽo này thêm vài phần ấm áp.

Trong bóng đêm, Lục Trần ôm chặt lấy A Thổ, sau đó tay phải lại một lần nữa đặt lên lồng ngực của mình, hắn hít vào một hơi thật sâu, rồi đột nhiên bước thẳng xuống phía dưới chân.

※※※

Một cảm giác bồng bênh quen thuộc đột nhiên ập đến, có tiếng nổ vang như tiếng ai gào thét bên tai, một khắc này dường như dài đằng đặc khác thường, nhưng chỉ một lát sau, chợt có ánh hào quang lóe lên trước mắt Lục Trần, thân thể hắn ngay lập tức đã ở trong một vùng đất khác.

Lục Trần cùng A Thổ ngã xuống mặt đất bên trong một nơi giống như là "Hốc cây".

Đương nhiên là cú ngã này không nghiêm trọng gì lắm, cũng không có gì là đau đớn cả, vì ngay sau đó A Thổ đã ngay lập tức nhảy bật dậy tò nò chạy đi nghe ngóng ngửi ngửi khắp nơi, về mặt mười phần hưng phấn.

Lục Trần cũng từ trên mặt đất ngồi dậy, nhìn ra xung quanh một cái.

Hắn đã trải qua một thời gian dài không tiến vào cái "Hốc cây" này rồi, nguyên nhân đương nhiên là lúc tranh đấu cùng Bạch Liên lần trước, người thiếu nữ kia cùng với nhánh cây Thần thụ trên người đã cùng với viên hạt giống kia của hắn đột nhiên xảy ra hiện tượng hô ứng kỳ dị, dẫn đến việc hai người bọn họ với cả con chó A Thổ bị hút vào cùng một chỗ ở đây. May mà lần đó Bạch Liên không hề biết cô ta đã bị luồng sức mạnh nào áp chế, bởi vì lúc ở trong cái hốc cây này cô nàng luôn luôn ở trạng thái hôn mê bất tỉnh, cho nên cũng không phát hiện ra bí mật to lớn này của Lục Trần.

So với tình trạng trước đây, trong cái hốc cây này đã xảy ra những biến đổi thật lớn, trên những cái vách cây cổ xưa loang lổ kia một lần nữa lại tăng thêm một ít sinh khí, những luồng khí màu xanh lờn vờn quanh vách cây cũng trở nên nồng đậm không ít, Lục Trần thậm chí còn nhìn thấy dường như trên vách cây ấy còn đang nhú lên từng đọt chồi non xanh mơn mẫm.

Hết thấy những điều này đương nhiên đều là do ngày đó từ bên trong nhánh cây Thần thụ kia đã xuất ra tinh hoa ban tặng, khi đó Lục Trần cũng đã cảm giác được trong đó có ẩn chứa nguồn sinh mệnh tinh hoa gần như vô cùng vô tận giống như đại dương mênh mông vậy. mà có lẽ cũng chỉ có nhánh cây kia mới có loại năng lượng dồi dào vô cùng khiến cho cái hốc cây cổ xưa này trọng hoán sinh cơ như vậy, nhưng mà nghe nói rằng trên đời này chỉ tồn tại duy nhất một nhánh cây Thần Thụ mà thôi.

Trong tất cả những chỗ biến đổi do tinh hoa mà nhánh cây Thần thụ mang đến, hấp dẫn sự chú ý của Lục Trần nhất kỳ thật cũng không phải là những bức vách bên trong cái hốc cây cổ xưa này, mà là ở chỗ sâu trong vách cây cổ xưa này đột nhiên xuất hiện một trước một sau hai vật có hình dáng như hai cánh cửa.

Đúng là chỉ có hình dáng giống mà thôi, bởi vì khi Lục Trần đi đến gần, dùng tay đẩy vào, cũng căn bản là không tìm được bất kỳ một khe hở nào hé ra trên đó. Hai cánh cửa kia giống như đang ẩn nấp đằng sau làn khí lấp phát màu xanh cùng với vô cây loang lổ thần bí trong hốc cây, thấy được đấy, nhưng không sờ được cũng không mở ra được.

Lục Trần đã thử rất nhiều cách, nhưng tất cả đều không hề có tác dụng, thậm chí hắn cũng đã cố gắng vắt kiệt óc nhớ lại cuộc sống của hắn lúc còn ở trong Ma Giáo năm đó, đã chứng kiến qua những gì, đã từng nghe qua những truyền thuyết gì, nhưng hết thấy đều không nhớ ra có bất cứ vật gì giống với loại vật này.

Cửa, chính là để mở ra, vậy thì cái thế giới phía sau cánh cửa kia, rốt cuộc là cái gì?

Lục Trần vô thức chợt nhớ lại ngày đó, dưới bầu trời đầy sao, cùng một màn hư không tối tăm vô biên vô hạn.

Hắn đột nhiên cảm thấy có chút lạnh lẽo.

※※※

"Gâu gâu, gâu gâu..."

Một tràng tiếng chó sủa từ bên cạnh truyền đến, khiến Lục Trần bừng tỉnh trong cơn trầm tư. Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy A Thổ chẳng biết từ lúc nào đã chạy tới trung tâm hốc cây, nằm sấp bên cạnh một vũng nước nhỏ mà chăm chú quan sát, trong miệng ngẫu nhiên kêu to hai tiếng như thăm dò vật gì đó trong nước, trên mặt đầy vẻ căng thẳng.

Lục Trần đi tới, nhìn vào trong vũng nước xem xét, chỉ thấy dưới nước phản chiếu ra hình ảnh của con A Thổ Ảnh, nhìn không được liền cười nói: "Đừng ngạc nhiên, đó là hình bóng của ngươi đó."

A Thổ ngẩng đầu nhìn Lục Trần một cái, trong miệng thấp giọng hừ hừ hai tiếng, bỗng nhiên lại cúi đầu đối nhìn vào trong vũng nước kêu lên.

"Gâu gâu gâu gâu, gâu gâu..."

Lục Trần cảm thấy kinh ngạc, lại đến gần thêm chút, nhìn theo ánh mắt của A Thổ, chỉ thấy con chó đen này nằm sấp sát mép nước, ánh mắt lại tựa hồ như nhìn xuyên qua cả cái bóng trong nước mà nhìn vào chỗ sâu trong vũng nước kia.

Hắn bỗng nhiên trầm mặc lại.

Hắn im lặng mà nhìn A Thổ, nhìn xem tại sao con chó này có vẻ căng thẳng như vậy, ngay cả bộ lông trên cổ cũng dường như dựng hết lên.

Một lát sau, hắn bước tới, ngồi xổm xuống bên người A Thổ, sau đó ôm lấy đầu của nó. Có lẽ do ở trong ngực hắn, cảm thấy được nhiệt độ cơ thể cùng mùi vị quen thuộc, nên A Thổ cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, không còn sủa bậy nữa, thân thể cũng dần dần buông lỏng ra.

"Không có chuyện gì đâu." Lục Trần nói khẽ với nó, "Chỉ là một đốm lửa đáng ghét mà thôi."

A Thổ không trả lời, cũng không có phản ứng gì, vẫn yên tĩnh tựa vào hắn. Lục Trần cúi đầu nhìn lại, nhìn xuống mặt nước, nhìn thấy ở chỗ sâu trong dòng nước, sau những gợn nước lăn tăn dao động, dần dần có một bóng mờ xuất hiện.

Đó là một ngọn lửa đen đang cháy bập bùng từ sâu trong đáy nước.

Chỉ sau một khắc, con người Lục Trần bỗng nhiên co rút lại một chút.

Trong trí nhớ của hắn, thì hình như lúc này đốm lửa đen kia có vẻ đã to ra hơn một chút rồi.

Ngọn lửa màu đen vẫn im lặng cháy bập bùng, hình ảnh quen thuộc này dường như vĩnh viễn cũng không thể nào biến mất trong trí nhớ của hắn, như loài ác ma đã vĩnh viễn khắc sâu trong trí nhớ của hắn rồi.

Lục Trần chậm rãi ngẩng đầu nhìn, lông mày chúm chặt, nhìn xung quanh bốn phía trong hốc cây cổ xưa đang tràn đầy sinh cơ này, bỗng nhiên nghĩ ra một chuyện, ở trong này sinh cơ bừng lên như vậy, chẳng lẽ đám lửa đen thần bí kia cũng giống vậy, cũng hấp thụ được luồng tinh khí kia, nên cũng đang dần dần sinh trưởng như cái hốc cây này?

Chẳng lẽ đám lửa đen kia, cũng tương tự như cái hốc cây cổ xưa này, cũng đã hấp thụ được luồng sinh khí không tương nào đó chăng?

Quyển 2 - Chương 115: Bên cây Hồng Phách Sâm

Dịch giả: MrChoe

Đã nửa tháng từ sau khi năm mươi đệ tử tập dịch vào Lư Hương Phố làm việc, Bách Thảo Đường cũng bắt đầu dựa trên hiệu quả của việc nuôi trồng linh thực mà phân ra cao thấp, dựa vào đó để nhanh chóng chia họ ra làm hai nhóm.

Một bên bốn mươi người, còn một bên chỉ có mười người.

Trong nhóm ít người này, chỉ gồm những người có kết quả nuôi trồng linh thực hết sức xuất sắc, nhờ bàn tay bọn họ bồi dưỡng mà linh thực sinh trưởng tốt hơn rất nhiều so với bình thường, thậm chí còn nở hoa, kết quả nhanh hơn so với những người khác đến một hai ngày. Còn bên nhiều người kia thì phần lớn chỉ là những người có hiệu quả nuôi trồng tương đối bình thường mà thôi.

Lục Trần thì được xếp vào nhóm ít người, hẳn tuy chỉ có một cây Thần trụ Ngũ hành hệ Thổ, chỉ có thể điều động duy nhất một loại linh lực hệ Thổ mà thôi, nhưng hẳn có khả năng thu nạp thúc giục linh lực hệ Thổ tinh khiết một cách dị thường, qua tay hắn nuôi trồng mà linh thảo phát triển tươi tốt một cách kì lạ, hẳn là một trong những người đạt được hiệu quả tốt nhất trong công việc.

Giai đoạn tiếp theo, bốn mươi đệ tử tập dịch kia vẫn phải làm việc tại chỗ cũ, còn mười người nhóm Lục Trần thì được dẫn tới một chỗ khác trong Lư Hương Phố, có tên là "Thảo Viên".

Nếu so sánh với Phong Viên, bên Thảo Viên là nơi gieo trồng linh thảo đẳng cấp rõ ràng là cao hơn một bậc, trong toàn bộ khu vườn này gần như không có linh thảo loại hai vân thường thấy, hầu như xuất hiện đi chăng nữa cũng là loại linh tài hai vân thuộc hàng trân quý nhất. Còn lại thì hơn một nửa diện tích khu này dĩ nhiên là được dùng để gieo trồng loại linh thảo ba vân rồi.

Nội tình bên trong một danh môn đại phái có lịch sử năm ngàn năm, nơi này có thể nói là thuộc loại không dễ gì mà để lộ ra cho người ngoài biết. Cho dù là Lục Trần từ trước tới nay từng lịch duyệt lịch sử rất phong phú, nhưng lúc đứng nhìn thấy mảnh vườn này, khoan chưa nói đến việc còn gặp được những chỗ có đẳng cấp cao hơn nữa khi đi sâu vào Lư Hương Phố, chỉ nơi này thôi cũng khiến hắn nhận không được mà thán phục hãi thán phục Côn Luân Phái.

Sau khi được đưa đến "Thảo Viên", thái độ của Bách Thảo Đường đối với mười người này cũng bắt đầu có chuyển biến, ít nhiều đã có thêm một chút ý coi trọng rồi, đồng thời bởi vì linh thảo trong Thảo Viên có giá trị rất quý, nên cách đối đãi với đám người bọn Lục Trần cũng thêm phần cẩn thận hơn.

Không giống như lúc ở trong Phong Viên, mỗi người bọn hắn, chỉ là được phân đến coi sóc một mảnh đất có nhiều gốc linh thực. Còn ở đây mỗi một người trong bọn hắn nhận được lệnh chỉ cần quan tâm đến một cây linh thảo mà thôi, hơn nữa mỗi một loại linh thảo đều có chuyên gia hướng dẫn, giới thiệu kỹ lưỡng cách bồi dưỡng cũng như những hạng mục công việc và phương pháp cần chú ý.

Đến phần cuối cùng, thậm chí đích thân vị tu sĩ Kim Đan Nhan La cũng xuất hiện dẫn dò, cũng như nói rõ cho bọn hắn biết, linh thảo ở đây có giá trị liên thành, thậm chí còn nói rằng so với các đệ tử tập dịch các người còn có phần quý trọng hơn.

Tất cả đệ tử tập dịch đều yên lặng lắng nghe, không có người nào dám lên tiếng phản bác, cũng như phản kháng cả.

Nhan La thần sắc hòa hoãn trở lại, trên mặt lộ ra vẻ ôn hoà mà nói với mọi người rằng tuy là như thế, nhưng nếu chăm sóc tốt các linh thực trân quý ở đây, thì thu hoạch mọi người đạt được cũng hơn xa rất rất nhiều so với lúc ở trong Thạch Bàn cốc trước kia, như vậy ngày sau hi vọng tu đạo thành công chắc chắn cũng tăng lên rất lớn rồi.

Lục Trần đứng lẫn trong đám người, nhìn lão bà tóc bạc mặt hồng kia mỉm cười, trong lòng nghĩ: "Về được một cái bánh thật ngon lành đây!"

※※※

Với tư cách là người có công pháp tinh khiết nhất, hiệu quả tài bồi xuất sắc nhất trong đám đệ tử tập dịch, nên Lục Trần được phát cho một cây linh thảo ba vân cực kỳ trân quý có tên là "Hồng Phách Sâm".

Hồng Phách Sâm dù chỉ là linh tài ba vân nhưng nó là một trong những loại ba vân cực kì trân quý, hơn nữa đặc tính của nó lại cực kỳ cổ quái, trên một khu đất có kích thước khoảng một mẫu, cho tới hiện tại cũng chỉ có thể trồng được một cây Hồng Phách Sâm mà thôi, không bao giờ có chuyện có hai gốc cùng sinh trưởng gần một chỗ.

Không chỉ như thế, xung quanh mặt đất nơi Hồng Phách Sâm sinh trưởng, vĩnh viễn chỉ có một loại cỏ nhỏ đặc biệt tên là "Tham Thảo" mọc được mà thôi, còn lại bất kỳ cây cối hoa cỏ gì khác đều không có cách nào sinh tồn nổi, cho dù là cố ý dòi cây Hồng Phách Sâm đến gần một cái cây khác, thì không lâu sau cái cây ấy cũng sẽ tự động khô héo mà chết.

Đây là một loại linh thực cực kỳ bá đạo, thậm chí không tiếc đánh cướp sinh mệnh của các loại cây cối khác để bảo đảm không gian sinh trưởng của mình. Nhưng mà cũng chính vì vậy nên trong Hồng Phách Sâm có chứa thứ được lực kinh người, có công dụng rất lớn trong việc luyện chế linh đan, cho nên nhiều năm qua Hồng Phách Sâm hoang dại trong tự nhiên gần như sớm đã bị đào hết rồi, và hiện tại cũng chỉ có danh môn đại phái thực lực thâm hậu như Côn Luân phái mới có năng lực tự mình trồng trọt loại cây này.

Lúc Lục Trần nhìn thấy cây Hồng Phách Sâm kia, nhìn thấy trên một mảnh đất lớn khoảng một mẫu, chính giữa thảm cỏ xanh mượt có một cây linh thảo đã kết được chín quả nhỏ màu đỏ hồng đặc biệt khác thường rất dễ khiến người khác chú ý.

Cây Hồng Phách Sâm kia vốn có dáng cao, nên những mảng cỏ nhỏ có tên là Tham thảo mọc xung quanh nó càng có vẻ thấp bé hơn rất nhiều, nhìn sơ qua cây Hồng Phách Sâm kia như hạc giữa bầy gà toát lên đầy khí thế vương giả, không giống với tập tính sinh trưởng bá đạo của nó, kỳ thật trên mặt đất, cây Hồng Phách Sâm này trông vô cùng thanh tú và đáng yêu, cành lá thì màu lục, dáng cao tầm một thước, màu sắc xanh nõn, đỉnh đầu có tua rua màu đỏ, phía trên kết thành chín quả chắc nịch màu đỏ tươi, khiến người ta khi nhìn thấy chỉ muốn lao vào cắn thử một miếng.

Lục Trần nhìn những trái màu đỏ kia một lát, sau đó duỗi hai tay ra đặt trên mặt đất xung quanh cây Hồng Phách Sâm, chậm rãi thở nạt hô hấp.

Một đạo hào quang hệ Thổ màu vàng sáng ngời từ trong đất tỏa ra, những viên bùn đất kia dường như bắt đầu nhẹ nhàng chuyển động, sau đó theo lệnh điều động của Lục Trần di chuyển đến gần ngay bên dưới cây Hồng Phách Sâm, cùng lúc đó, sâu bên dưới mặt đất, những luồng linh lực hệ Thổ cũng đang liên tục không ngừng hướng về bộ rễ của cây linh thảo này mà tụ lại.

Trên mặt đất cây Hồng Phách Sâm đón gió rung rung, như đang vui mừng vô hạn, cành lá đong đưa theo gió như nhảy múa, một lát sau, dường như màu sắc ở phần đầu của những trái cây kia dường như đã trở nên tươi đẹp hơn chút ít.

Lục Trần thu hồi hai tay lại, thở ra một hơi, đứng dậy bước sang một bên, nhìn thần thái có vẻ nhẹ nhõm, phía bên mấy khu đất cách chỗ hấn khoảng chục trượng, một vài đệ tử tạp dịch khác cũng đang chăm chú bồi dưỡng cho loại linh thực của họ.

Lục Trần quan sát bọn họ một lúc, nhận ra rằng những đệ tử tạp dịch kia phần lớn đều đang làm việc hết sức cẩn thận, người nào cũng cẩn cù chăm chỉ mà làm việc, xem ra nửa điểm cũng không dám phân tâm.

Lục Trần nở một nụ cười, lắc đầu thu hồi ánh mắt, sau đó tìm một chỗ bằng phẳng trên khu đất rồi nằm xuống.

Khắp nơi xung quanh cây Hồng Phách Sâm là một thảm Tham Thảo màu lục mềm mại, thoạt nhìn tựa như một cái chăn lông màu lục, Lục Trần nằm lên trên lớp cỏ này liền cảm thấy hết sức thoải mái. Hấn nhắm mắt lại nhàn nhã nằm trong chốc lát, bỗng nhiên chỉ cảm thấy trước mắt như tối sầm lại, có một bóng mờ đang đứng che mất đi luồng ánh sáng trước mặt hấn.

Lập tức, một giọng nói vang lên, âm thanh rất dễ nghe nhưng lại đầy vẻ tức giận, nói: "Ngươi là người phương nào, sao dám lười biếng như thế? Hồng Phách Sâm là loại linh tài quý giá như vậy, vạn nhất xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn, ngươi có biết sẽ phải chịu tội gì không?"

Lục Trần mở to mắt, chỉ thấy có một bóng người đứng trước mặt mình, chắn ngang ánh sáng mặt trời, nên nhất thời không thấy rõ khuôn mặt của người nọ, nhưng chỉ trong nháy mắt đó, hấn đã nhìn thấy trên đầu vai người nọ, đang khoác một tấm áo choàng mỹ lệ giống như ngọn lửa đang cháy.

※※※

Lục Trần ngồi dậy, sau đó vỗ vỗ bờ hông đứng lên, rồi mới giương mắt nhìn về phía cô gái đang đứng trước mặt.

Đây là một cô gái có dung mạo cực kỳ xinh đẹp, khuôn mặt như vẽ, làn da trắng như tuyết, sau lưng mang một thanh trường kiếm. Nhìn vô kiếm kia tuy là kiểu cách cổ xưa, nhưng lại toát lên một loại khí thế lẫm liệt, hiển nhiên nhất định là nó không phải vật tầm thường rồi, thậm chí còn có thể là một loại danh kiếm thời cô có lai lịch rất lớn.

Trên đầu vai của nàng, lúc nhìn gần, Lục Trần càng nhìn thấy rõ từng cọng lông vũ màu đỏ thắm vô cùng điểm lệ, đúng là tám Xích vũ hấn đã từng nhìn thấy ở cái thôn nhỏ sau núi Thiên Khang ngày đó.

Tô Thanh Quân.

Hấn nở một nụ cười, lùi về phía sau một bước, sắc mặt bình tĩnh ôn hòa nói: "Bái kiến Tô sư tỷ."

Tô Thanh Quân chau mày một cái, cảm thấy kinh ngạc, nói: "Ngươi quen biết ta sao?"

Lục Trần mặt không đổi sắc, nói: "Sư tỷ người ở trong Côn Luân phái thanh danh hiển hách thế nào, ai mà không biết."

Tô Thanh Quân hừ một tiếng, cũng không phản bác gì, chỉ nhìn Lục Trần, nói: "Ngươi là đệ tử tạp dịch được phái tới bồi dưỡng Hồng Phách Sâm à? loại linh tài trọng yếu bậc này, sao ngươi dám sơ sẩy lẫm lẫm như thế? Ngươi không sợ bị các sư trưởng Bách Thảo Đường thấy được bộ dạng như vậy của ngươi sẽ ngay lập tức trách phạt ngươi sao?"

Lục Trần im lặng một lúc, rồi bỗng nhiên nói: "Nếu ta nhớ không lầm, Tô sư tỷ người hình như đâu phải là môn hạ của Bách Thảo Đường đâu nhỉ?"

"Đúng vậy, ngươi hỏi chuyện này làm gì?"

Lục Trần thờ dài, nói: "Ta quả thực là được an bài đến nuôi trồng cây Hồng Phách Sâm này, nhưng mà trước giờ ta cũng chưa hề làm sai cái gì, không lẽ Tô sư tỷ nguoi chỉ vì nhìn thấy ta nằm trên mặt đất nghỉ ngơi một chút, mà đã cảm thấy có chút không vừa mắt rồi sao?"

Tô Thanh Quân sắc mặt trầm xuống, trong thâm tâm bỗng cảm thấy không thích người đàn ông này chút nào, chỉ là lúc ánh mắt lướt qua mặt người này, nàng đột nhiên có cảm giác rất quen mắt, dường như lúc trước nàng đã từng gặp qua rồi, nhưng trong lúc nhất thời lại nghĩ không ra là đã gặp ở đâu.

Nàng cũng chẳng muốn suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ lạnh lùng thốt lên: "Ta không phải môn hạ của Bách Thảo Đường, ta tự nhiên cũng không bao giờ xen vào việc của người khác, nhưng hiện tại cây Hồng Phách Sâm này là một trong những cây mọc tốt nhất, trưởng thành nhanh nhất trong Thảo Viên, ta có việc cần dùng đến nó, nên tự nhiên là sẽ không thể mặc cho nguoi tùy ý chà đạp nó như vậy."

"À." Lục Trần lúc này mới hiểu ra, nói, "Hóa ra là sư tỷ đã đặt cái cây Hồng Phách Sâm này rồi à."

Tô Thanh Quân phản ứng đầu tiên là định gật đầu, nhưng đột nhiên lại cảm thấy lời nói của người này có vẻ có gì đó không đúng, nghe có chút khó chịu, nhưng vẫn không biết phải phản bác ra sao, nên cảm thấy có chút tức giận, mặt lạnh lùng nói: "Nguoi không được ba hoa trước mặt ta, ta chỉ hỏi nguoi, Bách Thảo Đường đã giao cho nguoi nuôi trồng cây Hồng Phách Sâm này, tại sao nguoi không chăm chú làm việc, vạn nhất chỉ vì vậy mà ngày sau được lực của linh thảo thay đổi chênh lệch hoặc bị xói mòn được hiệu, chẳng phải là lỗi lầm của nguoi sao?"

Lục Trần ngẫm nghĩ, nói: "Tô sư tỷ, nguoi nói nhiều như vậy rốt cuộc là muốn ta phải làm sao?"

Tô Thanh Quân nói: "Làm việc cho tốt, bồi dưỡng cho tốt cây Hồng Phách Sâm này, nếu không ta sẽ không dễ dàng tha cho nguoi đâu!"

Lục Trần lông mày nhíu lại, nói: "Vậy thì quả thật là kỳ quái rồi, sư tỷ chứng kiến tận mắt ta ở chỗ này làm việc không tốt, không chăm sóc tốt cho cây Hồng Phách Sâm này sao?"

Nói qua, trên mặt hắn nửa cười nửa không mà nhìn Tô Thanh Quân, thần sắc trong mắt có vài phần quái dị.

Tô Thanh Quân là một cô gái cực kỳ thông minh, lời nói ra đến đây, trong nội tâm nàng đã mơ hồ cảm thấy có chút gì không đúng. Nàng ngày thường say mê tu luyện, đối với sự tình trong việc bồi dưỡng linh thảo cũng không tinh thông gì mấy, Hồng Phách Sâm là một kiện linh tài trọng yếu nàng yêu cầu hôm nay, nhưng ngoại trừ được hiệu bên ngoài, nàng quả thực đối với cách trồng trọt nuôi trồng loại linh thảo này hoàn toàn không biết một chút gì cả. Nhìn người đàn ông trước mặt này có vẻ như không hề có chút gì là sợ hãi, Tô Thanh Quân mơ hồ cảm giác mình có thể đã nói sai chỗ nào đó rồi.

Chỉ là từ trước đến nay, ngày thường nàng đã quen với vẻ thanh cao rồi, mọi người thấy nàng thiên phú xuất chúng, dung mạo mỹ lệ, nên đa số đều nhường nhịn, hiếm có người nào dám đối mặt trực diện với nàng mà nói chuyện như thế.

Mà lúc này, Lục Trần thậm chí còn không đợi cho Tô Thanh Quân nghĩ nhiều, lại đứng ở đằng kia nói một câu: "Đúng rồi, Tô sư tỷ, nguoi mới vừa nói là không dễ dàng tha cho ta, vậy là có ý gì thế?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 116: Trâu nhìn trộm thuốc

Dịch giả: MrChoe

Lục Trần nhìn thẳng Tô Thanh Quân mà nói, Trong lời nói mang đầy ý khiêu khích, nhưng thần sắc trên mặt hắn vẫn rất bình tĩnh, ngữ khí cũng vô cùng bình thản, tựa hồ không hề có ý này.

Nhưng xem ra Tô Thanh Quân cũng không phải là một người có tính tình nóng nảy dễ nổi giận, đối với những lời nói của Lục Trần cũng không có phản ứng gì, ngược lại nàng lại nhíu mày hỏi: "Theo lời nguoi nói, xem ra là vừa rồi ta đã nói sai chỗ nào sao? Nguoi nói ta nghe thử, nếu như quả đúng là ta nói sai, ta tự nhiên là sẽ xin lỗi nguoi ngay."

"Hả?" Lục Trần đột nhiên nghe những lời này của nàng cũng cảm thấy có chút ngạc nhiên, nhìn không được gương mặt nhìn Tô Thanh Quân một lần nữa, thiếu điều định đưa tay dụi mắt mà nhìn lại cho rõ.

Tính từ khi Lục Trần bái tiến Côn Luân phái cho đến giờ cũng đã trải qua một khoảng thời gian tương đối dài, nên đối với thanh danh của cô gái này trong tông môn cũng có chỗ hiểu biết khá rõ, hơn nữa lúc ở trong thành Côn Ngô, lão Mã vốn cũng đã âm thầm thăm dò được không ít thông tin của Tô Thanh Quân cho hắn rồi, nên trên thực tế Lục Trần lúc này đối với Tô Thanh Quân cũng hiểu rõ hơn rất nhiều so với những người khác.

Cô gái trẻ tuổi xinh đẹp này bất luận là nhìn từ phương diện nào, cũng chỉ có thể gói gọn trong hai chữ "Hoàn mỹ". Thiên phú của nàng vốn trời sinh đã là một kỳ tài bốn trụ đỉnh cao, nên việc tu hành tiến cảnh cực nhanh, hơn xa người thường rất nhiều; gia thế nàng lại tốt, xuất thân trong một gia đình gia thế lớn nhất trong thành Côn Ngô là Tô gia, thuở nhỏ đã được ngàn vạn người sùng ái, thiên tài địa bảo, son hào hải vị chồng chất như núi xung quanh; nói về chỗ dựa, chưa kể đến việc Tô gia có vô số thế lực trong tối ngoài sáng trong Côn Luân phái giúp đỡ, sự phụ của nàng lại còn là nhất mạch thủ lĩnh của Thiết chi Côn Luân phái, dù rằng Thiết chi trước mắt đang tạm thời suy yếu, nhưng từ trên xuống dưới đều đem hi vọng phục khôi ký thác vào nàng, dù

cho hôm nay Côn chi đang cường thịnh, nhưng cũng không có người nào trong đó dám đi trêu chọc cô gái này.

Tuổi tuy còn trẻ, nhưng có thể nói nàng như đã đặt chân lên ngưỡng cửa của cảnh giới Kim Đan kia rồi, con đường tương lai quả thật sâu xa rộng lớn không cách nào tưởng tượng được. Thậm chí còn có lời đồn đãi rằng, sư phụ của Tô Thanh Quân là Mộc Nguyên chân nhân vốn thích mỹ tửu nên trong một lần uống say mềm, từng lỡ miệng nói rằng người đệ tử này của mình ngày sau nếu cơ hội có thể cho xem qua Chân quân chi cảnh trong truyền thuyết.

Đương nhiên, đây chỉ là lời đồn đại không ai có thể chứng minh được, ngay chính bản thân Mộc Nguyên chân nhân sau khi tỉnh táo cũng ra sức phủ định việc ông đã chính miệng nói ra những lời này rất nhiều lần, nhưng mà lời đồn đại tương tự vẫn không chịu ngừng lại, vẫn âm thầm lan truyền trong đám đệ tử phái Côn Luân.

Một vị thiên chi kiều nữ như vậy, dường như từ nhỏ đã được sắp sẵn để đứng trên mọi chúng sinh, vốn dĩ được tất cả các phạm nhân kính ngưỡng, tôn thờ nhưng giờ phút này lại bỗng nhiên có thể nói ra hai chữ xin lỗi với Lục Trần.

Lục Trần nhìn chằm chằm vào ánh mắt của nàng, chỉ thấy ánh mắt cô gái kia trong veo sáng ngời, dường như không lẫn một chút tạp chất nào, khiến người khác nhìn vào cảm thấy mọi lời nói thốt ra từ miệng nàng đều là những lời thật tâm, tuyệt không giả dối.

"Này?" Tô Thanh Quân đứng đợi một hồi, nhận thấy Lục Trần chỉ chăm chăm nhìn mình mà không trả lời, không khỏi nhàu mày khó chịu, chợt lớn tiếng kêu lên.

Nhưng nhìn bộ dáng của nàng, hiển nhiên là từ nhỏ đến lớn vốn được giáo dục theo lễ nghi tốt đẹp nhất, hay có lẽ là do bản thân nàng quá mức mỹ lệ, khí chất quá mức xuất sắc, cho nên dù nàng lớn tiếng thốt ra một tiếng kêu thúc giục như vậy, cũng không làm cho người khác thấy khó chịu chút nào.

Lục Trần thu hồi ánh mắt, trong nội tâm như tự giễu cợt mình, nghĩ thầm, chênh lệch giữa người với người thật đúng là lớn quá. Về sau, hẳn mới chỉ cây Hồng Phách Sâm trên mặt đất, nói với Tô Thanh Quân: "Tô sư tỷ, trong việc nuôi trồng loại Hồng Phách Sâm này cần phải chú ý đến một điều, đó chính là tỷ lệ "Một chín", nghĩa là một phần bồi dưỡng, chín phần còn lại phải nghỉ ngơi. Chỉ cần làm cho tốt phần bồi dưỡng kia, đem tất cả linh lực hệ Thổ trong linh điền quy tụ lại xung quanh bộ rễ của cây Hồng Phách Sâm xong thì thời gian còn lại cứ để cho nó tự nhiên sinh trưởng là tốt rồi."

Tô Thanh Quân trên khuôn mặt hơi có vẻ kinh ngạc, nói: "Thật thế sao?"

Lục Trần nói: "Cách làm này do lịch đại tổ sư trong Bách Thảo Đường truyền thụ lại, một đệ tử tạp dịch như ta đương nhiên là không dám xuyên tạc rồi, nếu sư tỷ còn không tin, cũng có thể tự đi mà hỏi lại người trong Bách Thảo Đường xem sao."

Tô Thanh Quân gật gật đầu, nói: "Thì ra là thế." Nhưng chỉ được một lúc, lại có chút nghi hoặc nói: "Theo như lời người nói thì cây Hồng Phách Sâm này lại có thể nuôi trồng hết sức dễ dàng rồi? nhưng sao từ trước tới nay, mấy lần ta đến Bách Thảo Đường nói muốn tìm vị linh tài này, bọn họ lại nói với ta rằng cây Hồng Phách Sâm này nuôi trồng rất gian nan, nên cực kỳ khó có."

Lục Trần nở một nụ cười, nói: "Lời này quả là có cái đúng, các sư huynh sư tỷ trong Bách Thảo Đường không hề nói láo sư tỷ đâu. Hồng Phách Sâm đích thực là không dễ nuôi trồng."

Nói đoạn, hắn ngồi xổm người xuống, nhặt mấy viên đất bên cạnh cây Hồng Phách Sâm, thuận tay bóp nát một khối bùn đất nhỏ rồi nói: "Tuy nói rằng lúc nuôi trồng Hồng Phách Sâm thì phần lớn thời gian đều là nhàn rỗi, nhưng trong khoảng thời gian đó có một điểm vô cùng quan trọng, đó là khi điều động linh lực trong đất phải có sự cân đối đều đặn, phải làm sao cho linh lực phân tán một cách nhanh chóng ra khắp tất cả những sợi rễ mảnh mai của linh thảo dưới lớp bùn đất, đồng thời linh lực hệ Thổ điều động được còn phải thật tinh khiết ôn hòa, chỉ riêng bước này thôi, một người bình thường cũng đã làm không được rồi, không phải là do phẩm chất linh lực không đủ, mà là đạo hạnh không chế không được, không cẩn thận có thể làm hư tất cả bộ rễ của nó, bởi vậy mới nói Hồng Phách Sâm là một trong những loại linh thảo có cách chăm sóc và nuôi trồng khó khăn nhất."

Tô Thanh Quân nhìn Lục Trần một cái rồi nói: "Nói như vậy, trong số đệ tử tạp dịch năm nay, ngươi là một trong những người có khả năng nuôi trồng linh thực rất không tồi rồi?"

Lục Trần nói: "Không đúng, phải nói rằng ta là người tốt nhất trong số họ, cho nên vị sư huynh Bách Thảo Đường mới để cho ta tới nuôi trồng cây Hồng Phách Sâm này."

Tô Thanh Quân hơi ngờ ngạc một chút, có vẻ không ngờ rằng Lục Trần không hề có chút gì gọi là khiêm tốn như vậy, trái ngược hẳn với những người nàng vẫn thường tiếp xúc hằng ngày, nên nhất thời không khỏi có chút buồn cười, lắc đầu mỉm cười, nói: "Xem ngươi vậy mà lại tự tin đến thế sao?"

Lục Trần cười không đáp.

Tô Thanh Quân cũng không nhìn hắn nữa, trong đôi mắt có chút tỏa sáng, ngưng thần nhìn chín hạt "Hồng châu" trên đầu cành của cây Hồng Phách Sâm, trong mắt ngoài vẻ hiếu kỳ còn ánh lên sự mừng rỡ, như thể vừa sáng tỏ được một loại tri thức mới nên vui mừng không ngớt.

Một lúc sau, nàng bỗng nhiên ngồi chồm hổm xuống, dường như không hề bận tâm đến mấy thứ bùn đất dơ bẩn trong linh điền này, mà dùng ngón tay trắng trẻo của nàng nhẹ nhàng vuốt ve cái cây Hồng Phách Sâm kia.

"Thế Giới bao la, tạo hóa huyền bí, dù chỉ là loài linh thảo nhỏ bé thế này, cũng cần phải có kiến thức nhiều đến vậy mới chăm sóc được, thật là khiến người ta phải thán phục." Nàng tuy miệng tán thán nhưng trên mặt lại lộ nét tươi cười.

Được một lúc, hai người cùng đứng lên, Tô Thanh Quân đang định rời khỏi chỗ này thì chợt dừng bước, đột nhiên xoay người lại nhìn về phía Lục Trần.

Lục Trần có chút cúi đầu, nói: "Tô sư tỷ, còn có việc gì sao?"

Tô Thanh Quân nhìn hẩn một cái, nói: "Mới vừa rồi là ta không rõ tình hình, không biết tập tính của cây Hồng Phách Sâm lại còn lên giọng chỉ trích người, là ta sai rồi."

Lục Trần im lặng một lúc rồi mới đáp: "Tô sư tỷ, với thân phận của tỷ, kỳ thật không cần phải nói với ta lời xin lỗi đâu."

Tô Thanh Quân thân nhiên nói: "Sai là sai, không việc gì phải che lấp. Cũng phải nói lại, cây Hồng Phách Sâm này đối với ta quả thực là rất quan trọng, kính xin người... À, còn chưa thỉnh giáo tôn tính..."

"Lục Trần."

"À, Lục sư đệ, kính xin đệ để tâm bồi dưỡng cây linh thảo này cho tốt, nếu về sau, khi trưởng thành được lực dồi dào như mong đợi, ta nhất định sẽ có cái khác tạ ơn sư đệ."

Lục Trần nở một nụ cười, nói: "Sư tỷ cứ an tâm."

Tô Thanh Quân gật gù đầu, lại trầm ngâm một chút rồi nói: "Còn có một câu, xem như ta lẩm miệng vậy. Chỉ là dù cho tập tính của Hồng Phách Sâm là như thế, và người cũng đã làm xong bổn phận của mình rồi, nhưng người cứ tùy ý nằm vật xuống đất bên trong linh điền mà ngủ như vậy, bất luận là bị ai nhìn thấy, cũng không khỏi có cảm giác thấy người quá lười biếng, đối với người mà nói thì tuyệt không có chỗ nào tốt đâu."

Lục Trần nhìn thật chăm chăm vào cô gái mỹ lệ này một cái, lập tức khẽ gật đầu, nói: "Ta biết rồi, đa tạ sư tỷ đã chỉ điểm."

Tô Thanh Quân "Ừ" một tiếng, không nói thêm lời nào nữa, xoay người rời khỏi mảnh linh điền.

Gió nhẹ từ xa quét đến, khiến cho tấm áo choàng xích vũ trên vai nàng khẽ rung động, như ánh lửa màu đỏ tươi đang bập bùng cháy lấp lánh tuyệt đẹp sánh ngang với mặt trời.

※※※

Lúc Lục Trần bị người khác bắt bẻ việc lười biếng trong công việc ở Thảo Viên Lưu Hương Phố, thì ở trong phòng, thương thể của A Thổ đã gần như là khỏi hẳn rồi nên nó quyết định lại chạy ra ngoài đi chơi tiếp.

Căn phòng đã mới, đương nhiên cảnh vật chung quanh so với lúc ở Thạch Bàn cốc cũng không giống như trước nữa, nhưng bởi vì vẫn còn ở trong núi Côn Luân, nên dù ít hay nhiều gì thì những ngọn núi, những khu rừng quanh đây cũng tương đối giống nhau, vì thế A Thổ cũng không cần phải tốn quá nhiều khí lực vào việc làm quen với cảnh vật chung quanh, rất nhanh sau đó nó đã lại chui được vào khu rừng xung quanh Lưu Hương Phố mà rong chơi rồi.

So với sự tự do bên Thạch Bàn cốc, khu vực núi rừng trong Lưu Hương Phố này rõ ràng là được cảnh giới nghiêm mật hơn rất nhiều, bên ngoài được viên vốn lúc nào cũng có người dò xét thì không cần phải nói rồi, nhưng cho dù là ở trong rừng hay trong núi thì đôi khi người ta vẫn bất gặp có một hai đội đệ tử thủ vệ đi tuần tra ngang qua. Điều này cũng không có gì khó hiểu bởi lẽ khu vực này vốn được Bách Thảo Đường cực kỳ coi trọng.

A Thổ tuy rằng không được tính là loại yêu thú đặc biệt lợi hại gì, cũng không có thực lực thần thông cường hãn nào, nhưng mà bù lại nó có cái mũi rất nhạy, cộng thêm động tác cũng coi như là khá nhanh nhẹn, cho nên lúc chạy rong trong núi rừng, dù có vô tình gặp được đệ tử thủ vệ đi chẳng nữa nó cũng đã sớm nhận thấy mà tránh từ xa rồi, nên rốt cục cũng không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra.

Hết thấy mọi việc xem ra đều rất bình thường, nhưng đối với A Thổ có một điểm đáng tiếc không được hoàn mỹ chính là, nó nhận thấy rằng dù đã tìm thật lâu, nhưng vẫn không cách nào tìm được tòa núi "Cầu Đầu sơn" kỳ quái ngày trước. Nhưng kỳ thật việc này cũng rất ư là bình thường, vì từ núi Thạch Bàn đến Lưu Hương Phố này cách nhau cả một đoạn đường dài, núi Côn Luân lại lớn như vậy, tòa Cầu Đầu sơn kia lại ẩn mình giữa quần sơn rộng lớn, trong thời gian ngắn như vậy thì quả thật là rất khó để tìm đến.

Chỉ là chẳng biết tại sao, sâu trong tâm khảm A Thổ, nó lại thủy chung là đối với tòa Cầu Đầu sơn kia nhớ mãi không quên, dù rằng lúc trước ở Cầu Đầu sơn nó đã từng bị ném bay xuống núi, dẫn đến bị thương, nhưng trong lòng nó vẫn rất muốn quay trở lại đó một lần nữa.

Cứ bước đi rồi lại chạy, A Thổ trôi nổi suốt cả nửa ngày vẫn không có thu hoạch gì, ngược lên đã thấy sắc trời không còn sớm nữa, nó đành phải quay đầu trở về. Dù sao thì vẫn còn nhiều thời gian, mai này cứ từ từ mà đi tìm tòa Cầu Đầu sơn kia cũng được.

Đường về nhà đối với nó mà nói cũng không có gì khó, cứ theo mùi nó đã đánh dấu mà đi, nên chỉ thoáng cái A Thổ đã trở về đến gần địa bàn khu Lưu Hương Phố, ngẩng đầu nhìn thì thấy sắc trời đã từ từ ngả tối.

Nhưng đúng lúc này, thân thể A Thổ bỗng nhiên chấn động, nó liền dừng bước. Chỉ thấy trong khu rừng phía trước, dưới ánh sáng mờ mờ, đột nhiên có một thân ảnh không lồ xuất hiện, nhìn kỹ thì ra là một con trâu xanh.

A Thổ dừng bước chân, trong lòng có chút hoài nghi, đứng từ xa mà nhìn chăm chăm vào cái đầu trâu kia.

Nó nhanh chóng nhận ra rằng, con trâu xanh kia có vẻ như đang đứng trong rừng, chăm chú mà ngắm một cái gì đó ở phía xa. A Thổ liền nhìn theo ánh mắt con trâu xanh, phát hiện ra trước mắt con trâu xanh kia, chính là khu vực mệnh môn của Lưu Hương Phố, từng mảnh từng mảnh linh điền được sắp

xếp ngay ngắn chỉnh tề bên trong được viên, hương thơm của dược liệu linh thảo thanh khiết, như hòa cùng với gió đêm, lan tỏa ra khắp nơi trong khu rừng.

A Thổ nhìn con trâu xanh.

Trâu xanh "Ừm...ừm bò....ò...." kêu khẽ một tiếng, ngẩng đầu lên hướng về phía thảo viên hít hít một hơi thật sâu, thần sắc trên mặt lộ đầy vẻ say mê.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 117: Ai cũng đáng nghi

Dịch giả: MrChoe

A Thổ vẫn núp trong rừng mà theo dõi con trâu xanh kia đang đứng ở cách đó khoảng vài chục trượng, tuy nó chỉ dám đứng từ xa mà nhìn, nhưng đương nhiên, thần sắc và những động tác kỳ quái của con trâu xanh kia đều lọt vào trong tầm mắt nó, nên chính nó cũng cảm thấy đầy nghi hoặc, nhìn không được cũng bất chước ngẩng đầu hướng về phía con trâu mà ngửi ngửi trong không khí vài cái.

Mũi chó rất tinh, cho nên A Thổ cũng dễ dàng ngửi thấy ngay được mùi thanh hương của linh dược từ khu dược viên kia bay tới. Cái loại mùi này rất dễ chịu, tuy so với loại mùi hương bình thường quả là có khác biệt một ít, nhưng A Thổ ngửi tới ngửi lui, cũng chỉ cảm thấy mùi thơm này mặc dù là không tệ, nhưng quả thực là đầu đến mức khiến bản thân nó rơi vào trạng thái mê mê như con trâu kia.

Nó càng bắt đầu cảm thấy kỳ quái hơn, nhưng thủy chung cũng không tiến lên, mà vẫn núp ở trong rừng lén nhìn con trâu xanh kia từ xa.

Chỉ thấy trâu xanh đứng một hồi lâu trong rừng cây, vẻ say mê thảnh thơi vẫn hiện ra trên khuôn mặt, chốc chốc còn giương mắt nhìn về phía Lưu Hương Phố, trong đáy mắt lộ ra thần sắc như đang khát khao một thứ gì đó trong đó vậy... Nhưng từ đầu tới cuối A Thổ vẫn không thấy con trâu xanh kia bước ra phía dược viên một bước nào.

Ước chừng sau nửa canh giờ trôi qua, trâu xanh mới có vẻ như đã thỏa mãn, đột nhiên xoay người lại, bước chân rời khỏi chỗ đó.

A Thổ giật mình kinh hãi vội thụt người lại, nó thoáng do dự một chút, nhưng cuối cùng vẫn quyết định đuổi theo sát sau lưng con trâu xanh.

Trên đường đi, trâu xanh chẳng bao giờ ngoảnh đầu nhìn về phía sau lần nào, cũng không biết là nó có phát hiện ra A Thổ đang theo dõi nó hay không, hay căn bản là nó chẳng thèm để ý đến con chó đen nhỏ bé hèn mọn kia.

A Thổ thì ngược lại không hề suy nghĩ nhiều như vậy, cứ như vậy mà đi theo sau con trâu xanh, cũng không biết là đã đi giữa sơn dã bao lâu rồi, bỗng nhiên thấy con đường trước mắt thông thoáng hẳn ra, nhìn ra đã thấy có một tòa núi hình dạng kỳ lạ xuất hiện trước mắt nó.

Đó là một quả núi có hình dáng tựa như một cái đầu chó.

Là Cầu Đầu sơn, A Thổ rốt cục cũng đã tìm được con đường đi tới đây rồi.

Trâu xanh chậm chậm đi lên núi, lướt qua tất cả đám tiên cầm mảnh thú dọc sườn núi. Lúc trông thấy con trâu xanh này, tất cả động vật ở đây đều lập tức tỏ ra cung kính khiêm nhường, như thể con trâu xanh kia là vua trong dãy núi Côn Luân này vậy.

A Thổ không dám tới gần Cầu Đầu sơn, nó chỉ trốn trong một bụi cỏ rậm rạp từ xa mà nhìn theo con trâu xanh đang đi thẳng lên đỉnh núi. A Thổ ngược nhìn lên tòa núi kia, chỉ thấy trên núi là vô số những loài động vật kì lạ, trong mắt nó dần lộ ra vẻ như trông mong mảnh liệt, nhưng ẩn sâu trong đó, vẫn còn có chút sợ hãi.

Một lát sau, A Thổ ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy sắc trời đã chuyển màu tối, nó có chút do dự, nhưng rốt cục cũng đành phải lặng lẽ lùi về phía sau, trong bóng tối lơ mơ chỉ thấy nó quay đầu rồi khỏi đấy, chạy về phương xa.

Nhìn từ phía sau, thân ảnh của nó thật cô độc, như một bóng đen lặng lẽ chạy ập vào trong màn đêm tịch mịch đang sắp sửa buông xuống.

※※※

Hôm sau, Lục Trần đã làm xong công việc "Hầu hạ" Hồng Phách Sâm từ sớm, nên thời gian rảnh rỗi còn lại hán liền rời núi Côn Luân, đi vào trong thành Côn Ngô.

Ở trong tòa thành trì không lồ náo nhiệt này, lúc đứng trên đường phố, hòa vào trong dòng người đi lại ồn ào náo nhiệt, Lục Trần chợt cảm thấy có chút ngẩn ngơ.

Hàng vạn người đang đi trên đường kia, mỗi người đều có hi vọng ái ố, có quá khứ, cùng với nơi chốn của riêng mình, có lẽ ai trong số ấy cũng đều có cho

riêng mình một thứ gọi là nhà.

Vậy mà hần... Hần chưa từng có, cho tới tận ngày hôm nay, trên đường phố trong thành Côn Ngô, cái gã Lục Trần hai mươi tám tuổi kia đột nhiên còn không hiểu nổi ý nghĩa của chữ "Nhà", Nhà là cái gì nhỉ?.

Từ nhỏ đến lớn, hần còn không nhớ nổi rằng bản thân hần đã từng có một cái nhà hay chưa, thậm chí ngay cả gương mặt một người thân thiết hần cũng không nhớ rõ được, lúc hần đứng giữa đường phố ngưng thần suy nghĩ, những thứ như chuyện cũ, cổ nhân lại ủa về, như những bức họa cứ từng cái từng lần lướt bay qua trong đầu.

Nhà, là cái gì đây? Nó có hình dạng như thế nào? Cái cảm giác có được một căn nhà nó ra sao?

Phải chăng nơi một người nam nhân ở cùng một nữ nhân chính là nhà?

Hần suy nghĩ một chút, trong đầu chợt lướt qua hình ảnh gương mặt của Đinh Đang, sau đó khe khẽ lắc đầu; hần lại suy nghĩ, nghĩ càng lâu càng xa thì những ký ức chôn sâu trong trái tim lại ủa về, một khuôn mặt ngọt ngào dịu dàng của một cô gái, nơi Hoang Cốc trong vùng đất Mê Loạn đang mỉm cười cùng hần, trong những năm tháng hỗn loạn, nguy hiểm và tối tăm đó, cô gái ấy là người duy nhất đã từng cho hần một chút ấm áp tình người.

Hần khẽ cúi đầu, im lặng mà đi thẳng về phía trước, đem phần ký ức kia một lần nữa đè nén thật sâu vào trong lòng.

Tòa thành trì này lớn đến như vậy, vậy mà hần lại chỉ có một nơi để đến.

Ở Hắc Khâu các trong con hẻm nhỏ yên tĩnh, lão Mã mập đang ngồi đối diện với Lục Trần, trên khuôn mặt mang vài phần kỳ quái, sau đó chỉ thấy lão chậm rãi bung chén rượu lên uống, nhưng chưa kịp buông chén rượu xuống, lão như chợt nghĩ ra điều gì đó, bèn nhủ mảy, hỏi: "Người bị làm sao vậy?"

Lục Trần thân thể khẽ động, như chợt bừng tỉnh trong cơn suy tư, đáp: "Hà?"

Lão Mã nói: "Sao hôm nay ta thấy người có chút kỳ quái nha, không lẽ trong Côn Luân phái đã xảy ra chuyện gì sao?"

"À, không có gì." Lục Trần đáp qua loa một câu, lại tự rót cho mình một chén rượu rồi bung lên uống, một lát sau, hần đột nhiên hỏi lão Mã "Lão Mã, ta hỏi người chuyện này."

"Người nói đi."

"Trong nhà người còn có thêm ai nữa không?"

"Hà?" Lão Mã có chút ngạc nhiên, hỏi lại "Sao tự nhiên người lại hỏi ta chuyện này?"

Lục Trần nở một nụ cười, nói: "Cũng không có gì quan trọng đâu, chỉ là chợt nghĩ tới nên tùy tiện hỏi vậy thôi."

Lão Mã do dự một chút rồi đáp: "Không có người nào cả, chỉ có một mình ta."

Lục Trần nhìn hần một cái, từ sâu trong đáy mắt khẽ động, rồi bỗng nhiên nói: "Người gạt ta."

Lão Mã gật đầu, nói: "Người nói rất đúng, ta đang lừa người đó."

Lục Trần hừ một tiếng, nói: "Vì sao vậy? Người không tin ta sao?"

Lão Mã nói: "Hai người chúng ta tính ra có tới mười năm giao tình rồi, lúc nguy cấp ta cũng có thể đem mạng ta giao vào tay người, người nói xem ta có tin người hay không?"

Lục Trần ngưng thần nhìn thẳng vào mắt lão, nói: "Vậy tại sao người không nói thật với ta?"

"Trong lòng người cũng hiểu rõ, cần gì phải hỏi ta."

"Ta không hiểu, người nói ta nghe thừa!"

Lão Mã bỗng nhiên nở nụ cười, chỉ là trong nụ cười kia không hề có vẻ gì cho thấy là lão đang vui, sau một chốc, chỉ nghe lão thản nhiên nói: "Người là một kẻ toàn mang đến điềm xấu, chỉ cần dính lứu gì đến người, là lập tức gặp ngay những điều không may và sự đau khổ, không phải vậy sao?"

Lục Trần bỗng nhiên im lặng.

Hần im lặng mà nhìn lão Mã, ánh mắt thâm thúy sâu thẳm, như biển cả tối tăm.

Trong phòng đột nhiên yên tĩnh trở lại, chẳng ai thốt ra một âm thanh nào.

Phía ngoài phòng, trong con hẻm nhỏ kia, một vài cơn gió lạnh chợt thổi qua, khiến mấy ngọn cỏ xanh trên đầu tường khẽ rung động, mang theo một

chút về tịch liêu hoang tàn.

※※※

Cũng không biết là đã qua bao lâu, Lục Trần mới chậm rãi buông chén rượu trong tay xuống, nhìn lão Mã, nói với giọng bình tĩnh: "Người cần gì phải nói trắng ra như vậy?"

Lão Mã nhún vai, sắc mặt cũng lạnh nhạt đáp: "Người hỏi ta, còn ta thì lại không muốn lừa dối người."

Lục Trần "A..." một tiếng, cúi đầu cũng không nhìn lão Mã, xem ra có vẻ đã mất hết hứng thú với vụ này rồi.

Lúc ánh mắt Lục Trần dời đi, lão Mã như có vẻ thờ dài ra một hơi, đưa tay cầm lấy bầu rượu tự rót thêm vào chén rượu của mình, nhưng bất chợt, lão bỗng cảm thấy phía sau gáy mình có chút cảm giác ớn lạnh.

Cảm giác như có một cây kim nhỏ mát lạnh châm vào gáy. bất chợt lão cảm thấy ớn lạnh, mồ hôi lạnh toát ra đầy người.

Lão Mã ngưng mắt nhìn chén rượu trầm tư suy nghĩ, một lát sau, lão đưa lên miệng uống một hơi cạn sạch.

"Ta gặp Tô Thanh Quân rồi, cũng đã nói chuyện với cô ta vài câu." có thanh âm của Lục Trần từ phía trước truyền đến.

Lão Mã tinh thần chấn động, nhìn về phía hắn, nói: "Như thế nào? Đừng nói là người lại đi gây phiền toái cho người ta rồi nhé? Ta nói cho người biết, theo như tin tức mà ta thăm dò được, thì Tô Thanh Quân thật sự là một nhân vật thiên tài, với thực lực trước mắt của người, cả mười người cùng tiến lên cũng không phải là đối thủ của cô ta đâu."

Lục Trần nhìn lão Mã một cái, miệng nở nụ cười, trong đáy mắt lướt qua một tia lạnh nhạt, nói: "Người nói đúng, cho nên ta cũng không muốn động thủ gì với nàng ta cả."

Lão Mã mặt trầm xuống, nói: "Không muốn động thủ à? Vậy trong thâm tâm người thật sự là định động thủ hay sao? Ta khuyên người sống an phận một chút có được hay không, chúng ta chỉ cần làm cho tốt việc tìm bắt nội gian là được rồi, đừng cứ lúc nào cũng đi gây thêm rắc rối như vậy nữa."

Lục Trần nhìn lão Mã đầy hứng thú, nói: "Kì quái, tại sao người lại khẳng định chắc chắn như vậy, ta tiếp cận Tô Thanh Quân là gây thêm rắc rối sao? Nàng ta dựa vào cái gì, mà người dám khẳng định là không có khả năng làm nội gian?"

"Người..." Lão Mã thoáng có chút ngơ ngẩn, sắc mặt bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, thấp giọng nói, "Người nghi ngờ là nàng ta sao?"

"Tất cả mọi người trong Côn Luân phái từ cao đến thấp, đều nằm trong vòng nghi vấn của ta, ngoại trừ hai người."

Lão Mã nói: "Là ai?"

Lục Trần chỉ lão Mã một cái, nói: "Một người là người, một người nữa là lão đầu trọc chết bầm kia."

Lão Mã cười khò một cái, sau đó trầm ngâm một lúc, rồi lại cau mày nói: "Côn Luân phái từ trên xuống dưới, tính cả đám đệ tử tạp dịch cũng không dưới mười vạn người, người đều nói là cảm thấy có sự nghi ngờ thì ta và người có mà tìm cả đời cũng tìm không thấy. Còn như lời người nói lúc trước, gian tế kia có lẽ phải là một người có chút địa vị trong phái, nhưng nếu là Tô Thanh Quân..."

Lão Mã thoáng dừng một cái, nghiêm mặt nói: "Ta cảm thấy nhiều khả năng không phải là nàng ta."

Lục Trần nói: "Vì sao?"

Lão Mã buông tay, nói: "Bởi vì gia thế nàng ta quá tốt, bối cảnh lại hoàn toàn trong sạch, hơn nữa bản thân còn có thiên phú hơn người, một người như vậy, người nói thử xem lý do gì nàng lại muốn đi theo con đường tà đạo chứ?"

Lục Trần nở một nụ cười, chậm rãi buông chén rượu lên nhưng lại không uống, mà chỉ cầm giữa những ngón tay vuốt vuốt lên cái chén một hồi, sau đó bỗng nhiên nói: "Năm đó cũng từng có người giống như người, cũng đã nói qua mấy lời chẳng khác gì người bây giờ."

"Là ai..." Lão Mã hỏi.

"Là... vị sư phụ kia của ta, ma giáo trưởng lão Văn Thủ Dương." Chẳng biết tại sao, thanh âm Lục Trần bỗng trở nên có chút phiêu hốt, lạnh nhạt nói tiếp "Lúc còn trẻ, lúc ta vừa về bên cạnh hắn, có kẻ đã nghi ngờ ta có ý khác, đòi tra xét về ta một hồi nhưng rốt lại vẫn không có kết quả gì, tuy nhiên họ vẫn không yên lòng. Văn Thủ Dương liền cười với bọn họ mà nói rằng: Dưới đời này, há có ai lại đem một thiên tài năm trụ ngàn năm khó gặp đi vứt không như thế này, đã không giữ lại làm truyền nhân thì chớ, lại đem dùng làm kẻ gian tế cho trà trộn vào đây ư!"

Trên khuôn mặt mập mạp của lão Mã, cơ bắp bỗng nhiên vận vận một cái.

Lục Trần cũng không nhìn hắn, chỉ là im lặng nhìn chén rượu trong tay mình, tựa như đang suy nghĩ xuất thần, một lát sau, hắn bỗng nhiên nở một nụ cười, uống cạn chén rượu trong tay, sau đó mới nói với lão Mã: "Người thấy không, trên đời này không có việc gì là không xảy ra được, vì thế trên ngọn núi Côn Luân kia, trước khi ta điều tra ra được kết quả cuối cùng, thì bất kể là ai ta cũng đều không tin."

"Cách." Một tiếng vang nhỏ, Lục Trần nhẹ nhàng đặt chén rượu xuống bàn, sau đó đứng lên, xoay người đi về phía cửa, đồng thời trong miệng nói, "Hãy đi điều tra thêm về Tô gia, đặc biệt là thời thơ ấu của Tô Thanh Quân, bất luận sự tình như thế nào, cũng hãy nói cho ta biết."

Lão Mã do dự một chút rồi đáp: "Được rồi."

Lục Trần đi tới bên cạnh cửa, một chân đã đang định bước ra ngoài, nhưng bỗng nhiên khựng lại một cái, như vừa chợt nhớ ra chuyện gì đó, thoáng do dự một chút, rồi lại quay đầu nói với lão Mã: "Còn một người nữa, người cũng tìm hiểu giúp ta luôn nhé."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 118: Mơ mộng hảo huyền

Dịch giả: MrChoe

"Là ai vậy?" Lão Mã hỏi.

"Là một cô bé khoảng mười tuổi, một thiên tài nhà Bạch gia trong thành Côn Ngô tên Bạch Liên."

Lão Mã mặt chợt biến sắc, như vừa hít trúng một hơi khí lạnh vào phổi, cau mày nói: "Người lại làm cái gì nữa vậy, đây chẳng qua chỉ là một tiểu cô nương mười tuổi, huống chi còn là thiên tài năm trụ, là đệ tử của Bạch Thần chân quân, người lại đi..."

Lời của hắn đột nhiên im bặt, dường như chợt nghĩ tới điều gì đó, nhìn Lục Trần, miệng mấp máy vài cái, nhưng rốt lại một chữ cũng không nói ra được.

Lục Trần lẳng lặng nhìn hắn, một lát sau mới nói: "Người đừng quên ta lúc đó cũng chỉ chừng mười một mười hai tuổi, còn về việc là đệ tử Chân quân, thiên tài năm trụ gì gì đó..." Hắn cười, trên khuôn mặt có vài phần mỉa mai, sau đó lại ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Phía trên con hẻm nhỏ vừa dài vừa hẹp kia, chợt có một đám mây trắng trời hững hờ qua vòm trời xanh thẳm.

Thanh âm lão Mã lại vang lên sau lưng hắn, thoạt nghe có vẻ tối nghĩa: "Ta biết rồi, ta sẽ đi điều tra."

"Tốt." Lục Trần ứng tiếng, sau đó hướng ra phía cổng lớn, đi về phía xa.

※※※

Thời gian sinh sống Trong núi Côn Luân cứ như vậy bình an yên ổn trôi qua, giống như cuộc sống ở suối Thanh Thủy trong Thanh Thủy Đường năm đó, mỗi ngày mỗi đêm mọi chuyện cứ như dòng suối ấy thuận theo tự nhiên mà chảy, bình lặng đến mức chẳng ai thêm chú ý đến nữa.

Sống ở Lư Hương Phố này một thời gian, Lục Trần cũng đã dần dần quen với cuộc sống bên này, với bản tính ôn hòa, hắn cũng bắt đầu làm quen được với nhiều người ở nơi này, đa số trong đó là đệ tử tạp dịch giống như hắn, còn lại cũng có vài người là đệ tử chính thức của Bách Thảo Đường mà ngày thường vẫn làm công việc trông coi khu vực này. Về phần công việc chính của hắn, chăm sóc giống cây Hồng Phách Sâm kỳ lạ kia, những ngày này có vẻ như cũng sinh trưởng rất tốt, thậm chí còn khỏe mạnh hơn không ít, biểu hiện cụ thể là, loài Tham Thảo xung quanh gốc Hồng Phách Sâm kia rõ ràng là đã phát triển rộng ra thêm một chút rồi.

Giống cây Hồng Phách Sâm bá đạo kia, để sinh trưởng đã cướp đoạt hết sinh cơ của các loại cây cỏ linh tài xung quanh, khiến chúng lần lượt héo khô mà chết, Lục Trần đương nhiên cũng chẳng lấy gì làm tiếc, vì dù sao thì Bách Thảo Đường cũng đã sớm biết mà dự trữ đầy đủ các loại đó rồi. Chỉ cần thấy Tham Thảo sinh trưởng trên khu vực càng lớn, thì chứng tỏ cây Hồng Phách Sâm đang phát triển càng tốt.

Sau lần gặp ngày đó, Tô Thanh Quân có quay lại đây một lần, lúc nhìn thấy cây Hồng Phách Sâm đang bùng bùng sinh cơ, thì thấy rõ là tâm tình của nàng không tệ, tuy rằng nàng cũng không vui vẻ ra mặt, nhưng thái độ đối với Lục Trần cũng đã thay đổi tốt hơn trước kia rất nhiều.

So với bên linh điền ở Thạch Bàn cốc trước kia, thì linh thảo ở Lư Hương Phố đẳng cấp cũng cao hơn không ít, nên tất nhiên thời gian nuôi trồng cũng sẽ dài thêm rất nhiều. Tuy thấy Hồng Phách Sâm sinh trưởng đến kích cỡ như thế này rồi, nhưng ít nhất cần phải chờ thêm ba tháng nữa mới đến thời điểm thu hoạch.

Mặc dù so với tốc độ sinh trưởng của loại Hồng Phách Sâm trong tự nhiên thì Hồng Phách Sâm ở đây đáng lẽ phải sinh trưởng nhanh hơn gấp đôi mới phải. Bởi vì nó vốn được các tu sĩ Nhân tộc dụng tâm bồi dưỡng, dùng linh lực cẩn thận mà chăm sóc, thế nhưng loại công việc này quả thật là không gấp được, và Bách Thảo Đường cũng biết rằng dục tốc thì bất đạt, nên cũng không có vẻ gì là nôn nóng vội vàng cả.

Mà cũng bởi do vậy, nên Lục Trần ngày thường, sau khi làm xong hết công việc liền cảm thấy có chút nhàm chán, Có lẽ do lúc trước Tô Thanh Quân đã từng nói qua một lần, tuy rằng khi đó Lục Trần cũng không có vẻ gì là cúi đầu chịu thua, nhưng từ đó về sau, hắn không còn tùy tiện nằm bên trong linh điền mà ngủ nữa.

Hắn bắt đầu đi lang thang khắp nơi trong Lưư Hương Phố, nhưng bởi vì càng vào sâu trong Lưư Hương Phố thì linh tài trồng ở đây lại là loại có đẳng cấp rất cao, có giá trị liên thành rất lớn, nên bọn đệ tử tạp dịch như hắn tạm thời không thể đi vào, cho nên cơ bản là hắn chỉ đi lại xung quanh khu Thảo Viên này mà thôi.

Khu Thảo Viên này kỳ thật cũng tương đối khá rộng lớn, trồng các loại linh thảo linh tài rất nhiều, số lượng đệ tử làm việc ở đây bao nhiêu năm qua cũng quả thực là có không ít. Nhưng mà đối với Lục Trần mà nói, hắn cũng không gặp khó khăn gì trong việc kết giao với đám đệ tử gần nhất, và đương nhiên là lúc này đây hắn đang đi đến chỗ đám đệ tử tạp dịch ấy.

khoảng thời gian sau này, trong đám chín người đệ tử tạp dịch hắn đều đã quen biết cả, nhưng trong đó bình thường hắn vẫn nói chuyện hợp ý nhất là một người đàn ông hai lăm tuổi, tên là Hạ Trường Sinh.

Hạ Trường Sinh, cái tên này rất có ý nghĩa, thoát nghe có vẻ quê mùa nhưng trên thực tế nó chất chứa trong đó ước nguyện rất lớn. Hàng tỉ dân sinh dưới đời này, chẳng phải đều có mong ước lớn nhất là sự trường sinh bất tử sao? cho nên cái danh tự trường sinh kia từ sớm đã bị thiên hạ xài nát rồi, mà đối với con đường tu đạo, Trường Sinh thành tiên gần như cũng chính là mục tiêu cuối cùng của tất cả các tu sĩ, nhưng từ xưa đến nay, có vẻ như chẳng có ai có thể làm được, thậm chí ngay cả Hóa Thân chân quân cũng không làm được.

Mà Hạ Trường Sinh người này cũng rất có ý tứ, hắn là một người rất chăm chỉ, là người làm việc rất chân thành, tính tình cũng không tệ, nói một cách thẳng thắn, hắn là một con người thành thật. Thế nhưng vận khí của hắn chẳng biết tại sao lại không hề tốt chút nào, cho nên cái tên Hạ Trường Sinh xem ra có chút không may.

Một trăm năm trước, Hạ gia ở trong thành Côn Ngô là một đại tộc tiếng tăm lừng lẫy, nhưng trong vòng ba mươi năm nay đã không còn một ai nghe nói gì về người nhà Hạ gia nữa. tổ tiên Hạ Trường Sinh vốn là một nhân vật rất giỏi, hơn nữa lại còn là một Nguyên Anh chân nhân của Côn Luân phái, khí thế rung trời chuyển đất, tiểu ngạo quân hùng, nhưng về sau lại gặp phải kết cục không tốt lắm, ông chết thảm trong tay yêu nhân Ma giáo hung tàn trong một lần đại chiến ở vùng đất Mê Loạn.

Tốc độ suy tàn của Hạ gia cũng thật kinh người, nguyên nhân cụ thể thì không ai biết rõ, chỉ biết họ suy tàn nhanh chóng kể từ thảm kịch năm đó cho đến nay. Đến thế hệ của Hạ Trường Sinh bây giờ, rõ ràng là một nhân vật chẳng có gì đáng nói rồi.

Hạ Trường Sinh yêu thích tu tiên, từ thuở nhỏ trong thâm tâm đã mơ ước đoạt lại vinh quang năm xưa của tổ tiên, khôi phục lại thanh danh Hạ gia, hắn đối với hùng tâm này lúc nào cũng bùng bùng khí thế, chính vì thế hắn đã chuẩn bị hơn hai mươi năm, cuối cùng còn bán sạch tất cả gia sản tổ tiên để lại, chỉ để đổi lấy một cơ hội lên Giám Tiên Kính.

Nhưng mà ở đời, cho tới bây giờ, vận mệnh đối với hắn mà nói quả thật tràn ngập ác ý, kết quả về ngũ hành thần bản của hắn mà Giám Tiên Kính giám định ra như giáng cho hắn một đòn chí tử, thiên phú của hắn kém đến mức suýt nữa không đủ khả năng để bước vào con đường tu tiên luyện đạo, đến cuối cùng sau một hồi câu khấn mãi hắn cũng kiếm được cho mình một danh phận xem ra cũng chẳng có tiền đồ gì về vãng cho lắm. Một đệ tử tạp dịch. Vậy mà cái danh phận này cũng đã lấy đi hết tất cả tài sản cuối cùng của hắn.

"Có đáng không?"

Xế chiều hôm nay, khi ánh mặt trời ảm áp chiếu vào những mảnh linh điền trong Thảo Viên ở Lưư Hương Phố, Lục Trần và Hạ Trường Sinh cùng sóng vai ngồi trên bờ linh điền, trong lúc nói chuyện phiếm, hắn đã buột miệng hỏi Hạ Trường Sinh như vậy.

Thần sắc Lục Trần tỏ ra rất chân thành, Vừa xoa tay múa chân vừa nói tiếp: "Nếu như ngươi chịu từ bỏ ý tưởng tu tiên, thì chỉ cần dựa vào hai khu nhà cỏ mà tổ tông ngươi đã để lại trong thành Côn Ngô, có lẽ cũng có thể an ổn bình thân mà sống qua một đời người, cần gì phải ở chỗ này chịu khổ?"

"Tính ra cũng đâu có gì là quá khổ đâu mà." Hạ Trường Sinh khuôn mặt toát lên vẻ hiền lành, thoát nhìn như một người bình thường, không anh tuấn cũng chẳng xấu xí. Xem ra Hắn rất có hảo cảm với Lục Trần, có lẽ hai người có cảnh ngộ gần như tương tự nên cũng tự nhiên là dễ gần nhau hơn, hắn cười nói với Lục Trần, "Hon nữa, đã đàn độn như vậy rồi, lại còn lẫn lộn cả đời người bên trong thành Côn Ngô, chẳng phải là càng không có hi vọng gì sao?"

"Hi vọng?" Lục Trần lắc đầu, nhìn Hạ Trường Sinh nói, "Thế nhưng ta quả thật không hiểu làm một đệ tử tạp dịch thì sẽ mang lại hy vọng gì lớn cho ngươi, từ xưa đến nay ta cũng chưa bao giờ nghe nói có người đệ tử một trụ nào từng luyện đến thành tựu Nguyên Anh chân nhân cả."

Hạ Trường Sinh khẽ gật đầu, xem ra đối với những lời Lục Trần nói cũng không dị nghị gì, lại nói: "Chuyện này quả thực rất khó. Nhưng mà ta từng nghe nói rằng trong Côn Luân phái có một loại linh dược cấp cao, gọi là "Tiên Trạch Đan " có tác dụng tăng thiên phú cho đệ tử nào chưa có đủ, hơn nữa đệ tử nào có thiên tư càng kém thì dược hiệu của nó càng cao."

Lục Trần bật cười, lắc đầu nói: "Cái Tiên Trạch Đan mà ngươi nói ta cũng từng nghe qua rồi, nhưng mà nói thật thứ đồ chơi như thế là một vật báu vô giá, linh tài cần thiết để phối chế ra nó, loại nào cũng phải là thiên tài địa bảo mới được, từ trước tới nay cũng chỉ có thế gia đại phú đại quý mới có khả năng tìm được người phối chế cho một hạt, nhưng hơn phân nửa trong số đó lại không có chút hiệu quả gì." Hắn lập tức thở dài, nói: "Nếu ngươi cứ nuôi hi vọng vào vụ này như vậy là không được đâu."

Hạ Trường Sinh trầm mặc một hồi, rồi gật đầu, nói: "Ngươi nói cũng đúng."

Lục Trần nhìn hắn một cái, nói: "Ngươi sao vậy, còn có suy nghĩ khác à?"

Hạ Trường Sinh "Ừ" một tiếng, đáp: "Đúng vậy đó."

Lục Trần cảm thấy rất hứng thú, cười nói: "Nói ta nghe thử xem."

Hạ Trường Sinh trên miệng nở một nụ cười, ánh mắt nhìn về phía xa, chỉ thấy bên mấy mảnh linh điền khác cách Thảo Viên không xa, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy vài người cùng thân phận đệ tử tạp dịch như hai người đang vất vả cày cù làm việc, hần ngưng thần nhìn theo những bóng người kia, mãi sau mới nói: "Hạ gia chúng ta cũng đã trải qua ba đời tầm thường vô vi rồi, nếu như đến đời ta còn không chịu phấn chấn hành động, chưa kể ngày sau ta cũng sẽ có con nối dõi tông đường, chẳng lẽ lại bắt bọn chúng tiếp tục sống một cuộc đời vô vị tầm thường như vậy tiếp sao?"

"Đành rằng cuộc đời này của ta nhất định phải chấp nhận đứng ở vị trí chót nhất trong núi Côn Luân này, không góc đầu dậy nổi rồi, nhưng dù cho cả đời này ta chỉ có thể ở bên trong cái linh điền này an phận cực khổ mà làm việc cho đến lúc chết đi chẳng nữa, thì chẳng lẽ ngày sau ta lại để cho những đứa con của ta cũng phải tiếp tục chịu khổ như vậy sao?"

Hạ Trường Sinh nhìn Lục Trần, trong đôi mắt lóe lên tia sáng lấp lánh, tràn đầy niềm hy vọng vào một tương lai tươi sáng nào đó, hần tiếp tục nói khẽ: "Ta ở trong núi Côn Luân này chịu khổ ăn uống kham khổ một chút, thế nào cũng sẽ tích lũy được một ít, ngày sau con của ta so với ta hiện tại chẳng phải là đã khá thêm ít nhiều rồi sao, mà cho dù hần vẫn làm không được đi chẳng nữa, nhưng chỉ cần hần tiếp tục như vậy, thì đến đời cháu của ta nhất định sẽ tốt hơn. Cứ như vậy về lâu dài mà nói cuối cùng rồi sẽ có một ngày, Hạ gia chúng ta nhất định sẽ một lần nữa hưng thịnh lên, người nói xem có đúng không?"

Hần mỉm cười nhìn Lục Trần, trong mắt tràn đầy tia hi vọng.

Lục Trần yên tĩnh nhìn hần, một lát sau lại nói: "Không thể được đâu, người đừng có mơ mộng nữa."

※※※

Tô Thanh Quân từ bên ngoài Lưu Hương Phố đi tới, lúc đến một chỗ rẽ, nàng hơi thoáng do dự một chút, nhưng cuối cùng vẫn quyết định quẹo vào chỗ rẽ để đi đến khu vực Thảo Viên. Chỗ ấy hiện đang gieo trồng một giống cây tên Hồng Phách Sâm, là một vị dược liệu chính trong việc điều chế linh đan, sư phụ nàng là Mộc Nguyên chân nhân sớm đã nói cho nàng biết, một khi loại Hồng Phách Sâm này trưởng thành phát triển đầy đủ, chỉ cần được hiệu trong nó đạt mức thượng giai, lão sẽ đích thân ra mặt mời Thiên Đẳng chân nhân của Bách Thảo Đường, là nhân vật số một trong việc luyện chế ra loại linh đan quý giá này, chỉ cần đợi khi thuốc thành, nàng ăn linh đan này vào là xung kích được cảnh giới Kim Đan rồi.

Là cảnh giới Kim Đan!

Nàng hôm nay cũng chỉ mới hai mươi hai tuổi, gần hai trăm năm nay trong Côn Luân phái chưa từng có thiên tài nào tuổi còn trẻ đến như thế. Cho dù là nàng từ nhỏ đã sớm quen với việc tu luyện dừng mảnh tinh tiến, nhưng nghĩ đến cảnh giới Kim Đan kia, trong lòng cũng nhin không được mà trở nên vô cùng kích động mà trông chờ đến ngày đó.

Trên đường lớn trước mặt bỗng có hai người đang đi tới, một già một trẻ, Tô Thanh Quân nhận ra vị nữ tu sĩ lớn tuổi tóc trắng kia chính là tu sĩ Kim Đan Nhan La của Bách Thảo Đường, vội vàng đến chào, sau đó nàng nhìn thấy sau lưng Nhan La có một người thiếu nữ khá quen mắt, lại nhanh chóng nhìn thấy có vết thương trên gương mặt người thiếu nữ này, nên liền đã đoán ngay rằng nàng chính là Dịch Hân.

Sự kiện kia oanh động toàn bộ Côn Luân phái, nên nàng đương nhiên cũng biết.

Nàng nở một nụ cười với Dịch Hân, Dịch Hân cũng mỉm cười đáp lễ, xem ra dưới khí trời nắng ráo sáng sủa như thế này, trông tâm tình của người thiếu nữ này quả là không tệ, có vẻ như thời gian trôi qua cũng đã làm cho nàng dần quên đi tai nạn ngày trước.

Sau khi từ biệt Nhan La, Tô Thanh Quân lại đi tiếp về phía Thảo Viên, nhưng chỉ một lúc sau, nàng chợt nghe thấy có tiếng bước chân từ sau lưng truyền đến, nhìn lại, đã thấy Dịch Hân cũng đang bước nhanh về phía nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 119: Mê loạn sơn tước

Dịch giả: MrChoe

Dịch Hân cũng nhìn thấy Tô Thanh Quân đang đi ở phía trước và bước chân như đang chậm lại, nên chỉ một lúc sau nàng đã bắt kịp Tô Thanh Quân, Dịch Hân cười nói với Tô Thanh Quân: "Tô sư tỷ, tỷ cũng đi đến Thảo Viên sao?"

Hai nàng lúc này đang cùng đi trên con đường nhỏ rẽ ra từ con đường lớn khi nãy, ở đầu đường có một bảng thông báo chỉ dẫn hướng đi đến Thảo Viên.

Tô Thanh Quân khẽ gật đầu, nói: "Ta đang có một vị linh thảo trồng ở chỗ đó nên muốn qua đó xem thử. Còn muội thì sao, cũng định đi thăm linh thảo trồng ở đây à?"

Dịch Hân cười nói: "à, không phải vậy, là muội có một vị bằng hữu đang làm việc trong đó, tiện đường đi qua đây nên định đến thăm huynh ấy luôn."

"À" Tô Thanh Quân nở một nụ cười, hai cô gái trẻ tuổi xinh đẹp lại vừa hàn huyên vừa cùng sóng vai đi thẳng về phía trước.

Hai người có xuất thân giống nhau, đều là con gái thế gia trong thành Côn Ngô, tuổi tác cũng xấp xỉ nhau, nên hàn huyên trò chuyện tự nhiên là có phần hào hợp. Ví dụ những chuyện như trong thành Côn Ngô có những cảnh vật tao nhã nào, nhân tình thế thái ra sao, rõ ràng là tất cả đều có cùng một điểm chung, nên chỉ trong thoáng chốc đã cảm thấy gần gũi không ít.

Cuối cùng, Dịch Hân tươi cười nói với Tô Thanh Quân: "Muội không thể ngờ rằng Tô sư tỷ lại là một người dễ hòa đồng đến như vậy cơ đấy."

Tô Thanh Quân mỉm cười nói: "nói như thế là có ý gì, hẳn là trước kia muội từng nghe nói rằng ta không dễ hòa đồng phải không?"

"Không có không có." Dịch Hân vội vàng phủ nhận, cười nói, "Đó là bởi vì Tô tỷ tỷ vốn từ nhỏ đã xuất sắc đến vậy rồi, nên người ta mới nghĩ rằng người này ắt về sau sẽ càng lợi hại hơn rất nhiều, cảm giác giống như đứng trước một nhân vật cao cao tại thượng như thế thì chẳng ai dám nghĩ rằng có thể trò chuyện thân mật với người ấy được."

Tô Thanh Quân mỉm cười, ánh mắt ôn hòa, nhìn vào khuôn mặt tươi trẻ xinh đẹp của Dịch Hân, bất chợt nhìn thấy cạnh gò má trắng tươi của nàng có một vết thương nhỏ màu hồng, trên khuôn mặt thanh xuân dạt dào thế kia lại đột ngột xuất hiện một vết sẹo xấu xí như vậy, quả khiến người ta không khỏi có phần tiếc nuối.

Trong lòng Tô Thanh Quân khẽ động, lại nhìn Dịch Hân một cái, trong ánh mắt dường như có chút thương cảm, đang định hỏi han một chút về chuyện này, nhưng rất nhanh, đã kìm nén ý định đó lại.

Tô Thanh Quân chỉ mỉm cười nhìn Dịch Hân, hai người lại tiếp tục trò chuyện với nhau, như thể nàng hoàn toàn chưa nhìn thấy sự hiện diện của vết sẹo xấu xí kia cũng như không hề tỏ ra mặt sự thương cảm dành cho Dịch Hân, thay vào đó sắc mặt nàng lại càng tỏ ra gần gũi hơn vài phần.

Đang lúc thấy đã gần đến Thảo Viên, bỗng nhiên từ phía đỉnh đầu hai cô gái truyền đến một trận tiếng kêu to líu ríu, hai người hơi có chút ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lên. Chỉ thấy có một đám chim nhỏ đang vội vàng đập cánh bay ngang qua đỉnh đầu hai cô gái.

"Ồ?"

Dịch Hân nhìn theo hướng mà đám chim nhỏ kia đang bay đến, bất chợt kinh hãi không ngớt, nói: "Không lẽ những con chim này đang bay đến Thảo Viên?"

Tô Thanh Quân cũng nhíu mày, trên khuôn mặt cũng đầy vẻ nghi hoặc.

Khu vực viên trong Lưu Hương Phố này, vốn đang gieo trồng không ít các loại linh thảo linh tài có giá trị, nhưng nếu là loại linh thảo đòi hỏi linh lực, thì ngoài việc rất hữu dụng đối với các tu sĩ Nhân tộc ra thì tự nhiên cũng sẽ khiến cho một vài loài chim thú đề ý đến.

Cho nên, để phòng ngừa linh tài bị mất mát hao tổn, xung quanh khu vực Lưu Hương Phố, Bách Thảo Đường liền cho xây tường dựng rào lên, lại phải thêm người canh chừng bảo vệ, nhằm ngăn chặn các loại sơn lâm dã thú trên mặt đất xâm phạm, còn với một số loài chim thú có thể bay được, Bách Thảo Đường tất nhiên cũng có cách đề đối phó, đó là bố trí ngay một ít trận pháp phù lục xung quanh khu linh điền ở Lưu Hương Phố, khiến cho nơi này lúc nào cũng phát ra một thứ âm thanh khiến cho mọi loài chim cảm thấy sợ hãi chán ghét mà không dám đến gần, cho nên từ trước tới nay, xung quanh khu vực Lưu Hương Phố không hề thấy có sự xuất hiện của bất kì loài chim nào cả.

Thế mà hôm nay, đám chim nhỏ này lại đột nhiên bay về hướng Thảo Viên thì quả thật là một chuyện quá đổi lạ lùng.

Tô Thanh Quân trầm ngâm một lúc, có chút không chắc chắn mà nói: "Có lẽ là trận pháp bố trí trong Thảo Viên bị hao tổn nên mất đi hiệu lực rồi nhỉ? Nhưng mà trong viên ngày thường cũng sẽ có đệ tử thủ vệ canh chừng, nên chắc mấy con chim nhỏ này cũng không phải là chuyện gì lớn."

Dịch Hân gật đầu lại thấy cũng đúng, liền gật đầu cười, nói: "Tỷ tỷ nói rất đúng, chúng ta cứ đi tiếp thôi."

Tô Thanh Quân đáp một tiếng, sau đó hai người lại tiếp tục đi về phía Thảo Viên.

Trên đường đi, Tô Thanh Quân ngẩng đầu nhìn về phía trước một cái, chỉ thấy lúc này bầu trời đang nắng ráo sáng sủa, còn bầy chim nhỏ kia tốc độ bay lại có phần nhanh, nên chỉ trong nháy mắt đã không còn thấy nữa, chắc là đã bay vào bên trong Thảo Viên rồi.

Từ phía xa nhìn lại, chỉ thấy một khu Thảo Viên yên tĩnh như vẻ vốn có của nó từ xưa tới nay, chỉ là nghĩ đến những con chim vừa rồi, không biết như thế nào, trong lòng Tô Thanh Quân lại bỗng nhiên cảm thấy có chút bất an.

Rốt cục đã xảy ra chuyện gì với những con chim kia thế nhỉ?

※※※

Trong Thảo viên, Lục Trần cùng Hạ Trường Sinh đang đứng đối diện nhau, sắc mặt Hạ Trường Sinh lúc này xem ra rất khó coi.

"Vì cái gì?" Hạ Trường Sinh nhíu chặt mày, thấp giọng hỏi Lục Trần, xem ra trong nội tâm có vẻ rất không thích.

Lục Trần nhìn hắn một lúc lâu rồi mới đáp: "Người muốn nghe sự thật à?"

"Ừ."

"Người bắt quả chỉ là một đệ tử tạp dịch, gia cảnh lại sa sút, tất cả gia sản đã tiêu tán hết, cho đến hôm nay trừ bản thân mình ra thì bên ngoài chẳng có một ai hay cái gì trợ giúp cho. Thì cứ nghĩ xem chỉ dựa vào sức lực của một mình người như vậy, có làm lụng vất vả cả đời, cũng chẳng tích góp được bao nhiêu cho cho tương lai con cái người đâu." Lục Trần thân nhiên nói, mặc kệ cho Hạ Trường Sinh sắc mặt đang dần tái nhợt đi.

"Người lại còn nghĩ đến chuyện, vào một ngày kia, con cháu Hạ gia người lần lượt qua nhiều thế hệ cuối cùng cũng sẽ có một ngày phục hưng ra mặt ư? khoan nói đến chuyện ngày sau con cháu của người có cùng ý nguyện cố chấp như người hay không, mà chỉ cần nghĩ tới việc, với thân phận và địa vị hiện tại của người thì chắc chắn là con cái người sẽ không có khả năng đề đường đường chính chính mà bá tiên Côn Luân phải rồi, bọn chúng nếu có muốn bá nhập cũng lại bắt buộc phải qua cái cửa ải Giám Tiên Kính kia như người thôi. Cho nên, dù người có cần cù chăm chỉ khổ cực cả đời, vì con cái mà đề dành được chút ít của cải, nhưng chỉ cần có một vấn đề này phát sinh, có thể dễ dàng mà khiến cả đời vất vả này của người hóa thành hư ảo."

"Là vấn đề gì?" Hạ Trường Sinh nhin không được bèn hỏi lại.

Lục Trần thở dài, nói: "Nếu như vài chục năm sau, Côn Luân phải đột nhiên tăng lệ phí tham gia Giám Tiên Hội lên cao thì sao?"

Hạ Trường Sinh chấn động toàn thân, mở to hai mắt nhìn, nói: "Không thể nào! Côn Luân phải đường đường là một danh môn đại phái, bọn họ không thể nào..."

"Vạn nhất có thì sao?" Lục Trần đã cắt đứt lời hấn, hỏi ngược lại một câu.

Hạ Trường Sinh lẩm bẩm nói: "Vạn nhất...ta..."

"Trong đám đệ tử tạp dịch chúng ta năm nay, có bao nhiêu kẻ âm thầm đưa tiền hối lộ bên trong, người cũng khó mà biết được đúng không. Bắt quả chỉ là chuyện bí mật giữa hai bên, nếu thật sự bên trong có người thiếu tiền, lại không biết xấu hổ, muốn đòi tăng lệ phí, thì đến lúc đó người sẽ đi tìm ai để nói lí lẽ đây?"

Hạ Trường Sinh cứng họng, không phản bác được gì, sắc mặt đã trở nên khó coi hơn, trông nguội lạnh như một đồng tro tàn.

Lục Trần nhìn hấn, duỗi tay ra, lòng bàn tay hướng lên trên, nói: "Người nhìn đi, thói đời ngày nay là thế, nhân sinh không phải ai cũng giống nhau. Có người, trời sinh ra đã đứng ở chỗ cao thế này, còn có người, ví dụ như người... thì..." Hấn chậm rãi, chậm rãi lật bàn tay lại, nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất.

Nhìn theo động tác bàn tay của Lục Trần, Hạ Trường Sinh thân thể tựa hồ cũng có chút phát run, mắt không hề nháy tới một lần, ánh hào quang hy vọng lúc trước trong mắt hấn giờ đây dường như đã tắt ngúm không còn một chút tăm hơi nào.

Lục Trần vẫn tiếp tục hạ bàn tay xuống thấp hơn nữa, sau đó mới tiếp tục nói khẽ: "Bản thân người hãy suy nghĩ một chút đi, xem người dựa vào cái gì để có thể chuyển mình thay đổi số mệnh?"

Hạ Trường Sinh ngẩng đầu, nhìn hấn, nói: "Chẳng lẽ những người như chúng ta, cả đời khó mà tiến lên thêm một bước nữa ư? Chẳng lẽ đến đời con cháu chúng ta sau này, cuối cùng vẫn chỉ có thể đứng dưới người khác như thế này mãi sao?"

"Trường sinh thành tiên, đại đạo lên trời, đông đảo chúng sinh đều cần phải có tiên duyên. Những lời này, không phải là từ miệng vàng lời ngọc của đám tổ sư tiên đạo chúng ta vẫn hay truyền thừa lại đây sao!" trong lời nói của hấn bỗng nhiên có chút kích động, thậm chí là có chút phẫn nộ.

"Tiên duyên quả là có thật đấy." Lục Trần đáp, "Nhưng số người có tiên duyên thì quá ít. Trong mười vạn người trên núi Côn Luân kia, chẳng lẽ người lại nghĩ nó vừa vụn rơi trúng ngay đầu người sao?"

Hạ Trường Sinh hít một hơi dài, có vẻ như thần sắc đã trở nên bình tĩnh lại rồi, hấn nói: "Đã như vậy, người còn nói với ta nhiều như vậy để làm gì?"

Lục Trần nhìn hấn, đáp: "Ta chỉ là cảm thấy, người không cần phải đem hi vọng của mình ký thác vào con cháu đời sau nữa làm gì. Nếu có tiên duyên, người ở kiếp này ắt có thể chuyển mình được, còn nếu đã không có tiên duyên, thì người có ngâm đắng nuốt cay cay cả đời này để truyền lại cho con cháu đời sau, cũng chỉ vô dụng mà thôi."

Hạ Trường Sinh im lặng thật lâu rồi nói: "Có lý."

※※※

Trong linh điện, người nam nhân kia xoay người cảm lấy cái cuộc, xem ra đang định tiếp tục làm việc. Lục Trần đứng bên cạnh tỏ ra buồn cười, nhìn hấn hỏi: "Người sao vậy, cảm thấy buồn à?"

Hạ Trường Sinh cũng không thèm ngẩng đầu lên đáp: "Ừ, nhưng có buồn cũng phải làm việc thôi."

"Không đợi tiên duyên sao?"

"Đợi chứ, sao lại không đợi? Vạn nhất miếng bánh từ trên trời rơi xuống trúng ta thì sao."

Lục Trần cười nói: "Nếu quả có vận khí như vậy, không bằng người thử nhìn lên bầu trời tìm xem đang sáng sủa trong xanh thế này liệu có trận sấm sét nào nổi lên không?"

Hạ Trường Sinh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, Lục Trần cũng ngửa đầu nhìn ra phía xa, chỉ thấy trên bầu trời một mảnh xanh thẳm, nửa điểm động tĩnh cũng không có.

Sau một lát, hai người thu hồi ánh mắt liếc nhau, Lục Trần giang tay ra.

Hạ Trường Sinh lắc đầu, nói: "Chuyện người nói chẳng đáng tin, làm gì có chuyện... ái chà!"

Hắn bỗng nhiên kêu lên một tiếng lớn, tay đưa lên che phần gáy, vừa có thứ gì đó từ trên trời rơi xuống, rớt trúng ngay trên đầu hắn.

Lục Trần đứng ở bên cạnh cũng bị giật mình, ngăn người ra một lúc, nói trong vô thức: "Không lẽ lại trùng hợp như vậy..."

Sau một lát, ánh mắt hai người đồng thời cùng nhìn lại, lập tức đều khẽ giật mình, chỉ thấy vừa rồi thứ rơi trúng đầu Hạ Trường Sinh là một đám lông nhung, lúc này đang nằm trên mặt đất, nhìn kỹ lại thì ra chỉ là một chú chim nhỏ.

Hạ Trường Sinh cúi người nhặt lên, nắm trong lòng bàn tay mà nhìn đoạn nói với Lục Trần: "Nó chết rồi."

"Chim chết à?"

Mặt Lục Trần cũng đầy vẻ kinh ngạc, đúng lúc này, hai người lại nghe một tràng âm thanh líu ríu bên tai, ngẩng đầu nhìn lên, liền trông thấy một đám chim chóc ước chừng có khoảng bốn năm con bộ dáng có vẻ đang rất vội vàng gấp gáp bay qua.

"Ở đây tại sao có thể có chim chóc được nhỉ?" Hạ Trường Sinh có chút nghi hoặc cất tiếng hỏi.

"Không biết nữa." Lục Trần đáp, cũng có chút nghi hoặc tương tự, sau đó lại nhìn con chim nhỏ đã chết trong tay Hạ Trường Sinh một cái, chỉ thấy con vật kia dường như chỉ là một con sơn tước hết sức bình thường, chỉ vện vện lớn bằng nửa bàn tay, lúc này đã chết đi nên thân thể liền co rút lại thành một khối, có vẻ như trước khi chết, con chim này đã gặp phải một cái gì đó rất dị thường khiến cho nó phải một phen kinh hoàng sợ hãi đến vậy.

Vào thời khắc này, trong thâm tâm Lục Trần bỗng nhiên cảm thấy có chút bất an, nhưng cái cảm giác này từ đâu mà đến. Hắn cũng không lý giải được, loại cảm xúc này đã từng nổi lên một lần trong thâm tâm hắn trước đó không lâu, lúc hắn gặp Tô Thanh Quân ở cửa ra vào Thảo Viên.

Hắn xoay người nhìn ra phía xa theo hướng bay của mấy con chim nhỏ kia, xem chừng đang đập cánh rất vội, dường như đang cố sức liều mạng trốn chạy thật nhanh về phía xa cho khỏi chết vậy, nên trong nháy mắt đã biến mất vào trong núi rừng nơi phương xa.

Hắn chợt trầm tư suy nghĩ, bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy lúc những con chim kia bay đến, dãy núi Côn Luân pháp phông, giống như một gã khổng lồ trầm mặc ít nói, đứng sừng sững giữa đất trời bao la.

Dãy núi thật sâu, sương mù thâm tỏa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 120: Hắc hỏa chi tiếu

Dịch giả: MrChoe

Trong núi rừng không xa bên ngoài Lưu Hương Phố.

Chó đen A Thổ núp trong một bụi cây rậm rạp, qua những khe hở của cành lá, nó đang chăm chú nhìn về phía trước, con trâu xanh kia hôm nay lại tới đây, đứng từ xa mà quan sát xung quanh khu Lưu Hương Phố, trên mặt toát lên thần sắc rất kỳ quái như đang say mê thèm khát một thứ gì đó.

Dạo gần đây A Thổ gần như mỗi ngày đều đến đây chờ đợi, nó phát hiện ra con trâu xanh kia không phải do ngẫu nhiên mà đi ngang qua đây, đại khái là cứ cách khoảng hai ba ngày, con trâu xanh ấy lại tới đây đứng ngầy ngẩn cả buổi sáng, đứng từ xa mà nhìn về phía được viên với bộ dáng như rất thèm thuồng một cái gì đó, hoặc cũng có thể nói là nó đến đây để được chìm đắm trong mùi thuốc đang bốc lên từ phía được viên kia.

A Thổ cũng mơ hồ cảm thấy được rằng con trâu xanh kia không đơn thuần là chỉ đến để ngửi mùi hương của những linh dược trong này không thôi mà hẳn là đang cảm thấy vô cùng hứng thú với một thứ gì đó bên trong Lưu Hương Phố. Nhưng dù là mùi chó của nó có cực kỳ linh mãnh đến đâu, cũng vẫn không phân biệt ra nổi những mùi thơm thoang thoang trong không khí kia có cái gì đặc biệt hơn các loại mùi khác.

Cho nên nó vẫn chỉ có thể núp ở chỗ này mà chờ đợi, kỳ thật trong lòng nó rất muốn đi đến bên cạnh con trâu xanh kia, nhưng sau vụ ở Cầu Đầu sơn lần trước đã khiến cho nó có phần e ngại, mơ hồ cảm nhận được rằng nếu lại gần con trâu này ắt lại sẽ có điều không hay xảy đến, nên nó thủy chung vẫn duy trì một khoảng cách nhất định với con trâu. Con A Thổ này, dù thường xuyên bị tên chủ nhân kia gọi xằng là "Chó dẫn, chó ngu xuẩn" nhưng qua vụ này thì tính ra nó cũng khá là thông minh hơn tưởng tượng rồi.

A Thổ nhận ra rằng trâu xanh kia quả là một con cự thú rất to lớn, nên nếu như có thể tìm cách đứng sát bên người con cự thú này, thì nhất định sẽ an toàn hơn rất nhiều so với lần trước.

Cho nên, A Thổ quyết định phải nắm lấy cơ hội này.

Nó đánh bạo, bước ra, tiến lên một bước đến sát bên con trâu xanh kia, không thấy con trâu xanh có phản ứng gì, A Thổ do dự một hồi, lại tiến thêm vài bước nữa, đột nhiên, con trâu xanh ngẩng phắt đầu lên.

Tìm A Thổ đập mạnh một cái, suýt nữa quỵ xuống, nhưng ngay lập tức nó phát hiện ra rằng con trâu xanh kia không hề nhìn nó, mà lại ngẩng đầu nhìn lên trên trời.

Giữa núi rừng thâm sâu, đang phạch phạch bay tới mấy con sơn tước, ngang qua đầu hai con vật, thoạt trông có vẻ như đang rất kinh hoàng, dường như có lẽ đã bay một cách kiệt lực rồi, nhưng vẫn đang cố hết sức mà bay, một vài con sơn tước khác rút lại phía sau, trong lúc bối rối tránh không kịp, đã bay ập trúng vào một cành cây to lớn, lập tức một trận rần rần hỗn loạn, từ không trung truyền xuống, chỉ nghe "Phịch" một tiếng, một con chim rớt trúng ngay giữa hai cái sừng trâu cực lớn của con trâu xanh, sau đó nhanh chóng lăn kềnh ra trên mặt đất.

A Thổ nhìn vào con chim kia, chỉ thấy nó đang nằm trên mặt đất run rẩy vài cái, sau đó từ từ yên tĩnh trở lại, thân thể đã co lại thành một khối, không còn phát ra tiếng động gì nữa.

Trâu xanh kia cao lớn như một tòa núi nhỏ chậm rãi cúi đầu, nhìn về phía con chim sơn tước nhỏ kia một cái.

A Thổ kim lòng không được cũng tiến về phía trước vài bước, trong thoáng chốc đã thấy rõ được tình hình bên kia, con chim nhỏ kia đã chết mất rồi.

Trâu xanh im lặng mà nhìn cái thân thể nho nhỏ đã mất đi sinh mệnh đang nằm trên mặt đất, trong con mắt lớn như chuông đồng lóe ra một thứ ánh sáng âm u, cũng không biết giờ phút này trong lòng của nó đang suy nghĩ điều gì.

Sau một lúc, nó cúi đầu xuống thấp hơn một chút nữa, bước tới gần thân thể con sơn tước mà ngửi ngửi, sau đó vừa có vẻ hơi ngơ ngác một chút, vừa như đã nhận ra một cái gì đó.

Trâu xanh đứng tại chỗ một hồi, đột nhiên cất giọng kêu to một tiếng trầm thấp, sau đó xoay người lại, nhanh chóng rời khỏi nơi này. Nó bước những bước thật lớn, nên so với lúc bình thường dĩ nhiên là đang đi nhanh hơn rất nhiều, trong nháy mắt đã biến mất trong núi rừng thăm thẳm.

A Thổ vốn định chạy theo sau, nhưng mới chạy được vài bước, nó chợt nhận ra rằng mình vô luận thế nào cũng đuổi không kịp rồi.

A Thổ kinh ngạc dừng bước, một lát sau, bản thân nó cũng có chút nghi hoặc nên lại một lần nữa đi tới bên cạnh con sơn tước đã chết kia, ngửi ngửi một hồi, nhưng có vẻ như cũng không tìm thấy được bất kỳ manh mối nào, nên trên mặt vẫn đầy vẻ hoài hoặc.

A Thổ đứng tại chỗ nhìn về phía con trâu xanh đã đi xa, chần chờ một chút, rồi xoay người đi xuống núi, quay về căn phòng mà nó cùng Lục Trần ngày thường vẫn ở.

※※※

Thời điểm Lục Trần trở về phòng lúc này đã là chạng vạng tối.

Ngày hôm nay hắn đã gặp Tô Thanh Quân cùng Dịch Hân hai người ở trong "Thảo Viên", điều khiến hắn có chút kinh ngạc là hai cô gái này rõ ràng đã trở thành bằng hữu của nhau từ trước rồi, nhưng mà các nàng hiển nhiên đều không biết được mỗi người trong bọn họ đều có quen biết Lục Trần, cho nên khi các nàng cùng đi vào Thảo Viên, lúc phát hiện ra rằng cả hai đều có chung một mục đích, cũng không khỏi lộ vẻ kinh ngạc không ngờ.

Một người là đến tìm người, người kia là đến để thăm cây linh thực Hồng Phách Sâm, tuy rằng mục đích có hơi khác biệt, nhưng như vậy cũng là một sự trùng hợp kinh người rồi. Hai người con gái sau một thoáng kinh ngạc, lại trở nên cao hứng hơn, dường như khoảng cách giữa hai bên lại vô tình gần gũi thêm vài phần, trò chuyện càng trở nên vui vẻ hơn, ngược lại còn gạt Lục Trần sang một bên không thèm để động gì tới.

Nhưng mà Lục Trần vốn cũng chẳng phải là người đặc biệt gì của các nàng, với Dịch Hân còn có thể gọi là bằng hữu, nhưng với Tô Thanh Quân thì không tính là bằng hữu được, cho nên với chuyện này hắn cũng không có cảm thấy có gì không ổn. Nên sau một hồi nói chuyện tán gẫu, hắn liền quay trở về phòng, trong ánh sáng có chút mờ mờ, thấy được bóng dáng A Thổ đang nằm sấp cạnh cửa, hắn liền bước tới gọi một tiếng, A Thổ đã ngay lập tức chạy ra đón chào rất thân mật.

Mọi chuyện, xem ra rất bình thường, không có bất kỳ sự khác thường nào xảy ra.

Trước khi bước vào nhà, Lục Trần nhìn về phía vạt nắng chiều nơi chân trời, chỉ thấy nơi cuối trời phía Tây, Xích Hà như lửa, như muốn thiêu đốt toàn bộ bầu trời.

※※※

Cũng dưới vòm trời ấy, còn có rất nhiều người khác cũng đang đứng ngắm ánh nắng chiều sáng lạn mỹ lệ dị thường kia.

Một Tô Thanh Quân đang đứng cùng sư phụ là Mộc Nguyên chân nhân trước động phủ.

Một Dịch Hân đang tựa người trước cửa sổ trong phòng mình ở núi Thạch Bàn.

Trên đỉnh núi Thiên Khung Vân Gian cao vút, trong khung cảnh đầy băng tuyết, một thiếu nữ toát lên vẻ mỹ lệ như Tiên nữ giáng trần cũng đang ngẩng đầu nhìn, ánh nắng chiều phản chiếu vào trong đôi mắt nàng, như ngọn lửa đang hùng hực thiêu đốt, rõ ràng là đối lập hẳn với cảnh gió tuyết đang không ngừng gào thét phía sau lưng.

Còn có kẻ ở thành Côn Ngô kia, trong một con hẻm nhỏ yên tĩnh, một tên mập đang uống rượu say mềm, bất chợt nhìn lên vạt nắng chiều nơi chân trời, miệng lầm bầm: "Cái thứ quỷ gì, khó coi muốn chết..."

※※※

Sau khi cảnh ban đêm ập xuống, bầu trời ngay lập tức đã tối sầm lại, màn đêm như nuốt chửng hết thấy bầu trời, cả những đám mây như đang bị ánh sáng chiều điên cuồng thiêu đốt kia cũng bị che lấp lại.

Sau khi vào trong phòng đóng cửa lại, liền có một thứ cảm giác như đã ngăn cách hẳn với thế giới bên ngoài. Lục Trần vội đi thấp lên một ngọn lửa trong chén đèn dầu, còn A Thổ cứ đi tới đi lui mãi trong phòng.

Chẳng biết tại sao, trông nó dường như có chút bất an.

Nhiều lần, A Thổ tiến tới bên cạnh cửa phòng, muốn chồm lên nạy then cửa ra, có vẻ như muốn chạy ra ngoài. Lục Trần liền lập tức gọi nó lại nói: "Trở như vậy rồi, đừng đi ra ngoài chơi nữa."

A Thổ chốc chốc lại liếc nhìn hẳn, có chút do dự, nhưng có vẻ như chính bản thân nó cũng không phải loại quá kiên định vào bất cứ quyết định gì, nên rốt cục nó đã quay trở lại, nằm gục bên chân Lục Trần.

Lục Trần nở một nụ cười, vỗ vỗ đầu nó nói: "Cũng không còn sớm nữa, đi ngủ thôi."

Hắn thổi tắt ánh nến, nằm lên trên giường, sau một chốc, bỗng nhiên bên người có tiếng động, là con A Thổ tự dung lại nhảy dựng lên, sau đó dựa người sát vào bên cạnh hắn.

Lục Trần đưa tay lên, bàn tay quàng qua bụng A Thổ, cảm nhận được sự thấp thòm bất an của nó nên hắn liền nói: "Làm sao vậy?"

A Thổ thấp giọng kêu lên hai cái, ra vẻ như không có gì, sau đó lại từ từ nằm xuống.

Trong bóng tối lại không còn một tiếng động.

Một lát sau, hô hấp của Lục Trần dần ổn định, có lẽ đã chìm vào giấc ngủ say rồi, nhưng trong lúc đó, lại có hai điểm u lục bên cạnh hắn chậm rãi sáng lên, chính là con A Thổ đang mở mắt trong bóng đêm, giương mắt nhìn về phía màn đêm thâm trầm tịch mịch, dường như nó đang chờ đợi một cái gì đó.

※※※

Đêm hôm đó vốn rất yên tĩnh.

Trong dãy núi Côn Luân bao la bát ngát, vẫn vói về trầm lặng vốn có từ trước tới.

Núi rừng vắng vẻ, gió núi phơ phất, thỉnh thoảng trong màn đêm tịch mịch lại xuất hiện bóng dáng một đội đệ tử thủ vệ đang đi tuần trên đường núi, cả tòa núi Côn Luân, thoát nhìn như một con cự thú đang yên tĩnh ngủ say.

Đột nhiên có một đạo ánh sáng xuất hiện.

Ở chỗ sâu nhất trong dãy núi Côn Luân, bên trong khu vực Thiên Khung Vân Gian mây trời, sương mù thâm tỏa, ngoại trừ các Chân quân chân nhân của Côn Luân phái ra, không một người nào có thể bước chân vào trong khu vực đệ nhất cấm địa đó, đột nhiên lúc này lại có một đạo ánh sáng xuất hiện.

Ánh sáng ấy xuyên qua sương mù, phá tan tầng mây, bắn thẳng lên vòm trời.

Mây tan sương tán, trong vòm trời phong vân thay đổi, giống như bầu trời bị xé toạc ra vậy, nhưng rất nhanh sau đó, luồng ánh sáng kia lại từ từ tiêu tán đi.

Trong toàn bộ quá trình ấy, luồng ánh sáng kia thoát nhìn có vẻ kinh thiên động địa, nhưng trong bỗng chốc lại im hơi lặng tiếng.

Sau đó trong dãy núi Côn Luân, cây cối, tiếng gió bỗng đột nhiên im bật, hết thấy mọi thứ như ngưng đọng cả lại.

Trong một căn phòng nhỏ, Lục Trần đột nhiên trợn mắt, ngồi bật dậy trên giường.

Ánh mắt của hắn sáng lên lấp lánh trong bóng đêm, từ sâu trong đồng tử, dường như có ánh lửa đang thiêu đốt, đó là một ngọn lửa màu đen!

"Oành!"

Một tiếng động thật lớn vang lên, như âm thanh khai thiên tịch địa, từ sâu trong lòng đất truyền đến. Vì vậy nó khiến cho cả tòa dãy núi Côn Luân bỗng đột nhiên run lên kịch liệt.

Cuồng phong chợt hiện, rừng cây gào thét, hết thảy đều đột nhiên lay động một cách điên cuồng, tất cả phòng ốc đều rung động, từ sâu trong mặt đất dưới chân, từng đợt rồi lại từng đợt chấn động như cuồng triều đang không ngừng lướt qua, khiến hết thảy đồ vật lớn nhỏ trong phòng chấn động đổ vỡ tứ tung.

Trong căn phòng nhỏ ấy, con A Thổ thất kinh nhảy dựng lên, gâu gâu sửa loạn liên hồi, nhưng liền rất nhanh, nó đột nhiên an tĩnh lại, vô cùng hoảng sợ nhìn qua một người đang giãy dựa trên giường kia.

Thân thể Lục Trần cuộn cả lại, trong cổ họng hần, một thứ âm thanh khàn đục phát ra như đang dốc sức đè nén bản thân lại, nhưng vẫn không cách nào tự chủ được, đành phải la hét gào rú vô cùng thống khổ, trên người hần, mỗi một góc trên da, đột nhiên xuất hiện những tia lửa màu đen.

Ngon lửa cháy bùng bùng trong bóng đêm, như tên ác ma đã chờ đợi nhiều năm, quan sát người nam nhân kia giãy dựa trong đau đớn tuyệt vọng mà cười gằn lên từng tràng sáng khoái lâm ly.

Điều quý giá là tuy ngọn lửa đen ấy đang cháy nhưng quần áo trên người, thậm chí làn da huyết nhục của hần vẫn không hề có bất kì tổn thương nào, vậy mà sự thống khổ này lại như ăn sâu vào tận xương tủy, như một lần nữa đưa hần trở lại cái địa ngục năm xưa.

Lửa đen bùng cháy, thiêu đốt linh hồn hần.

Trong nỗi thống khổ vô tận ấy, trong tiếng sửa của con A Thổ đang rất gần nhưng lại tựa như từ chốn nào đó xa xôi vọng lại, Lục Trần như cảm thấy cái gì đó, hần dốc hết sức ngẩng đầu nhìn lên, lúc ấy mới thấy rõ trên khuôn mặt hần dường như chỗ nào cũng đều có những tia lửa màu đen đang mặc sức thiêu đốt.

Theo ánh mắt của hần, tất cả lửa đen bỗng đồng loạt phát tán ra cùng lúc, dường như ở một nơi nào đó sâu trong mà đêm tịch mịch kia, có một thứ gì đó, khiến những tia lửa đen này sợ hãi mà đồng loạt tắt đi.

Lục Trần vịn vào cạnh giường đệm, chậm rãi đứng lên, lửa đen trên thân thể của hần đã điên cuồng thiêu đốt hần, nhưng hần đã dần dần yên tĩnh trở lại.

Hần cúi đầu nhìn cơ thể bên dưới những tia lửa đen, nhận thấy cũng không có chỗ nào bị tổn thương, sau đó lại ngẩng đầu ngưng mắt nhìn về phía đằng xa, sâu thẳm bên kia dãy núi Côn Luân.

Sau một lát, hần bỗng nhiên nở một nụ cười.

Bên trong lửa đen, nụ cười của hần phảng phất sự thống khổ dữ dội.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 121: Sắc trời chướng mắt

Dịch giả: MrChoe

Buổi tối vào giờ sủu, núi Côn Luân đại chấn, có âm thanh như sấm rền từ lòng đất phát ra, phong vân biến sắc, ngôi sao sai hàng, núi non nổ tung, trăm sông sôi trào. Chỉ trong chốc lát, đã lan ra đến khu vực ngoài núi, khiến cho cả tòa thành Côn Ngô chìm trong sóng to gió lớn, vô số đình đài lầu các bị lật úp, cả tòa thành huyền ảo, nam nữ đồ cả ra đường, vì tình huống cấp bách nên có nhiều người trong số đó thậm chí còn chưa kịp mặc cả quần áo, trông hình dáng cực kỳ chật vật, số người chết và bị thương rất nhiều, khó mà đếm hết được.

Cho đến lúc hùng đông, Côn Luân phải sai phái rất nhiều đệ tử xuống núi phù nguy giúp khó, chăm sóc, cứu chữa cho những người bị thương, nên nhờ thế mà nhân tâm cũng dần dần ổn định trở lại.

Tạm gác sự hỗn loạn của tòa thành dưới núi qua một bên, lại nói về việc ở trong núi Côn Luân, dư chấn cả đêm không dứt, con địa chấn này mạnh hơn mười lần những con địa chấn thông thường, kéo dài cho đến tận khi trời sáng mới tạm ngưng lại. Vào lúc sáng sớm, dưới ánh sáng ban ngày, chỉ thấy dãy núi vẫn sừng sững như trước, nhưng rất nhiều khu vực sông núi đã bị nghiền nát, có thể thấy được tổn thất đêm qua là rất to lớn, khiến cho người người sợ hãi.

May mắn thay Côn Luân phái là một danh môn trong giới tu chân đương thời, môn hạ đệ tử đạo hạnh tinh thâm có rất nhiều, lại thêm Chương giáo chân nhân Nhân Nguyệt ra mặt chỉ huy rất hiệu quả, nên rất nhanh tình thế đã dần ổn định lại. Đến sau buổi trưa ngày hôm đó, mọi việc trong Côn Luân phái gần như đã được thu xếp đầu ra đó gọn gàng rồi.

Ngoài việc xử lý những chuyện vặt vãnh kia, Nhân Nguyệt chân nhân cũng chứng tỏ lão là một nhân vật vô cùng thông minh tháo vát, dù rằng sự việc lần này phát sinh một cách vô cùng bất ngờ, nhưng lão vẫn xử lý rất nhanh gọn. Lúc này, trên ngọn núi chính "Thiên Côn phong" của Côn Luân phái, bên trong "Chính Dương điện", lão vẫn đang phân phó công việc cho từng thủ hạ đệ tử làm, lui tới cũng có tới hơn mười người, nhưng sự vụ lão phân phó vẫn không có cái nào trùng lặp cái nào.

Đợi cho đến khi nhóm người cuối cùng rời khỏi, Nhân Nguyệt chân nhân lúc này mới thở phào một cái, cầm cái tách bên án linh trà lên uống một ngụm, ánh mắt đảo qua trong chén, chỉ thấy trong nước có những lá trà nhỏ nhắn xinh xắn hình dạng kỳ dị mà tinh xảo, trông như thụy thú tiên hạc, chìm nổi ở trong nước mà tựa như những con tiên hạc đang bông bênh nhảy múa, cực kỳ thần dị. Mà hương trà lại tinh khiết, đúng là loại danh trà "Tiểu Hạc" của Dịch gia dưới núi trong thành Côn Ngô.

Nhân Nguyệt chân nhân ngưng mắt nhìn được một lúc, rồi thuận tay đặt chén trà sang một bên, đồng thời trông thần sắc của lão có vẻ như đang không được thoải mái cho lắm, nghĩ đến trận địa chấn đêm qua, trong nội tâm lão cũng không khỏi có chỗ phải lo nghĩ.

Đúng lúc này, chợt nghe từ trong hậu đường đại điện có tiếng bước chân đang đi về phía lão vang lên. Chỉ lát sau, một bóng người xuất hiện, chính là Trác Hiền, đồng môn sư đệ của lão.

Nhân Nguyệt chân nhân có chút kinh ngạc, nhìn Trác Hiền nói: "Sư đệ, sao ngươi lại tới đây?"

Trác Hiền hướng về lão thi lễ một cái, thần sắc trên mặt xem ra có chút nghiêm nghị, lại rất nhanh từ sau lưng của Trác Hiền lộ ra một bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn khác, là một thiếu nữ với nhan sắc xinh đẹp xuất trần, chính là Bạch Liên.

Lúc này Bạch Liên với thần sắc lạnh lùng, hai tay ôm một cái khay ngọc có vẻ ngoài cổ xưa, to cỡ một thước, chính giữa khay thuần một màu trắng tinh, xung quanh khay có một vòng phù văn kỳ dị sáng lấp lánh, dường như lúc nào cũng có một loại tinh lực thần bí từ đây phát ra.

"Phong Ngữ Bàn!"

Nhân Nguyệt chân nhân kinh hãi không ngớt, vội vàng từ chỗ ngồi đi xuống, bước đến trước người Bạch Liên, sắc mặt nghiêm nghị, nhưng lại cung kính hướng về phía Bạch Liên thi lễ một cái.

Một Chương giáo chân nhân Côn Luân phái, thân phận địa vị cao quý bậc nào, mà lại thủ lễ như thế, vậy mà Bạch Liên lại chẳng mấy may tránh né, cũng không lên tiếng cản trở, trên mặt vẫn không chút biểu tình mà đứng im bất động tại chỗ, còn ở bên cạnh, Trác Hiền có vẻ như cũng không nhúc nhích chút nào.

Sau một lát, cái khay ngọc đang được Bạch Liên ôm trong ngực kia đột nhiên linh quang đại thịnh, hơn mười đạo phù văn đồng thời sáng lên, hào quang phát ra có màu trắng tinh khiết chập chờn hội tụ lại ở chính giữa khay ngọc, kết xuất thành một cái màn sáng, một trận gió tuyết lạnh lẽo ác liệt bỗng nhiên từ trong Phong Ngữ Bàn phát ra rất to.

Màn sáng run rẩy một cái, dần dần hiện ra rõ ràng, nhưng cái hiện ra chỉ là quang cảnh một trận cuồng phong đang gào thét với gió tuyết đầy trời, trừ cái đó ra, còn lại hầu như không còn thấy gì khác nữa.

Nhân Nguyệt chân nhân cùng Trác Hiền đứng chung một chỗ, đồng thời cung kính nói: "Bái kiến sư tôn."

"Miễn đi..." Một âm thanh trầm thấp thê lương, từ chỗ sâu trong khay ngọc kia theo tiếng gió tuyết truyền ra, cảm giác như có gió tuyết đang gào thét ngay bên cạnh, lại tựa hồ như cuối tận chân trời, ở một địa phương xa xôi nào đó truyền tới.

Nhân Nguyệt chân nhân ngồi thẳng người lên, sau đó lộ ra vẻ mỉm cười nhìn về phía người thiếu nữ kia.

Cũng cho tới giờ khắc này, trên khuôn mặt Bạch Liên mới có một chút biểu cảm, chỉ thấy nàng có chút cúi đầu khẽ đáp: "Chương môn sư huynh, Bạch Liên thất lễ."

"Không sao." Nhân Nguyệt chân nhân hòa ái đáp lại một câu, sau đó lại lập tức nhìn về phía Phong Ngữ Bàn, cung kính nói, "Sư tôn, ngài đột nhiên dùng bảo bàn để gặp mặt, là có chuyện lớn gì cần dạy bảo vậy ạ?"

trong linh quang lấp lánh của cái Phong Ngữ Bàn cổ, tiếng gió tuyết phát ra càng gấp, mà cái giọng nói già nua cổ quái kia cũng theo đó truyền đến, nói: "sau con đại chấn, trong môn có yên ổn hay không?"

Nhân Nguyệt chân nhân đáp: "Mọi việc đã được đệ tử xử trí thỏa đáng rồi, trên dưới núi nhân tâm đều không loạn, hôm nay mọi việc cứu trợ chữa trị đều đã bắt đầu triển khai rồi, xin sư tôn cứ yên tâm."

"Tốt."

Nhân Nguyệt chân nhân trầm ngâm một lúc, sau đó lại nhìn về phía Phong Ngữ Bàn, trong ngữ khí có chút thăm dò mà hỏi: "thưa Sư tôn, đệ tử có cảm giác con đại chấn đêm qua dường như là bắt nguồn từ Thiên Khung Vân Gian dưới mặt đất kia mà lên, kể cả luồng dị quang ngút trời đêm qua cũng như thế, không biết trong cấm địa có bị tổn hại gì không?"

"Không có."

Nhân Nguyệt chân nhân ánh mắt hơi khẽ rũ xuống, nói: "Vâng, đệ tử đã rõ rồi."

"Ồ..." đột nhiên từ trong Phong Ngữ Bàn có một trận cuồng phong vừa thổi qua, đập vào trên màn sáng kia, tuy rằng nó cũng không truyền ra được tới bên ngoài màn sáng, nhưng cảnh tượng bên trong trông rất sống động khiến cho người bên ngoài nhìn thấy bất chợt cũng lạnh run cả người. Cùng lúc đó, giọng nói trầm thấp già nua kia lại một lần nữa từ trong gió tuyết truyền đến, nói: "Nhân Nguyệt, ngươi hãy lập tức viết một lá thư, mang đến tiên thành."

Nhân Nguyệt chân nhân sắc mặt khế biến, nói: "Sur tôn, chẳng lẽ ngài muốn mời Thiên Lan sư thúc..."

"Mời Thiên Lan sư đệ lập tức trở về núi gặp ta."

Âm thanh như tiếng xé lụa, xen lẫn trong phong dao tuyết kiếm, như kèm theo một cỗ khí thế lăng lệ ác liệt, lệnh trên vừa phát ra, trên đại điện mệnh mỏng này trong nháy mắt đã trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Nhân Nguyệt chân nhân lập tức đáp: "Vâng, đệ tử tuân mệnh."

Trên Phong Ngữ Bàn kia, gió tuyết đầy trời vẫn thế lương mà thổi như trước, nhưng tiếng động đã từ từ nhỏ dần, đồ ảnh cũng dần dần tan biến, cứ như vậy ánh sáng chậm rãi tắt dần, cuối cùng biến mất không còn thấy gì nữa.

※※※

Lục Trần một đêm không ngủ.

Thời điểm núi Côn Luân xảy ra đại chấn, đất rung núi chuyển, hắn vẫn yên lặng mà ngồi ngáy ngẩn trong phòng mình, lẳng lặng mà nhìn về phía bóng tối thâm trầm nơi phương xa.

Đột nhiên tia lửa đen một lần nữa lại nhen nhóm xuất hiện, thiêu đốt trên thân thể huyết nhục của hắn, nhưng lửa đen lúc này so với thứ Hắc Diễm Ma Chủ dây dưa với hắn mười năm trước có chút khác biệt, tuy rằng cũng giống nhau ở chỗ nó khiến cho từ chỗ sâu trong hồn phách của hắn dường như có trào lên một nỗi thống khổ không nói nên lời, nhưng trên nhục thể của hắn, lại vẫn không bị bất kỳ tổn thương gì.

Lửa đen chỉ vẫn vũ trên thân thể của hắn, giống như loài ác ma vì nhớ nhung mà bám mãi không đi, nhưng cuối cùng vẫn không cách nào làm tổn thương hắn. Lục Trần cứ yên lặng chờ đợi như vậy, cho đến khi sắc trời đã sáng, cơn địa chấn rốt cục cũng hoàn toàn ngưng lại, lửa đen trên người hắn cũng theo đó mà an tĩnh, chậm rãi thu vào.

Hắn tựa chung vẫn đứng ngây ở nơi đó, trong hỏa diễm màu đen, sau đó mới chậm rãi duỗi tay phải ra.

Hỏa diễm màu đen như thủy triều rút xuống, tuần tự rút khỏi toàn thân hắn, từ đầu sọ tới hai chân, từ trước ngực đến phía sau lưng, lửa đen từng đợt từng đợt chôn chặt tụ vào cùng một chỗ, cuối cùng toàn bộ lưu chảy đến nằm trong lòng bàn tay phải của hắn.

Ngưng tụ thành một ngọn lửa màu đen, lặng yên không một tiếng động mà cháy bập bùng trong lòng bàn tay Lục Trần.

Lục Trần cúi đầu ngưng thần nhìn đám lửa đen này thật lâu, miệng vẫn không nói một lời nào, từ sâu trong đôi mắt của hắn như có một đạo hào quang hô ứng với ngọn lửa đen này. Cùng lúc đó, hắn cảm giác được rõ ràng là, trong khí hải đan điền của hắn, vốn là Ngũ Hành thần bàn dạng thô sơ nhưng chẳng biết từ lúc nào đã lại một lần nữa lật ngược lên, lộ ra một mặt khác, tối đen thâm trầm như đêm khuya vô tận.

Một cái Thần bàn màu đen.

Nhưng không có đốm lửa màu đen nho nhỏ kia xuất hiện.

Lục Trần lẳng lặng mà nhìn ngọn lửa đen trong lòng bàn tay, bỗng nhiên hắn thu năm ngón tay lại, chậm rãi nắm lại thành quyền, đột nhiên ở một nơi kỳ dị sâu thẳm nào đó trong lỗ tai hắn, có một tiếng nổ vang như sấm sét, vài đạo gọn sóng mắt thường khó thấy đột nhiên xuất hiện xung quanh thân thể của hắn, như sợi tơ trong cuồng phong bạo vũ, rung lên bần bật, kéo lê thành những đường nét hình gọn sóng vô cùng quý dị trong hư không.

"đùng đùng đùng..."

Âm thanh giòn tan kỳ dị từ dưới chân bên cạnh hắn liên tục vang lên, Lục Trần cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy trên mặt đất bên cạnh hai chân bỗng nhiên rạn nứt, mở ra mấy cái khe hở, một cái ghế ở cách hắn không xa, đột nhiên trong vô thanh vô tức nửa cái ghế bị hóa thành bụi phấn rơi là tả đầy đất.

Sau một lát, một nửa còn lại của cái ghế kia gãy ra một lúc rồi mới ngã xuống, "cạch" một tiếng đã nằm chổng chơ trên nền đất.

Lục Trần đứng im lặng tại chỗ thật lâu, sau đó chậm rãi vươn bàn tay ra lại lần nữa, hỏa diễm màu đen dĩ nhiên đã biến mất không còn thấy gì nữa, sau một lát, hắn nhìn xuống phần bụng trên thân thể của mình, vào bên trong Khí hải Thần bàn màu đen vô cùng quý dị kia, đã thấy một đám lửa đen lại lần nữa dấy lên ở đây, cháy bập bùng trong bóng tối thâm trầm tĩnh lặng.

Sau đó, dường như đêm tối sắp đi qua, sắc trời một lần nữa lại rơi xuống, như nhật nguyệt thay đổi liên tục Đầu Chuyển Tinh Di, Ngũ Hành thần bàn của hắn lại tiếp tục chậm rãi xoay chuyển.

Hắc ám dần dần thối lui, ánh sáng chậm rãi mà đến, phía bên trong quang huy, mặt màu đen bị lật lại, cái Thần bàn một trụ quen thuộc kia lại một lần nữa hiện ra.

Vì vậy, hắn lại biến thành Lục Trần, một đệ tử tạp dịch nhỏ bé tầm thường như trước đây.

Lục Trần ngẩng đầu, nhìn về phía phương xa, chỉ thấy sắc trời đã sáng, xa xa dãy núi Côn Luân nguy nga cao ngất, dường như đối với con địa chấn đêm qua vẫn không chút phật lòng, dĩ nhiên lại giống như gã khổng lồ sừng sững đứng giữa đất trời mênh mông.

Hắc ám chung quy vẫn thuộc về đêm tối, nên khi hừng đông tới, đã không còn thấy bóng dáng nó đâu nữa.

Hắn thờ phào nhẹ nhõm, xoay người, lúc đang định kêu to lên một tiếng, bỗng nhiên hắn khẽ giật mình, hóa ra trong căn phòng lúc này đã không còn thấy bóng dáng con A Thỏ đâu nữa.

Trong vô thức, Lục Trần nhìn về hướng cửa phòng, chỉ thấy cửa phòng vẫn đang đóng chặt, tuy rằng sau con đại chấn đêm qua, căn phòng này cũng bị hư hại đáng kể, trên mấy bức tường cũng đã thấy có mấy khe hở xuất hiện, nhưng tóm lại là vẫn không có chỗ nào bị sụp đổ cả.

Lục Trần cau mày, cất tiếng kêu A Thỏ vài lần, nhưng mãi vẫn chẳng thấy nó đâu. Hắn cảm thấy có chút kỳ quái, bèn tìm trong phòng một hồi, lập tức trông thấy phía sau căn phòng trong một góc trống, bị thủng một cái lỗ nhỏ, nhìn kích thước, nếu miễn cưỡng thì con A Thỏ cũng có thể chạy qua lọt.

không lẽ con chó kia chịu không nổi nên đã chạy thoát khỏi nơi này rồi sao?

Chỗ này đang bồi rồi, khắp nơi lại lộn xộn, không hiểu con chó đàn này đã bỏ chạy đến nơi nào rồi?

Lục Trần chợt im lặng nhìn về phía góc tường chỗ đặt cái chuồng chó, được một lúc, hắn mới đứng lên, đi đến cạnh cửa, mở cửa đi ra ngoài.

Sắc trời bỗng nhiên như ập xuống, trước mắt đột nhiên có ánh sáng chói lòa, thứ ánh sáng trắng chói lọi khiến Lục Trần phải nheo mắt lại, trong lúc đó, trong lòng hắn bỗng nhiên nổi lên ý nghĩ: Ánh sáng chẳng phải là vẫn giống như ngày thường sao, không hiểu sao đột nhiên hôm nay nó lại chứng mất như thế nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 122: Đã nuôi mập còn tham ăn

Dịch giả: MrChoe

Vụ đại chấn ở Núi Côn Luân, đã khiến cho từ trên xuống dưới trong phái trở nên vô cùng bừa bộn. Tuy nhiên nhờ vào sự chỉ đạo của chưong giáo Nhân Nguyệt chân nhân, cộng với sự góp sức của rất nhiều đệ tử ưu tú trong phái, nên thế cục Côn Luân phái cũng nhanh chóng ổn định trở lại, nhiều việc như cứu tế, sửa chữa và những việc vặt vãnh khác cũng nhất nhất được phân công rộng rãi mà không có một chút bồi rối nào.

Nhưng quả thật trận địa chấn lần này đã gây ra những ảnh hưởng rất lớn, nó khiến cho nhiều khu vực tường phòng bị đổ sập, tuy rằng thương vong bên trong Côn Luân phái không lớn như ở thành Côn Ngô dưới núi, nhưng điều khiến người ta đau đầu là tâm của trận địa chấn này lại nằm ngay ở chỗ sâu nhất trong rặng núi, cho nên rất nhiều khu vực sơn lĩnh bị lệch vị trí, sông ngòi cũng thay đổi cả dòng chảy, bởi vậy đã gây ra những hậu quả vô cùng phiến toái.

Trong số đó, Dưới dược viên Lưu Hương Phố, khu vực quan trọng nhất của Bách Thảo Đường phái Côn Luân, là một trong những khu vực gặp tai họa nặng nhất.

Vốn dĩ là một khu dược viên bằng phẳng, nay lại xuất hiện rất nhiều khe nứt cực lớn, đồng thời khắp nơi bây giờ là các đồng đất có hình thù kỳ quái, đó là do trong tai kiếp tối hôm qua, các tầng địa chất bị những luồng lực cực lớn đè nén dồn lên mà thành.

Dưới hậu quả như thế của trận thiên tai, vô số những thiên tài địa bảo, linh thảo trân quý trong Lưu Hương Phố đều bị tổn thất vô số, từng mảng lớn những mảnh đất trong dược viên bị hư hại nghiêm trọng, rất nhiều linh thảo không phải bị hao tổn do đứt gãy, mà là do các loại quả, lá bị rụng xuống đất, sau đó toàn bộ đều bị nham thạch đất cát lật lên chôn lấp cả vào trong đất bùn. Cái xui xẻo nhất chính là, những loài linh thảo sinh trưởng ngay phía trên những cái khe đất sâu không thể lường nổi kia, khi tai kiếp qua đi cũng không còn thấy bóng dáng nó đâu nữa, cũng không biết là đã rơi đến chỗ nào rồi.

Thời điểm hiện tại, trong Côn Luân phái từ cao xuống thấp hết thấy đều đang bán loạn, các đường khẩu khác ai cũng có phiền phức của riêng mình nên chẳng ai rảnh rỗi mà quan tâm đến sự tình ở Lưu Hương Phố, dưới trường Bách Thảo Đường lại chia ra rất nhiều khu vực khác nhau nữa nên nhân thủ tạm thời chưa đủ, trong phái cũng không có bao nhiêu người đến hỗ trợ nơi này, vì vậy trước mắt họ chỉ có thể tập trung che chở cứu giúp ở chỗ sâu nhất trong Lưu Hương Phố nơi đang có những thiên tài địa bảo cực kỳ quý giá có giá trị liên thành cực cao mà thôi. Còn khu vực bên ngoài này, tạm thời chẳng còn ai thêm quan tâm đến nữa.

Vào lúc hừng đông, Chó đen A Thỏ đi tới khu Thảo Viên bên ngoài Lưu Hương Phố. So với ngày thường, khu vực này vốn được phòng vệ nghiêm mật nhưng nhìn tình trạng hiện tại thì xem ra vô cùng hồng бет, những bức tường rào dựng đứng cao vút mặc dù không hoàn toàn bị đổ sụp tất cả, nhưng hết thấy đều đã bị đổ vỡ thành những lỗ hổng nham nhở, khiến cho những bức tường tuy là còn đó nhưng gần như chẳng khác gì là không có.

Từ những cái lỗ hổng kia ai cũng có thể đi vào được, tình cảnh phía bên trong Thảo Viên cũng thật là thê thảm, bùn đất bị đùn cả lên, cỏ cây nghiêng sụ, tựa như một mảnh đất hoang, hơn nữa nhìn thoáng qua cũng chẳng thấy có một bóng người nào trong đó.

A Thổ từ trong một bụi rậm thò đầu ra mà nhìn quanh một hồi, chốc chốc lại nhìn về phía khu núi rừng xa xa một cái, đó chính là nơi lúc bình thường, có một con trâu xanh trốn ở đó mà nhìn trộm khu Lư Hương Phố bên này, với những động tác cùng thần sắc rất kỳ quái.

A Thổ đứng tại chỗ suy nghĩ trong chốc lát, sau đó rón ra rón rén chui qua cái lỗ hổng chạy thẳng vào trong Thảo Viên.

Vào được bên trong Thảo Viên, mùi linh dược thơm mát trong không khí kia so với bình có vẻ đột nhiên nồng đậm hơn không ít. Nguyên nhân hẳn là do những cây linh thảo ở đây đã bị bẻ gãy nên mùi của chúng nhanh chóng phát tán hết ra mọi nơi.

Trong tình cảnh có phần thật thê thảm

A Thổ cẩn thận nhìn quanh bốn phía một hồi, xác định đích thực rằng không có người nào ở gần đó, nó mới bắt đầu dò dẫm tiến về phía trước, vừa nghe ngóng đánh hơi như đang tìm kiếm một cái gì đó ở nơi này.

Trong dược viên ở khu Thảo Viên Lư Hương Phố, dĩ nhiên chỉ toàn là linh thảo.

Cho nên A Thổ chưa chạy được bao lâu, đã trông thấy những thứ linh thảo cực kỳ trân quý, nhưng hiện tại phần lớn chúng đã bị chôn vùi trong đất bùn, nếu không phải là bị đứt gãy thì cũng là loại đã hư nát. A Thổ xem xét kỹ, tựa hồ cũng không hài lòng lắm, nên lại tiếp tục bước về phía trước.

Bên trong Thảo Viên rất yên tĩnh, nhưng thời gian trôi qua, bỗng nhiên xuất hiện một số loài chim chóc từ bốn phía trong núi rừng bay tới, chúng ngày thường đối với các loại linh thảo ở đây vốn trông ngóng đã lâu, chỉ mong được bay đến mà ăn cho thỏa thích, nên tính ra có vẻ như trận đại chấn này đối với những loài chim thú động vật trên núi Côn Luân mà nói, cũng không phải là một sự tình quá hỏng hóc.

A Thổ nhìn mấy cây linh thảo gãy đầu, bên cạnh đang có mấy con chim đang ra sức mổ, ánh mắt nó toát ra vài phần khinh bỉ, nó bèn hướng về phía lũ chim "Gâu gâu gâu" sủa lên vài tiếng, lập tức cả đám chim kia cả kinh bay lên, mỗi một lát sau mới lại đậu xuống tiếp tục mổ.

A Thổ đắc ý quay đầu lại, tiếp tục đi vào phía sâu hơn trong Thảo Viên.

Vừa đi tới phía trước một chút, mùi thơm thoang thoang trong không khí bỗng nhiên đã nồng đậm hơn so với trước một chút, A Thổ như cũng cảm thấy điều này, nó cảm thấy hưng phấn hơn, nhìn quanh hai bên, chân bắt đầu chạy chậm lại, cũng không lâu lắm, trước mắt nó đã xuất hiện một gò đất nhỏ vừa mới được ai đó vun bồi lên mà thành, A Thổ liền một bước nhảy tới, lập tức cảm thấy trước mắt rộng mở trong sáng, phía dưới gò đất nhỏ kia là một mảnh đất bằng phẳng không hề bị hao tổn chút nào, chỉ thấy cỏ xanh mon môn rất là tươi mát, đặc biệt, ở chỗ trung tâm mảnh cỏ xanh này, còn có một cây linh thảo không giống bình thường, cành lá xanh biếc, trên đầu mọc ra chín hạt óng ánh sáng long lanh, từng đợt, từng đợt mùi hương nồng đậm tỏa ra ngay giờ ở khu vực này, chính là từ cây linh thảo này phát ra.

A Thổ nhếch miệng, hai mắt tỏa sáng.

※※※

Ngày hôm nay, cho đến buổi chiều giờ Thân, tình hình trên núi Côn Luân cơ bản là đã an định lại rồi, Bách Thảo Đường cũng bắt đầu điều động nhân lực, triệu tập rất nhiều người kể cả các đệ tử tập dịch tới Lư Hương Phố bắt đầu cứu giúp linh thảo.

Lục Trần đương nhiên cũng ở trong số đó, lúc hắn theo dòng người đi vào Thảo Viên, chứng kiến thảm trạng trong dược viên cũng lú cả lưỡi không nói nên lời, khi nghĩ đến giá trị của những loại linh tài linh thảo bị hao tổn kia, thì tính ra Bách Thảo Đường chắc chắn đã bị lỗ thâm cả vào vốn gốc mất rồi.

Được phái tới để chỉ huy đám cứu tế này chính là một vị tu sĩ Kim Đan trong Bách Thảo Đường, tên là Lâm Thịnh, thoát nhìn đây là một người đàn ông trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi.

Năng lực làm việc của người này rất cao, chỉ huy dứt khoát, ba hay hai việc cùng lúc cũng an bài một cách thỏa đáng, trước hết là sai tất cả đệ tử tập dịch chuyên bồi dưỡng linh lực đi xem xét linh thảo mà bản thân mình phụ trách trong linh điền xem bị hao tổn đến mức độ nào, nếu có thể cứu chữa thì lập tức cứu ngay, cứu không được thì trở về báo lại tình hình cụ thể; mặt khác các đệ tử Luyện Khí, đệ tử Trúc Cơ, theo cùng thì ưu tiên đi xung quanh chữa trị trận pháp, tu sửa lại tường cao hàng rào, đồng thời xua đuổi những loài chim tước dã thú đang lợi dụng tình thế mà vào ăn vụng linh tài trong linh điền, tận lực giảm bớt tổn thất được chỗ nào hay chỗ đấy.

Kể từ lúc đó, mỗi người đều có chuyện để làm, Lục Trần cũng hướng về phía mảnh linh điền của mình đi tới, nghĩ thầm lo cho cây Hồng Phách Sâm kia không biết có tránh được kiếp nạn này hay không, vạn nhất không may không tránh được, chỉ e là Tô Thanh Quân vốn rất coi trọng cây linh thảo dị thường này sẽ buồn bực đến chết mất thôi.

Một đường tiến thẳng, nhanh chóng vượt qua rất nhiều bờ ruộng cong vẹo cùng với nhiều rất nhiều hố sâu cũng như mô đất bị đùn lên, cuối cùng Lục Trần cũng chạy tới bên cạnh mảnh linh điền của mình, thoát nhìn, chỉ thấy địa thế ở đây vẫn bằng phẳng, rất nhiều Tham Thảo xanh biếc còn mọc xanh tươi mon môn, Lục Trần trong nội tâm liền cảm thấy có phần vui vẻ.

Nhưng ngay lập tức hắn bỗng nhiên biến hẳn sắc mặt, bước tới vài bước, ngác nhiên nhìn về phía trung tâm mảnh linh điền, chỉ thấy ở chỗ trung tâm linh điền kia, vốn là nơi gieo Hồng Phách Sâm thì nay chỉ còn lại một cái hố to, Hồng Phách Sâm dĩ nhiên đã không cánh mà bay!

"Cái này..." Lục Trần nhất thời yên lặng, sau đó nhú mày ngồi xổm xuống bên cạnh hố đất, thoát tiên hắn nhìn vào bên trong cái hố đất đen, chỉ thấy chất

đất vẫn còn rất mới và ẩm ướt, tựa hồ như vừa mới bị bới ra cách đây không lâu, trong đất bùn còn sót lại một vài mảnh như vụn cây màu trắng. Đó là phần rễ còn sót lại dưới mặt đất của cây Hồng Phách Sâm, rất nhiều chỗ là bị trực tiếp kéo đứt, lúc này vẫn còn có thể thấy từ trong những cái rễ cây ấy từ từ rỉ ra một thứ dịch lỏng màu trắng nhạt, bốc mùi kỳ dị.

"Chẳng lẽ là bị trộm à?" Lục Trần nhủ thầm trong bụng, ánh mắt lập tức nhìn ra xung quanh, gần như không cần tốn nhiều sức lực, hắn đã tìm ra được một ít dấu vết khả nghi ngay trên mảng cỏ bên cạnh.

Đó là những dấu chân mang theo đất đen, giẫm trên cỏ xanh, nên không dễ làm người khác chú ý, nhưng nhìn kỹ vẫn có thể nhận ra phương hướng tẩu thoát, thông từ Thảo Viên Lưu Hương Phố ra thẳng bên ngoài khu núi rừng.

Lục Trần nhích sang bên cạnh vài bước, ánh mắt rơi vào mấy cái dấu chân ngay bên cạnh cái hố đất kia, trông hình dạng, độ mạnh yếu cùng kích thước, thì dường như trong bốn cái dấu chân ấy có một cái không bình thường, nó có vẻ nhẹ và nông rất nhiều so với những dấu chân còn lại, hình như là con thú này... bị què mất một chân thì phải?

Thần sắc trên khuôn mặt Lục Trần bỗng nhiên trở nên có chút cổ quái.

Hắn đứng thẳng người lên, nhìn nhìn xung quanh, thấy có vẻ tạm thời vẫn chưa có người nào chú ý tới nơi này, sau đó lại cúi đầu nhìn những dấu chân mà kẻ trộm thuốc kia lưu lại, càng nhìn càng lắc đầu, trong miệng mắng một câu: "Ngu xuẩn, sớm biết như vậy lúc trước ta làm thịt hàm cách thủy mì ăn cho rồi!"

Hừ lạnh một tiếng, sắc mặt Lục Trần xem ra có vài phần căm tức, định rời khỏi đây, nhưng chỉ đi được vài bước, hắn bỗng nhiên lại tự mắng thầm một câu, sau đó liền xoay người lại đi đến bên cạnh hố đất, nhìn xung quanh rồi ho khan một tiếng, hướng đến bên cạnh đồng đất dùng chân quét một đồng bùn đất lớn xuống dưới, khiến dấu vết trong hố đất kia bị che đi hơn nửa.

Ngay sau đó, hắn lại theo dấu chân trên mặt đất, dùng lòng bàn chân giẫm lên bốn phía, lập tức chỉ còn thấy toàn là đất đen, phủ lên cả những dấu chân cổ quái kia.

Làm xong, Lục Trần lắc đầu, lại hướng về khu Thảo Viên đằng trước, trở về bẩm báo lại tổn thất, đồng thời trong miệng thấp giọng lẩm bẩm nói một mình, âm thanh rất nhỏ, tựa như chỉ nói cho bản thân hắn nghe mà thôi.

"Hừ, nuôi cho mập thây như thế còn đi ăn trộm!..."

※※※

Treo non băng rừng lộ suối, một đạo thân ảnh màu đen đang khoan khoái chạy băng băng trong dãy núi Côn Luân vừa mới qua con đại chấn mà chạy thẳng về phía trước.

Miệng A Thổ ngậm một cây nhân sâm cực lớn, trên rễ cây sâm ấy vẫn còn dính đầy bùn đất, trên đỉnh cây nhân sâm vẫn còn mang theo chín quả màu hồng đang đong đưa, tung bay trong gió núi, như một lá cờ báo tin thắng lợi.

Nó cứ thẳng một đường mà chạy tới, dường như ngày hôm nay nó bỗng nhiên có sức khỏe khác thường, một đôi mắt chó sáng ngời có thần, lấp lánh tỏa sáng, như đang tràn đầy hy vọng vào tương lai, vào thứ gọi là "Cuộc sống của một con chó".

Chạy chạy, rồi lại chạy, cuối cùng nó cũng thấy được Cầu Đầu sơn, ngay bên dưới tòa núi này đã từng là nơi hội tụ của vô số các loại tiên cầm thú kỳ dị.

Nhưng thật Kỳ quái, hôm nay lại không còn trông thấy tất cả động vật ở đây nữa rồi, thoát trông Cầu Đầu sơn còn có chút tĩnh lặng khác thường, A Thổ kinh ngạc dừng bước, nhìn ra xung quanh một cái, nhận ra đúng là tất cả tiên cầm dã thú đều đã rời khỏi đây rồi, duy chỉ có ở trên đỉnh núi Cầu Đầu sơn kia, có vẻ như vẫn còn một thân hình cao lớn đang nằm sấp, yên tĩnh mà ngủ say.

A Thổ lập tức cảm thấy vô cùng hưng phấn, ra sức chạy thẳng lên núi, cái chân sau cà nhấc của nó khiến cho nó khi có hết sức chạy vừa có chút vất vả nhưng cũng có chút buồn cười, tuy vậy nó hoàn toàn mặc kệ, cứ như vậy một đường chạy thẳng lên đỉnh Cầu Đầu sơn.

Trâu xanh nằm ở chỗ đó, hai mắt híp lại, khi A Thổ đến, nó vẫn không có một chút phản ứng nào, có vẻ như vẫn còn đang ngủ say.

A Thổ dè dặt bước tới, chậm rãi đem củ sâm cực lớn ngậm trong miệng đặt trước đầu con trâu xanh, sau đó lập tức lui về phía sau một bước, nhìn trâu xanh, cái đuôi lay động vài cái.

"Gâu! Gâu Gâu!"

A Thổ hướng về phía trâu xanh kêu lên vài tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 123: Hốc cây giấu tang vật

Dịch giả: MrChoe

Lúc này, ngay tại lối vào Thảo Viên, Lục Trần đã nhìn thấy một Tô Thanh Quân đang đứng đấy, thân vận thanh y quần vải, lưng đeo trường kiếm, tướng mạo trẻ trung xinh đẹp, như một đóa hoa đang nở rộ trong núi sâu, khiến ánh mắt mọi người, ai cũng không tự chủ được phải ngược lên nhìn nàng một cái.

Lúc này nàng đang đứng ngay bên cạnh Lâm Thịnh. Chú tâm lắng nghe từng đệ tử tạp dịch đang vội vàng đến hồi báo tổn thất cũng như tình trạng công việc của mình cho hắn. Dù rằng sau trận tai kiếp, người người tới lui bận rộn, nhưng vẫn có rất nhiều các nam đệ tử trẻ tuổi thỉnh thoảng vẫn trộm nhìn về phía nàng, tất cả bọn họ đều hận là không thể đứng ở trước mặt nàng lâu thêm một vài khắc nữa, vì chỉ cần được cận kề nàng dù chỉ thêm một chút thời, đối với họ cũng là tốt lắm rồi.

Ở nơi đây, mỗi người đều có nhiệm vụ để làm, loay hoay bận rộn tới lui đến độ chân như không chạm cả vào đất, vậy mà Tô Thanh Quân lại đứng yên một bên, không nói lời nào cũng chẳng làm việc gì, nên thoạt trông có chút khác thường, nhưng có vẻ như tất cả mọi người khi đi ngang qua thấy cảnh đó cũng đều cảm thấy rất bình thường, chẳng ai có nửa lời dị nghị gì, có thể là do người ta không có thời gian để nhiều chuyện, hoặc cũng có thể là đại đa số mọi người đều cảm thấy rằng "đẹp có quyền".

Đến phiên Lục Trần, lúc hắn đi tới trước người Lâm Thịnh, thấp giọng báo danh tính cùng vị trí linh điền, Tô Thanh Quân đứng ngay bên cạnh đấy, ánh mắt cũng lập tức chú mục vào khuôn mặt Lục Trần.

Lâm Thịnh lật một cuốn sách trong tay ra, gật đầu nói: "Chỗ của ngươi đang trồng là loài Hồng Phách Sâm, tình hình như thế nào rồi?"

"Không thấy nữa rồi" Lục Trần thành thật đáp.

"Không thấy nữa sao?" Lâm Thịnh nhíu mày hỏi lại, Tô Thanh Quân đang đứng bên cạnh, sắc mặt cũng lập tức chìm hẳn xuống.

"Ừ, không còn thấy nó đâu nữa rồi." Lục Trần lặp lại thêm một lần rồi lại tiếp "Lúc ta đi tới kiểm tra, thì ở mảnh linh điền đó, không có cái gì bị hư hao cả, nhưng phía bên trong ruộng, cây Hồng Phách Sâm kia lại đã không cánh mà bay mất, chỉ còn thấy một cái hố đất có vẻ như mới vừa bị đào lên."

Nói đến đây, Lục Trần dừng lại một chút, dường như trầm ngâm một lát, sau lại nói: "Ta thấy bên trong linh điền có mấy dấu chân dã thú mờ hồ không rõ là giống gì, có thể là con địa chồn đêm qua đã khiến cho các bức tường cao xung quanh cùng với trận pháp phòng ngự bị tổn hại nghiêm trọng, nên những con súc sinh kia mới tiến vào trộm đi mất."

Lâm Thịnh "Hừ" một tiếng, sắc mặt vô cùng khó coi, cầm lấy bút lông trong tay quẹt lên trên cuốn sách kia một đường, ngay lập tức Lục Trần liền thấy, dòng chữ Hồng Phách Sâm trên đó đã biến đâu mất rồi.

Động tác này là có ý nghĩa ra sao, Lục Trần đương nhiên hiểu rõ, đồng thời hắn cũng nhìn thấy ở trên cuốn sách kia rõ ràng đã có thêm năm sáu vết bút tương tự như vậy nên không khỏi có chút ngờ ngác, kinh ngạc nói trong vô thức: "bị trộm nhiều đến vậy sao?"

Lâm Thịnh định nói gì đó với hắn nhưng lại thôi, có vẻ như chợt nhớ tới thân phận của mình so với tên đệ tử tạp dịch nhỏ bé trước mắt này thật sự là cách biệt một trời một vực, nên chẳng muốn nhiều lời, chỉ phát phát tay một cái nói: "Bây giờ ngươi cứ đi ra chỗ mấy bức tường cao đẳng kia phụ giúp tu sửa đi, trước khi trời tối nhất định phải lấp hết những lỗ hổng lại."

Lục Trần đáp một tiếng, xoay người lui ra, lúc đi ngang qua người Tô Thanh Quân, bước chân của hắn bỗng ngừng một chút, thoáng nhìn qua nàng.

Sau đó hắn nhún vai, hai tay buông thõng, miệng nở một nụ cười bất đắc dĩ với nàng.

Tô Thanh Quân xem ra tuy rằng thần sắc không vui, nhưng cũng không hề có ý đem sự tức giận này trút vào người Lục Trần, chỉ khẽ gật đầu với hắn một cái, cũng không nói gì thêm, sau khi im lặng một lúc, đã lập tức xoay người rời khỏi nơi đó.

Lục Trần nhìn theo bóng lưng xinh đẹp kia dần đi xa, lắc đầu mấy cái, sau đó trở về chỗ mấy bức tường cao của Thảo Viên, nhận lấy nhiệm vụ tu bổ tường thành. Hắn vừa nhặt mấy khối gạch trên mặt đất, vừa thấp giọng tự nhủ: "Trẻ tuổi xinh xắn cũng là một lợi thể, chẳng cần phải đi chuyển gạch."

※※※

Sau khi bầu trời tối đen mọi người cũng lũ lượt trở về nhà, như loài chim thú cứ chạng vạng tối là tự khắc biết quay về tổ, quy củ này trong một danh môn năm ngàn năm như Côn Luân phải cho đến giờ vẫn được phát huy vô cùng nghiêm túc, dù cho có trải qua một cơn đại chấn to như vậy cũng không có thể làm thay đổi môn quy đã được truyền thừa từ xưa đến nay của giáo phái này.

Một cái bóng đen từ trong màn đêm lén lút chạy ra, bộ dáng tuy khập khiễng nhưng động tác rất nhanh nhẹn, chạy thẳng đến bên ngoài căn phòng của Lục Trần, trước tiên nó nằm chờ ngay cửa phòng một lúc, sau một hồi nó nhận ra trong phòng có ánh sáng nhưng không có người ra mở cửa, nó mới ngử ngử thăm dò xung quanh căn phòng, quả nhiên là ngày hôm nay tất cả mọi người đều lo chú tâm làm chuyện khác, nên chẳng ai bận tâm nghĩ đến chuyện sửa chữa phòng ốc.

Mà cái chuông chó nhỏ kia vẫn còn đó.

Bóng đèn lập tức cao hứng, co đầu rút cổ phóng thẳng vào bên trong.

Chỉ là không chờ cho nó thả lỏng thân mình được một khắc nào, thì đột nhiên chỉ cảm thấy xung quanh có tiếng gió vù một cái, sau đó trước mắt liền tối sầm lại, một vật tựa như một cái túi ập xuống, đã bọc gọn cái đầu của nó vào trong, ngay sau đó quét một cái liền bao trọn lấy cả thân thể nó, chỉ nghe có tiếng người mắng: "Vậy mà còn dám trở lại à, hôm nay dứt khoát ta phải hầm cách thủy ăn thịt mày mới được!"

"Gâu gâu gâu gâu..." Từ trong bao vải truyền ra một tràng âm thanh gào thét giận dữ, xem ra con chó đen kia đang rất là căm tức phần nộ.

Lục Trần vẫn đứng yên đấy, mỉm cười ném túi kia xuống mặt đất, lại thuận chân đá cho một cái, nói: "Mày cũng giỏi lắm, học được ở đâu cái thói ăn trộm này vậy."

Trên mặt đất cái bao vải to vụn vụn lăn lộn liên hồi, qua một hồi lâu con A Thổ mới từ bên trong giấy dựa bò ra, sau đó nổi hứng mà kêu to hai tiếng, toàn thân rung lắc một hồi, ngay lập tức chỉ thấy một đồng tro bụi bay lên mù mịt.

"Ầy ầy ầy..." Lục Trần dùng tay vung vẩy trong không khí, có chút tức giận nói, "Đừng vung vẩy lên nữa, ngày hôm nay mày đã đi đến nơi nào mà trên người toàn là đất thế kia vậy hả?"

A Thổ "Gâu gâu" kêu một tiếng.

Lục Trần nhìn nó, miệng cười cười, rồi đột nhiên cong hông lại khẽ vươn tay ra một cái, đã chớp ngay được vào cổ con A Thổ xách lên. A Thổ ra sức giấy dựa trên tay hắn, không ngớt kêu to, miệng còn nhe ra những cái răng nanh trắng bóng đầy ý đe dọa, chỉ nghe tiếng Lục Trần nói:

"Còn há mồm ra nữa là ta hầm cách thủy ăn thịt ngươi liền đấy."

A Thổ lập tức ngậm ngay miệng, khép răng lại, nửa khe hở trên cũng không còn thấy nữa.

Lục Trần "Hừ" một tiếng, đặt nó lên trên giường rồi ngồi xuống, chắn ngang cái đầu chó, nhìn chăm chăm vào mắt nó mà hỏi: "Nói, ngươi đến được viên Lưu Hương Phổ trộm được bao nhiêu thứ rồi?"

A Thổ lắc đầu liên tục, thần sắc vô cùng quả quyết!

"Nói hầm cách thủy của ta không biết là để ở chỗ nào rồi ấy nhỉ?"

"Gâu!"

A Thổ đã quyết định thật nhanh, kêu to một tiếng rồi từ trên giường nhảy xuống, nhìn Lục Trần với cái đuôi dao động không ngừng, sau đó chân chó duỗi ra, chỉ chỉ vào chỗ bên dưới đáy một cái bàn.

"Hả?" Lục Trần có chút hồ nghi nhìn con chó đen kia một cái, rồi bước tới đẩy cái bàn ra, nhìn kỹ, quả nhiên thấy bên dưới cái bàn trong một chỗ khuất trên mặt đất, có vẻ như có một khoảng đất màu sắc khác hẳn so với màu đất ở khu vực xung quanh.

Lục Trần nhìn A Thổ, A Thổ ngồi xổm ngồi ở bên cạnh hắn, lè lưỡi ngoắt ngoắt cái đuôi, hai cái mắt chó tỏa sáng lấp lánh.

Nghĩ một lúc, Lục Trần bèn nhấc tay lên, trong tay đã xuất hiện một thanh đoản kiếm màu đen, cũng không quan tâm bảo kiếm có khả năng bị hư hay không, một nhát cắm thẳng xuống mặt đất, lập tức chỉ thấy bùn đất bay tứ tung, cũng không mất quá nhiều thời gian, hắn đã đào ra một cái hố nhỏ, bên trong đất hắn tìm thấy một cành hoa, phía trên có một đóa hoa màu vàng ố.

Vừa mới cầm đóa hoa quái dị màu vàng ố này từ trong đất ra, lập tức một mùi hương hơi thoai khó tả cực kỳ quái dị tỏa ra khắp nơi, một mùi hương khó chịu như muốn bóp nghẹt hơi thở trong cổ họng người ta lại.

Lục Trần chăm chú nhìn cành hoa một lúc, lập tức "Hừ" một tiếng, nói: "'U Tuyền Quỷ' mắt ngươi cũng không phải tệ, cũng biết lựa ra vật cở này để trộm!" Nói đoạn hắn lại ngẩng đầu, tròn trừng nhìn A Thổ, hỏi tiếp: "Còn gì nữa không?"

A Thổ lại lúc lắc tựa như đang lắc đầu.

"Nồi của ta..."

"Gâu!" cái chân A Thổ lại duỗi ra, chỉ về hướng bên dưới cái giường đệm.

"Cạn lời với con chó..."

※※※

Cứ như thế hết chỉ lại đào một trận, trong căn phòng nhỏ lúc này khắp nơi chỉ thấy toàn vũng vối hổ, cuối cùng dưới ánh nến mờ đã thấy có tổng cộng sáu cây linh thảo được đặt ngay ngắn ở trên bàn.

"Ngồi xuống đây!" Lục Trần ngồi bên cạnh bàn, hướng về A Thổ quát to một tiếng, thần sắc vô cùng nghiêm trọng.

A Thổ liền chạy tới ngồi xuống bên chân hắn rồi dùng đầu cọ cọ vào chân Lục Trần.

Lục Trần sắc mặt vẫn không thay đổi, lạnh lùng chỉ vào A Thổ nói: "Người biết hôm nay người đã làm ra cái việc gì không?"

"Gâu..." hai tai A Thổ dựng thẳng lên, đầu khể nhể lên, xem ra có vẻ không hiểu lời chủ nó vừa nói.

"Lấy của công làm của tư, cái tên trộm cắp nhà người!" Lục Trần nhìn con chó đen với vẻ mặt xem thường, nói, "Ta Không thể tin rằng người lại là một con chó không biết xấu hổ như vậy."

"Gâu..." A Thổ sủa lên một tiếng.

Lục Trần "Hừ" một tiếng, sắc mặt đã trở nên hòa hoãn chút ít, đồng thời thanh âm cũng hạ thấp nói: "vụ hôm nay nếu chẳng may bị người trên núi Côn Luân nhìn thấy hoặc bị ai đó phát hiện ra người trộm cắp linh thảo, thì người chỉ có một con đường chết mà thôi, cả ta cũng không có cách nào cứu người được đâu, người có biết không?"

A Thổ rụt rụt đầu.

"Về sau không được làm như vậy nữa!" Lục Trần cau mày, ánh mắt có chút nghiêm khắc mà nhìn nó.

A Thổ do dự một chút, sau đó gật gật đầu, lại duỗi thân ra, đầu nhẹ nhàng cọ cọ vào đầu gối Lục Trần.

Ánh mắt Lục Trần chuyển qua nhìn những loại linh thảo linh tài giá trị không ít đang đặt trên bàn, chỉ nhìn sơ qua đã thấy gần như đều là loại có hai vân, thậm chí còn có một vị linh thảo trân quý ba vân, nên không khỏi cau mày nói: "Về những thứ linh thảo này, phải xử trí thế nào bây giờ đây..."

A Thổ nhảy lên một cái, chạy về hướng cửa phòng, sau đó nửa người chồm lên móc móc cái then cửa, xem chừng là định đi ra ngoài trả tang vật lại chỗ cũ, chợt nó nghe thấy có tiếng Lục Trần nói đằng sau:

"... Cát giấu trong căn phòng này cũng không an toàn chút nào."

A Thổ thân thể cứng đờ, như không tin vào tai mình, lại chạy trở lại, nhìn Lục Trần lắc lắc cái đuôi, trong đôi mắt chó lộ ra ánh nhìn "Tri kỷ", như muốn nói "Anh hùng ý kiến thật giống nhau!"

Lục Trần trầm ngâm suy tư một hồi, tự nhủ: "Hay là giấu hết vào nơi đó nhỉ, không thì lỡ bị người ta phát hiện ra những thứ linh thảo này, thì lại phiền toái nữa."

Sau khi đã quyết định chủ ý, hắn liền kéo cái túi trên mặt đất lại, hốt tất cả các linh thảo trên bàn vào, A Thổ ở đằng sau ngay bên cạnh hắn, liền đuổi hai cái chân trước ra, nằm sấp lên cạnh bàn, nhìn Lục Trần với ánh mắt tha thiết mong chờ. Hắn nhìn nó một cái, hỏi: "Người cũng muốn đi cùng à?"

"Gâu!"

"Được rồi, lại đây." Lục Trần vẫy vẫy tay.

A Thổ lập tức cao hứng chạy tới, thoắt cái đã nhảy lên trên người Lục Trần, Lục Trần mỉm cười, một tay nắm chắc cái túi, tay kia đột nhiên đề lên ngực, lập tức trời đất quay cuồng, quang ảnh thác loạn, sau một lát, bọn hắn đã ngã xuống bên trong một cái hốc cây thần bí và cổ xưa.

Lục Trần đứng thẳng người lên, đổ tất cả linh thảo từ trong bao vải kia ra, lần lượt từng cái một, đặt tất cả sang một bên, cho đến khi cảm đến cái cuối cùng, là một cành cây to cỡ cánh tay trẻ con, màu sắc trắng nõn, hình dạng giống như một cái ngó sen, hắn ngưng thần ngưng ngẩn một chút, lắc lắc đầu nói:

Là "Hắc Nê Ngẫu"... Thứ này không thể rời khỏi nước được, bằng không thì chỉ trong nửa khắc linh khí của nó liền tan hết mà hóa già cỗi ngay." Nói đoạn hắn quay sang nhìn A Thổ một cái, tức giận nói, "Loại đồ chơi này nằm sâu trong hồ nước, không hiểu rốt cuộc là người móc cái thứ này lên bằng cách nào nữa?"

Nói rồi cũng mặc kệ A Thổ phản ứng ra sao, hắn nhíu mày suy tư một lúc, như có vài phần do dự, cuối cùng hắn bèn cầm lấy cây Hắc Nê Ngẫu này đi thẳng tới trung tâm hốc cây, bên cạnh cái vũng nước nhỏ kia thả vào đó.

Cành Hắc Nê Ngẫu lẳng lẳng chìm vào trong nước không một tiếng động, lúc rơi xuống, nó tạo nên những gợn sóng cứ từng vòng từng vòng khuếch tán ra xung quanh, khiến hình ảnh khuôn mặt Lục Trần phản chiếu trong đó cũng bị nhiễu loạn đi, loáng thoáng trong đó, sâu trong đáy nước kia, một ngọn lửa màu đen thoát ẩn thoát hiện, dường như nó cũng đang run lên nhè nhẹ.

Sau một lát, Hắc Nê Ngẫu chìm vào bên dưới vũng nước nhỏ, nằm ngay bên cạnh đám lửa đen kia.

Sóng nước có phần nhộn nhạo, nhưng chung quy vẫn bình lặng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 2 - Chương 124: Dưới làn sương mù

Dịch giả: MrChoe

Việc xử lý những hậu quả sau cơn đại chấn trên Núi Côn Luân vẫn tiếp tục diễn ra hết sức khẩn trương, vì thế nên trên dưới núi rất nhanh đã an định trở lại, trước tiên bọn họ lo chăm sóc cho những người bị thương, kế đó là kiểm kê tổn thất sau tất cả những chuyện xảy ra vừa rồi.

Bách Thảo Đường trong Côn Luân phái là một trong các đường khẩu chịu tổn thất lớn nhất, trong đó khu dược viên Lưu Hương Phố vốn là nơi đang dùng để gieo trồng rất nhiều chủng loại linh thảo linh tài trân quý, trước trận thiên tai lớn như vậy, những loại linh thảo thân thể kiểu quý ấy càng bộc lộ ra vẻ yếu ớt khác thường, hầu như tất cả chúng đều không chịu nổi sự tàn phá của trận đại địa chấn kia.

Số lượng tổn thất tất nhiên là rất lớn, nhưng đến mức nào, thân là đệ tử tạp dịch như Lục Trần tất nhiên là không có tư cách để hỏi rõ, nhưng chỉ cần để ý rằng mấy ngày nay, một đám các chân nhân cao cấp của Bách Thảo Đường thường xuyên lui tới Lưu Hương Phố, trên mặt người nào người nấy như căng cứng, tựa hồ viết lên mặt mấy chữ “chớ tới gần tao”, thì đại khái cũng có thể đoán đúng một hai phần về mức độ tổn thất rồi.

Những ngày này tất cả các đệ tử Trúc Cơ, Luyện Khí, khi lui tới Bách Thảo Đường ai nấy cũng đều chỉ biết cảm như hén, đám ấy chỉ dám theo khuôn phép cũ mà làm việc, chỉ sợ vô tình đụng chạm phải những vị chân nhân kia thì rủi ro quả không ít. Ngược lại, về phía đám đệ tử tạp dịch bên dưới kia, thì công việc so với ngày thường lại nhẹ nhõm đi một ít, thứ nhất là do dược viên bị hủy hoại rất nhiều cho nên mọi người tạm thời không có việc gì để làm, thứ hai là các đệ tử tiểu đầu mục ngày thường vẫn giám thị họ, hôm nay được gọi đi dạy bảo hồi hạn suốt, nên bọn họ chẳng ai còn tâm trí đâu mà quan xem bọn hắn làm cái gì gió gì ở chỗ này nữa.

Lục Trần cảm thấy khoảng thời gian này quả rất không tệ.

Từ lúc sáng sớm, hắn và A Thổ đi ra ngoài cùng một lúc, nhưng ngay sau đó con chó kia thoát cái đã chạy đi chơi đầu mất, không còn thấy bóng dáng đâu nữa, nên hắn một mình đi vào “Thảo Viên” Lưu Hương Phố, tất nhiên chỉ là đến cho có lệ mà thôi, vì trong “Viên” vẫn chẳng có một loại “Thảo” nào cả, bởi lẽ tình trạng nơi này vẫn như cũ, vẫn chẳng có việc gì để làm cả.

Từ trước đến nay trong Côn Luân phái lúc nào cũng o ép bóc lột đệ tử tạp dịch rất nhiều, nên thời gian nhàn nhã như vậy quả thật là rất hiếm khi xảy ra.

Tâm tình Lục Trần rất tốt, đi lại lang thang nhiều chỗ, dù sao thì lúc này cũng không có những tiểu đầu mục kia trông coi ở đây nữa, nên hắn tự do vô cùng. Hắn cứ như vậy thông thả đi thẳng về phía trước, chốc chốc lại dừng bước chào hỏi xã giao vài câu với người quen ven đường, cho đến khi qua tới mảnh linh điền của Hạ Trường Sinh, hắn nhìn thấy Hạ Trường Sinh ngồi trong linh điền có vẻ như đang rất ủ rũ.

Lục Trần đi qua bắt chuyện, hỏi: “Người làm sao vậy, sao buồn bã ỉu xìu như thế?”

Hạ Trường Sinh thở dài, nói: “Ta đang trồng “Thạch Toán” mà nay không còn thấy nữa rồi.”

Lục Trần ngạc nhiên một chút, đối với loại “Thạch Toán” kia, hắn cũng có hiểu biết chút ít, thứ này là một loại linh thảo hai vân, dược lực tràn đầy, thường được dùng để chế luyện ra rất nhiều loại linh đan, vì thế công dụng của nó là không hề nhỏ. Đặc điểm lớn nhất để nhận biết loại linh thảo này là lúc nở hoa, trông nó cực kỳ hoa lệ, nghe nói rằng ở hải ngoại cũng có trồng loại này, đã thế nó còn được đặt cho một cái tên nghe khá là đặc biệt và cũng rất uy phong, tuy có chút khó đọc, nhưng cụ thể là tên gì thì Lục Trần cũng không nhớ rõ, còn ở vùng Thần Châu hạ thổ này, giới Tu chân Trung thổ lại đặt cho nó một cái tên chất phác cứng rắn như vậy.

Lục Trần mỉm cười vỗ vai Hạ Trường Sinh, nói: “Ta còn tưởng rằng là chuyện gì, lần này là do thiên tai, trách nhiệm cũng không phải là đổ hết lên đầu người, không cần phải lo lắng nhiều như vậy, vừa vặn còn được nghỉ ngơi thêm mấy ngày. Chút nữa trên Bách Thảo Đường tự nhiên là lại sắp xếp xuống một giống linh thực mới, chúng ta cứ thế dụng tâm mà nuôi trồng lại là được rồi.”

Hạ Trường Sinh cười khổ một cái, lắc đầu nói: “Ta không phải buồn vì việc đó, lúc trước ta vốn là đang trồng được loại Thạch Toán này vô cùng tốt, sắp có thể gặt hái được rồi, cứ đoán chắc là sẽ được ban thưởng không ít, thế mà bây giờ toàn bộ đều hỏng hết rồi.”

Hắn thở dài một tiếng, trên khuôn mặt lộ đầy vẻ đau buồn, nói: “Ta chỉ là muốn làm việc cho thật tốt, qua đó, từng bước trọng chấn lại danh dự gia đình, nhưng sao mà cái gì cũng gặp khó khăn như vậy, chẳng lẽ ngay cả ông trời cũng muốn đối nghịch với ta sao?”

Lục Trần nhất thời cũng không phản bác gì được, nhìn bộ dáng phiền muộn thống khổ như vừa chui đầu vào ngõ cụt của Hạ Trường Sinh, cuối cùng hắn cũng chỉ biết tiện lợi vỗ vỗ vai gã, tùy tiện an ủi vài câu, rồi rời đi.

Sau khi đã đi rất xa chỗ đó, hắn bất chợt quay đầu nhìn lại một cái, từ xa vẫn còn nhìn thấy một bóng người đang cúi đầu ngồi trong linh điền, phảng phất như có gánh nặng ngàn cân vô hình nào đó đang đè nặng lên vai gã, khiến cho Hạ Trường Sinh trông có cảm giác như mãi vẫn không thể đứng thẳng lên nổi.

※※※

Thời gian cứ như vậy từng ngày từng ngày trôi qua, thiên tai tuy rằng đáng sợ, nhưng sức lực lượng con người khi đồng lòng chung sức thì cũng cỏi và mạnh mẽ hơn nhiều. Những Quy củ và nhịp sống thường nhật cũng dần khôi phục lại, trong Bách Thảo Đường cũng nhanh chóng bắt đầu phát triển thêm

người xuống chinh đồn sửa sang lại các nơi bị hư hại, cũng như phát ra các hạt giống linh thực hay giống cây mới xuống một lần nữa, thời gian nhàn nhả của đám đệ tử tập dịch xem như chính thức chấm dứt.

Bắt chợt nhìn về phía xa xa trong dãy núi Côn Luân sừng sững, ở chỗ sâu trong rừng núi, nơi bị mây mù quanh năm che phủ, vào những lúc tiết trời trong xanh còn có thể miễn cưỡng trông thấy được bóng dáng một phần của bốn ngọn kỳ phong như đang treo lơ lửng giữa trời cao, nơi đây chính là nơi mà tất cả những con người đang cố gắng làm việc trong ngọn núi này, ngày đêm mơ tưởng được một lần đặt chân đến.

Chỗ đó nhất định là tiên cảnh rồi.

Chỗ đó nhất định là một vùng đất tốt đẹp nhất trong cuộc sống này.

Lúc hùng đông, mây mù bốc hơi, tiên khí vờn quanh, thế nhưng lúc bầu trời tối đen lại mà sương mù vẫn như trước, không hề tiêu tan đi chút nào, khu vực kia vẫn được gọi là Thiên Khung Vân Gian, một nơi tốt đẹp và lúc nào cũng ẩn chứa nhiều sự thần bí.

Giờ Tý qua đi, chính là thời gian trong núi Côn Luân cấm đi lại ban đêm, không người nào còn dám đi lại bên ngoài phòng, ngoại trừ đội ngũ đệ tử thủ vệ trực đêm, thỉnh thoảng vẫn đi tuần qua các nơi trên đường núi. Nhưng ngay cả những đệ tử thủ vệ kia cũng không dám bén mảng tới gần khu vực thâm sâu lúc nào cũng phủ đầy sương mờ kia, vì đây là vùng cấm địa nghiêm mật nhất trong Côn Luân phái.

Nếu như nói trong bốn ngọn kỳ phong Thiên Khung Vân Gian ngoại trừ hai nơi bên ngoài đã bị hai vị Hóa Thần chân quân chiếm được, thì hai tòa kỳ phong còn lại vẫn có thể làm nơi cho các vị Nguyên Anh chân nhân vào tu luyện, nhưng ngay phía dưới Thiên Khung Vân Gian lại là khu vực cấm địa, quanh năm sương mù nồng đậm không tiêu tan, mà theo quy củ thì ngay cả những vị Nguyên Anh chân nhân cũng không được bước chân vào.

Sự tình này, người bình thường không biết, mà tu sĩ cấp cao biết rõ cũng không nói lại, cứ như vậy sự tình ấy âm thầm tồn tại mấy ngàn năm trong Côn Luân phái.

Đêm khuya hôm nay, trăng sáng sao thưa, giữa bầu trời đêm như treo lên một vòng trăng tròn, đem ánh trăng thuần khiết ấy rải đều xuống dãy núi Côn Luân hùng vĩ, chiếu sáng những đỉnh núi cao lớn ấy, nhưng rốt lại vẫn không chiếu vào thấu bên trong mảng sương mù nồng đậm như vô cùng kia.

Xuân Hạ Thu Đông bốn ngọn kỳ phong, trôi lơ lửng ngay phía trên làn sương mù kia, mỗi ngọn lại cách xa nhau ngàn trượng, tạo thành một màn kỳ cảnh hiếm thấy trên thế gian.

Dưới ánh trăng, sương mù phiêu đảng bồng bềnh trôi một cách chậm rãi, như làn nước biển thần bí bằng lăng, không một ai biết được ở dưới đáy biển sâu kia, rốt cuộc là đang cất giấu bí mật gì.

Bỗng nhiên từ bầu trời có một thân ảnh lướt qua, như cô hồng bay lượn, nhẹ nhàng linh hoạt mà đáp thẳng xuống dưới làn sương mù, lúc sắp tiếp cận làn sương mù kia, thân ảnh ấy đột nhiên dừng lại giữa không trung.

Trên bầu trời gió đêm thổi mạnh, dưới ánh trăng đang chiếu tỏa, tỏ rõ một phần vạt áo người ấy đang tung bay phấp phật, cũng chiếu rõ cả thân hình mập mạp khôi ngô dị thường của hắn, cùng với một cái đầu trọc bóng láng như phản chiếu cả ánh trăng vào đây.

Thiên Lan chân quân ngẩng đầu nhìn lên ánh trăng sáng ngời mỹ lệ, hai mắt thâm trầm đầy vẻ bình thản, khiến người ta khó mà nhận ra lão đang có cảm xúc gì, sau đó ánh mắt của lão có chút chuyển động, nhìn về cái bóng lơ lửng của bốn tòa đỉnh phong hùng vĩ trên bầu trời.

Một đỉnh trong đó mang gió tuyết quanh năm, một thế giới của băng hàn, ngọn Đông Phong.

Ánh mắt của hắn dường như xuyên thấu cả màn đêm, qua tầng tầng trở ngại, nhìn lên đến tận đỉnh Đông Phong xa xa, nơi đỉnh núi đang bị vô số cuồng phong bạo tuyết vây quanh, trong đáy mắt hắn như phản chiếu cả hình ảnh của những con gió tuyết nơi xa ấy, có chút điên cuồng kích động, khắc nghiệt và lạnh lẽo.

Một lát sau, thân thể cao lớn của hắn bỗng nhiên trầm xuống một cái, rơi thẳng vào trong làn sương mù.

※※※

Vừa chạm vào màn sương mù dày đặc, lập tức một làn hơi lạnh buốt hùng dũng xông tới bao bọc lấy xung quanh thân thể lão, giá rét đến mức có thể khiến cho máu huyết của một người bình thường bị đông cứng trong nháy mắt. Nhưng đối với Thiên Lan chân quân thì cái lạnh này như thể không hề tồn tại.

Ngay sau đó, từ trong làn sương mù đột nhiên có tiếng sấm vang rền, vài đạo điện mang quý dị đột nhiên lóe lên, từ bốn phương tám hướng bắn thẳng đến bên người Thiên Lan chân quân, nhưng mỗi lần chúng vừa tới gần, chưa kịp chạm vào đã bị vận vẹo một cách quý dị, uốn éo thành các hình thù dữ tợn giữa không trung, sau đó biến mất tăm trong sương mù không một tiếng động.

Tiếp tục lại có cấm chế, gào thét nổ vang, như ma như quỷ, giống như thủy triều mà lao vọt tới, từ trong màn sương mù tuôn ra vô số luồng khí màu xanh, phảng phất như âm linh, thậm chí như ác quỷ hung hăng chỉ chờ chờ mà nhào tới, nuốt chửng lấy người ta.

Nhưng hết thảy những cái đó đối với Thiên Lan chân quân như không hề có tác dụng, lão thậm chí còn không thèm nhìn đến chúng dù chỉ một cái, gương mặt lão vẫn không chút biểu tình, vẫn im lặng trầm mình rơi xuống, tựa hồ như không có bất kỳ vật gì có thể ngăn cản nổi thân thể lão.

Cuối cùng hết thảy mọi trở ngại liền tan thành tro bụi, sau lưng lão chỉ còn lại tiếng gào thét phẫn nộ như thể không cam lòng trước sự thờ ơ của lão,

nhưng chỉ trong phút chốc chúng cũng hòa tan vào trong mảng sương mù thâm trầm như biển kia.

Sương mù thật sâu, chẳng biết chỗ nào cùng, nhưng trước mặt Chân quân, hết thấy đều chỉ như ảo ảnh.

Ước chừng thời gian uống cạn một chén trà nhỏ, trước mắt Thiên Lan chân quân, sương mù bỗng nhiên tản ra một chút, đã thấy thấp thoáng dưới chân là một mảnh thực địa bằng phẳng, đó là một tòa sơn cốc thâm sâu rộng khoảng hơn một trượng, có một cái khay tròn màu đen khảm ngọc đang nằm trên mặt đất.

Khay tròn màu đen kia sắt không phải sắt, lại không phải đá cũng chẳng phải ngọc, không biết rốt cuộc nó làm bằng cái chất liệu gì, chỉ là trên cái khay màu đen ấy có đầy các loại phù văn kỳ dị, uốn éo phức tạp, khiến nó toát ra một cỗ khí tức thê lương cổ xưa, dường như là một khối đồ vật đã có từ rất lâu rồi.

Bên trên cái khay tròn màu đen ấy, có sương mù dày đặc bên trong, lúc này còn có một thân ảnh, đang cô độc, yên tĩnh mà ngồi ở đó.

Thiên Lan chân quân chậm rãi đáp xuống, đã đứng ở phía đối diện với người kia.

Thế giới phía dưới màn sương mù này, yên tĩnh khác thường, dường như bị ngăn cách hẳn với thế giới bên ngoài, nên hầu như không còn nghe được bất kỳ tiếng động gì ở bên ngoài. Ở chỗ này, có vẻ như ngay cả gió núi bình thường cũng không có, ở bên ngoài cái khay tròn màu đen kia, cách đó không xa, là những luồng khí nồng đậm như một lớp sương mù màu xám.

Thiên Lan chân quân tay áo phất động, chậm rãi ngồi xuống, sau đó ngẩng đầu, nhìn về hướng người đang ngồi phía đối diện kia.

Dưới ánh sáng nhàn nhạt, trong một không gian cô tịch đến vậy, người đối diện hần càng toát lên vẻ già nua tiều tụy dị thường, trên khuôn mặt người ấy dường như sớm đã mất đi toàn bộ vẻ sáng bóng đầy sinh khí, thay vào đó là những nếp nhăn khắc sâu trên làn da khô héo, ngay cả tiếng hít thở cũng nghe như có chút ít gian nan.

Đó là một lão đầu nhỏ thó rất lớn tuổi.

Xem ra thân hình lão còn chưa bằng một nửa cái thân hình mập mạp to lớn của Thiên Lan chân quân, lão xem chừng như đang cố gắng cầm cự bằng những giọt sinh mệnh cuối cùng, thân thể như ngọn đèn dầu sắp tắt, lại giống như một chiếc lá vàng úa, già cỗi, rơi rớt trong gió tuyết mùa đông buốt lạnh.

Thiên Lan chân quân lặng lẽ mà nhìn về phía lão đầu tiều tụy này, miệng vẫn không nói gì, trong ánh mắt ánh lên những tia sáng nhàn nhạt, dường như có chút cảm xúc phức tạp khó hiểu.

Mà lão đầu tiều tụy kia vẫn ngồi nhắm mắt trầm tư, như thể vẫn đang nhập định, bất chợt lão tựa như người đang ngủ say choàng tỉnh, chậm rãi trợn mắt, hướng ánh nhìn về phía Thiên Lan.

Ánh mắt kia bất chợt sáng ngời như ánh trăng đang tỏa soi trên vòm trời, dường như tất cả linh lực tinh thần của lão đều ngưng tụ cả vào trong đôi mắt này, cái nhìn ấy như có thể nhìn thấu nhân tâm, xem thấu cả vạn vật trên thế gian này!

Thiên Lan chân quân khẽ khom người, bình thản nói:

"Sư huynh, đã lâu không gặp."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 125: Hắc ám cự môn

Dịch giả: MrChoe

Trong thiên hạ thời nay, tính trong Côn Luân phái mà nói, người có thể khiến một nhân vật như Thiên Lan chân quân phải gọi một tiếng "Sư huynh", thì ai cũng biết, chỉ có vẹn vẹn một người mà thôi.

Đó chính là Bạch Thần, một nhân vật sớm đã thành danh, đạt đến đẳng cấp Hóa Thần chân quân trong Côn Luân phái.

Chiếu theo hệ phổ Côn Luân phái, thì cả hai nhân vật thiên tài bất thế như Bạch Thần và Thiên Lan, đều là tọa hạ đệ tử của "Thiên Hồng lão tổ" tổ sư Côn Luân phái trước đây. Có thể một tay dạy bảo nên hai vị Hóa Thần chân quân có địa vị vững vàng trong giới Tu chân Nhân tộc như vậy, bản thân Thiên Hồng lão tổ đương nhiên cũng là một nhân vật phi thường, đại danh vang dội cổ kim, thậm chí không quá lộng ngôn khi nói rằng dưới thời Thiên Hồng lão tổ, nhờ có ông mà Côn Luân phái mới tân hỏa tương truyền, hùng cứ Tây Lục, lúc nào cũng có thể ngang cao đầu với toàn giới tu chân ở Thần Châu hạ thổ, giúp cho phái này trở nên vô cùng hưng thịnh cho đến tận ngày nay.

Hiện tại thì nhân vật anh tài năm xưa ấy, tự nhiên là đã đi về cõi tiên rồi, nhưng khí tượng hùng hồn sừng sững của Côn Luân phái, cũng không phải vì thế

mà giảm bớt uy phong chút nào, để có được điều đó tất nhiên là nhờ sự nỗ lực của hai vị Chân quân Bạch Thần và Thiên Lan. Tuy nhiên mối quan hệ giữa hai vị Chân quân này, kỳ thật lại có vài phần uẩn khúc bên trong.

Bạch Thần chân quân vốn là tọa hạ đại đệ tử của Thiên Hồng lão tổ, là thiên tài tuyệt thế, thành danh sớm nhất, đạo pháp tinh thâm, từ lúc mới nhập môn đã được xem là con cưng của Côn Luân phái, lúc Thiên Hồng lão tổ còn tại thế, lão đã được mọi người hiển nhiên công nhận là nhân vật thừa kế số một cho vị trí Chương giáo chân nhân của Côn Luân phái. Còn Thiên Lan chân quân, so với Bạch Thần chân quân lại là một nhân vật trăm năm mới xuất hiện một người, được Thiên Hồng lão tổ với tuệ nhãn tinh tường, kéo gã thoát khỏi kiếp phàm trần, lập tức thiên tư bộc phát một cách kinh thế hãi tục, đạo hạnh cảnh giới của gã cứ một đường mà tăng tiến không ngừng, cuối cùng đạt đến thành tựu to lớn, trở thành một vị Hóa Thần chân quân trẻ tuổi nhất trong lịch sử Côn Luân phái từ trước tới nay.

Hai nhân vật tuyệt thế như thế, tựa như tuyệt đại song kiều trong Côn Luân phái, làm rạng rỡ tông, rạng rỡ môn phái, làm cho vô số đệ tử Côn Luân lấy đó làm niềm kiêu hãnh, làm sự quang vinh cho phái mình, cũng là cơ sở để Côn Luân phái ngày càng hùng thịnh thiên hạ, đứng vào hàng đệ nhất trong các danh môn tu chân đương thời.

Về sau, khi Thiên Hồng lão tổ vũ hóa đi về cõi tiên, vị trí Chương giáo kia, liền do Bạch Thần chân quân tiếp quản.

Nhưng mà cũng từ đó trở đi, trong Côn Luân phái lại có lời đồn đại cho rằng, Thiên Hồng lão tổ lúc tuổi già, người đệ tử mà lão yêu quý nhất không phải là đại đệ tử Bạch Thần, mà lại là Thiên Lan chân quân. Và một trong những chứng cứ rõ ràng nhất mà người ta đề cập đến, là việc Thiên Hồng lão tổ đã đem chữ "Thiên" có trong đạo hiệu của mình truyền cho ấu đồ của mình nên gã mới có cái tên là Thiên Lan.

Hai chữ Thiên Lan ở đây, ý chỉ sóng cao tới trời, đạo hiệu này quả thật mang khí khái thật lớn, truyền thuyết cho rằng cái tên ấy là do đích thân Thiên Hồng lão tổ đặt cho Thiên Lan chân quân, qua đó cũng có thể thấy được rằng Thiên Hồng lão tổ đã gửi gắm niềm hy vọng rất lớn vào Thiên Lan chân quân. Chỉ là thực hư chuyện này khi đó rốt lại như thế nào, người trong cuộc thâm tâm có suy nghĩ ra sao, cho đến tận hôm nay cũng không ai có thể biết rõ được nữa.

Cuối cùng, Bạch Thần chân quân vẫn là người tiếp nhận vị trí Chương giáo, nhưng sau nhiều năm lão lại truyền cho đệ tử của mình là Nhân Nguyệt chân nhân, còn Thiên Lan chân quân thì bành trướng thế lực ở bên ngoài, chủ yếu là hoạt động tại Chân Tiên minh, trở thành một trong Lục Đại Chân quân của Tiên minh, cũng danh chấn thiên hạ, uy danh hiển hách không kém.

Nhìn từ góc độ khác mà nói, hai vị Chân quân Bạch Thần và Thiên Lan trong hồ ngoài ứng như vậy, không những không làm cho Côn Luân phái yếu đi, ngược lại càng khiến cho thanh thế phái Côn Luân nâng cao thêm một bước, lúc nào cũng giữ vững được ngôi vị đỉnh phong suốt cả ngàn năm nay.

Trong này có thị phi khúc chiết như thế nào, người bên ngoài trông thấy vậy cũng chỉ biết bàn tán tọc mạch đủ kiểu, nhưng mấy ai có thể hiểu rõ được nội tình bên trong ra sao? Mà suy cho cùng một Côn Luân phái to lớn sừng sững như thế, cũng chẳng ai thêm bận tâm đến những lời điều tiếng vớ vẩn của thiên hạ.

※※※

Phía dưới lớp sương mù dày đặc, bên cạnh một cái khay tròn màu đen, hai nhân vật cao cấp nhất đương thời của Côn Luân phái ngồi đối diện nhau, cách đó không xa là tầng tầng sương mù với một màu xám khắc nghiệt, ngoài ra không thể nghe được một chút âm thanh nào khác từ bên ngoài truyền vào, tựa như cả thế gian này chỉ còn sót lại hai người bọn họ.

Bạch Thần chân quân ngưng mắt nhìn lấy Thiên Lan, suốt nửa ngày, mới chậm rãi nói: "Xem ra đạo hạnh của ngươi lại tinh tiến rồi."

Thiên Lan chân quân mỉm cười, đáp: "Sur huynh tuệ nhãn như đuốc, trong mắt huynh thế gian vạn vật tựa như hơi bụi, không thể trốn vào đâu được."

Bạch Thần chân quân khóe miệng khẽ động, trên làn da khô héo có vẻ như đang muốn thể hiện một nét cười, nhưng sự vui vẻ kia lại chỉ có mà như không, cũng bởi vì lão quá già nua nên nụ cười lộ ra trên gương mặt lão có chút không tự nhiên mà ngược lại còn vô cùng khó coi, càng làm nổi bật hơn sự già nua của lão, cảm giác dường như, sau bao nhiêu năm tháng trôi qua vị lão nhân đỉnh cao trong giới tu chân này đã đi đến đoạn đường cuối cùng của kiếp nhân sinh, những ngày tháng còn lại của lão hầu như không còn nhiều nữa.

"Chúng ta cũng đã mười năm không gặp rồi nhỉ?" Bạch Thần chân quân có chút cảm khái thốt lên.

Thiên Lan chân quân khẽ gật đầu, nói: "Đúng thế, năm đó sau cuộc chiến Mê Loạn chi địa ở Hoang cốc, sư huynh chán ghét đệ vì sát nghiệt quá nặng, nên đã bế quan tu luyện không thèm gặp mặt đệ nữa."

Bạch Thần chân quân ánh mắt khẽ ngược lên nhìn Thiên Lan, sau một lúc lâu bỗng nhiên lại nở một nụ cười, nói: "Là ngươi đang tỏ thái độ bất mãn với ta đấy à?"

Thiên Lan chân quân cũng đáp lại bằng một nụ cười, trên khuôn mặt mập mập đáng cười rất chân thành, nói: "Sur huynh lại nói đùa."

Hai người đều trầm mặc, một lúc sau vẫn không ai mở miệng nói câu nào, đã mười năm không gặp, hai người bọn họ vốn là đồng môn sư huynh đệ, nhưng trông bộ dáng lại tựa hồ như không có lời nào để nói với nhau cả.

Có chút lạ lẫm, cũng có chút gượng gạo, ngại ngùng khó nói thành lời.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Bạch Thần chân quân thản nhiên hỏi: "Đi xuống không?"

"Đi." Thiên Lan chân quân lên tiếng trả lời.

※※※

Vốn là một vùng không gian tĩnh lặng ngay bên dưới làn sương mù, bỗng nhiên chẳng biết từ đâu có một trận gió yếu ớt thổi đến, không biết từ chỗ nào phát ra, cũng không biết rồi nó sẽ đi về đâu. Nó cứ xoáy lên từng chút khiến lớp sương mù tản mát thành từng sợi, bỗng bành bay là tả, kéo lê trên không trung thành những đường vân kỳ dị, dần dần tạo nên một bức tranh với những hình vẽ cổ kính thê lương.

Phù vân trên cái khay tròn màu đen, từ từ quay chung quanh bên cạnh một cặp một gầy hai người, rồi chúng lần lượt sáng lên, từng đạo từng đạo hào quang cổ kính như từ ngàn năm trước rơi về, chậm rãi sáng lên, phát ra một luồng sức mạnh mãnh mẽ.

Hào quang chiếu lên khuôn mặt hai vị Chân quân, phản chiếu vào trong đồng tử sâu như biển cả của hai người bọn họ.

Có âm thanh như sấm sét, từ sâu trong lòng đất vang lên, khay tròn màu đen chậm rãi chuyển động, hào quang theo đó mà múa may, dần dần nhanh hơn, bỗng dừng một tiếng thét vang lên, sương mù đầy trời đột nhiên cứng đờ lại, sau một lát, khay tròn màu đen đột nhiên hạ xuống, lao thẳng vào trong lòng đất sâu thẳm.

Bóng tối trong nháy mắt vọt tới, nuốt trọn tất cả ánh sáng.

Có vẻ như bóng tối kia cũng khiếp sợ ánh mắt hai người tới mức không dám tới gần, nên lúc này tuy tối om là thế nhưng vẫn có thể trông thấy hai đôi mắt như xuyên thấu cả màn đêm của hai vị chân quân, hai đôi mắt ấy đang ngưng thần nhìn chăm chăm vào đối phương.

Khay đá kia vẫn tiếp tục hạ xuống với tốc độ càng lúc càng nhanh, trong không khí lúc này như có tiếng gió xé lên từng hồi thê lương, khiến cho người ta phải sợ hãi, thông đạo này sâu đến mức không tưởng, hai người cứ như vậy rơi xuống hồi lâu mà vẫn không thấy đáy, dường như cái khay màu đen này đang muốn mang bọn họ đến thẳng U Minh Quỷ Giới, là chỗ sâu nhất dưới lòng đất trong truyền thuyết.

Chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, bầu không khí xung quanh bỗng nhiên trở nên khàn trương khác thường, trong bóng tối thỉnh thoảng lại có tiếng sấm sét vang dội, từ bốn phương tám hướng chém xuống, lại có vô số u hồn quỷ ảnh, làm ra đủ hình dạng dữ tợn, gầm thét, rống lên giận dữ, rồi đổ nhào về phía bọn họ.

Bỗng có hai luồng ánh sáng, đồng thời xuất hiện quanh thân hai vị Chân quân, khiến tất cả mọi ngăn trở kia bị bật hết ra ngoài. Chỉ có một điểm khác nhau là, luồng ánh sáng quanh thân Bạch Thần chân quân có màu trắng noãn như tuyết, còn quanh Thiên Lan chân quân lại có màu xích diễm như lửa.

Âm thanh cứ ầm ầm không dứt bên tai, quỷ ảnh trùng trùng điệp điệp, thoát nhìn như ngập đầy trời đất, có cảm giác như những cảnh tượng đáng sợ nhất, kinh khủng nhất thế gian kia, đều đang được cất giấu sâu trong lòng đất tại núi Côn Luân từ lâu, lúc này mới ào ào tuôn ra hàng loạt, nhưng trong mắt hai vị Chân quân, có vẻ như những thứ ấy không thể làm dao động đạo tâm của họ.

Bọn họ chỉ lạnh nhạt, lạnh lùng mà quan sát đối phương.

Hào quang khắc nghiệt, ngăn trở, thiêu cháy tất cả u hồn.

Thời gian dần qua, bỗng nhiên sấm sét, tiếng rít lại lặng yên, ảo ảnh đáng sợ mất hút trong bóng tối, dường như sau một hồi ngăn trở không có kết quả, chúng rốt cục đành bỏ cuộc trước hai người. Nhưng cái khay tròn màu đen kia vẫn không chịu dừng lại mà còn đang tiếp tục rơi rất nhanh xuống dưới lòng đất sâu không đáy kia.

Từ trong bóng tối, bỗng nhiên có thanh âm của Thiên Lan chân quân phát ra. "Mười năm không gặp, sư huynh người khổ tu "Phong Tuyết Kinh" đã lại tiến thêm một bước nữa rồi, thật đáng mừng."

"Bất quá chỉ là kéo dài chút hơi tàn mà thôi." Bạch Thần chân quân thần nhiên đáp, trong giọng nói phảng phất có chút vẻ mỉa mai. Lão ngược mắt lên nhìn vị sư đệ của mình một lúc, trong ánh mắt dường như lóe lên một chút hào quang kỳ dị, nói, "So ra vẫn không bằng được người rồi."

Thiên Lan chân quân trên miệng nở một nụ cười, đáp: "Sư huynh lại khiêm tốn rồi, đệ còn nhớ rõ lúc sư tôn còn tại thế, mấy lần dạy bảo đệ, chỉ nói rằng lúc nào cũng phải phòng không yên về đệ, tâm tính đệ không chịu thay đổi thì cuối cùng khó mà thành đại khí. Người còn nói sư huynh tâm chí cứng cỏi, cương nghị trầm hùng, chính là mẫu mực cho đệ noi theo, nhất định phải học tập sư huynh thật tốt."

"Sư tôn..." Bạch Thần chân quân trên khuôn mặt vốn bình thản không chút động, lần đầu tiên thấy trên mặt lão có chút biến hóa, thậm chí ngay cả trong đồng tử lão vốn lạnh lùng như tuyết, cũng dường như có chút sóng gợn lên nơi đáy mắt.

"Oành!"

Bỗng dừng, một tiếng động thật lớn vang lên ngay phía dưới bọn họ, khay tròn màu đen đột nhiên chấn động mạnh một cái, nhưng ngay lập tức nó ngừng lại, rốt cục nó đã rơi tới điểm cuối cùng.

Cũng chẳng biết đây là chỗ nào dưới lòng đất, trong bóng tối thăm thẳm như vô tận kia, có một đạo ánh sáng, nhẹ nhàng soi tới.

※※※

Nguồn ánh sáng từ phía trước phát ra, trước mặt bọn họ liền xuất hiện một cái thông đạo cực lớn, hai bên vách tường được xây bằng những khối đá cổ

xưa cực lớn, mái vòm thì cao tới hơn trăm trượng, thoát trông giống như hai người bọn họ đang ở trong một thần điện nguy nga rộng lớn nhưng nhìn lên lại không thấy được bầu trời.

Một không gian yên tĩnh, không có nửa điểm sinh khí, ở cái chỗ bí ẩn sâu dưới lòng đất này, dường như không có âm thanh nào có thể lọt vào được.

Bạch Thần, Thiên Lan hai người đứng thẳng người lên, nhìn xung quanh, sau đó sóng vai đi thẳng về phía trước.

So với thông đạo quy mô cực lớn đến mức đáng sợ này, thân ảnh của hai người bọn họ càng lộ ra vẻ nhỏ bé dị thường, ngay cả con đường được tạo thành từ những khối đá dưới chân bọn hắn, mỗi một tảng đá cũng đều to gấp mười lần so với kích thước của một phàm nhân bình thường rồi.

Từ chỗ cao trên đỉnh đầu, một vài tia sáng chiếu xuống, lấp lờ chớp tắt như đang cố gắng xua tan đi màn đêm vô định, nơi đây dường như đã trải qua những năm tháng dài đằng đặc, nên thời gian lúc này như bị ngưng đọng lại. Tiếng bước chân của hai người truyền đi rất xa, tính ra bọn họ cũng đã đi vào rất lâu rồi.

Rốt cục cũng đã thấy được ngay phía trước bọn hắn, là điểm đến cuối cùng của thông đạo cực lớn này.

Chỗ đó hào quang chói tới tận xương, bóng tối một lần nữa lại ủa lên, quang ảnh biến ảo mờ mịt, như vừa bước tới chỗ giao nhau giữa ánh sáng và bóng tối.

Chỗ đó có một cánh cửa rất lớn.

Một cánh cửa cổ xưa rất hùng vĩ.

rong rêu loang lổ bám đầy trên cửa, dường như đang lẳng lặng ngồi chờ một cái gì đó.

Hai vị Chân quân cùng đi tới, rồi cùng dừng bước trước cánh cửa cực lớn này, sau đó đồng thời ngẩng đầu nhìn lại.

Cánh cửa to lớn kia tựa như một ngọn núi, cũng im lìm lãnh đạm mà nhìn bao quát hai người bọn họ.

Hắc ám từ bốn phương tám hướng vọt tới, ngưng kết ngay ở cửa ra vào, đẩy hết ánh sáng ra.

"Tĩnh rồi sao?" Thiên Lan chân quân bỗng nhiên lại hỏi Bạch Thần chân quân một câu không đầu không đuôi.

"Không phải." Bạch Thần chân quân lắc đầu, lại nói, "Chỉ là trở mình thôi."

"À."

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 126: Tranh chấp ở Thảo Viên

Dịch giả: MrChoe

Đứng ngay tại chỗ giao giữa tối và sáng, nên trên khuôn mặt hai vị Chân quân hiện ra lúc sáng lúc tối, trông bộ dáng có vài phần âm tình bất định. Bọn họ chỉ đơn giản nói với nhau vài câu như thế, sau đó thì không ai mở miệng nói thêm lời nào nữa.

Một lúc sau, Thiên Lan chân quân mới chậm rãi cất bước tiến về phía trước, bước vào trong bóng tối. Lúc nhìn thấy bóng lưng nở nang của gã, Bạch Thần chân quân im lặng đưa mắt nhìn hồi lâu, rồi cũng bước theo sau.

Mọi thứ đều rất yên tĩnh, ngay đến chỗ bọn hắn đứng, trước cánh cửa đá cực lớn kia cũng như thế.

Bóng tối như thủy triều, như đại dương mênh mông, bao phủ lấy hai người bọn họ, thậm chí có cảm giác như hai người đang đứng ở nơi sâu nhất giữa lòng biển cả vậy.

Yên tĩnh đến cực điểm.

Sau đó, bỗng nhiên có một âm thanh cực nhỏ, từ sâu trong bóng tối phát ra một cách yếu ớt, như từ trong cõi hư vô mờ mịt nơi xa xăm nào đó vọng về, như luồng gió thật nhẹ, thổi qua bóng đêm tịch mịch.

Trong bóng tối nó lại như ánh chớp xẹt ngang.

Quần áo của hai người bọn họ, không gió mà tung bay.

Âm thanh kia cùng với cơn gió nhẹ kỳ dị, lặng lẽ thổi qua, vòng qua vòng lại mấy lần, càng lúc càng cảm nhận thấy nó rõ ràng hơn, thì ra là nó từ phía sau cánh cửa đá cực lớn kia thổi đến.

Dường như trong bóng tối có một thứ to lớn đến mức không tưởng, đã ngủ say từ rất lâu, đang chậm rãi hít vào thở ra một cách bình thản.

Thiên Lan chân quần quay đầu lại nhìn Bạch Thần, Bạch Thần khẽ gật đầu. Sau đó, Thiên Lan bèn thò tay đặt lên trên cánh cửa đá cực lớn kia, một thanh âm trầm thấp bỗng nhiên từ phía dưới cánh cửa đá phát ra, nghe như tiếng ác ma kêu gọi, lại như đại địa rung động lắc lư, rồi từng chút một, cánh cửa ấy chậm rãi mở ra.

Bóng tối đập vào mặt.

Giống như cuồng triều mãnh liệt, quanh thân hai người bọn họ đồng thời lại phát ra ánh hào quang kỳ dị, trong nháy mắt một tiếng sét rền vang dội, phảng phất có vô số lực lượng đáng sợ đồng thời lao đến, tiếng rít gào ấy làm cho hai người bất chợt chấn động.

Điện mang uốn khúc phát ra ánh hào quang sáng ngời, chiếu sáng khuôn mặt của hai người bọn họ, lúc này có thể thấy rõ thần sắc nghiêm trọng của hai người, như thể đang chuẩn bị chiến đấu trước đại địch.

Một lát sau, tia điện mang chậm rãi tắt dần, bóng tối xung quanh lại dần lan tỏa, nhưng ở phía sau cánh cửa đá kia, trong màn đêm vô tận, vật kia dường như vẫn đang nằm yên bất động ngay chỗ cũ.

Hai người bọn họ lại tiếp tục tiến về phía trước, đi vào sâu trong trong bóng tối, cánh cửa đá khổng lồ phát ra một thứ âm thanh ầm ầm, rồi chậm rãi khép lại phía sau, đem bóng tối vô tận kia đóng lại, một lần nữa ngăn cách mọi thứ bên trong với thế giới bên ngoài.

※※※

Sau cơn đại chấn, tuy rằng Bách Thảo Đường gặp hao tổn không nhỏ, nhưng công tác tu bổ cứu trợ trong nội bộ đường khẩu này lại được thực hiện cực kỳ hữu hiệu và nhanh chóng, nên ước chừng chỉ khoảng mười ngày sau, những khe hở lớn nhỏ, những mô đất lồi lõm, hay kể cả những bức tường rào cao lớn vốn bị tổn hại nghiêm trọng trong Lưu Hương Phố cũng đã được tu bổ hoàn tất, nhiều mảnh linh điền cũng một lần nữa được chinh đồn, những giống linh thảo trân quý may mắn tránh được tai kiếp vừa qua lại tiếp tục được bồi dưỡng sinh trưởng một cách bình thường, còn những linh thảo không may bị chết hoặc mất tích thì liền được cấp mới một lần nữa để bắt đầu nuôi trồng bồi dưỡng lại từ đầu.

Thời gian trôi qua, mọi thứ xem ra lại bắt đầu đi vào quỹ đạo cũ, nhịp sống lại trở về như quy luật vốn có của nó lúc bình thường.

Lục Trần cũng giống như vậy, hắn được phân cho một giống linh thực mới, lại bắt đầu dụng tâm bồi dưỡng như trước đây, cùng cảnh ngộ với hắn còn có Hạ Trường Sinh và cả những đệ tử tạp dịch khác.

Nhưng nhịp sống bình thường này cũng không kéo dài được bao lâu, ước chừng khoảng độ hai mươi ngày, sau khi cơn đại chấn trong núi Côn Luân quét qua, một tin tức đột nhiên được lan truyền, ngay lập tức khiến khắp nơi trong Côn Luân phấp phất từ cao xuống thấp, thậm chí ngay cả dưới núi, trong thành Côn Ngô cũng lập tức xôn xao cả lên.

Tin tức cho rằng tọa hạ đệ tử của Mộc Nguyên chân nhân Côn Luân phái là Tô Thanh Quân, tiến cấp cảnh giới Kim Đan thành công, đã trở thành tu sĩ Kim Đan trẻ tuổi nhất từ trước tới nay trong lịch sử Côn Luân phái.

Một vị tu sĩ Kim Đan năm nay chỉ mới gần hai mươi hai tuổi!

Tiền đồ đó quả là quá xa vời và lớn lao, quả thực làm cho người ta khó mà có thể tưởng tượng ra được, với thiên tư và tốc độ như vậy, thì quả thực ngay cả hai vị Hóa Thần chân quân cao cao tại thượng kia cũng chưa thể đạt tới được.

Mặc dù thẳng thắn mà nói, cảnh giới Kim Đan và cảnh giới Hóa Thần chân quân vẫn còn cách nhau một trời một vực, vẫn còn một con đường dài dằng dặc vô cùng vô tận cần phải đi qua. Lại nói từ xưa đến nay, đã có vô số những nhân vật kinh tài tuyệt diệu, từng ngã xuống trên con đường này, nên đành phải bỏ dở nửa chừng, mất thấy địa vị Chân quân trước mặt mà không biết phải làm gì. Tuy nhiên, hy vọng kia vẫn luôn luôn tồn tại, còn không phải sao?

Hi vọng ấy quả thật rất lớn, còn không phải sao?

Cả thành Côn Ngô nhộn nhịp hẳn ra, trong ngoài nhà Tô gia khắp nơi ồn ào sôi nổi, vì chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi mà thiệp mừng gửi đến vô số, người chúc mừng tới lui thiếu điều muốn dẫm nát cả bậc cửa nhà ấy, ngay cả những kẻ có địa vị thấp kém nhất trong Tô gia lúc đi ra ngoài cũng vênh mặt, ưỡn ngực, dường như ai trong nhà ấy lúc này đều cảm thấy tràn đầy một niềm tự hào to lớn.

Về phần sự tình trên núi Côn Luân, dù sao cũng là danh môn trong giới tu chân, đối với phạm trần thế tục vẫn có chút khác nhau, tuy không có cảnh khoa trường như vậy, nhưng nghe nói ngày đó Mộc Nguyên chân nhân vui vẻ ra mặt, những năm gần đây ít thấy lão say mềm như trước nữa, thay vào đó chỉ thấy lão lúc nào cũng cười, tiếng cười lúc nào cũng vang to truyền đi xa thật xa.

Các sư trưởng thế hệ trước đối với việc này ai cũng đều vui mừng tán thưởng, còn lớp các đệ tử trẻ tuổi trong Côn Luân phái thì cơ bản đều sợ hãi kính phục, nên chỉ trong một thời gian ngắn Tô Thanh Quân liền trở thành một nhân vật nổi tiếng nhất trong Côn Luân phái, đồng thời nàng cũng trở thành đề

tài nói chuyện của vô số người trong lúc trà dư tửu hậu. Trong đó đa số đều nói đến việc, rằng cô gái trẻ tuổi này ngày sau có khả năng trở thành một Hóa Thần chân quân mới hay không.

Khi nghĩ tới nguyên cảnh như thế, người ta ai mà chẳng kích động nhân tâm chứ!

Ngay cả ở Lưu Hương Phố đây, Tô Thanh Quân cũng trở thành nhân vật trung tâm trong mọi chủ đề bàn tán của tất cả mọi người, lúc Lục Trần ngẫu nhiên nghe được các đồng bạn nói về chuyện này, hẳn chợt nhớ lại trước đó vài ngày lúc nhìn thấy bộ dáng Tô Thanh Quân, trong lòng cũng có vài phần âm thầm cảm khái.

Cây Hồng Phách Sâm kia đối với nàng mà nói, tựa hồ rất quan trọng cho việc tiến cấp, đáng tiếc là bất ngờ bị trộm mất, vậy mà cho dù như thế, Tô Thanh Quân vẫn phá cảnh thành công, loại nhân vật thiên tài có đại khí bức này, thật sự là hơn người bình thường rất nhiều.

Lúc Lục Trần gặp lại Tô Thanh Quân, đã là qua mấy ngày sau rồi, ngày đó hẳn vẫn làm việc trong Thảo Viên ở Lưu Hương Phố như thường lệ, chợt nghe từ xa có tiếng huyền ảo, hình như có tiếng cãi vã của ai đó rất ồn ào.

Đây cũng là một sự việc hiếm thấy ở đây, vì ngày thường, đám đệ tử tạp dịch đều chỉ dám tập trung làm việc mà thôi, đôi khi rảnh rỗi nên sinh ra lười biếng một chút cũng có, nhưng cũng chẳng ai dám công nhiên nào loạn lên như vậy. Phải biết rằng, những nhân vật chịu trách nhiệm trông giữ khu vườn này đều là những tu sĩ đắc đạo trong Bách Thảo Đường, uy vọng, đạo hạnh, thực lực không có chỗ nào là không cao thâm, chỉ một ánh nhìn khiến họ không vừa mắt, là họ có thể dễ dàng ra tay chinh đốn ngay một đệ tử tạp dịch thấp kém.

Lần này thì thật sự kì lạ, nhìn thấy bên kia ồn ào đến như vậy mà bọn họ lại chẳng một ai đứng ra dẹp loạn, ngược lại âm thanh huyền ảo càng lúc càng lớn dần, xem ra cả hai bên nộ khí bùng bùng nên chẳng còn ai thêm quan tâm đến chuyện gì khác nữa rồi. Lúc này sự việc trên đã kinh động đến nhiều người hơn, nên có rất nhiều đệ tử tạp dịch ở những mảnh linh điền bên cạnh, lần đám đệ tử thân truyền vô tình đi ngang qua thấy được cảnh này, cũng tụ tập vây quanh xem nhiệt náo.

Lục Trần cũng là một trong đám người hiếu kỳ ấy, hẳn cũng hòa vào đám đông tiến lại gần để xem xét, đột nhiên khẽ giật mình, chỉ thấy hai bên cãi nhau chẳng phải là đệ tử tạp dịch đang làm việc ở Lưu Hương Phố này, mà là một bên ba, một bên năm người đệ tử thân truyền, xem ra đều là tu sĩ Luyện Khí cảnh. Nhưng ngay bên cạnh bọn họ, lại có hai người đệ tử tạp dịch một nam một nữ trên mặt đất, trong đó gã đệ tử tạp dịch đang quỳ kia, trên khuôn mặt một màu đỏ bừng bừng, thân thể run rẩy, nhìn kỹ chính là Hạ Trường Sinh.

Đám người xung quanh thì nhau bàn tán, trong đó có người sớm đã hiểu ra sự tình bên trong, tuy nhiên dựa vào nội dung lời nói trong lúc cãi vã, cũng không lâu lắm, thì cả Lục Trần cũng hiểu đại khái nội dung câu chuyện đang xảy ra.

Hai bên cãi nhau đều là đệ tử Côn Luân, đều xuất thân từ con cháu thế gia trong thành Côn Ngô, bên ba người kia chính là người của Tô gia thành Côn Ngô, ba người khoảng chừng mười mấy tuổi đều có đạo hạnh Luyện Khí cảnh, mấy tên này trẻ tuổi, thiên tư cũng tốt, dù so ra thì kém Tô Thanh Quân kia khá nhiều, nhưng cũng là những nhân tài mới xuất hiện được Tô gia cực kỳ coi trọng cũng như ký thác vào đó nhiều kỳ vọng, nên bọn hắn còn được tôn xưng là "Tô gia tam kiệt".

Còn năm người bên kia thì thuộc về ba thế gia, theo thứ tự là Lâm gia, Lưu gia và Trần gia, cả ba thế gia này ngày thường ở trong thành Côn Ngô cũng được xem là có thực lực bất phàm, mấy người bọn họ quen biết nhau từ khi còn bé nên đều xem nhau như hảo hữu.

Lại nói về việc xảy ra ngày hôm nay, một trong Tô gia tam kiệt là Tô Mặc, vốn là đệ đệ của vị thiên tài Tô Thanh Quân kia, trước đó đã ký gửi nhờ Bách Thảo Đường nuôi trồng ở Lưu Hương Phố đây một cây linh thảo hai hoa văn trên quý, mà trùng hợp sao, trong năm người bên kia cũng có một người bên Lâm gia cũng ký gửi một loại linh thảo y chang như vậy trong Thảo Viên, sau đó hẳn cho mời một người bồi dưỡng, vừa vặn chính là Hạ Trường Sinh.

Còn loại linh thảo kia chính là Thạch Toán.

Việc cả hai bên đều trồng cùng một loại linh thảo, vốn cũng không có gì là lạ, nhưng từ sau khi con đại chấn trên núi Côn Luân qua đi, Hạ Trường Sinh vốn là đang trồng được cây Thạch Toán vô cùng tốt thì đột nhiên cây đó lại bị mất tích một cách khó hiểu. Loại cảnh ngộ này ở Lưu Hương Phố trong Thảo Viên xảy ra cũng nhiều, vì vậy đa số mọi người đều cho rằng là do tường cao bị sụp đổ khiến trận pháp mất đi hiệu lực, tạo điều kiện cho dã thú trong núi rừng xung quanh len lỏi vào ăn trộm, cho nên cũng là việc bất đắc dĩ không tránh được. Hạ Trường Sinh chỉ vì thấy phần thưởng sắp đến tay mà lại bị vuột mất nên đau lòng không ngừng, ngay cả gã thiếu niên Lâm gia kia cũng tự nhận là bản thân không may nên mọi chuyện xem như kết thúc ở đây.

Nhưng cho đến buổi sáng ngày hôm nay, Hạ Trường Sinh trong lúc vô tình đi qua mảnh linh điền mà gã thiếu niên của Tô gia kia đang gửi gieo trồng, lại phát hiện ra rằng trong linh điền của gã có một cây Thạch Toán có chút dị thường, hay thẳng thắn mà nói, cái cây ấy đang phát triển quá tốt.

Người đảm nhận việc gieo trồng Thạch Toán cho gã Tô Mặc kia là một đệ tử tạp dịch tên là Trương Chí, thiên tư so với Hạ Trường Sinh kém một chút, làm việc cũng không cần cù như Hạ Trường Sinh, cho nên hẳn trồng Thạch Toán căn bản là sẽ không tốt bằng Hạ Trường Sinh được, nhưng ngày hôm nay, Hạ Trường Sinh lại nhìn thấy trong ruộng của hắn, cây Thạch Toán kia gần như là giống y đúc với cây Thạch Toán mà bản thân hắn đã ra sức nuôi trồng trước kia.

Hạ Trường Sinh lập tức hồ hoán âm ỉ, Trương Chí đương nhiên là quả quyết phủ nhận, đồng còn buông lời châm chọc gã vài câu, Hạ Trường Sinh phần nộ đến cùng cực, gã cùng tên Trương Chí kia lao vào ẩu đả tung bùng, sau đó tin tức truyền ra rất nhanh, về sau đám người Tô Mặc cùng với gã thiếu niên Lâm gia là Lâm Khuông Nghĩa cũng chạy tới.

Khi nghe được tin tức này, Lâm Khuông Nghĩa liền một chương quạt ngã Trương Chí, khẳng định cây Thạch Toán kia đích thực là của hắn, Nhưng Tô

Mặc đầu dễ dàng chấp nhận, hai bên lập tức lờ qua tiếng lại, trong lúc hỗn loạn Hạ Trường Sinh cũng bị đập khụy xuống, bị bắt quỳ trên mặt đất.

Lục Trần từ xa đã trông thấy Hạ Trường Sinh đang quỳ gối trên bờ ruộng, đầu buông thõng, hàm răng cắn chặt trong khi mặt thì đỏ lên như gấc, gã trầm mặc không nói gì. Còn trong hai phe ẩu đả kia, cả hai đều là những người trẻ tuổi xuất thân thế gia, từ nhỏ đã được nuông chiều, đến khi lớn lên đang độ khí huyết tuổi trẻ cường thịnh, ai cũng háo thắng nên càng tranh cãi càng lớn, càng tranh cãi càng nộ, cuối cùng vậy lao vào động thủ.

Lúc này thì quả thực đã trở thành một trận ẩu đả ầm ĩ, tuy nói đạo hạnh của mấy tên đệ tử này không quá mạnh mẽ, nhưng so với người bình thường vẫn là mạnh hơn nhiều lắm, nên trong lúc nhất thời mọi người ai cũng lảng tránh, không dám ra mặt can ngăn, cũng không lâu lắm, thế cục dần nghiêng về phía đám người bên Lâm gia, vì dù sao bên Tô gia tam kiệt cũng ít người hơn.

Sau một lát, chỉ nghe kia gã cầm đầu tên Tô Mặc hôn hên hô to: "Gọi tỷ tỷ của ta đến, gọi tỷ tỷ của ta đến..."

Bên cạnh có người la lớn: "Đã sớm đi gọi rồi, công tử cứ yên tâm."

đám người Lâm Khuông Nghĩa cả giận, quay đầu nhìn lại, nhưng chỉ thấy phía sau là một đám người lộn xộn, đâu có tìm được ai là kẻ cất tiếng kêu to vừa rồi, vì vậy gã liền quát to vài tiếng rồi lại tiếp tục tiến lên vây đánh, hai bên lao vào nhau thành một đống hỗn độn.

Lục Trần đứng ở ngoài rìa đám đông, bỗng nhiên chỉ cảm thấy sau lưng có một con gió mát nhẹ lướt qua, hắn quay đầu nhìn lại, liền trông thấy, có một cô gái đã đứng ngay phía sau hắn từ lúc nào.

Ánh mắt nàng yên tĩnh như nước, sáng ngời mà trong veo, ánh mắt ấy lướt qua khuôn mặt hắn, dừng lại trong khoảnh khắc.

"Người là...?" Nàng hỏi một câu.

"Lục Trần." Lục Trần lên tiếng đáp.

"À..." Nàng gật gật đầu, nói, "Ta nhớ ra rồi." (chưa xong còn tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ảnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.